

Giới thiệu Tĩnh Nữ Truyền

Tĩnh Nữ Truyền của tác giả Lang Linh Án là câu chuyện về cuộc sống mới của nàng tại một thế giới gần như sụp đổ, liệu nàng có thể làm gì ???

Một đại thiên tài như nàng đây xuyên qua lại phải vào cơ thể của một đứa nhỏ sao ? Đã vậy thì tự tay nàng sẽ tu luyện mà không cần nhập môn...

Vô công ? Tu Tiên ? Nhân Duyên trời định ? Tất cả sẽ do nàng định đoạt.!!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Trở về

Mở đầu: Tổ huấn

Tại thế kỉ 21 tin tức Cao Tân, cái gì cũng có khả năng xảy ra, chỉ có người không thể tưởng được, không có người làm không được, mọi người đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng ở trước mắt người đời, chủ trương tuyên dương cá tính, kêu gào mình, lại càng ngày càng bị lạc phương hướng âm thầm đau buồn, tìm không lại bản thân lúc đầu.

“Tĩnh, cậu xem, Đại J năm nay tuyển nhận một thần đồng 14 tuổi nha!” Một cô gái tướng mạo thanh tú vẫy vẫy cô gái khác nằm úp sấp bên cạnh, lắc lắc đi động trên tay, vội vàng muốn chia sẻ tin tức vừa nhận được.

“Ừm.” Cô gái nằm úp sấp đơn giản lên tiếng.

“Tĩnh, cậu nói xem nếu chúng ta cũng có chỉ số thông minh cao như vậy thì thật tốt à!” Cô gái về mặt tiện đà hướng tới nói.

“Ừm, ừm.”

“Tĩnh, cậu nói chúng ta vì sao lại bình thường như vậy, ai, chẳng những bộ dáng không được tốt lắm, mà ngay cả suy nghĩ cũng không có gì đặc biệt, cậu nói mình hay nên đi mở não a?”

“Ừm, ừm, ừm.”

“Tĩnh, Tĩnh?” Cô gái rốt cục cũng phát giác chính mình “Hữu cảm nhi phát” cũng không có được đồng bạn đáp lại, nghi hoặc quay đầu liền thấy, “ông” một tiếng, đầu óc lập tức bị cơn bức tức giải khai. “Hoàng Tĩnh Xu! Cậu ngu như sâu a! Cậu cậu tại sao lại ham ngủ như vậy?!”

“Ừm...”

“Cậu! Cậu! Oa... mình sẽ bị cậu khiến cho tức chết mất!” Cô gái chán nản, dất cổ họng bắt đầu gào khan.

“Ừm... Tiểu Đồng, sét đánh sao?” Hoàng Tĩnh Xu mơ hồ ngẩng đầu.

“Sét ... sét đánh!?” Lưu Tiểu Đồng tròn tròn mắt, “Hoàng Tĩnh Xu, cậu muốn chết, cư nhiên dám nói mình nói chuyện giống sét đánh!?”

Hoàng Tĩnh Xu vô tội nhìn người trước mắt tức giận đến gợn chân, cô không nói gì nha...

“Cậu nữ nhân đáng chết này, cậu cho mình thân là bạn bè của cậu như thế nào mới tốt? Cậu nhìn cậu xem, bộ dạng bình thường, tính cách bình thường, suy nghĩ bình thường, cậu toàn thân cao thấp chính là hai chữ “bình thường”, mà ngay cả cũng là phở, phở, thông, thông!” Lưu Tiểu Đồng không ngừng lấy tay chỉ vào Hoàng Tĩnh Xu, về mặt phần hận, “Trên người của cậu duy, nhất, gần, có, có thể, đủ được xưng tụng đặc sắc là cái gì, chính cậu nói xem là cái gì, sao!”

“Là... là cái gì?” Hoàng Tĩnh Xu mờ mịt nhìn cô gái không ngừng phun lửa trước mắt.

“Là ngủ!” Lưu Tiểu Đồng dùng sức rống lên. “Cậu ngủ ở đâu như thế nào, không khi nào không ngủ, không ngủ không vui, không vui liền không ngủ, ngủ đến sơn băng địa liệt, thiên hôn địa ám, người thần cùng phẫn, ngủ ngủ ngủ, mạng của cậu gốc chính là ngủ!” Lưu Tiểu Đồng cảm giận lên án, “Tiểu thư, cậu có thể hay không đừng ngủ!?”

“Ách” Hoàng Tĩnh Xu gãi gãi đầu, “Vậy mình đây làm cái gì?”

“Àm!” Lưu Tiểu Đồng đã bất tỉnh.

“Ách, Tiểu Đồng...” Hoàng Tĩnh Xu cẩn thận giật nhẹ góc áo Lưu Tiểu Đồng, “Cậu cũng ngủ à? Mình đây cùng cậu ngủ đi...” Nói xong, lại gục xuống

ngủ. Nhưng mà, khỏe miệng được tay áo che khuất hơi hơi giờ lên, lại hiện ra một tia cơ trí.

Thương đánh chìm đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn, tổ huấn Hoàng gia không thể quên.

“Chiếp, chiếp...” Trong viện được trang bày theo phong cách cổ, thỉnh thoảng nghe được âm thanh thanh thúy của chim chóc, mặt cỏ xanh biếc, cây cối tươi tốt, những đóa hoa nhỏ xinh đẹp kiều diễm, hơi lay động theo làn gió mát, cùng với tiếng cười xa xa, yên tĩnh mà xa xưa.

Người hầu bận rộn quét tước, người người đều tươi cười sung sướng, quân gia có việc tự sắp xếp các hạng mục công việc, mà ngay cả người lái xe nhân rồi cũng ra sức chà sạch thân xe thật sạch sẽ, tất cả mọi việc đều đang tiến hành ...

“Tiểu Trương, Tiểu Trương!” Quân gia vội vàng chạy đến, “Thời gian sắp đến, cậu nhanh chút đi...” Lời còn chưa dứt, trong không khí chỉ còn lại thanh âm lái xe của Tiểu Trương: “Ha ha, tôi đi...”

“A Ý, A Ý, Tiểu Trương còn chưa có đi à?” Một thanh âm già nua nhưng mang theo mùi phấn trung khí vang lên ở phía sau lưng quân gia.

“Aiz, lão gia, ngài đừng nóng vội, Tiểu Trương đi rồi, chờ một chút sẽ trở lại, ngài trở về phòng đợi chút, chắc sẽ mau trở về đến đây!” Về mặt đầy ý cười của A Ý quay đầu về phía người đang tới nói.

“Thật sự? Aiz, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! A Nguyễn, A Nguyễn!” Lão gia xoay người lại bắt đầu kêu la.

“Lão gia, tôi ở chỗ này!” Một người phụ nữ trung niên nghe được tiếng kêu vội vàng đi ra.

“A Nguyễn à, chờ một chút nữa Tiểu Trương sẽ về đến đây, bà chuẩn bị tốt chưa a?”

“Đều tốt lắm, đều tốt lắm!” A Nguyễn cười nói, “Lão gia ngài cũng đừng có đòi tới đòi lui, đều khiến cho ngài loạn mắt cả lên! Ngài liền nghỉ ngơi đi!”

“Hừ! Ta xoay người cũng chưa tới nổi hoa mắt đâu!” Lão gia cố lấy hai mắt làm bộ tức giận nói.

“Vâng, vâng!” A Nguyễn cười tủm tỉm lên tiếng, “Lão gia ngài cũng không nhìn xem thân mình hiện tại a, ngài còn không đi chuẩn bị đi à!”

“A, đúng đúng!” Lão gia vỗ ót, lại vội vã chạy vào bên trong...

--- ----- ---- Phân cách tuyến ----- ----

“Cách...” Cửa lớn từ từ mở ra, một bóng xe đen chậm rãi chạy tiến vào trong viện cỏ xanh um tươi tốt, mỗi người đều tự giác đứng ở hai bên đường xe chạy. Cuối đường xe chạy, có năm người đang đứng. Đứng đầu là một lão nhân tóc hoa râm, một tay chống quai trượng, tay kia nắm gậy gao người ở bên, người nọ đứng cung kính, tóc cũng có chút hoa râm, cẩn thận giúp đỡ lão nhân. Ở bên trái người nọ, còn có một bóng dáng hơi béo, mỉm cười đứng ở sau. Hai lão nhân bên kia là một đôi vợ chồng trung niên tướng mạo tuấn mỹ, hai người cũng khăn trương nắm chặt hai tay lại, về mặt kích động, nghẹn cổ lên muốn nhìn.

Xe chậm rãi dừng lại, Tiểu Trương lập tức xuống xe, mở ra cửa xe chỗ ngồi phía sau.

Một bóng dáng lấy tốc độ chậm rãi xuống xe, mở ra hai tròng mắt nhấp nhem, nhìn quét một vòng chậm rãi, mức tầm mắt đến, mỗi người đều tùy theo hạ xuống thất lung, cuối cùng, tầm mắt rơi vào năm người đứng ở phía trước.

Sau đó, biểu tình mê man rốt cuộc rút dần đi, chậm rãi lộ ra một chút tươi cười hé ra trên khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn, khiến cho khuôn mặt bình thường kia đột nhiên trở nên hào quang vạn trượng.

“Hoan nghênh tiểu thư về nhà!” Tất cả mọi người đều hoan nghênh.

Thân ảnh kia chậm rãi đi đến năm người trước mặt, thốt ra: “Con đã trở về!” Người nọ không phải ai khác, được xưng là vô địch ngủ như sâu – Hoàng Tĩnh Xu!

“Xu Nhi!” Lão gia kích động, trực tiếp đánh rơi quai trượng buông ra quân gia chạy tới.

“Gia gia, chậm một chút, chậm một chút!” Hoàng Tĩnh Xu đỡ lấy lão gia, “Thật là, tuổi đều đã lớn rồi, gia gia phải chú ý thân thể nha!” Hoàng Tĩnh Xu kéo lão gia chậm rãi vào trong phòng.

“Ta không phải đang cao hứng sao!” Lão gia lẩm bẩm.

“Vâng, vâng, vâng, gia gia cao hứng.” Trong khi nói chuyện, hai người đã đi đến bốn người trước mặt.

“Cha, mẹ, con đã trở về.” Hoàng Tĩnh Xu tươi cười, hai tay run kích động đối với vợ chồng trung niên nói.

“Aiz!” Người phụ nữ nghẹn ngào một tiếng, đã sớm kích động ngã vào trong lòng nam tử. Hoàng Tĩnh Xu lại chuyển hướng về hai người còn lại: “Ý bá, Nguyễn thăm, cháu đã trở về!”

“Tiểu thư, tiểu thư của ta! Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Nguyễn thăm cũng kích động âm thầm gạt lệ, hiện giờ cũng chỉ có lão quân gia Ý bá hơi trấn

tĩnh một chút, hít vào, tiến lên từng bước nói: “Lão gia, tiểu thư trở về, ngài mau dẫn tiểu thư vào trong nhà đi thôi!”

“Ừ, ừ, Xu Nhi, mau vào phòng, mau vào phòng, gia gia đã nhiều năm nay không thấy con, mau cho gia gia nhìn xem...”

“Vâng, gia gia, chậm một chút, chúng ta chậm rãi nói chuyện...” Hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

Lúc này, quân gia đối với nhóm người hầu nói: “Tiểu thư đã trở lại, các người đều đi chuẩn bị đi, nên làm cái gì thì làm, buổi tối đãi tiệc cho tiểu thư đón gió tẩy trần!” Lời nói vừa dứt liền xoay người đi vào trong đại sảnh.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà chậm rãi chiếu xuống trong viện đã không có một bóng người, chỉ còn lại một khối bài tử lóe hào quang trên cửa lớn, trên bài tử đề bốn chữ cực lớn – Đại trạch Hoàng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Tộc trưởng Hoàng Vũ

Gia tộc Hoàng Vũ, trên thế giới không có ai biết đại gia tộc này. Nhưng mà, thành viên gia tộc này lại như xuân phong mưa phùn, vô thanh vô tức len vào các ngành các nghề trên thế giới, cũng nhanh chóng chiếm lĩnh địa vị hàng đầu. Mọi người nhìn đến đều là thái độ thượng phong cảnh, hàng vạn học giả, chính khách, phú thương, nhưng không có cách nào nhìn lên sau lưng những người này, tất nhiên cũng không thể biết được, trên thế giới còn có một gia tộc như vậy – gia tộc Hoàng Vũ!

Gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc từ thời Minh triều cho đến nay, ngay lúc đó gia tộc Hoàng Vũ, một thời cường thịnh. Bởi vì ở thời kỳ hường ngoại sáng, tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ có công trợ để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sau lại nhiều lần dẫn binh bức lui man di phương bắc xâm nhập, chấn chỉnh gia tộc trong lúc một thời quyền khuynh vua và dân. Nhưng mà, người công cao chấn chủ, lại không biết thu liễm, gia tộc Hoàng Vũ dần dần bị Minh đế nghi kỵ, lại có gian thần châm ngòi, cuối cùng gia tộc Hoàng Vũ không có tránh được vận mệnh “Thò khôn từ, chó săn phanh”. May mà gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc đoàn kết, lúc gặp phải nguy cơ diệt tộc, thì được một vị cao nhân đắc đạo giúp, do đó tránh được thảm kịch diệt tộc, nhưng tổ tiên thế hệ trước cũng không có may mắn thoát khỏi, vì thế lúc rời đi gia tộc thì vung lên tuyệt bút, sửa tổ huấn lưu truyền đi gần trăm năm – Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Từ nay về sau, gia tộc Hoàng Vũ dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người, rời khỏi vũ đài lịch sử. Khiêm tốn, đã trở thành điều lệ bảo hộ từng người trong gia tộc. Khiêm tốn, cũng không phải chỉ không làm náo động, mà là lấy tài năng của bản thân che dấu, không lộ ra ngoài gia tộc. Tu thân, dưỡng tính, dĩ tình là môn bất buộc của từng người trong tộc, mà gia tộc bởi vì được cao nhân cứu trợ, qua việc đề cử tộc trưởng, biện pháp tuyển chọn khiến ai cũng phục tùng được lưu truyền từ xưa đến nay: người mất tim, là tộc trưởng!

Mà một thế hệ, tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, là – Hoàng Tinh Xu!

--- ----- Phân cách tuyển --- -----

Ngày năm tháng năm âm lịch, sau ba tháng Hoàng Tinh Xu quay trở về gia tộc, đại biểu toàn tộc cùng trưởng lão tề tụ trong từ đường gia tộc Hoàng Vũ, chứng kiến nghi thức Hoàng Tinh Xu kế thừa tộc trưởng.

Chỉ thấy trong từ đường mang phong cách cổ kính, từng đợt từng đợt đàn hương thấm vào mũi, chính giữa từ đường đặt bài vị đại tộc trưởng cùng với linh bài của các tiền bối có công hiển lớn lao đối với gia tộc Hoàng Vũ. Phía trên linh bài, đứng là tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền tới nay -- Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Đại sảnh từ đường đặt một cái bồ đoàn, hơn trăm tộc nhân trang phục truyền thống lộng lẫy, đứng ở hai bên từ đường, trước mắt đoàn trưởng lão tối cao của gia tộc Hoàng Vũ – Nhân trưởng lão, Trí trưởng lão, Lễ trưởng lão, Nghĩa trưởng lão, Tín trưởng lão đứng ở trước bồ đoàn. Mọi người đều nhìn về phía cửa từ đường, nơi đó, sẽ bước vào một tân thế hệ tộc trưởng, dẫn dắt gia tộc, hưng thịnh lâu dài!

Cửa được chậm rãi đẩy ra.

Một bóng dáng cao ngất phản quang mà đến. Một thân trường bào truyền thống màu tím của tộc trưởng, bước đi trầm ổn, giấu giếm hơi thở, rảo bước tiến đến từ đường mang phong cách cổ xưa, khiến cho người ta giật mình khi có loại cảm giác như trong thời cổ. Đặc biệt là cặp mắt màu tím trong trẻo kia, cơ trí mà sắc bén, làm cho người ta không tự chủ được mà thần phục.

Hoàng Tinh Xu bước một bước về phía trước, mỗi một bước đều là nhớ lại những năm tháng qua đi.

Gia tộc Hoàng Vũ chỉ có tộc trưởng mới có thể có được tộc họ, tộc nhân còn lại lúc ấy đều tùy tộc nhân nữ quyền mà theo họ, bởi vậy, gia tộc Hoàng Vũ đủ loại họ.

Mà Tinh Xu, là họ Hoàng.

Mắt Tĩnh Xu màu tím, lúc tám tuổi đã rời khỏi cha mẹ cùng gia gia, nhận sự huấn luyện của tộc trưởng, cho đến khi huấn luyện hoàn thành mới có thể về nhà. Nhưng cũng chỉ có thể ngây ngốc ba tháng, sau ba tháng sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng, từ đó liền cùng cha mẹ thân nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Huấn luyện mỗi ngày đều gian khổ, mỗi ngày không học tập thì cũng huấn luyện, khảo nghiệm, không chỉ có học tập khoa học trí thức ngày nay, mà ngay cả cầm, kì, thi, họa, rượu, trà, nữ hồng, nghề y, binh pháp, quốc sách tất cả đều phải học tập, hơn nữa mỗi ngày đều phải tiến hành tu luyện võ thuật nghiêm khắc. Cùng lúc đó, vì có thể khiến cho tộc trưởng tuyển được có tâm lý khỏe mạnh, tộc trưởng phải giống như người bình thường đến trường đọc sách. Ban ngày đọc sách, buổi tối huấn luyện, đây là nguyên nhân vì sao Hoàng Tĩnh Xu ngu không hơn không kém một con sâu.

Hoàng Tĩnh Xu là một thể hệ tộc nhân nổi bật, tướng mạo tuy rằng bình thường, nhưng lại có chỉ số thông minh cao kinh người, hơn nữa tố chất tâm lý cũng là tốt nhất trong các thể hệ đại tộc trưởng. Tám tuổi bắt đầu huấn luyện tộc trưởng, dùng gần mười hai năm liền hoàn thành huấn luyện, hơn nữa lại có được nhiều giấy chứng nhận quốc tế học, ở trong lúc huấn luyện, ngẫu nhiên điều khiển sự nghiệp gia tộc, nhắc lên song to, khiến cho việc huấn luyện tộc trưởng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành nội dung huấn luyện hoàn mỹ nhất. Người như vậy, mới chân chính có thể dẫn dắt gia tộc thay đổi như chong chóng, úp tay làm mưa, hướng đến huy hoàng rạng rỡ!

Từng bước, từng bước, cuối cùng Hoàng Tĩnh Xu cũng đi tới tận cùng bên trong từ đường, quay mắt về phía ngũ đại trưởng lão, chậm rãi quỳ xuống.

Cổ ngữ bắt đầu được niệm chú phát ra tiếng trầm thấp ở trong từ đường, mỗi người đều lộ vẻ mặt kính ngưỡng, cung kính nghe. Lưu truyền niệm chú thiên cổ, đưa mọi người về với xa xưa, dụng tâm để nhận được hưng suy thịnh bại của gia tộc Hoàng Vũ. Rốt cuộc, sau khi niệm chú chấm dứt, năm vị trưởng lão đều cầm trong tay nén hương, đứng trước mặt Hoàng Tĩnh Xu.

Trí trưởng lão bước ra khỏi hàng: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ mãi mãi truyền thừa, trung thành với gia tộc hay không?”

Hoàng Tĩnh Xu quỳ mà đáp: “Tĩnh Xu nguyện ý!”

Nhân trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sau: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ hướng đến huy hoàng rạng rỡ, cùng vinh cùng nhục hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Nghĩa trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sát: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ cùng đi cứu nguy đất nước, bất ly bất khí hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Tín trưởng lão bước ra khỏi hàng đi theo: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đoàn kết nhất trí, vĩnh liệt chẳng phân hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Lễ trưởng lão đứng dậy, kéo dài giọng nói: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, năm nay hai mươi, nay trải qua nghiệm chứng tộc nhân, chứng minh tộc trưởng này – mắt tím chân thật không thể giả; trải qua Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín ngũ trưởng lão cùng khảo hạch đại biểu của gia tộc Hoàng Vũ, hoàn thành huấn luyện tộc trưởng viên mãn; trải qua, biểu quyết toàn tộc đồng ý vì đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ – ”

Năm vị trưởng lão đồng thời nói: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, nay trở thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, ban thưởng tộc họ -- Hoàng Vũ!”

Giờ khắc này, Hoàng Tĩnh Xu đã mất, chỉ có Hoàng Vũ Tĩnh Xu -- đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ!

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tĩnh Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất ly – ly – bất khí - !”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Tín vật chi biến

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tĩnh Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất ly – ly – bất khí - !”

Dứt lời, mọi người trong từ đường đều quỳ xuống, cùng kêu lên: “Tộc nhân Hoàng Vũ nay đi theo đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của chúng ta Hoàng Vũ Tĩnh Xu, truyền thừa lịch sử, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất ly bất khí !”

Thanh âm to truyền thẳng đến tận trời, quanh quẩn thật lâu mới dứt.

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu – đón – tín vật tộc trưởng – ” Lễ trưởng lão đứng dậy, nói vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc cổ phục màu hồng nâu hai tay cung kính nâng lấy cái bàn tử, trên bàn tử có một hộp gỗ khắc cây hoa tử đàn. Một loại đàn hương theo sau nam tử tản đến, mang theo hương khí đặc thù, trong lúc nhất thời đã làm mất đi mùi đàn hương vốn có trong từ đường, khiến lòng người chấn động. Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa nhìn thấy cái hộp kia, lập tức đã nhận ra được chất liệu gỗ của nó – đúng là gỗ tử đàn thượng đẳng!

Mọi người đều nhận ra gỗ tử đàn, xác thật là gỗ tử đàn Ấn Độ, lại là cây tử đàn màu máu gà, trước mắt chính là loại trân quý nhất, thuộc loại gỗ tử đàn cao cấp nhất. Gỗ tử đàn Ấn Độ là loại gỗ chắc chắn dùng làm dụng cụ, sau khi làm khô tự nhiên có thể sử dụng mấy trăm năm mà không hỏng. Thời Minh cụ tổ có nhiều gỗ tử đàn đến nay vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Loại này cho đến về sau lại ít đi, đến thời Thanh liền tuyệt tích. Mà tín vật tộc trưởng, đúng là sau khi gia tộc Hoàng Vũ biến mất, bắt đầu đề cử tộc trưởng mất tín mà lưu truyền bảo hộp tới nay, cũng được coi là chi bảo truyền tộc.

Lúc này, hộp gỗ tử đàn đang được mở ra, bên trong đó là tín vật tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ – ngọc trụ tì hưu!

[...] (chỗ này có một đoạn nói về tì hưu nhưng mình thấy dài dòng lại không có liên quan nên mình lược bỏ)

Đội nam tử mang tín vật đến trước mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu, Lễ trưởng lão đã sớm nghiêng người sang một bên rửa hai tay trong kim bồn được bung lên, sau đó lại dùng tơ lụa thượng đẳng lau hai tay, rồi về mặt cung kính nâng lên ngọc trụ tì hưu, nói: “Tiếp nhận tín vật – ”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn quý như cũ, cúi đầu, để cho Lễ trưởng lão đeo ngọc trụ tì hưu lên cổ một cách chậm rãi, khi ngọc trụ được đặt yên ổn trên cổ Hoàng Vũ Tĩnh Xu, đột nhiên phát ra hào quang vạn trượng, ánh sáng phát ra chói mắt khiến mọi người ở đây đều sợ ngây người.

(Do chương này mình lược hơi nhiều nên ngắn, mai sẽ thêm chương, coi như lì xì đầu năm nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Bất thường

Chỉ thấy từng trận hào quang bao bọc xung quanh Hoàng Vũ Tĩnh Xu, trong lúc nhất thời trên khoảng không từ đường gió nổi mây phun, khi không lại có lời quang âm ầm ầm ra, bỗng nhiên, một đạo sấm sét đánh xuống, nhắm thẳng vào ngọc trụ tì hưu, trong nháy mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu đã biến mất vào tung vô ảnh.

Đội cho tất cả đều khôi phục lại như ban đầu, nhưng mà trong vài giây đó, thời điểm khiến cho tộc nhân Hoàng Vũ mờ to mắt, tất cả đều ngây ngẩn cả người – tộc trưởng vừa mới nhậm chức của bọn họ, lại không thấy đâu!!

Lúc này việc hào quang cổ quái chưa bình ổn, tộc nhân Hoàng Vũ lại càng thêm xôn xao, rối loạn lên.

“Đây là có chuyện gì?”

“Tộc trưởng ở đâu rồi?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ a!”

Một thanh âm mang theo nghi ngờ vang lên trong từ đường, bình thường các giới đại nhân vật cũng không cảm rối loạn trận tuyến, vì thế mà hỗn loạn không thôi.

“Các vị trưởng lão, thật ra các vị có điều gì muốn nói không?” Có người nhìn không được, cất cao giọng hỏi các vị trưởng lão có quyền tối cao. Mọi người nghe đến câu hỏi, tất cả đều quay sang nhìn năm vị trưởng lão, cùng đội bọn họ giải thích.

Ngay từ đầu năm vị trưởng lão cũng kinh hoảng không thôi, nhưng dù sao cũng từng gặp qua sóng to gió lớn, trải qua nhiều hơn so với những người ở đây, thân là trưởng lão, vốn là so với một người hiểu biết nhiều hơn, đội kinh hoàng trôi qua yên bình, suy nghĩ tĩnh tế, nhưng lại không hẹn mà cùng suy nghĩ tới một điểm...

“Khụ, khụ! Mọi người im lặng!” Trí trưởng lão khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng lại. “Mọi người cũng biết, gia tộc Hoàng Vũ chúng ta là được cao nhân tương trợ mới có thể phát triển đến hôm nay, nhưng có một việc chỉ có năm vị trưởng lão chúng ta biết được tương truyền bí ẩn này...”

--- ----- Phân cách tuyến -----

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nằm lẳng lẳng, trong lòng có cảm giác rất an tâm, một loại cảm giác thỏa mãn trước đây chưa từng có khiến nàng sung sướng cong lên khóe môi. Từ sau khi nàng tám tuổi, nàng chưa từng có cảm giác được giấc ngủ yên bình, mỗi ngày đều phải tiến hành rèn luyện nghiêm khắc, ban ngày ngủ không ngon, buổi tối càng đừng nghĩ muốn ngủ, nàng... Không đúng!

Hoàng Vũ Tĩnh Xu đột nhiên cả kinh, lúc này là lúc nào, làm sao có thể ngủ!? Mở ra hai mắt nhắm chặt, mang theo ánh mắt khiến cho người ta phải sợ, “Xoẹt!” ngòai dậy một chút, hai mắt nhanh chóng quét qua, lộ ra một nét kinh ngạc.

Nơi này là chỗ nào?

Nơi này không phải từ đường cổ kính, không có mùi đàn hương quanh quẩn, cũng không có một tộc nhân nào, lại càng không thấy năm vị trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc! Chỉ có ngọc trụ tí huu lạnh lẽo ở trước ngực nhắc nhở nàng tất cả không phải là mộng, nàng tiếp nhận chức vị tộc trưởng. Nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Vì sao nàng lại tới nơi này?

Hoàng Vũ Tĩnh Xu bình tĩnh đánh giá địa phương cổ quái. Nơi này bài trí cổ kính, khác với kiểu phong cách ở từ đường gia tộc Hoàng Vũ, từ đường là do gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền trăm năm tới nay, bởi vậy lịch sử rất giàu có, nhưng bởi vì thân ở xã hội hiện đại, Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn luôn cảm thấy từ đường đó có loại hơi

thờ xã hội hiện đại. Mà địa phương trước mắt phát ra một cỗ hơi thở dày đặc, khiến cho Hoàng Vũ Tĩnh Xu cảm thấy: Đây mới chân chính là cổ kính!

Chỉ thấy trước mắt lộ ra một chiếc bàn ngọc thạch trong suốt, trên bàn là một bình hoa ngọc lưu ly màu lam, trong bình cắm một bông hoa sen, vừa nhìn đến hoa sen đó, Hoàng Vũ Tĩnh Xu liền mê muội không dời mắt, Hoàng Vũ Tĩnh Xu học qua tất nhiên biết góc độ có thể khiến hoa được trưng bày đẹp nhất, mà hoa sen trước mặt như cắm tùy ý trong bình, nhưng lại tạo ra được hiệu quả vượt qua cả hoàn mỹ. Nơi này không hơn một cái phòng, mà cây cột kia được tạo ra từ ngọc lưu ly, ánh sáng chiếu qua lại tràn đầy màu sắc cầu vồng. Thần kỳ nhất, trần đầy trên mặt đất chính là... mây khói!? Không giống hiện đại dùng băng khô chế tạo thành sương khói, mà là thật, mang theo hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đang lúc thời điểm Hoàng Vũ Tĩnh Xu xuất thần đánh giá, một tiếng kêu giòn tan vang lên bên tai nàng: “A, người tỉnh rồi!”

Trong lòng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, nhìn người đang tới, đứng trước mắt là một cô gái, một thân lăng la tư lự. Hoàng Vũ Tĩnh Xu thầm giật mình – nàng trải qua hai mươi năm huấn luyện tộc trưởng, mỗi ngày đều vượt qua trong đao quang kiếm ảnh, mà cô gái thoát nhìn tuổi còn trẻ này, lại có thể bất tri bất giác gần nàng, đây là loại công lực gì, nơi này rốt cuộc là sao? Cảnh bất phàm, người lại càng bất phàm, đến tột cùng là địa phương gì mới có cảnh này người này?

“Cô nương, cô nương?” Tiếng hô thanh thúy gọi thần chí Hoàng Vũ Tĩnh Xu quay về, nàng âm thầm ảo não, từ sau khi đi vào địa phương cổ quái này, cả người nàng đều trở nên chậm chạp, điều này là không được! “Tiểu thư, xin hỏi nơi này là chỗ nào?” Xem nhẹ xưng hô của cô gái, rốt cuộc Hoàng Vũ Tĩnh Xu cũng hỏi câu đầu tiên. “Cô nương đừng vội, mời theo tiểu ty đến, chờ một chút cô nương sẽ biết.” Cô gái kia che mặt mà cười, lập tức đi ra khỏi “phòng” kia.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Cao nhân Ngọc đế

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nhìn cô gái đến rồi đi, vội vàng đuổi theo, âm thầm đoán: “Cô nương? Người này nói chuyện thật buồn cười, đều là niên đại gì rồi, còn có ai gọi cô nương, cô nương.” Tĩnh tế nghĩ lại tất cả chỗ đã thấy, cười một tiếng, tình cảnh này, giống Tiểu Đồng luôn ở bên tai nàng gào to “Xuyên không”... Đợi chút! Không thể nào, nàng thật sự xuyên không!? Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, vội vàng kéo cô gái phía trước, “Tiểu thư... Ách, cô, cô nương, này, đây rốt cuộc là làm sao a? Đây, nơi này là người triều đại nào? Hoàng đế là ai a?”

Cô gái kia quay lại, ý cười nói: “Hi hi, cô nương, chớ không phải là đọc tiểu thuyết xuyên không nhiều đi? Như thế nào đột nhiên hỏi vấn đề này nha?”

Tiểu thuyết xuyên không? Hoàng Vũ Tĩnh Xu sững sốt, nàng như thê nào cũng biết tiểu thuyết xuyên không? Đây là từ ở hiện đại mới có a! Trong lúc nhất thời, Hoàng Vũ Tĩnh Xu lẩn lộn, này nhưng, địa phương cổ kính, mây khói kì quái, cô gái thân cổ trang, kêu “cô nương” lại nói ra “Xuyên không”, đây là mơ chăng? Đây, này...

Lúc này, cô gái kia lại mở miệng: “Cô nương đừng vội, chờ một chút sẽ biết.” Khi nói chuyện cước bộ chưa ngừng, bởi vì Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn tự hỏi trong lòng, không lưu ý toàn cảnh bốn phía thay đổi, chỉ là trực giác đi theo cô gái, nếu như cẩn thận đi theo phía sau nàng quan sát một chút, có lẽ sẽ đoán ra được manh mối.

“Cô nương, đến.” Cô gái cười khanh khách nhắc nhở nói.

“A, đến?” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu vừa thấy, lúc này mới thật sự thất thần. Đây là một đại điện, chợt thấy, đại điện này kim quang vạn đạo, xung quanh đầy điểm khí lạnh, mây mù lượn lờ, hai bên mười đại trụ cũng được tạo thành từ ngọc lưu ly, không giống như vừa rồi ánh ngọc chìm xuống, đại trụ ngọc lưu ly nơi này ánh sáng long lanh, chói lọi mắt người, mỗi đại trụ còn đứng một người, còn cho rằng, giống như thiên binh thiên tướng thời cổ đại, một đám cầm huyền tiên, đao trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, đây là ngoại điện. Lẳng lẳng đi vào đại điện, lại thấy kinh

người: Điện cũng có mấy đại trụ, quần quanh trụ kim lân long chói lọi, sáng ngời không che được hết thấy. Trên đại điện này, bảng hiện sáng long lánh cao cao tại thượng, mà bốn chữ to rồng bay phượng múa là – Lăng Tiêu bảo điện!

Lăng Tiêu bảo điện? Đây không phải là nơi làm việc của lão nhân ngọc đế sao? Hoàng Vũ Tinh Xu trừng mắt to chấn động. Lại nhìn người ngồi ở chỗ cao nhất kia, nơi đó thật sự có lão đầu thân áo vàng dài, tay vuốt râu cười tùm tùm nhìn nàng. Bên trái đại điện đứng thẳng một đám thiên tướng cầm trong tay vũ khí hiên ngang, bên phải là một đám tiên hào hoa phong nhã, Hoàng Vũ Tinh Xu rốt cuộc không chịu nổi, cẩn thận ngắm nhìn lão đầu ngồi phía trên, mím môi thấp giọng hỏi một câu: “Ngọc đế?” Lại oán thầm, thật không phải mơ!

“Ha ha ha ha! Hay cho một tiểu oa nhi Hoàng Vũ!” Lão đầu cao cao tại thượng đột nhiên cười lên ha ha, những người còn lại thấy thế cũng thầm cười trộm. “Đây là thật sự, không phải mơ!” Lão đầu cười cao giọng nói.

Thật sự? Hoàng Vũ Tinh Xu không xác định hỏi: “A?”

“Ha ha ha, thật là một người thú vị, nhiều năm qua trăm chưa từng thoải mái như thế! Ha ha ha, như thế này thì nhất định phải cùng Vương mẫu nói đi!” Lão đầu kia càng cười thoải mái, nhìn đến vẻ mặt Hoàng Vũ Tinh Xu vẫn là bộ dáng kinh nghi, nắm lấy chòm râu nói: “Thái Bạch! Người đi nói cho oa nhi kia đi!”

Lúc này, từ bên phải đi một người đầu bạc lông mi trắng râu bạc trắng áo bào trắng, thờ dài nói: “Vâng, Ngọc đế!” Sau đó, người nọ xoay người, Hoàng Vũ Tinh Xu mới nhìn rõ người nọ trên vầng trán người nọ lại có ấn ký hình sao lóe kim quang, người này bộ dáng này, không phải bộ dáng Thái Bạch dân gian lưu truyền sao, cũng không biết có phải hay không hấn sợ người ta nắm râu hấn đâu? Hoàng Vũ Tinh Xu thầm nghĩ.

“Ha ha ha ha ha!” Trên đại điện lão đầu kia đột nhiên lại bật phát ra một trận cuồng tiếu, vẻ mặt bạch y nhân kia sợ hãi đem râu dài của chính mình, lui lại vài bước. Trên đại điện người người cũng không thể kiềm chế được, cũng đều cười ra tiếng.

“Cô nương, người đừng có nghĩ muốn nghịch râu lão nhân a, râu này lão nhân để suốt ba ngàn năm mới dài ra!” Lão đầu áo trắng nói, nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc không tin của Hoàng Vũ Tinh Xu, hấn lại nhanh nhay nói: “Cô nương, người đoán không sai, nơi này thật là thiên đình! Người ngồi trên đúng là Ngọc đế, ta là Thái Bạch, người xem đến mọi thứ đều là sự thật!”

“Thật sự? Làm sao có thể?” Trong vòng một ngày trải qua nhiều biến dị như vậy, dù là từ nhỏ nhận được huấn luyện tộc trưởng Hoàng Vũ Tinh Xu cũng có chút không chịu nổi, thấy hoa mắt, cũng có chút hoảng hốt. Ngọc đế thấy thế vung tay lên, phía sau Hoàng Vũ Tinh Xu lập tức xuất hiện tọa ý khắc hoa bằng mã não, một tiên nữ xinh đẹp tiến đến giúp Hoàng Vũ Tinh Xu ngồi xuống. Có thể vẫy tay biến ra tọa ý, hoài nghi của Hoàng Vũ Tinh Xu lại thành không thể hỏi gì, mình thật sự đến thiên đình trong truyền thuyết.

Đợi sau khi Hoàng Vũ Tinh Xu tỉnh táo lại, nàng bắt đầu đặt câu hỏi: “Này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lão nhân Ngọc đế cũng cười đủ, hấn nhìn Hoàng Vũ Tinh Xu, trên mặt hiện lên một tia hoài niệm: “Nữ oa nhi, đây là ước định của trăm cùng với tổ tiên người mà có a!”

“Tổ tiên?” Hoàng Vũ Tinh Xu liếc mắt nhìn Ngọc đế một cách cổ quái, tổ tiên nàng còn có giao tình cùng Ngọc đế sao? Lịch sử huy hoàng như vậy sao trong gia phả không có ghi lại a?

“Xi!” Ngọc đế cười nhạo nói: “Tiểu oa nhi, lúc ấy tổ tiên người còn không biết trăm là Ngọc đế đâu, đương nhiên cũng không thể ghi lại trong gia phả được!”

Hoàng Vũ Tinh Xu cả kinh, thốt ra: “Người có thuật đọc tâm!”

“Ha ha ha ha!” Ngọc đế lại cười ha ha, “Thuật đọc tâm thì tính là cái gì, oa nhi người chỉ cần thành tiên, là có thể nghe được, như vậy so với thuật đọc tâm cao hơn!”

Hoàng Vũ Tinh Xu tâm niệm vừa chuyển, nàng đây suy nghĩ cái gì mọi người nơi này cũng biết? Trách không được lão Thái Bạch mới vừa rồi ôm râu bảo bối của hấn liên tục lui về phía sau! Lại xem trên điện mọi người đều không giấu được vẻ tươi cười, bạch nhần nhất phiến, toàn bộ cũng biết nàng nghĩ gì!

“Ha ha, tốt lắm, oa nhi, đừng để trăm cười nữa, chúng ta nói chính sự tiếp đi!”

Hoàng Vũ Tinh Xu vừa nghe, lập tức thu hồi tâm thần hỗn loạn, tỉnh tể nghe.

“Oa nhi, gia phả gia tộc Hoàng Vũ các người có phải hay không ghi lại, năm đó tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ dưới sự trợ giúp của một vị cao nhân đắc đạo mới bình an vượt qua tai họa?” Thấy Hoàng Vũ Tinh Xu gật đầu, Ngọc đế tiếp tục nói: “Cái cao nhân kia, chính là trăm a!”

Hoàng Vũ Tinh Xu ngẩn ra, như thế nào cũng không nghĩ được Ngọc đế lại giúp gia tộc của mình.

Ngọc đế chậm rãi nhớ lại nói: “Năm đó, trăm tu hành, hạ giới thể nghiệm và quan sát tình huống dân gian, cảm nhận tư vị làm phạm nhân, cũng không nghĩ đến thế đạo hỗn loạn, aiz!” Làm như nhớ tới đoạn ngày kia, Ngọc đế cảm khái thờ dài: “Lúc ấy ta còn có tâm tư muốn tu chính dân gian hỗn loạn, nhưng vạn vật phát triển đều có trật tự, dù là tiên cũng không thể tùy ý sửa đổi, nếu không sẽ gặp đại kiếp nạn, trăm tuy có tâm, nhưng lại không thể không để ý an nguy hai giới người, tiên. Đang lúc khốn đốn, cơ duyên xảo hợp, trăm cứu người gia tộc Hoàng Vũ bị dân gian chằm ngồi mà gặp phải diệt tộc. Vì thế trăm nghĩ lại, tiên không thể nhúng tay, không có nghĩa là phạm nhân không thể đi? Oa nhi người nghe đến đó, khả năng cũng nghe ra được đại khái, người muốn hỏi, nếu phạm nhân nhúng tay, vì sao trăm không phái người đầu thai thành phạm nhân đúng không?”

Thấy Hoàng Vũ Tĩnh Xu gật đầu, Ngọc đế nói tiếp: “Đạo trời a! Cho dù là tiên nhân đầu thai, đời trước vẫn là tiên nhân như cũ, cũng không đủ để thay đổi thiên hạ, huống chi tiên nhân hạ giới là muốn lịch kiếp, đã không có trí nhớ kiếp trước, lại vừa lịch kiếp, aizz!” Ngọc đế lắc lắc đầu. “Sau lại, tộc nhân Hoàng Vũ muốn báo đáp trẫm, trẫm lúc ấy đã nghĩ, trẫm đường đường là Ngọc đế, muốn cái gì có cái ấy, không cần nhân loại báo đáp. Vì thế liền cự tuyệt, ngăn cản, bất quá tộc nhân Hoàng Vũ kiên trì, trẫm liền suy nghĩ tình thế một phen, liền tính toán, mới giật mình phát hiện, trăm năm sau gia tộc Hoàng Vũ chắc chắn sẽ xuất hiện một người năng lực siêu phàm, bất thế kỳ tài, có thể dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đạt tới đỉnh cao thế giới, vì thế liền hỏi tới gia tộc Hoàng Vũ muốn người này, nhưng bởi vì trẫm nhúng tay, định mệnh huy hoàng của gia tộc Hoàng Vũ cũng không xuất hiện, vì vậy để bồi thường, trẫm liền chúc phúc khắp cả gia tộc Hoàng Vũ, mặc dù không đại phồn vinh như ban đầu, nhưng cũng là cấp bậc mà gia tộc bình thường không theo kịp.”

“Bởi vì kéo dài trăm năm, một gia tộc trung thế tất sẽ xuất hiện người ưu khuyết, vì để có thể huấn luyện được tốt nhất, trẫm lại nghĩ cách chọn ra rất nhiều người vĩ đại âm thầm phụ trợ gia tộc Hoàng Vũ, từ đó tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ mất tim là bởi vậy mà có. Bởi vì cuối cùng sẽ mang đi một vị tộc trưởng, trẫm liền nói cho tiên bối gia tộc Hoàng Vũ, sau khi mỗi đại tộc trưởng sinh ra, trong tộc tuyển ra người năng lực ưu việt, huấn luyện cùng tộc trưởng, để có thể kịp thời tiếp nhận chức vị tộc trưởng sau khi tộc trưởng rời khỏi gia tộc Hoàng Vũ, oa nhi, trên cổ người đeo ngọc trụ tì hưu là tín vật của tộc trưởng các người, cũng là tín vật phân biệt các kỳ tài, trẫm ở trên này đưa linh khí vào, chỉ cần người nọ đeo lên, sẽ lập tức cảm ứng được đưa người nọ đến thiên đình.”

Nói xong, Ngọc đế đưa mắt nhìn thật sâu Hoàng Vũ Tĩnh Xu, chậm rãi nói: “Oa nhi, người chính là người trẫm chọn lựa!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Bắt đền

Trên đại điện một mảnh im lặng, Hoàng Vũ Tĩnh Xu cúi thấp đầu, nhìn không tới vẻ mặt của nàng, lúc này ngay cả chúng thần tiên trên đại điện cũng không có cách nào biết được nội tâm của nàng dao động.

Hồi lâu sau, Ngọc đế rốt cục lên tiếng: “Như thế nào, oa nhi, người không muốn sao?”

Thật lâu sau, Hoàng Vũ Tĩnh Xu thông dong ngẩng đầu lên, “Ngọc đế, theo người nói như vậy, người từ gia tộc Hoàng Vũ mang ta đi, khiến nguyên bản gia tộc Hoàng Vũ hưng thịnh bởi vậy mà thay đổi?”

“Phải.” Ngọc đế gật gật đầu.

“Người đã nói tiên không thể nhúng tay vào chuyện tình dân gian.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu chậm rãi nhìn về phía Ngọc đế.

“Trẫm cũng là bắt đắc dĩ.”

“Nhưng cũng vì bắt đắc dĩ của người, ta từ sau khi tám tuổi lại chưa từng trải qua cảm giác gia đình ấm áp.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu nheo mắt lại.

“Này... Trước người cũng có người như vậy nha.” Ngọc đế có điểm chột dạ nói.

“Bọn họ là bọn họ, ta là ta. Ta nghĩ muốn có thời thơ ấu vui vẻ, có cha mẹ yêu mến, có gia gia thương yêu, có người bạn thân mật chia sẻ.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mở ra hai mắt nhìn thẳng Ngọc đế.

“Này...” Ngọc đế bắt đầu có điểm chột dạ, “Này, trẫm sẽ bồi thường cho người.”

“Bồi thường như thế nào? Không tính việc này, từ nay về sau, ta vẫn như cũ là tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, tuy rằng cũng bận rộn, nhưng cuối cùng vẫn có thời điểm gặp lại cha mẹ, có lẽ đến thời điểm ta năm mươi tuổi thoái ẩn, ta cũng có thể phụng dưỡng song thân, cùng bọn họ hưởng thụ đến thiên luân chi nhạc, nhưng hôm nay, ta liền biến mất vô thanh vô tức vô ảnh vô tung, người nói xem cha mẹ ta làm sao chịu nổi? Người xem thử bọn họ nửa đời sau dựa vào ai?” Thanh âm Hoàng Vũ Tĩnh Xu dần dần to lên, hai mắt cũng càng sắc bén, khiến ngọc đế cũng không thể chống đỡ được.

“Này, này...” Ngọc đế đến đường cùng, không tự nhiên sờ sờ râu, khuôn mặt già nua âm thầm đỏ lên.

“Huống chi, người có nói là người nhúng tay cải biến mệnh số bản mạng gia tộc Hoàng Vũ, như vậy ta, cha mẹ ta cùng với gia gia của ta, cùng ta chung một nhịp thở, bản mạng người định cũng bị cải biến theo, người bù lại tổn thất cho gia tộc Hoàng Vũ, nhưng còn tổn thất của bọn họ đâu? Người nên bù lại như thế nào? Tiên xưa nay giảng đạo nhân từ, nhưng mà ngay cả con người nhỏ bé đều không thể bảo toàn, tại sao nói đến đạo nhân từ? Thân là lãnh tụ Ngọc đế của tiên giới, làm gương cho chúng tiên nhân, nhưng mà theo ý kiến của ta, chỉ sợ sự thật không như thế...” Tầm mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu chứa đựng hào quang sắc bén liếc mắt một cái đến các tiên nhân sớm ngủ ngor trên điện, tầm mắt trở lại đến trên người Ngọc đế như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

“Này... Này...” Lúc này Ngọc đế một câu cũng nói không nên lời, tay kia liền nắm ở trên râu, sờ cũng không, không sờ cũng không, trong lòng bàn tay đã sớm ướt đầm mồ hôi, lưng cũng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn tuy biết Hoàng Vũ Tĩnh Xu là một kỳ tài, nhưng không biết gan nặng lớn

đến ngay cả Ngọc đế như hần cũng dám trách cứ, ngay từ đầu thấy nàng ngây ngốc, vốn định ba lượng câu liền phái nàng đi, còn có thể được mang ơn của nàng, không nghĩ đến kết quả cư nhiên là đầu nàng chưa thức tỉnh sự mãnh liệt, hiện tại nàng thức tỉnh lại, bằng hai ba câu nói của chính mình liền bắt được nhược điểm nhiều như vậy, hơn nữa đều là những câu có lý, chính mình hết thấy đều đuối lý, cái này xuống đài không được, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hần vất vả duy trì mặt mũi ngàn vạn năm hôm nay sẽ bị một cái tiểu oa nhi làm mất? Bầu không khí trong lúc nhất thời cứng ngắc không thôi.

Lúc này, Thái Bạch đã bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm tán thưởng gia tộc Hoàng Vũ này sẽ bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, đối mặt với trận trận như thế còn có thể trấn tĩnh trong thời gian cực ngắn, hơn nữa tư duy lại rất mạnh, lập tức liền bắt được nhược điểm của Ngọc đế, nói năng có khí phách trách cứ đến cả Ngọc đế. Nhưng mà, bạch nhãn châu chuyển động, dù sao cũng phải để mặt mũi cho Ngọc đế, bằng không cuộc sống sau này có thể không dễ chịu lắm. Vì thế hần miễn cưỡng cười bước ra từng bước, nói: "Hoàng Vũ cô nương, thật không hổ là kỳ tài thiên cổ bệ hạ tuyên ra, tâm tư kín đáo, lại có nhân có nghĩa, lão nhân bội phục bội phục!" Thái Bạch lại nói tiếp: "Chính là tính tình cô nương cũng có điểm nóng nảy, bệ hạ cũng mới vừa giải thích cùng người về sâu xa gia tộc Hoàng Vũ mà thôi, còn chưa có nói xong đâu! Người nên bình tĩnh hạ tâm xuống nghe một chút, bệ hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ cho người một cái kết quả vừa lòng."

Giờ phút này Ngọc đế nghe được Thái Bạch đàm tiếu giải vây cho hần, thật sự kích động ở trong lòng liên tục trầm trồ khen ngợi, thầm nghĩ "Thái Bạch a Thái Bạch, không uổng công ngày thường trầm đối đãi với người không tệ! Thời khắc mấu chốt vẫn là nhờ vào người nha! Trong lòng trầm cũng một phen vui vẻ a!

Vì thế lập tức theo thang Thái Bạch đáp xuống, vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, trầm làm sao có thể không lo lắng đâu, trầm chính là chưa kịp nói mà thôi, oa nhi chớ hoảng sợ, kế tiếp trầm liền cùng người nói một chút..."

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa thấy, lần ra oai phủ đầu này, tin tưởng đối với cha mẹ nàng còn có gia gia nàng cũng có thể yên tâm, vì thế cũng không làm khó để Ngọc đế, để cho hần có cái bậc thang hạ xuống. Kế tiếp, mấy người ngay tại chỗ thảo luận an bài việc gia tộc Hoàng Vũ cùng với người nhà Hoàng Vũ Tĩnh Xu như thế nào.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Địch Trần Kính ở thiên giới là tiên kính được dùng để quan sát phạm trần, kính này chính là một trong những bảo vật ở tiên giới, vạn năm trước Nữ Oa vá thiên có được đá màu, trải qua nhật nguyệt hàm dưỡng, tụ tập linh khí thiên địa vạn vật mà thành.

Giờ phút này, một tiên quan trừng lớn hai mắt, không thể tin tất cả những gì đã phát sinh trong kính, đột nhiên giật mình một cái, tiên quan kia bừng tỉnh sợ hãi người, lại không dám trì hoãn, vội vàng ra bên ngoài chạy về phía Lăng Tiêu bảo điện. Vừa mới tới ngoài điện, bị thiên binh canh giữ điện ngăn lại, cũng bất chấp tình huống, quát: "Mau để cho ta vào! Địch Trần điện có việc gấp, xảy ra chuyện gì thì không phải bọn người có thể chịu trách nhiệm được đâu!"

Hai thiên binh kia vừa nghe là Địch Trần điện, cũng không dám nhiều lời cản trở, lập tức cho đi.

Ở bên này, Ngọc đế còn đang cùng Hoàng Vũ Tĩnh Xu bàn chuyện, không thể tưởng được ngay sau đó, một phiến toái lớn hơn nửa đến đây.

"Báo ——" một đạo thanh âm mang theo sự hoảng sợ đánh vỡ sự yên tĩnh ở đại điện, chỉ thấy tiên quan kia bước nhanh dòn dập, bất chấp tất cả quy củ, lập tức lớn tiếng nói: "Bệ hạ, không tốt! Thân thể phạm nhân kia đã bị hủy!"

"Cái gì!?" Ngọc đế khiếp sợ từ chỗ ngồi "Xoẹt" một chút đứng lên, vẻ mặt tràn đầy không thể tin, tiên nhân cả điện cũng khiếp sợ không thôi, chỉ có vẻ mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu mang theo suy nghĩ sâu xa.

"Bệ hạ, vì thân mới vừa rồi nhìn vào Địch Trần kính để quan sát, phát hiện nguyên bản thân thể phạm nhân kia được tuyến định tốt đã bị ... bị phá thành mảnh nhỏ ..."

"Vi sao lại như vậy!?" Ngọc đế vẫn không thể tin tưởng được, vung tay lên, trên không trung liền xuất hiện hình ảnh lớn, cho đến khi chân chính thấy được tứ chi bị phá, mới hết hy vọng.

Trong không gian một mảnh im lặng, ngay lúc này Hoàng Vũ Tĩnh Xu chậm rãi hỏi: "Này, đây sẽ không phải là thân thể đưa cho ta dùng chứ!?"

Ngọc đế cứng đờ, cười cười hai tiếng.

Trong lòng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cân nhắc một lát đã có so đo, nói: "Xem ra, thật là muốn ta dùng thân thể dự bị rồi?" Vẻ mặt bỗng trở nên tựa tiểu phi tiếu, "Ngọc đế, nếu thân thể đều đã bị hủy, ta đây có phải hay không sẽ không có việc để làm? Vậy vẫn là người đưa ta trở về đi! Tuy nói trên trời một ngày, nhân gian một năm, trở về lúc này không đảm đương nổi chức vị tộc trưởng, nhưng mà ta vẫn còn có thể trở lại bên cha mẹ ta phải không?"

Ngọc đế vừa nghe, cũng không bình tĩnh nói: Ta mất công sức lớn như vậy để đưa nàng ta đến đây, vừa mới bị nàng chỉ trích như vậy, mặt mũi đều mất hết, thật vất vả mới để khiến nàng đáp ứng hỗ trợ, tại sao có thể để cho nàng ta đi, huống chi đưa nàng trở về, mấy trăm năm qua để cho gia tộc Hoàng Vũ hưởng không phúc lợi, chuyện thiệt như vậy hần cũng không làm. Hơn nữa tiểu tổ tông này cũng chọc không phải chủ nhân tốt, nếu lúc này thả nàng trở về lần sau sẽ không còn nói chuyện tốt như vậy, trước vẫn là trấn an, sau lại nghĩ biện pháp khác đi!

"Oa nhi a, này, đó là chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn."

"Ha ha, mặc kệ có phải ngoài ý muốn hay không, hiện tại thân thể bị hủy đã trở thành sự thật, còn có cái gì đâu?"

"Này, oa nhi a, người đừng có mặc kệ a, thật sự là ta yêu cầu người hỗ trợ a! Như vậy đi, người ở lại chờ, ta lập tức người đi xem còn có thân thể thích hợp hay không!"

"Chờ? Ta đây chờ đợi, nhưng tổn thất thời giờ của ta." Hoàng Vũ Tĩnh Xu nói.

Ngọc đế cũng hiểu được lý lẽ chủ nhân, vừa nghe, chỉ biết ngụ ý của Hoàng Vũ Tĩnh Xu. "Như vậy đi, oa nhi, vì bồi thường tổn thất của người, người còn có cái yêu cầu gì liền nói đi!"

Hoàng Vũ Tĩnh Xu giả ý thường thức năm ngón tay chính mình, nói: "Ta làm sao dám yêu cầu chứ? Tất cả đều nghe theo Ngọc đế an bài đi!"

Không dám! ? Cũng dám mắng ta người còn có cái gì không dám? Ngọc đế trong lòng thầm kêu khổ. "Như vậy đi, ta trước cho người đi dò tra rồi nói sau!" Nói xong, vung tay lên, một tiên quan lĩnh mệnh mà đi.

Sau một lát, người nọ trở về, vẻ mặt rất là quái dị, hần cúi người ở bên tai Ngọc đế thì thầm một phen, vẻ mặt Ngọc đế cũng là luống cuống, nhưng vẫn kiên trì nói: "Oa nhi, tra được."

"A?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu nhìn thần sắc cổ quái của hai người kia, liền hỏi: "Như thế nào, có vấn đề?"

"Cái kia, hiện tại không có một người nào, không có một thân thể nào thích hợp với người."

"Vậy người còn nói tìm được rồi?"

Ngọc đế nhìn Hoàng Vũ Tĩnh Xu xoay người phải đi, lập tức nói: "Nhưng mà bốn ngày sau có a !"

"Bốn ngày?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu trở lại, "Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Người nói hiện tại không có, còn nói bốn ngày sau có, không phải là trẻ con chứ?"

"Ách... phải." Ngọc đế sợ Hoàng Vũ Tĩnh Xu đổi ý, vì thế mặc kệ lập tức nói tiếp: "Oa nhi người yên tâm, liền ba ngày này, ta nhất định an bài thỏa đáng cho người, bao gồm cả việc lúc trước người nói cái gì thơ ấu a cha mẹ a gia đình a tất cả toàn bộ đều bồi thường cho người, một cái cũng không bỏ, như vậy chu toàn chứ?"

Hoàng Vũ Tĩnh Xu trầm ngâm trong chốc lát, đồng ý nói: "Vậy được rồi, thân thể kia sinh ra ở nơi nào?"

"Là ở ngàn năm trước tại đại lục Sở Ảnh."

"Đại lục Sở Ảnh? Theo ta được biết, trong lịch sử không có đại lục này a?"

"Phải, đó là một khối đại lục khác trong không gian song song, cùng với thời cổ đại ở địa cầu cũng không khác nhau lắm, nếu như người đến đó, cũng được coi là người xuyên không." Ngọc đế nói.

"Xuyên không?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu thế này mới nhớ tới nghi vấn lúc trước, "Các người như thế nào cũng biết xuyên không a?"

"Chúng ta còn không phải muốn tiêu khiển sao!" Ngọc đế ngượng ngùng nói.

Choáng váng, ở thiên đình còn có tiêu khiển xem tiểu thuyết a? Hôm nay thật đúng là tiếp được kiến thức mới a. Trở lại chuyện chính, "Cổ đại? Không phải sẽ có võ công của cao thủ bay tới bay lui a? Phiền toái, không đi!"

"Ai ai, đừng mà, như vậy đi, dù sao người cũng phải nghỉ ngơi ở trong này ba ngày, thừa dịp lúc này, trầm đề cho người ta dạy người tu tiên, như thế nào? Tu tiên, đừng nói võ công, đến ngay cả quý quái đều không làm gì được người."

"Tu tiên? Nghe qua cũng không có gì xấu, bất quá, nếu ta tùy tiện thi pháp bị người nhìn thấy, chẳng phải là muốn coi ta là yêu quái đem ta đi thiêu?"

"Ách, nếu không, ta đã thông nhị mạch Nhâm Đốc cho người, như vậy người có thể dễ dàng học võ, lại không khổ cực, thế nào, không sai chứ?"

"Không sai là không sai, nhưng mà chuyện gì cũng đều phải để ta tự mình tới, như vậy mệt, phiền toái!"

"Ách, kia, ta đây tìm bạn đời cho người, thành thân?"

"Người đang nói một nửa của ta?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu hỏi, thấy Ngọc đế gật gật đầu, lại nói: "Người muốn

bước lại ta sao! Chính là một người nam nhân có thể bước lại ta ! ?"

"Không có hay không, ta không phải muốn bước lại người, ta đây không phải là muốn phân giải chuyện tình cho người a." Đời này Ngọc đế chưa từng ăn nói khép nép như vậy, vì tiểu tồ tông này, hần phải chiết sát mấy trăm năm sống lâu, tổn thọ a!" Nếu không, ta khiến Nguyệt lão cho người thêm vài cái, chia sẻ vất vả của người, người xem được không?"

"Kia còn không sai biệt lắm."

"Oa nhì, người xem người còn có yêu cầu gì nữa không?"

"Ừm, nếu xuyên không, làm gì vẫn đều không có phương tiện, vẫn là hiện đại tốt, cái gì cũng có..." Hoàng Vũ Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn người cho ta một món bảo bối..."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 7: Thai kí

Chương 7: Thai kí

Tĩnh Xu bị một thanh âm nói thầm mơ hồ đánh thức, nàng chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là một mảnh sương mù, nàng ngáp một cái, duỗi cái lưng mệt mỏi, thanh âm nói thầm càng rõ ràng: "Sở Nhì, nàng xem, nàng xem! Đứa nhỏ của chúng ta động! Con muốn chào hỏi ta đấy!" Một thanh âm nam vui sướng vang lên. Tĩnh Xu lúc này mới nhớ tới, nàng đã đầu thai.

Tĩnh tế hồi tưởng lại, nàng đùa nghịch ở thiên đình ba ngày rưỡi, Tĩnh Xu đắc ý cười trộm không thôi.

Ba ngày nay, nàng ngoạn vòng quanh ở thiên đình, thẳng đến buổi chiều tối mới lưu luyến không rời chúng tiên, tiêu sai đầu thai đến đây.

Ừm, để cho nàng cẩn thận ngắm lại, mấy ngày nay ở thiên đình làm chút gì nha, hi hi...

Ngày đầu tiên, nàng cảm thấy nhàm chán, đi ra chỗ này đến chỗ khác tham quan, kết quả chạy tới trong Bách Thú Viên của Vương mẫu, Bách Thú Viên tụ tập vạn thú trên thiên hạ, động vật này thật sự là quá đẹp, chính nàng nhìn cũng yêu thích không buông tay, ôm này một cái kia sờ sờ, ngay từ đầu động vật này còn không dám cùng nàng chơi đùa, nhưng dù sao cũng là động vật trên trời, trên thân cũng mang theo vài phần linh tính, liền về sau, tất nhiên cùng Tĩnh Xu thân mật, đều chơi đến điên, khiến tiên đồng trông coi vườn sợ choáng váng.

Sau đó nàng bị "lễ phép" thỉnh ra Bách Thú Viên, nàng đã nghĩ, tiên thú này thấy được, tiên nữ này còn thấy không được đâu! Vì thế lại chạy tới địa phương tiên nữ này hoạt động hằng ngày, vừa vận dụng tới một đoàn tiên nữ chơi đùa ở đằng kia, bên cạnh còn có một số đang làm nữ hồng, bên kia còn có người ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn làm tiêu khiển, vì thế phát sinh hứng thú, cũng đi theo tiến vào, cùng các tiên nữ này luận bàn đến trăng hồng thiên âm địa, hắc hắc, thật sự là thú vị không ít, lấy được ích lợi nhiều a!

Đến thời điểm buổi tối, bụng của nàng bắt đầu thăm thẳm kêu, lúc này nàng lại nghĩ tới một việc: thần tiên đi trên trời, suốt ngày đều chẳng ăn chút gì a, chẳng lẽ liền uống giọt sương nhí, hoa quả tươi một chút liền no rồi? Tuy nói tiên nhân đề xướng ăn chay, nhưng không phải cũng muốn thành phật giới luôn nha! Chẳng lẽ trên trời vốn không có cái ăn?

Vì thế ngay lúc Tĩnh Xu siêng năng "Không ngại học hỏi kẻ dưới", rốt cuộc hôm nay tìm được đình "Ngự trù", hơn nữa tiên trù không biết mấy trăm năm không hưởng qua đồ ăn nhân gian đến đây hợp lại làm một đại trù nghệ xưa nay chưa từng có, cuối cùng Tĩnh Xu tích lũy kết tinh trí tuệ nhân loại trăm ngàn năm mà toàn thắng, đương nhiên, trừ bỏ Tĩnh Xu tạo phúc, còn có từ lúc theo trận đấu bắt đầu là chúng tiên trên thiên đình mơ ước đã lâu, bên trong đứng mũi chịu sào phải kể tới Ngọc đế cùng Vương mẫu. Vào lúc ban đêm, Tĩnh Xu liền bị Ngọc đế phái tới theo Thái Bạch bắt đầu học thuật tu tiên.

Ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp của Ngọc đế đã thông nhị mạch Nhâm Đốc, Tĩnh Xu sớm đã bắt đầu ở trong thiên đình học tập, nàng trước tìm được chỗ của Thái Thượng Lão Quân, nhớ tới tiểu thuyết "Tây du kí" tôn hầu tử say rượu đã ăn tiên đan lão quân, lại cảm thấy buồn cười, đúng lúc này, lão quân kia cũng tới, Tĩnh Xu liền vui đùa nói: "Lão quân, nếu người tới nay lại đến, lò luyện tiên đan này của người cẩn thận bị ta ăn hết!" Ai ngờ lão quân kia cũng không hoảng nào, cười hớ hớ nói: "Người muốn ăn tiên đan của lão nhân cũng được!" Điều này khiến Tĩnh Xu kỳ quái, khó hiểu: "Vì sao nha?" Thái Thượng Lão Quân nuốt nước miếng nói: "Chỉ cần người lại làm đồ ăn, đưa vào trong bụng lão nhân này, đừng nói ăn tiên đan, mà ngay cả bí phương lão nhân đều dạy cho người!" Tĩnh Xu nhần tình sáng lên, liền thuận thế chiếm đại tiện nghi này.

Kế tiếp, thời gian để Thái Thượng Lão Quân thỏa mãn chỉ huy chậm rãi trôi qua, dùng một chút đồ ăn đổi lấy một thân kỹ thuật chế thuốc, thật đúng là rất đáng giá! Luyện đan thuật này, muốn học y, biết độc, nhận biết được đều làm được, bởi vậy, việc luyện đan Tĩnh Xu học đến ba bậc, khiến cho nàng tự mãn cười trộm vài lần.

Lúc chiều, hôm qua mới nhận thức đám tiên nữ kia hi hi ồn ào đi tới địa phương lão quân, đưa nàng đi, dẫn đến trước mặt Vương mẫu. Vương mẫu này đã sớm đối với Tĩnh Xu tò mò vạn phần, nữ oa này lớn mật, dám ở đại điện chỉ trích Ngọc đế, còn khiến Ngọc đế á khẩu không trả lời được, đến thời điểm khiến nàng nghe được tin tức này cao hứng rất lâu, điều này rốt cục cũng làm cho nàng có cơ hội lấy Ngọc đế làm trò tiêu khiển, trong lòng sinh ra vài phần ấn tượng tốt đối với Tĩnh Xu.

Khi nàng nghe nói Tĩnh Xu có thể cùng động vật trong Bách Thú Viên hoà đồng vui vẻ trong lòng liền âm thầm ngạc nhiên, Bách Thú Viên này tuy nói là của nàng, nhưng mà động vật trong viên đối với nàng cho tới bây giờ vẫn đều xa cách, kêu không tước mở cái bình nó liền khiến người ngã đầu gối, đây là lần đầu nghe nói tiên thú trong viên đối với người thân cận đó!

Nếu nói ngoài hai điều trước đem lại cho Vương mẫu nhiều hảo cảm, thì thu tâm của Vương mẫu chính là tay nghề của Tinh Xu, bởi vậy hôm nay mới nghĩ chiêu người đến xem. Vừa nhìn lên đã có thể hiểu rõ, không phải bộ dạng Tinh Xu khiến người giật nảy mình, mà là tay nghề của Tinh Xu nha! Khiến Vương mẫu hoàn toàn thần phục, ồn ào không thu Tinh Xu làm con gái nuôi thì không được.

Tinh Xu làm gì chứ? Kỳ thật tạo được niềm vui cho một nữ nhân rất đơn giản: Tinh Xu hiện học đến luyện đan thuật, tinh luyện hoa tiên làm thành đường nhan đan. Vốn tiên nữ trên trời không cần, ai biết đánh bậy đánh bạ nhưng lại khiến Vương mẫu yêu thích, điều này tốt lắm, chẳng những chiếm được không ít phúc, còn có thêm một mẹ nuôi là Vương mẫu. Mẹ nuôi hào phóng, ban cho Tinh Xu một gốc cây, đó là —— cây bàn đào! Tinh Xu biết đến bàn đào này, trong “ Tây du kí ” từng có nhắc đến sự quý hiếm của nó ra sao. Hiện tại Vương mẫu lại ban thưởng một gốc cây tươi tốt nhất, có thể thấy được Vương mẫu đã yêu thích Tinh Xu ra sao.

Ngày thứ ba, Tinh Xu chỉ đi đúng một chỗ: Tàng thư các ở Thiên đình . Ở nơi nào Tinh Xu cũng chiêu mộ được tàng thư, thời điểm chạng vạng lại chạy ra đi la cà, kết bạn với không ít thần tiên, người người đều là núi lớn có thể dựa vào được, đương nhiên, vậy trong đó phải nói đến mẹ nuôi Vương mẫu.

Đến thời điểm ngày thứ tư, Tinh Xu không có chuyện gì làm, đã bắt các tướng quân thiên đình cùng luận bàn võ nghệ, đương nhiên, Tinh Xu không sánh bằng các thiên tướng có được võ công cao cường, nhưng cũng vẫn phải có chút chỉ điểm, cũng coi như không sai, dù sao nàng muốn hiểu mọi thứ không chờa chút gì, tất cả đều học tập, bằng không mọi việc xảy ra, nàng muốn hạ phàm làm gì, còn không nhàm chán a!

Cảm giác mình không có gì hay học , Tinh Xu vẫy vẫy tay, mang theo phần lớn bảo bối mẹ nuôi Vương mẫu đưa, cầm theo đầu thai đến đây, gần nhất liền cho nàng ngủ xinh đẹp hơn tám tháng, sau đó ngay tại lúc một người nam nhân kinh hô khiến nàng thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Chương 8: Dưỡng thai sinh ra

Chương 8: Dưỡng thai sinh ra

"Sở Nhi, nàng xem, tiểu bảo bối của chúng ta đang chào đón ta đó!"

Tinh Xu nghe thấy nam nhân sắp trở thành cha của nàng kia nhẹ nhàng vỗ về bụng mẫu thân nàng, liền vì một động tác lơ đãng của nàng mà hưng phấn không thôi, trong lòng cũng dần dần trở nên ấm áp lên, từ sau khi tám tuổi, nàng không có cảm thụ qua tình yêu thương của cha mẹ, vốn tưởng rằng khoảng thời gian nàng sống sẽ vội vàng trôi qua, cùng cái chữ " nhà " này không còn duyên phận, ai ngờ lên trời lại để cho nàng một cơ hội ấm áp, lúc này đây, nàng không cần lại áp lực chính mình, nàng muốn sống một cuộc đời chân thật, nàng muốn hưởng thụ tình yêu thương của cha mẹ tận tình, ai cũng không thể phá hư cuộc sống mới của nàng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Xu cũng mềm mại, nàng bắt đầu dùng sức động lên, nàng muốn cho phụ thân của nàng biết, nàng muốn nói với hắn "Hello" !

"Sở Nhi, Sở Nhi! Bảo bối lại động , con nhất định nghe được ta nói chuyện!" Nam nhân kích động kêu lên, sau đó đem lỗ tai của mình dán tại trên bụng thê tử, "Bảo bối, con có phải hay không nghe được lời nói của phụ thân? Con có phải chào hỏi cùng phụ thân hay không a?"

Nữ nhân kêu Sở Nhi cười khẽ, nói : "Dực, chàng lại nói hươu nói vượn, đứa nhỏ còn nhỏ đó, làm sao có thể nói chuyện được với chàng, nói chi là nghe hiểu."

"Tại sao không có?" Nam nhân trả lời, " Bảo bối chúng ta rất thông minh! Bảo bối, phụ thân nói đúng không? Nào, bảo bối, nếu con nghe hiểu, sẽ động một chút nha!"

Tinh Xu nghe đối thoại của hai người, âm thầm cười trộm, thật sự là một đôi vợ chồng ân ái dờ hoi. Vừa nghe đến lời nói của nam nhân, trò đùa dai nổi lên, thật đúng lại động hai cái.

"A!"

"A!"

Hai tiếng kinh hô vang lên, “Dực, động, động ...” Nữ tử kích động nắm lấy tay nam nhân. “ Phải, động , thật sự động !” Nam nhân cũng ngạc nhiên cực kỳ, không nghĩ tới nhất thời nói vui đùa cư nhiên nhận được đáp lại, điều này đại biểu gì? “ Ha, ha ha ha! Sở Nhi! Bảo bối chúng ta không chừng là bảo bối thật sự đó! Ở trong bụng có thể nghe âm thanh, thật là một bảo bối a! Ta muốn nói cho hoàng huynh biết, cùng khoe với hắn, bảo bối chúng ta rất thông minh!” Nam nhân đắc ý cười ha hả.

Hoàng huynh? Nàng lại đầu thai đến hoàng gia ? Bởi vì ở trên thiên đình du đãng ba ngày Tinh Xu cũng không có quan tâm đến người chính nàng sắp đầu thai, này vừa nghe, mới biết nàng sinh ra vững chắc, an bài tới địa vị gần Thiên gia như vậy, Ngọc đế thật đúng là nhọc lòng a, là sợ nàng đầu thai đem nhiệm vụ của mình để qua một bên, mặc kệ thế đạo, cho nên mới an bài cái thân phận như vậy để nhắc tới ước thúc chính nàng sao?

Từ sau ngày đó, mỗi ngày cha mẹ đều cùng nàng trò chuyện, nếu không học bài, cũng đánh đàn, thưởng ngắm hoa, ăn, tư tưởng của bọn họ cũng thật sự có bước tiến, hiển nhiên cũng hiểu được “dưỡng thai”

Theo trong lời bọn họ nói, Tĩnh Xu thu thập một ít tin tức cơ bản, nơi này thật sự là đại lục Sở Ảnh, trên đại lục này có bốn nước lớn, phân biệt là: Minh Phong quốc, Diễn Triều quốc, Càng Sa quốc và Xuyên Vân quốc. Hiện tại nàng ở Minh Phong quốc, Minh Phong quốc là quốc gia có khí hậu điều kiện tốt nhất, hàng năm có gió, nhưng lại không lớn, đất đai phì nhiêu, lương thực thu hoạch được đứng đầu tứ quốc, bởi vậy là quốc gia xuất khẩu lương thực lớn nhất trên đại lục Sở Ảnh.

Hiện tại hoàng đế Minh Phong quốc kêu Phượng Mặc Ngạo, phụ thân của nàng chính là một trong hai đại vương gia Minh Phong quốc Phượng Mặc Dực, một vị vương gia khác kêu Phượng Mặc Phi, hai người là cánh tay trái phải của Phượng Mặc Ngạo, huynh đệ cùng nhà nhưng lại không lạnh lùng xa cách, lại thân mật vô cùng, từ phụ thân của nàng ngay cả loại việc vặt như máy thai của đứa nhỏ đều đem ra khoe, cũng thấy được huynh đệ bình thường thân mật khăng khít ra sao.

Bởi vì ở Minh Phong quốc Phượng Mặc Ngạo lãnh đạo khai sáng, khiến cho vua và dân một mảnh thanh bình, mưa thuận gió hòa, dân chúng người người đều khen ngợi, rất phồn vinh. Vị trí Minh Phong quốc ở tại trung ương đại lục, phía tây là Càng Sa quốc với sa mạc chiếm đa số, hai nước lấy một mảnh rừng rậm rộng làm biên giới; hướng phía đông bắc là Xuyên Vân quốc với núi non chiếm đa số, hai nước lấy núi non làm biên giới, còn lại hướng phía đông nam là Diễn Triều quốc với sông xanh, hai nước lấy một sông lớn —— sông Tĩnh làm biên giới. Tuy thái bình thịnh thế, nhưng quốc thổ Minh Phong quốc phì nhiêu, khí hậu lại an hòa, không đảm bảo tam quốc còn lại sẽ không mơ ước, bởi vậy cảnh thái bình cũng ản ản lộ ra không yên ổn. Đương nhiên, điều này cũng là Tĩnh Xu đoán thôi.

Nói xong quốc gia, lại nói đến nhà mới của nàng: Phụ thân của nàng Hiền vương Phượng Mặc Dực cùng đương kim hoàng thượng và Đức vương Phượng Mặc Phi là huynh đệ cùng mẹ, từ nhỏ cảm tình ba người rất tốt, hơn nữa sau khi Phượng Mặc Dực cùng Phượng Mặc Phi giúp Phượng Mặc Ngạo lên ngôi, Phượng Mặc Ngạo càng thêm tin tưởng thân huynh đệ này.

Phụ thân của nàng mặc dù là vương gia, nhưng trong phủ vương gia to như vậy chỉ có một vị vương phi, là mẫu thân của Tĩnh Xu – Giang Sở Nhi. Giang Sở Nhi vốn là nữ nhi của một phú thương ở Minh Phong quốc, dưới sự nhân duyên trùng hợp kết bạn cùng Phượng Mặc Dực, hai người vừa gặp đã thương, nhưng trong xã hội này địa vị thương nhân cũng không cao, bởi vậy tình cảm lưu luyến của hai người bị nhiều mặt cản trở, nhưng hai người cũng không buông tay, cuối cùng mới có thể kết thành vợ chồng, từ nay về sau ân ái không thôi.

Từ sau khi hai người kết hôn, vẫn không có tin vui truyền ra, bên trong hoàng thành lại một lần truyền ra tin đồn Hiền vương phi không thể sinh dục, khiến Giang Sở Nhi khó xoay sở, may mà thái thượng hoàng cùng thái Hậu cũng không tạo áp lực nhiều lên hai người, nhưng Giang Sở Nhi vẫn thừa nhận không ít áp lực về tâm lý, cầu thần hỏi được tất nhiên là không ít. Rốt cuộc, trời không phụ lòng người, Giang Sở Nhi truyền ra tin tức tốt, đứa bé này đối với hai người mà nói, không chỉ là kết tinh tình yêu của bọn họ, cũng là thành lũy hôn nhân của bọn họ, bởi vậy hai người đều tràn ngập chờ mong cùng trân trọng đứa con chưa xuất thế, Phượng Mặc Dực càng âm thầm quyết định, bất luận đứa bé này là nam hay là nữ, hảo hảo nuôi nấng, đợi sau khi con lớn tuổi, liền cho con kế thừa phong hào Hiền vương! Tĩnh Xu không biết, nàng không chỉ có ngâm thìa vững chắc sinh ra, mà còn nhận được địa vị cao!

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Cứ như vậy, vợ chồng hai người Phượng Mặc Dực “dưỡng thai”, Tĩnh Xu an nhàn vượt qua hai tháng, mỗi ngày trừ bỏ dưỡng thai, chính là theo Thái Bạch học tu tiên thuật, thẳng đến bảy tháng tiến đến.

Thất Tịch, một ngày lãng mạn mà duy mỹ, nhưng đối với người ở Hiền vương phủ mà nói, đây là một ngày khấn trương mà kinh tâm, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, toàn bộ chung quanh trong vương phủ bận rộn chạy qua chạy lại. Giờ phút này, trong phòng Hiền vương phi Giang Sở Nhi truyền ra từng đợt tiếng la.

"A —— "

“Vương phi, chịu đựng, đừng sức a!”

"A..."

"Sinh như thế nào còn không ra? Cũng đã hai ngày!" Phượng Mặc Dực ở bên ngoài phòng lo lắng đi qua đi lại, trong mắt chứa đầy tơ máu, vẻ mặt tiều tụy, tóc tai hỗn độn, xem ra là hai ngày này còn chưa ngủ.

"A —— "

Giang Sở Nhi kêu đau giống như thanh âm cắm vào trong đầu của hắn, nghe người yêu kêu, tâm quýnh lên, cước bộ hướng vào bên trong, lại bị vài cái hộ vệ tay mắt lạnh lệ ngăn cản lại.

"Các người mau thả ta ra!" Phượng Mặc Dực giầy dựa muốn vào bên trong.

"Vương gia, điều này không được a! Nữ tử sinh sản tối kỵ nam tử tiến vào, điềm xấu a!" Vài cái hộ vệ liều mạng lôi kéo Phượng Mặc Dực lại.

"Cái gì mà điềm xấu, ta không quản được nhiều như vậy! Buông! Ta muốn đi vào!" Phượng Mặc Dực giầy dựa, nhưng thân mình hai ngày không nghỉ ngơi không sánh bằng vài cái hộ vệ, liền bị kéo ở bên ngoài phòng như vậy, hắn dùng sức tới cửa phòng, hô: “Sở Nhi! Sở Nhi! Các người buông ra! Sở Nhi! Chúng ta có thể không sinh, không sinh a! Sở Nhi!” Một bên hò hét, nước mắt nam nhi cũng không ngăn được mà rơi xuống, hai tay kia gõ cửa mà chảy xuống từng giọt máu.

"Thái thượng hoàng giá lâm—— "

"Hoàng thượng giá lâm—— "

"Thái hậu giá lâm—— "

"Đức vương gia giá lâm—— "

Một tiếng thanh hô to truyền đến, bốn nhân ảnh vội vàng tiến vào, cũng không có để ý lễ nghi, vừa tiến đến liền vội vàng hỏi: “ Thế nào ? Sao còn chưa sinh? ”

Thái hậu thấy toàn bộ ở đây là nam nhân, trong người nóng lòng không thôi, mà trong phòng tiếng kêu vẫn chưa ngừng, lại nghe nói đã hai ngày, sợ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đứa con trai này sợ là muốn làm ra cái việc ngốc gì a! Nghĩ đến đây, liền nhắc lên vạt áo dài lập tức xông vào!

Những người còn lại không nghĩ tới thái hậu lại như vậy, tất cả đều sửng sốt, đợi thời điểm phục hồi lại tinh thần, Phụng Mặc Dục sớm cùng Thái Hậu xông vào, thái thượng hoàng Phụng Thiên Tề thấy thế, đành phải cùng Phụng Mặc Ngạo cùng Phụng Mặc Phi vào, bất quá là ở tại ngoại thỉnh chờ.

Phụng Mặc Dục vội vào buồng trong, lệ rơi đầy mặt nắm lấy tay Giang Sở Nhi, khóc nói: "Sở Nhi! Sở Nhi của ta! Khổ cho nàng! "

Hai mắt Giang Sở Nhi cũng đầm lệ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sớm chẳng nói chuyện .

Thái hậu vừa vào nhà, liền rất có khí thế kéo, xắn tay áo, khiến mấy người kia sợ tới mức ngây người, đẩy bà đỡ, tự mình đỡ đẻ đến đây. Chỉ thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, xem xét một phen, ngừng đầu đối với Giang Sở Nhi nói: "Con dâu ngoan, sinh con lần đầu tiên rất đau, con cần phải chịu đựng à! Nếu con có điều gì không hay xảy ra, Dục Nhi của chúng ta cũng sẽ muốn đi theo con ! Đứa nhỏ này về sau không cha không nương thì làm sao bây giờ à!"

Thái hậu một phen nói khiến trong lòng Giang Sở Nhi cả kinh, nhưng cũng không dám khinh thường. Kế tiếp, dưới sự trợ giúp của thái hậu, lại dùng lực lên.

Nói đến Tĩnh Xu ở trong bụng mẫu thân cũng lo lắng vạn phần, rõ ràng chỗ ra ngay tại trước mắt, nhưng có như thế nào cũng ra được, chính nàng cũng âm thầm lo lắng, vừa thấy mẫu thân bởi vì thái hậu nói chuyện một buổi lại dùng lực lên, trong lòng lại cao hứng, lập tức quyết định về sau nhất định phải khiến cho lão nhân gia vui, mới không cô phụ lão nhân gia một phen “ cứu mạng ”

Ngay tại Giang Sở Nhi dùng sức từng đợt, Tĩnh Xu nhắm phía chỗ ra, tiêu phí công phu nửa ngày, mới rốt cuộc gặp lại ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 9: Truyền kỳ bắt đầu

Chương 9: Truyền kỳ bắt đầu

Đám người thái thượng hoàng canh giữ ở gian ngoài vừa nghe lời nói của thái hậu, ba người lúc này đã nhìn quen sóng to gió lớn trong lòng đều kinh sợ không thôi, quan tâm sẽ bị loạn, chuyện này vừa ra, liền lỵ đến thân nhân ruột thịt, sao có thể không sợ?

Ngay trong lúc chờ đợi, Đức vương Phụng Mặc Phi đột nhiên giật giật cái mũi, kỳ quái ngửi một hơi. Phụng Mặc Ngạo phát hiện hoàng đệ động tác kỳ quái không khỏi hỏi: "Đệ làm gì thế?"

"Phụ hoàng, hoàng huynh có ngửi thấy mùi hoa không?" Phụng Mặc Phi lại bắt đầu ngửi lên. Nghe Phụng Mặc Phi vừa nói như vậy, hai người còn lại cũng phát giác được một cổ mùi thơm lạ lùng. "Đây là có chuyện gì a? Làm sao có thể có hương hoa? Hơn nữa trừ bỏ hương hoa mùa hè, ta tựa hồ còn nghe thấy được hương hoa mùa đông..." Phụng Mặc Ngạo cũng tò mò, ngửi trái ngửi phải, quay đầu vừa thấy, giật mình!

"Phụ hoàng, hoàng đệ xem kia!"

Thái thượng hoàng cùng Phụng Mặc Phi xoay người lại, liền bị một màn trước mắt khiến trong lòng cả kinh nói không ra lời. Xuyên cửa sổ lớn đang mở, bọn họ có thể nhìn thấy hoa và cây cảnh vốn đã dần dần héo rũ còn chưa tới thời tiết sinh trưởng tất cả đều dạt dào sức sống, giống như đang ở tư thế đợi phóng; mà trên nhánh cây cùng bề cửa sổ đều đứng đầy các loài chim, mà lại không kêu một tiếng, một đám im lặng đứng, tựa như một quân đội kỷ luật nghiêm minh! Khiến người ta ngạc nhiên nhất là, trong viên, cửa phòng, tràn đầy một đồng lớn động vật, từ mèo đến sói hổ, tất cả đều nhìn vào trong phòng!

Ba người thấy một màn như vậy, toàn bộ trợn tròn mắt, đây là cái tình huống gì a? Động vật như thế nào đến đây nhiều như vậy! “ Người tới, người tới! Đây là có chuyện gì? Vì sao không đuổi động vật này ra đi! ?” Phụng Mặc Ngạo lớn tiếng trách cứ.

"Đuổi ... đuổi về, hoàng thượng, các nô tài cũng không biết, động vật này đột nhiên hiện ra, đuổi như thế nào cũng không đi, hơn nữa còn có này sói hoang nanh liệt hồ hung mãnh ăn thịt người, các nô tài cũng không dám đuổi!" Một cái hạ nhân run run thân mình quý xuống đáp.

Phượng Mặc Ngao đang muốn phát hỏa, thái thượng hoàng như nghĩ tới cái gì ngăn hãm lại, "Hoàng nhi đừng vội, người xem động vật này, bọn chúng chính là đứng ở chỗ này, vẫn chưa đã thương người, hôm nay việc này vô cùng quái dị..."

Còn chưa nói xong, chợt nghe đến phòng trong đột nhiên bộc phát ra một trận khóc nỉ non vang dội!

Đồng thời, dưới ánh mắt bất khả tư nghị của ba người, bỗng nhiên không gian sáng mờ một mảnh, tất cả hoa và cây cảnh trong viên nháy mắt đều bùng lên! Chím chóc đứng đầy ngọn cây cũng đều kêu to giương cánh thẳng hướng tận trời! Động vật cũng đều đột nhiên cùng kêu to lên! Trong lúc nhất thời, trong viện náo nhiệt phi thường!

"Trời giáng Tử Hà, trăm hoa đua nở, bách điều trỗi lên, bách thú tề hoan... hay, hay, hay nha!" Ba người liên tục hô to, đều khiến cho dị tượng bùng lên không thôi. "Hoàng nhi, đứa nhỏ này sinh ra liền hiện ra dị tượng, tất là trời cho chi bảo a, hảo, hảo, hảo! Ha ha ha!" Thái thượng hoàng cao hứng cười lên ha ha.

"Phụ hoàng, đây là trời cho Minh Phong quốc ta a!" Phượng Mặc Ngao cũng kích động, nắm chặt tay Phượng Mặc Phi.

"Phụ hoàng, cuộc đời này nhi thần thấy được kỳ tượng như vậy, không uống, không uống a!" Phượng Mặc Phi cũng cao hứng vô cùng, liên tục kêu không uống.

Bên này vì dị tượng kích động không thôi, bên kia càng là ngạc nhiên liên tục.

Tay thái hậu tiếp nhận đứa bé tốn lao lực thiên tân vạn khổ mới ra được từ trong bụng mẫu thân, đang vui mừng, lại cảm thấy ần ần trong tiếng khóc nỉ non có một cỗ mùi thơm nồng đậm lạ lùng phiêu đảng trong gian, vừa ngửi tỉnh tê, đúng là phát ra từ trên người đứa bé này. Ôm đứa nhỏ đi tẩy trừ một phen, càng tẩy lại càng bất ngờ, trên trán đứa bé này, có hình hóa phượng bay lên! Hơn nửa ngón trỏ của nàng tựa hồ có một vòng hoa văn cổ quái màu vàng, nhưng trong chớp mắt lại không thấy, hơn nữa đứa bé này khóc, dần dần mở hai mắt ra, hai con mắt sâu không thấy đáy kia là màu tím! Điều rất ngạc nhiên, đứa bé kia vừa nhìn thấy nàng, cư nhiên nín khóc mỉm cười! Liền vì nụ cười này, thái hậu liền thích đứa bé phần nộn tinh xảo này! Xem xét một phen, đứa bé này còn là nữ oa nhi!

Từ khi Phượng Mặc Ngao cưới vợ tới nay, trong cung cũng có không ít đứa nhỏ, nhưng phần lớn đều là hoàng tử, công chúa căn bản không có vài cái, chỗ Phượng Mặc Phi cũng không có một nữ oa nhi. Tuy nói hoàng tử tốt hơn, nhưng vẫn không bằng tiểu nữ oa đáng yêu tri kỷ nha, mỗi ngày thái hậu đều ngắm trông trong cung có thể nhiều thêm nữ oa nhi, trong hoàng thất cũng sung ái với các công chúa không thôi, có thể thấy được nàng đối với nữ oa nhi đây chấp nhất sâu đậm. Đứa nhỏ này lại đích thân tay nàng đỡ đẻ, lại là một nữ oa nhi, thái hậu cơ hồ vui sướng. Ôm đứa nhỏ không chịu buông tay, mà ngay cả Phượng Mặc Dực muốn nhìn đều luyến tiếc, vội vàng lấy cớ vì chiếu cố Sở nhi rồi đuổi hãm, chính nàng một người ôm đứa nhỏ tại một bên vui tươi cười hớn hở.

Tĩnh Xu cũng yêu thích hoàng tử mẫu này không thôi, chỉ xem ánh mắt kia hiền lành vui vẻ, liền đủ để nàng vô điều kiện thích hoàng tử mẫu này. Vốn định bồi hoàng tử mẫu chơi đùa, nhưng vừa mới dùng nhiều khí lực ở trong bụng mẫu thân, thật sự không cường nổi, vì thế đầu gục xuống, ngủ say.

Ngay tại Tĩnh Xu mê man, hoàng đô Minh Phong quốc sớm bị dị tượng trên bầu trời trở nên ồn ào huyền ảo, lại nghe hạ nhân vương phủ thì thầm, Hiền vương gia sinh ra nữ nhi khiến trăm hoa đua nở, bách điều trỗi lên, bách thú tề hoan, việc lạ liên tiếp được truyền nhanh trong Minh Phong quốc, mới một buổi tối, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận. Nói này tiểu vương nữ là tiên tử hạ phàm trên trời, hôm sau, danh hào tiểu tiên nữ cũng một đêm mà thành.

Nói về hoàng gia, thái hậu yêu thích tiểu vương nữ vô cùng, thái thượng hoàng cũng vừa nhìn thấy đứa nhỏ này liền yêu mến, hoàng thượng cùng Đức vương gia càng ghen tị với Phượng Mặc Dực có thể có được tiểu nữ đáng yêu không thôi, chủ định cho Tĩnh Xu sinh ra ba ngàn sung ái cho thân. Hiền vương Phượng Mặc Dực đặt tên nàng là Tĩnh Xu, hoàng thượng sắc phong làm Phượng Trạch công chúa, từ nay về sau tại đại lục Sở Anh truyền kỳ Phượng Trạch công chúa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tuyển thị

Tĩnh Xu đau đầu, vô cùng đau đầu.

Kiếp trước tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ chính là “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn”. Kết quả, mới vừa sinh ra, liền tạo ra động tĩnh lớn như vậy, điều này mà muốn khiêm tốn thì đều thành hy vọng xa vời.

Mới sinh ra không đến ba ngày, trong vương phủ người đến chúc mừng chật ních, trong vương phủ đông như trẩy hội, ngựa xe như nước, quan viên triều đình tiến đến chúc, xe ngựa quý tộc phú cô chắn mất ngã tư đường vương phủ, lấp, bịt kín đến nửa bước cũng khó đi, hạ lễ đưa tới khiến cho nô bộc

vuông phủ tiếp được đến tê tay, ngằm kêu khổ thấu trời, trên mặt cũng không thể toát ra chút khó chịu, đều phải cười đến mặt đều cương lên thiếu chút nữa không khỏi phục được.

Trong đám người tiến đến chúc mừng, có khi là thật tình vì mừng nữ nhi của Hiền vương Phụng Mặc Dực nên cảm thấy cao hứng; có khi là thấy tiểu vương nữ mới xuất thế nhưng được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu cùng Đức vương gia vui vẻ, khiến hoàng thượng sắc phong làm " công chúa Phụng Trạch ", cảm thấy tốt, liền vội vàng đến mừng; có khi chỉ đơn giản muốn mượn cơ hội này đến kết giao với Hiền vương gia, phải biết rằng Hiền vương được hoàng thượng tin một bề, chỉ cần kết bạn với hắn, về sau bất luận quan thương quyền nói đều có nể dựa; còn có người tới giúp vui, chỉ là muốn đến xem "Tiểu tiên nữ" vô cùng kì diệu kia được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ đến cuối cùng cái dạng gì, có phải thần kỳ thật như vậy hay không, có người bí mật lôi kéo hạ nhân vương phủ hỏi, chính là muốn biết được tiểu công chúa kia khi sinh ra dị tượng là như thế nào, để khi trở về khoe cho người thân nghe một phen —— tuy rằng ta không có thấy, nhưng mà ta nghe người ta nói, đây là tư liệu trực tiếp đây!

Phụng Tĩnh Xu nằm ở trong lòng mẫu thân uống sữa nghe vài thị nữ líu ríu đàm luận trong đại sảnh vương phủ, trong lòng nàng có điểm đồng tình với phụ thân đáng thương, đối mặt nhiều người tâm tư khác nhau như vậy, không chỉ không thể khó chịu, mà còn phải giả bộ đáng thật cao hứng, miễn cho người ta nói mình cao ngạo, bất cận nhân tình, ả, phụ thân à, có thể làm phiền người, người liền rộng lượng lo nhiều thứ, nữ nhi hiện tại nhiệm vụ chính là ăn ngủ, ngủ ăn, cố gắng làm phế nhân, đối với người là lực bất tòng tâm à!

Nay Phụng Tĩnh Xu chỉ có sinh hoạt như trẻ con, trừ bỏ có thể sử dụng đầu tư hỏi cái vấn đề nào đó, cái gì cũng không làm được, thuật tu tiên cũng chỉ có thể đợi, phỏng chừng tới năm tuổi mới có thể tu luyện một lần nữa.

Thuật tu tiên này mặc dù yêu cầu không cao về thân thể, nhưng điều kiện cơ bản nhất là nhất định phải có một khí lực cường kiện, để gánh nặng linh khí khi tu tiên sinh ra, nếu như thân thể quá mức nhu nhược, có khả năng trong quá trình tu luyện thân thể có thể sẽ bị linh khí cường đại nghiền nát, Phụng Tĩnh Xu nay thân thể trẻ con, xương cốt chưa dài, cơ chưa có, thật sự không nên tu luyện, trước khi sinh ra ở trong bụng mẫu thân, còn có thể cựa vào thân thể đã lớn của mẫu thân để tu luyện, tuy rằng thể chất mẫu thân cũng là người nhu nhược, nhưng trong khi mang thai 10 tháng, không thể thiếu kỳ được trân bảo dùng để bồi thân mình, tất có thể thừa nhận linh khí, hưởng chi, Phụng Tĩnh Xu ở trong cơ thể mẫu thân tu tiên, linh khí sẽ thâm nhập quanh thân thể mẫu thân, cải thiện thể chất mẫu thân tự trong ra ngoài, khiến nàng càng mạnh khỏe hơn so với người bình thường, thậm chí thân thể so với kia luyện chút công phu cao hơn một tầng, còn có thể giúp mẫu thân bảo trì thanh xuân, việc này so với dùng tới hơn hai mươi năm thuốc bổ đều có hiệu quả hơn, thời cơ tốt như vậy, Phụng Tĩnh Xu biết chắc là không thể bỏ qua.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Ngay tại Tĩnh Xu hưởng thụ sinh hoạt giống như trẻ con, thời gian cũng vô thanh vô tức trôi qua tám tháng.

Tám tháng cựa cựa có thể đi, đây đối với Phụng Tĩnh Xu mà nói là một tin tức tốt, bởi vì nàng muốn bắt đầu rèn luyện thân thể, vì thế mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một đoàn thịt cầu nhỏ đặc biệt chuẩn bị trước khi sinh ra Phụng Tĩnh Xu phủ kín mềm mại trên sàn nhà cẩm bố bạch ngọc dịch chuyển à dịch chuyển, đi à đi, mà ngay cả mẫu thân uy bú sữa cũng không chịu rời đi, ngay từ đầu Phụng Mặc Dực cùng Giang Sở Nhi lo lắng hành vi kỳ quái của đứa nhỏ không thôi, chỉ sợ đứa nhỏ có phải trúng tà hay không, như thế nào chơi xấu trên sàn nhà không chịu đi?

Phụng Tĩnh Xu nhìn song thân ánh mắt lo lắng, tròn mắt vừa chuyển, ngồi ở trên sàn nhà y y nha nha lên. Hai vợ chồng tình tứ nghe được, đứa bé kia đúng là y y nha nha kêu to "Phụ thân", "Nuông, nuông"! Khiến hai vợ chồng nhất thời kích động lệ nóng doanh tràng, không thể cưỡng lại chính mình, trong lúc nhất thời cũng quên đi lo lắng, cứ như vậy bị Phụng Tĩnh Xu đòi đi lực chú ý, thật sự là ứng với câu nói kia: "Tay nhỏ bé dịu dàng, nắm chắc hi vọng ái ố của cha mẹ, chân nhỏ tập tễnh, đo đạc trường thành xuân hạ thu đông." Đứa nhỏ thật đúng là một khối bảo trong lòng cha mẹ, liền một tiếng gọi, đều có thể kích khởi đầy lòng mềm mại của cha mẹ.

Một ngày nọ, Hiền vương phi ở trong phòng ngủ cùng Phụng Tĩnh Xu tập bò, quản gia vội vàng tiến vào thông báo thái hậu triệu kiến, để cho nàng mang Phụng Tĩnh Xu theo. Từ khi Phụng Tĩnh Xu sinh hạ đến nay, thỉnh thoảng thái hậu liền triệu kiến, Hiền vương phi cũng tập mãi thành thói quen, vì thế xử lý một chút, liền ôm Phụng Tĩnh Xu cùng vú nuôi tiến cung yết kiến.

Đợi khi cung nữ bẩm báo, Hiền vương phi mang theo Phụng Tĩnh Xu tiến nhập tâm cung thái hậu –Phụng Tường cung. Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn thấy Thái Hậu, liền cười, tay duỗi thẳng hướng tới thái hậu y ề a muốn ôm một cái. Thái hậu ôm lấy nàng, cười đến toe toét, sau khi đùa một trận, thái hậu mới nói mục đích triệu kiến Hiền vương phi của nàng.

Hóa ra thái hậu thương Phụng Tĩnh Xu, hy vọng nàng có thể được chiếu cố tốt nhất, vì thế liền từ trong cung chọn lựa ra một đám cung nữ thông minh lanh lợi, tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, nay huấn luyện đã thành, vì thế muốn cùng Hiền vương phi cùng nhau chọn lựa thị tỳ bên người Phụng Tĩnh Xu sau này. Khi nói chuyện, bốn mươi cung nữ tướng mạo thanh tú đã đến đứng im lặng ở bên trong đại sảnh.

Phụng Tĩnh Xu ở một bên nghe, một bên tự hỏi, tỳ nữ bên người đi theo bên cạnh mình, có lẽ chính là hơn mười hai mươi năm, cái này phải để chính mình tuyển, vạn nhất các nàng tuyển người không hợp ý, chỉ có thể khổ chính mình, thái hậu ban người cho là không thể tùy tiện đưa lại.

Nàng là người thế kỷ hai mươi mốt, đối với yêu cầu tôn ti cũng không nghiêm khắc, chỉ cần biết bốn phận chính mình, mọi việc nên cần đều làm tốt, còn lại lễ tiết nàng sẽ không so đo, tuân thủ giai cấp tôn ti quá mức, đôi khi ngược lại sẽ làm phiền lòng người, nhìn bốn mươi người cung nữ trước mắt này, lớn nhất là mười tám mười chín tuổi, ít nhất cũng chỉ có mười một mười hai tuổi, nhìn các cung nữ trước mắt vẻ mặt cẩn thận, suy nghĩ, trong lòng Phụng Tĩnh Xu liền có quyết định.

Thời điểm thái hậu cùng Hiền vương phi muốn chỉ người, đột nhiên Phụng Tĩnh Xu kêu nha nha lên.

"Xu Nhi, cháu thế nào?" Thái hậu quan tâm hỏi.

"Có phải hay không đói bụng à?" Hiền vương phi vội vàng dò hỏi vú nuôi.

"Nương nương, nào có nhanh như vậy nha, người không phải mới hỏi tiểu công chúa một lần sao." Vũ Nuôi hỏi đáp.

"Thế là chuyện gì xảy ra nha?" Thái hậu cũng có chút không rõ. Phụng Tĩnh Xu vẫn kêu y y nha nha như cũ, đồng thời huy động hai tay, giẫy dụa muốn từ trên người thái hậu xuống dưới.

"Mẫu hậu, Xu Nhi muốn xuống dưới đây." Hiền vương phi thấy thế vội vàng nói.

Thái Hậu vừa nghe, sợ Phụng Tĩnh Xu giẫy dụa làm bị thương chính mình, vội vàng buông nàng xuống thật cẩn thận.

Phụng Tĩnh Xu vừa chạm xuống đất, liền bắt đầu đi.

Hắc hừ, hắc hừ! Hoàn hảo nàng có dự kiến trước, sớm luyện tập bước đi, bằng không hôm nay cũng đừng muốn tìm được thị tỳ bên người vừa lòng đẹp ý.

Hắc hừ, hắc hừ! Một mối quá a, các nàng như thế nào đứng xa như vậy a.

Hắc hừ, hắc hừ! Đến đến, hô! Để cho ta suyễn khí trước...

Thái hậu cùng Hiền vương phi không rõ cho nên nhìn Phụng Tĩnh Xu, cũng không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Phụng Tĩnh Xu đi đến trước mặt cung nữ thứ nhất, ngẩng đầu nhìn lại, cung nữ này bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, tất sẽ không sai, nhưng mà, ưm... Đây mắt có cỗ nhiệt tình không tốt, không được, đôi cái khác. Người thứ hai, rất nghiêm túc ... Người thứ ba, căn bản chính là đại tiểu thư nông chiều... Người thứ tư... Người... Người thứ mười ba... Người thứ hai mươi bảy ... Người thứ ba mươi ba...

Cứ như vậy Phụng Tĩnh Xu từng bước từng bước đi đến trước mặt từng cung nữ, tinh tế xem kỹ, một lần lại một lần loại bỏ chọn lựa...

Thái hậu cùng Hiền vương phi dần dần hiểu rõ, hai người hai mắt nhìn nhau, không thể nào... Là ta nghĩ như vậy sao? Không thể nào đâu... Hai người từ hoài nghi đến phủ định lại đến hoài nghi, đều đoán đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì.

Cho đến khi Phụng Tĩnh Xu xem bốn mươi người cung nữ này xong, lại bỏ lại về phía trước, nhìn quét một vòng, sau đó bắt đầu hướng trong đám người nha nha ngoắc...

Ngay từ đầu không ai hiểu được nàng đang làm gì, thẳng đến khi cung nữ thứ nhất sợ hãi ngập ngừng nói : "Tiểu... Tiểu công chúa là kêu nô tỳ đi ra sao?" Cung nữ kia nhìn thấy tiểu công chúa vẫn hướng mình ngoắc, lại ở miệng hàm hồ kêu cái gì, vì thế cô lấy dũng khí hỏi, vốn tưởng rằng chính mình đoán, ai biết tiểu công chúa thế nhưng gạt đầu! Nàng mang theo tâm tình bất khả tư nghị đứng dậy.

Kế tiếp, Phụng Tĩnh Xu lại ở trong đám người chiều ba lần tay, rốt cuộc chọn bốn cung nữ từ mười đến mười hai tuổi, sau đó lại hắc hừ hắc hừ bỏ lại đến bên người thái hậu cùng Hiền vương phi đang trợn mắt há hốc mồm, vươn tay nhỏ bé mập mập túm phụng bào của thái hậu, hai mắt ngập nước nhìn thái hậu.

"A... Này, này..." Thái Hậu phục hồi lại tinh thần lắp bắp nói, "Xu, Xu Nhi muốn tự chọn người sao?"

Phụng Tĩnh Xu nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu lại vươn tay chỉ vào bốn người phía trước nói : "Xu Nhi là muốn tuyển các nàng sao?"

Phụng Tĩnh Xu lại vô cùng khát vọng nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu nhìn đôi con ngươi khát vọng của Phụng Tĩnh Xu, nói không nên lời cự tuyệt, trong bốn người này không có một người nào mà nàng vừa ý, nhưng vẫn không tự chủ được mà đáp ứng: "Được rồi, để cho các nàng hầu hạ cháu đi!"

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe Thái Hậu đáp ứng, nháy mắt cười nở rộ ra một cái lúm đồng tiền thật to, khiến mọi người đều xem đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 11: Kế hoạch phản quang nguyên thị

Nếu nói Phụng Tĩnh Xu cho bốn tiểu cô nương mới chừng mười tuổi làm tỳ nữ bên người, thời gian cũng không lâu, bốn người đều lớn hơn Tĩnh Xu mười tuổi, thời điểm Phụng Tĩnh Xu tám tuổi các nàng đều đã mười tám mười chín, ở cô đại mà nói, cũng coi như là khuê nữ lớn tuổi, cũng không thể

muốn cả đời người ta đều hầu hạ nàng chứ? Cho dù các nàng nguyện ý, chính nàng tiếp nhận giáo dục tâm lý nhân loại ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không qua được việc này a, àiz, về sau tìm một cơ hội liền gả các nàng đi... Về phần hiện tại sao, cứ tạm thời dừng đi.

Đi nha đi, đi nha đi, thời gian tại lúc Phương Tĩnh Xu bò trôi qua, một trong phần đông nữ chủ xuyên qua chỉ sợ Phương Tĩnh Xu thuộc loại "Tĩnh", không có ba tháng có thể nói, cũng không có năm tháng biết chữ, càng không có tám tháng ngâm thơ, trừ bỏ kiên trì bò ra, chỉ có tự mình tuyển thị là có vẻ khiến cho người ta cảm thấy thần kỳ, còn lại cùng trẻ con bình thường giống nhau, nên làm sao thì cứ làm, tuyệt đối không làm náo động, ngày ngày trôi qua, qua một mùa xuân, thu, hiện tại tới ngày Phương Tĩnh Xu một tuổi.

Một tuổi, một nghi thức quan trọng ở tại Phương Tường cung của thái hậu đã sớm chuẩn bị, là chọn đồ vật đoán tương lai. "Chọn đồ vật đoán tương lai" còn gọi là "Thử nhi", loại tập tục này, ở dân gian lưu truyền đã lâu. Đó là nghi thức đoán trước tương lai được cử hành khi tiểu hài tử một tuổi, là phương thức chúc mừng ngày kỷ niệm lần sinh thân đầu tiên. Phương Tĩnh Xu biết "Chọn đồ vật đoán tương lai" là một loại tập tục ở Trung Quốc cổ đại, trên văn hiến đã có ghi lại chọn đồ vật đoán tương lai, sớm nhất tìm thấy ở Bắc Tề, rồi dần dần thông dụng trong cả nước. Cũng không nghĩ xuyên không đến nơi này cũng có tập tục "Chọn đồ vật đoán tương lai", trong lòng Phương Tĩnh Xu không khỏi hiếu kỳ: Chẳng lẽ nơi này cũng có ngày hội Trung thu vân vân sao?

Một năm này Phương Tĩnh Xu sinh hoạt như trẻ con lâu rồi cũng có chút hồ đồ, cho tới hôm nay mới biết đến sinh nhật nàng chính là lễ Thất Tịch còn gọi là lễ tình nhân! Như thế nào a? Có phải ám chỉ nàng sau này sẽ là tình nhân của đại chúng a? Phương Tĩnh Xu trong lòng âm thầm cười nói.

Kỳ thật, loại nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai này hẳn phải tiến hành ở Hiển vương phủ, nhưng bởi vì thái thượng hoàng cùng thái hậu đều yêu thích Phương Tĩnh Xu, Phương Mặc Dực không đành lòng làm mất vui song thân, vì thế đã sửa địa điểm chọn đồ vật đoán tương lai thành ở tại Phương Tường cung.

Một sáng tinh mơ, Phương Tĩnh Xu được bốn thị nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi chiếu cố tắm rửa, thay một kiện áo mới tinh màu đỏ, từ xa nhìn lại, rất là đáng yêu. Lúc này Phương Tĩnh Xu ở trong lòng vú nuôi, cùng mẫu thân Giang Sở Nhi ngồi ở trong xe ngựa tiền cung, Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt bốn tỷ nữ cũng ngồi ở bên ngoài xe tùy thời chờ đợi phân phó. Còn lại Hiển vương Phương Mặc Dực cười một con ngựa nhanh nhẹn dừng mình, đi đằng trước đội ngũ. Thời tiết tháng bảy vẫn nóng bức, may mắn sáng sớm còn có một chút gió nhẹ, bởi vậy Phương Tĩnh Xu cũng không khó chịu, lắc lắc ở trong gian, Phương Tĩnh Xu mơ mơ màng màng tựa hồ nghe thấy một tiếng khóc mạnh mẽ, bởi vì tu luyện qua tiên thuật, nên nhĩ lực của Phương Tĩnh Xu cao hơn nhiều so với người bình thường, hơn nữa bên trong xe ngựa tương đối im lặng, bởi vậy thính lực so với Phương Mặc Dực tốt hơn. Cẩn thận lắng nghe, thật sự là có tiếng khóc trẻ con, nghe thanh âm, tựa hồ khóc đã lâu, lúc này đã im lặng, không phải là đứa trẻ bị vứt bỏ chứ? Trong lòng Phương Tĩnh Xu thầm nghĩ, vẫn phải xem thử đã, nếu như thật là đứa trẻ bị vứt bỏ, chẳng chính mình là thấy chết mà không cứu?

Vì thế Phương Tĩnh Xu lại xuất xử chiều cũ, bắt đầu ở trong lòng vú nuôi y y nha nha kêu lên. "Làm sao vậy?" Giang Sở Nhi quan tâm hỏi.

"Thưa Vương phi, nô tỳ cũng không biết, mới vừa nãy còn rất tốt." Vú nuôi nói, cũng không có phát hiện được vấn đề gì, có chút mờ mịt.

Nhìn thấy Phương Tĩnh Xu hướng ra phía ngoài giãy dụa, Giang Sở Nhi nhẹ giọng nói: "Bảo bối ngoan, đừng lộn xộn, chúng ta hiện tại đang đến hoàng cung, hoàng gia gia cũng hoàng tổ mẫu đang chờ con đó!"

Phương Tĩnh Xu vẫn chưa nghe theo Giang Sở Nhi, miệng vẫn không ngừng kêu: "Ngừng... Ngừng..."

Giang Sở Nhi thấy Phương Tĩnh Xu còn ầm ĩ muốn ngừng, nghĩ rằng đứa nhỏ này luôn luôn nhu thuận, lúc này cố chấp muốn dừng xe như thế, có thể có nguyên nhân khác hay không? Vì thế cũng vén vãi màn lên, kêu ngừng xe ngựa.

Phương Mặc Dực thấy xe ngựa phía sau ngừng lại, giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa hỏi: "Sở Nhi, phát sinh chuyện gì?"

Giang Sở Nhi bất đắc dĩ hồi đáp: "Bảo bối muốn dừng xe."

Vì thế Phương Mặc Dực nhìn sang Phương Tĩnh Xu, cười tươi hàm chứa sùng nịnh hỏi: "Bảo bối làm sao vậy?"

Phương Tĩnh Xu cũng không để ý tới phụ thân, chỉ là muốn đi xuống xe ngựa, nhưng mà xe ngựa rất cao, vì thế nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn Phương Mặc Dực. Phương Mặc Dực thấy thế, lập tức xuống ngựa ôm Phương Tĩnh Xu. Đội Phương Tĩnh Xu đứng vững, lập tức phi chân ngắn nhỏ, đi đến địa phương phát ra tiếng khóc.

Phương Mặc Dực cùng tùy tùng theo đuôi phía sau Phương Tĩnh Xu, vừa đi vừa hỏi: "Bảo bối rốt cuộc muốn làm gì a?"

Đứa nhỏ một tuổi nói chuyện còn không rõ ràng, hơn nữa rất chậm, Phương Tĩnh Xu vừa đi một bên chậm rãi trả lời: "Phụ thân... Khóc... Khóc..."

Phương Mặc Dực nghe thanh âm nữ nhi ngọt ngào, trong lòng một trận thỏa mãn, lại nghe đến đứa nhỏ nói "Khóc", không phải là nàng nghe thấy tiếng khóc? Phương Mặc Dực ngưng thần lắng nghe, thế mà thật sự có tiếng khóc ần ần truyền đến. Chưa kịp tự hỏi đứa nhỏ mới một tuổi tại sao có thể nghe ra thanh âm rất nhỏ, Phương Mặc Dực ôm lấy Phương Tĩnh Xu liền bước nhanh đến địa phương phát ra âm thanh.

Tìm thấy thanh âm, mấy người đi tới một góc tối, càng tới gần, thanh âm càng phát ra rõ ràng, ở ngõ nhỏ tối đen, mấy người đã phát hiện một đứa trẻ còn trong tã lót, một thị vệ tiến lên ôm lấy đứa trẻ kiểm tra một phen, hướng Phương Mặc Dực nói: "Vương gia, là một nam nhi, trên người cũng có vật phẩm không đặc thù, xem bộ dáng đã đói bụng một ngày một đêm."

Phương Tĩnh Xu nhìn đến đứa trẻ kia, mới khoảng năm, sáu tháng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì bị đói mà nhũn lại, khóe mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì khí lạnh ban đêm mà phát tím, cảm thấy đáng thương, vì thế túm vạt áo Phương Mặc Dực lay: "Phụ thân... Ừ... Ừ..."

Phượng Mặc Dực trêu mếu nhìn Phượng Tĩnh Xu, nói : "Bảo bối muốn đệ đệ sao?"

Phượng Tĩnh Xu gật đầu mãnh liệt.

Phượng Mặc Dực nghĩ rằng, từ sau khi Sở Nhi sinh hạ Xu Nhi, trải qua một hồi sinh đẻ như vậy, đã sớm hạ quyết tâm kiếp này không để cho Sở Nhi chịu đựng đau đớn khi sinh, ngâm ăn vào thuốc tuyệt dục, Xu Nhi nghĩ muốn có đệ muội đều không có khả năng, nhưng trong nhà chỉ có một đứa nhỏ là Xu Nhi, không khỏi cô đơn, chính mình lúc nhỏ còn có huynh đệ làm bạn, từ nay về sau chỉ sợ Xu Nhi một mình một người trải qua thời thơ ấu cô đơn. Cảm thấy không đành lòng, lại thấy này đứa trẻ con được Xu Nhi yêu thích như thế, vì thế thuận thế đáp ứng, Hiền vương phủ từ nay về sau có thêm một vị tiểu vương gia.

Phượng Tĩnh Xu muốn dẫn đứa trẻ con này quay về, thứ nhất không phải không đành lòng mặc hán đối khổ lạnh lẽo, cứu hán một mạng, thứ hai nhìn đứa trẻ bộ dáng sau này, biết tiểu tử sau này tất sẽ tuyệt mao tao nhả, vì thế liền động tâm tư. Không phải Ngọc đế nói sau này nàng sẽ có vài người đến bầu bạn chia sẻ trách nhiệm của nàng sao, hiện tại sao không bắt đầu tự thu lưu một cái để tự mình bồi dưỡng chứ?

Vậy là một kế hoạch phản quang nguyên thị sinh ra như vậy.

Kế hoạch phản quang nguyên thị đến từ kế hoạch nguyên thị, kế hoạch nguyên thị chỉ có nam nhân nuôi lớn tiểu cô nương, bồi dưỡng nàng thành nữ nhân lý tưởng của chính mình, để tương lai có thể vì mình bầu bạn. Tiểu thuyết cổ điển “Nguyên thị vật ngữ ” xuất từ Nhật bản, có nhân vật chính đón nhập tiểu cô nương 9 tuổi như hán vào phủ, từ 10 tuổi bồi dưỡng thành đối tượng theo cảm nhận hoàn mỹ của mình, sau khi lớn lên trở thành thê tử của hán. Sau lại từ đơn giản biến thành phức tạp ra " Kế hoạch phản quang nguyên thị ", ý chỉ nữ nhân chủ đạo kế hoạch.

Phượng Mặc Dực vạn vạn không thể tưởng được, hôm nay chính mình thu lưu không chỉ là bạn chơi của nữ nhi, nghĩa tử của chính mình, càng là con rể sau này của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Thăm Xu Văn

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đợi đệ với..." Một âm thanh non nớt gọi lớn vang lên trong vườn hoa bay tán loạn, một tiểu nam hài bốn tuổi bước chân ngắn, cố hết sức chạy băng băng ở trong hoa viên, muốn tìm được bóng dáng trong lòng kia, mùa thu mát mẻ lại không mang đến một cảm giác lạnh, mồ hôi trong suốt từ sợi tóc đen bóng chảy xuống, dọc theo đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác, mang theo vô tận quyến luyến rơi xuống đất, dưới đôi lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong sáng giống như thạch anh, dường như chứa đầy cả hơi nước, nháy mắt a nháy mắt, giọt nước mắt kia như rung rung sắp rớt, cái mũi thanh tú khéo léo thò ra khí, mồ hôi thấm ra một tầng mỏng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng thò mạnh đồng thời không quên kêu lên từng tiếng "Tỷ tỷ" .

Trong vườn cảnh thu lạnh lẽo đìu hiu, không một bóng người, chỉ có tiếng gió thi thoảng lướt qua vù vù, lá cây cũng nhiễm một màu ưu thương, nặng nề rơi xuống trên từ ngọn cây, những đóa hoa xinh đẹp thiên kiều bá mị cũng thu liễm vẻ đẹp diễm lệ, nhiễm lấy một màu trắng trong thuần khiết, chỉ đợi năm sau khoe sắc, chỉ có hoa hồ hồng khoan thai nở rộ một mình, không phải mang mị thái tồi mị chiết yếu* mà là đáng vẻ khoan thai an nhàn. Trên bầu trời không thấy nhạn bay thành hàng, chỉ có những tiếng hò hét.

*tồi mị chiết yếu: chỉ hành động nịnh bợ, không có cốt cách

Trong khu vườn có vẻ hơi tiêu điều, tiểu nam hài không hề nao núng tìm kiếm bóng dáng tỷ tỷ, trong lòng dần dần dâng lên một cảm giác ủy khuất khi bị vứt bỏ, tiếng kêu gọi không ngừng kéo dài, cuối cùng thành từng trận khóc thút thít chọc người đau lòng: "Ô ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu... Tỷ không cần Duy nhi nữa sao... Ô ô..."

Đột nhiên một thanh âm nữ oa nhi vang lên, mang theo bất đắc dĩ: "Không phải muốn đệ theo sát sao, sao lại chậm như vậy."

Tiểu nam hài nghe được tiếng tỷ tỷ liền vui mừng ngẩng đầu lên, trên hai má hồng nhuận còn vương hai hàng nước mắt: "Tỷ tỷ!" Phi một cái, nhào vào trong lòng cô gái.

"Đừng khóc, đệ là một nam tử hán đó." Nữ hài nhấc lên tay áo, lau khô hai hàng nước mắt trên khuôn mặt tiểu nam hài, dặt tay tiểu nam hài đang cười đến ngây ngô đi đến chỗ sâu trong vườn, vừa đi vừa nhắc: "Phượng Duy Tĩnh, muốn đệ tỷ tỷ không ghét đệ thì không nên động đến việc gì là khóc, một chút khí khái nam tử cũng không có, nhưng mà cũng không thể quá cứng rắn, giống như cái đầu gỗ, thi thoảng đệ muốn làm nũng, có đôi khi..."

Phượng Duy Tĩnh mặc tỷ tỷ lôi kéo, vẻ mặt hạnh phúc nhìn bóng lưng tỷ tỷ, nghe tỷ tỷ cầu nài, mặc dù nghe không hiểu cái gì mà " khí khái nam tử hán ", cái gì gọi là "cứng rắn", nhưng hán biết tỷ tỷ thích hán ý lại, thích hán làm nũng với nàng, nhưng lại không thích hán chuyện gì cũng đều dựa vào nàng, hán biết, mỗi lần chỉ cần hán vừa khóc, tỷ tỷ liền xuất hiện, giúp hán lau đi nước mắt, nắm tay hán, dịu dàng nhắc nhở, mỗi khi lúc này, hán liền cảm thấy mình thật hạnh phúc, mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Phượng Duy Tình, Phượng Duy Tình, phụ vương nói "Duy Tình" chính là từ Duy Tình Xu, có ý tứ, bởi vì tỷ tỷ phát hiện thấy hần, tinh mạng của hần là tỷ tỷ ban cho, bởi vậy tỷ tỷ kêu Phượng Tình Xu, vì vậy hần liền kêu Phượng Duy Tình, hần thích tên này, bởi vì hần thích tỷ tỷ nhất. Tỷ tỷ còn bí mật nói với hần, hần là đồng dưỡng tể mà nàng tuyển chọn, đồng dưỡng tể là có ý gì hần không hiểu, nhưng tỷ tỷ nói làm đồng dưỡng tể của nàng sẽ giống như phụ vương mẫu hậu luôn luôn ở cùng nhau, hần muốn cùng một chỗ với tỷ tỷ, cho nên hần nhất định phải làm đồng dưỡng tể của tỷ tỷ. Cứ như vậy, Phượng Duy Tình còn nhỏ tuổi mơ mơ màng màng ngốc nghếch liền bị Phượng Tình Xu lừa gạt làm đồng dưỡng tể của Hiền vương phủ, từ đó trở mình không được... (Vân Nhi: á á á anh Tình ngây thơ bị lừa gạt rồi!!!)

Phượng Tình Xu một đường lái nhái dẫn theo Phượng Duy Tình đến cái hốc lớn trong cây đại thụ mà nàng vô tình phát hiện được, hốc cây này nằm ở góc hậu viện vương phủ xa xôi, bình thường người ra vào rất ít, vì vậy liền trở thành nơi bí mật của Phượng Tình Xu và Phượng Duy Tình.

Phượng Tình Xu mang theo Phượng Duy Tình tiến vào động rồi lấy ra một hộp quẹt châm nến trong động. "Tỷ tỷ, tỷ muốn dùng pháp thuật sao?" Phượng Duy Tình mở to mắt tò mò hỏi.

"Đúng vậy, Duy nhi phải nhìn kĩ nhé." Phượng Tình Xu trả lời, nhìn thấy Phượng Duy Tình nghiêm túc gật nhẹ đầu, ý cười không nhịn được tràn đầy trên khóe miệng. Sau đó tay phải duỗi ra, lộn xuồng nắm thành một cái thủ quyết, lại làm ra vài động tác tay, lộn lên lần nữa, một vật thể hình trụ tinh xảo xuất hiện trên bàn tay.

Phượng Duy Tình mở to mắt, chớp cũng không chớp, nhìn vật trong tay tỷ tỷ, đến hần mở to mắt cũng nhìn không ra vật này xuất hiện trên tay tỷ tỷ như thế nào, cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực mở ra tròn tròn đến kinh ngạc cũng quên mất hô hấp. Thủ pháp thần kỳ này, mặc dù nhìn qua vài lần vẫn sẽ khiến cho người ta giật mình.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì a?" Phượng Duy Tình bỏ việc tìm hiểu nguyên lý "pháp thuật", lực chú ý bị vật thể hình trụ tinh xảo trên tay Phượng Tình Xu hấp dẫn.

"Cái này gọi là vạn hoa đồng, đệ nhìn xuyên qua cái lỗ này, sau đó xoay chỗ này, sẽ nhìn thấy điều rất thú vị đó. Tặng cho đệ chơi a." Phượng Tình Xu đặt vạn hoa đồng vào tay Phượng Duy Tình.

"Vạn hoa đồng? Cho đệ sao?" Đôi mắt to của Phượng Duy Tình lóe ra tia sáng kinh hi, cẩn thận nhận lấy vạn hoa đồng, nét mặt thận trọng kia dường như vạn hoa đồng là một bảo bối bằng thủy tinh dễ vỡ vậy. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Phượng Tình Xu, vì vậy liền dựa theo cách Phượng Tình Xu mới vừa nói để mắt gần sát vào lỗ tròn rồi xoay, chỉ chốc lát sau, hần kêu lên một tiếng, con người ngạc nhiên mở to mắt nhìn Phượng Tình Xu, lại nhìn vạn hoa đồng, nhìn qua nhìn lại vài lần, cuối cùng nở nụ cười lúm đồng tiền rạng rỡ: "Tỷ tỷ, chơi thật tốt! Duy nhi rất thích!" (Vân Nhi: mình nghĩ chắc cái vạn hoa đồng là ống nhòm??)

Phượng Tình Xu nhìn Phượng Duy Tình ngạc nhiên cười thỏa mãn, cũng cười theo. Dưới ánh lửa mờ nhạt, Phượng Tình Xu lơ đãng liếc mắt nhìn ngón trỏ phải, trên ngón tay đột nhiên lóe qua một chút kim quang, ánh mắt Phượng Tình Xu loe loe, nở nụ cười ý vị thâm trường, tâm tư không khỏi quay về thiên đình, thời khắc cùng Ngọc đế giằng co, yêu cầu bảo bối cuối cùng..

"Oa nhi, người xem người còn có yêu cầu gì nữa không?" Ngọc đế ngồi yên trên chỗ cao, dò hỏi Hoàng Vũ Tình Xu.

Hoàng Vũ Tình Xu suy nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn người cho ta một món bảo bối..."

"Bảo bối gì?" Ngọc đế cảnh giác hỏi, chỉ sợ nàng lại đưa ra vấn đề gì khó khăn.

Nhưng thường thường người sợ nhất điều gì liền sẽ xuất hiện điều đó, quả nhiên Hoàng Vũ Tình Xu đưa ra một nan đề: "Phải tới cổ đại không khác nào tới xã hội nguyên thủy, nơi đó không có cái gì cả, không có tivi, không có máy tính, không có điều hòa, không có ô tô, không có máy bay, cái gì cũng không có, ta muốn giống như trong tiểu thuyết, muốn có bảo bối đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo, um... Tốt nhất sao chép một địa cầu luôn đi, hắc hắc..." May mà có Lưu Tiểu Đông cuồng tiểu thuyết truyền thụ cho nàng về định luật xuyên không một ngày không ngừng nghỉ, hiểu rõ lúc này ai mới là đại gia, nếu bọn họ muốn cầu cạnh nàng, nàng không cô gắng chiếm tiện nghi thì chẳng phải là uống phí mười hai năm đặc huấn tộc trưởng sao?

Ngọc đế nghe lời Hoàng Vũ Tình Xu nói, càng nghe mặt càng đen, thời điểm nghe được câu nói sau cùng, đã nghẹn một hơi ở ngực, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép. Nữ Oa nương nương a, là ai viết tiểu thuyết xuyên không, thái quá như vậy, đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo!? Quả thực giống như cái cửa hàng tiện lợi SevenEleven kia sao! (tác giả ả ả chen vào nói một chút: Ngọc đế rõ ràng yêu thích tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, ngay cả loại cửa hàng này cũng có thể thuận miệng nói ra...) Chớ nói chi là làm lại địa cầu, oa nhi này có lòng ham muốn cũng thật lớn.(Vân Nhi: seveneleven là gì vậy tác giả ơi???)

"Việc này, oa nhi a, chúng ta không có thứ đó..."

Hoàng Vũ Tình Xu lạnh lạnh nhìn Ngọc đế một cái, sau đó bắt đầu dĩ thử dài "Ai... Tâm lạnh, thờ ơ, ta đi, bye bye a..." Sau đó chậm rãi xoay người rồi đi, lưu lại bóng lưng dường như đang nói "Không phải ta không đáp ứng giúp cho người, thật sự là người khiến tâm của ta lạnh băng, ta đi cũng thật bất đắc dĩ, ai kêu người không quá phúc hậu chi..."

Ngọc đế vừa thấy, lại vội vàng không ngừng gọi Hoàng Vũ Tình Xu: "Oa nhi người đừng đi a, ta... Ta... Ai! Được rồi!" Ngọc đế hung tâm, cắn răng nói: "Đợi sau khi ta và các khanh gia thương nghị rồi lại trả lời cho người đi!"

Phượng Tình Xu lấy lại tinh thần, lại nhìn kim văn loáng thoáng trên ngón trỏ, hắc hắc, cuối cùng có thể dùng, bảo bối bí mật của nàng! Ngọc đế nói bảo bối này có thể chứa đựng đồ, nhưng tốt nhất vẫn là tự mình sáng tạo, hơn nữa phải kết hợp với tiên thuật, tu luyện tiên thuật càng cao cường, liền có thể vận dụng càng tự nhiên.

Thắm Xu Văn. Từ lúc một khắc kia xuất hiện ở trên tay Phụng Tình Xu, hoa văn này vàng kim này chính là bảo bối thuộc loại độc nhất vô nhị của Phụng Tình Xu nàng, nàng đặt tên cho nó là "Thắm Xu Văn", kim văn thắm vào sinh mệnh Phụng Tình Xu. Hiện tại ngoài một ít bảo vật mang theo từ thiên đình xuống và bàn đào thụ của mẹ nuôi Vương mẫu chứa ở trong Thắm Xu Văn ra, Phụng Tình Xu còn chưa có mở ra chức năng sáng tạo của Thắm Xu Văn. (Vân Nhi: bạn nào đọc ở chương 9 sẽ biết lúc chị Xu sinh ra trên ngón tay có một hoa văn màu vàng kim, nó thắm nhập vào người chị nên mới gọi là Thắm Xu Văn đấy!!)

Thế giới là công bằng, dựa vào định luật cân bằng năng lượng, nếu như muốn sáng tạo một vài thứ, nhất định phải tiêu hao một vài thứ khác, Phụng Tình Xu mới bốn tuổi, còn một năm mới nữa mới có thể tu tập tiên thuật, hiện tại chỉ có thể dựa vào căn cơ khi còn ở thiên đình tu luyện tiên thuật từ từ tìm kiếm sáng tạo một ít vật nhỏ, mà muốn sáng tạo ra vật gì đó, nhất định phải có được vật liệu liên quan, so với vạn hoa đồng này, Phụng Tình Xu đã tìm một ít vật liệu chế tác, tỷ như giấy các-tông cứng, giấy màu sắc rực rỡ, về phần những thứ khác như là kính nhựa mỏng, thủy tinh cầu trong suốt, lá nhựa mỏng trong suốt ở thời đại này không có, từ lúc thời điểm ở thiên đình liên tục địa cầu thu thập rất nhiều vật liệu, hút những vật liệu này vào trong Thắm Xu Văn, lại ở trong đầu thầm ghi nhớ phương pháp chế tác, là có thể dễ dàng làm ra được.

Những thứ này cũng không phải không có căn cứ mà có thể một lần tưởng tượng là xong, nhất định cần phải có nguyên liệu, biết phương pháp chế tác mới có thể thành công, bởi vậy Phụng Tình Xu ở trên thiên đình tốn gần một ngày đi xem sách ở Tầng Thư các, sau đó lại thu thập không ít sách lưu giữ trong Thắm Xu Văn, vì có một ngày sau này có thể dùng đến khi cần.

Hai tiểu hài tử chơi đùa trong hốc cây, cho đến khi Phụng Tình Xu nhảy bèn nghe thấy ở nơi xa có người gọi, mới mang theo Phụng Duy Tình ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Yến tiệc sinh thần (thượng)

Giữa đầu là xuân, cuối đầu là thu, năm tháng luân phiên không ngừng chuyển động; nhật nguyệt thay đổi, nước sông Trường Giang vẫn không ngừng chảy, khiến bốn mùa luân phiên tuần hoàn, sự sống không ngừng sinh trưởng. Trong nháy mắt, đã đến thời điểm Phụng Tình Xu sinh nhật năm tuổi.

Hôm nay, bọn hạ nhân trong ngoài Hiền vương phủ đều đang bận rộn, chuẩn bị ăn mừng sinh thần tiểu chủ tử, trên mặt mỗi người đều lộ ra một cỗ không khí vui mừng hân hoan.

Nhắc tới trong Hiền vương phủ được chào đón nhất là tiểu chủ tử Phụng Tình Xu, mặc dù chỉ mới năm tuổi, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn nhưng đáng đáp ngày thường xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt to trong veo chọc người yêu mến, thỉnh thoảng còn lóe ra tia sáng狡 hoạt, vừa không như đại tiểu thư thế gia vọng tộc kiêu căng ngang ngược, vô cùng thân thiết, hạ nhân trong phủ không có ai không biết, suốt ngày gọi "Trương bá bá", "Lý thẩm thẩm", "Triệu ca ca", "Thủy tỷ tỷ" không ngừng, giọng nói mềm mại ngọt ngào kia thật sự là khiến tâm mỗi người đều tan chảy, vừa thông minh hiểu chuyện, hạ nhân nào trong nhà có nẫu thân già ngã bệnh, ai trong nhà đi lấy nước, lại không cần thận ngã gãy chân, nàng đều biết nhất thanh nhị sở, ngầm để cho Tiền quân gia đưa thuốc cho hạ nhân, thu nhận vào phủ, cần thì nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mới đầu tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc là ai thân thông như vậy, ngay cả nhà nào xảy ra chuyện gì cũng biết, còn có thể để cho Tiền bá sắp xếp thỏa đáng, sau đó có một lần Tiền bá uống rượu cao hứng lỡ miệng nói, mọi người mới biết được hóa ra cái người thân thông quảng đại đó lại là tiểu chủ tử của bọn hắn!

Bọn hạ nhân trong phủ nhất thời vô cùng cảm động, đều hiểu được mình không tiến sai phủ và theo sai chủ tử, âm thầm hạ quyết tâm phải luôn luôn đi theo chủ tử hầu hạ chủ tử cả đời, chuyện chủ tử chính là chuyện của mình, phải buồn khi chủ tử ưu sầu, phải cười khi chủ tử vui vẻ, để báo đáp ân tình chủ tử!

Phụng Tình Xu không biết, một động tác, một câu nói lơ đãng của nàng, khiến cho hạ nhân trong Hiền vương phủ từ đó hạ quyết tâm sẽ sống chết đi theo, từ nay về sau trở thành hậu thuẫn kiên cường của nàng.

Dựa theo tập tục, yến hội chúc mừng sinh thần bình thường đều tiến hành vào buổi tối, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn hơn nữa vài năm này Phụng Tình Xu được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu sủng ái, bởi vậy tiệc tối sinh thần làm cho vô cùng long trọng, vốn là Hiền vương Phụng Vu Dực làm.

Tính cử hành một gia yến nho nhỏ là được, thế nhưng sáng sớm trong nhà đã không ít thương nhân tới chúc mừng, ngay cả lúc vào triều sớm hoàng thượng cũng ở trên triều nói buổi tối phải tới chúc mừng sinh thần Phụng Tình Xu, cuối cùng khiến cho Phụng Vu Dực hoàn toàn đen mặt —— đây tính cái gì, chúc mừng sinh thần cho Xu nhi cũng không phải đại sự quốc gia gì, phải tới thời điểm lâm triều mới nói được sao, điều này còn tốt, buổi tối người đến có bao nhiêu còn chưa chắc đâu!

Vì thế sau khi hạ triều, bất chấp đám đông xung quanh nhào tới chúc mừng, vội vàng hồi phủ phân phó để mọi việc trong phủ được chuẩn bị tốt, miễn buổi tối hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu tới, văn võ bá quan cũng đến đây, kết quả cái gì ăn cũng không có, thế mới mất mặt chứ!

Bên này bận rộn khí thế ngất trời, bên kia ngược lại rất nhàn nhã.

Trong hoa viên hẻo lánh, một giọng nói non nớt từ trong hốc cây truyền tới: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại đưa Duy nhi tới đây?"

Phượng Tinh Xu nhìn đôi mắt to của Phượng Duy Tinh lóe lên tò mò, cười tủm tỉm nói: "Duy nhi, đệ biết hôm nay là ngày gì sao?"

Phượng Duy Tinh trả lời: "Biết ạ, hôm nay là sinh thần tỷ tỷ và Duy nhi." Bởi vì hồi đó lúc nhặt được Phượng Duy Tinh, truyền trên diển đàn lễ quý đôn trên người của hắn cũng không có gì có thể phân biệt, tuy rằng mặc dù nhìn ra được Phượng Duy Tinh nhỏ hơn Phượng Tinh Xu mấy tháng, nhưng Phượng Vũ Dực vẫn coi ngày đó là sinh thần Phượng Duy Tinh, bởi vậy Phượng Duy Tinh và Phượng Tinh Xu luôn cùng một ngày sinh thần.

"Phải, hôm nay là sinh thần Duy nhi và tỷ tỷ, tỷ tỷ có lễ vật muốn tặng cho Duy nhi."

"Có thật không? Lễ vật gì?" Phượng Duy Tinh mừng rỡ kêu lên. Mỗi lần tỷ tỷ dẫn hắn tới hốc cây này, bao giờ cũng đưa cho hắn một ít đồ chơi kì lạ, chơi rất vui, bởi vậy vừa nghe thấy có lễ vật, Phượng Duy Tinh liền cao hứng.

"Duy nhi nhắm mắt lại." Thấy Phượng Duy Tinh ngoan ngoãn nhắm lại hai mắt, Phượng Tinh Xu cười nói, "Tỷ tỷ tặng đệ lễ vật thứ nhất ——" Trong bụng Phượng Tinh Xu lăm lăm, tay phải tạo ra vài cái thủ quyết, một cái bánh ngọt tinh linh xuất hiện trước mặt, trên bánh ngọt còn cắm năm cây nến màu sắc rực rỡ, vô cùng ấm áp. "Duy nhi có thể mở mắt rồi."

Phượng Duy Tinh lập tức mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt khiến cho mê mẩn.

Ánh nắng buổi sớm tà tà chiếu vào trong hốc cây, dưới ánh nắng chói lọi mơ hồ có thể thấy được một ít hạt bụi nhỏ li ti lưu động trong không khí, dưới chùm tia sáng, năm ngọn lửa nhỏ toát ra, ánh sáng mỏng manh bắn ra toát loạn, khiến người ta cảm thấy ấm áp lạ thường truyền trên diển đàn lễ quý đôn năm ngọn nến màu sắc rực rỡ đứng thẳng, Phượng Duy Tinh còn chưa từng thấy ngọn nến có màu sắc như vậy, hắn còn tưởng rằng ngọn nến chỉ có hai màu hồng trắng thôi!

Đáng chú ý nhất, là phía dưới ngọn nến, một thứ gì đó màu trắng sữa, một tầng màu trắng che phủ phía trên cái gì đó tròn tròn, ngoài ra còn có mấy đóa hoa nhỏ xinh đẹp, nhiều nước trái cây, có một ít nước trái cây mình chưa thấy bao giờ, trên nền tròn màu trắng có một hàng chữ rồng bay phượng múa màu đỏ (Vân Nhi: @.@_khô nhất vụ miêu tả!), từ lúc bắt đầu bốn tuổi Phượng Vũ Dực sáng khoái cho mời đại học sĩ Nạp Lan Dung Nguyệt truyền thụ kiến thức cho hai hài tử, Phượng Duy Tinh ôn ào muốn học đầu tiên là tên Phượng Tinh Xu, sau đó mới bắt đầu học nhiều chữ viết khác, Phượng Tinh Xu vốn cũng không cần học, nhưng nếu không phải lộ ra có vẻ đặc biệt, vì thế cũng bắt đầu học chữ lại từ đầu, nhưng học với tốc độ nhanh, khiến cho Nạp Lan Dung Nguyệt sợ hãi than không thôi.

Phượng Duy Tinh vẫn luôn đi theo Phượng Tinh Xu nên nhận ra chữ của Phượng Tinh Xu, vì thế khi hắn nhìn đến chữ trên nền trắng, cũng không khó khăn để nhận ra, trên mặt kia viết là: "Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ!" Trong không khí loáng thoáng có cỗ hương vị ngọt ngào phiêu tán, Phượng Duy Tinh không khỏi hít một hơi thật sâu.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì? Vì sao lại có mùi thơm?" Phượng Duy Tinh vội vàng kéo tay áo Phượng Tinh Xu hỏi.

"Cái này gọi là 'Bánh ngọt', là tặng cho người lúc sinh thần." Phượng Tinh Xu giải thích.

"Kia, vậy tại sao trên mặt chỉ viết 'Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ', mà không có tên tỷ tỷ?" Người Phượng Duy Tinh vĩnh viễn quan tâm là Phượng Tinh Xu, cái đầu tiên nghĩ đến cũng là Phượng Tinh Xu.

Trong lòng Phượng Tinh Xu cảm động, đệ đệ này thật luôn đáng yêu, làm chuyện gì cũng đều ưu tiên vì nàng, mặc dù nhỏ hơn nàng, nhưng ở khắp nơi cũng đều muốn chăm sóc nàng, truyền trên diển đàn lễ quý đôn đồng đường tế (chồng nuôi từ nhỏ) này thật sự là một bạch kiểm! Vì thế giọng điệu nhu hòa hơn, nói với Phượng Duy Tinh: "Tất nhiên không có tên tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ đặc biệt tặng cho Duy nhi đấy!"

"Có thật không? Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!" Phượng Duy Tinh vừa nghe là Phượng Tinh Xu đặc biệt tặng cho mình, nhất thời vô cùng cao hứng, nhìn bánh ngọt kia nửa buổi, "Tỷ tỷ, tại sao phải cắm ngọn nến vậy? Ngọn nến này thật đẹp, từ trước đến giờ Duy nhi chưa từng thấy nhiều ngọn nến đầy màu sắc như vậy đâu!"

Cắm ngọn nến trên bánh sinh nhật là một tập tục bắt đầu sớm nhất ở Hy Lạp cổ. Ở Hy Lạp cổ, mọi người đều thờ phụng nữ thần mặt trăng Artemis. Lúc lễ mừng sinh thần mỗi năm một lần của nàng, mọi người luôn để bánh mật ong trên tế đàn và thắp sáng nhiều ngọn nến tạo thành một mảnh không khí thiêng liêng, bọn họ lấy loại tình cảm tôn kính đặc biệt đối với nữ thần mặt trăng.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, bởi vì yêu thương hài tử, người Hy Lạp cổ cũng chúc mừng hài tử của bọn họ lúc sinh thần, cũng luôn mang bánh ngọt đặt trên bàn ăn, mà ở phía trên, lại để rất nhiều ngọn nến nhỏ được thắp sáng, hơn nữa thêm vào một hoạt động mới —— thoi tắt những ngọn nến đó. Bọn họ tin tưởng đốt sáng ngọn nến có lực lượng thần bí, nếu như để lúc sinh thần, trong lòng hài tử ước một nguyện vọng, sau đó một hơi thổi tắt tất cả ngọn nến, như vậy nguyện vọng tốt đẹp của hài tử nhất định có thể thực hiện được.

Vì thế thổi nến trở thành lễ nhỏ có ý nghĩa may mắn nhất trong yến tiệc sinh thần, về sau dần dần phát triển bất luận tiệc tối hoặc trên yến hội sinh thần của hài tử đã trưởng thành thậm chí cả người già, đều có hoạt động thổi nến thú vị này. Đương nhiên, Phượng Tinh Xu không thể nói những điều này với Phượng Duy Tinh, vì thế cũng rất hiển nhiên xem nhẹ...

"Phía trên này có năm ngọn nến, có nghĩa là Duy nhi năm tuổi."

"A, bánh ngọt này dùng để làm gì?"

"Đứa ngốc, đương nhiên là dùng để ăn."

"Cái này có thể ăn sao?" Phụng Duy Tĩnh chớp mắt kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, trước khi ăn bánh ngọt, Duy nhi nhắm mắt lại quay về phía bánh ngọt, ở trong lòng im lặng cầu nguyện, sau đó một hơi thổi tắt ngọn nến, như vậy nguyện vọng có thể trở thành sự thật. Duy nhi, tới thử xem, nhắm mắt lại, cầu nguyện đi." Phụng Tĩnh Xu nhẹ giọng nói.

Phụng Duy Tĩnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ở trong lòng thầm nói: "Ta muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với tỷ tỷ." Ôm khao khát mở mắt ra, một hơi thổi tắt năm ngọn nến. truyện trên diễn đàn lê quý đôn Phụng Tĩnh Xu thấy thế cũng không hỏi hấn ước gì, nguyện vọng của tiểu tử này nàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được. Cất ngọn nến, Phụng Tĩnh Xu cầm dao nhựa bắt đầu cắt bánh ngọt.

"Tỷ tỷ, đây là dao gì, tại sao lại trong suốt như vậy, nhìn rất đẹp!" Phụng Duy Tĩnh nhìn dao trong tay Phụng Tĩnh Xu, ngạc nhiên hô lên. "Duy nhi, cái này là dao nhựa, rất nhẹ, có điều dao này hiện giờ chỉ có tỷ tỷ có, người khác không có, đừng nói với người khác nha, nếu không người khác sẽ đến đoạt." Lời nói của Phụng Tĩnh Xu êm ái nghe không ra điều gì khác thường, nhưng từ trong mắt xuất hiện ý cười cũng có thể thấy được nàng lại lừa gạt cục cưng Phụng Duy Tĩnh.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh vừa nghe chỉ mình Phụng Tĩnh Xu có, e sợ cho người khác đoạt bảo bối của Phụng Tĩnh Xu, vì thế thật nghiêm túc thề tuyệt đối không nói với người khác về "dao nhựa".

Trong khi nói chuyện, Phụng Tĩnh Xu đã cắt xong bánh ngọt, dùng nĩa xiên một khối đặt trong cái đĩa (tác giả: Mọi người đừng hỏi tại sao lại xuất hiện nĩa, khay... Bánh ngọt, dao, nĩa, đĩa không phải là nguyên bộ sao, đều cùng biến từ thám xu vãn ra ~ che mặt, bay đi ~~~), đưa cho Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh tò mò tiếp nhận cái đĩa xúc nĩa lên, nhìn nửa buổi, liền liếm bơ trên nĩa, một cổ vị bơ nồng đậm nhất thời tan ra trong cổ họng, hai chữ "Hạnh phúc" nhảy mắt xẹt qua trái tim Phụng Duy Tĩnh, tuổi hấn còn nhỏ bắt đầu có thể thấy rõ "Hạnh phúc" —— cùng tỷ tỷ cả đời ở chung một chỗ, được tỷ tỷ yêu thương chăm sóc chính là hạnh phúc!

Phụng Tĩnh Xu thấy Phụng Duy Tĩnh ăn bánh ngọt một lần liền ngừng không được, cũng không nói gì, trong bụng lại lẩm nhẩm một phen, từ trong thám xu vãn biến ra một vật khác —— máy ảnh. Giờ máy ảnh lên, quay về phía Phụng Duy Tĩnh nhấn một cái, một tia sáng xẹt qua, truyện trên diễn đàn lê quý đôn "tách" một tiếng, Phụng Duy Tĩnh hoảng sợ, cái miệng nhỏ nhắn thoa đầy bơ chu lên. "Tỷ... Tỷ tỷ, đó là cái gì?" Phụng Duy Tĩnh nhìn hộp vuông trong tay Phụng Tĩnh Xu ngạc nhiên kêu lên. (Vân Nhi: đầu óc tác giả thật phong phú, đến cả máy ảnh cũng đưa vào, không biết sau này còn thứ gì nữa đây!! @_@)

"Đây gọi là 'Máy ảnh', dùng vật này quay về phía người hoặc đồ vật, nhấn xuống cái chốt là có thể chụp người vào." Phụng Tĩnh Xu giải thích. Đột nhiên, máy ảnh phát ra tiếng "Tê tê", một tờ giấy từ bên trong trượt ra ngoài.

Phụng Duy Tĩnh vừa thấy, nhất thời sợ tới mức khóc lên: "Ồ ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tại sao mặt đệ lại chạy đến nơi này?"

Phụng Tĩnh Xu buồn cười nói: "Làm sao có thể chứ, Duy nhi, đệ vẫn còn ở bên cạnh tỷ tỷ mà! Đây chỉ là chụp Duy nhi thôi, giống như vẽ tranh đó."

"Tranh?" Phụng Duy Tĩnh nghẹn ngào nói, "Làm sao có thể có loại tranh này, giống như từ một khuôn mẫu ấn xuống vậy."

"Đương nhiên là có, không tin đệ xem." Phụng Tĩnh Xu lại chụp hình bánh ngọt, quả nhiên, chỉ chốc lát sau trong máy ảnh lại trượt ra hình bánh ngọt.

"Thật nha!" Phụng Duy Tĩnh kinh hô. "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, vậy tỷ có thể vẽ một bức họa của bản thân cho Duy nhi không, Duy nhi muốn." Phụng Duy Tĩnh chớp mắt khát vọng nhìn Phụng Tĩnh Xu.

"Tốt, nếu không liền chụp hai người chúng ta đi." Phụng Tĩnh Xu ôm Phụng Duy Tĩnh, lộ ra một nụ cười thật to, "tách" một tiếng, liền chụp hai người nhỏ vô tư.

Xa xa lại nghe thấy hạ nhân gọi, vì thế Phụng Tĩnh Xu cắt máy ảnh, đưa ba tấm hình cho Phụng Duy Tĩnh, "Duy nhi cần phải cắt kỹ hai lễ vật này, bị người khác thấy cũng không tốt lắm." truyện trên diễn đàn lê quý đôn Thấy Phụng Duy Tĩnh gặt đầu, thu bánh ngọt vào trong thám xu vãn, tính buổi tối lại lấy ra cho Phụng Duy Tĩnh ăn, nắm tay Phụng Duy Tĩnh ra khỏi hốc cây đi tới tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Yến tiệc sinh thần (trung)

Khi Phụng Tĩnh Xu nắm tay Phụng Duy Tĩnh đi đến tiền viện, tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đang gấp gáp tìm bọn họ khắp nơi, vừa nhìn thấy hai người, liền vội vàng chạy tới, "Hai tiểu tổ tông của ta, các người cuối cùng cũng xuất hiện, bốn người chúng ta mà tìm không thấy các người sẽ phải khóc đến chết!" Hoa Dung khoa trương kêu lên.

Ừ, không tệ, mấy năm này bốn thị nữ này ở đây được Phương Tinh Xu "Mở rộng giáo dục", càng ngày càng lớn mật, cũng dần dần khôi phục bản tính hoạt bát mà thiếu nữ nên có, có lẽ qua hai năm nữa là có thể gả các nàng ra ngoài. Trong lòng Phương Tinh Xu thầm nghĩ.

"Tỷ tỷ " Phương Tinh Xu nở nụ cười ngọt ngào, mấy năm nay nụ cười này nháy mắt giết chết một đám hạ nhân trong phủ, người người dưới nụ cười của nàng đều cảm thấy mềm lòng, "Muội và đệ đệ vừa mới đi hoa viên ngắm hoa, Die nd da nl e q u u ydo n bầu trời rơi thật nhiều cánh hoa, muội và đệ đệ nhặt rất nhiều, cảm cho các tỷ ngâm rửa được không?" Hai tay giấu ở sau lưng, sau mấy cái thủ quyết thì tay nhỏ bé của Phương Tinh Xu tràn đầy cánh hoa. Quả nhiên, chính sách hối lộ có tác dụng, mấy thị nữ đều cảm động nói không nên lời, càng đừng nói tới cần nhắc nhở. Bốn tỷ nữ ôm lấy hai người đi đến Hàm Tinh tiểu trúc nơi Phương Tinh Xu và Phương Duy Tinh ở.

Vừa về tới phòng, Phong Thanh và Hoa Dung liền bắt đầu ba chân bốn cẳng trang điểm cho Phương Tinh Xu, vừa tắm rửa lại thay y phục, trình tự rắc rối phức tạp khiến Phương Tinh Xu kêu khổ thấu trời, lại không thể kháng cự, đến khi chuẩn bị xong, lấy gương đồng tới soi, mẹ nha! Mặt kính tuy rằng mờ mờ không thể soi ra rõ ràng dáng vẻ lúc này của Phương Tinh Xu, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy trong kính là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà... các tỷ tỷ nha! Coi như là mỹ nữ, làm sao các tỷ trang điểm ta thành dáng vẻ một mỹ nữ chừng chặc nha! Vừa thấy liền không giống oa nhi năm tuổi, Phương Tinh Xu nhìn mà muốn khóc, xem ra bốn đại thị nữ này phải dạy dỗ lại cho tốt, truyền thụ chút xu hướng đang thịnh hành, nếu không về sau sẽ khó sống.

Thế là Phương Tinh Xu lập tức lừa hai người ra ngoài, vừa đóng cửa, thả tóc cỡi y phục xuống, tạo ra mấy thủ quyết, trong thâm xu vẫn đột nhiên toát ra từng đợt từng đợt khói xanh, chỉ chớp lát sau, mấy người nhỏ nhỏ màu xanh nâng một bộ phục trang nữ dung hợp giữa cổ đại và hiện đại đứng trước mặt Phương Tinh Xu. Nhìn những người nhỏ màu xanh trước mặt, Die nd da nl e q u u ydo n Phương Tinh Xu cực kỳ vừa lòng, nói: "Mấy người các người hóa trang cho ta thử xem."

"Vâng, chủ nhân!" Những người nhỏ màu xanh đồng thanh trả lời, sau đó liền bắt đầu trang điểm cho Phương Tinh Xu. Sau khi Phương Tinh Xu thay xong y phục, nằm thoải mái ở trên tháp quý phi, mặc cho mấy người nhỏ màu xanh loay hoay hí hoáy.

Trong lúc Phương Tinh Xu ngày đêm chờ đợi, rốt cuộc cũng qua năm mùa xuân thu, trong thời gian dài dưới sự rèn luyện không ngừng của Phương Tinh Xu, thân thể của nàng so với đứa trẻ năm tuổi khỏe mạnh hơn nhiều, gần như có thể đạt được cơ năng của thân thể chín tuổi, bởi vì mỗi ngày Phương Duy Tinh đều đi theo sau nàng, da.nlze.quydo/nh cho nên cũng có thể đạt được cơ năng của thân thể bảy tám tuổi. Phương Tinh Xu vẫn rất kiên nhẫn sử dụng thâm xu vẫn, chỉ sợ để lại di chứng gì cho khối thân thể này, nhưng sau khi trải qua thí nghiệm ngày hôm nay, Phương Tinh Xu biết, cuối cùng nàng có thể gia tăng tu luyện tiên thuật rồi!

Những người nhỏ màu xanh trước mặt này là nàng dùng tiên thuật đắp nặn mấy cái thực thể, lấy tên là Linh Lung. Chờ đến khi tiên thuật của nàng lớn mạnh rồi, sẽ không ngừng đắp nặn ra đủ kiểu Linh Lung, chuyên môn quản lý hoạt động, sản xuất chế tạo trong thâm xu vẫn, có khả năng giúp nàng trong thực tại.

Mấy năm này Phương Tinh Xu đã sớm tính toán tốt, phân chia thâm xu vẫn thành mấy khu vực lớn, có khu chuyên môn gieo trồng thực vật, bên trong có loại hoa tươi có xanh trên trái đất, cũng có cây cối được thảo thời này, còn có một nơi đặc biệt mờ ra chỉ dùng để trồng gốc cây bản đảo bảo bối kia, đây chính là từ mẹ nuôi Vương mẫu mà có được, trước lúc hạ phàm liền xin đất tiên sương ngọc từ mẹ nuôi để trồng cây bản đảo, một khu này có thể nói là tập hợp tiên khí, những loài hoa có cây cối gieo trồng ở nơi gần sát cây bản đảo, ít nhiều cũng nhiễm phải tiên khí, dieendaanleequydonn đặc biệt là được thảo, công hiệu lại không kém hơn so với bên ngoài; còn có một khu chuyên môn sản xuất, từ luyện đan trên trời đến ăn uống máy móc trên mặt đất vân vân, hễ là Phương Tinh Xu cần gì đó đều từ nơi này sản xuất ra, bởi vậy Phương Tinh Xu chỉ cần vĩnh chân chờ đợi là xong, cũng không phải phí tâm vẽ mấy cái bản thiết kế và giải thích cho người ta hiểu thông suốt, muốn bản thiết kế còn không đơn giản sao, nghĩ trong đầu một lần, nơi này lập tức liền vẽ xong, hơn nữa còn đẹp hoàn mỹ, chất lượng cam đoan! (Vân Nhi: sao chị nữ9 này sướng thế nhỉ?)

Một khu vực cuối cùng chỉ dùng để chứa đựng đồ vật, những bảo vật tiên gia không có phương tiện mang theo, còn có đồ vật hiện đại sau này bản thân Phương Tinh Xu đi ra ngoài muốn mang theo hành lý cũng có thể được lưu giữ trong này, thật sự rất cần thiết nha!(Vân Nhi: cuối cùng cũng hình dung được thâm xu vẫn này giống như nhẫn trữ vật, chỉ khác là cái để đeo, cái thì khảm vào trong tay, đỡ mất?!!)

Tất cả trong thâm xu vẫn đều do tiên thuật của Phương Tinh Xu duy trì vận hành, tất cả Linh Lung đều hấp thu năng lượng tiên khí nồng đậm từ trên bầu trời, không gian trong thâm xu vẫn cũng có khả năng mở rộng vô tận. Lúc Phương Tinh Xu ở trạng thái không có ý thức (hôn mê), da.nlze.quydo/nh nếu như cung cấp không đủ tiên thuật, sẽ tự động chuyển đổi thành cung cấp quang năng, đoạn thời gian này được liệt vào thời điểm khẩn cấp của thâm xu vẫn, Linh Lung do Phương Tinh Xu sáng tạo sẽ dùng hết các loại biện pháp để khôi phục lại thần thức của Phương Tinh Xu. Bởi vậy, thâm xu vẫn không chỉ là hoa văn trữ vật của Phương Tinh Xu, lại càng là một lá bùa cứu mạng của nàng, cho đến sau này sẽ nhiều lần cứu trợ Phương Tinh Xu, sau này hãy nói, tạm thời không nhắc tới.

Trong thời gian chớp lát, Linh Lung đã trang điểm cho Phương Tinh Xu ổn thỏa, từ một mặt gương hiện đại, Phương Tinh Xu vừa lòng nhìn y phục cách trang điểm đúng với tuổi của nàng: Vẫn là quần áo màu đỏ, nhưng tương tự trang phục bé gái ở hiện đại, trên ống tay áo khảm tường vân nam vàng, khí thế lớn mà lại tao nhã, nhất là trên y phục thêu dệt đồng nam đồng nữ cười mỉm với cánh tay nhỏ bé mập mập đáng bái, trên khuôn mặt đầy ý cười, không khí nhìn qua vui mừng lại may mắn, rất có hương vị thọ tinh. Y phục đồ rực làm nổi bật hai má hồng nhuận, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, cái mũi thẳng thanh tú, đôi mắt như nước mùa thu, lông mi dày đậm mà tinh tế, tóc mái cắt ngang trán gọn gàng, hai cái búi tóc tròn trịa phồng lên, thật là một oa nhi xinh xắn và đáng yêu! da.nlze.quydo/nh Toàn thân đầy hơi thở ngọt ngào, vừa không bộc lộ sự sắc sảo, vừa không rụt rè, nhút nhát, đứng ở đó, một cỗ hơi thở thanh nhã bình thường không khỏi cuốn hút đám người, nhu thuận như nước. Gật gật đầu, Phương Tinh Xu vung tay lên, mấy người Linh Lung và gương đều bị thu về. (Vân Nhi: đoạn này cả hai bản raw, convert hơi khó hiểu, edit có chỗ ko hay, mong mọi người thông cảm!)

Phương Tinh Xu mở cửa, hai người Phong Thanh, Hoa Dung canh ở ngoài bị cách ăn mặc của Phương Tinh Xu khiến cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Phương Tinh Xu cũng không để ý hai người, đi thẳng về phía căn phòng của Phương Duy Tinh, chỉ sợ Phương Duy Tinh cũng bị ăn mặc thành dáng vẻ người lớn chừng chặc, vào nhà liền thấy, quả nhiên không ngoài dự đoán, i@en*dyan(lee^qu.donn) thăm thờ dài một hơi, xem ra tứ đại thị nữ thật sự cần phải dạy dỗ một lần nữa nha! Lập tức không để ý tới hai người Tuyết, Nguyệt cũng nhìn đến ngay người, đẩy người ra, nhốt toàn bộ ở ngoài cửa, sau khi lừa Phương Duy Tinh nhắm mắt lại, lập lại chiêu cũ, gọi mấy Linh Lung ra, thay quần áo rồi nắm tay nhỏ bé Phương Duy Tinh ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tình, trong đầu tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đồng thời hiện lên bốn chữ: Kim Đồng Ngọc Nữ. Đồng thời cũng vì cách ăn mặc lúc trước của mình mà âm thầm xấu hổ không thôi, cùng hô suốt nửa hũy mất hình tượng của tiểu công chúa và tiểu vương gia rồi.

Mất thấy sắc trời đã tối, đoán chừng tiệc tối đã sắp bắt đầu, biết hôm nay đoàn người hoàng thượng sẽ tới, vì thế Phụng Tình Xu cũng không nán lại lâu, lôi kéo tay Phụng Duy Tình dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc, thán phục bước tới hoa viên đang cử hành tiệc tối.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Yến tiệc sinh nhật (hạ)

Một khắc khi Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tình xuất hiện ở hoa viên, tất cả âm thanh huyền ảo đều biến mất. Mọi người ngơ ngác nhìn hai đứa bé trước mắt, một thân hi phục đỏ thắm, vẻ mặt đầy ý cười, từ từ đi về phía trước, bước tới gần phu thê Phụng Vu Dực đang ở chủ vị. Mặc dù còn là hai đứa nhỏ năm tuổi, lại mơ hồ có thể thấy được sau khi lớn lên dung mạo tao nhã vô song.

Tiểu vương gia Phụng Duy Tình tuấn tú lanh lợi, dưới lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong suốt như nước để lộ thần thái thiên chân vô tà, sau này lớn lên cũng sẽ là thanh niên nghe lời hiểu chuyện, đây chính là phu quân mà nhóm thiên kim khuê tú tán tụng theo đuổi, tuyển chọn.

Lại nói đến tiểu công chúa Phụng Tình Xu, làn da trơn bóng trắng nõn non nớt, đôi mắt phụng đen kịt lóe sáng, cái mũi nhỏ tinh xảo cao thẳng, môi màu đỏ thắm, dáng người nhỏ nhỏ lại có luồng khí thế bình tĩnh, khiến cho người ta không khỏi đưa ánh mắt nhìn đến trên người nàng, nhìn không dời mắt chính là phụng hoàng lữ trên trán nàng tựa như muốn bay cao, Die nd da nl e q uu ydo n có luồng khí phách như có như không bùng bùng phóng ra giữa trán, khiến nàng thoát nhìn mâu thuẫn rất nhiều. Nhưng mặc kệ như thế nào, hai người này đứng chung một chỗ, nhất định sẽ làm cho người ta liên tưởng tới từ đầu tiên là "Kim Đồng Ngọc Nữ"!

Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tình mỉm cười cùng nhau đi về phía phụ thân và mẫu thân của bọn họ, nhìn không chớp mắt xuyên qua nhiều loại người trước mặt, có quan viên, có thương nhân, có người hầu, hoặc là các gia quyến linh tinh khác, trên một đoạn đường ngắn ngủn, Phụng Tình Xu sớm nghiêng ngả tâm tư những người trước mặt này, trong lòng cảm thấy khinh thường.

Những quan viên thương nhân này, người người đều muốn dựa dẫm vào người có quyền thế, tưởng rằng nàng là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, đều quay lưng về phía phụ vương nhìn nàng và Duy nhi với ánh mắt trắng trợn lộ ra tham lam, ngay cả che dấu cũng không, khiến trong lòng Phụng Tình Xu lộ ra chán ghét. Tưởng rằng nàng không biết tính toán trong lòng những người này sao, không phải là thấy mình được mấy đại nhân vật trung tâm hoàng quyền yêu thích, lại là đích trưởng nữ của Hiền vương, nổi lên tâm tư nịnh bợ, cũng muốn quyết định sẵn bản thân nàng sao, hừ! Nếu như thật ngây ngốc để cho bọn họ được như ý, nàng Phụng Tình Xu cũng không cần phải giả dối.

Đang lúc suy nghĩ, hai người đã đi tới trước mặt phu thê Phụng Vu Dực, khom người nói: "Gặp qua phụ vương, mẫu phi!"

Phụng Vu Dực cười phát tay một cái, nói: "Miễn lễ! Xu nhi, Duy nhi, hôm nay là thọ tinh của hai người các con, đừng đi để ý những thứ lễ nghi phiền phức kia, cha vui vẻ là tốt rồi!"

"Vâng, phụ thân!" Phụng Tình Xu vui vẻ nói, nở nụ cười tươi rọi dạt dào trên khuôn mặt nhỏ bé, làm cho người người ở chỗ này đều kinh diễm một phen. Die nd da nl e q uu ydo n Điều nói "Cười một tiếng khuynh thành, cười lần nữa khuynh quốc", tiểu công chúa này còn nhỏ tuổi mà dung mạo đã xinh đẹp như thế, sau này lớn lên nhất định cũng là quốc sắc thiên hương!

"Xu nhi, Duy nhi, lại chỗ mẫu thân này, để mẫu thân nhìn xem." Giang Sở Nhi cười vẫy tay với hai hài tử, đợi hai người tiến lên, một tay kéo một người, nhìn hai hài tử tràn đầy yêu thương, "Hai tiểu bảo bối hôm nay thật xinh đẹp!"

"Mẫu thân!" Dù sao Phụng Duy Tình nhỏ hơn Phụng Tình Xu, hơn nữa cũng không có tâm trí lão luyện như Phụng Tình Xu, vừa nhìn thấy mẫu thân, liền vội vàng ôm lam nũng khiến Giang Sở Nhi hết sức vui mừng.

Mọi người nhìn một nhà Hiền vương hoà thuận vui vẻ, cũng đều vội vàng tiến lên chúc mừng sinh nhật vui vẻ hai vị tiểu thọ tinh, trong sân nhất thời lại là một mảnh âm thanh huyền ảo.

Đang lúc Phụng Tình Xu bị từng tiếng chúc mừng khiến cho bức mình, không nhận được nữa, một tiếng "Hoàng thượng giá lâm ——" khiến mắt nàng sáng lên. Quả nhiên, ngay sau đó liền tiếp lời:

"Thái thượng hoàng giá lâm ——"

"Thái hậu giá lâm ——"

"Hoàng hậu nương nương giá lâm——"

"Đức vương gia giá lâm——"

"Đức Vương phi giá lâm——"

"Phần phạt ——" Sau một hồi âm thanh quỳ gối, ngay sau đó tiếp lời liên tiếp "Hoàng thượng cát tường" "Thái thượng hoàng cát tường" vân vân, sau khi lần lượt bái kiến, mấy bóng dáng chói lọi cũng đã đứng thẳng trước mọi người.

"Bình thân ——" Hoàng đế Phụng Nhâm Ngạo vung tay áo lên, liền cùng mấy người khác đi về phía Phụng Vũ Dực ở vị trí chủ trì.

"Hoàng nãi nãi!" Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn thấy chỗ dựa lớn yêu thương nàng đến đây, vội vàng xòe chân ra chạy tới.

"Ai ô ô! Tiểu Xu nhi mau tới để nãi nãi nhìn xem!" Thái hậu cũng là lòng tràn đầy vui mừng, mở ra cánh tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của Phụng Tĩnh Xu, sung nịch cười nói: "Tiểu Xu nhi hôm nay thật xinh đẹp nha!"

"Hi hi! Tiểu Xu nhi cũng không có xinh đẹp như nãi nãi vậy!" Phụng Tĩnh Xu mỉm cười nói.

"Tiểu nha đầu lừa đảo, lại lừa nãi nãi rồi!" Thái hậu sẵn giọng.

"Người ta nói thật mà thôi!" Phụng Tĩnh Xu làm nũng nói.

"A, tiểu Xu nhi chỉ biết ôm hoàng nãi nãi không buông, cũng quên chúng ta rồi!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh kỳ dị.

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe cũng biết là hoàng gia gia nàng đang ghen đấy! Vì thế cười tủm tỉm quay đầu lại: "Hoàng gia gia, tiểu Xu nhi đã lâu không thấy người, đáng đáp người càng ngày càng có sức quyến rũ! Thảo nào hoàng nãi nãi cũng càng ngày càng đẹp, hóa ra là công lao của hoàng gia gia đấy!"

Lời nói "thuần khiết" tiểu hài tử khiến người nghe thấy đỏ mặt, chỉ thấy trên mặt hai lão nhân gia đều đỏ lên, cũng có chút ngượng ngùng. "Đi đi đi! Tiểu hài tử nói những gì đấy!" Thái hậu gắt giọng.

"Khụ, khụ! Phụ vương, mẫu hậu, hay là chúng ta nhập tiệc trước đi!" Hoàng thượng thấy thế hoà giải nói.

Đám người rất nhanh liền ngồi vào vị trí của mình, nhóm người thị tỳ nhanh nhẹn mau chân dâng lên món ăn, mọi người đã tốp năm tốp ba nhỏ giọng nói chuyện. Có vài người nhìn thấy đám người hoàng thượng đang nói chuyện với một nhà Hiền vương gia, cũng không tiến lên, đợi sau khi cho bọn họ ngừng nói, lại bắt đầu có người tiến lên đưa hạ lễ.

Những người khác vừa thấy, vội vàng cũng tiến lên đây tặng lễ. Phụng Tĩnh Xu thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng thầm giễu cợt những người mặt trắng này. Thân là thương nhân, trên người có tiền, tặng bảo vật hiếm lạ gì cũng coi như là chuyện đương nhiên, nhưng thân là quan viên triều đình, một tháng có bao nhiêu bổng lộc, mấy người đứng đầu đang ngồi đây không rõ ràng sao, hôm nay chỉ vội vàng nịnh bợ chính nàng một tiểu công chúa nhỏ tuổi, lại quên mất thu liễm tài năng, ở trước mặt hoàng thượng lại còn mang ra cái gì phi thúy cực phẩm trân châu mã não, đây không phải là rõ ràng nói cho bọn họ biết: Ta tham ô, tôi xử lý ta đi!

Giống như lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt hoàng thượng, quả nhiên, mơ hồ có chút nghiêm túc ẩn giấu bên trong, những người này, e là còn đường làm quan chăm dút!

Đợi đến khi người tặng lễ ít dần, Phụng Tĩnh Xu tự mình xuống khỏi đầu gối thái hậu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ôm từng cái từng cái "đại lễ" mà bọn quan viên đưa, mang đến trước mặt hoàng đế.

"Xu nhi, cháu đây là làm gì?" Thái hậu kinh ngạc hỏi.

"Hoàng nãi nãi" Phụng Tĩnh Xu dùng giọng ngọt ngào ngây thơ nói: "Hôm qua Xu nhi nhìn thấy trong sách nói 'lấy được đồ vật phải đóng thuế', hôm nay Xu nhi thu được rất nhiều lễ vật, chẳng phải là muốn giao nộp rất nhiều thuế? Nhưng Xu nhi không có tiền, chỉ có thể coi như lễ vật là thuế nộp lên cho hoàng đế thúc thúc nha."

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi, nói xong khiến trong lòng người ở nơi này đều chấn động, vô cùng kinh ngạc. Một tiểu oa nhi mới năm tuổi lại cũng có thể nói ra lời như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha!

"Ha ha ha ha! Tới! Xu nhi tốt! Thật không hổ là Phụng Trạch công chúa hoàng gia ta!" Hoàng đế đột nhiên cười lớn tiếng, sương mù trong mắt đều tan ra, da.nze.quydo/nh tâm tình rất tốt. "Hoàng đệ, đệ thật đúng là có cách dạy nữ nhi a!" Hoàng đế đưa tay vỗ bả vai Phụng Vũ Dực khen nói.

"Hoàng huynh khen nhầm rồi." Phụng Vũ Dực cười đáp nói, "Hoàng đệ chưa bao giờ đã dạy Xu nhi những thứ này, làm sao có cách dạy nữ nhi chứ? Vẫn là Nạp Lan đại học sĩ dạy tốt!"

"Đâu phải, Hiền vương gia quá khen, kẻ bất tài chỉ dạy tiểu công chúa biết chữ mà thôi, vẫn là công chúa tư chất thông minh!" Nạp Lan Dung Nguyệt chấp tay nói.

"Ha ha! Hoàng nhi, con xem, ngay cả tiểu công chúa của chúng ta cũng phải biết tuân theo luật pháp nộp thuế, có thể thấy được luật pháp của Lộng Phong quốc ta thâm nhập lòng người à!" Thái thượng hoàng cười hả hả nói, chỉ là, quét nhìn về phía ánh mắt mọi người đầy ý vị thâm trường.

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu công chúa thông minh lanh lợi, tư chất hơn người!".....

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!".....

"Công chúa có này tâm trí, thật sự là phúc của hoàng thượng, phúc của Lộng Phong quốc!".....

Từng tiếng khen tặng không ngừng vang lên, trong hoa viên lại là một khung cảnh đầy tiếng chúc mừng.

"Hài tử ngọc, trải qua sinh nhật nhận được lễ vật là không cần nộp thuế." Thái hậu lại ôm lấy Phụng Tĩnh Xu, yêu thương nói, "Hơn nữa chỉ có theo như trung thu tài vật ruộng đất và kinh doanh công thương mới gọi là 'thuế', là không thể dùng vật phẩm thay thế."

"A! Phải nộp tiền à? Nhưng Xu nhi không có tiền đâu!" Phụng Tĩnh Xu giả bộ buồn rầu nói.

"Ha ha ha! Điều này thì có gì!" Đức vương Phụng Vũ Tường ở bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc lên tiếng, "Tiểu Xu nhi không có tiền, hoàng thúc thúc liền lấy tiền riêng của thúc thúc đưa cho Xu nhi!" Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu, da.nlze.quydo/nn đều là mệnh giá vạn lượng, nhìn ra đoán chừng có năm mươi vạn lượng, ra tay hào phóng như thế, người khác liền ghé mắt.

"Thật sự? Tạ ơn hoàng thúc thúc!" Phụng Tĩnh Xu vừa thấy, vội vàng cười tùm tùm tiếp nhận, cất vào trong áo, lại nhìn về phía hoàng đế, "Hoàng đế thúc thúc, vậy thúc có lễ vật tặng cho Xu nhi không?"

"Có, có! Tại sao không có?" Hoàng đế bị hành động của Phụng Tĩnh Xu lừa gạt được nở gan nở ruột, lập tức liền nói: "Vu Tường thúc thúc đưa cho con ngân phiếu, hoàng đế thúc thúc sẽ đưa cho con hai loại lễ vật! Thứ nhất, từ ngày hôm nay trở đi, Phụng Trạch công chúa Phụng Tĩnh Xu được miễn quỹ lạy, tất cả trường hợp như nhau đều miễn lạy! Thứ hai, ba quận Bạch Vũ, Tương Lý, Quách Duy ban cho Phụng Trạch công chúa làm đất phong, về sau tất cả mọi việc đều do công chúa định đoạt, trước khi cập kê thì giao cho Hiền vương quản lý!(Vân Nhi: tiểu Xu nhi gian xảo quá!!!!)

Lời vừa nói ra, một mảnh âm thanh hút không khí nhất thời vang lên.

Trời ạ! Miễn quỹ lạy, ban thưởng đất phong!

Đây chính là đãi ngộ hiếm có ở Lộng Phong quốc, chỉ là một điều trong đó đã là không được, càng đừng nói đồng thời ban thưởng hai điều, còn là ban cho một tiểu nữ oa năm tuổi! Việc miễn quỹ, ngoài đương kim thái thượng hoàng, thái hậu ra, hai vương gia cũng không có được vinh hạnh đặc biệt, một hài tử mới năm tuổi lại lập tức liền áp đảo hai đại vương gia, phải nói đối với nàng sủng ái có thêm, cũng có phần quá mức; về phần đất phong này, thì lại càng không được, i@en*dyan(lee^qu.donn) ba vị trí Bạch, Tương, Quách ở hạ du sông Mịch là nơi tiếp giáp giữa Lộng Phong quốc và Hí Triều quốc, đất đai bằng phẳng, phì nhiêu rộng lớn, là một trong những nơi sản xuất lương thực ở Lộng Phong quốc, thật sự là khối đất màu mỡ, ai không muốn làm của riêng chứ, nay hoàng thượng không chỉ ban nó cho Phụng Tĩnh Xu, hơn nữa còn đồng ý cho nàng toàn quyền chương quản sự tình bên trong đất phong, thay lời nói khác, ngay cả quan viên đảm nhiệm trong đất phong cũng chỉ cần Phụng Tĩnh Xu nói ra, gạt đầu, vốn không cần bị triều đình quản chế, đây quả thực là quốc gia trong quốc gia!

"Hoàng thượng, này... này chỉ sợ không ổn?" Phục hồi lại tinh thần, một đại thần sắc mặt còn ấp úng nói.

"Đúng vậy, hoàng thượng, việc này tự khai quốc tới nay vốn chưa từng có tiền lệ tứ phong đất cho tiểu oa nhi!" Một đại thần khác cũng mở miệng.

"Đúng vậy, hoàng thượng, từ xưa đến nay có thể ban thưởng đất phong phải là văn thần võ tướng lập công lớn, này... Phụng Trạch công chúa vẫn chưa có chiến công gì, tùy tiện phong thưởng, chỉ sợ..."

Từng câu nói phản đối vang lên, nói xong khiến sắc mặt hoàng đế càng nhìn càng sắc bén, đến cuối cùng, sắc mặt đã xanh mét một mảnh, lạnh lùng mở miệng nói: "Các khanh có thể nói đủ rồi? Còn có lời muốn nói sao!?"

Những quan viên đó thấy vẻ mặt hoàng đế giận dữ, lúng túng ngừng miệng, cúi đầu, trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động.

"Phụ hoàng, người có ý kiến gì sao?" Hoàng đế đột nhiên hỏi thái thượng hoàng ngồi ở một bên, thái thượng hoàng sững sốt, cười nói: i@en*dyan(lee^qu.donn) "Không có! Hoàng nhi, chuyện này con làm rất khá!"

Hoàng đế hỏi: "Phụ hoàng, chỉ giáo cho? Hoàng nhi nói chuyện một buổi các khanh gia đều phản bác, sao phụ hoàng lại đồng ý?"

"Ha ha ha! Tuy nói Lộng Phong quốc tự khai quốc tới nay cũng chưa có ai có thể được vinh hạnh đặc biệt này, nhưng mà, Xu nhi không giống với người bình thường nha! Năm đó nàng sinh ra là lúc trời giáng dị tượng, vì phụ lúc ấy đã từng nói qua nữ tử này chắc chắn bất phàm, và lại nay xem ra, tiểu oa nhi năm tuổi lại thông minh, mới nhìn qua sách một lần, liền biết tuân theo kỷ luật nộp thuế, có thể đoán được tương lai đứa nhỏ này cũng sẽ là người bất phàm, trong lòng chư vị đang ngồi đây hiểu rõ, lại có ai, có thể như hài đồng này biết mà đi, đi mà thủ? Sợ là đa số mọi người đều làm không được!" Thái thượng hoàng nói một hồi hóa giải cục diện bế tắc, chặn được lời của chư vị đại thần gắt gao, đồng thời cũng cho bọn hắn một cái cảnh cáo nho nhỏ, chớ để "biết mà phạm"! Trong lòng mọi người rung mình, cũng không dám phản đối nhiều, cùng hô "hoàng thượng anh minh", "thái thượng hoàng anh minh"!

Thái hậu thấy tình cảnh này, sợ quấy nhiễu tâm tình hài tử, trải qua sinh nhật không được thoải mái, vì thế vừa cười hỏi: "Xu nhi, cháu có cần hoàng nãi nãi đưa lễ vật không?"

Phụng Tĩnh Xu đầu tiên là tạ ơn hoàng đế, sau đó nói với thái hậu: "Hoàng nãi nãi, đúng là Xu nhi muốn một lễ vật, nhưng là muốn hoàng đế thúc thúc,

hoàng nãi nãi và hoàng hậu thăm thăm đồng thời phê chuẩn."

"A? Tại sao vậy? Là lễ vật gì mà thần bí như vậy?" Hoàng đế và hoàng hậu cũng không khỏi tò mò.

"Bẩm báo hoàng đế thúc thúc, " Phụng Tịch Xu khom người thờ dài nói, "Nạp Lan tiên sinh dạy Xu nhi rất nhiều loại lễ nghi《 nữ giới 》, 《 chu lễ 》, Xu nhi biết hoàng hậu thăm thăm mẫu nghi thiên hạ, nữ tử khắp thiên hạ đều do hoàng hậu thăm thăm trông nom, Xu nhi cũng do hoàng hậu thăm thăm trông nom, thái hậu nãi nãi trước kia là hoàng hậu, dieendaaneequydonn như vậy hoàng hậu thăm thăm liền do thái hậu nãi nãi trông nom, hoàng đế thúc thúc lại là thiên tử, sách có nói 'Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua', như vậy hoàng đế thúc thúc chính là người có quyền lực lớn nhất, cho nên, Xu nhi muốn lễ vật yêu cần hoàng hậu thăm thăm, thái hậu nãi nãi và hoàng đế thúc thúc phê chuẩn nha!"

Phụng Tịch Xu nói một hồi có trật tự hoàn toàn khiến mọi người đang ngồi phải ngả ngira. Hôm nay thật đúng là đại khai nhãn giới, vừa "hộp thuốc" vừa ban thưởng, hiện tại lại còn bị một đứa bé luân quần khiến cho đầu vầng mắt hoa, nói ra thật đúng là bẽ mặt!

"Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua', hay, hay! Ha ha ha!" Lần này hoàng đế thật sự cực kỳ cao hứng, nói với Phụng Tịch Xu: "Xu nhi ngoan, cháu có nguyện vọng gì cứ việc nói, hoàng đế thúc thúc nhất định sẽ thỏa mãn cháu!" Khẩu khí lớn như vậy, đã không có kiêng kỵ gì.

Phụng Tịch Xu nhìn về phía hoàng hậu và thái hậu, thấy hai người cũng là mỉm cười gật đầu, vì thế xả giọng mà toàn trường cũng có thể nghe thấy nói: "Xu nhi muốn hoàng đế thúc thúc, hoàng hậu thăm thăm và thái hậu nãi nãi một quyền tự chủ hôn nhân, về sau việc hôn nhân cưới xin phải toàn quyền tự Xu nhi sắp xếp, bất luận người nào không được tự tiện can thiệp!"

Toàn trường chấn động, thái hậu hỏi: "Tại sao vậy? Xu nhi, đều do phụ vương mẫu phi định hôn cho cháu, tìm một nhà khá giả không tốt sao, sao lại tự mình sắp xếp?"

Phụng Tịch Xu chậm rãi nhìn quét toàn trường, dieendaaneequydonn nói ra một câu từ đó về sau cùng nàng nổi tiếng, hơn nữa vĩnh viễn cũng thoát khỏi mà chính nàng cũng không muốn bỏ đi ——

"Bởi vì Xu nhi lập chí muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Có sự tới chơi

"Tỷ tỷ, ‘Xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ’ là có ý gì?" Bên trong phòng tối tăm, một âm thanh trẻ con non nớt cất giọng hỏi.

"Hi hi, chính là tập hợp tất cả nam hài tử đẹp mắt nhất xinh đẹp nhất thiên hạ lại, đặc biệt để một mình tỷ xem, một mình tỷ hưởng thụ!" Một âm thanh nữ hài tà ác vang lên, mang theo tiếng nuốt nước miếng khả nghi.

"Vậy, vậy Duy nhi đâu?" Giọng nam nhỏ bé lo lắng hỏi.

"Duy nhi? Duy nhi đã sớm là đồng đường tế tỷ tỷ định ra, đương nhiên cũng là một mỹ nam của tỷ tỷ!" Một tiếng "nhé" đặc biệt có vẻ vang dội trong bóng đêm. (Vân Nhi: không biết từ ‘nhé’ này ở đâu ra?!) "Hiện giờ Duy nhi đúng là mỹ nam của tỷ tỷ, dieendaaneequydonn sau này lớn lên nhất định phải giúp tỷ tỷ tìm kiếm mỹ nam tuyệt sắc nhé, như thế tỷ tỷ mới có thể càng ưa thích Duy!" Giọng nữ tà ác dẫn dụ nam hài không biết gì, sau này vì mình lấy cớ tránh đánh hạ hậu thuẫn kiên cố, trước thời gian phải phòng bị nội bộ mâu thuẫn.

"Được ..." Nam hài thẹn thùng ôm hai má của mình, vô tình đáp ứng mấy điều kiện bồi thường cắt nhường lãnh thổ, từ nhỏ định ra mục tiêu "tìm kiếm mỹ nam", nói giáo cho giặc, không, là hỗ trợ tình lấy cớ, tai họa nhiều vô số. (Vân Nhi: tội nghiệp Duy nhi quá à!!)

"Ha ha ha! Thật là oa nhi thú vị!" Một tiếng cười cao vút đột nhiên vang lên, hù dọa hai đứa bé đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Ai!?" Phụng Tịch Xu như rụng mảy, trong lòng biết người phát ra âm thanh nhất định không phải là người tới dự tiệc sinh nhật đêm nay, những người yếu ớt này, ngay cả chịu không được lời nói hùng hồn của nàng, một đám đều như bị sấm đánh, toàn bộ đều choáng váng về nhà, bây giờ lại lúc đêm khuya, bọn hạ nhân của quý phủ cũng đều đi ngủ, ban đêm bọn thị vệ cũng sẽ không phát ra tiếng quấy nhiễu người, như vậy xem ra, người phát ra tiếng nhất định là người từ bên ngoài đến, vì thế quát lên: "Ra đây!"

Tiếng nói vừa dứt, Phụng Tịch Xu chỉ cảm thấy một luồng gió phất qua, trực giác che chở Phụng Duy Tịch ở sau lưng, đôi mắt to đen bóng trầm ngâm nhìn về phía cửa sổ mở rộng không một tiếng động, trong lòng biết có thể vô thanh vô tức tiến vào vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, mở ra cửa sổ cũng lặng yên không một tiếng động, tối nay là gặp phải cao nhân rồi, chính là không biết cao nhân này đến cuối cùng là muốn gì. Đang nghĩ ngợi, một bóng dáng màu xanh từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào. da.nhze.quydo/mn (Ấn Ấn chen vào nói: Ha ha! Có phải đều đoán thành áo trắng hay không? Ta không viết áo trắng, cần ta ~~~). (Vân Nhi: tác giả vui nhì! Giờ mới biết từ ‘Ấn Ấn’ của tác giả hóa ra là tên tác giả!@/@)

"Người là ai!? Tại sao ban đêm lại dám xông vào vương phủ?" Phụng Tịch Xu vừa áp sát vào Phụng Duy Tịch ở phía sau, quát hỏi nói.

Người áo xanh kia cũng không nói, chỉ là vòng tay quan sát hai người, nhìn tư thế kia, Phụng Tịch Xu biết công lực người này hẳn là cực cao, nếu không cũng sẽ không coi bóng tối như không có gì, trong bóng đêm quan sát bọn họ, vì thế lại hỏi: "Người muốn làm gì?"

Người nọ nghe thấy Phụng Tịch Xu hỏi, ánh mắt đột nhiên cuồng nhiệt vô cùng, nhìn chằm chằm Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu nhíu mày, người này mới vừa rồi xâm nhập, cảm thấy thất kinh, vẫn chưa để ý tướng mạo của người tới ra sao, hiện tại tinh thần ổn định xuống, xuyên qua ánh trăng, trải qua tu luyện đôi mắt nhìn trong bóng đêm cũng không trở ngại, lúc này mới phát hiện người áo xanh trước mắt, đầu bạc, đôi mắt trầm tĩnh, khuôn mặt thanh tú, nghiễm nhiên là một mỹ nam trung niên.

Nam nhân kia nhìn thấy Phụng Tịch Xu quan sát hắn, dường như không ngại bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, vô cùng mãnh liệt, trong miệng lầm bầm nói: "Tốt, tốt! Ha ha ha, trời không tuyệt ta, trời không tuyệt ta!"

Phụng Tịch Xu thấy nam nhân kia cũng không trả lời nàng, ở chỗ này cổ quái nói thầm, vì thế cẩn thận lời kéo Phụng Duy Tịch tới sát cửa, muốn thừa dịp người nọ không chú ý chuồn ra khỏi phòng cầu cứu. Nhưng mới di chuyển hai ba bước, đã bị mỹ nam áo xanh lấp mình chặn đường đi. Phụng Tịch Xu cảm thấy bức bối, cái giận thân thể nàng mới năm tuổi, chỉ có thể chơi đùa một ít trò lừa bịp, không thể tu luyện tầng tiên thuật cao hơn, Die nd da nl e q u y d o n nếu không tới nay cũng sẽ không xuất hiện loại tình cảnh túng quẫn này, lập tức liền âm thầm thề, sau này nhất định phải rất khiêm tốn, tuyệt không ở dưới người khác! Nhưng đó cũng là chuyện sau này, trước mắt địch ta không rõ, quan trọng nhất chính là biết rõ ý đồ của người áo xanh này.

"Người rốt cuộc là ai! Muốn làm gì?" Trong lòng lo âu, giọng điệu của Phụng Tịch Xu cũng không nhịn được cuồng cuồng lên.

"Tỷ tỷ..." Phụng Duy Tịch sợ hãi lời kéo tay áo Phụng Tịch Xu, giọng nói khẽ run.

"Duy nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ!" Phụng Tịch Xu nắm chặt tay nhỏ bé của Phụng Duy Tịch, làm cho hắn an tâm.

"Ừm, ừm, không tệ, không tệ, không hổ là đồ nhi lão phu xem trúng, quả nhiên có nhãn nại, có đảm đương!" Mỹ nam áo xanh tán thưởng nhìn Phụng Tịch Xu.

Đồ đệ? Phụng Tịch Xu nhạy cảm bắt được hai chữ trong lời nói của mỹ nam áo xanh, tâm tư hỗn loạn, cũng dần dần hiểu rõ mục đích đến của mỹ nam áo xanh. Nơi này chỉ có ba người, hắn nói đồ đệ, hẳn là muốn từ nàng và Duy nhi chọn ra một người làm đồ đệ của hắn. Phụng Tịch Xu trầm nghĩ, có điều có phải như thế hay không, hay cứ thử hắn một lần mới biết được.

"Đồ đệ gì? Nơi này là Hiền vương phủ, nơi này chính là Hàm Tịch tiểu trư Phụng Trạch công chúa Phụng Tịch Xu ở lại, các hạ muốn tìm đồ đệ sợ là đi nhầm địa phương rồi?" Phụng Tịch Xu cố ý xuyên tạc lời nói.

"Không sai, không sai." Mỹ nam áo xanh khoát tay cười nói, "Người chính là đệ tử ta tìm kiếm đã lâu."

Quả nhiên là muốn tìm người làm đệ tử của hắn. Phụng Tịch Xu thở dài nhẹ nhõm, trong lòng treo tảng đá cũng vững vàng rơi xuống. Trong lòng chắc chắn, Phụng Tịch Xu liền có thời gian và tinh lực cẩn thận quan sát mỹ nam trung niên trước mắt. Ngay từ đầu Phụng Tịch Xu liền mơ hồ cảm thấy trên thân thể người này có luồng khí tức quen thuộc, dieendaaneequydonn vì thế liền ngưng thần tu tiên thuật tại hai con mắt, thông qua con mắt thẩm nghiệm tiên thuật để quan sát, quả nhiên, trên người mỹ nam trung niên nhìn thấy từng đợt từng đợt tiên khí phiêu dật.

Nhìn bộ dáng xem ra thể ngoại cao nhân đặc đạo, tu vi cũng khá cao, mơ hồ có tư thái thần tiên tản ra, tu vi thể này, nói vậy số tuổi cũng cực kỳ lớn, chắc là có chừng trăm tuổi, thể nhưng vẫn còn có thể duy trì dung nhan trung niên tuấn mỹ, có thể thấy được người này không tầm thường.

Theo Phụng Tịch Xu suy đoán, người này sau trăm tuổi, nhất định là đứng hàng tiểu tiên, chỉ là cũng không phải là thượng tiên gì, chỉ là một tiểu tiên bình thường. Phụng Tịch Xu nhớ tới thời điểm trước khi ở Thiên Đình từng được cho biết trên đại lục Sở Ảnh này không có thần tiên yêu quái, có lẽ nguyên nhân lão mỹ nam áo xanh trước mắt này cũng chưa có thành tiên, khi còn sống không thể đặc đạo, sau khi chết lại vừa thành tiên.

Nói như vậy, lão mỹ nam áo xanh này có thể xem như là người có tu vi cao nhất trên đại lục Sở Ảnh, sư phụ này, ắt là phải bá, để tránh sau này nàng tu tiên bị cho là quái vật. Có lão mỹ nam áo xanh chống đỡ ở phía trước, cũng có thể giải thích nói là sư phó có cách dạy bảo, đồ đệ trò giỏi hơn thầy! Hơn nữa, võ công này vẫn là phải có người lĩnh hội nhập môn. Có điều cũng coi như hắn gặp vận may, gặp Phụng Tịch Xu nàng, có nàng đã thông quan hệ với hắn, về sau có cơ hội tìm Ngọc Đế khai thông một chút, thế nào cũng phải cho sư phó của nàng làm tiên quan thượng đẳng chức, dù sao mẹ nuôi của nàng lại là Vương Mẫu, cấp bậc của sư phó sao có thể thấp chứ!? Dieendaaneequydonn Tự hỏi một lát, Phụng Tịch Xu lập tức quyết định bá người này làm sư, nhưng mà, muốn nàng bá ông ta làm sư cũng phải cần điều kiện...

"Đệ tử gì? Ta không làm." Phụng Tịch Xu cố ý giả bộ cực kỳ khinh thường nói.

"Cái gì, cái gì!? Người không làm?" Lão mỹ nam nghe thấy Phụng Tịch Xu nói, hiển nhiên cực kỳ giật mình, con người trừng cũng muốn rơi ra rồi."Tiểu oa nhi người có biết người đang nói chuyện với ai sao?" Lão mỹ nam hiển nhiên cực kỳ kiêu ngạo với thân phận của mình, lộ ra một bộ biểu tình "không phân biệt được tốt xấu" đối với Phụng Tịch Xu (có điều hắn cũng tự coi mình thành hàng hóa, cũng trách không được Xu Xu của chúng ta bất kính với hắn...).

"Người là ai?" Phụng Tịch Xu ra vẻ tò mò hỏi.

"Ta là Lục Miếu chân nhân." Lão mỹ nam áo xanh rất đắc ý tự báo danh họ.

Yên tĩnh...

Nét mặt già nua của lão mỹ nam áo xanh trong khung cảnh yên tĩnh không ngừng co rúm, rốt cục rất không tin tưởng hỏi một câu: "Các người hẳn sẽ chưa từng nghe qua chứ!?"

Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh cực kỳ ngây thơ lắc đầu.

"Không thể nào!" Lục Miểu chân nhân trừng lớn hai mắt kêu lên, "Danh hào lão phu là vang vọng toàn bộ đại lục Sở Ảnh! Từ lão thái trăm tuổi, cho tới hài đồng ba tuổi cũng sẽ không chưa từng nghe qua danh hào lão phu nha!" Lục Miểu chân nhân thật không thể tin được nhìn hai hài tử trước mắt, cũng không nhìn được mặt mũi, "Tiểu oa nhi thật sự chưa từng nghe qua?" Chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa, đương nhiên, kết quả là lòng tự trọng lại bị hai tiểu hài tử đã kích thật sâu.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Phượng Tinh Xu có hơi không kiên nhẫn, giọng nói cũng không được tốt.

"Tiểu oa nhi, lão phu muốn nhận người làm đồ đệ, người xem coi thế nào?" Lục Miểu chân nhân mắt thấy không thể dùng "đại danh" của hắn lừa được đồ tốt, cũng vô cùng tủi thân. Nghĩ đến Lục Miểu chân nhân hẳn còn chưa bao giờ gặp được loại tình huống này đâu! Thiên hạ này ai chẳng biết đại danh của hắn chứ! Hôm nay lại thua trong tay hai tiểu hài tử này. Die nd da nl e q u ydo n Có bao nhiêu người đang cầm vàng hứa quyền lực muốn hắn thu bọn họ làm đồ đệ đấy, kết quả lại bị một đứa bé đánh trả về, điều này còn có thể nói ra sao!? Trăm năm nay khó gặp được kỳ tài luyện võ, gân cốt tốt, mà nhìn tướng mạo là người tâm tính thuần lương, chính mình không có người nối nghiệp, võ học không được truyền thừa, hắn cũng chỉ có liêm mặt dùng loại giọng điệu dụ dỗ này nói chuyện với tiểu oa nhi.

Ai biết, Lục Miểu chân nhân "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" cũng không giành được chiếm được đồng tình của Phượng Tinh Xu, nàng vẫn hung hăng lắc đầu.

"Vì sao không đáp ứng? Tiểu oa nhi bái ta làm sư sau này ta có thể dạy người võ công rất lợi hại!" Lục Miểu chân nhân tiếp tục dụ dỗ.

"Ta có năng lực bảo vệ mình." Phượng Tinh Xu bình tĩnh nói.

"Ha ha! Người một tiểu oa nhi năm tuổi có thể bảo vệ mình cái gì?" Lục Miểu chân nhân rõ ràng không tin.

Phượng Tinh Xu vừa nghe, nảy ra ý hay, tính toán cho sư phó này một người "ra oai phủ đầu".

"Người cũng đừng không tin, " Phượng Tinh Xu nói, "Ta hiện tại liền cho người nhìn xem ta rốt cuộc có năng lực đó hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Khảo thí báisư

Hiện giờ Phượng Tinh Xu đã quyết định muốn mạnh tay một lần, đưa tay vỗ ba tiếng, một bóng người đã im hơi lặng tiếng đứng thẳng trong bóng đêm.

Người này, là hộ vệ Giáp Tam đặc biệt được chọn lựa ra từ hộ vệ đứng đầu tổ chức ám vệ Long Ảnh của hoàng đế, được thái thượng hoàng bí mật giao cho nàng sau khi yến tiệc tan đi. Ngay cả hộ vệ cấp cao bên người hoàng đế cũng có thể đưa ra bảo vệ nàng, bởi vậy có thể thấy Phượng Tinh Xu được hoàng gia sủng ái đến mức độ nào. Nhưng ngay cả Phượng Tinh Xu nàng cũng không hiểu rõ tại sao lại được nhận nhiều sủng ái như vậy, dieendaanleequydownn một tiểu cô nương năm tuổi, không rành thế sự, cũng không có công trạng gì, chiếu theo nguyên tắc mà nói không nên nhận được sủng ái đặc biệt như vậy, nhưng sự thật chính là hoàng gia này sủng nàng sủng đến tận trời rồi, điều này cũng trở thành một trong những vấn đề lớn khó hiểu trong cuộc đời của Phượng Tinh Xu.

Nàng đâu biết rằng, hoàng gia quá tin nàng như thế là bởi vì một giấc mộng gây ra. Cái ngày Phượng Tinh Xu sinh ra, năm đại nhân vật trọng yếu của hoàng thất cùng nằm mơ một giấc mộng —— thần nữ hạ phạm, ân trạch của Sở Ảnh. Một oa nhi nho nhỏ được chính tay Ngọc đế ôm, dẫn dắt chúng tiên trên Thiên Đình đưa tiểu oa nhi kia hạ xuống trần gian, đồng thời, mây lành trên bầu trời dày đặc, trăm hoa đua nở, bách điều trĩu nặng, bách thú cùng vui. Mà oa nhi hạ phạm kia, cả người có mùi thơm đặc biệt, đôi mắt tím thanh tịnh và đẹp đẽ, trên trán còn thoáng hiện phượng hoàng lửa bay lên! Năm người hoàng thất này, lập tức nghĩ tới ngay ngày công chúa thiên tài của hoàng thất sinh ra —— Phượng Tinh Xu, tình cảnh trong mộng, lại giống y như lúc khi nàng sinh ra!

Đợi đến ngày hôm sau khi mấy người nằm mơ giấc mộng kì lạ muốn tìm người nói hết tâm sự thì ngạc nhiên phát hiện, năm đại nhân vật hoàng gia —— hoàng thượng Phượng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng Phượng Tề Thiên, thái hậu Thụy thị, Hiền vương gia Phượng Vu Dực, Đức vương gia Phượng Vu Tường lại cùng nằm mơ một giấc mộng! Vì thế trong lòng mấy người liền có nhận thức "nàng chính là thiên nữ hạ phạm", vì thế càng thêm trân trọng Phượng Tinh Xu, ngay cả ám vệ hoàng gia cũng không tiếc đưa cho nàng, dieendaanleequydownn (lúc này Ngọc đế còn đang ở trên trời nói thầm, vì để Phượng Tinh Xu ở thế gian làm việc thuận lợi, lúc Phượng Tinh Xu đợi ở Thiên Đình ba ngày, còn đặc biệt tập luyện ôm nàng ở Thiên Đình thật nhiều lần, cái cảnh tượng "quần tiên đưa nữ" chính là hiện tượng giả tạo...)(Vân Nhi: Giã dối, giả dối quá!!!)

Sau khi thái thượng hoàng giao Giáp Tam cho Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu liền đổi tên Giáp Tam thành Tĩnh Ảnh, đưa ra mệnh lệnh đầu tiên là nếu không có gọi thì không thể hiện thân. Ai biết Tĩnh Ảnh này cố sống chết để giữ lấy mệnh lệnh của chủ nhân, mà ngay cả mới vừa rồi có người ý đồ không rõ xâm nhập cũng không có hiện thân ngăn cản, chỉ ở trong bóng đêm chờ đợi Phụng Tĩnh Xu gọi, thực ra là Phụng Tĩnh Xu cũng nhất thời khần trương, hơn nữa Tĩnh Ảnh mới đi theo bên người nàng không lâu, ngay tại thời điểm khần trương vừa rồi, nàng vốn đã quên còn có hộ vệ như vậy, hiện tại bình tĩnh lại mới nhớ tới, nói ra cũng khiến cho nàng xấu hổ một hồi.

Ngay từ đầu Lục Miếu chân nhân liền phát hiện trong phòng còn có một hơi thở khác, cho dù tu vi võ công của người này không tệ, có điều vẫn chưa vào mắt của hắn, bởi vậy giờ phút này đối với sự xuất hiện của Tĩnh Ảnh hắn cũng không sợ, hắn cười hi hi hời: "Oa nhi, đây là năng lực theo như lời người nói?" Trong lời nói có phần không cho là đúng.

"Ha ha, đương nhiên không phải, ta nghĩ hắn không lọt nổi mắt xanh của tiền bối, đúng không?" Phụng Tĩnh Xu cố thương lượng, không đợi Lục Miếu chân nhân trả lời, lại quay đầu nói với Tĩnh Ảnh: "Che mắt!"

Tĩnh Ảnh không nói hai lời, lập tức từ trong lòng lấy ra một cái khăn gấm che hai mắt lại.

Phụng Tĩnh Xu rất vừa lòng khi thấy Tĩnh Ảnh phục tùng, đợi sau khi Tĩnh Ảnh che hai mắt lại, Phụng Tĩnh Xu không rõ nguyên nhân gì mà nói với Lục Miếu chân nhân: da.nlze.qy;yd0/n "Người xem kỹ đi." Lại quay đầu đối ra lệnh với Tĩnh Ảnh: "Cố hết sức của người!"

Vừa dứt lời, thừa dịp Tĩnh Ảnh phản ứng chậm, đột nhiên đề cao tiên thuật toàn thân về phía thâm xu vẫn ở ngón trở, một tia sáng xanh từ trong thâm xu vẫn nổ bắn mà ra, một thiếu niên Linh Lung thân cao màu xanh lam rất mạnh giãy thoát từ trong thâm xu vẫn chạy đến chỗ Tĩnh Ảnh đang bị che mắt hai mắt, ra tay chính là sát chiêu!

Tĩnh Ảnh đang bị che hai mắt nghe thấy mệnh lệnh của Phụng Tĩnh Xu, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy một cổ sát khí mãnh liệt đập vào mặt, lắc mình một cái, khó khăn lắm mới né tránh được sát chiêu nghênh diện mà đến, đồng thời quay người bắt đầu chém giết kịch liệt với "địch nhân" không biết ở trước mắt!

Tốc độ chém giết của hai bóng dáng một đen một xanh trước mặt với mắt người thường xem còn không kịp, có lẽ hiện giờ Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh nhìn còn không rõ lắm, nhưng với tu vi cực cao của Lục Miếu chân nhân lại nhìn thấy rõ ràng. Nếu nói là tu vi võ công, có lẽ ám vệ mười mấy tuổi trước mặt này hiện nay ở trong chốn võ lâm coi như là người giỏi nhất, nhưng, thân thủ của cái bóng xanh này không hiểu vì sao lại xuất hiện so với ám vệ cao hơn rất nhiều. Đây không phải là điều kỳ lạ nhất, khiến người ta kinh ngạc nhất là cái bóng xanh kia, nếu như hắn không nhìn lầm mà nói, cái bóng xanh kia là từ trong tay Phụng Tĩnh Xu chột lóe mà xuất hiện, toàn thân cái bóng xanh kia trong suốt —— đó không phải là người, vậy đến cuối cùng là cái gì!?

Lúc này Lục Miếu chân nhân đã bị cái bóng xanh kì lạ trước mắt làm cho kinh sợ, hoàn toàn nói không nên lời.

Phụng Tĩnh Xu tựa vào bả vai của Phụng Duy Tĩnh, toàn thân mệt mỏi, lúc này một sự uể oải đánh úp mà đến, nàng biết, đây là kết quả của việc nàng hao hết tiên thuật, lúc này nàng cần nghỉ ngơi đầy đủ, như thế mới có thể mau chóng hồi phục lại, nhưng nàng không thể, nàng muốn mở to hai mắt, xóc lại đầy đủ tinh thần quan sát kỹ cuộc tỷ thí này, trận tỷ thí này chính là một mũi tên trúng ba con chim.

Tĩnh Ảnh tuy là ám vệ mà thái thượng hoàng giao cho nàng, nhưng dù sao cũng chỉ có mười mấy tuổi, võ công tu vi của hắn rốt cuộc là như thế nào, cũng cần phải tự mình nàng khảo thí qua mới biết được, mà hiện tại, chính là cơ hội khảo thí tốt nhất —— do Linh Lung của nàng đến khảo thí!

Hôm nay là sinh nhật năm tuổi của nàng, đồng thời cũng là ngày nàng bắt đầu tu luyện tiên thuật, trước khi bắt đầu tu luyện, nàng muốn tiến hành kiểm tra và ghi chép lại tích lũy năm năm qua của nàng, vì đề sau này tham khảo cho việc tu luyện. Tiên thuật hiện nay ở trong thâm xu vẫn có thể sáng tạo ra năm loại Linh Lung, dieendaanleequydownn trong đó có ba loại Linh Lung thấp cấp, theo thứ tự là Bạch Linh Lung, Hoàng Linh Lung, Lục Linh Lung, hai loại Linh Lung trung cấp, theo thứ tự là Hắc Linh Lung và Lam Linh Lung, còn có hai loại Linh Lung cao cấp Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung sau này cần phải tu luyện được tiên thuật càng nhiều mới có thể sáng tạo ra.

Công dụng của thất sắc Linh Lung khác nhau, Hồng Linh Lung quản lý chung toàn bộ các hoạt động trong thâm xu vẫn; Bạch Linh Lung phụ trách tất cả khu vực gieo trồng thực vật, trong đó Ngắn Bạch Linh Lung cao cấp nhất chuyên việc trồng cây bản đảo; Hắc Linh Lung phụ trách việc sản xuất tất cả các vật cần muốn; Hoàng Linh Lung phụ trách tất cả các vật chứa đựng trong thâm xu vẫn, Lục Linh Lung chuyên việc chăm sóc, là vì Phụng Tĩnh Xu mà chỉ định đám người hầu hạ, chăm sóc; Lam Linh Lung chuyên môn tập võ quân nhân; Tử Linh Lung là Phụng Tĩnh Xu vì bảo vệ mình mà sáng tạo ra, phàm là Phụng Tĩnh Xu chỉ định Tử Linh Lung nào cũng có thể bảo vệ bên người; bởi vậy, dựa theo công năng phân chia ra, thất sắc Linh Lung chia làm ba cấp bậc thấp, trung, cao.

Trận tỷ thí này không chỉ là khảo thí với Lam Linh Lung, cũng là khảo thí đối với tổng thể hoạt động trong thâm xu vẫn, hiện nay tiên thuật của Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn không có, thuộc loại trạng thái hư thoát, thâm xu vẫn sớm đã tự động thay đổi để cung ứng quang năng, hơn nữa bắt đầu liên tục bổ sung năng lượng cho thân thể Phụng Tĩnh Xu, bởi vậy thời gian Phụng Tĩnh Xu khôi phục cũng so với người thường nhanh hơn không chỉ một lần.

Đến hiện nay, một mũi tên đã trúng "hai chim" rồi, Phụng Tĩnh Xu cảm thấy vô cùng hài lòng với Tĩnh Ảnh và tình hình hoạt động trong thâm xu vẫn, kế tiếp, liền muốn xem một "chim" cuối cùng này ——

Phụng Tĩnh Xu nhìn Lục Miếu chân nhân, khóe môi câu lên một độ cong —— quả thực là "một mũi tên trúng ba con chim!"

"Quay về!"

Môi hồng khẽ mở, giọng vừa dứt, bóng dáng màu lam trong suốt đã biến mất, bởi vì sát khí đột nhiên tản đi mà Tĩnh Ảnh còn ngờ ngẩn duy trì tư thế chém giết, Phụng Tĩnh Xu mỉm cười nói với hắn: "Tĩnh Ảnh, lui đi!"

Tĩnh Ảnh phục hồi lại tinh thần thảo xuống khăn gấm, sau khi khẽ khom người liền biến mất vô tung.

Lục Miểu chân nhân bị giọng nói của Phụngơng Tĩnh Xu kéo lại tinh thần, hần nhìn Phụngơng Tĩnh Xu, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu oa nhi, cái vừa rồi rốt cuộc là cái gì?"

Phụngơng Tĩnh Xu vẫn dựa vào trên người Phụngơng Duy Tĩnh như cũ, lười biếng nói: "Ngài không cần quan tâm đó là cái gì, ngài chỉ cần nói cho ta biết, hiện tại ta có năng lực bảo vệ mình sao? Ta cần báỉ người làm thầy sao?"

"Này..." Lục Miểu chân nhân nheo lờỉ, muốn nói đề bảo vệ bản thân, với thần thủ hiện tại của ám vệ của Phụngơng Tĩnh Xu, nàng hần sẽ không yêu cầu võ thuật cao thâm, huống hồ nàng còn có một quái ảnh không biết là vật gì hộ thân, đúng là không cần báỉ hần làm thầy. Nhưng sau khi nhìn qua cái bóng màu xanh vừa rồi, Diệ nd da nỉ e q u u ydo n Lục Miểu chân nhân thật sự sinh ra hứng thú nồng đậm đối với thứ kỳ quái đó, điều này không những không xua tan quyết tâm muốn thu Phụngơng Tĩnh Xu làm đồ đệ của hần, ngược lại càng tăng thêm sự kiên quyết của hần, vì thế hần cũng không thể chú ý khí chất hình tượng gì nữa, ngay cả võ lại cũng phải thu Phụngơng Tĩnh Xu làm đồ đệ! Trong lòng Lục Miểu chân nhân âm thầm thề nói.

"Tiểu oa nhi, tiểu tổ tông, lão nhân ta xin ngườỉ được chưa? Xin ngườỉ làm đồ đệ của ta còn không được sao!?" Lục Miểu chân nhân không kiêng nể, mặt đáng thương tội nghiệp nói với Phụngơng Tĩnh Xu.

Cười nhạo một tiếng, Phụngơng Tĩnh Xu xem như bị lão mỹ nam thuyết phục, lại có thể nghĩ ra chiêu làm vẻ đáng thương này, xem ra chiêu ra oai phủ đầu này của nàng không chỉ làm hần kinh sợ, còn đẩy lên lòng hiếu kỳ của hần rồi! Vì thế nàng cũng không lại làm khó hần, nói ra điều kiện của nàng ——

"Muốn ta làm đồ đệ của ngườỉ cũng không phải không có khả năng, nhưng ngườỉ phải đáp ứng điều kiện của ta." Phụngơng Tĩnh Xu giả bộ suy xét nói.

"Được, được, được! Chỉ cần ngườỉ đáp ứng làm đồ đệ của ta, điều kiện gì ta cũng đáp ứng!" Thấy việc thu đồ đệ có cửa, Lục Miểu chân nhân vội vàng gật đầu, dường như sợ chậm trễ tiểu tổ tông này lại muốn đổi ý.

Phụngơng Tĩnh Xu vỗ vỗ bả vai Phụngơng Duy Tĩnh nói : "Nha! Ngườỉ xem xem, đây là tiểu vương gia Phụngơng Duy Tĩnh của Hiệן vương phủ chúng ta, hần cũng là đồng dưỡng tể của ta, ta muốn ngườỉ thu hần làm đồ đệ, truyền thụ tất cả bản lĩnh của ngườỉ cho hần, ta học cái gì hần học cái đó, không được thương lượng!"

"Được, được, được!" Lục Miểu chân nhân vì đồ đệ cái gì cũng đều đáp ứng rồi.

"Còn có, ám vệ vừa rồi của ta ngườỉ cũng phải dạy võ công cho hần!" Phụngơng Tĩnh Xu được một tác lại muốn tiến một tác.

"Được, được, được!" Lục Miểu chân nhân cắt đứt đềן tiền (Văn Nhi: mình nghĩ câu này là chỉ sự nhượng bộ).

"Cái khác ta còn chưa nghĩ ra, chờ ngày nào đó ta nghĩ kỹ thì ta lại nói cho ngườỉ!"

"Được, được, được!" Hiệן tại Lục Miểu chân nhân chỉ có thể nói ba chữ này.

"Vậ được rồi, thấy thái độ của ngườỉ tốt như vậy, ta liền báỉ ngườỉ làm thầy!" Phụngơng Tĩnh Xu nói xong kéo Phụngơng Duy Tĩnh, dịu dàng nói: "Duy nhi, tỷ tỷ tìm cho đệ một sư phụ, hôm nay đệ phải đi theo sư phụ học tập, sư phụ sẽ dạy ngườỉ rất nhiều thứ, về sau đệ có thể bảo vệ tỷ tỷ rồi. Hiệן tại cùng tỷ tỷ báỉ sư được chứ?"

Phụngơng Duy Tĩnh nháy con ngườỉ ngây thơ, ngọt ngào đáp: "Được! Duy nhi và tỷ tỷ cùng nhau báỉ sư, Duy nhi phải bảo vệ tỷ tỷ!"

Phụngơng Tĩnh Xu lại thấp giọng kêu: "Tĩnh Ảnh!"

Tĩnh Ảnh lắc mình một cái, lại đứng ở phía sau Phụngơng Tĩnh Xu.

"Báỉ sư!" Phụngơng Tĩnh Xu ra lệnh nói.

"Vâng!" Tĩnh Ảnh thấp giọng đáp ứng một tiếng.

Vì thế ba ngườỉ vén lên vạt áo quỳ xuống dập đầu nói: "Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ nhi!"

Lục Miểu chân nhân đứng thẳng cảm khái: Đầu năm nay, thu đồ đệ cũng phải "mua một đũa hai", thật đúng là... ép mua ép bán nha!

Đương nhiên, những lời này hần cũng chỉ dám oán thầm

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Đi xa

Mùng tám tháng bảy, sáng sớm, lúc mọi người bắt đầu truyền miệng "Phượng Trạch công chúa mê sắc che trời", "vọng ngôn cười mỹ nam khắp thiên hạ", cửa lớn Hiền vương phủ nghênh đón một vị khách áo xanh phiêu phiêu phảng phất như tiên nhân đến thăm—— Lục Miếu chân nhân.

Nô bộc canh cửa vừa nghe nói là Lục Miếu chân nhân đến đây, vội vàng chạy đến đại sảnh bẩm báo cho Hiền vương gia, Phượng Vũ Dực mừng rỡ, vội vàng sai người nghênh đón.

Có thể nói Lục Miếu chân nhân là đệ nhất kỳ nhân của đại lục Sở Ảnh, không nói đến võ công của hắn sâu không lường được, cứ nghe hắn đã trăm tuổi, nhưng vẫn là một bộ dáng nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, nghe nói hắn đã rời khỏi nhân gian, ẩn trốn trần thế, mọc cánh thành tiên rồi đi, đứng hàng tiên ban không xa rồi. Tiên nhân phẩm trần trong truyền thuyết này hôm nay lại đến Hiền vương phủ của hắn, thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này!

Khi Lục Miếu chân nhân bước vào đại sảnh vương phủ, Phượng Vũ Dực đã sớm đứng dậy nghênh đón. Vừa nhìn thấy người tới, Phượng Vũ Dực cảm thấy kích động một hồi, quả nhiên là Lục Miếu chân nhân! Hơn mười năm trước, Die nda nl e q u ydo n Phượng Vũ Dực còn trẻ hết sức lông bông từng có đoạn thời gian ngao du giang hồ, lúc ấy cơ duyên xảo hợp được gặp Lục Miếu chân nhân một lần, mà mười năm qua dung nhan Lục Miếu chân nhân lại chưa từng thay đổi, quả thực như giống như lời đồn dung nhan không già a!

"Chân nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" Nhìn thấy Lục Miếu chân nhân đi vào đại sảnh, Phượng Vũ Dực vui sướng chấp tay nói, "Chân nhân xin mời ngồi!"

"Vương gia không cần đa lễ." Lục Miếu chân nhân mỉm cười đáp lễ.

Hai người ngồi xuống hàn huyên một phen, Phượng Vũ Dực hỏi: "Xin hỏi chân nhân hôm nay đến chơi tệt xá có gì chỉ giáo?"

Lục Miếu chân nhân nói: "Vương gia, thật không dám giấu diếm, hôm nay lão phu là vì Phượng Trạch công chúa mà đến."

"Xu nhi?" Phượng Vũ Dực ngẩn ra, "Này..."

"Ha ha, vương gia không cần kinh hoảng, là chuyện tốt!" da.nlze.qy: ydo/nn Lục Miếu chân nhân thấy trên mặt Phượng Vũ Dực hiện lên nghi hoặc, liền trấn an nói. "Ngày trước lão phu cách quý quốc, cảm thấy quý quốc có luồng khí lành, vì thế liền bói một quẻ, quẻ tượng chỉ thị lão phu đi đến đô thành, trên đường lại liên tục nghe thấy dị tượng lúc Phượng Trạch công chúa sinh ra, vì thế lão phu liền tới bái phỏng."

"Vậy ngài là..."

"Hôm nay lão phu tới nhận đồ đệ." Lục Miếu chân nhân khinh đạm nói.

"Nhận đồ đệ!?" Phượng Vũ Dực khiếp sợ mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy có một luồng hơi nẩy lên trong cổ họng, trong lòng nghẹn lời.

"Phải, hôm nay lão phu đến là muốn nhận Phượng Trạch công chúa làm đồ đệ, mong rằng vương gia đáp ứng!"

Thật sự nhận Xu nhi làm đồ đệ! Kinh hi to lớn thối quết mà đến, Phượng Vũ Dực cảm thấy giọng điệu xông lên cổ họng, một ngụm khí bắn phun ra bên ngoài cơ thể, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường, vui sướng tràn đầy đất trời kéo nhau mà đến!

Cả đời Lục Miếu chân nhân chưa bao giờ nhận đồ đệ, có bao nhiêu người khát vọng có thể bái ông ta làm thầy, thế nhưng hắn không bị tiền quyền mê hoặc, tính tình thanh cao ngạo mạn, chưa từng khuất phục dưới sự hấp dẫn của cường quyền và tiền tài, để người đời có chút tiếc nuối, đều thâm nghĩ đợi sau khi Lục Miếu chân nhân quy tiên, dieendaanleequydonn một thân tuyệt học của hắn e là phải thất truyền rồi. Không nghĩ tới hôm nay, Phượng Vũ Dực hắn lại có thể may mắn nhìn thấy Lục Miếu chân nhân nhận đồ đệ, càng may mắn là đồ đệ hắn muốn nhận lại là nữ nhi bảo bối mà Phượng Vũ Dực hắn thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay! Đây là kinh hi tới cỡ nào nha!

"Vương gia? Vương gia!" Lục Miếu chân nhân nhìn thấy Phượng Vũ Dực ngồi ngốc ở đằng kia, hiển nhiên đã bị mình nói khiến cho cả kinh ngây dại, trong lòng âm thầm nói, hừ hừ, cái tiểu oa nhi không phân biệt được tốt xấu kia, còn chưa muốn sư phụ ta đâu, cũng không nhìn xem bộ dáng kinh hi của phụ thân nàng lúc này, còn muốn lão phu cầu nàng làm đồ đệ, thật sự là... nghẹn khuất một phen à!

Phượng Vũ Dực bị Lục Miếu chân nhân gọi thần về, nhìn thấy Lục Miếu chân nhân đang nhìn mình, ý thức được bản thân luống cuống, vội vàng nhảy dựng lên từ trên ghế nói: "Lời này chân nhân nói quá rồi! Chân nhân muốn nhận con ta làm đồ đệ, ta cao hứng còn không kịp đâu, còn nói chuyện gì có đáp ứng hay không, quả thực chính là câu còn không được, câu còn không được! Ha ha ha!" da.nlze.qy: ydo/nn Vừa nói một bên liền hô ra bên ngoài: "Người đâu! Mau, nhanh đi gọi vương phi và công chúa tới!"

Chỉ chốc lát sau, Hiền vương phi và Phượng Tĩnh Xu lần lượt mà đến, phía sau Phượng Tĩnh Xu còn theo cái đuôi nhỏ Phượng Duy Tĩnh.

"Dực, xảy ra chuyện gì? Vội vã gọi chúng ta tới như vậy." Hiền vương phi nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha ha, chuyện tốt, chuyện tốt!" Phượng Vũ Dực tiến lên cầm tay Hiền vương phi nói.

"A? Có chuyện gì tốt? Thiếp còn chưa từng thấy chàng cao hứng như thế đâu!" Hiền vương phi cười hỏi.

"Sở Nhi, đến, ta giới thiệu cho nàng một vị cao nhân." Phượng Vũ Dực dẫn Hiền vương phi tới trước mặt Lục Miếu chân nhân.

"Vị này là... ?" Hiền vương phi nghi hoặc nhìn Phụng Vũ Dục.

"Sở Nhi, vị này chính là Lục Miếu chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc!" Phụng Vũ Dục giới thiệu nói, lại chuyển về phía Lục Miếu chân nhân: "Chân nhân, đây là nương tử Sở Nhi của ta."

"Lục Miếu chân nhân!" Hiền vương phi kinh ngạc nhìn người áo xanh trước mắt, nhìn thấy Lục Miếu chân nhân chấp tay thi lễ, cũng hạ thấp người đáp lễ, nói: "Chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc, Sở Nhi đã sớm nghe thấy, hôm nay nhìn thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh!"

"Vương phi khách khí." Lục Miếu chân nhân mỉm cười nói.

"Sở Nhi, ta đã nói với nàng, hôm nay thật là một ngày lành! Chúng ta không chỉ thấy được người thật trong lời đồn, hơn nữa chân nhân còn muốn nhận Xu nhi của chúng ta làm đồ đệ đây!" Phụng Vũ Dục hưng phấn nói.

"Thật sự!?" Hiền vương phi vừa nghe cũng vô cùng cao hứng, vội vàng xoay người vẫy tay với Phụng Tĩnh Xu, "Xu nhi mau tới đây!"

"Nương." Phụng Tĩnh Xu kéo tay Phụng Duy Tĩnh đi đến trước mặt Giang Sở Nhi.

"Xu nhi, đến!" Giang Sở Nhi nắm tay Phụng Tĩnh Xu đi đến trước mặt Lục Miếu chân nhân, "Đây là Lục Miếu chân nhân, chân nhân chính là kỳ nhân thể gian, võ công cái thế, đức tính cao thượng, có rất nhiều người đều trông mong có thể bái chân nhân làm thầy đây! Hôm nay chân nhân muốn nhận con làm đồ đệ, đây chính là điều chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Đây chính là phúc khí của Xu nhi! Đến, Xu nhi, mau tới bái kiến sư phụ của con!"

Không phải chứ! Như vậy cũng được!?

Phụng Tĩnh Xu âm thầm cứng lưỡi, lão nữ nam này thật sự có chút tài năng, phụ mẫu nàng dễ dàng bị hấn thu phục như vậy, lại còn một bộ dáng như có việc vui lớn, xem ra đúng là rất có tiếng, ừm, ừm, sau này nhất định phải ép khô hấn, trộm toàn bộ tuyệt học trên người hấn lại đây!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu vụng trộm tính toán, Lục Miếu chân nhân đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh lướt qua, lưng cảm thấy lạnh lẽo.

Ở trước mặt phụ mẫu, Phụng Tĩnh Xu cũng sẽ không đùa giỡn, vì thế liền ngoan ngoãn bái sư phụ.

Ngay ngày hôm đó, khi ở tại phủ lớn ngõ nhỏ còn truyền lời Phụng Trạch công chúa "mê sắc che trời", Phụng Trạch công chúa liền biến mất ở vương phủ, cho đến hơn mười năm sau, nàng mới một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Khi một khắc kia Phụng Tĩnh Xu và Lục Miếu chân nhân xoay người, nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh hai mắt ngấn nước môi đỏ mọng gắt gao cắn thì nàng thiếu chút nữa liền đổi ý, muốn mang hấn cùng đi. Nhưng mà không được, nàng không thể dẫn hấn đi, nếu không, cả đời này, Duy nhi liền xong rồi. Hấn chỉ có thể sống ở dưới cánh chim của nàng, được nàng bảo hộ, vĩnh viễn cũng không thể tự lập.

Trước đây dưới tài năng của nàng, Duy nhi cũng đã bị người coi nhẹ, mà ngay cả sinh nhật, những người ninh nọt này cũng chỉ nhớ rõ tặng lễ cho công chúa nàng được hoàng gia sủng ái, căn bản đã quên Duy nhi ngồi ở bên cạnh nàng, ở trong nhà, cho dù cha mẹ cố hết sức muốn đối xử với nàng và Duy nhi công bằng, nhưng hấn ít nhiều vẫn bị vắng vẻ, đây không phải là dự tính ban đầu năm đó nàng mang Duy nhi về nhà, cứ kéo dài mãi như vậy, Duy nhi sẽ trở nên nhát gan, có lẽ sau này lớn lên còn có thể hận nàng..

Bởi vậy, thừa dịp cơ hội này, nàng muốn để Duy nhi học được độc lập, nàng muốn mang lại ánh sáng đến trên đầu Duy nhi, làm cho tất cả mọi người đều biết, tiểu vương gia Hiền vương phủ không phải có cũng được mà không có cũng không sao! Nàng muốn để cha mẹ khi nàng không ở đây trong thời gian này, đưa tất cả sủng ái đối với nàng mang đến trên người Duy nhi, bồi dưỡng tình cảm của bọn họ!

Bây giờ còn nhớ rõ tối hôm qua khi nàng nói cho Duy nhi biết phải rời khỏi, biểu cảm bị thương kia của hấn kia bị thương biểu tình giống như hấn chính là com mèo nhỏ bị nàng vứt bỏ, con người vô tội mở to, ngấn nước mắt, không tiếng động hỏi: Ta rốt cuộc làm sai cái gì?

Cho dù không đành lòng, Phụng Tĩnh Xu vẫn ngoan độc quyết tâm rời đi, đồng thời vì an ủi Duy nhi đau lòng, nàng đưa tuyệt ưng cho hấn, để mà liên lạc, đồng thời hứa hẹn với hấn sinh nhật hàng năm sẽ trở về cùng hấn trải qua, dieendaaneequydownn hơn nữa còn bí mật an bài rất nhiều nhiệm vụ cho hấn, để cho hấn bận bịu không có thời gian rảnh rỗi đi đau lòng, lúc này mới đỡ được đưa nhỏ không cam không nguyện đáp ứng để nàng rời đi.

Còn Tĩnh Ảnh được lưu lại cùng đi với Duy nhi, hai người cùng bí mật nhận sự dạy dỗ của Lục Miếu chân nhân. Đương nhiên, Phụng Tĩnh Xu cũng bàn giao một ít nhiệm vụ bí mật cho Tĩnh Ảnh. Có Duy nhi và Tĩnh Ảnh giúp nàng, Phụng Tĩnh Xu tin tưởng, khi nàng học xong trở về, thiên hạ này, nên mặc cho nàng tiêu dao thoải mái rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Tuyệt Lăng sơn

Thu thập qua loa vài món quần áo và đồ dùng hằng ngày quăng vào trong Thảm Xu Văn, Phượng Tinh Xu dưới sự dẫn dắt của Lục Miểu, sau khi né tránh mọi người lên vào trong cung, vụng trộm cáo biệt với thái thượng hoàng, thái hậu và hoàng thượng, lừa được nhiều kim nguyên bảo và một khối lệnh bài, hai người rút cuộc rời khỏi hoàng thành Sở Ương của Lộng Phong quốc.

Bởi vì Phượng Tinh Xu mới năm tuổi, chưa từng tập võ, bởi vậy dọc theo đường đi đều là do Lục Miểu ôm lấy sử dụng khinh công lên đường. Hai người một đường đi về hướng bắc, ngày đi tám trăm dặm, đêm nghỉ ở nơi hoang dã.

Tuy nói đồng núi hoang vu điều kiện gian khổ, nhưng cũng không làm khó được Phượng Tinh Xu, trời tối, biến ra một ngọn nến hoặc là đèn pin chiếu sáng một chút; đói bụng, hoặc là Lục Miểu đi chuẩn bị thịt chim thú rừng Phượng Tinh Xu liền biến ra gia vị đốt nướng, dieendaaneequydonn cũng là một bữa cơm mỹ vị, có đôi khi quả thật không có thịt chim thú rừng, liền cứ từ trong Thảm Xu Văn lấy ra một ít điểm tâm linh tinh ăn cũng không tệ, có điều trải qua mấy ngày này sinh hoạt dã ngoại, Phượng Tinh Xu ngược lại phát hiện việc cần một khối khu vực nuôi dưỡng sản sinh thú trong Thảm Xu Văn là rất quan trọng, miễn cho sau này ở dã ngoại lại không tìm thấy động vật để ăn; mệt nhọc, trực tiếp từ trong Thảm Xu Văn lấy ra túi ngủ, hay lại bày ra mấy cái giường mềm tơ tằm, hay là đệm lưng để phủ, so với ngủ ở trong vương phủ còn ổn định an nhàn hơn... Một chuyến đi xa này, mạnh mẽ chứng thực một sự kiện: Thảm Xu Văn này thật sự cần thiết để đi hành tẩu bên ngoài...

Đương nhiên, từ sau khi ra khỏi thành Sở Ương, Phượng Tinh Xu liền sắp xếp một ít kỳ văn dị chí lừa gạt Lục Miểu, chỉ nói từ nhỏ phát hiện năng có "dị năng thiên phú (cũng đúng là thiên phú ...)", trong lúc cơ duyên xảo hợp liền phát hiện mình có thể tự nhiên tưởng tượng một vài thứ sau đó thứ kia sẽ đột nhiên xuất hiện, chính năng cũng không biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sau đó lại biến ra một vài thứ làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ không lồ của Lục Miểu.

Hai người cứ như vậy ban ngày lên đường buổi tối nghỉ ngơi, hơn một tháng sau, rút cuộc đi tới mục đích —— Tuyệt Lăng sơn giao giới giữa Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc.

Đứng ở chân núi nhìn lên sơn mạch* cao vút trong mây, trong lòng Phượng Tinh Xu đột nhiên sinh ra một chút phiền muộn. Chưa bao giờ rời nhà, cũng chưa từng rời khỏi cha mẹ, Duy nhi lại càng suốt ngày dính nàng, nay từ biệt đã hơn một tháng, Die nda nle q uuydo n cha mẹ có tốt không? Duy nhi cũng tốt chứ? Buổi tối không tìm thấy nàng, có phải sẽ khóc nhè hay không?

*Sơn mạch: dãy núi, nhưng mình nghĩ đề từ sơn mạch thì hay hơn!

Trong lòng buồn bã càng sâu, không khỏi trầm thì thảo:

"Son mặt vì vân,

Thiên liên suy thảo,

Họa giác thanh đoạn tiêu môn.

Tạm đình chinh trạo,

Liêu cộng dẫn ly tôn.

Đa thiếu Bồng Lai cự sự,

Không hồi thú,

Yên ái phân phân.

Tà dương ngoại,

Hàn nha vạn điểm,

Lưu thủy nhiều cô thôn.

Tiêu hồn

Đương thử tề,

Hương nang ám giải,

La đài khinh phân.

Mạn doanh đặc thanh lâu, bạc hạnh danh tồn.

Thử khứ hà thì kiến dã?

Khâm tự thượng, không nhạ đề ngân.

Thương tình xử,

Cao thành vọng đoạn,

Đặng hòa dĩ hoàng hôn.”

(Vân Nhi: thơ mình xin đề hán việt nhé!)

"Ha ha ha! Tiểu oa nhi, sao, đang nhớ đồng đường tể kia của ngươi à?" Nội lực của Lục Miểu cao thâm tất nhiên là nghe thấy toàn bộ lời nói của Phụngơng Tĩnh Xu, cảm thấy thần phục nữ oa này còn nhỏ tuổi mà đã có trình độ văn học như vậy, đồng thời cũng không quên khuyên bảo, đề cho tâm tình nàng dễ chịu một chút, miễn cho tiểu tử tông mất hứng liền gói quần áo chạy về nhà, vậy hắn còn phải ngàn dặm đuổi theo đồ đệ, còn không chắc chắn sẽ tìm về được, đến lúc đó thì hắn khóc mất.

"Đúng vậy, ta đang nhớ đồng đường tể của ta!" Phụngơng Tĩnh Xu liếc mắt, tức giận nói. Thật vất vả mới có bầu không khí ngâm thơ đối câu, kết quả đề cho lão nữ nam này phá hoại hầu như không còn, thật là!"Được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục lên đường đi!" da.nlze.quydo/nn Muốn tiết chế một chút cũng không được, ài!

"Không cần đâu, chúng ta đến rồi!" Lục Miểu cười tủm tỉm nói.

"Đến rồi!?" Phụngơng Tĩnh Xu sùng sốt, theo tầm mắt Lục Miểu nhìn qua liền thấy, "Ngươi là nói nơi này?" Sơn mạch cao vút trong mây này?

"Đúng vậy, chính là nơi này!" Lục Miểu nói xong lại ôm lấy Phụngơng Tĩnh Xu, nhẹ nhàng đề khí lên trên núi.

Tuyệt Lăng sơn có thể coi là sơn mạch nhất nhĩ ở đại lục Sở Ảnh, với độ cao và vị trí địa lý vị trí này người đều biết rõ. "Thiên Sơn Điều Phi Tuyết, Vạn Kính Nhân Tung Diệt", dùng để hình dung Tuyệt Lăng sơn là cực kỳ thích hợp nhất. Bởi vì vị trí Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc, cho nên đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, khí hậu hai bên nam bắc khác biệt khá lớn, phía nam mùa thay đổi rõ ràng từ chân núi đến đỉnh núi, một chuyến đi xuống có thể cảm nhận được quang cảnh một năm bốn mùa rất khác biệt, thật là ứng với bài thơ kia:

"Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xử

Bất tri chuyển nhập thử trung lai."

So với phía nam phong tình vô hạn, phía bắc lại lạnh lùng hơn. Bởi vì Xuyên Vân quốc ở phương bắc, mùa đông khí hậu rét lạnh, bởi vậy Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc trời đất tràn đầy một màu tuyết trắng, chỉ có bắt đầu từ giữa sườn núi trở xuống mới có một ít thực vật chịu rét sinh sống, có điều cũng bởi vậy mà hình thành một mảnh sâm lâm (nghĩa là rừng rậm, ai đọc dị giới nhiều thì sẽ biết!) nguyên thủy xanh tốt, là mảnh sâm lâm lớn thần bí thứ hai trên đại lục Sở Ảnh, Tuyệt Tích sâm lâm. Dieendaanleequydonn Tuyệt Lăng sơn tuy là dãy núi phân giới của Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, nhưng trên cơ bản sẽ không có ai trực tiếp băng qua Tuyệt Lăng sơn, người bình thường cũng phải đi theo đường vòng từ Hí Triều quốc tiến vào Lộng Phong quốc, bởi vậy việc thông thương của hai nước cực kỳ không thuận tiện.

Phụngơng Tĩnh Xu bị Lục Miểu ôm vào trong ngực liên tục bay lên, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, may mà có Lục Miểu không ngừng đưa nội lực vào duy trì nhiệt độ cơ thể, nếu không năng thật phải biến thành một cây kem que rồi.

Sơn mạch cao như vậy, nếu như không có thần thủ và nội lực của Lục Miểu, người bình thường tuyệt đối không lên nổi, bởi vậy cũng không có ai phát hiện trong Tuyệt Lăng sơn có khoảng trời riêng.

Chỉ thấy khi Lục Miểu ôm Phụngơng Tĩnh Xu nhảy đến tới gần đỉnh núi, trước mắt xuất hiện một cái vách núi đen, sương mù tràn ngập dưới vách núi, liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy. Lục Miểu ôm Phụngơng Tĩnh Xu đi tới vách đá, không chút do dự nhảy xuống!

Phụngơng Tĩnh Xu hít một hơi lạnh, bị hành động của Lục Miểu khiến cho sợ hãi không thôi, vội vàng từ trong Thảm Xu Vãn lấy ra một cái dù lớn để nhảy, cùng vậy lấy mình và Lục Miểu, sau đó vội vàng kéo dây dù ra, dù nhảy lập tức căng ra, ô dù có hiệu quả làm giảm tốc độ xuống của hai người, lúc này Phụngơng Tĩnh Xu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xu nhi, đó là thứ gì vậy?" Lục Miểu tò mò ngẩng đầu nhìn sang, "Nó lại có thể giảm tốc độ xuống cho chúng ta!"

"Đây là dù nhảy, người từ chỗ cao nhảy xuống chỉ cần đeo cái này trên lưng này cũng sẽ không bị ngã chết." Phụngơng Tĩnh Xu giải thích.

"Oa, tốt như vậy?" Lục Miểu tán thưởng nói.

"Sao ngươi lại nhảy xuống? Làm ta sợ muốn chết!" Lúc này Phụngơng Tĩnh Xu mới nhớ tới hành động dọa người của Lục Miểu, tức giận trách mắng.

"Chỗ chúng ta ở ngay phía dưới này nha!" da.nlze.quydo/nn Lục Miểu vô tội nói.

"Phía dưới này!?"Phượng Tinh Xu không thể tưởng tượng, nói, "Người ẩn cư ngay phía dưới này!?"

"Đúng vậy, rất đặc biệt phải không?" Lục Miểu hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, rất đặc biệt!"Phượng Tinh Xu liếc mắt xem thường."Vậy người bình thường ra vào thế nào?"

"Đi ra ngoài dùng khinh công leo lên là được, vào thì trực tiếp nhảy xuống!" Lục Miểu nói.

Phượng Tinh Xu lần này hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Đến!" Ngay lúc Phượng Tinh Xu như đi vào cõi thần tiên, Lục Miểu kêu to một tiếng kéo hồn của nàng về, nhìn xuống dưới, nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt mê đến nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Trong núi có cốc

Vì thế nhân biết Tuyết Lăng sơn rất cao, liếc mắt một cái nhìn không thấy đỉnh, chỉ có từng mảnh mây mù lượn lờ tại sườn núi. Tuy rằng khí hậu phía nam Tuyết Lăng sơn dễ chịu, nhưng núi lại rất dốc, có đoạn gần như thẳng đứng, người bình thường vốn không thể đi lên, huống hồ cả ngọn núi bởi vì hiếm có dấu chân người, bởi vậy liền trở thành địa bàn của chim và thú dữ; da.nze.quydo/nm phía bắc mặc dù núi tương đối bằng phẳng, nhưng trước có rừng rậm sau có tuyết, cũng chỗ ít dấu chân người. Hơn nữa độ cao của Tuyết Lăng sơn, người bình thường nhìn lên cũng chỉ có thể nhìn thấy hai phần ba toàn bộ sơn mạch, bởi vậy vốn không có ai biết, tiếp gần đỉnh Tuyết Lăng sơn nứt ra một cái lỗ hổng, bên trong hình thành một cái sơn cốc.

Thế gian cao nhân nhiều vô số, mặc dù không thể nói chưa từng có người nào tới nơi này, nhưng Phượng Tinh Xu dám bảo đảm, chưa từng có người nào đã tới nơi này(Vân Nhi: là sao????). Cũng chỉ có võ công cao như Lục Miểu lại là người có chút tự phụ, đối với mình cực kỳ tự tin, mới có thể tung mình nhảy xuống đoạn vách núi này, có thể bình yên vô sự phát hiện tiên cảnh nhân gian này.

Nghe Lục Miểu giới thiệu, năm đó hẳn cũng là ngao du đến đây, khi đi vào vách núi đen, phát hiện sương mù dưới vách núi khác sương mù rét lạnh trong núi, dường như có một luồng nhiệt khí hỗn loạn ở đó, bởi vậy dựa vào một thân võ công nhảy xuống vách núi tìm đến cùng, trên đường phải dựa vào cành cây nhỏ nhô ra trên vách và hòn đá làm điểm tựa để giảm lại tốc độ, rốt cục đi tới tiên cảnh nhân gian này.

Thử hỏi thế gian này còn có ai có thể tự phụ giống như Lục Miểu, có thể nhảy xuống không biết tình cảnh mà mặt không đổi sắc? Sợ là Tinh Xu cũng làm không được đi xuống được, bởi vậy Lục Miểu đến tiên cảnh nhân gian, mà người bình thường, chỉ có thể ở phạm trăn tìm kiếm một chốn bồng lai rồi.

Với tri thức ở thế kỷ hai mươi mốt của Phượng Tinh Xu, Tuyết Lăng sơn này chỉ sợ là sau khi biến đất liền thay đổi hình thành một ngọn núi lửa, trải qua ngàn vạn năm, dieendaaneequydonn hiện giờ đã trở thành một ngọn núi lửa chết, nhưng nhiệt lượng còn dư lại dưới đáy núi lửa chưa hết, bởi vậy nhiệt khí phun ra lên trên, hình thành sơn cốc này. Cố gắng nghĩ thấy, trong không khí còn có mùi vị của lưu huỳnh! Phượng Tinh Xu nhớ lại, kiếp trước đã từng xem tư liệu về núi lửa có nói trên núi lửa chết còn có thể có ôn tuyền, hơn nữa còn chứa lượng lưu huỳnh và tài nguyên khoáng sản lớn, thậm chí còn có mỏ vàng!

Đối với thế giới này mà nói, tài nguyên khoáng sản có lẽ vô dụng, nhưng đối với Phượng Tinh Xu mà nói, đây chính là tin tức tốt, hiện tại vật chất trong Thâm Xu Văn còn chưa đầy đủ, có những thứ quặng và chất hóa học này, Thâm Xu Văn có thể càng làm ra trọn vẹn vật năng cần, bởi vậy nơi này đối với Phượng Tinh Xu giống như là một thiên đường. Nàng cân nhắc sau này nhất định phải tìm cơ hội lật đổ khắp tòa Tuyết Lăng sơn này, sau đó đào rỗng nó.

Một đường đi tới, khắp nơi trong cốc đều là một màu xanh, ý xuân ấm áp khiến lòng người khoan khoái, trong đó còn có thể nhìn thấy rất nhiều động vật nhỏ thình thoảng lui tới, tuyệt không sợ người lạ, khắp nơi có thể thấy được những đóa hoa đỏ hoặc trắng, đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Nhưng đóa hoa càng xinh đẹp càng độc, trong đó có rất nhiều hoa đều mang độc, bởi vậy khi Phượng Tinh Xu đi theo Lục Miểu đều cẩn thận tránh những thứ hoa độc này.

Hai người đi vào một căn nhà xây từ trúc xanh, căn nhà phân thành năm khu, lần lượt là sảnh nhỏ, phòng ở, Tàng Thư trai, phòng bếp và phòng luyện đan. Die nd da nl e q uu ydo n Trên căn nhà treo một tấm biển, trên mặt dùng nội lực khắc ba chữ lớn —— Khoái Ý cư.

"Khoái ý, tiêu dao khoái ý, người thật biết hưởng thụ đây!" Phượng Tinh Xu cười nói với Lục Miểu.

"Đó là tự nhiên, thiên hạ này, ngoài ta còn có ai có thể tiêu dao hồng trần khoái ý giang hồ chứ?" Lục Miểu ra vẻ đương nhiên nói.

Phượng Tinh Xu co rút khóe miệng, lúc này mới phát hiện Lục Miểu thật là tự kỷ không người theo kịp.

"Ta đây ngủ chỗ nào?" Quên đi, mặc kệ hán, vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Vì thế dưới sự chỉ dẫn của Lục Miểu, Phượng Tinh Xu tìm được gian phòng mà nàng ở vài năm sau này thậm chí hơn mười năm, sau khi sửa sang lại một

phen thì ngủ thật say, lúc tỉnh dậy trời đã hừng sáng.

phân cách tuyến

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu đã bị gọi dậy, mơ mơ màng màng đi súc miệng, kết quả phát hiện nơi này cảnh vật tuy đẹp, nhưng điều kiện so với bên ngoài kém rất nhiều, điều này đối với Phụng Tịch Xu đời trước sinh hoạt trong thời đại công nghệ cao đời này sinh hoạt trong gia đình phú quý mà nói, giống như là một khiêu chiến, khi ở bờ sông đánh răng, dieendaaneequydomn Phụng Tịch Xu rốt cục không thể nhịn được nữa, quyết định tu luyện thật vững, một năm sau nhất định phải đề cao cấp độ Linh Lung, đến lúc đó nhanh chóng xây dựng sơn cốc này thành bản hiện đại thu nhỏ, nếu không nơi này cũng chỉ có hai người là nàng và Lục Miểu, không có người chiều cổ, thật là quá khó khăn rồi!

Sau một hồi rửa mặt chải đầu, hai người ăn bữa sáng, sau đó liền đi tới một chỗ thanh tịnh và đẹp đẽ trong cốc bắt đầu tập võ.

Lúc Phụng Tịch Xu hỏi Lục Miểu "Ta phải đứng tấn sao", Lục Miểu hưng hăng cười nhạo nàng một phen, cười đến khi Phụng Tịch Xu bốc hỏa mới nghẹn cười giải thích luyện võ là không cần phải đứng tấn, tất cả môn phái nhập môn đều truyền thụ tâm pháp cơ bản nhất, sau đó phối hợp huấn luyện phù hợp, từ từ tăng lên. Phụng Tịch Xu vừa nghe, cũng biết mình làm trò cười, vì thế nghẹn đỏ mặt cảm lấy tâm pháp Lục Miểu cho ngồi trên đất, bắt đầu tu luyện, không hề quan tâm Lục Miểu.

Lục Miểu nhìn thấy Phụng Tịch Xu không nói liền cứ thế trở lại Khoái Ý cư, kéo ra dù nhảy ngày hôm qua Phụng Tịch Xu đưa, vừa nghiên cứu vừa thường thường phát ra một hai tiếng tán thưởng.

Phụng Tịch Xu cảm tâm pháp ngồi dưới đất nghĩ thầm, thế giới này học võ tuy rằng nói không cần phải đứng tấn, nhưng mà những huấn luyện cơ bản vẫn không thể bỏ, bản thân nàng xuyên không từ thế kỷ hai mươi mốt, như thế nào cũng mạnh hơn mấy lão tổ tông này chứ, lại nói vốn dĩ bản thân có học qua không ít võ thuật vật lộn, hiện tại từ từ luyện tập võ học kiếp trước, Die nd da nl e q uu ydo n chờ đến lúc đó thì bắt đầu học theo võ công cao thâm của Lục Miểu, nhìn đi nhìn lại cũng không thể thông hiểu đạo lý, trong đó có thể đột phá hay không?

Hiện giờ chưa thể học, như vậy trước hết học chút cảm kỳ thư họa gì đó, dù sao nơi này là xã hội nam tôn, yêu cầu đối với nữ nhân vô cùng hà khắc, ngoài cảm kỳ thư họa, nữ hồng cũng không thể bỏ sót, tuy rằng nàng là con gái vương gia địa vị cao quý, lại được hoàng gia sủng ái, nhưng nữ nhân cũng không thể không hội họp nha, miễn cho về sau đi ra ngoài đánh mất thể diện hoàng gia. Huống chi nàng muốn ở tại xã hội nam tôn nhất nữ đa phu, không có chút tài năng, đừng nói người bên ngoài sẽ không chịu phục, chỉ sợ khi bóng dáng lão công nàng là gặp nhau cũng sẽ không bao giờ hẹn, tuy rằng hiện tại đã có một cái dự bị rồi...

Đang cân nhắc, Phụng Tịch Xu nhặt lên một cây gậy gỗ trên mặt đất mà bắt đầu viết viết tính tính, bắt đầu viết lên "kế hoạch đặc huấn của nữ chủ toàn năng xuyên không..."

Vào lúc ban đêm, Phụng Tịch Xu liền ở trên bàn cơm thương lượng tốt với Lục Miểu về việc dạy học sau này, hàng năm ba tháng bảy, tám, chín, Lục Miểu ở lại Tuyệt Lãng sơn truyền thụ võ công tâm pháp cho Phụng Tịch Xu, chín tháng còn lại liền xuống núi dạy Duy nhi và Tinh Ảnh. Sau khi bố trí tốt, Phụng Tịch Xu liền tiến vào Tầng Thư trai ở Khoái Ý cư, dieendaaneequydomn lục ra một đồng sách cũ lâu năm, làm trò mấy lần, cực kỳ hắc tuyến phát hiện ngoài một ít bí tịch võ công, sách thuốc, luyện đan thư, ngũ hành bát quái đánh đánh giết giết gì đó ra, vốn không có chút sách về nữ hài tử gì đó. Có điều cũng đúng, một lão nam nhân sống một mình, dùng được nữ hài tử gì đó sao? Vì thế Phụng Tịch Xu quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đá Lục Miểu xuống núi, chuẩn bị đầy đủ tất cả cho nàng. Tuy rằng trong thâm xu vẫn có công cụ, nhưng mà không có sách cũng không thành!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Học nghệ tại Dung Hàn cốc

Ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu quả nhiên cực kỳ bá đạo đưa chân nhỏ của nàng đá một cước lên người Lục Miểu, để hắn xuống núi tìm cho nàng một ít thư pháp danh gia, cảm phổ vân vân, dù sao có liên quan tới phương diện nữ hồng cũng phải mang đến cho nàng, Lục Miểu cứ như vậy bị một tiểu nữ oa sai bảo, hoàn hảo Tịch Xu có cho hắn một ít thứ đồ mới mẻ để chơi giải buồn ở trên đường, chuyến đi đến thành trấn gần nhất cũng phải mất mấy ngày, huống chi Lục Miểu còn muốn tìm sách kinh điển đương thời cho nàng, một đến một đi, chỉ sợ cũng phải mất hơn một tháng.

Đội sau khi Lục Miểu xuống núi, Phụng Tịch Xu nàng bắt đầu tu luyện, mỗi ngày sáng sớm trước sẽ ngồi thiền một lúc, sau sẽ chạy một vòng quanh sơn cốc, vừa chạy vừa quan sát địa hình, thuận tiện nhìn xem có cái gì có thể dùng được để nàng cất vào trong Thâm Xu Văn, chạy xong liền bắt đầu luyện tập công phu trước kia, ngoài một thân võ công học được ở thế kỷ hai mươi mốt ra, ba ngày đó ở Thiên Đình nàng tìm thấy nhiều võ tướng thiên đình luyện bản võ nghệ, bởi vậy võ công hiện giờ nàng tu luyện liền không tự giác thêm vào một ít chiêu thức của võ tướng Thiên Đình, cả người tu luyện giống như võ tướng trên trời uy phong lẫm liệt lại mở áo xuất trần, bởi vậy sau này chiếm được một cái danh hiệu võ thần, đây là điều nàng không ngờ tới.

Trong kế hoạch của Phụng Tịch Xu, buổi sáng chủ động tu luyện; buổi chiều yên tĩnh thì sau một hồi tắm rửa liền tĩnh tâm nghiên cứu đọc sách cổ bên trong Tầng Thư Trai, trước bắt đầu từ sách thuốc và ngũ hành bát quái, lần lượt nghiên cứu từng cái. Bởi vì kiếp trước ở phương diện y thuật cũng rất có nghiên cứu, cho nên sách thuốc này coi như cũng không khó khăn, hơn nữa khi ở Thiên Đình đi theo Thái Thượng Lão Quân học luyện đan, y thuật cũng rất tiến bộ, dieendaaneequydomn lại từng dạo qua vườn cây của mẹ nuôi Vương mẫu, tiên hoa độc thảo bên trong đều là cực phẩm trong cực phẩm, Phụng Tịch Xu một hồi nhận thức chúng nó mấy lần, còn đi chuyển không ít đến trong Thâm Xu Văn, bởi vậy y thuật đối với Phụng Tịch Xu mà nói coi như là trò trẻ con, chỉ là mỗi thế giới đều có điều kiện phong thủy độc đáo, đặc tính của những thứ dược thảo này cũng không giống nhau, bởi vậy

còn cần phí thời gian chỉnh sửa lại những cái đã học cho phù hợp với thế giới này, công việc này không chỉ có lật xem một lượng sách thuốc lớn, còn phải thu thập tài liệu ở xung quanh, tiến hành thí nghiệm nhiều lần mới được.

Có điều vạn vật đều là từ nguyên tố hoá học tạo thành, chỉ cần quặng được thảo độc vật vào trong Thảm Xu Văn, đợi sau khi Hắc Linh Lung xét nghiệm ra thành phần hóa học tương ứng, Phụngơng Tĩnh Xu có thể biết được được tính và triệu chứng này rồi. Cũng không cần tìm người hoặc động vật tới thử nghiệm, để tránh uống mạng sinh mệnh vô tội. Về phần ngũ hành bát quái, nàng thật chưa từng tiếp xúc qua, bởi vậy buổi chiều này, Phụngơng Tĩnh Xu liền hung hăng nghiên cứu thiên can, địa chi, ngũ hành, âm dương, buổi tối thì đến Tầng Thư Trai đã khiến mắt người nô đom đóm rồi.

Đến buổi tối, sau khi dùng cơm xong, Phụngơng Tĩnh Xu bắt đầu lật xem bí tịch võ công, hơn nữa thử thông hiểu đạo lý, sau đó sẽ ngồi thiền hai canh giờ, tu luyện tiên thuật.

Thời đại này quả thật rất lạc hậu, buổi tối cũng không xem tivi, lại không có trò để chơi, hiện tại trong Thảm Xu Văn cũng không thể chế tạo ra những thứ công nghệ cao, bởi vậy Phụngơng Tĩnh Xu chỉ có thể ngồi thiền, tu luyện một chút, để có thể sớm ngày tiên thuật đại thành.

Cứ như vậy, Phụngơng Tĩnh Xu ở trong Dung Hàn cốc hơn một tháng. Dung Hàn cốc là Phụngơng Tĩnh Xu lấy tên cho sơn cốc này, ý "hòa tan sơn cốc lạnh lẽo", đối với tiểu cốc sắc xuân nằm lằng lằng tại đỉnh Tuyệt Lăng sơn mà nói, cực kỳ chuẩn xác.

Hơn một tháng sau, Lục Miểu rốt cục trở về Dung Hàn cốc, lúc này đây hắc không hề trực tiếp nhảy xuống vách núi đen dùng cành cây giảm tốc độ, da.nlze.quydo/nh lưng đeo dù nhảy Phụngơng Tĩnh Xu cho, giống như đứa nhỏ ham chơi thoải mái nhảy xuống, một bên lôi kéo dây dù một bên kêu "A ôi a ôi", âm thanh hưng phấn kia ở trong sơn cốc vang vọng thật lâu, hù dọa một đám chim bay.

Phụngơng Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn sang, cảm thấy thảm than, Lục Miểu này, nhìn bộ dáng người, còn tưởng rằng hắc là cao nhân đắc đạo thành thực ôn trọng, hắc sẽ nho nhã bất phàm, ai biết lại là một người cái lão hoàn đồng, ai!

Lục Miểu mang về quả thật là tác phẩm tuyệt thế, những bộ sách này đều là hàng tốt độc nhất vô nhị, bởi vậy Phụngơng Tĩnh Xu càng làm thời gian buổi chiều giảm bớt, để mà học tập, dù sao hiện tại Lục Miểu cũng đã trở lại, nàng cũng không cần một mình đầu óc choáng váng nghiên cứu ngũ hành bát quái, có Lục Miểu giảng giải, tin tưởng nàng sẽ học rất nhanh.

Lục Miểu trở về ngày hôm sau liền kiểm tra nội lực tu vi của Phụngơng Tĩnh Xu, nhưng vì trước đó Phụngơng Tĩnh Xu đã đã thông nhị mạch Nhâm Đốc nên cảm thấy kinh ngạc, nghĩ nhiều cũng không xong chỉ có thể nói Phụngơng Tĩnh Xu chính là thiên phú dị bẩm, còn không ngừng nói cái gì quả thực là có tố chất luyện võ tốt vân vân. Nghĩ đến cũng đúng, chỗ thần kỳ hơn trên người Phụngơng Tĩnh Xu, Lục Miểu cũng không hiếm lạ đối với việc nàng tự thông nhị mạch Nhâm Đốc, còn về nguyên nhân trong đó, hắc cũng không đoán nhiều, miễn cho chính mình bởi vì dùng não quá độ mà trực tiếp lên Thiên Đỉnh.

Ngay sau đó liền trực tiếp nhảy vọt qua tu luyện sơ cấp, bắt đầu truyền thụ từ nội công tâm pháp cao cấp. Các môn phái đều có nội công tâm pháp thuộc loại của mình, cấp thấp sẽ có rất nhiều bản viết tay, đây là cho đệ tử mới nhập môn luyện tập, Die nd da nl e q uu ydo n để mà chỉ dẫn nhập môn, nhưng mà càng lên cao, những thứ tâm pháp này càng thưa thớt, thường thường đều do môn đồ ngoài miệng tương truyền, lén học, nội công tâm pháp cao cấp bình thường không có bản cũ, để tránh bị người khác phái có được, uy hiếp an nguy của sư môn.

Phụngơng Tĩnh Xu đi theo Lục Miểu học tập, sau khi nội lực của nàng được tích lũy, Lục Miểu bắt đầu truyền thụ chiêu thức võ công cho nàng, có nội lực phụ trợ, học cũng vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy, tu luyện theo quy luật, thời gian vội vàng trôi qua ba tháng, Lục Miểu liền phải rời khỏi Dung Hàn cốc đi dạy cho Phụngơng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh. Trước khi đi, Phụngơng Tĩnh Xu đưa hai phong thư dày đặc giao cho Lục Miểu, một phong là cho Duy nhị, một phong còn lại là giao cho Tĩnh Ảnh, sau lại đưa một bao đồ vật giao cho Lục Miểu, liền đuổi hắc xuống núi.(Vân Nhi: đến cuối cùng ai là trò ai là sư vậy???)

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Hiền vương phủ Lộng Phong quốc

Nửa đêm yên tĩnh, một bóng dáng nho nhỏ lén lút từ cửa sau Hàm Tĩnh tiểu trúc chạy tới, một bóng dáng màu đen đi theo ở phía sau, hai người một trước một sau đi tới núi ở sau vương phủ. Dưới ánh trăng, một nam nhân áo xanh phiêu phiêu đứng yên, dieendaanleequydonn đợi cho hai người tiến lên, từ trong lòng lấy ra hai phong thư, chia ra giao cho hai người, lại đưa một cái bọc nhỏ khác giao cho nhân nhi nhỏ hơn, lưu lại một câu "ngày mai lại đến", liền lóc lên đi xa, chỉ để lại kia đứa nhỏ khóc rống và bóng dáng thiếu niên vẫn im lặng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Một ngày ngàn năm

Năm năm sau

"Phạch phạch..."

Ngoài cửa sổ, một con chim ưng trắng như tuyết bay tới, không ngừng đập vào cửa sổ, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Đề thư trong tay xuống, Phụng Tình Xu đứng dậy đẩy cửa sổ ra, con chim ưng kia lập tức bay nhào vào trong lòng Phụng Tình Xu, làm nũng.

"Ha ha, tiểu nghịch ngợm!" Bị Tuyết Ưng chọc đến nhột, Phụng Tình Xu nhin không được nở nụ cười, "Được rồi, đừng làm rộn, Die nd da nl e q uu ydo n mau cho ta xem Duy nhi để ngươi mang cái gì lại đây?" Vừa nói vừa đẩy Tuyết Ưng ra.

"Cò... Cò..." Giọng như nghe hiểu Phụng Tình Xu nói, Tuyết Ưng bắt mắt phồng lớn hai mắt, không ngừng phát ra âm thanh thảm thì kháng nghị.

"Ha ha, đi! Phòng bếp có hạt dẻ ngươi thích ăn, nhanh đi ăn đi!" Tháo mảnh giấy trên chân Tuyết Ưng xuống, Phụng Tình Xu cười dùng đồ ăn đuổi Tuyết Ưng. Tuyết Ưng vừa nghe có ăn, lập tức lại bay "phạch phạch phạch" về phía phòng bếp.

Lúc trước bởi vì không biết đến cuối cùng phải tới chỗ nào, vì thế để Tuyết Ưng ở chỗ Duy nhi, tính sau khi đến nơi cần tới lại dẫn Tuyết Ưng qua đây, quả nhiên, con Tuyết Ưng này cái gì cũng tốt, ngay cả ăn ngon cũng phải là hạt dẻ đặc biệt. Đến thế giới này thời gian càng lâu, hiểu biết nó càng sâu, thế giới này chủng loại thực vật tương đối thiếu, không bằng trên địa cầu mọi thứ đều đầy đủ, ngay cả hạt dẻ cũng không có.

Có một lần nàng và Duy nhi ở trong hốc cây chơi đùa, khi đó tùy tay biến ra một nắm hạt dẻ cho Duy nhi ăn vặt, kết quả Duy nhi còn chưa ăn hết một nửa, đã bị một cái bóng dáng màu trắng "phạch phạch phạch" xông vào hốc cây khiến cho hoảng sợ. dieendaanleequydonn Cái bóng dáng màu trắng chính là Tuyết Ưng, chỉ thấy cái mũi nó giống như dài quá ngời trái ngời phải một chút, sau đó giống như tìm được con mồi mãnh liệt công kích Duy nhi, lập tức dọa Duy nhi sợ tới mức oa oa khóc lớn, sau lại mới biết được hóa ra nó không phải muốn công kích Duy nhi, mà là muốn ăn hạt dẻ trong tay Duy nhi!

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, Tuyết Ưng này sau khi cướp đoạt hạt dẻ xong, thế mà lại không đi! Phụng Tình Xu không có cách nào khác, chỉ có thể giữ nó bên người, hơn nữa từ trong thẳm xu vẫn lấy ra nắm hạt dẻ dạy Duy nhi gieo trồng, thứ hạt dẻ này, sinh trưởng nhanh, trông nom dễ dàng, thích ứng rất mạnh, chống hạn chống lụt, chịu lạnh chịu nóng, có thể ở núi hoang, bãi sông phát triển nhiều, hơn nữa sản lượng cao, ra hạt ổn định, sống lâu dài, một năm trồng cây, trăm năm được lợi. Không chỉ là cây ăn quả tốt, cũng là loại cây trồng rừng xanh hoá núi hoang, bờ cát. Bởi vậy đối với việc Duy nhi trồng cây hạt dẻ, sống cũng dễ dàng. Từ đó về sau Tuyết Ưng này cũng chỉ dính Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tĩnh, hơn nữa ăn cơm không phải hạt dẻ thì không ăn.

Khứu giác của Tuyết Ưng rất nhạy bén, đặc biệt là đối với hạt dẻ nó yêu nhất, bởi vậy lúc trước khi Lục Miểu xuống núi giao cho hắn một bao hạt dẻ, để cho hắn cứ cách ngàn dặm thì bỏ lại hai hạt, để mà chỉ đường, sau đó lại khiến Duy nhi cho Tuyết Ưng bay, quả nhiên, tiểu tử tham ăn này một đường đi theo mùi hạt dẻ tìm đến nơi này.

Trong lòng giễu cợt Tuyết Ưng, lác đàu, mở thư mà Duy nhi cho nàng ra.

Trong thư viết hẳn một tờ, cái gì mà trải qua khá tốt, có nhớ hắn hay không, có thể trở về trước thời gian cùng trải qua sinh nhật hắn hay không, xem qua từng dòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một trang giấy, trên trang giấy kia chỉ viết mấy chữ ——

Bách Tĩnh phụng hoàn công.

Hào Mộng lâu khai nghiệp

Vân Cẩm các hồng hòa.

Thiên Hành trang an hảo.

Mặt khác còn có một hàng chữ, rõ ràng có thể thấy được là bút tích của người khác, trên thư: An Toàn cục, Vô Hoa trang, Xảo Tượng lâu tất cả đều bình thường.

(Vân Nhi: đây là nói về các nơi mà Duy nhi và Tĩnh Ảnh thay Phụng Tình Xu thành lập, cụ thể sẽ nói ở các chương sau!!!)

Lộ ra một nụ cười thỏa mãn, Phụng Tình Xu quăng thư vào trong thẳm xu vẫn, bước nhanh ra Khoái Ý cư.

"Tuyết Ưng, ta muốn đi ra ngoài, ngươi cùng đi không?" die,n; da.nlze.qydo/nn Gợi về phía phòng bếp một tiếng, chỉ thấy Tuyết Ưng mơ hồ thảm thì hai tiếng, chốc lát sau liền thấy Tuyết Ưng vui sướng ngậm một túi lớn chứa đầy hạt dẻ bay ra.

"Trời! Ta thật sự phục ngươi rồi, đến chỗ nào cũng muốn mang theo hạt dẻ a!" Phụng Tình Xu tức giận sảng giọng.

Nhận lấy túi lớn, Phụng Tình Xu vung tay lên, một Linh Lung trong nháy mắt xuất hiện, nhận lấy túi, lắc mình một cái, chuyển dời đến trên lưng Tuyết Ưng "Đi thôi ~ Lục Linh Lung dọc theo đường đi lột hạt dẻ nhét vào miệng ngươi đút ngươi ăn, cái này dù sao cũng phải bỏ đi ~" Nói xong đặt Tuyết Ưng trên vai, thắm niệm khẩu quyết, một trận gió thổi qua, Phụng Tình Xu tùy theo đó nhảy vọt lên.

Một đường hướng tây, từ trên không trung nhìn xuống phía dưới, tốc độ rất chậm, có thể nhìn đến dưới chân Tuyết Lăng sơn, vẫn là tuyết trắng như cũ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đến nơi đây cũng được năm năm, thật sự là "Trong núi mới một ngày, trên đời đã ngàn năm".

Trong năm năm này, tu luyện của nàng đã tiến ngàn dặm, tu vi võ công không khác Lục Miểu lắm, bởi vậy hiện tại đã hoàn toàn không cần Lục Miểu dạy nàng, một năm trước Lục Miểu đã bị đá xuống núi chuyên tâm dạy Duy nhi và Tĩnh Ảnh rồi.

Phương diện tu luyện tiên thuật cũng rất tăng cao, hiện giờ Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung cũng đã được sáng tạo ra, tạo ra đến đây, còn chưa mạnh lên, chờ tiếp qua hai năm, sau khi Hồng Tử Linh Lung mạnh lên, chính là ngày nàng xuống núi. Hơn nữa nghiệp tu tiên của nàng đã từ ban sơ luyện tinh hóa khí đến luyện khí hóa thần thẳng đến luyện thần hoàn hư, dinendian.loqid]on dựa theo trình tự mà nói, nàng đã tu luyện từ Toàn Chiếu, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch tới Nguyên Anh rồi, hiện nay trong Tâm Hải của nàng đã có một đứa bé cỡ bằng nắm đấm, bộ dáng nhỏ nhỏ, nghiêm nhiên là một phiên bản của Phương Tĩnh Xu, hơn nữa còn điều kinh hi là Thẩm Xu Văn và Tâm Hải tương thông, bởi vậy tiên khí trong Thẩm Xu Văn so với lúc trước càng thêm đầy.

Ở đây tròn năm năm, không chỉ nàng tiến bộ, Duy nhi và Tĩnh Ảnh cũng tiến bộ không nhỏ, tính cách Duy nhi càng thêm kiên cường, võ công của Tĩnh Ảnh cũng đề cao. Ngoài phương diện này, lúc trước khi đi nàng từng bí mật giao cho hai người nhiệm vụ khác nhau, hai người cũng đều xuất sắc hoàn thành. Lúc trước nàng giao cho Duy nhi ở Lộng Phong quốc mua mặt tiền cửa hàng còn thành lập bốn sản nghiệp lớn ăn, mặc ở, đi lại, mặt khác giao cho Tĩnh Ảnh thành lập từng cái từng cái tiêu cục, dieendaanleequydomn cùng Duy nhi phối hợp lẫn nhau, lại thành lập một sơn trang chính đạo còn phải để cho được người trong võ lâm tán thành, cuối cùng tìm ra một đám người giỏi tay nghề, cùng với người tài giỏi ký hợp đồng độc quyền xây dựng trên thị trường, thành lập ra một đoàn chuyên môn xây dựng và trang hoàng nhà ở. Mà nhiệm vụ đầu tiên của nhóm thợ thủ công này chính là phối hợp với Duy nhi thi công xây chỗ ăn, mặc, ở, đi lại, toàn bộ thiết kế do Phương Tĩnh Xu cung cấp. Từ bức thư vừa rồi hai người gửi xem ra, bọn họ làm được, hơn nữa làm rất xuất sắc. Xem ra không có nàng, hai người bọn họ cũng có thể duy trì đại cục.

Hiện giờ Tuyệt Lăng sơn đã bị nàng lục mấy lần, thật sự tìm được không ít bảo bối, hôm nay, chính là ngày xuất thế một loại công nghệ cao khác của nàng, hiện tại, còn kém một địa phương thích hợp để thể hiện rồi...

Đang suy nghĩ, Phương Tĩnh Xu đã bay lên đến phía trên Tuyệt Tích sâm lâm rồi.

Vừa muốn nhanh chóng bay qua, bỗng nhiên nghe thấy trong rừng loáng thoáng truyền đến một tiếng kêu cứu...

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Đuổi giết trong rừng rậm

Bởi vì do tu luyện, ngũ quan của Phương Tĩnh Xu nhạy bén gấp mười lần người bình thường, bởi vậy cho dù là ven Tuyệt Tích sâm lâm truyền đến tiếng kêu to nàng cũng nghe thấy rõ ràng.

Vốn không nghĩ muốn nhúng tay, người phạm đánh giết giết khiến người ta chán ghét, đặc biệt là loại "quần ẩu trong rừng" thông thường này, khiến Phương Tĩnh Xu có phần cảm ghét. Nhưng nàng rõ ràng nghe thấy giọng nói của hai hài tử, hơn nữa nghe tình hình, Die nd da nl e q u ydo n những người này là muốn giết hai hài tử này, mà vừa rồi hộ vệ một đường bảo hộ hai hài tử, nay toàn bộ đều đã ngã xuống.

Xem ra nàng không thể không nhúng tay, nếu như là cướp giết bình thường, nàng cũng mặc kệ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng Phương Tĩnh Xu cũng không phải là hạng người thiện lương gì, chuyện gì cũng thờ chân, xía vào. Nhưng nếu như là cướp giết hai hài tử, nàng không thể không quản, dù sao đứa nhỏ là vô tội.

Tay vừa lật chuyển, gió dưới chân giống như có ý thức, lao xuống, liền chuẩn xác đưa Phương Tĩnh Xu đến ven rừng rậm.

Tiến tới gần, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện, hiển nhiên là kẻ giết người ở chỗ này kêu gào.

"Tiểu tử thôi, đứng lại cho lão tử!" Một đại hán hung ác kêu.

"Ha ha ha! Lão thất, sao ngươi ngay cả hai oa nhi miệng còn hôi sữa cũng đuổi không kịp chứ? Chẳng lẽ là đêm qua ở nơi nào đó cùng với đàn bà lẫn lộn khiến chân mềm nhũn rồi?" die,n; da.nlze.qu; ydo/n, Theo sau lại truyền đến một tiếng cười nhạo lỗ mãng.

"Thúi lắm! Lão tử sao lại bị đàn bà khiến chân mềm nhũn chứ?" Người kia hiển nhiên bị nói thẹn quá thành giận, vừa chuyển mình đã phát tiết tức giận ở trên người hai hài tử đang chạy trốn. "Thằng nhóc, lão tử kêu ngươi đứng lại!" Tiếng nói vừa dứt liền hung hăng bắt được tóc của một tiểu nam hài.

Lập tức nghe thấy một tiếng thét non nớt chói tai vang lên, ngay sau đó là tiếng la khóc liên tiếp, nam hài bị bắt được không ngừng hô "Ca ca, ca ca..."

Chân vừa chạm đất, Phương Tĩnh Xu chợt nghe thấy tiếng phẫn nộ quát to: "To gan! Bọn ngươi là người nào, dám đuổi giết chúng ta, các ngươi biết chúng ta là ai sao! Còn không mau thả đệ đệ ta ra! Chẳng lẽ các ngươi không muốn sống nữa sao!?" Trong tiếng gào thét như muốn rách cổ họng lộ vẻ sợ hãi và bất lực không thể che giấu!

Theo tiếng nhìn lại, vừa rồi bởi vì bắt được một tiểu nam hài chạy trốn mà ngừng lại, bao vây thành một vòng. Sau đó phát hiện đếm kỹ, trong nhóm đuổi giết ước chừng có hai mươi ba mươi đại hán, mà tất cả đều có võ công không kém, dieendaanleequydomn, còn bên kia cũng chỉ có hai tiểu hài tử tay trái gả không chặt. Hiện tại hai mươi ba mươi người này đang vây quanh chơi đùa hai tiểu nam hài, tựa như mèo treu đùa bắt chuột vậy, treu đùa vây quanh hai tiểu nam hài sợ hãi. Khi dễ hài tử như thế, Phương Tĩnh Xu tận mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy một luồng tức giận thiêu đốt ở trong lòng.

"Ha ha ha! Lão đại, người nghe thấy hần nói cái gì sao? Hần nói để chúng ta thả đệ đệ hần ra! Ha ha ha!" Trong đó một đại hán áo đen giống như nghe thấy truyện cười, liền khoa trương cười lớn, trong giọng nói lộ vẻ khinh miệt và trào phúng!

Đám đại hán kia cũng theo đó phá lên cười, một đại hán thoát nhìn giống như đầu lĩnh cuồng vọng cười nói: "Tiểu oa nhi, người nói đúng, là gan chúng ta chính là lớn! Lại nói, thân phận các người là gì chúng ta rất rõ ràng, chúng ta tìm chính là các người!" Nói xong một phen đoạt lấy tiểu nam hài trong tay một đại hán khác, tiểu nam hài kia hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, ra sức khóc liên tục.

"Người, các người...!" Nam hài kia hơn lớn bị như vậy, nhất thời tuyệt vọng nói không nên lời.

"Lão đại" kia liếc mắt đánh giá tiểu nam hài, đột nhiên cười đậm nói: "A, các huynh đệ, bộ dạng thẳng nhóc này còn không tệ! Không hổ là hài tử gia đình giàu có nuôi dưỡng, chắc chắn, ngay cả làn da cũng non mềm như vậy, giống như miếng đậu hủ!" Một bên vừa nói vừa đậm loạn sờ hai má nam hài kia.

"Ha ha ha, lão đại, ta nghe nói những nhóm người giàu phú quý có đam mê luyện đồng, ta còn chưa hưởng qua tư vị luyện đồng đâu!" Một đại hán cũng cười quỷ dị phụ họa nói.

Trong nháy mắt đám người ở hai bên đột nhiên đã ầm ầm hai tiểu nam hài không biết phải làm sao xuống đất, cũng ở trên hai người giãy giụa dùng sức xé vạt áo hai người!

Phượng Tình Xu ở một bên nhìn, rốt cuộc nhìn không được, lấy hai mảnh lá cây rút chân khí vào, nhanh chóng vọt tới hai đại hán đang chế trụ hai tiểu nam hài, nháy mắt liền cầm thẳng vào gáy hai người!

Hai đại hán vừa muốn kéo tiết khố của hai tiểu nam hài xuống bỗng nhiên thấy trên gáy chột lạnh, cứ thế mà rời khỏi thế giới này.

Biến hóa này đột nhiên tới dọa đại hán đang ở một bên quan sát sợ đến choáng váng, mà hai tiểu nam hài bị máu tươi văng lên mặt cũng ngây dại, chỉ có thể nhìn thấy trời đất tràn đầy màu đỏ che khuất gò má trắng nõn và đôi con ngươi trong veo của bọn họ.

"Ai! Là ai lên lút ở nơi nào! Còn không ra đây!" Bọn đại hán kịp phản ứng đều nhao nhao cảm vũ khí lên, không ngừng kêu to về bốn phía.

Mặc dù "lão đại" bọn hần vừa mới chết, nhưng đối với một đám người rệu rã như cát trong mâm mà nói, bọn hần vốn không quan tâm, "Lão đại" chết càng tốt, như vậy bọn họ có thể đi tranh vị trí này rồi. Hiện tại đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là người thần bí chỉ dùng hai mảnh lá cây liền bắn chết "lão đại" bọn hần.

Khu thâm lâm này là "rừng Quỷ" nổi danh trên đại lục Sở Ảnh, trong rừng cây cối xen kẽ nhau, lại có lịch sử mấy trăm năm, những cành cây đại thụ dày đặc này sớm đã che khuất bầu trời, ban ngày cũng là hôn thiên ám địa (đất trời tối tăm), càng đừng nói đến buổi tối. Người bước vào liền dễ dàng bị lạc phương hướng, đi vào đi ra không được, hoặc là đói chết ở bên trong, dinendian.loqidJon hoặc là trở thành bữa tối của mãnh thú trong rừng. Bởi vậy khu thâm lâm này đã bị người trên đại lục Sở Ảnh coi là "Tuyệt Tích thâm lâm", vì gần sát Tuyệt Lăng sơn, khí lạnh của Tuyệt Lăng sơn xâm nhập vào rừng, cho nên khí lạnh trong rừng càng đậm, có loại cảm giác âm u âm trầm, cho nên lại được gọi là "rừng Quỷ".

Ngày thường không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Đối với những người quanh năm sống trong giết chóc mà nói, tiến vào mảnh "rừng Quỷ" này vốn trong lòng còn có điểm e ngại, mà hiện tại người đứng đầu bọn họ lại bị người thoáng cái liền giết chết, bởi vậy khí lạnh ở đây phơ phất trong rừng rậm, một đám người bị cả kinh đến tóc gáy cũng dựng thẳng.

Một đám đại hán kêu nửa ngày thấy không có phản ứng, trong lòng sợ hãi càng đậm, một phen đẩy ra hai cỗ thi thể nằm úp sấp, nắm hai tiểu nam hài lên chắn ở trước người, thất thanh nói "Nếu không ra ta sẽ làm thịt hai thẳng nhóc này!"

Một tiếng thờ dài yếu ớt lướt qua, đáy lòng một đám người cả kinh đều đã phát lạnh.

"Ai, rốt cuộc là ai!"

"Đi ra, đừng có mà giả thần giả quỷ!"

Mất thấy tâm lý kinh sợ nổi lên tác dụng, dfienddn lieqiudoon Phượng Tình Xu từ sau một gốc cây đại thụ chậm rãi đi ra.

Đám kia vừa thấy người đi ra là một tiểu cô nương chừng mười tuổi, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Long Thiên Long tình

Chỉ thấy nữ hài kia băng cơ ngọc cốt*, mặt phấn má ngọc, đôi mắt đen trầm tĩnh trong veo như nước chấm chú nhìn dường như có thiên ngôn vạn ngữ, dưới cái mũi xinh đẹp khéo léo là đôi môi hồng muốn nói thôi, liếc mắt nhìn lại, đúng là một tiểu mỹ nhân thanh tú xinh đẹp (mò hôi, Ân Ân miêu tả quả thật không được tốt lắm, mọi người chấp nhận đi...).

"Đúng vậy, bọn họ toàn bộ nằm trên mặt đất, ta đẩy bọn họ cũng không thấy bọn họ động đậy, không phải ngủ là cái gì?" Phương Tinh Xu nói dõng dạc

trôi chảy, "Đúng rồi, tên các người gọi là gì?"

"Ta gọi là Long... Ách, Lý Long Thiên, đây là đệ đệ ta Lý Long Tinh." Đại nam hài ập a ập ứng giới thiệu nói.

Long Thiên Long Tinh? Sợ là tên giả đi! Phượng Tinh Xu cười thầm trong lòng, cũng không vạch trần hai người, tiếp tục hỏi: "Năm nay ta mười tuổi, là người Lộng Phong quốc, còn các người?"

"Ta mười hai tuổi, đệ đệ của ta chín tuổi, chúng ta là người Việt Sa quốc." Lý Long Thiên hồi đáp, sau đó lại nhìn xung quanh, "Nơi này là lều trại của các người sao? Kỳ quái, phụ thân người đâu?"

Phượng Tinh Xu vẫy vẫy tay, không thèm để ý nói: "Việc này thì có gì kì lạ, chúng ta vẫn ở nơi này." Dừng một chút, còn nói: "Phụ thân ta hàng năm đi du lịch khắp nơi, mẫu thân mất sớm, ta mới hiểu chuyện không bao lâu liền đi theo phụ thân. dinendian.loqidJon Giờ ông ấy đi dò đường, buổi tối mới quay về, các người nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, thấy Lý Long Tinh phía sau Lý Long Thiên đang sợ hãi nhìn nàng, vì thế cười từ trong ông tay áo "lấy ra" một cái Vạn Hoa Đồng cho hắn, "Tiểu đệ đệ, đây là ta và phụ thân khi du lịch nhìn thấy thứ đồ chơi hiếm lạ, ta cũng chơi đã rất lâu, tặng cho người đi!" Vừa nói vừa ở một bên day hấn chơi như thế nào.

Lý Long Thiên ở một bên im lặng không nói lời nào, nhưng Phượng Tinh Xu vẫn từ trong mắt của hắn thấy được khát vọng, lại bởi vì chính mình là ca ca mà không thể không kiềm chế xuống. Đối với tình huynh đệ này của Lý Long Thiên Phượng Tinh Xu rất tán thưởng, lại từ trong lòng "lấy" ra một món đồ chơi khác giao cho Lý Long Thiên, nghĩ nghĩ, lại lấy ra hai bản bí tịch võ công tự nghĩ ra giao cho hai người, cũng dặn dò hai người bảo quản cẩn thận.

Hai bản bí tịch võ công này là Phượng Tinh Xu dựa theo võ học mình lĩnh hội sáng tạo ra, đơn giản dễ dàng học được, dung hợp với thái cực ở thế kỷ hai mươi mốt, không có việc gì thời điểm luyện cũng có thể cường thân kiện thể, dinendian.loqidJon nếu như phối hợp võ công tâm pháp độc môn của nàng, chăm chỉ luyện tập, đợi một thời gian nữa sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Bởi vì nhìn thấy tâm tính hai người thuần khiết lương thiện, bởi vậy Phượng Tinh Xu xuất phát từ tâm tính bảo hộ giao hai bản bí tịch cho hai người, không biết sau này vì thế mà gặp phải phiền toái lớn.

Hai người vừa thấy Phượng Tinh Xu không chỉ đưa đồ chơi của mình cho bọn hắn, mà còn vô tư giao hai bản bí tịch võ công cho bọn hắn, đều cảm động không thôi, lập tức ấn tượng đối với Phượng Tinh Xu càng thêm tốt.

Ba người ở trong lều trại nghỉ ngơi chơi đùa, cho đến mặt trời chiều ngã về tây, Phượng Tinh Xu dùng bữa tối xong liền điểm huyệt ngủ hai người, sau đó đi ra lều trại, sớm đã mệnh lệnh Hắc Linh Lung dựng đài cao thật tốt, nhìn "căn cứ" ở phía trước do Hắc Linh Lung dựng lên, chậm rãi lộ ra một nụ cười niềm mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Vệ tinh

Trên đại mạc rộng lớn, thời gian vùn vụt một buổi chiều, một khung sắt đột ngột ngoi lên từ trên mặt đất, khung sắt cao cao đứng thẳng, gần sát là một vật thể dài màu trắng có độ cao không kém bao nhiêu với khung sắt, từ trong cái khung sắt có rất nhiều "cánh tay sắt" ổn định vật thể kia, nhắm thẳng vào trời cao. Ánh trời chiều còn dư lại rơi trên đại mạc rộng lớn yên tĩnh, gió đêm từ từ phủ lên tầng tầng vàng nhạt trên cát vàng rực rỡ. Tất cả giống như một bức tranh màu nước khi định thần nhìn, khiến người ta không chút nào phát hiện một sự thay đổi kinh thiên động địa đang tới gần.

Nhìn chân trời nhiễm nắng chiều phía trước làm nổi bật tòa tháp cao, Phượng Tinh Xu không khỏi ngâm nói: "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên." Đọc thơ ca của cổ nhân, trong lòng vô cùng muốn tiến về phía trước, lại vì trở ngại thân phận mà không thể thực sự bước qua đại mạc, chỉ có thể nhắm mắt tưởng tượng cảnh tượng hùng vĩ đồ sộ kia, tình cảm mãnh liệt phóng khoáng kia cũng chỉ có thể ở trong giấc mộng đêm khuya mà lĩnh hội một phen. Nay đứng ở trong vùng sa mạc này, một loại xúc động tự nhiên nảy sinh, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy rộng lớn vô cùng. Đột nhiên cảm thấy Tâm Hải dao động một trận, một luồng khí cường đại từ bốn phương tám hướng phóng qua đây. Trong lòng Phượng Tinh Xu vừa động, lập tức ngồi xuống đất tu luyện.

Tu tiên dựa vào không chỉ là chăm chỉ luyện tập, càng còn cần tâm cảnh và kỳ ngộ, đặc biệt tại thời kỳ chuyển sang giai đoạn thứ tư, nếu như tâm cảnh không đột phá, lại không gặp được thời cơ tốt, có thể cả đời cũng tu luyện không thành. Trái lại, nếu một người có tâm tính tốt, tâm cảnh mở rộng, hơn nữa còn có vận khí tốt, như vậy tu tiên nhanh chóng cũng không phải việc lạ. Phượng Tinh Xu chính là một ví dụ như vậy, người ta tu tiên muốn đạt tới giai đoạn luyện thần hoàn hư phải cần ba bốn mươi năm, nhưng nàng chỉ dùng năm năm liền hoàn thành. Tuy trụ cột nhập vào tiên thiên tốt, nhưng không có tài trí và thiên phú nhất định, bất luận thế nào cũng không đạt được hiệu quả.

Dần dần, vào đêm, Phượng Tinh Xu còn ngồi ở trên đất tĩnh tọa, bốn phía cũng không thấy một chút động tĩnh, mọi âm thanh đều yên lặng, chỉ có gió lạnh ban đêm thổi qua mặt, tiếng gió rít vù vù; cát sỏi theo gió mà sát lẫn nhau phát ra âm thanh sột soạt, những âm thanh thiên nhiên này tất cả đều vào trong tai Phượng Tinh Xu, trong lòng càng yên tĩnh.

Lại qua nửa canh giờ, Phượng Tinh Xu chậm rãi thu hồi tinh thần, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, rất là thoải mái. Lần tu luyện này, cực kỳ thuận lợi chuyển sang giai đoạn thứ tư, Nguyên Anh trong Tâm Hải cũng so với trước càng lớn hơn, Die nd da nl e q u ydo n cỡ như trẻ con mới sinh ra, bộ dáng

càng thấy càng rõ ràng, mắt còn có thể chớp chớp. Trong lòng Phụng Tình Xu thầm vì thế cảm thấy vui mừng. Mở mắt ra, nhìn thấy tháp cao trước mắt, lúc này Phụng Tình Xu mới nhớ tới còn có việc phải làm!

Nhớ tới chuyện sắp cần làm, trong lòng Phụng Tình Xu lại vô cùng chờ mong.

Đi vào căn cứ tạm thời, có thể nhìn thấy đo điện, đo cự ly xa, ngoài ra còn có hệ thống kỹ thuật chờ, Hắc Linh Lung đang làm thí nghiệm kiểm tra dựa theo quy trình cuối cùng; trên màn hình lớn, các loại số liệu, biểu đồ liên tục thay đổi, âm thanh khẩu lệnh điều hành liên tiếp không ngừng.

Trên đài cao, bề phẳng bao lấy vật thể màu trắng đã mở ra, đợi một khắc Phụng Tình Xu hạ mệnh lệnh kia, hành động vĩ đại trước nay chưa từng có sẽ tiến tới trên đại lục Sở Anh này. Trong lịch sử Sở Anh, sẽ có một đoạn phát triển trọng đại không để người biết đến —— vệ tinh nhân tạo thông tin phóng lên không trung đầu tiên trong lịch sử!

Phải, là vệ tinh thông tin! Phụng Tình Xu quyết định mạng điện thoại di động là một trong những sản phẩm của nền văn minh cao ở trái đất tới thế giới này. Có điều, không phải ai cũng có thể sử dụng di động, chỉ có người thân cận với Phụng Tình Xu mới có.

Từ những năm 60 của thế kỷ 20 tới nay, vệ tinh thông tin được phát triển nhanh chóng. Vệ tinh thông tin ở trên quỹ đạo tròn cách đường xích đạo một khoảng đồng bộ với chuyển động quay của trái đất (đồng bộ là chỉ thời gian vệ tinh chuyển động xung quanh trái đất một vòng tương đồng với thời gian trái đất tự quay một vòng), die,n; da.nze.quydo/nn mà góc giữa mặt phẳng quỹ đạo và mặt phẳng xích đạo được giữ nguyên là không độ, để các vệ tinh tương đối đứng yên so với mặt đất, bởi vậy gọi là vệ tinh cố định địa tĩnh. Bởi vì mỗi một vệ tinh thông tin phủ sóng trên một phần ba diện tích trái đất, cho nên lợi dụng tại quỹ đạo cố định địa tĩnh để phân bố khoảng cách tốt nhất giữa ba vệ tinh, có thể cùng tiến hành truyền tin trên toàn thế giới.

Phụng Tình Xu tham khảo theo phương pháp trên trái đất, phóng vệ tinh thông tin trên thế giới này, lại vì vậy thế giới này nhỏ hơn nhiều so với trái đất, bởi vậy chỉ cần phóng một vệ tinh thông tin là có thể bao quát toàn bộ đại lục Sở Anh. Mà hôm nay, chính là ngày nâng phóng vệ tinh thông tin!

Giờ phút này, ở một bên tháp phóng tại bãi phóng, tên lửa đang đợi phóng đứng sừng sững, vận sức chờ phát động. Phía trên đỉnh tên lửa là một hình nón lớn, bên trong chính là vệ tin thông tin do Hắc Linh Lung trong Thẩm Xu Văn chế tạo ra, mặt ngoài hình nón là ký hiệu hoa văn phượng hoàng lửa và trên thân tên lửa là ba chữ lớn "hiệu Tình Xu " màu trắng ngà đặc biệt bắt mắt.

"Năm phút chuẩn bị!" Phụng Tình Xu quát một tiếng.

Hắc Linh Lung ở đài thao tác điều khiển tên lửa nhanh chóng thêm điện cho hệ thống điều khiển tên lửa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Phụng Tình Xu nhìn lên bầu trời, quan sát bốn phương tìm kiếm thời cơ phóng tốt nhất. "... Kích hoạt! Cất cánh!" dinendian.loqidJon Ra lệnh một tiếng, trong kết giới tại đại mạc đen tối bùng nổ ra tiếng động rung trời, bụi đất trên mặt đất nhất thời tung bay, gần như che trời! Dưới đáy tên lửa "hiệu Tình Xu" đồng thời phun ra ngọn lửa màu đỏ. Chốc lát, tên lửa và vệ tinh nhờ sức nâng của ngọn lửa đột ngột ngoi lên từ mặt đất, từ lỗ hồng đường kính một dặm chỗ kết giới do Phụng Tình Xu mở ra bay vút lên chín tầng mây như điều gặp gió!

Trong kết giới tiếng vang oanh động rung trời, bên ngoài kết giới vẫn bình thường như cũ, không ai sẽ nhìn thấy một màn kinh động lòng người trong sa mạc này, chỉ có Phụng Tình Xu, lặng lẽ đứng thẳng, giờ khắc này cảm nhận được kích động và kiêu ngạo bất luận kẻ nào cũng không lĩnh hội được!

Ước chừng mười giây sau, tên lửa bởi vì bay lên mà đổi sang hướng đông nam, tiếng gió rít cũng dần dần đi xa, cho đến khi biến mất trên bầu trời cao xa xôi.

Tại trung tâm điều khiển và kiểm soát trong đại sảnh mang hơi thở hiện đại, các tin tức "phát hiện mục tiêu", "theo dõi bình thường" đang không ngừng truyền đến từ các trạm điểm đo đạc và tàu đo đạc "hiệu Viễn Vọng". Trên màn hình, hàng trăm các thiết bị lại hiện ra cho biết quỹ đạo phi hành, độ cao, tốc độ, vị trí, trạng thái làm việc của các hệ thống tên lửa. Trên màn hình bên cạnh, lại đang hiện thị hình động của tên lửa phi hành.

"Vệ tinh tách rời tên lửa", "Vệ tinh vòng lại", tin tức vệ tinh chuẩn xác nhập vào quỹ đạo không ngừng truyền đến, Phụng Tình Xu ngừng lại hô hấp rót cuộc cũng chậm rãi mở ra, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi. Cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ gian nan này rồi!

Phải biết rằng, ngay từ lúc vừa bắt đầu kế hoạch cho đến khi thực hiện, Phụng Tình Xu đã dùng thời gian suốt tám năm!

Khi nàng vẫn còn là tiểu oa nhi hai tuổi, liền nhìn thấy phụ thân bởi vì truyền tin không thuận lợi mà gặp rất nhiều phiền toái, lúc ấy nàng chỉ biết, tại mảnh đại lục cổ xưa này, không thể giống như trái đất, sử dụng điện thoại, phương tiện truyền tin E-mail nhanh và tiện, bởi vậy nàng bắt đầu có ý tưởng sử dụng di động tại dị giới này, cũng không ngừng vẽ bản đồ, Dieenndkdan/leeecuhydonnn tìm kiếm tài liệu, thăm dò địa hình, hoàn thiện kế hoạch. Mà ngay cả Phụng Duy Tình, Lục Miểu và Tình Anh cũng tại hai năm trước được nàng lập kế hoạch "lễ vật" mà từ từ bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của di động, mà "lễ vật" nàng đưa cho bọn hắn chính là một cái điện thoại di động được mô phỏng như thật!

Người đối với những thứ mới lạ đều tò mò, bởi vậy ba người đều cảm lấy điện thoại di động được mô phỏng như thật không ngừng nghiên cứu. Đương nhiên, bây giờ ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật còn chưa có chức năng truyền tin, dfienddn lieqiudoon nhưng chức năng cơ bản khác như là đánh chữ, nghe nhạc, chơi trò chơi văn.văn đều đầy đủ, hiện tại ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật kia quả thực chính là bảo bối của ba người, mỗi ngày đều mang theo bên người, chỉ sợ bị đánh mất. Đặc biệt là Lục Miểu, thích cầm di động chơi game nhất, suốt ngày gọi tới kêu đi, hình tượng đứa bé lại tiến thêm một bước lớn.

Hít thở thật sâu, trong lòng Phụng Tình Xu có chờ mong.

Chờ đến khi nàng xuống núi, như vậy di động này, là có thể thực sự phát huy tác dụng của nó...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: Ly biệt tại Khách Sa

Nhìn nơi xa xôi lóe ra tinh quang, Phụng Tịch Xu biết, trong đó tất có một viên “sao” lóe sáng là “hiệu Tịch Xu” hôm nay nàng chủ đạo phóng ra.

Vươn tay nắm chặt, thấp phóng, bàn điều khiển, số liệu trước mắt tất cả đều không thấy nữa, ngay cả những Hắc Linh Lung trong nháy mắt đều biến mất khôngs dấu vết. Mà ngay cả kết giới bao phủ ngàn dặm cũng theo đó mà biến mất.

Sa mạc, lại khôi phục dáng vẻ thần bí khó lường của nó.

Phụng Tịch Xu xoay người bước về lều trại, hai Lục Linh Lung đã ôm lấy hai tiểu nam hài, Phụng Tịch Xu gật đầu, lại đưa tay nắm chặt, lều trại đột nhiên biến mất. Sau đó Phụng Tịch Xu thâm niệm khẩu quyết, di chuyển tức thời, diendaaaneequydonn cùng Lục Linh Lung đi tới phụ cận biên thành Khách Sa Việt Sa quốc. Bởi vì sau khi một buổi tối tu luyện và phóng tên lửa, vì vậy Phụng Tịch Xu cũng không phát hiện thời gian đã trôi qua. Cho đến khi nhìn thấy cửa thành Khách Sa đã mở, có người lần lượt ra vào, mới phát hiện lúc này đã là mặt trời mọc đang đông rồi.

Đưa tay nhận lấy Lý Long Tinh, Lục Linh Lung kia ôm Lý Long Tinh trong nháy mắt biến mất, còn lại một Lục Linh Lung ôm Lý Long Thiên, cũng trong nháy mắt hóa thành bộ dáng —— một người nam nhân trung niên tuấn tú, người đầy tang thương, khí chất trầm ổn, nghiêm nhiên là một người sau khi đi khắp thiên sơn vạn thủy mà lắng đọng lại hình thành một sức hấp dẫn riêng độc đáo.

Hai người đánh thức Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, giải thích một hồi, Phụng Tịch Xu lại giới thiệu “phụ thân” của mình với hai người, sau đó bốn người liền một đường đi tới cửa thành đang mở rộng.

Dọc theo đường đi, Lý Long Tinh thủy chung vẫn nắm chặt tay Phụng Tịch Xu, đối với việc sắp phải ly biệt cực kỳ không muốn. Lý Long Thiên ở một bên cũng thỉnh thoảng liếc trộm Phụng Tịch Xu, không muốn xa nhau mà nói sao cũng nói không nên lời.

Bốn người đi vào cửa thành, trong thời kỳ thái bình, kiểm soát việc ra vào cũng không nghiêm ngặt, binh lính thủ thành cũng chỉ là duy trì trật tự, cũng không có tiến hành kiểm tra người quá nhiều. Bốn người thật thuận lợi liền tiến vào trong thành.

Sau khi tiến vào trong thành, tùy tiện tìm một khách điểm dừng điểm tâm sáng, ở trên bàn cơm, Phụng Tịch Xu hỏi dự định tiếp theo của hai người, Lý Long Thiên đáp ứng nói trong thành Khách Sa có thân thích của mình, đợi một lát rồi cùng với đệ đệ đi tìm bọn họ. Phụng Tịch Xu lo lắng hai tiểu hài tử, vì thế đề nghị hộ tống hai người.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Phụng Tịch Xu và “phụ thân” hộ tống hai người đến khu đông thành Khách Sa, khu đông là khu tập trung những người quyền quý ở thành Khách Sa, cách nơi ấy hai con đường, Lý Long Thiên không để Phụng Tịch Xu tiến, di@en*dyan(lee^qu.donnn nói là thân thích mình ngay ở gần đây, Phụng Tịch Xu nhìn một lát, bởi vì là khu tập trung những người quyền quý, vì vậy an ninh trật tự tương đối tốt, nên cũng yên tâm để hai người rời khỏi, nhưng khi quẹo sang đường khác, vẫn có một sương khói màu tím đột nhiên lay động theo gió, theo sát hai người, cho đến bọn họ an toàn bước vào trong phủ thoát nhìn rất uy nghiêm..

Sau khi tiễn bước Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, Phụng Tịch Xu lẻ loi một mình đi dạo tại thành Khách Sa. Bởi vì thành Khách Sa thuộc loại thành trấn là chốt hiểm yếu ở biên cương, bởi vậy còn có chút náo nhiệt. Nhưng Phụng Tịch Xu không phải là người thích náo loạn, bởi vậy cũng vốn không nán lại nữa, đi vào một cái ngõ nhỏ heo lánh, di chuyển tức thời, liền về tới Tuyệt Lăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Bách thú nhận chủ

Năm năm sau

Trong rừng rậm Tuyệt Lăng sơn luôn luôn âm u đột nhiên vang lên một tiếng ca ngọt ngào, tiếng ca thanh thúy dễ nghe, tựa như giọt nước mưa rơi trên tảng đá, đinh đinh động động, rất là êm dịu.

Trong rừng rậm âm u, một thiếu nữ hồng sam nhẹ nhàng qua lại trong bụi cây lùm cỏ, thần thái ung dung, giống như trở ngại trước mắt không hề tồn tại, cũng không sợ khí độc nồng đậm trong rừng rậm này, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ rực ngâm nga một bài hát kỳ quái.

Chỉ thấy thiếu nữ kia, đầu khảm niên hoa, băng cơ ánh triệt, tề nhuận như chi*; tóc búi như mây tóc mai như sương, mày ngài uyển chuyển, giữa lông

mây còn có phượng hoàng lửa bay cao; đôi mắt tím hăm răng trắng tinh, hơi thở như lan, diendaaneequaydonn từng đợt từng đợt mùi thơm lạ lùng từ trên người nàng phiêu tán ra; váy hà nguyệt bí*, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía. Thoạt nhìn, giống như tiên từ hạ phàm, dung mạo thoát tục, khí chất phi phàm. Chỉ thấy nàng dạo chơi trong rừng rậm này, dường như tiến vào chỗ không người, xem loài chim thú dữ trong rừng như không có gì.

*đậu khấu niên hoa: tuổi con gái; băng cơ oánh triệt: làn da như băng, óng ánh (mình nghĩ thế!!); tề nhuận như chi: mịn nhẵn như mỡ; váy hà nguyệt bí: váy màu rắng mây, khăn choàng màu mặt trăng(vẫn là dễ hán việt hay hơn!@@)

Rừng rậm này, là một tấm chắn lớn ở phía bắc Tuyết Lăng sơn, khí độc trong rừng trùng trùng điệp điệp, lại có thú dữ ra vào, thêm khí hậu rét lạnh, bởi vậy không người nào dám tiến vào rừng rậm này, người ta gọi là Tử Vong sâm lâm. (Văn Nhi: có lẽ sẽ có thắc mắc sao có Tử Vong sâm lâm rồi Tuyết Tích sâm lâm. Ai không nhớ mình nhắc lại nha, mảnh rừng rậm là biên giới Việt Sa quốc và Long Phong quốc chính là Tuyết Tích sâm lâm, mảnh rừng mà hai anh em nhà Long gặp nạn ấy, còn Tử Vong sâm lâm là mảnh rừng ở Xuyên Vân quốc, xem lại chương 19!)

Mà hiện tại, trong khu rừng rậm ít ai lui tới này lại truyền ra tiếng ca của thiếu nữ, sao lại không khiến người ngạc nhiên?

Lũ thú dữ ẩn núp trong rừng vênh tai lên, lỗ mũi động đập, lỗ tai lắc lắc, cho đến khi xác định thật sự có người tiến vào Tử Vong sâm lâm này, tất cả đều chuyển động!

Chỉ thấy chúng nó hoặc gắt gao đi theo, hoặc chạy nhanh bầm báo, trong lúc nhất thời, rừng rậm yên lặng lại rộn rạo lên...

Bên này xao động không yên lặng, bên kia lại thân nhiên tự đắc. Người đi qua ở giữa rừng kia, đúng là Phượng Tình Xu đã học xong đang xuống núi.

Phượng Tình Xu vốn nên xuống núi vào ba năm trước đây lại đột nhiên bộc phát ý tưởng, cảm thấy mình lấy diện mạo mỹ nam “nhỏ “ mười hai tuổi xuống núi có phần hơi sớm, vì thế liền nhẫn nại, nhẫn nại nhẫn nại nữa... Nhịn ba năm, rốt cục nhịn không được, vì thế đến một ngày trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, việc này lại sắp đẩy lên một con thủy triều hái cỏ* điên cuồng -- sắc nữ cuối cùng cũng xuống núi!

*mình nghĩ đây là nữ9 tìm nữ nam đấy, người ta ví lấy nữ là hoa đẹp, còn đây nữ nam thì... là cỏ đẹp!!!(xem lại cuối chương 15 nhé!)

Dọc đường tâm tình vui sướng, chậm rì rì xuống núi từ phía sau Tuyết Lăng sơn.

Tuy rằng đã hơn mười năm chưa gặp phụ thân và mẫu thân, nhưng Phượng Tình Xu cũng không vội trở về.

Mặc dù nhớ bọn họ, nhưng cũng tạm thời không nóng lòng. Lại qua mấy tháng nữa chính là sinh nhật phụ thân, có lẽ cũng nên tìm vài thứ làm hạ lễ đưa cho phụ thân —— ít nhất mặt ngoài là hạ lễ.

Nói tới tặng lễ, Phượng Tình Xu có cái gì là không lấy ra chứ, mỗi một thứ lấy ra từ trong Thâm Xu Văn đều là trân bảo hiếm có. Nhưng mấy thứ kia quá mức kinh thế hãi tục, bởi vậy không thể để quá nhiều người biết, nếu không sẽ dẫn tới tranh đoạt không cần thiết, dienddn liequidoon dẫn tới tai ương máu me. Bởi vậy chỉ có thể tìm một ít thứ coi như là trân bảo gì đó tại thế giới này rồi đưa cho phụ thân, về phần lễ thì... Hắc hắc... Đưa cái gì đây? Ví gia *(xin mọi người tự động liên tưởng đến mỡ ca...)? Ủ ừ, cũng không tệ lắm...

* Ví gia: ở đây tác giả ko nói rõ là ai, dịch ra thì từ 'vĩ' là to lớn, vĩ đại, tuyệt vời, từ 'gia' thì là cha, ông.. vĩ nhân thì biết chứ vĩ gia thì chịu???mình cũng ko biết sao nên tạm dịch là phụ thân (gia gia) vĩ đại???

Chỉ thấy trên khuôn mặt thánh khiết của nữ hài nào đó đột nhiên lộ ra một nụ cười gian, tiên từ lập tức biến thành “bò cạp“...

Bởi vì vẫn đắm chìm ở trong mạch suy nghĩ của mình, nên Phượng Tình Xu cũng không tra xét động tĩnh xung quanh chút nào, cho đến khi Thâm Xu Văn đột nhiên nóng rực, kéo thân của nàng về, mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác nàng lại bị một đám mãnh thú vây quanh !

Phượng Tình Xu nhìn quét một vòng, phát hiện vây quanh chính mình đúng là một ít mãnh thú như hổ, báo, sư tử, độc xà, ác sói vân vân, không khỏi có chút buồn cười.

Xưa nay vương không gặp vương nhóm động vật này lại sẽ vì nàng mà tề tụ một chỗ, có thể thấy được mặt mũi của nàng lớn thế nào.

Trong lòng Phượng Tình Xu không sợ hãi. Trong ba năm này lần lượt thông qua tu luyện, tu vi của Phượng Tình Xu đã tinh thông hơn so với ba năm trước đây, nay đã đạt tới bán tiên, trên đời này đã không có gì có thể uy hiếp chuyện và người của nàng, bởi vậy đối với đám động vật này, nàng còn không để vào mắt.

Nhưng kì lạ là đám động vật này, lại cũng chỉ vây quanh nàng, cái gì cũng không làm, hơn nữa cũng không có cái loại hơi thở đoạt lấy khi nhìn thấy con mồi, ngược lại có loại cảm giác nói không rõ, như là thăm dò, sùng bái vân vân. Lần này Phượng Tình Xu có điều không hiểu, có lẽ là ảo giác của nàng sao?

Không để ý nhiều tới việc này, Phượng Tình Xu vừa muốn cất bước rời đi, đột nhiên đám động vật có động tĩnh, nhưng tất cả đều tiến gần đến trước mặt Phượng Tình Xu, hình thành một cái vòng cung, sau lưng Phượng Tình Xu lập tức mở ra một chỗ hổng.

Phượng Tình Xu tò mò xoay người vừa thấy, mặt khác một đám động vật đang chậm rãi mà đến, hơn nữa xem bộ dáng là nàng ngăn cản đường đi của đầu lĩnh đám động vật gì đó, bởi vì tất cả chúng nó đều có dáng vẻ cung kính, cúi thấp đầu.

Phượng Tình Xu cũng không động, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, tò mò nhìn việc phát triển tiếp theo.

chạy đến lập tức bao vây tới kín không khe hở, xem ra thật sự là mang theo người nhà rồi, về mặt tất cả đều mong đợi nhìn Phụng Tĩnh Xu.

“Không thể nào!?” Phụng Tĩnh Xu nhất thời sửng sốt, há hốc mồm nhỏ giọng hô.

“Nhiều như vậy, làm sao ta mang theo? Hơn nữa một đám các người đi theo ta cũng cũng rất dễ bị trông thấy?”

“Chúng ta tin tưởng chủ nhân sẽ có biện pháp.” Một con rắn dựng thẳng người lên, cao đầu kiêu ngạo nói, giống như Phụng Tĩnh Xu làm việc gì dường như đều khiến nó kiêu ngạo cực kỳ.

Lần này Phụng Tĩnh Xu thật có chút hối hận, làm sao lại gặp phải những thứ phiền toái này rồi! Không được, nếu không, mượn cơ rồi bỏ mặc? Phụng Tĩnh Xu suy tính trong lòng.

“Nói đi nói lại, danh xưng ‘chủ thú’ này, ta hình như vẫn không thể đảm đương!” Đôi mắt Phụng Tĩnh Xu lung linh vừa chuyển, ở đầu vờ vết từ để thoái thác, cố ý khó xử nói.

“Tại sao!?” Tất cả những động vật kia đều khẩn trương nhìn Phụng Tĩnh Xu, chỉ sợ nàng sẽ bỏ lại mặc kệ chúng nó.

“Các người xem, ‘chủ thú’ này là chỉ người đứng đầu bách thú đúng không? Vậy hẳn là sẽ rất thân cận với các cầm thú nha! Nhưng mà ta lại chẳng những không hòa thuận với các cầm thú, hơn nữa còn sẽ ăn thịt cầm thú! Vậy thì coi là ‘chủ thú’ gì chứ?” Hai tay Phụng Tĩnh Xu giương ra, cố làm vẻ không hiểu nói.

Vừa nghe là cái vấn đề này, những động vật kia hình như cũng thở phào nhẹ nhõm, một con báo tiến lên nói: “Điều này không sao, chủ nhân, thân là động vật, chắc chắn không tránh được vận mệnh trở thành bữa ăn trên bàn, đây là thiên đạo luân hồi, ngay từ lúc chúng ta đầu thai thì đã định xuống. Cho nên nếu như bị chủ nhân ăn vào trong bụng, cũng là vận mệnh của mình, hưởng chỉ có thể được chủ nhân ăn vào, đối với chúng ta mà nói càng tốt hơn so với bị vào bụng những người khác nhiều lắm!”

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe, rớt mồ hôi một phen. Đạo này, nào có người sẽ nói chuyện mình bị ăn? Hơn nữa còn là chủ động đưa đến bên miệng mời người ta ăn. Chưa từng thấy qua người như thế, nhưng động vật thì lại gặp được, hôm nay nàng coi như là mở mang tầm mắt rồi. “Tại sao vậy?” Phụng Tĩnh Xu không hiểu, thường thường đều là người, tại sao mình lại tốt hơn người khác đây?

“Chủ nhân là chủ thú được tổ tiên chúng ta đồng ý, hơn nữa vừa có dáng dấp tiên nhân, chắc hẳn không phải phạm phu tục tử. Ở thế giới động vật chúng ta lưu truyền một truyền thuyết thế này: ‘Động vật được chủ thú ăn hoặc làm thịt cũng sẽ được tổ tiên che chở, xóa bỏ tội nghiệt kiếp trước, sau khi chết có thể đầu thai lần nữa làm người’. die,n; da.nlze.q;rydo/mn Lúc trước thế gian này không xuất hiện chủ thú, vì vậy tất cả mọi người cực kỳ thương tiếc tính mạng của mình, hiện giờ chủ thú đã xuất hiện, những thứ động vật kia không muốn làm động vật chắc chắn cũng sẽ không kịp chờ đợi tặng đến miệng chủ thú.”

Con báo kia càng nói, sắc mặt Phụng Tĩnh Xu càng cổ quái, đến cuối cùng, nàng đã không còn muốn ăn thịt rồi. Chỉ cần vừa nghĩ tới những động vật kia cũng trông mong thất cái nợ bướm ở trên cổ mình, sau đó nằm ở trên bàn ăn mở một đôi con người long lanh nhìn nàng, rất thâm tình, rất chờ mong nói: “Chủ nhân, xin ngài ăn ta đi ~~~”(Văn Nhi: đọc cũng thấy rùng mình!!)

Ách.....

Phụng Tĩnh Xu rùng mình. Thật muốn về sau đều ăn chay... Phụng Tĩnh Xu nghĩ như vậy.

Những động vật kia nếu biết nàng giải thích như vậy, để trong một đoạn thời gian rất dài sau này Phụng Tĩnh Xu cai quản, có thể sẽ phải tức đến tím cả ruột!

Mất thấy từ chối không được, Phụng Tĩnh Xu cũng không từ chối nữa, cùng lắm thì nuốt đám động vật này ở trong Thâm Xu Vãn là được, vì vậy cũng rất bất đắc dĩ gật đầu.

Vừa nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu gật đầu, tất cả đám động vật kia đều hoan hô, trong lúc nhất thời, sói rú, hổ gầm, báo rống, cáo kêu...lộn xộn gom lại một đồng, tiếng hô to lớn khiến Phụng Tĩnh Xu cho rằng Tuyết Lăng sơn cũng bị chấn động!

Theo lời người ở trấn nhỏ cư ngụ gần Tuyết Lăng sơn nhất nhớ lại nói, bọn họ nghe thấy tiếng gào thét dữ dội đột phát trong Tuyết Lăng sơn, cho là mãnh thú chỗ xung yếu trong núi xuống núi, tất cả đều bị dọa sợ chạy trốn về nhà đóng cửa thật chặt, núp ở trong chốn không ngừng run rẩy, trên đường cái suốt cả hai ngày không người nào dám ra ngoài.

Khi Phụng Tĩnh Xu nói cho chúng nó biết muốn bố trí chúng nó ở trong Thâm Xu Vãn, không chừng về sau còn ra ngoài hóng gió, những động vật này ngay từ đầu ngoài tò mò và than phục ra, cũng chỉ còn lại hưng phấn!

Trưởng lão Xà tộc nói với Phụng Tĩnh Xu, bọn họ đời đời thế thế cũng sống ở trong cánh rừng rậm này, cũng không phải không muốn ra ngoài, mà là vốn không được ra!

Nơi này trên có núi lạnh dưới có độc khí, bọn họ lên trên sẽ bị chết rét đi xuống sẽ bị độc chết, vì vậy chỉ có thể cố thủ ở chỗ này. May mà núi tuyết phía trên nơi này lại có tuyết đọng hòa tan thành nước chảy xuống duy trì sự sống, dinendian.loqidJon hơn nữa động vật vốn dựa vào săn thú mà sống, vì vậy vẫn không khó khăn lắm. Chỉ là, hàng năm đời đời thú tại chỗ này, ai cũng không chịu nổi, đều mong mỏi đi ra ngoài. Cũng may, hôm nay gặp được Phụng Tĩnh Xu, có Phụng Tĩnh Xu dẫn dắt, tâm nguyện của nhiều thế hệ cuối cùng cũng thực hiện.

Vì vậy Phụng Tinh Xu vung tay lên, liền thu tất cả động vật vào trong Thảm Xu Văn, chỉ để lại Lang tộc bốc thăm rút thắng được đi theo bên cạnh, thứ nhất thể nghiệm cảm giác “xuống núi”. Chỉ là đến nơi có người ở vẫn phải trở lại trong Thảm Xu Văn. Nhưng đây đã là điều bọn họ cầu còn không được rồi.

Đội sau khi tất cả đều thu thập xong, Phụng Tinh Xu từ trong Thảm Xu Văn rút ra một lọ Giải Độc đan tự chế, đổ một phần ba vào trong nước, sau khi khuấy tan, để bọn sói này uống hết, lại để cho Lục Linh Lung chia hai phần ba còn dư lại làm hai, một nửa chìm xuống đất dung nhập vào nguồn nước ngầm của tất cả cây cối ở Tuyết Lăng sơn, một nửa kia mài thành bột, vẩy vào trong rừng cây. Tin tưởng sau khi trải qua “trong uống ngoài thoa” như vậy, độc khí Tuyết Lăng sơn rất nhanh sẽ được hóa giải.

Sau khi làm xong, Phụng Tinh Xu đang được bảy sói vây quanh, nghênh ngang đi xuống núi, mà Tuyết Lăng sơn, một ngày bắt đầu từ nơi này, cũng dần dần có dấu người, bởi vì vượt qua Tuyết Lăng sơn là một con đường tắt buôn bán của hai nước Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, so với đường vòng của Hí Triều quốc dễ dàng hơn nhiều, vì vậy trên con đường này cũng dần dần nhộn nhịp, việc sau này hãy nói, sau này ta hãy nói ~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Ngẫu nhiên có tin tìm bảo bối (thượng)

Sau khi Phụng Tinh Xu và một đám sói xuống dưới Tuyết Lăng sơn, lên đường đi tới năm ngày mới tới được nơi có người ở, vì vậy cũng liền thu một đám sói đã vừa lòng thỏa ý vào trong Thảm Xu Văn.

Sau khi thu hồi bảy sói, Phụng Tinh Xu đi về phía trước với tốc độ cũng tăng nhanh hơn. Bởi vì đi ngang qua đều là một ít thôn trang nhỏ hoặc là thành trấn nhỏ, cũng không có địa phương gì mới mẻ, nên Phụng Tinh Xu cũng không nán lại nhiều. Vừa ra cửa thành liền tìm một chỗ không người sử dụng ngự phong thuật gấp rút lên đường.

Mục tiêu lần này là hoàng thành Đông Lưu Xuyên Vân quốc. Muốn tìm trân bảo hiếm có, thành Đông Lưu là một nơi thích hợp nhất để hỏi thăm, nơi đó quyền quý thương nhân đông đúc, thế nào cũng sẽ nghe được một hai tin tức về trân bảo. dieendaanleequydonn Thật ra thì, nói tới trân bảo, trong hoàng cung Đông Lưu nhất định có rất nhiều, đáng tiếc, vì không để các nước bất hòa, không thể thuận tay “liên quan” đến một hai sự kiện xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là ngược lại tìm kiếm vật chưa bị tiến cống rồi, Phụng Tinh Xu cũng rất tiếc hận với việc lần này.

Chỉ ngoài thành Đông Lưu ra, cái thành trấn trọng đại khác cũng là một trong những địa điểm Phụng Tinh Xu đặt chân đến, tránh bỏ sót tin tức có giá trị gì.

Cuối cùng lên đường đến hướng bắc, đi tới một thành trấn trọng đại phía nam Xuyên Vân quốc, thành Lai Phụng.

Bởi vì mới đầu xuân, khí hậu tiết trời dần dần ấm lại, vì vậy ngay cả đất phương bắc này cũng là một cảnh tượng xuân ý dạt dào ấm áp. Trên đường cái mọi người đã bắt đầu bỏ đi trang phục mùa đông thật dày, mặc vào trang phục mùa xuân nhẹ nhàng thoải mái. Trên đường, trên mặt mọi người đi tới đi lui đều mang nụ cười sung sướng, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Hai bên đường phố bày đầy đủ loại quán nhỏ, từng tiếng rao hàng này cũng làm cho trời xuân se lạnh nóng lên. Dưới ánh mặt trời ấm áp, đàn bà trong nhà dắt đứa trẻ nhà mình ra ngoài mua sắm, thừa dịp mẫu thân đang cò kè mặc cả với tiểu thương, những tiểu hài tử bướng bỉnh này kết bè kết lũ dạo chơi ở trên đường, thỉnh thoảng xem một chút rồi sờ sờ, tính chờ lát nữa năn nỉ mẫu thân mua cho mình một ít đồ chơi nhỏ...

Toàn thân Phụng Tinh Xu mặc gấm màu tím sáng, trên thêu bức họa phong cảnh tuyệt đẹp, vài nét bút nhẹ nhàng băng qua, người ngoài xem ra chỉ rất vừa lòng với bức tranh sơn thủy, người trong nghề nhìn một cái cũng biết đây là bút tích của người nổi tiếng sáng tác, vài nét bút ít ỏi liền phác họa ra sơn cao thủy viễn, phong đậm vân khinh, an nhiên tĩnh hoà*; buộc quanh lưng là cái đai màu trắng, hiển nhiên là cùng một loại với y phục; dưới đai lưng đeo một khối ngọc bội hình hoa phù dung nhỏ xinh xắn dễ thương, sắc ngọc đều đều, ấm nhuận trơn tru, người trong nghề nhìn một cái cũng biết là cực phẩm, chân đeo một đôi hài gấm tím nhạt thêu hoa cúc tơ vàng, sợi tơ tằm vàng thành thạo thêu vào khe hở thoát ẩn thoát hiện, thật có loại cảm giác “dưới chân rực rỡ”; Dieenndkan/leeequhydonnn nhìn lại tay nàng cầm cây quạt bạch ngọc tơ tằm, trên mặt quạt giống như lấy kim tuyến thêu tranh, khác biệt chính là, hai mặt cây quạt bạch ngọc này lại đều thêu tranh, kỹ thuật thêu tinh xảo này, có thể so với tú công cấp cao của tú phụng trong hoàng gia! Nhìn kỹ hai bức họa này, một mặt là bức tranh mỹ nhân nằm, mặt khác lại là bức tranh đông đảo mỹ nam chơi đùa! (Vân Nhi: hết sức tượng tượng, đi ra ai lại ngoài cầm quạt thêu tranh như vậy chứ!!!)

*núi cao nước xa, gió nhạt mây nhẹ, ôm ấp tình cảm bình yên

Chỉ thấy Phụng Tinh Xu vừa cầm cây quạt bạch ngọc bước chậm, vừa tỉ mỉ quan sát vạn vật dân gian, cảm nhận hi vọng ỏ của người bình thường, cảm thụ sức sống bừng bừng này.

Gió xuân khẽ phất qua, thỉnh thoảng nhắc lên sa mỏng che trên mặt Phụng Tinh Xu, hơi lộ ra sắc đẹp của người ngày đó, dẫn tới người dân trên đường dừng chân quan sát. Nhưng cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có thể qua một thân ăn mặc thoát tục và khí chất phiêu dật để phán đoán đây là tiểu cô nương dạo chơi một mình trên phố xá sầm uất, dưới khăn che mặt kia nhất định là dung nhan quốc sắc khiến người ta kinh diễm!

Vô tâm để ý tới tâm tư người đi đường, Phụng Tinh Xu men theo mùi hương bay tới chớp mũi đi tới một từ lâu đông như tuyết hội —— Tùy Hồng

Trần.

Giương mắt liếc nhìn một vòng, Phụng Tình Xu rất là hài lòng với quán này, cảnh vật xung quanh phía trước quán thanh lịch tao nhã, tiểu nhị phục vụ chu đáo nhiệt tình, chương quỹ khôn khéo, cử chỉ khách nhân văn nhã, quan trọng nhất là rượu Túy Hồng Trần này, mùi rượu bốn phía, khiến người thêm thưởng.

Phụng Tình Xu vừa mới đi vào, từ lâu trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tất cả đều nhìn cô nương lẳng lẳng đi tới này, không biết vì sao, có một cổ dục vọng muốn nhìn nàng, nhìn không rời mắt. Tiểu nhị cũng ngơ ngác nhìn cô nương đi tới, trong lúc nhất thời quên làm việc.

Còn chương quỹ đã từng trải nhiều, chỉ chốc lát sau liền phục hồi lại tinh thần, tự mình tiến lên chào hỏi: “Vị cô nương này, ngài đây là...”

“Uống rượu, nghỉ ngơi.” Phụng Tình Xu cũng không nhiều lời, đơn giản nói ra hai từ.

“Chuyện này...cô nương, thật đúng là xin lỗi, nơi này của chúng ta mới vừa đầy ngập khách rồi, người xem...” Chương quỹ mặt khổ sở nhìn Phụng Tình Xu.

Phụng Tình Xu từ trong tay áo “lấy” ra một khối ngọc bài, quơ quơ ở trước mặt chương quỹ, đợi chương quỹ thấy rõ, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cung kính. “Thì ra là chủ nhân, tiểu nhân thật là có mắt không trông, kính xin chủ nhân tha lỗi.”

“Không sao.” Phụng Tình Xu khoát tay.

“Mời chủ nhân lên lầu.” Chương quỹ ở một bên dùng tay ra hiệu mời Phụng Tình Xu đi lên, vừa lớn tiếng nói: “Người cô nương tìm sợ rằng ở trên lầu, xin mời đi theo ta, đợi ta giúp người hỏi thăm một ít!”

Trong lòng Phụng Tình Xu âm thầm gật đầu, rất là tán thưởng đối với chương quỹ nhạy bén. Hai người dọc theo đường đi lên lầu.

Sau khi vào một gian sương phòng tận cùng bên trong lầu hai, chương quỹ kia lập tức khom người thở dài nói: “Tiểu nhân Quách Hủy bái kiến chủ nhân.”

“Miễn lễ rồi.” Phụng Tình Xu ngồi trên ghế, nhẹ giọng nói.

Túy Hồng Trần này là một trong mấy sản nghiệp khác mà ba năm nay nàng để Duy nhi lại lập nên, ngoài ra còn có thanh lâu “Mỹ Nhân Hương”, nhạc phường “Tiểu Dao Nhạc”, hôm nay tới đây, cũng chỉ là muốn thông báo một chút nhiệm vụ, dĩ nhiên thuận tiện xem xét một phen, xem thử chút năng lực xử lý chuyện của Duy nhi thế nào, kết quả làm nàng rất hài lòng.

“Quách chương quỹ, ta có giao phó, người đợi lát nữa đi thông báo mấy nhà khác.” Phụng Tình Xu nói.

“Dạ, chủ nhân xin phân phó.” Quách Hủy cúi đầu nói.

“Để bọn họ đi hỏi thăm một chút, nơi nào có kỳ trân dị bảo gì, nói cho ta biết một tiếng.”

“Vâng” Quách Hủy khẽ khom người, liền muốn rời khỏi, lúc bước ra cửa, lại quay người trở về, hỏi “Chủ nhân, ngài cần xem xét một chút sổ sách không?”

“Không cần.” Phụng Tình Xu phất tay một cái.

“Đợi một chút...!” Nàng lại gọi Quách Hủy bước ra cửa trở về, “Người dọn dò nơi này một chút rồi đến tổng bộ đi.”

Quách Hủy vừa nghe, nhất thời vui mừng tròn mắt. Đi tổng bộ! Nơi đó là địa phương nhân tài đông đúc, có thể được điều đến tổng bộ chứng minh năng lực cá nhân tốt nhất, hôm nay hẳn lại có thể nhận được mệnh lệnh đi tổng bộ, còn là chủ nhân tự mình chỉ đích danh, đây chính là vinh dự lớn nha!

Vì vậy, Quách Hủy này vái chào thật sâu với Phụng Tình Xu, “Tiểu nhân đa tạ chủ nhân cất nhắc!”

Phụng Tình Xu phất tay một cái, cánh cửa kia chậm rãi khép lại, ngăn cách với bóng dáng kích động của Quách Hủy.

Khi Phụng Tình Xu nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa sổ khép lại đột nhiên phát ra tiếng vỗ “phập phập”, Phụng Tình Xu lập tức mở hai mắt ra, vung tay lên, cửa sổ lập tức mở ra.

Không ngoài dự đoán, một bóng dáng trắng như tuyết “hư” một cái nhào trong lòng Phụng Tình Xu. Cái bóng dáng đó vừa đầy vừa mảnh, hết sức bày ra sở trường làm nũng, không phải Tuyết Ứng thì là ai.

“Ha ha!” Phụng Tình Xu khẽ cười, “Được rồi, được rồi! Cái tiểu gia hỏa này, sao mỗi lần cứ phải chen chúc ở trong lòng ta chứ!” Vừa vỗ đầu Tuyết Ứng vừa tháo xuống tờ giấy cột vào trên chân Tuyết Ứng.

Mở ra vừa nhìn, không khỏi cười một tiếng.

Quả nhiên lại là Duy nhi cầu nhàu.

Mấy năm này, công phu cầu nhàu của Duy nhi càng thấy tăng lên, chỉ sợ dường như mình quên mất nhớ hẳn vậy. Phụng Tình Xu cảm thấy việc này rất

buồn cười.

Con người vừa chuyển, Phụng Tịch Xu đến trên bàn sách giữa gian phòng, để bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ưng, Die nd da nl e q u ydo n vồ vồ Tuyết Ưng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ưng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phụng Tịch Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Ngẫu nhiên có tin tìm bảo bối (hạ)

Ánh mắt vừa chuyển, Phụng Tịch Xu đi đến bàn sách giữa gian phòng, để bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ưng, vồ vồ Tuyết Ưng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ưng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phụng Tịch Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Cứ như vậy, Phụng Tịch Xu tiếp tục dừng lại ở thành Lai Phụng, quan sát các sản nghiệp rải rác ở chỗ này, lộ diện mặt, để năng, lão bản lớn phía sau màn “trong truyền thuyết” cũng thân thiết với người dân một phen. Thuận tiện bí mật tìm hiểu xem bản thân phát triển đến mức nào.

Nhưng hiểu rõ một hồi rồi, ngay cả bản thân Phụng Tịch Xu cũng không nhận được thăm chặc lưỡi. Bởi vì lúc đầu tài sản của nàng rất phong phú (chính là ngày sinh nhật năm tuổi đó Phụng Vu Tường cho ngân phiếu 50 vạn lượng và Phụng Nhâm Ngao ban cho kim ngân), vì vậy nền tảng của tất cả sản nghiệp cũng cực kỳ hùng hậu, dieendaanleequydonn cộng thêm những năm này nàng không ngừng bí mật lại đưa một loạt cho Duy nhi quản lý, quản lý tài sản, các loại sổ sách kinh doanh, dù sao chỉ cần có quan hệ tất cả liên kết cho Duy nhi, không ngờ Duy nhi cố gắng như vậy, chỉ dựa vào những thứ sách này, một mình mò mẫm liên phát triển thành cục diện ngày nay.

Nhớ tới bóng dáng Duy nhi nho nhỏ, một người gánh chịu áp lực lớn như vậy, còn phải gạt người trong nhà đi làm, trong lòng Phụng Tịch Xu nóng một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự không nên để Duy nhi tuổi còn nhỏ liên chịu đựng nhiều như vậy. Điều này khiến Phụng Tịch Xu lần nữa khẳng định lúc này bản thân đã quyết định đúng.

Hiện nay sản nghiệp riêng của Phụng Tịch Xu bước đầu đoán chừng đã đứng đầu tam quốc rồi. Sản nghiệp có thể đạt được danh bài trong danh sách đứng đầu tam quốc phần lớn là những cửa hiệu lâu đời, có lịch sử tích lũy của cải phong phú, tổ tiên đời đời tương truyền mới có thành quả hôm nay, mà Phụng Tịch Xu cũng chỉ là một hậu sinh văn bối nửa đường nhảy ra, nhờ vào trí thức quản lý tiên tiến và thủ đoạn tuyên truyền lôi kéo người chú ý của thế kỷ hai mươi mốt, sửa sang cho phù hợp với hoàn cảnh, phục vụ hạng nhất và các phương diện đặc sắc khác, mới có thể khiến Phụng Duy Tịch ngắn ngủn trong vòng mười năm phát triển nhanh chóng, hơn nữa sáng lập ra sự nghiệp gần như là kỳ tích này.

Chỉ là thật may Phụng Tịch Xu cũng không quên tổ huấn kiếp trước, “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải khiêm tốn”. Từ lâu trước kia Phụng Tịch Xu cũng rất thông minh để Duy nhi cắt đứt liên lạc với các sản nghiệp, hơn nữa cố ý tạo thành cục diện cạnh tranh. Mặc dù như vậy sẽ lãng phí tài nguyên hơn nữa có thể tạo thành một sản nghiệp yếu kém thất bại, Dieenndkan/leequhydonnn nhưng có cạnh tranh mới có lớn lên, đây đối với các sản nghiệp mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt. Quan trọng nhất là cắt đứt sản nghiệp chính là chuyển mình từ sáng vào tối, để khắp nơi cũng không tra được mình rốt cuộc có bao nhiêu cơ sở, có chỗ tàng trữ, như vậy đối với mình cũng an toàn.

Quả nhiên sự thật chứng minh Phụng Tịch Xu đúng, nếu như không phải đi trước một bước ẩn dấu, hiện tại ánh mắt toàn bộ đại lục sợ rằng đều phải tụ tập ở trên người của nàng rồi! Dù sao sáng lập một thần thoại buồn bán, mà tuổi lại ít như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ kinh ngạc đến đó mắt, còn đả kích khắp nơi, cũng sẽ không thiếu người muốn nhanh chóng diệt trừ người của nàng.

Sau khi tra cứu một phen, trời cũng sắp tối, Phụng Tịch Xu ở Bách Tịch phường dùng bữa tối rồi đến gian phòng đã đặt trước ở Hảo Mộng lâu. Đọc theo đường đi cũng được cung kính chiều đãi, sau khi nghỉ ngơi, rửa mặt chải đầu một phen, tinh thần Phụng Tịch Xu sáng khoái liền đi ra khỏi Hảo Mộng lâu, đi tới trạm cuối cùng hôm nay—— Mỹ Nhân Hương.

~~~~~ tuyên phân cách ~~~~~

Ban đêm ở dưới đường phố có chút vắng lạnh, những người đi đường cũng vội vàng vàng chạy về nhà, dự định về nhà ăn bữa cơm nóng hổi, ôm ấp hài tử, cùng với một nửa kia của mình làm nhăm việc nhà. Nhóm người bán hàng rong cũng đã sớm thu thập gian hàng, mấy tên gia hỏa tốp năm tốp ba cười ha hả mang theo thu nhập một ngày giúp duy trì cuộc sống rồi về nhà.

Phụng Tịch Xu cứ như vậy đi trên đường phố, nhìn ánh nến trong phòng lộ ra từ cửa sổ bên đường, nghe những tiếng cười nói đứt quãng, trong lòng Phụng Tịch Xu đột nhiên tịch tịch.

Nhà người ta đều là gia đình vui sum họp, vui vẻ hòa thuận, mình chỉ một người đi trên đường phố lạnh tanh này, bên cạnh không có ai bồi...

Gió lạnh thổi một hồi, Phụng Tịch Xu giật thót mình, dùng sức lắc đầu một cái, thở ra một hơi thật sâu, quãng đi sự phiền muộn đó, lộ ra một nụ cười tự tin, bước nhanh đi về phía trước.

Một ngày nào đó, ta cũng sẽ có người bồi vậy, hơn nữa sẽ có rất nhiều rất nhiều...

Xóm làng chơi thành Lai Phụng tập trung ở một con phố khác, hơn nữa cách trung tâm khu náo nhiệt có đoạn. Phụng Tình Xu vô cùng tán thưởng phương thức an bài như thế, tập trung tất cả phố hoa ở cùng một chỗ, thuận tiện quản lý, dĩ nhiên lợi ích còn hơn nữa cách ly phố xá sầm uất, buổi tối coi như nơi này gây động tĩnh lớn hơn nữa cũng sẽ không quấy rầy đến phần lớn cư dân nghỉ ngơi. Phụng Tình Xu một đường đi tới vô cùng thưởng thức đối với thành chủ thành Lai Phụng này.

Một đường đi bộ tới khu tây phố hoa (chỗ thanh lâu á), càng đến gần nơi này tiếng huyền náo càng lớn, có tiếng tỷ muội vậy khách, tiếng khách nhân ào ào, kỹ nữ làm nũng, mập mờ từ a... Tất cả âm thanh trước mắt này hội tụ lại thành một bức tranh phố hoa ban đêm hương diễm đậm đà.

Trong đó bắt mắt nhất là một tòa lầu các bề ngoài trang nhã nhưng khách tới không dứt —— Mỹ Nhân Hương.

So với những thanh lâu khác, trang trí bề ngoài Mỹ Nhân Hương tuyệt đối là mộc mạc nhất, không có đồ tía, cũng không có cô nương yếu điệu, mà ma trang điểm đầy phấn son đứng ở cửa kêu hô, có chỉ là một bức tranh tơ lụa rất lớn, vẽ lên trăm loại hoa màu sắc thanh đậm.

Cái gọi là bách hoa đồ (bức vẽ trăm hoa) chính là bức tranh phác họa ra hình của tất cả các cô nương trong lầu, trên đó vẽ đủ loại cô nương, hoặc nằm yên trên sập, lười biếng mà yêu mị; hoặc cầm bút viết chữ, trầm tĩnh mà tao nhã; hoặc nhảy múa nhẹ nhàng, linh động mà tươi mát; hoặc tay không bắt bướm, trẻ tuổi mà đáng yêu... Chỉ với một bức bách hoa đồ, liền vẽ được hết đặc điểm của các loại mỹ nhân trong Mỹ Nhân Hương, dĩ nhiên khiến người từ xa đi tới là có thể thấy được rõ ràng. Và lại bức tranh này treo cao ở trước lầu, gió vừa thổi qua, bức tranh tơ lụa phe phẩy, mỹ nhân trong bức tranh nhẹ nhàng lay động theo, giống như những mỹ nhân này vậy tay với người vậy, thần thái vô cùng thẹn thùng. Từ một bức họa ấy, liền nổi bật lên phong cách và bên trong của Mỹ Nhân Hương. Phong cách tao nhã, nghệ thuật không khí nồng đậm, bên trong cô nương biết tình thú, bầu không khí tình thú cũng không thể thiếu.

Phàm là mặt tiền cửa hàng của các chi nhánh Mỹ Nhân Hương đều thống nhất trang trí giống nhau, hoàn cảnh cách thức và phục vụ xa xỉ ngay trong thanh lâu hấp dẫn vô số văn nhân nhà thơ đến chơi, làm ăn khăm khá, dùng “mỗi ngày lời đầu vàng” để hình dung cũng không quá đáng.

Trước khi tới, Phụng Tình Xu đã thay nữ trang, một mái tóc dài đen mượt được buộc lên với một sợi dây cột tóc màu xanh ngọc, lộ ra gương mặt tuấn tú sau khi dịch dung, bộ cảm y màu mặt trắng trên thân vẽ lên cây tre màu đen, bên hông đeo một cái đai lưng mạ vàng, dưới treo ngọc khắc kỳ lân, chân mang đôi giày gấm có hoa văn hình mây, trong tay cầm cây quạt bạch ngọc, toàn thân quý khí bức người, hiển nhiên là bộ dáng của một công tử thế gia.

Bước vào cửa lớn Mỹ Nhân Hương, lập tức có một vị tỷ tỷ tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ, chào hỏi: “Công tử, hoan nghênh đến Mỹ Nhân Hương, nhìn ngài lạ mặt, là lần đầu tiên ngài tới đây sao?” Die nd da nl e q uu ydo n Giọng nói của vị tỷ tỷ này dịu dàng êm tai, lời nói ổn định, nghe qua cũng không nịnh nọt, cũng không bộ đồ, dễ nghe hơn nhiều so với tiếng kêu the thé của mấy ma ma trang điểm son phấn dày đặc kia trong thanh lâu.

Phụng Tình Xu mỉm cười hoàn lễ, nói: “Vị tỷ tỷ này có lễ rồi, ta tới tìm ma ma các người.”

Vị tỷ tỷ vừa nghe thấy, nhìn Phụng Tình Xu một cái, khó xử nói: “A, việc này thật không tiện, ma ma chúng ta đang bận”

Phụng Tình Xu lấy ra một khối ngọc bội, nói: “VẬY, làm phiền tỷ tỷ tìm cho ta một gian phòng yên tĩnh, lại giúp ta đưa khối ngọc bội này cho ma ma, nói cổ nhân tới thăm, có lời mời nàng đến.” Nói xong liền đưa ngọc bội cho vị tỷ tỷ này.

Vì vậy vị tỷ tỷ kia dẫn Phụng Tình Xu qua đại sảnh, đi tới bên trong một gian phòng tương đối thanh tịnh ở lầu hai, lại hỏi thăm Phụng Tình Xu một hồi, xem nàng có cần chút rượu và thức ăn hoặc là gọi mấy tỷ muội đến hay không, sau đó mới xoay người đi tìm ma ma.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng liền bị gõ, tiến vào quả nhiên là tú bà với vẻ mặt cung kính.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Tú bà quỳ xuống hành lễ, thân hình vững vàng như tảng đá, nhìn một cái cũng biết là người luyện võ.

“Ừ.” Phụng Tình Xu gật đầu, “Đi truyền tin tức, mau sớm thu thập một chút tin tức kỳ trân dị bảo.”

Tú bà đứng dậy trả lời, hỏi: “Chủ nhân, lúc này Ảnh chủ đang ở trong thành, có cần thuộc hạ đi thông báo một tiếng hay không?”

Phụng Tình Xu kinh ngạc nói: “Sao Tình Ảnh lại ở chỗ này?” Không đợi tú bà trả lời, lại truyền lời xuống: “Cũng tốt, để hần mai tới Hào Mộng lâu tìm ta đi!”

“Dạ!” Tú bà trả lời, nhìn thấy Phụng Tình Xu khoát tay, vì vậy thối lui ra khỏi phòng.

Bàn giao toàn bộ sự tình, Phụng Tình Xu nhớ lại thanh lâu xưa nay là nơi tỷ muội ta xuyên qua cần phải đi dạo, vì vậy cũng liền theo “phong tục”, ra khỏi phòng, xem thử thanh lâu này rốt cuộc có đáng giá như vậy không.

Lúc này đại sảnh không giống như lúc Phụng Tình Xu mới vừa đi vào, tốp năm tốp ba vây tại một chỗ, trong đại sảnh dựng lên một sân khấu, tất cả khách nhân đều ngồi quanh ở bốn phía sân khấu, đang quan sát một vũ cơ biểu diễn trên sân khấu!

Phụng Tình Xu gọi một vị cô nương, lên tiếng dò hỏi: “Hiện giờ làm cái gì vậy?”

“Công tử, bây giờ đang tiến hành tuyển chọn mỹ nhân một tháng một lần của Mỹ Nhân Hương chúng ta!” Cô nương kia giải thích.

Thì ra là Mỹ Nhân Hương không có cái gọi là đầu bài, chỉ cần tự cho rằng bản thân đủ xuất chúng, đều có thể tham gia bình chọn mỗi tháng của Mỹ Nhân Hương, một năm mười hai tháng, một tháng một người, thời điểm cuối năm liền tiến hành tỷ thí. Dĩ nhiên da nẻ q uo ydo n lựa chọn ra “người đẹp nhất” năm nay của Mỹ Nhân Hương, người đẹp nhất được hưởng một đặc quyền, đặc quyền có thể thêm vào từng năm, vì vậy mọi người cạnh tranh dồn vào tất cả vốn liếng, ai cũng muốn đạt được danh hiệu “người đẹp nhất” này.

Ha ha, tuyển chọn này thật thú vị, Phụng Tịch Xu cười cười, vì vậy cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống quan sát.

Bên cạnh Phụng Tịch Xu là hai nam tử trang phục con nhà võ, hai người vừa nhìn chăm chăm vũ cơ trên đài, vừa nhỏ giọng thảo luận, bởi vì nội lực của Phụng Tịch Xu cao cường, lại không có ngăn cách, vì vậy nghe lời của hai người không sót một chữ vào trong tai.

“Ài, ta nói, người xem đáng đáp cô nương trong Mỹ Nhân Hương thế nào à?” Một nam nhân áo lam đẩy đẩy nam tử áo vàng bên cạnh.

“Ừm, um! Không tệ không tệ! Tốt hơn so với những lâu khác nhiều!”

“Đúng vậy, một đám yêu mị, loại hình gì cũng có, diện mạo cũng thuộc thượng đẳng, đúng là khó có được!” Nam tử áo lam tấm tắc thờ dài nói.

“Đúng vậy, nhìn thật đúng thềm chết ta rồi!” Nam tử mặc áo vàng kia trả lời, mang theo tiếng nước nhỏ giọt khả nghi.

“Có điều nói tới mỹ nhân, ta thấy vẫn là đệ nhất mỹ nữ võ lâm Khanh Dĩ Yên mới xứng đáng!” Nam tử áo lam cảm khái nói.

“Hả? Người từng thấy nàng sao?” Nam tử áo vàng tò mò hỏi.

“Thấy rồi, chính là nhìn rồi mới nói nha! Diện mạo kia, quả thực là tiên tử hạ phàm!” Về mặt nam tử áo lam mặt nhớ lại nói.

“Thật sao? Ài, đáng tiếc ta chưa từng thấy...” Giọng nam tử áo vàng mang theo tiếc nuối.

“Cái này có gì khó, đại hội võ lâm lần này nàng nhất định sẽ xuất hiện, người qua nhìn một chút thì được rồi!” Nam tử áo lam nói.

“Cái gì, đại hội võ lâm gì?” Nam tử áo vàng kinh ngạc hỏi, “Sao ta không biết?”

“Này! Điều này nói rõ người lạc hậu rồi!” Nam tử áo lam đắc ý hả hê nói, dĩ nhiên loquid]on “Hai tháng sau minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa tổ chức đại hội võ lâm ở thành Vân Hải, ngoài tuyển chọn minh chủ võ lâm ra, ta nghe nói còn sẽ triển lãm một trân bảo hiếm có, nghe nói còn muốn chọn lựa chủ nhân của bảo vật!”

“Hả? Bảo bối gì, lại còn muốn tuyển chọn chủ nhân?” Nam tử áo vàng nghe nói xong liền khoi mào hứng thú.

“Việc này ta cũng không biết.” Nam tử áo lam buông tay, “Bản lĩnh giữ bí mật của Quan Vân Nghĩa là làm đến cùng, cũng không ai biết rốt cuộc là thứ hiếm có gì. Chỉ là nhìn bộ dạng hân hạnh trương cũng biết nhất định là một bảo bối!”

“Thật?” Nam tử áo vàng hưng phấn kêu lên, “Có tụ họp náo nhiệt, có mỹ nhân để xem, có bảo vật để tranh, đại hội võ lâm này thật là thú vị, được, chờ ta đi về chuẩn bị một chút, đi qua xem náo nhiệt!”

Đối thoại của hai người truyền vào trong tai, Phụng Tịch Xu cúi đầu, khóe miệng vẽ ra một đường cong.

Đệ nhất mỹ nhân? Đi xem một chút.

Minh chủ võ lâm? Không có hứng thú.

Kỳ trân dị bảo? Ta tới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Tiến vào võ lâm

Rạng sáng ngày hôm sau, thời điểm Phụng Tịch Xu vẫn còn trên giường, một bóng dáng màu đen đã không tiếng động lên vào.

Nắng sớm từ ngoài cửa sổ vẩy vào trong phòng, dát một lớp màu vàng kim lên gian phòng, ngay cả người trên giường, cũng đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ ấm áp, nhìn giống như là thiên sứ.

Dĩ nhiên, nơi này không có thiên sứ, cho nên Tinh Ảnh chỉ có thể ngẩn ngơ với cảnh đẹp trước mắt, không cách nào mở miệng, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại bóng dáng của người trước mắt này.

Mười năm rồi, bọn họ ly biệt mười năm. Mười năm, hơn 3600 ngày đêm, thời gian trôi qua chậm chạp như thế, nhớ nhung tích lũy thâm sâu như thế, đây còn là Giáp Tam trong Long Ảnh sao?

Tĩnh Ảnh tự giễu lắc đầu. Hắn đã không còn là Giáp Tam rồi, Giáp Tam đã sớm biến mất trên thế giới này khi Phụng Tĩnh Xu đặt tên cho hắn rồi, Diendanlequydonn bây giờ người này, đã được Phụng Tĩnh Xu ban cho tên —— Tĩnh Ảnh một người ở chung một ngày với Phụng Tĩnh Xu, ngay sau đó liền ly biệt mười năm, rồi lại là nam nhân nhớ nhung ngàn lần.

Tĩnh Ảnh lặng lẽ dùng ánh mắt phác họa dung nhan ngũ diêm tinh của Phụng Tĩnh Xu, trong lòng xuất hiện cơn sóng lớn, ngoài tình yêu ra, là nỗi đam mê kích thích. Nếu như không phải mười năm trước Phụng Tĩnh Xu đề cử phụ (Lục Miếu chân nhân ha, mọi người chưa quên chứ ~) thu hắn làm đồ đệ, sẽ không có Tĩnh Ảnh võ công cao cường ngày nay; nếu như không phải mười năm nay Phụng Tĩnh Xu tuyệt đối tin cậy, để hắn tổ chức và quản lý An Toàn cục, Hoa Gian tử, Quân Cơ xử, Tô Ly trang, Xảo Tượng lâu, hắn cũng sẽ không giành được danh hiệu “Ảnh chủ” này; ân sủng lại, ân tri ngộ, cũng khiến Tĩnh Ảnh âm thầm theo sát vĩnh viễn theo sau lưng nàng, hướng chi, ở giữa còn kèm theo một tấm lòng ái mộ của mình. Cho dù vĩnh viễn cũng chỉ có thể đứng ở sau lưng nhìn bóng dáng của nàng, vĩnh viễn cũng không thể đứng ở vị trí cùng nàng sống vai, hắn cũng cam nguyện!

Người trên giường chậm rãi mở đôi mắt to đen láy, trong nháy mắt, tất cả xinh đẹp linh động ngày thường đều không thấy, chỉ còn lại hồn nhiên y hệt như hài đồng. Phụng Tĩnh Xu như vậy, khiến lòng của Tĩnh Ảnh nổ một tiếng động lớn.

Nhưng chỉ vừa động, sau đó đã được che giấu tốt. Trước khi Phụng Tĩnh Xu tỉnh táo, Tĩnh Ảnh lại khôi phục thành bộ dáng lạnh lùng ít nói kia.

Phụng Tĩnh Xu đang ngủ mơ hồ cảm thấy có người nhìn nàng chăm chăm, hơn nữa còn nhìn nàng chăm chăm rất thâm tình, mơ mơ màng màng mở mắt, khắc sâu vào tâm mắt là một nam tử áo đen cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, diện mạo như vậy, hình như rất giống...”Tĩnh Ảnh?”

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Tĩnh Ảnh nghe thấy Phụng Tĩnh Xu kêu lên, trong lòng giật mình, quỳ xuống bái kiến.

Thật sự là Tĩnh Ảnh? Lần này Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn tỉnh táo, nghi vấn lúc trước cũng quăng ra ngoài chín tầng mây. Gặp lại cố nhân —— mặc dù cố nhân này cũng không phải rất quen —— khó tránh khỏi hưng phấn, diendanlequydonn Phụng Tĩnh Xu vội vàng để Tĩnh Ảnh đứng dậy, cũng đi xuống giường vây quanh Tĩnh Ảnh, quan sát hắn từ trên xuống dưới, cho đến khi thấy trên khuôn mặt của lạnh lùng Tĩnh Ảnh lộ ra đồ ỉm khả nghi mới bỏ qua cho hắn, hơn nữa âm thầm cảm khái thời gian trôi qua.

Nhớ năm đó lúc nàng rời đi Tĩnh Ảnh chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, trên gương mặt trẻ trung mặc dù cũng là một mảnh trầm ổn, nhưng dù sao cũng thiếu sót năm tháng tôi luyện. Vậy mà Tĩnh Ảnh hiện giờ, trải qua Lục Miếu chân nhân dạy dỗ, đầu tiên từ khí chất toàn thân có sự thay đổi rất lớn, bởi vì tự mình đề cao võ công, vì vậy sức lực cũng đủ, coi như bình tĩnh, mặc dù cả người một cỗ khí thế cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng vẫn hấp dẫn con mắt của mọi người như cũ. Hơn nữa Phụng Tĩnh Xu đề cử xử lý vài tổ chức, đừng xem chỉ có vài tổ chức mà thôi, trong đó bao gồm rất nhiều phạm vi! An Toàn cục là một tiêu cục, đặc biệt chạy tiêu, cũng hợp tác qua lại với Thiên Hành trang của Duy nhi, chạy khắp cả Giang Nam Đại Bắc; Hoa Gian tử là một tổ chức tình báo, đặc biệt thu thập và buôn bán các loại tin tức, đây cũng là mối nối qua lại với Mỹ Nhân Hương của Duy nhi, dù sao tin tức kỹ viện nhiều mà; Quân Cơ xử là tổ chức ám sát, đặc biệt tiếp nhận cách thức ám sát, nhưng điều kiện tiên quyết là: già trẻ có thai không giết, chính trực nhân nghĩa không giết; Tô Ly trang là một sơn trang thần bí đột nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ từ mấy năm trước, mặc dù làm việc bất định, nhưng làm chuyện đều vì chuyện chính nghĩa, lấy được tán thành từ chính đạo giang hồ. Muốn quản lý những tổ chức này, là cần nhiều kinh nghiệm giang hồ và có quan hệ với người bên trong, Tĩnh Ảnh chính là từ bên trong từng chút từng chút lớn lên. Kinh nghiệm giang hồ cũng có, cũng khiến hắn càng thêm thành thục, Tĩnh Ảnh hôm nay, đã là một đại nam nhân hai mươi lăm tuổi rồi. Phụng Tĩnh Xu nghĩ thầm, thật là sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi* nha!

* Một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc. ý nghĩa: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi

Hai người hàn huyên sau một hồi, Tĩnh Ảnh liền lui ra khỏi phòng, đi phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước rửa mặt và điểm tâm sáng, Phụng Tĩnh Xu cũng ở y bên trong gian phòng được Lục Linh Lung trang điểm một phen rồi đi xuống lầu dùng cơm với Tĩnh Ảnh.

Hiện tại nếu Tĩnh Ảnh ở bên người nàng rồi, sẽ phải cùng nàng đi tham gia đại hội võ lâm kia rồi, bởi vì Phụng Tĩnh Xu biết, dựa vào tính tình ngang ngược Tĩnh Ảnh bức chết để nhận sự quan tâm kia, bất luận thế nào cũng sẽ không rời khỏi nàng. Phụng Tĩnh Xu có chút buồn bã, bởi vì đi với Tĩnh Ảnh mà nói dọc theo đường đi thì không thể dùng quá nhiều tiên thuật, diendanlequydonn ngay cả Linh Lung cũng không thể quang minh chính đại đi ra, hướng chi là những động vật kết bè kết đội trong Thảm Xư Văn? Ai ~ đáng thương những động vật nha, không phải ta không muốn cho các người ra ngoài, thật sự là không thể nha! Nghĩ đến về sau cũng không thể tùy ý vận dụng tiên thuật, Phụng Tĩnh Xu có chút buồn bực.

Phụng Tĩnh Xu vào lúc ăn cơm đưa ra yêu cầu đi đại hội võ lâm, Tĩnh Ảnh quả nhiên đồng ý. Hai người dùng xong điểm tâm liền dọn dẹp, chỉ chốc lát sau, hai con tuấn mã từ khách điểm chạy như bay mà đi, chạy thẳng tới thành Vân Hải.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, dọc đường hai người vừa đi vừa nghỉ, hoặc là đi dạo chợ một chút, hoặc là ăn ngủ dã ngoại, thời gian trôi qua cũng mau, chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng.

Một ngày này, Phụng Tĩnh Xu ngủ dã ngoại ngoài trời sau khi thức dậy nhìn bầu trời, lộ ra một nụ cười mờ ám, từ trong Thảm Xư Văn móc ra một cái điện thoại di động kiểu mới, vừa lúc bị Tĩnh Ảnh đi rửa mặt xông trở về thấy.

“Tiểu thư, trong tay ngươi là cái gì thế? Sao có chút giống...” Tĩnh Ảnh mở to hai mắt tò mò hỏi.

Vì không bại lộ thân phận, hai người vừa lên đường Tĩnh Ảnh liền đổi kiểu gọi Phụng Tĩnh Xu là “tiểu thư”, mà nửa tháng chung đụng, Tĩnh Ảnh dần dần bị Phụng Tĩnh Xu cảm hóa, tính tình cũng không lạnh lùng như ban đầu, thỉnh thoảng cũng sẽ cười một cái, thấy không hiểu cũng sẽ đặt câu hỏi, mà

không phải làm cái hũ nút nữa rồi. Nhưng cũng chỉ như vậy đối với Phụng Tịch Xu thôi, đối với những người khác, hũ vẫn lạnh lùng trước sau như một.

“Cái này sao? Hắc hắc, đây là điện thoại di động ta cho các người nha!” Phụng Tịch Xu cười híp mắt giải thích. “Chỉ là kiểu mẫu không giống nhau, có vẻ đẹp mà thôi, nữ hài tử đều thích vật đẹp chứ sao.”

“Vậy người muốn...” Tịch Ảnh vẫn không hiểu Phụng Tịch Xu muốn làm gì.

“Hi hi, Tịch Ảnh, người xem là được rồi!” Phụng Tịch Xu thần bí cười cười, sau đó dưới ánh mắt tò mò của Tịch Ảnh nhả một chuỗi con số dài “Tít tít tít”, liền, gần như là lập tức, điện thoại di động Tịch Ảnh mang theo bên người lại vang lên!

Tịch Ảnh nhanh như tia chớp đưa tay vào trong ngực lấy điện thoại di động ra, kết quả hũ thấy được một bức hình: dinendian.loqidJon điện thoại di động này trong tay hũ vừa phát ra âm thanh mỹ diệu, trên màn hình sáng có thể coi gương đồng này lại xuất hiện một Phụng Tịch Xu mỉm cười!

“Này, chuyện này...” Tịch Ảnh không thể tưởng tượng nổi nhìn Phụng Tịch Xu, “Tiểu, tiểu thư, sao người thu nhỏ lại chạy đến trên mặt này nha?” Không đúng, tiểu thư rõ ràng còn đứng ở trước mặt hũ nha!

“Ha ha, bị dọa sao?” Phụng Tịch Xu cười ha hả nói, “Cái này gọi là ‘điện thoại di động’ là một công cụ truyền tin, cụ thể mà nói, thì tương đương với bồ câu đưa tin bây giờ của chúng ta, chỉ là nó không cần chăn nuôi, chỉ cần sạc điện là có thể làm việc, hơn nữa năng suất còn rất nhanh, chỉ cần khẽ gạt, là có thể lập tức được kết nối, không tốn thời gian, coi như tin tức ngoài ngàn dặm, chỉ cần quay một cuộc điện thoại, là người có thể biết rõ.”

Nhìn đáng vẻ Tịch Ảnh nửa tin nửa ngờ, Phụng Tịch Xu liền đề nghị thí nghiệm một chút, mà đối tượng thí nghiệm nha, dĩ nhiên là ——

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Vô Nhại công tử

Trên đường lớn yên tĩnh, hai con tuần mã chạy nhanh như bay, để lại bụi bay cuốn cuộn. Trên tuần mã, toàn thân Tịch Ảnh vẫn áo đen như cũ, mà trên mặt Phụng Tịch Xu cũng được sa mỏng che lại.

Cho dù ngồi trên tuần mã chạy như bay cũng không trở ngại hành động của hai người, chỉ thấy Tịch Ảnh vẫn dùng ánh mắt bất khả tư nghị đánh giá qua lại chiếc điện thoại di động khéo léo đẹp đẽ này, thế nào cũng không tin tưởng được, một đồ vật nhỏ nhỏ như vậy, lớn cỡ bàn tay lại có thể lập tức truyền tin ở ngoài ngàn dặm! dinendian.loqidJon Nhưng mặc kệ hũ ngạc nhiên nghĩ ngợi thế nào đi nữa, sự thật vẫn là như thế, hiện tại hũ cũng còn nhớ rõ mấy ngày trước, khi hũ thông qua cái hộp nhỏ được Phụng Tịch Xu gọi là “điện thoại di động” nghe thấy âm thanh quen thuộc đến từ Phụng Duy Tịch, trên mặt xuất hiện bộ dạng hết sức kinh ngạc ngớ ngẩn, có điều cũng xác nhận lời Phụng Tịch Xu nói, cái điện thoại di động này có thể truyền tin ở ngoài ngàn dặm.

Tịch Ảnh nghĩ tới, nếu như áp dụng nó, đối với bọn hũ mà nói cái này giống như một công cụ truyền đạt vô cùng tốt! Nhưng vật kinh thế hãi tục như thế, thật có thể lấy ra sao? Chỉ sợ điện thoại di động này vừa hiện thân, không nói tới Phụng Tịch Xu có thể bị người coi thành quái vật hay không, chỉ sợ còn có thể mang đến họa sát thân cho nàng thậm chí cả vương phủ! Vừa nghĩ như thế, Tịch Ảnh đánh liên xua tan đi ý tưởng này.

Hướng chỉ trên đời này, có được điện thoại di động cũng chỉ có ba người, theo thứ tự là sư phụ, Duy nhi và hũ, có thể thấy được trong lòng Phụng Tịch Xu tín nhiệm hũ đến mức nào, nếu không nàng cũng sẽ không chút nào giữ lại thứ kì lạ như thế mà lấy ra cho hũ xem. Vì thế, trong lòng Tịch Ảnh thầm mừng rỡ.

Kể từ sau khi Phụng Tịch Xu dùng di động gọi điện thoại cho Duy Tịch, mỗi ngày ba bữa Duy Tịch đều đúng giờ gọi điện thoại tới quán quýt với Phụng Tịch Xu, líu ríu nói không ngừng, Phụng Tịch Xu cũng nói điện thoại với Phụng Duy Tịch từ từ bỏ khuyết vào chỗ trống mười năm chia lìa, tình cảm của hai người ngày càng nồng đậm, khiến Tịch Ảnh thủ hộ ở bên yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

“Tiểu thư, lại đi nửa ngày đường nữa là chúng ta có thể tới thành trấn tiếp theo rồi.” Tịch Ảnh ở phía sau nhắc nhở.

Phụng Tịch Xu suy nghĩ một chút, thấy hiện giờ mùa xuân đã tới rồi, nhiệt độ cũng dần dần cao lên, nhân lúc giữa trưa, dieendaaneequydonn vẫn cứ nghỉ ngơi một chút đi, tránh bị cảm nắng. Vì vậy nói rằng: “Ảnh, phía trước có rừng cây, chúng ta hãy đi đến đó trước rồi ngừng lại, giờ mùi lên đường.”

“Vâng.” Tịch Ảnh đáp.

Hai người lên đường chạy đến rừng cây phía trước, tìm một chỗ bóng râm để nghỉ ngơi, Phụng Tịch Xu để Tịch Ảnh đi tìm nước, thêm nước để dùng (bởi vì có Tịch Ảnh sẽ không lấy nước trực tiếp từ trong Thâm Xu Vãn, chứ nói chi là nước lạnh), thuận tiện tìm chút nấm và cá về làm cơm trưa, đợi sau khi Tịch Ảnh đi, Phụng Tịch Xu liền thả hai con ngựa ra ngoài đi bộ, nghỉ lại, dường như lâu rồi cũng không để động vật trong Thâm Xu Vãn ra ngoài, vì vậy liền ngẫu nhiên để Báo tộc từ trong Thâm Xu Vãn ra ngoài.

Ai biết Báo tộc này vừa ra, liền dọa hai con tuần mã sợ chạy mất, nghĩ lại cũng phải, bản thân Tiểu Báo là động vật ăn thịt, một loại động vật đều sợ hơi

thở tỏa ra bầm sinh trên người chúng nên chạy cũng là bình thường, chỉ trách nàng trước đó chưa nghĩ tới điểm này.

Lần này thì hay rồi, ngựa chạy rồi, hai người bọn họ lên đường thế nào đây? Từ trong Thảm Xu Văn lấy hai con ngựa ra ngoài? Nhưng hình dáng không giống rồi! Cũng không thể để nàng ở trước mặt Tĩnh Ảnh dùng tiên thuật chứ!? Phụng Tịch Xu lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là tự mình dắt ngựa trở lại.

Sau khi dẫn Báo tộc để chúng nó tùy ý đi, không cần làm phiền người khác, đợi đến ban đêm lần theo hơi thở của nàng đến tìm nàng trong thành, Phụng Tịch Xu đi về hướng con ngựa chạy trốn.

Đi không bao xa, Phụng Tịch Xu liền mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau, trong không khí còn tràn ngập mùi máu tươi, Phụng Tịch Xu chán ghét nhủ thầm.

Nàng vốn cũng không thích đánh giết, vô cùng chán ghét đối với chuyện cướp giết này, nếu như bình thường nhìn thấy cũng đều đi đường vòng, một lần ngoại lệ duy nhất chính là ba năm trước đây, ở trong Tuyệt Tích thâm lâm cứu Lý Long Thiên và Lý Long Tinh.

Hôm nay gặp chuyện cướp giết này, theo lý thuyết nàng vẫn nên bình thường như trước mà đi đường vòng, nhưng hai con ngựa lại là chạy qua từ nơi này, bắt buộc dĩ, Phụng Tịch Xu chỉ đành bước tới.

Càng đến gần, âm thanh đánh nhau lại càng lớn, Phụng Tịch Xu không nói không rằng, muốn đợi đến sau khi đánh nhau kết thúc lại nhìn thử một chút.

Đánh nhau ở trong rừng cây là một nam tử áo xanh trên dưới hai mươi tuổi và một nhóm người áo đen. Vừa bắt đầu nam tử kia còn có thể thoải mái ứng phó, nhưng bởi vì nhóm người áo đen sử dụng phương thức đánh luân phiên tiến lên công kích, vì vậy thời gian trôi đã qua lâu, nam tử áo xanh liền rõ lộ về suy yếu.

Đang quan sát ở đây, Phụng Tịch Xu cảm thấy có người đến gần, vận khí cảm ứng, là hơi thở của Tĩnh Ảnh, Die nd da nl e q u u ydo n vì vậy Phụng Tịch Xu cũng không bối rối, mặc cho hắn đi tới bên cạnh nàng. Hai người đều không nói chuyện, lặng lẽ nhìn đánh nhau trước mắt.

Rốt cuộc, nam tử áo xanh đánh không lại, bị người từ sau lưng chém một đao, kêu đau một tiếng, té nhào xuống đất. Lúc này trên người hắn đã sớm chôn vùi vết thương, áo xanh vốn sạch sẽ đã bị máu tươi nhuộm đỏ lên. Hắn ngẩng đầu, nhếch nhếch kêu lên: “Các người đến cuối cùng là người nào, vì sao muốn giết ta!”

Một người áo đen hừ lạnh nói: “Chúng ta là người nào không cần người phải biết, còn tại sao muốn giết người, muốn trách thì trách Yên gia bảo các người đắc tội với người không nên đắc tội!” Nói rồi giờ lên kiếm trong tay đâm về phía nam tử áo xanh kia, nam tử kia khó khăn tránh thoát, lại bắt đầu phản kích.

“Yên gia bảo?” Tĩnh Ảnh thì thầm một tiếng.

“Ảnh, người biết?” Phụng Tịch Xu liếc xéo Tĩnh Ảnh một cái.

“Hồi tiểu thư, bảo chủ Yên Phi của Yên gia bảo này chính là người nghĩa hiệp nổi danh trong võ lâm hiện nay, là người ghét ác như thù, cương trực, chiếm được kính trọng và khâm phục của rất nhiều võ lâm đồng đạo (những người cùng chí hướng trong võ lâm), Dieenndkan/leeequhydonnn hơn nữa hắn có quan hệ rất tốt với Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa. Xem ra nam tử này chính là con trai duy nhất của Yên Phi Yên Vô Nhai rồi, tuổi hắn còn đang trẻ lại cũng rất có danh tiếng trong đám võ lâm đồng đạo cùng lứa, hơn nữa hắn là luôn luôn người ôn hòa, cũng không mạo phạm người khác, chỉ là không biết hôm nay tại sao lại gặp phải đuôi giết...” Tĩnh Ảnh nói xong lời cuối cùng, cũng nghỉ ngơi.

“A.” Phụng Tịch Xu nghe lạnh nhạt hừ một tiếng, liền không nói thêm gì nữa.

Nhưng về mặt Tĩnh Ảnh muốn nói lại thôi lại khiến nàng hỏi tiếp: “Muốn cứu hắn?”

Tĩnh Ảnh gật đầu.

“Cho ta lý do.” Phụng Tịch Xu liếc hắn một cái.

Tĩnh Ảnh tinh táo phân tích nói: “Thứ nhất, thân phận của hắn là thiếu bảo chủ Yên gia bảo, cứu hắn thì có lợi với tổ chức của chúng ta, có thể để Tổ Ly trang được nhiều võ lâm đồng đạo tán thành hơn; thứ hai, phụ thân hắn có quan hệ thân thiết với Quan Vân Nghĩa, việc này có lợi cho chúng ta khi đi tham gia đại hội võ lâm lần này.”

Phụng Tịch Xu gật đầu, cười như không cười nhìn Tĩnh Ảnh, nói: “Vậy cũng tốt, người đi cứu hắn đi, cũng thuận tiện để ta xem thử, người học được ở Lục Miếu những gì?”

Tĩnh Ảnh vừa được cho phép, lập tức lách mình ra, gia nhập đánh nhau. Bởi vì có Tĩnh Ảnh gia nhập mà ngay lập tức liền thay đổi, một người một mình Tĩnh Ảnh đỡ được tất cả công kích, nam tử mặc áo xanh kia bởi vì có người trợ giúp mà thở phào nhẹ nhõm.

Phụng Tịch Xu nhìn ở một bên, thầm gật đầu tán thưởng không thôi. Không hổ là đồ đệ Lục Miếu, ngay cả thân thủ cũng bất đồng. Nhìn thân thủ mạnh mẽ của nhóm người áo đen này, võ công đều ở bậc cao, đặt ở trong chốn võ lâm cũng có thể cũng coi là cao thủ, đáng tiếc nha... Phụng Tịch Xu thở dài, đáng tiếc hôm nay bọn họ gặp phải Tĩnh Ảnh.

Một bên là sát thủ, một bên là ám vệ, nếu như với công lực mười năm trước của Tĩnh Ảnh mà nói, muốn ngăn trở bọn họ là tuyệt đối không thể, nhưng

hắn bây giờ đừng nói là hơn mười mấy hai mươi người, ngay cả chừng trăm người tin tưởng muốn giải quyết cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Quả nhiên, trong chốc lát, những người áo đen kia cũng cảm thấy Tình Ảnh lợi hại, tất cả tụ tập thối lui khỏi ngoài vòng tranh đấu, Tình Ảnh cũng bảo hộ nam tử áo xanh ở sau lưng.

“Người là ai? Ngay cả chuyện của Mộ Ngâm Giáo cũng dám quản!?” Người áo đen cầm đầu lạnh lùng quát.

“Mộ Ngâm Giáo!?” Tình Ảnh cau mày, “Giang hồ đệ nhất Ma giáo?”

“Hừ, biết là tốt rồi, mau chóng tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Hừ, không khách khí thì không khách khí, ta còn sợ người khách khí đấy!” Tình Ảnh nói, vừa dứt lời, lại nhanh chóng tiến lên, đi đến chỗ đông người áo đen không kịp phản ứng liền vùng kiếm quét qua, đợi đến khi xoay người lại, từ sau lưng truyền đến hai mươi mấy tiếng trầm đục, mạng của hai mươi mấy người trong chốc lát biến mất.

Thật ra thì hắn không cần quyết tuyệt như vậy, nhưng người phía sau đã tỏ ra không kiên nhẫn, vì vậy hắn không thể không đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết cho xong phiền toái này.

Nam tử áo xanh kia cả kinh, cảm thấy kinh ngạc với võ công cao cường của Tình Ảnh —— nam tử này, tuổi không qua hai mươi hai, lại có tu vi võ công cao như vậy, ngay cả hắn, chỉ sợ cũng không tiếp nổi năm mươi chiêu của hắn, trước kia tự xưng là võ công cao cường, xem ra thật sự chính là quá mức tự đại, thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân nha!

Ngay lúc nam tử áo xanh đang sửng sốt, Phượng Tình Xu đi ra.

“Tiểu thư.” Tình Ảnh kêu.

“Ừ.” Phượng Tình Xu đáp một tiếng, nói: “Cũng không tệ lắm, một chiêu cuối cùng rất tốt.” Bởi vì không thể để cho nam tử áo xanh nhìn ra Tình Ảnh là người đứng đầu tổ chức sát thủ, vì vậy trong lúc đánh nhau Tình Ảnh cũng không để lại dấu vết giấu giếm thực lực, cho đến một chiêu cuối cùng, nhanh, hung ác, chính xác, ra tay không chút nương tay, mới mơ hồ hiện ra bản tính lãnh khốc của hắn.

“Đa tạ tiểu thư khích lệ.” Được Phượng Tình Xu khen ngợi, trong lòng Tình Ảnh ngấm một chút ngọt ngào, vẻ mặt lãnh khốc cũng dần dần trở nên nhu hòa.

Bị giọng nói hai người kéo thần trí về, nam tử áo xanh không khỏi thấy trước mắt đột nhiên nhiều hơn một nữ tử, nhìn lại nam tử mới vừa cứu hắn một mạng đang cung kính đứng ở sau lưng nàng, nghiễm nhiên là đáng vẻ thị vệ, liền cho rằng là tiểu thư và thị vệ nhà nào đi ngang qua vừa lúc cứu hắn.

“Tại hạ Yến Vô Nhai, vừa rồi đa tạ hai vị ân cứu mạng.” Hắn chấp tay nói cảm ơn. Vốn là muốn nói “đa tạ huynh đài”, dĩ nhiên là không được nhưng vừa nghĩ có lẽ là tiểu thư người ta để cho hắn cứu, nếu như là vậy, vậy hắn chẳng phải là thiếu một cái cảm tạ? Vì vậy “huynh đài” đến bên miệng liền biến thành “hai vị”.

Phượng Tình Xu tuyệt không áy náy gật đầu, cũng không nhớ đến lúc trước là ai đứng ở bên cạnh mắt lạnh xem người ta tự sinh tự diệt, hôm nay người ta tới nói cảm ơn, nàng ngược lại tuyệt không xấu hổ giành công rồi.

“Hai vị là...” Yến Vô Nhai nhìn thấy hai người không nói lời nào, lúng túng nở nụ cười, vừa mới nói một câu, đột nhiên ngực đau xót, “phụt” phun ra một ngụm máu đen! Sau đó trước mặt bỗng tối sầm, thân thể nặng nề nện xuống đất!

Phượng Tình Xu thấy thế không hoảng hốt cũng không động, mặc cho Tình Ảnh tiến lên nâng hắn tra xét một phen, sau đó nói: “Tiểu thư, hắn trúng độc.”

Phượng Tình Xu tròn mắt một cái, nói: “Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết rồi!”

Tình Ảnh bị Phượng Tình Xu nói như thế, trên mặt thoáng qua một tia thẹn thùng.

Phượng Tình Xu đi về, nói: “Ôm qua đây đi.”

Tình Ảnh gật đầu, ôm lấy Yến Vô Nhai đi theo sau Phượng Tình Xu. Bởi vì lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người Yến Vô Nhai, vì vậy không nhìn thấy một bóng người màu xanh lục chợt lóe lên, nhẹ nhàng bay về chỗ sâu trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Mỹ nhân Dĩ Yên

Châm Bích thành là một thành trấn sản xuất nhiều ngọc bích, nghe nói nơi này cho dù là chỗ người ngủ đặt gối lên cũng sẽ đào ra ngọc bích thượng đẳng.

vì vậy được mệnh danh là “Châm Bích thành”.

Một nhóm ba người hai ngựa Phụng Tĩnh Xu vừa đi trên đường phố Châm Bích thành, vừa nghe Yến Vô Nhai tạm thời gia nhập giới thiệu phong cảnh đặc sắc ở Châm Bích thành.

Lại nói ngày ấy, ban đầu hai người trở lại chỗ nghỉ chân, Phụng Tĩnh Xu thấy cá và nấm roi hỗn độn trên đất, còn có túi nước đang chảy, nói rõ trước đó lúc Tĩnh Ảnh không thấy được nàng có bao nhiêu sốt ruột, vốn là ném mấy thứ đi rồi đuổi theo.

Phụng Tĩnh Xu tùy tiện viện cớ dắt ngựa đi rong rồi liền dời lực chú ý của Tĩnh Ảnh tới trên người Yến Vô Nhai. Sau đó bởi vì Phụng Tĩnh Xu không muốn dùng lực, vì vậy nhiệm vụ giải độc liền rơi xuống trên người Phụng Tĩnh Xu, mà Tĩnh Ảnh thì ngoan ngoãn đi nhóm lửa làm đồ ăn.

Bởi vì không thể dùng tiên thuật ở trước mặt Tĩnh Ảnh, vì vậy Phụng Tĩnh Xu cũng đành phải thành thật cho giải độc Yến Vô Nhai. Đây là lần đầu tiên Phụng Tĩnh Xu tự mình giải độc sau khi tự học y hơn nửa còn sáng tạo ra Linh Lung!

Ngay sau khi Phụng Tĩnh Xu giải xong độc để Yến Vô Nhai tỉnh lại, Lục Linh Lung cũng tìm được hai con ngựa bị hoảng sợ trở lại, ba người dùng bữa trưa, giới thiệu lẫn nhau một phen, bởi vì mục đích ba người đều giống nhau, dĩ nhiên cũng muốn tham gia đại hội võ lâm, vì vậy liền kết bạn lên đường. Nhưng Yến Vô Nhai nói trước đó phải đi Châm Bích thành đón một vị bằng hữu, vì vậy ba người liền vào thành trước khi cửa thành đóng lại.

Bởi vì Yến Vô Nhai tương đối quen thuộc với Châm Bích thành, vì vậy liền để Yến Vô Nhai tìm một khách điểm ở lại, khiến Phụng Tĩnh Xu không nói gì là chỗ hẳn tìm lại chính là —— Hảo Mộng lâu!

Xem ra Duy nhi thật sự chấp hành mở việc buôn bán ăn, mặc, ở, đi lại tới cùng tại khắp cả đại lục Sở Ảnh như lời nàng nói nha!

Ba người muốn tự mình tới gian phòng nghỉ ngơi, tất nhiên không nhắc tới.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Phụng Tĩnh Xu được Lục Linh Lung hầu hạ rửa mặt rồi đi xuống lầu dùng đồ ăn sáng, lúc xuống lầu gặp phải Yến Vô Nhai, nói là đi trước tìm vị bằng hữu kia của hắn, Phụng Tĩnh Xu cũng không nhiều lời, chỉ nói buổi trưa dùng cơm ở Bách Tính phường, để hắn đi đến đó tìm bọn họ, sau đó Yến Vô Nhai liền rời khỏi.

Phụng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh dùng đồ ăn sáng xong, cũng không giống lần trước ở Lai Phụng thành để lộ thân phận, mà là thăm dò xét sản nghiệp các nơi, lại vừa trên đường tùy ý đi lại, thời gian trôi qua rất nhanh, dĩ nhiên lập tức đến thời điểm dùng cơm trưa. Vì vậy hai người vào Bách Tính phường, tìm một chỗ thanh nhã tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Chờ tới lúc món ăn đưa tới, khi hai người vừa muốn ăn, cả Bách Tính phường đột nhiên lập tức yên tĩnh lại. Cảm thấy không khí kì lạ, hai người nhìn nhau, cùng nhìn về phía cửa.

Một nữ tử áo trắng, dáng đứng xinh đẹp. Chỉ thấy nàng, sa mỏng che mặt, lưu hải tề mi*, đôi mắt đen nhánh, muốn nói lại vẫn còn thẹn thùng, mười ngón tay thon dài, dáng điệu uyển chuyển. Nhìn một cái cũng biết là một mỹ nhân bại hoại.

*lưu hải: tóc mái cắt ngang trán – tề mi: lông mày ngay ngắn

Ánh mắt Phụng Tĩnh Xu liếc nhìn một vòng, phát hiện quả nhiên có không ít nam nhân đang si ngốc nhìn chăm chăm nàng kia. Ánh mắt chuyển tới trên người Tĩnh Ảnh, lại phát hiện vẻ mặt hắn vẫn còn lạnh lùng biểu thị người sống chó lại gần.

Nàng kia giống như quen thấy mọi người nhìn chăm chú, mặt không đổi sắc đi vào. Ánh mắt quét qua, khẽ dừng lại ở trên người Tĩnh Ảnh, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Thú vị, thật là thú vị.

Phụng Tĩnh Xu thấy thế thoáng hiện lên nụ cười.

“Này, này, các người xem, đó chính là mỹ nữ đệ nhất võ lâm Khanh Dĩ Yên!” Sau khi nàng kia đi qua, người ở đại sảnh bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, nói là thảo luận, âm thanh kia lại lớn khiến ai cũng nghe thấy.

“Cái gì?” Một người không thể tưởng tượng nổi cất cao giọng, “Nàng chính là mỹ nữ đệ nhất giang hồ?”

“Đúng vậy a, đúng a! Chính là nàng! Lần trước ta tham gia đại hội võ lâm đã từng nhìn thấy nàng, chính xác không sai!” Người kia nói như đinh chém sắt.

“Oa, không ngờ chúng ta may mắn như vậy, lại ở chỗ này thấy được mỹ nhân đệ nhất giang hồ ư!”

Tất cả những thực khách kia đều vênh tai lên nghe lời người bên cạnh nói chuyện, lúc này nghe được nữ tử này hẳn là mỹ nhân đệ nhất mà giang hồ đồn đãi, đều không khỏi hưng phấn mãi.

Phụng Tĩnh Xu nhìn một đám bàn luận xôn xao trong đại sảnh, lại nhìn vẻ mặt Khanh Dĩ Yên ra vẻ thanh cao việc không liên quan đến mình, không khỏi châm chọc nở nụ cười. Nhìn về phía Tĩnh Ảnh, hắn vẫn là một dáng vẻ lãnh nhược băng sương như cũ, Phụng Tĩnh Xu truyền âm lên tiếng hỏi “Người cảm thấy thế nào?”

Tĩnh Ảnh sững sờ, biết Phượng Tĩnh Xu chỉ là “ấn tượng” của hắn với mỹ nhân đệ nhất giang hồ này, vì vậy mắt lộ vẻ giễu cợt, cũng truyền âm trả lời: “Thật đúng là kỹ nữ lập đền thờ*!”

*Ý nói là Khanh Dĩ Yên thích được mọi người yêu thích, ngưỡng mộ lại cứ ra vẻ thanh cao, không thèm quan tâm

Phượng Tĩnh Xu ngừng một lát, không ngờ Tĩnh Ảnh luôn luôn không coi mọi việc không hề liên quan tới bản thân lại có lúc sẽ nói ra những lời bạc bẽo như vậy, sau đó nhẹ cười rộ lên. Nói thật, phen này Tĩnh Ảnh ví dụ cực kỳ thỏa đáng.

Lại không nói tới nàng là một nữ tử xông xáo giang hồ, muốn xông xáo tạo ra chút thành tựu quả thật rất khó khăn, nhưng mà nàng lại làm được, không thể không nói nàng còn có mấy phần thực lực, nhưng nàng là người quá mức giả dối. Thứ nhất, nếu quả như thật là thanh cao không quan tâm ánh mắt người đời, như vậy mới vừa rồi lúc nhìn quét qua mọi người cũng sẽ không dừng lại ở trên người Tĩnh Ảnh, hiển nhiên là cảm thấy kinh ngạc đối với người thờ ở trước mỹ mạo của nàng; thứ hai, nếu quả như thật là khuê nữ nhà người ta được nuôi dạy tốt, dieendaaneequydomn là người thanh cao, như vậy sẽ không để bản thân lộ ra ngoài ra ngoài ở trước mặt mọi người mặc cho người soi mói, đã sớm rúc vào trong khuê phòng trang nhã rồi; thứ ba, cho dù là nữ nhân giang hồ xuất hiện ở trước mặt người đời, như vậy thì sẽ không câu nệ tiểu tiết, nếu nàng là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, nữ nhân giang hồ thì nên biết giang hồ sảng khoái, phóng khoáng không chịu gò bó, nhưng nàng chẳng những không có cái loại nhiệt tình tự nhiên đó, còn học tiểu thư khuê các đeo lên cái khăn che mặt, khó trách Tĩnh Ảnh sẽ nói nàng là “kỹ nữ lập đền thờ”, chẳng ra cái dáng vẻ gì, bản thân còn đang ở chỗ này lại tự cho mình là hay là đẹp, tự cho mình là thanh cao. Có lẽ tính cách của nàng cũng không có gì đặc biệt?

Phượng Tĩnh Xu cũng không để ý tới “mỹ nhân đệ nhất giang hồ” này nữa, cùng Tĩnh Ảnh bắt đầu dùng bữa trưa.

Đúng lúc này, một bóng dáng nho nhã xuất hiện ở cửa Bách Tính phường, tiểu nhị vừa thấy, liền vội vàng tiến lên hỏi, “Vị công tử này, mời ngài vào bên trong! Ngài đây là muốn dùng bữa hay là muốn...”

“Ta tới tìm người.” Nói xong, ánh mắt nhìn vào bên trong, vừa mới lướt nhanh qua đại sảnh, đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt dịu dàng như nước lập tức hiện lên vô số kinh hi, lướt qua tiểu nhị bước nhanh đi vào trong, dừng ở bên cạnh một cái bàn, sau đó vô cùng dịu dàng khẽ gọi: “Yên nhi!”

Nữ tử được gọi là “Yên nhi” đúng là Khanh Dĩ Yên!

Một tiếng gọi này, lại đưa tới vô số ánh mắt chú ý.

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phượng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yên Vô Nhai thì còn là người nào!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Mỹ nhân thủy tiên

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phượng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yên Vô Nhai thì còn là người nào!

Vừa thấy lại có vở kịch hay để xem, Phượng Tĩnh Xu hứng thú dồi dào, trên tay không ngừng gấp thức ăn, miệng không ngừng động lên, ánh mắt và lỗ tai lại một khắc cũng không rời khỏi hai tiêu điểm thu hút ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Chỉ thấy Khanh Dĩ Yên bình tĩnh ngẩng đầu lên, liếc nhìn nam tử trước mắt một cái, lại cúi đầu, nhẹ giọng gọi một câu: “Yến đại ca.”

Vừa nghe thấy Khanh Dĩ Yên kêu lên, hiển nhiên Yên Vô Nhai có chút thụ sủng nhược kinh, không còn thấy nho nhã phóng khoáng của hắn nữa, tay chân cũng không biết nên để thế nào, nói chuyện cũng có chút cãi lăm: dfienddn liequidoon “Yên, Yên nhi! Thật là đúng dịp, ở chỗ này gặp được muội!” Nói xong lại nhìn xung quanh, hỏi: “Hàm Tĩnh đâu? Sao nàng không ở cùng một chỗ với hắn?” Lúc nói những lời này trong giọng nói mơ hồ có chút vị chua.

“Đại sư huynh có chuyện, lập tức sẽ tới sau.” Trong lời nói của nàng cũng lộ ra một cổ xa cách. Hiển nhiên Yên Vô Nhai cũng nghe ra, trong mắt lướt qua một chút chán nản.

Hai người trong lúc nhất thời im lặng nhìn nhau. Có lẽ cảm thấy tình hình này rất là lúng túng, Khanh Dĩ Yên đánh vỡ trầm mặc hỏi: “Không biết Yến đại ca tới nơi này là....”

“Ta...ta là....” Lúc này biểu hiện của Yên Vô Nhai quả thực là kinh điển “thấy sắc quên bạn”, ngay cả hắn tới làm cái gì cũng đều quên không còn một mảnh. Cũng may, sau một hồi sững sờ vẫn cứ suy nghĩ mình tới đây để làm gì, “A! Yên nhi, ta tới gặp bằng hữu của ta.” Vừa nói vừa cẩn thận nhìn ở trong đại sảnh một phen, rốt cuộc ở tại một cái góc thấy được Phượng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh giống như không coi ai ra gì.

Vừa nhìn thấy hai người, Yên Vô Nhai lại chuyển hướng nhìn Khanh Dĩ Yên, “Yên nhi, bên kia có hai người bằng hữu của ta, ta giới thiệu cho các người một chút, bọn họ chính là ân nhân cứu mạng của ta!”

Khanh Dì Yên kia không thể thấy được rõ ràng ngừng một lát, sau đó gật gật đầu, nói: “Đã là ân nhân cứu mạng của Yên đại ca, Yên nhi tất nhiên muốn đi cảm tạ một phen.” Dieenndkdan/leequhydonnn Chi là, về không tình nguyện và chán ghét hiện lên trong mắt, che giấu rất tốt, cũng không bị Yên Vô Nhai nhìn thấy, mà hai người Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh, nhìn nhau một cái, trong lòng sáng tỏ.

Thấy giai nhân đồng ý đi gặp bằng hữu của hắn, trong lòng Yên Vô Nhai vui mừng một hồi, vội vàng dẫn Khanh Dì Yên đi tới trước bàn của Phụng Tịch Xu. Thấy hai người tới trước bàn, Phụng Tịch Xu giả bộ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó cười nói: “Thì ra là Yên công tử.”

“Hoàng Vũ cô nương, Tịch huynh.” Yên Vô Nhai lễ độ chào hỏi, sau đó áy náy nói: “Hai vị, thật sự là xin lỗi, vừa rồi Yên mạo muội gặp được cố nhân, cho nên chậm trễ một chút, “ Dừng một chút, lại vội vàng xoay người dẫn Khanh Dì Yên lên trước, giới thiệu: “Vị này là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Dì Yên, “ lại xoay người dịu dàng nói với Khanh Dì Yên: “Yên nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của ta —— Hoàng Vũ cô nương và thị vệ của nàng, Tịch Ảnh.”

Bởi vì họ Phụng là họ vua Long Phong quốc, người họ Phụng trong tứ quốc này cũng không nhiều lắm, vì vậy Phụng Tịch Xu vẫn cứ dùng lấy “Hoàng Vũ” làm họ, vẫn gọi là Hoàng Vũ Tịch Xu như cũ.

Hai người Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh đứng lên, Phụng Tịch Xu nhẹ nhàng thi lễ, cười nhạt nói: “Khanh cô nương, hữu lễ, nghe nói Khanh cô nương vốn có danh xưng mỹ nhân đệ nhất giang hồ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tịch Ảnh cũng không nói chuyện, chỉ ôm một quyền, lại an tĩnh đứng ở sau lưng Phụng Tịch Xu.

Khanh Dì Yên đến gần hai người, trong mắt liền thoáng qua một chút tia sáng, nghe Yên Vô Nhai giới thiệu, lại lướt qua một tia lưu quang, đợi sau khi nghe thấy Phụng Tịch Xu chào hỏi, trên mặt lại xuất hiện một loại vẻ mặt thư thái, cao ngạo, dieendaanleequydonn nàng cũng nhẹ nhàng cúi đầu, đáp lễ với Phụng Tịch Xu, cũng không dấu vết quan sát Phụng Tịch Xu một phen, trong mắt mơ hồ có chút giễu nhạo. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Khanh Dì Yên đều không tránh được cặp mắt của Phụng Tịch Xu, nhưng đối với việc này cũng chỉ là cười cho qua chuyện.

Về điểm đạo hạnh rõ ràng này của Khanh Dì Yên, nàng Phụng Tịch Xu còn không nhìn ở trong mắt, là một tiểu thư khuê các có giáo dưỡng, sẽ không coi người khác như không tồn tại, có lẽ tất cả mọi người đều bị mỹ danh của Khanh Dì Yên mê hoặc rồi, nhưng Phụng Tịch Xu lại nhìn ra bản tính của mỹ nhân này, kiêu ngạo, là tính tình đặc biệt nhất của nàng, tựa như một bụi hoa thủy tiên, quá chú ý đến vẻ đẹp của bản thân lại không thể tự kiềm chế được, vừa ái mộ nhân vật quan trọng lại khinh thường người khác ái mộ.

Là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang, từ nhỏ Khanh Dì Yên chính là muốn gió có gió muốn mưa có mưa, phụ thân và mẫu thân của nàng cưng chiều nàng lên tận trời, sau khi lớn lên, ý vào thân phận địa vị của phụ thân trong võ lâm và dung mạo xuất sắc của bản thân, Khanh Dì Yên dễ dàng lấy được danh hiệu “mỹ nhân đệ nhất võ lâm “; vì vậy cũng được một số đại gia công tử theo đuổi, cũng chịu nàng lại càng thêm vô pháp vô thiên tự đại.

Nàng là nữ nhân có cái loại vọng tưởng tất cả nam nhân trong thiên hạ đều sẽ vì nàng mà khuynh đảo, hơn nữa ảo tưởng có thể bắt được lực chú ý của quý công tử có quyền thế và tướng mạo tuấn mỹ, lại không buông tha nam nhân xuất thân hơi kém nhưng không mất tướng mạo tuấn mỹ, cho nên vừa bắt đầu nàng đã kinh ngạc để ý tới Tịch Ảnh lại không có lộ ra cái vẻ mặt si mê với nàng, mới vừa nghe thấy Yên Vô Nhai giới thiệu Tịch Ảnh cũng chỉ là thị vệ của Phụng Tịch Xu, ý nghĩa hàm chứa của lưu quang trong mắt không cần nói cũng biết, nhất định là xem thường thân phận của Tịch Ảnh, mà thấy Tịch Ảnh đứng ở sau lưng Phụng Tịch Xu, thờ ơ với mỹ mạo của nàng thì cũng cho là Tịch Ảnh khiếp sợ chủ nhân Phụng Tịch Xu này mà không dám nhìn nàng lâu, vì vậy trong mắt nàng mất tràn đầy chút giễu nhạo nhìn Phụng Tịch Xu, giống như đang nói: nếu không phải bởi vì có một thân phận tiểu thư, người thị vệ kia vốn sẽ không hề hứng với bản tiểu thư đâu!

Mà đối mặt với tình cảm ái mộ của Yên Vô Nhai, nàng khinh thường, rồi lại tự đắc khi có thể được con cái thế gia võ lâm coi trọng, mà thái độ của nàng đối với Yên Vô Nhai, như gần như xa, rồi lại vô cùng ngạo mạn, không gặp mặt chào hỏi không có đứng dậy, lại càng để Yên Vô Nhai ở một bên, không có chút ý tứ nào mời hắn nhập tọa, nghiễm nhiên đã coi Yên Vô Nhai thành người hầu của bản thân. Chỉ là Yên Vô Nhai đắm chìm trong bể tình nên không có phát giác ra thôi.

“Yên huynh đi vào lâu như vậy cũng không chưa ngồi xuống, nhanh ngồi xuống đi!” Tịch Ảnh ở phía sau đột nhiên lên tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người khẽ biến!

Sắc mặt Yên Vô Nhai chợt bùng tỉnh, vội vàng mời Khanh Dì Yên ngồi vào chỗ, hắn cũng ngồi xuống theo; vẻ mặt Khanh Dì Yên lại là đa nghi, hoài nghi lời nói của Tịch Ảnh có phải là đang ngầm trào phúng bản thân khi này nói chuyện với Yên Vô Nhai lâu như vậy mà vẫn chưa mời hắn nhập tọa hay không, nhưng nhìn vẻ mặt Tịch Ảnh vẫn lãnh khốc như cũ, giống như không biết có cái gì không ổn, vì vậy cũng chỉ làm bộ như muốn mời mà thôi; dinendian.loqidJon còn về mặt Phụng Tịch Xu lại là biểu cảm ghen cười, nhìn vẻ mặt Khanh Dì Yên hồ nghi, lại tự mình an ủi, muốn cười lại không cười được, nghĩ tới, Tịch Ảnh này, dù là châm chọc cũng khiến người ta nhìn người không ra được, thật là cao chiêu a!

Mấy người sau khi ngồi xuống, lại phân phó tiểu nhị lấy thêm ba bộ bát đĩa, ngoài ra còn thêm mấy đĩa thức ăn ngon và rượu, rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

Được Yên Vô Nhai giải thích, mới biết bằng hữu của hắn lại là Tuấn Thư công tử của thành chủ Châm Bích thành.

Tuấn Thư công tử này mới mười lăm tuổi, hai năm trước bởi vì tâm tính trẻ con, vứt bỏ người hầu nhà mình ra đường chơi đùa, kết quả gặp phải kẻ xấu, may mắn được Yên Vô Nhai đi ngang qua cứu giúp, vì vậy hai người trở thành bằng hữu.

Mà lần này là bởi vì trong lúc vô tình Tuấn Thư nghe thấy Yên Vô Nhai nói sẽ có đại hội võ lâm, vì vậy liền quán Yên Vô Nhai nhất định phải mang theo hắn tới mở mang kiến thức về khí phách của đại hiệp giang hồ một phen, dieendn liequidoon vì vậy Yên Vô Nhai mới tới cửa thỉnh cầu thành chủ đồng ý.

Tuy thành chủ nói không lay chuyển được Tuấn Thư mà đồng ý, nhưng trước vẫn phải mời đám người Yến Vô Nhai vào ở trong dinh thự mấy ngày, chờ sau khi bọn hắn an bài tốt về việc xuất môn cho Tuấn Thư xong mới yên tâm để cho hắn ra ngoài.

Vì vậy bây giờ là Yến Vô Nhai tới xin Phụng Tình Xu và Tình Ảnh đến dinh thự ở. Yến Vô Nhai lại vừa gặp Khanh Dĩ Yên, tất nhiên cũng mời đến rồi.

Mấy người vốn định đợi sư huynh của Khanh Dĩ Yên, nhưng trên đường sư huynh của Khanh Dĩ Yên lại sai người đến truyền lời nhắn nói để cho nàng tự tìm khách điểm tạm thời ở lại, hắn còn có việc nên chưa đến được, vì vậy mấy người liền đi đến phủ thành chủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Ở lại Tuấn phủ (1)

Đoàn người quay về Hảo Mộng lâu thu thập quần áo trước, rồi đi tới phủ thành chủ.

Dọc theo đường đi Tình Ảnh giúp Phụng Tình Xu cầm bọc quần áo có chút hơi xẹp, hai người sóng vai nhau mà đi. Bởi vì Phụng Tình Xu có Thẩm Xu Văn, cho nên thật ra thì vốn cũng không cần bọc quần áo gì, nhưng bởi vì không muốn dẫn tới ánh mắt của người khác, vì vậy liền bỏ vào hai kiện quần áo, cho nên Tình Ảnh cầm bọc quần áo này có thể nói là nhẹ nhàng lại càng thêm thoải mái. Ngược lại Khanh Dĩ Yên kia, bọc quần áo cứ để lại trong khách sạn cho tiểu tỷ nữ trông coi là cực khổ lắm rồi, lại vẫn cố mang theo ba bốn bao, theo Phụng Tình Xu thấy, đó tất cả đều là y phục, giày, đồ trang sức và son phấn gì gì đó, còn có mấy thứ lộn xộn khác nữa, bởi vì Phụng Tình Xu chưa dùng qua, vì vậy cũng đoán không ra, chỉ là nhìn ra được, thật nặng, rõ là làm khó tiểu cô nương.

Phủ thành chủ ở vị trí trung tâm Châm Bích thành, vì vậy mấy người đi không bao lâu thì đã đến rồi.

Phủ thành chủ trước mắt chọn dùng kiểu kiến trúc có nóc nhà lớn, có vẻ chừng chặc hài hòa. Tổ hợp đường thẳng và đường cong khéo léo giữa nóc nhà, tạo thành mái cong hơi vênh về phía trước, Phụng Tình Xu thấy loại kiến trúc này, chẳng những mở rộng bề mặt ánh sáng, có lợi cho thoát nước mưa, hơn nữa còn tăng thêm mỹ cảm cho tòa nhà. Phụng Tình Xu lập tức liền yêu thích phủ đệ này. Khiến Phụng Tình Xu vui mừng chính là, tường ngoài phủ thành chủ này còn dùng hoa văn màu*! Mặc dù chỉ là vài nét bút đơn giản, nhưng ở cái thời đại này cũng là một tiến bộ lớn rồi. Ngày trước thành lập Xảo Tượng lâu, theo Phụng Tình Xu biết, ngay cả hoàng cung cũng là một sắc màu đơn thuần, hoàn toàn chưa từng có loại vẽ tranh trên tường, chỉ cần dùng các kiểu sắc màu mà Xảo Tượng lâu “sáng tạo” mới nhất tiến hành tô vẽ, cho dù là mặt tường hay cột nhà, cũng sẽ vẽ lên hoa văn thích hợp, chỉ cần không phải vẽ những hoa văn riêng của hoàng gia như rồng phượng, Xảo Tượng lâu cũng sẽ vì khách hàng mà vẽ ra.

*hoa văn màu: hoa văn có nhiều màu, thường là các họa tiết, tranh vẽ trên đồ dùng, nhà cửa

Phụng Tình Xu quay đầu bí mật truyền âm hỏi Tình Ảnh Xảo Tượng lâu có tiếp nhận làm ăn ở Châm Bích thành hay không, Tình Ảnh suy nghĩ một chút, hình như là không tiếp nhận, như vậy chỉ có thể nói phủ thành chủ đã dùng hoa văn màu nhiều năm rồi, sợ rằng đây mới là hoa văn màu đầu tiên trên đại lục Sở Ảnh!

Phía trước phủ thành chủ giống như những nhà giàu có lớn, hai pho tượng thạch sư cao lớn uy nghiêm đứng thẳng ở trước cửa, có vẻ nghiêm trang, cửa lớn có hai thủ vệ đứng canh gác, tinh thần người người đều phần chấn, nhìn không ra chút mệt mỏi nào, trên xà ngang ngưỡng cửa treo cao một bức hoành đề đen chữ vàng, đề —— Tuấn phủ. Hai chữ viết ra mạnh mẽ có lực, khiến người ta nhìn không tự chủ được mà cảm thấy kính nể.

Sau khi lính gác cửa thông báo, một quản gia mang dáng dấp nam tử trung niên ra ngoài nghênh đón đoàn vào Tuấn phủ.

Nếu như nói bề ngoài của Tuấn phủ cho người ta cảm giác đầu tiên là trầm ổn và đại khí, bên trong Tuấn phủ khiến người ta có cảm giác chính là thanh tịnh đẹp đẽ lịch sự tao nhã. Vừa vào trong phủ, liền có thể thấy hoa cỏ tươi tốt, xung quanh tràn đầy xuân ý, sức sống dồi dào, thực sự ứng với câu nói của Ngụy Thừa Ban trong《 Sinh tra tử 》Dieenndkan/leequhydonnn thời Ngũ Đại*: “Hoa hồng liễu lục gian tình không”*. Lại thấy con đường hành lang trong phủ uốn khúc, mang phong vị cổ kính, những thứ khác không nói, ngay cả đại sảnh này, u tĩnh thanh nhã, khí lớn mà nội liễm, không nói tới người ngoài nghề, đối với người hiểu biết trong nghề như Phụng Tình Xu, lại vô cùng kính nể với chủ nhân của phủ đệ này. Người ta nói coi sách biết người, thì Phụng Tình Xu lại là xem nhà biết người, nhìn phủ đệ ôn trọng có thể này, trong bá khí lại lộ vẻ nhu hòa, Phụng Tình Xu biết, thành chủ này nhất định là một nam nhân khí phách lại chừng chặc, cương trực mà nhu hòa

*Thời Ngũ Đại: có năm triều đại thay nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960

*Hoa hồng liễu lục gian tình không: cảnh xuân tươi đẹp giữa bầu trời quang đãng

Ngay lúc Phụng Tình Xu đang vui mừng đánh giá xung quanh đại sảnh, một tiếng cười hùng hậu sang sảng truyền đến.

Bốn người đang ngồi đồng thời đứng dậy nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam trung niên với thân hình cao lớn bước tới. Đầu tóc đen rậm lộ vẻ chút thô cứng, dưới hai mày kiêu là một đôi mắt nghiêm khắc sáng ngời có thần, huyết Thái Dương nổi lên cùng với dáng người to lớn này cho thấy đây là một

người có công lực cao cường, đường nét rõ ràng trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng, người này chính là thành chủ Chằm Bích thành Tuấn Nhữ Dương .

“Tuân thành chủ.” Đầu tiên Yến Vô Nhai chấp tay nói.

“Ha ha! Vô Nhai à, sao lại gọi thành chủ, con đã là bằng hữu của Thụ nhi, cũng chính là đời chất của ta, gọi bá bá là được rồi!” Tuấn Nhữ Dương hào phóng cười nói, giọng điệu thẳng thắn và phóng khoáng khiến lòng người sinh hảo cảm.

“Vây Vô Nhai liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Yến Vô Nhai cười nói.

“Được, được! Ha ha ha!” Tuấn Nhữ Dương vui mừng cười trả lời.

“Mấy vị này là?” Ánh mắt Tuấn Nhữ Dương nhìn về phía ba người đứng thẳng ở một bên.

Yến Vô Nhai nghiêng người giới thiệu: “Hai vị này là Hoàng Vũ Tĩnh Xu cô nương và Tĩnh Ảnh huynh, bọn họ vốn là bằng hữu muốn cùng ta đến tham gia đại hội võ lâm, đi@en*dyan(lee^qu.donn) “ lại xoay người về phía Khanh Dĩ Yên; “Vị này là Khanh Dĩ Yên cô nương của Ngọc Tranh trang.”

Phượng Tĩnh Xu và Khanh Dĩ Yên nhẹ nhàng cúi đầu, cùng kêu lên nói: “Gặp qua thành chủ.”

Tĩnh Ảnh chỉ yên lặng ôm quyền thi lễ.

Tuân Nhữ Dương ôm quyền thi lễ, cất cao giọng nói: “Ba vị khách quý, mời ngồi!”

Đội sau khi mọi người ngồi xuống sau, Tuấn Nhữ Dương đột nhiên nói với hai nữ hài tử: “Nếu như hai vị không ngại, không chê cùng với Vô Nhai gọi ta là bá phụ là được rồi!”

“Chuyện này...” Khanh Dĩ Yên chần chờ một lát, sau đó nói: “Thành chủ, việc này chỉ sợ là không ổn đâu...”

Lời còn chưa dứt, Phượng Tĩnh Xu vượt lên trước kêu một tiếng: “Tuân bá bá!”

“Ồi!” Tuấn Nhữ Dương nghe thấy Phượng Tĩnh Xu dùng giọng nói giòn giã, kêu một tiếng ‘bá bá’, vui mừng cười đến mắt cũng cong lên. Tuấn Nhữ Dương tuyên bố chỉ cưới một vị phu nhân, hai người ân ái sâu đậm, ghen ghét người khác, nhưng kể từ sau khi Tuấn phu nhân sinh hạ tử Tuấn Thụ, bụng liền không còn tin tức, người ngoài đều nói vận khí của Tuấn phu nhân tốt như vậy, một lần có con trai, coi như mười mấy năm qua nữa lại không có tin tức truyền ra, dĩ nhiên liền dựa vào dòng tộc đình này, bảo tọa thành chủ phu nhân là có thể ổn định rồi. Nhưng người ngoài sao có thể hiểu tâm tình của người trong cuộc được? Tuấn phu nhân muốn nhất, vẫn là một nữ nhi thân thiết như áo bông tri kỷ! Tuấn Nhữ Dương này lo lắng cho ái thể, lại yêu ai yêu cả đường đi, vì vậy cũng hy vọng có thể có một nữ hài tử đến bầu bạn dưới gối phu thê hai người.

Lúc này nhìn thấy hai nữ hài tử, trong lòng vô cùng yêu thích, nên cũng không chú ý lần đầu tiên gặp mặt có nhiều xa lạ, liền đưa ra đề nghị xưng hô với các nàng. Vốn, Tuấn Nhữ Dương hẳn là càng thêm thân thiết với Khanh Dĩ Yên có thanh danh ở bên ngoài là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang và mỹ nhân đệ nhất võ lâm, bởi vì, một vị nữ hài tử khác nhìn không hề giống người giang hồ, ai ngờ, kết quả lại là như vậy. Khanh Dĩ Yên vốn nên là nữ nhi giang hồ phóng khoáng cởi mở, lại cổ hủ như thiên kim khuê các bình thường, ngược lại thì tiểu nữ oa Hoàng Vũ này lại thẳng thắn linh hoạt, lập tức liền có hảo cảm với Phượng Tĩnh Xu.

“Hoàng Vũ cô nương, con không để ý lão phu gọi con một tiếng Tĩnh nhi chứ?” Tuấn Nhữ Dương cười hỏi.

“Tuân bá bá nói đùa, nếu gọi ngài một tiếng bá bá, tất nhiên sẽ không để ý ngài xưng hô với ta.” Phượng Tĩnh Xu cười nhạt mà nói. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi thiếu chút nữa để Khanh Dĩ Yên đẩy mạng lưới quan hệ với người này ra ngoài rồi, thiên hạ ngày nay, thà rằng nhiều bằng hữu còn hơn ít kẻ địch, nếu Tuấn Nhữ Dương muốn quan hệ gần hơn với bọn họ, vậy thì có sao mà không làm đây? Đáng tiếc Khanh Dĩ Yên này cố giữ hình tượng của bản thân, ngu ngốc quảng cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống ra bên ngoài. Khanh Dĩ Yên ngu, Phượng Tĩnh Xu nàng cũng không ngu, vì vậy thừa dịp lời Khanh Dĩ Yên còn chưa nói hết, quyết định nhanh chóng cắt đứt lời nói phía sau của nàng, cũng mới được đối xử rõ ràng khác biệt hiện tại của Tuấn Nhữ Dương .

Tức khắc, hai người Tuấn Nhữ Dương và Phượng Tĩnh Xu hoà thuận vui vẻ, bên này, Khanh Dĩ Yên cúi thấp mặt, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thật chặt, bởi vì dùng sức quá độ mà ngón tay nhỏ nhắn khẽ trắng bệch đã sớm cắm móng tay thật sâu vào bàn tay mềm mại, đôi mắt đen thường ngày cũng nhiễm chút âm độc.

Tiện nhân này! Chẳng những vô lễ cắt đứt lời của nàng, còn lợi dụng nàng chiếm được hoan tâm của Tuấn thành chủ, hừ, xem ra bản thân còn xem thường nàng, tiện nhân, chờ coi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Khanh Dĩ Yên không ngờ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng chẳng những không có kiểm điểm tại sao nàng không được người khác yêu thích, ngược lại đẩy toàn bộ sai lầm tới trên đầu của người khác, nhìn nữ nhân tốt hơn nàng với ánh mắt căm thù, tâm tư của nàng thật sự ghê tởm.

Phượng Tĩnh Xu vốn không có để ý tới Khanh Dĩ Yên đang suy nghĩ gì, vẫn cùng Tuấn Nhữ Dương trò chuyện với nhau, hai người từ phòng ốc đến trà đạo rồi đến thi tử, càng nói chuyện với nhau càng vui mừng, hai bên đều vì gặp được tri kỷ mà mừng rỡ không thôi. Rốt cuộc, lúc Tuấn Nhữ Dương kích động không tự kiềm chế được, da.nze.quydo/nn hẳn lại một lần nữa muốn mời đám người Phượng Tĩnh Xu, nhất định phải ở lại Tuấn phủ mấy ngày mới thả bọn họ đi. Mấy người cũng không tiện từ chối, vì vậy đồng ý. Chỉ là, đáy lòng Khanh Dĩ Yên có thù hận càng sâu với Phượng Tĩnh Xu.

Ngay lúc bọn họ đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thụ nhi à!”

Q.1 - Chương 36: Ở lại Tuân phủ (2)

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thư nhi à!”

Mấy người cùng nhau ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng dáng đỏ rực nhảy vọt về phía đại sảnh, trong đại sảnh tĩnh lặng lập tức truyền đến từng tiếng leng keng thanh thủy, và từng tiếng kêu của quần gia trung niên ở phía sau “Tiểu tử tông, chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận té!”

Phượng Tình Xu hí hóp mắt, cẩn thận quan sát người nhảy nhót nhót này, mái tóc dài dày mềm mượt được một sợi dây màu đỏ buộc lên thật cao, trên trán đầy đặn đeo một viên bảo thạch đỏ rực, dưới đôi mày rậm là một đôi mắt phượng hiếm có, trong đôi mắt phượng đen láy kia lộ vẻ ngây thơ và hồn nhiên, từng chiếc từng chiếc lông mi y hệt nhung thiên nga*, trên khuôn mặt trắng nõn tỏa sáng lấm ắt đi mấy phần bóng tối, trên má hồng nhuận non mềm có một hoa văn phượng hoàng nhỏ nhỏ hiện lên màu đỏ rực và ánh kim, (Vân Nhi: không biết là sao mà có hoa văn trên má nhi????) cái mũi đẹp dễ tình xảo bởi vì chạy mà thấm ra từng giọt mồ hôi trong suốt, môi như quét mỡ, trông rất là mê người. Người thiếu niên này hình như đặc biệt yêu thích màu đỏ, dĩ nhiên liequidoon ngoài dây cột tóc màu đỏ, vật trang sức màu đỏ trên trán ra, ngay cả y phục trên người hắn cũng là cẩm y đỏ rực trên lấy phương pháp thêu vàng bạc đan chéo nhau chế ra bức Bách Điều Triều Phượng đồ, giày là một đôi ủng màu đỏ mạ vàng, đặc biệt nhất là, trên cổ, cổ tay, bên hông, mắt cá chân của hắn, thậm chí là trên đôi giày của hắn treo đầy lục lạc!

*nhung thiên nga: một loại nhung dày, ẩm được làm từ lông thiên nga

Sắc mặt Phượng Tình Xu đen sì, đây quả thực là một lục lạc di động à!

Ngay lúc Phượng Tình Xu quan sát người tới, thiếu niên kia đã chạy đến trước người Yến Vô Nhai, đôi tay lúi lét kéo Yến Vô Nhai đứng đưa đưa, hưng phấn nói: “Yến ca ca, huynh rốt cuộc cũng đến thăm Thư nhi rồi!” Sau đó lại rất uất ức tố cáo nói: “Buổi sáng lúc nghe nói Yến ca ca sẽ tới nhà Thư nhi, nhưng khi Thư nhi chạy đến tìm huynh lại không thấy huynh đâu, Thư nhi cho là huynh không tới chứ!” Sau đó lập tức lại vui mừng nói: “Ta biết ngay Yến ca ca chắc chắn đến thăm Thư nhi, hi hi, Yến ca ca, huynh thật tốt!”

Yến Vô Nhai ôn nhã cười một tiếng, dịu dàng nói: “Thư nhi, Yến ca ca chỉ đi đón hai bằng hữu tới đây mà thôi, sao Yến ca ca có thể không đến thăm đệ chứ!”

Thiếu niên nghi ngờ nghiêng đầu hỏi: “Bằng hữu? Bằng hữu gì?”

Yến Vô Nhai đáp: “Là bằng hữu Yến ca ca gặp được trên đường, bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca! Bọn họ muốn cùng với Yến ca ca đi tham gia đại hội võ lâm.”

Thiếu niên vừa nghe, cặp mắt nhất thời lóe sáng, lập lại: “Ân nhân cứu mạng? Đại hội võ lâm?” Đột nhiên bật lên một tiếng hoan hô, “Bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca? Có phải đại hiệp giang hồ hay không? Bọn họ cũng sẽ cùng với Yến ca ca mang Thư nhi đi tham gia đại hội võ lâm sao!?”

Yến Vô Nhai cười cười, dắt thiếu niên đi tới trước mặt Phượng Tình Xu và Tinh Ảnh, giới thiệu: “Thư nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của Yến ca ca, vị này là Hoàng Vũ Tinh Xu cô nương, một vị khác là Tinh Ảnh huynh đệ, thị vệ của nàng.” Dieenndkdan/leequhydonnn Lại xoay người về hai người Phượng Tình Xu, giới thiệu: “Hoàng Vũ cô nương, vị này chính là bằng hữu mà ta nói, Tuân Thư Tuân công tử.”

Ngay từ lúc Yến Vô Nhai dắt Tuân Thư đi tới thì Phượng Tình Xu đã đứng đứng dậy, đợi đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu xong, Phượng Tình Xu nhẹ nhàng thi lễ, lại cười nói: “Tinh Xu gặp qua Tuân công tử.”

Chỉ thấy Tuân Thư vừa tới trước mặt Phượng Tình Xu, đột nhiên hoảng hốt một trận, vừa nghe thấy giới thiệu, miệng gần như không thể tin được phun ra một chuỗi lời nói mơ hồ, chưa đợi người nghe thấy, đã biến mất vô tung. Cho đến khi Phượng Tình Xu hành lễ, hắn mới giật mình tỉnh lại, vội vàng kéo tay Phượng Tình Xu, cười hi hi nói: “Tỷ tỷ đa lễ, tỷ gọi ta là Thư nhi được rồi!”

Phượng Tình Xu cực kỳ thích tính tình ngây thơ của Tuân Thư, hắn giống như một Duy nhi khác, năm đó tiểu Duy nhi năm tuổi, chỉ biết ý vào nàng, coi nàng là trời. Vì thế cũng không khách khí, lập tức một tiếng “Thư nhi” ôn nhu liền bật thốt ra, chỉ là một tiếng “Thư nhi” này, bao hàm nồng đậm cưng chiều ở trong đó, khiến tâm tư của mấy người trong lúc nhất thời đều khác biệt.

Làm phụ thân, Tuân Nhữ Dương đương nhiên thích thương yêu con của hắn, vì vậy ai đối xử với con của hắn tốt, ai thật tâm thích con của hắn, hắn tất nhiên cực kỳ nhạy cảm, huống chi hắn trải qua vô số sóng to gió lớn, nhìn mặt mà nói chuyện là chuyện thường ngày, rất dễ dàng xác định phẩm chất của người thế nào, vừa rồi lúc Thư nhi tiến vào, bốn người ở đây, vẻ mặt không giống nhau. Yến Vô Nhai là xuất từ bản tính ôn nhã mà cười; Tinh Ảnh kia trầm mặc không có động tĩnh gì, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua vậy; dieendaanleequydonn Khanh Dĩ Yên cũng là một mảnh hồ hững, chỉ đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu thân phận của Thư nhi thì mới ngẩng đầu liếc nhìn, rồi lướt qua; mà ý vị sâu xa nhất, chính là phản ứng của nữ oa nhi trước mắt này, ngay từ đầu đã cẩn thận quan sát Thư nhi, đối với trang phục khác thường của Thư nhi ngoài một chút buồn cười ra thì không mang theo ác ý, mà giờ khắc này trong một tiếng kêu lên kia, lại bao hàm cưng chiều, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng là đối với kết quả như vậy, hắn là vui mừng khi thấy việc thành công, hơn nữa bởi vì do Thư nhi, thiện cảm của hắn đối với nàng càng sâu hơn một chút.

Mà Tình Ảnh, lại là hiện lên ngạc nhiên trong nháy mắt, rồi sau đó liền hạ tầm mắt xuống. Tiểu thư e là lại nhớ tiểu vương gia Duy Tình rồi, dù sao tuổi của thiếu niên trước mắt xấp xỉ với tiểu thư, mà lại ngây thơ như vậy....

Yến Vô Nhai có chút khó hiểu, từ việc hấn và Hoàng Vũ cô nương chung đụng đến giờ, nàng cũng không phải là một người dễ dàng thân cận với người khác, hôm nay lại có thể gọi thẳng Thư nhi, có thể là Thư nhi vốn khiến người khác ưa thích đi!

Trong lòng Khanh Dĩ Yên thầm giễu cợt, tiểu đề từ* này cũng sẽ chỉ chiếm được niềm vui từ tên ngốc từ đó thôi...

*tiểu đề từ: nghĩa từ này hơi nhạy cảm, mn có thể hiểu rằng Khanh Dĩ Yên đang mắng chửi Phụng Tình Xu với ý xấu.

Yến Vô Nhai lại dắt Tuấn Thư đi tới trước mặt Khanh Dĩ Yên giới thiệu: “Thư nhi, vị này cũng là bằng hữu của Yến ca ca, nàng là nữ hiệp nổi danh trên giang hồ đấy! Nàng chính là mỹ nhân đệ nhất giang hồ Khanh Dĩ Yên mà ta đã nói với đệ.”

Khanh Dĩ Yên cũng đứng dậy cúi đầu, kết quả Tuấn Thư lại chỉ là liếc nàng một cái, “Ờ” một tiếng, lại chạy tới quán Phụng Tình Xu.

Đối xử khác biệt rõ ràng với hai người khiến Yến Vô Nhai có chút lúng túng, nụ cười khéo léo trên mặt cũng thiếu chút nữa không nhận được, đôi bàn tay trắng nõn dưới ống tay áo đã sớm siết chặt cái khăn gấm rồi, ánh mắt chột lóe, trong lòng thầm hừ: ngốc tử không có mắt!

Động tác của Khanh Dĩ Yên không có thoát khỏi ánh mắt của Tuấn Như Dương, hấn khẽ nhíu mày, sau đó áy náy nói với Khanh Dĩ Yên: “Xin lỗi, tiểu nhi vô lễ.”

Khanh Dĩ Yên vội vàng cười nói: “Không sao, công tử là người thẳng thắn, Dĩ Yên sao có thể vì thế mà so đo.”

Tuấn Như Dương có thâm ý khác cười lên ha hả, nói: “Quả nhiên là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang, hôm nay Tuấn mỗ thật đúng là mở mang kiến thức!”

Khanh Dĩ Yên không có nghe ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói này, cho là Tuấn Như Dương đang khen nàng, vì vậy cũng lộ ra nụ cười chiều bãi của nàng.

Vừa mới đầu, Tuấn Thư quán Phụng Tình Xu hỏi lung tung này kia, đối nữ tử trước mắt này, cực kỳ ưa thích, da.nlze.quydo/mn chính là nhận không được nghĩ muốn thân cận nàng. Tuấn Như Dương thấy, buồn cười thầm nghĩ, thật không hổ là con trai của ta, mắt nhìn người cũng khác biệt.

Nhìn Phụng Tình Xu bị Tuấn Thư dây dưa có chút túng quẫn, vì vậy lên tiếng vì nàng giải vây nói: “Thư nhi, con gấp cái gì, Hoàng Vũ cô nương vẫn còn ở trong phủ chúng ta mấy ngày mà, có rất nhiều thời gian!”

“Có thật không!?” Tuấn Thư vừa nghe, vui mừng kêu lên, vội vàng lôi kéo Phụng Tình Xu đi vào trong nhà, vừa đi vừa thì thầm: “Tỷ tỷ, đi, ta đi tìm gian phòng cho tỷ....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Tuấn Thư chịu nhục

Nếu như nói trước kia ở cùng một chỗ với Duy nhi thời điểm Duy nhi đối với nàng là tuyệt đối ý lại, vậy thì hiện giờ Thư nhi đối với nàng chính là hết lòng dây dưa, mờ hồi.....

Phụng Tình Xu chưa bao giờ biết rằng người quán quít có thể đạt tới loại cảnh giới này, một ngày hai mươi bốn giờ, không có một khắc nào không quán nàng, bắt đầu từ bữa sáng, Thư nhi ngay cả một khắc cũng không rời dính chặt bên người Phụng Tình Xu, mặc kệ nàng đi dạo hoa viên, tìm Tuấn Như Dương nói chuyện phiếm, hay là lướt qua những món hàng trên đường phố, cho dù làm gì hấn cũng đều dính nàng thật chặt, chưa nói tới một tác cũng không rời, ít nhất cũng là đặt mắt ở chỗ nhìn thấy được, ngay cả đi nhà xí, tiểu tử kia cũng giống như thường thức nhà xí nhà mình mà đi dạo ở bên ngoài, buổi tối đi ngủ lại càng nhiều lần có ý đồ xông lên giường Phụng Tình Xu, cuối cùng bị Phụng Tình Xu dùng một búp bê lớn, một chuyện xưa trước khi ngủ trao đổi, e là chỉ có đoạn thời gian buổi tối đó, Phụng Tình Xu mới có thể hơi hòa hoãn một chút đi!

Tuấn Thư “gấp gáp canh người” như vậy người bình thường không chịu được, nhưng mà đối Phụng Tình Xu mà nói cũng là không sao, ngoài có được đầy đủ sự nhân nại ra, Phụng Tình Xu phát hiện bề ngoài Tuấn Thư xem ra không khác người nào, nhưng trên thực tế trí lực tài nghệ của hấn cũng chỉ có bảy tám tuổi, mặc dù không biết là nguyên nhân gì tạo thành, nhưng đối với cặp mắt tinh khiết kia, trong lòng Phụng Tình Xu tràn đầy thương tiếc, vì vậy cũng càng thêm sùng ái dung túng Tuấn Thư, không tự chủ coi Tuấn Thư cùng lứa với nàng thành một đứa bé.

Đều nói đứa bé là mẫn cảm nhất, người nào tốt với hấn, người nào không tốt với hấn, hấn rõ ràng nhất, vì vậy kể từ sau khi một nhóm bốn người Phụng Tình Xu tới Tuấn phủ, Tuấn Thư càng ngày càng thích dính Phụng Tình Xu, mà phu thê Tuấn Như Dương lại là bộ dáng vui mừng khi việc thành công, cứ mặc cho Tuấn Thư cả ngày lẫn đêm đi theo Phụng Tình Xu, ngay cả bọn hạ nhân trong phủ cũng càng ngày càng lấy bộ dáng nhìn Phụng Tình Xu như “thiếu phu nhân tương lai“, khiến Phụng Tình Xu hoàn toàn im lặng.

Đang nói, cái âm thanh “đỉnh linh đỉnh linh” lại vang lên, chỉ là lần này cùng đến cũng không phải là tiếng cười sung sướng, mà là tiếng bước chân loạng choạng trong tiếng khóc nện ngào! Phượng Tinh Xu cả kinh, cũng bất chấp Tinh Anh ở đây, di chuyển tức thời, đi tới bên cạnh Tuấn Thư ngoài cửa, lại bị nhân nhi trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy xưa nay tiểu nhân nhi luôn luôn sạch sẽ mà bây giờ quần áo lại lộn xộn; mái tóc dài dày kia luôn luôn lấy sợi dây màu đỏ buộc lên lại bị tháo ra như cỏ dại, đai lưng màu đỏ nghiêng cắm vào giữa tóc, co quắp lại; dienddn liequdoon những cái chuông tinh xảo đáng yêu kia cũng treo tán loạn ở trên người, rõ ràng có dấu vết tranh đoạt; trong cặp mắt phượng đen láy kia không còn lóe lên sự ngây thơ, mà là từng chút nước mắt; khiến người nhìn thấy đau lòng nhất là trên làn da mềm mại hồng nhuận như quả đào mật, từng vết thương ứ đọng tím bầm ở dưới nắng sớm lại có vẻ chói mắt như vậy!

Hắn cứ lẳng lặng cuộn mình ở chỗ rẽ hành lang như vậy, y phục đỏ thắm còn có vết nhỏ màu xám tro, hiển nhiên là bò qua từ chuồng chó mà ngày đó hắn nói cho nàng biết.

Lửa giận trong lòng Phượng Tinh Xu trong nháy mắt điên cuồng đốt cháy.

Là ai, là ai ức hiếp hắn, là ai để cho hắn chật vật như vậy! Để cho tinh linh luôn luôn tươi cười thỏa mãn, lại uất ức co rúc ở trong góc khóc thút thít như thế! Nếu không phải thính lực của nàng nhạy bén hơn người thường, có phải hôm nay sẽ để đứa nhỏ ở chỗ im ắng này khóc lóc rồi không đây! Tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào thương tổn hắn!

Ôm lửa giận và thương tiếc tràn đầy trong lòng, Phượng Tinh Xu cúi người ôm lấy cái người gầy yếu đó, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn, trước vẻ mặt kinh ngạc của hắn mà ôm lấy hắn (mồ hôi, mọi người đừng nói Xu Xu là nữ đại lực sĩ a ~~~ người ta từng luyện công chính là không giống người khác một chút ~~~), rồi trước ánh mắt kinh ngạc của Tinh Anh khi đuổi theo sau mà quay người đi vào trong phòng.

Đặt Tuấn Thư ở trên giường êm, Phượng Tinh Xu vừa dịu dàng sửa sang lại mái tóc đen xốc xếch của Tuấn Thư, vừa nhẹ giọng hỏi: “Thư nhi sao vậy? Tại sao lại khóc? Hôm nay tý tý chờ đợi rất lâu, cũng không thấy đệ, còn tưởng rằng đệ không tới!”

Tuân Thư vừa nghẹn ngào, vừa len lén liếc Phượng Tinh Xu một cái, lắp bắp nói: “Tỷ tỷ, là Thư nhi đàn, Thư nhi vô dụng, Thư nhi là một kẻ đàn....”

Càng nói, âm thanh càng nhỏ, cuối cùng gần như không có tiếng, nhưng Phượng Tinh Xu nghe rõ ràng, cũng chính là nghe rõ ràng mới tức giận như vậy.

Là ai đã nói với hắn những chuyện này!? Trước hôm nay, cái đứa nhỏ ngây thơ này vốn không biết gì cái gì là đàn, cái gì là ngu, hắn tựa như tiểu tinh linh sống cách biệt trong thế đảo nguyên, không rành nhân gian thế tục, là ai tàn nhẫn như vậy, lại phá vỡ thế giới thanh thuần của hắn!

Phượng Tinh Xu hít sâu một hơi, trên mặt mang theo nụ cười, âm thanh lại càng nhu hòa, trấn an nói: “Làm sao có thể chứ? Thư nhi của chúng ta thông minh như vậy, ai có thể nói Thư nhi không phải chứ?”

“Không phải vậy!” Tuấn Thư đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt phượng đen láy uất ức nhìn Phượng Tinh Xu, “Bọn họ đều nói Thư nhi là người ngu, bọn họ nói Thư nhi là chó, chỉ có trên người con chó của mới có thể mang theo chuông!” Nói xong, Tuấn Thư mới quyết liệt lôi kéo chuông trên người, vừa kéo vừa điên cuồng kêu lên: “Kẻ ngu, kẻ ngu!” “Hắc hắc! Trên người kẻ ngu còn mang theo chuông chó!” “A! Chuông này còn bằng bạc, cầm đi bán nhất định sẽ kiếm được tiền!”

Phượng Tinh Xu kinh hãi, vội vàng lôi kéo hai tay của hắn không để cho hắn làm thương tổn đến bản thân, lại nghe thấy tiếng kêu không ngừng từ trong miệng hắn, trong lòng biết hắn nhất định là bị người nào vây đánh, chuông trên người lại bị người cướp đoạt, mới có thể chật vật như vậy, cảm thấy giận dữ.

Đột nhiên, lại thấy Tuấn Thư lớn tiếng la hét “đừng”, toàn thân gắt gao co lại thành một cục, cầu khẩn kêu lên: “Đừng! Đừng giành chuông của Thư nhi, đừng giành đồ của Thư nhi!” “Đừng! Thư nhi không thể không có chuông, không có chuông tý tỷ sẽ không tìm được Thư nhi nữa!” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

Phượng Tinh Xu nghe Tuấn Thư mất trí gào thét, trong lòng đau xót, đưa tay điểm huyệt ngù của Tuấn Thư, một khắc trước người còn kích động không thôi sau một khắc liền yếu đuối ngồi phịch ở trong lòng Phượng Tinh Xu. Phượng Tinh Xu thương tiếc vuốt ve tóc Tuấn Thư, đưa lưng về phía Tinh Anh, trong miệng lại vô cùng lạnh lẽo ra lệnh: “Tra!”

Cả người Tinh Anh run lên, ánh mắt phức tạp nhìn Phượng Tinh Xu, không tiếng động quay người đi.

Đợi sau khi Tinh Anh rời đi, Phượng Tinh Xu lập tức bày kết giới lên gian phòng, để phòng có người tự tiện xông vào, lại phát tay gọi hai Hắc Linh Lung, ba Lục Linh Lung và một Tử Linh Lung, đứng dậy rời khỏi Tuấn Thư, nhìn hai Hắc Linh Lung đang cho tiến hành thôi miên Tuấn Thư, dinendian.loqidJon ba Lục Linh Lung đều chiếu cố chăm sóc thân thể Tuấn Thư, mà Tử Linh Lung trầm mặc thủ hộ ở một bên, Phượng Tinh Xu xoay người bước ra gian phòng. Ngủ đi, Thư nhi, sau khi tỉnh dậy, đệ sẽ quên đã từng gặp thống khổ và ác mộng, là ta sơ suất, không có bảo vệ tốt cho đệ, sau này sẽ không để cho người khi dễ đệ nữa!

Trên đường Phượng Tinh Xu âm thầm đi vào tiểu sảnh nơi phụ thể Tuấn Nhữ Dương dùng điểm tâm, toàn thân nàng tản ra khí tức lạnh lùng khiến tóc gáy phụ thể hai người Tuấn Nhữ Dương dựng lên, sợ hãi nhìn nữ hài mới mười tám tuổi trước mắt này, không hiểu tại sao hài tử này trong ngày thường ôn hòa lễ độ, đáng yêu lại sẽ biến thành như vậy.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trải qua ánh mắt kịch liệt giao chiến, quyết định do Tuấn Nhữ Dương đứng đầu một nhà đặt câu hỏi: “Tinh nhi, này, xảy ra chuyện gì à?” Bởi vì tên hai người đều là đồng âm(???), vì dễ phân biệt, bình thường vẫn gọi Phượng Tinh Xu là Tinh nhi.

Phượng Tinh Xu giương mắt lướt qua hai người một phen, lại rũ mí mắt xuống, nói: “Thư nhi vừa mới đến chỗ của ta.”

Hai người không hiểu liếc nhau một cái, nói: “Vậy thì tốt mà....”

Phượng Tình Xu giống như không nghe thấy lời của hai người, nói tiếp: “Hắn khóc, hơn nữa toàn thân xóc xếch, trên người vừa xanh vừa tím, rất dễ nhận thấy là bị người đánh!”

“Cái gì! ?” Hai người khiếp sợ đứng lên, “Tại sao có thể như vậy!”

“Thư nhi, Thư nhi của ta!” Tuân phu nhân lập tức liền khóc ồ lên, hơn nữa ra vẻ muốn chạy ra ngoài.

Phượng Tình Xu quát lạnh một tiếng khiến thân hình Tuân phu nhân dừng lại, nói: “Trước mắt Thư nhi không có việc gì, đã ngủ yên rồi, mời phu nhân ngồi.” Nhìn thấy Tuân phu nhân lo lắng ngồi xuống, Phượng Tình Xu nói ra mục đích đến: da.nlze.quydo/n “Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tình Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hắn cũng vô cùng đáng yêu, vì vậy Tình Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Thù sẽ báo

“Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tình Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hắn cũng vô cùng đáng yêu, Die nd da nl e q u u ydo n vì vậy Tình Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt phu thê Tuân Nhữ Dương đều buồn bã, trầm mặc không nói.

Thấy hai người không nói lời nào, Phượng Tình Xu cũng không thúc giục, tự ý rót một ly hương nồng từ bên trong ấm trà, cũng không uống, chỉ là vuốt vuốt mép chén, lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến lâu sau, Tuân Nhữ Dương mới thở dài thật sâu, giữa lông mày tích đầy u buồn, yếu ớt nói: “Thư nhi, từ nhỏ đã như vậy rồi.”

Tuân phu nhân bỗng ngẩng đầu, rung rung nhìn sang phu quân của bà, về mặt lại áy náy cúi thấp xuống, nghẹn ngào nhớ tới: “Nhữ Dương, thật xin lỗi, thật xin lỗi....”

Về mặt Tuân Nhữ Dương thương tiếc vỗ nhẹ tay Tuân phu nhân, nói: “Đĩnh nhi, đây không phải là lỗi của nàng.”

Tuân phu nhân cúi thấp mặt khóc không ra tiếng: “Nhưng nếu như không phải là lỗi của ta, trí tuệ của Thư nhi hẳn sẽ không như đứa trẻ, nếu như không phải là ta, Tuân gia sẽ không chỉ có một độc đinh là Thư nhi”

“Đủ rồi, Đĩnh nhi, chúng ta có Thư nhi là đủ rồi, huống chi tình hình của Thư nhi cũng không phải là do nàng nguyện ý....”

Phượng Tình Xu cau mày, từ trong đối thoại của hai người có thể biết được, chứng si ngốc của Tuân Thư là trong thai mang tới, cũng chính là bẩm sinh, dieendaanleequydonn vậy thì cũng không tồn tại cái gì hãm hại rồi. Lấy được đáp án nàng muốn, Phượng Tình Xu đứng dậy, muốn thức thối rồi khỏi, chỗ Tình Ảnh, vẫn còn đang chờ nàng đây.

“Hoàng Vũ cô nương “ Rốt cuộc phát hiện Phượng Tình Xu rời khỏi, Tuân Nhữ Dương vội vàng lên tiếng, thấy Phượng Tình Xu dừng bước lại, vì vậy nói: “Bởi vì chứng si ngốc của Thư nhi, từ nhỏ chúng ta đã che chở nó, không để nó ra đường dễ rồi bị ngoại giới ảnh hưởng, cũng không để người ngoài biết đặc thù của Thư nhi, không muốn để người ngoài khinh thường hắn, nhưng mà không nghĩ tới....” Dừng một chút, Tuân Nhữ Dương nghi ngờ hỏi: “Hôm nay Thư nhi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe lời Tuân Nhữ Dương nói, Phượng Tình Xu xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn nói: “Mặc kệ hôm nay Thư nhi đã xảy ra chuyện gì, người, cái người phụ thân này, phải chịu phần lớn trách nhiệm!” Thấy Tuân Nhữ Dương sững sờ, Phượng Tình Xu nói tiếp: “Bản thân Thư nhi không phải là người thường, như vậy người cũng không nên nhốt hắn từ nhỏ ở bên trong phủ, hơn nữa không để cho người ngoài biết tình huống của hắn, nếu không, dân chúng Chăm Bích thành thấy Thư nhi ít nhất sẽ nhớ hắn là công tử phủ thành chủ mà lưu ba phần đường sống, không đến nỗi ức hiếp hắn như vậy!”

“Chuyện này..... là ta suy tính không chu đáo.....”

“Huống chi, cõi đời này cũng không chỉ có một đứa ngốc Thư nhi, mặc dù Thư nhi ngốc, nhưng cũng không phải là không có năng lực tự lo liệu cuộc sống, chỉ là trí tuệ như trẻ con, chắc hẳn trong thành này, không chừng có trẻ ngốc nhà khác, người bảo vệ Thư nhi như thế là bởi vì hắn là hài tử của người, nhưng làm người đứng đầu thành, da.nlze.quydo/n có phải người cũng có thể chăm sóc đến hài tử của con dân hay không? Có phải cũng nên trợ giúp những gia đình có đứa trẻ si ngốc, gia đình có người tàn tật hay không? Có phải cũng nên suy tính một chút cho những người bởi vì sự ngu dại, thân bị tàn phế liền bị người vứt bỏ hay không?”

Thấy Tuân Nhữ Dương bởi vì lời của nàng mà lâm vào trầm tư, Phượng Tình Xu không cần phải nhiều lời nữa, quay người đi.

“Từ nhỏ thể chất của Thư nhi khác hẳn với người thường, nhất là làn da đặc biệt mềm mại, hơi dùng sức một chút, sẽ bị bầm, ta xem hay là trước tìm đại phu xem một chút đi!” Tuần phu nhân ở phía sau nâng vội vàng nói.

Phượng Tình Xu cũng không xoay người, chỉ là lưu lại một câu “tự sẽ xem xét” liền nghênh ngang rời đi. Không có ai phát hiện hiện tượng kỳ quái này, thành chủ một thành, lại trọng đãi* đối với một nữ hài tuổi gần mười lăm như thế, ngay cả bản thân Tuần Nhữ Dương cũng chưa từng phát giác có gì không ổn.

*trọng đãi: tiếp đãi long trọng, có lễ

Khi Phượng Tình Xu trở về phòng, Tinh Ảnh cũng vừa lúc trở lại.

Phượng Tình Xu không để lại dấu vết thu hồi kết giới và Linh Lung, cùng Tinh Ảnh đi vào trong nhà.

“Tra được chưa?” Phượng Tình Xu lạnh giọng hỏi.

“Rồi, tiểu thư.” Tinh Ảnh chậm rãi báo cáo: “Vừa rồi thủ hạ dọc đường tìm kiếm, cộng thêm bí mật điều tra, đã tìm được nguyên nhân hôm nay Tuần công tử chịu nhục.”

“Nói!” Phượng Tình Xu nheo mắt lại, giọng nói âm lãnh.

“Theo lời thủ vệ Tuần phủ, sáng sớm Tuần công tử đã đi ra ngoài, vì vậy chúng ta cùng nhau ra bên ngoài tìm kiếm, trên đường có một số người buôn bán nói cho chúng ta biết sáng sớm hôm nay có một công tử hồng y đi tới Mỹ Thực Hiên, dinendian.loqidJon lúc chúng ta đi theo hướng kia liền nhìn thấy một đám tiểu hài tử đang đùa dỡn, hơn nữa, còn là chơi trò chơi ngốc từ hồng y!” Vừa dứt lời, Tinh Ảnh lập tức cảm thấy rung cả mình.

“Rất, được, tiếp, tục!” Cặp mắt Phượng Tình Xu đột nhiên hiện lên tia lạnh.

“Hỏi thăm, mới biết sáng sớm hôm nay có vị công tử hồng y đi Mỹ Thực Hiên mua điểm tâm, kết quả lại cảm đồ chạy lấy người, vốn không biết phải trả tiền, hỏi hán cũng không biết, vì vậy người vây xem liền bắt đầu nói hán kẻ ngu, những hài tử kia xem nào nhiệt cũng cười ầm lên mắng hán kẻ ngu, còn dùng cục đá ném vào người hán, mà những người lớn kia lại càng châm chọc khiêu khích, tiểu nhị Mỹ Thực Hiên thấy hán một thân cao quý, đồ trang sức trên người hình như là vật phẩm có giá trị, vì vậy nổi lên tham niệm, lấy danh nghĩa trả tiền liền bắt đầu cướp đoạt chuông trên người hán, mà mấy du côn đầu đường cũng ỷ vào hán là kẻ ngu liền thừa dịp hỗn loạn ủa lên tính đục nước béo cò, cũng giành mấy cái chuông...”

“Đủ rồi!” Phượng Tình Xu chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai lại quanh quẩn một âm thanh giòn giã: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thích ăn cái gì nha?”

“Tỷ tỷ mấy ngày trước đã ném điểm tâm Mỹ Thực Hiên, ha ha, cái đó cũng thực không tệ, ngày khác cũng để Thư nhi ném thử một chút...”

“Mỹ Thực Hiên?”

Lời nói giòn giã vẫn còn ở bên tai, ai ngờ, hôm nay tiểu nhân nhi này liền bị uất ức như thế!

“Đi, tra rõ, một người cũng không thể sót!” Phượng Tình Xu dè nén lửa giận, ra lệnh, mệnh lệnh này, là nghiệt chương cả đời hơn mười người sau này ở Châm Bích thành cũng không thoát khỏi được!

***** tuyên phân cách ***** Tiêu Tương thư viện *****

“Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì vậy?” Sáng ngày hôm sau, Tuần Thư đi theo phía sau Phượng Tình Xu tới phòng bếp, tò mò nhìn chung quanh.

“Thư nhi ngoan, đi ra bên ngoài đợi tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ làm bữa sáng mỹ vị cho Thư nhi.” Phượng Tình Xu dịu dàng nói với Tuần Thư.

“Bữa sáng?” Đôi mắt phượng đen láy của Tuần Thư lập tức sáng lên, “Tỷ tỷ làm bữa sáng ăn nhất định rất ngon!” Nói xong, di@en*dyan(lee^qu.donnn) lập tức nuốt ngụm nước miếng “ừng ực” một tiếng, sau đó vô cùng kỳ vọng nhìn Phượng Tình Xu: “Tỷ tỷ, đệ có thể mời phụ thân và nương cũng cùng đi ăn được không?”

Phượng Tình Xu mỉm cười nói: “Được.” Trầm ngâm một lát, lập tức nói: “Nếu không chúng ta dùng bữa sáng ở trong hoa viên đi, giờ này vừa đúng lúc.”

“Được a được a!” Tuần Thư vui vẻ vỗ vỗ tay, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói “Vây đệ đi gọi phụ thân và nương!”

Nhìn bóng dáng Tuần Thư vui mừng, Phượng Tình Xu cũng cười. Xem ra, Thư nhi đã quên mất những việc đáng sợ ngày hôm qua, cũng tốt, để cho Hắc Linh Lung xóa đoạn ký ức này của hán đi, đừng lưu lại ám ảnh trong tâm hồn ngây thơ của hán, về phần những người đã từng khi dễ hán.... ánh mắt Phượng Tình Xu tối sầm lại, gọi lên một nụ cười lạnh.Nàng cho tới bây giờ vẫn không phải là người thiện lương, vì vậy cũng liền đừng hy vọng nàng tha thứ.

Mời toàn bộ người trong phòng bếp ra ngoài, ngay cả trợ thủ cũng không cần, Phượng Tình Xu đóng cửa phòng bếp “phanh” một tiếng, sau đó vung tay lên, lại đi ra mấy Hắc Linh Lung và Lục Linh Lung, sau đó Phượng Tình Xu liền an nhàn nằm ở trên ghế quý phi lấy ra từ trong Thảm Xu Vãn, nhìn Hắc Linh Lung không ngừng bận rộn, sau đó bùng ra từng phần bữa sáng khiến người ta thèm thường

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Tiêu dao nhất là ở trong vườn lúc sáng sớm(1)

Hoa viên luôn luôn yên lặng nhưng sáng sớm hôm nay lại ồn ào náo loạn cả lên.

Chỉ thấy Tuấn Thư toàn thân đỏ rực cười vui vẻ, âm thanh thanh thúy thỉnh thoảng vang lên: “Đề chỗ này, đề chỗ này”, “Không đúng, không đúng”, “Lấy thêm nhiều chút, lấy thêm nhiều chút “.....

Ngoài những người bị Tuấn Thư chỉ huy dọn đồ tới tới lui lui ra, những hạ nhân khác cũng bị tiếng cười đùa trong vườn đầy sắc xuân hấp dẫn tới đây, rồi rít tò mò nhìn vào bên trong, nhìn những người khác cười ha hả vừa nâng cái bàn vừa trái khăn, có một gia đình thật sự tò mò, vì vậy vội vàng kéo tiểu tử đi ở phía trước hỏi “A Kỳ, các người đang làm cái gì vậy?” Người xung quanh vừa nghe, vây lại vênh tai lên hỏi thăm tin tức.

Cái tiểu tử gọi là A Kỳ cười lên với hai hàm răng trắng, thật thà nói: “ Buổi sáng hôm nay Hoàng Vũ cô nương nói muốn làm điểm tâm cho thiếu gia, thiếu gia nói muốn cùng ăn với lão gia phu nhân, Hoàng Vũ cô nương mới để cho thiếu gia bày bàn ăn dùng đồ ăn sáng ở trong hoa viên.”

Dùng đồ ăn sáng ở hoa viên? Bọn hạ nhân đưa mắt nhìn nhau. Ở thời đại tuấn thủ lễ giáo nghiêm ngặt mà nói, điều này gần như là không thể tưởng tượng được —— ngoài việc dùng cơm ở trong nhà ra, lại còn có thể ăn ở bên ngoài?

Ngay lúc bọn hạ nhân nghi hoặc không thôi, đương gia Tuấn phủ Tuấn đại lão gia và phu nhân cùng nhau đến, vẻ mặt hai người đều là mới lạ và hưng phấn, không chút nào nghĩ đến cái gì mà trái với lễ giáo, đòi phong bại tục giáo điều giáo quy. Một đám người làm thấy lão gia phu nhân đã tới, rồi rít đứng ở hai bên nhường đường, để hai người nhanh chóng đến hoa viên.

“Phụ thân, nương! Mau tới đây, mau tới đây!” Nhìn thấy phu thê Tuấn Nhữ Dương xuất hiện trên lối nhỏ ở hoa viên, lập tức vẫy tay lớn tiếng gọi, đợi đến khi hai người đến gần, Tuấn Thư há hê hỏi: “Phụ thân, nương, dieendaaneequydonn người xem, Thư nhi có giỏi hay không? Những thứ này đều do một mình Thư nhi bố trí đấy nhé!” Nói xong, còn giương mặt lên, hiển nhiên là một bộ dáng tranh công.

Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân nhìn đáng vẻ vui mừng của nhi tử, nếu không phải trên da thịt mềm mại còn lưu lại một ít vết thâm mờ mờ, hai người vốn không thể nhìn ra được ngày hôm qua nhi tử lại đã từng chịu đựng bị người ngoài lăng nhục. Hai người nhìn nhau một cái, tâm tư đã đến chỗ khác.

“Thư nhi, sao không thấy Vô Nhai và Khanh cô nương?” Tuấn phu nhân dịu dàng lên tiếng hỏi.

“Chuyện này...” Tuấn Thư dường như mới nhớ tới còn có hai người này, vẻ mặt tỉnh ngộ, nhưng ngay sau đó lại có chút khó xử: “Nhưng Thư nhi chỉ xin tỷ tỷ để phụ thân và nương cùng nhau dùng cơm...”

“Thư nhi, đi mời Vô Nhai công tử và Khanh cô nương cùng tới dùng đồ ăn sáng đi, tỷ tỷ làm rất nhiều.” Phượng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh đứng lúc xuất hiện, tháo gỡ khó xử của Tuấn Thư. Lấy được sự cho phép Tuấn Thư lập tức vui mừng chạy ra hoa viên đi mời người.

Phượng Tĩnh Xu xuất hiện, Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân lập tức nhìn toàn thân cao thấp Phượng Tĩnh Xu mấy lần, lại phát hiện toàn thân Phượng Tĩnh Xu sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có một chút đáng vẻ tiến vào phòng bếp, dinendian.loqid]on không cảm thấy mùi dầu mỡ, không có mùi khói dầu, thậm chí ngay cả đôi tay ngọc non mềm cũng không có một chút xù dầu mỡ nào, hai người không khỏi âm thầm khen ngợi.

“Hai vị mời ngồi.” Lúc này Phượng Tĩnh Xu đổi thành đáng vẻ chủ nhà, không có một chút tự giác làm khách tí nào, lại chào hỏi mời chủ nhà nhập tọa.

Bốn người đồng loạt ngồi ở trên bàn ghế mà Tuấn Thư bố trí. Vị trí được chọn rất thoải mái, đúng lúc vào mùa xuân, trong vườn trăm hoa đua nở, hoa đỏ quyền màu đỏ uyển chuyển trong gió, vì vu tự nhiên, rơi mà rơi không xong, đỏ mà không ngừng đỏ; có mấy nhánh hoa đào hoa hạnh kiều diễm, thướt tha duyên dáng như ống tay áo màu đỏ niêm nở mà chấp chôn trong đám hoa xuân rực rỡ, vẫy gọi người tới đây, dường như đang kêu gọi bọn họ dùng chân thưởng thức; da.nlze.quydo/nn còn có hoa hạnh màu trắng bên trong phiếm hồng, hoa mã lan xanh thắm, hoa phong lan vàng nhạt mà hương thơm thoang thoang Hoa đẹp tựa như gấm, gió sớm phất lên, cả trăm hoa chấp chôn trong vườn, đáng vẻ chúng thướt tha mềm mại, mỉm cười đón gió, lúc lay động theo chiều gió lại lộ ra mùi hương, từng đợt từng đợt hương thơm, chỉ một thoáng, hương đã tràn ngập trong viên.

Cảnh như vậy, sắc màu như vậy, hương thơm như vậy, nắng sớm như vậy, trước khi ăn sáng nhìn thấy cảnh này, đã là một hưởng thụ lớn rồi. Bốn người đắm chìm thật sâu trong mùa xuân ôn nhu, cho đến khi đáng vẻ quản gia Tuấn phủ vội vã chạy vào vườn, cúi người ở bên tai Tuấn Nhữ Dương nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Tuấn Nhữ Dương biến hóa, Tuấn phu nhân ở một bên cũng nghe được một ít, vẻ mặt cũng kinh hãi. Đợi khi Tuấn Nhữ Dương muốn đứng dậy rồi đi, Phượng Tĩnh Xu không nhanh không chậm nói một câu: “Tuấn bá bá, con người cuối cùng cũng phải vì bản thân làm chuyện sai lầm mà chịu trách nhiệm, cho dù hôm nay báo ứng không tới, sau này nhất định cũng sẽ bám theo sau, ngài cần gì phải lo lắng, để bọn hần tự giác ngộ cũng tốt.”

Trong lòng Tuấn Nhữ Dương giật mình, chẳng lẽ đứa nhỏ này biết xảy ra chuyện gì? Hơn nữa còn trấn định như thế, dựa theo tình huống quản gia vừa mới bẩm báo đến xem....chẳng lẽ.....càng nghĩ càng kinh hãi, nếu quả thật là như vậy, Tuấn Nhữ Dương cũng không biết nên xử lý như thế nào mới phải!

Trong đầu quay cuồng một mảnh, lời nói của quản gia dường như vẫn còn vang vọng ở bên tai: lão gia, sáng sớm hôm nay mấy chục gia đình trong thành đột nhiên không phải người lớn điền thì chính là hài tử ngây dại, dfienddn liequidoon hoặc là trong nháy mắt táng gia bại sản, hoặc là bị người đánh thành tàn phế, dân chúng trong thành nhất thời sợ hãi không thôi, đều nói đã đắc tội thần thánh gì đó.....

Bọn họ đâu có đắc tội thần thánh gì đó chứ, bọn họ là đắc tội bán tiên Phụng Tịch Xu ngay cả thần thánh cũng phải sợ ba phần!

Bản thân Phụng Tịch Xu cũng đã từng nói qua nàng cũng không phải người lương thiện gì, nếu ai đắc tội nàng, chắc chắn sẽ để cho hắn sống không bằng chết! Vì vậy, trong một đêm, lặng yên không tiếng động, tất cả những người đã từng khi dễ Tuấn Thư, bất luận là tiểu thương đầy tớ hay là du côn lưu manh, ngay cả tam cô lục bà thậm chí là hài tử trên đũa, chỉ cần đã từng khi dễ Tuấn Thư, hoặc là kiếp này bị diên sống qua ngày, hoặc là ngu dại đến chết, hoặc là nghèo như tên ăn xin, hoặc là tàn khuyết không đầy đủ.... Một người nàng cũng sẽ không buông qua, nàng dùng phương thức của nàng, đòi lại sự sỉ nhục này.

“Tuần bá bá, những thứ này đúng là thể lực quần thể yếu kém nha, ngài vừa lúc có thể suy nghĩ một chút những lời ngày hôm qua Tịch nhi nói, xử trí thích đáng những người này, thứ nhất có thể chăm sóc bọn họ, duy trì trật tự xã hội như thường, thứ hai còn có thể chiếm được mỹ danh yêu dân, một mũi tên hạ hai chim, cố sao mà không làm!” di@en*dyan(lee^qu.donnn) Phụng Tịch Xu cười híp mắt nói xong, giống như những thủ đoạn tàn nhẫn kia không phải do nàng làm, nàng chỉ là một thiên kim thiện lương vì dân mưu phúc. Làm người, thì phải phúc hắc như Tịch Xu, không có loại đạo hạnh này, những người còn lại đừng có nghĩ muốn ở trước mặt nàng lật sóng (gây lên sóng gió).

Quả nhiên, lời nói của Phụng Tịch Xu bề ngoài dường như đang quan tâm đã xua tan đi hoài nghi một khắc trước của Tuấn Nhữ Dương về nàng, trong bụng tán dương Phụng Tịch Xu thiện lương, mà Phụng Tịch Xu, cứ nói cười nhẹ nhàng một tay đề xuống nghỉ việc của việc này như vậy, sau lần đó không còn người điều tra nữa.

Tuần Nhữ Dương lại muốn nói cái gì đó thì tiếng kêu giòn giã của Tuấn Thư vang lên ở một con đường khác ở hoa viên, ngay sau đó, Yến Vô Nhai một thân y phục màu xanh nhạt nho nhả và Khanh Dĩ Yên một thân áo phấn vấy xanh cũng xuất hiện đầu con đường kia, Dieennkdan/leequhydonnn Tuấn Thư chạy đến kích động nhất, cả người hưng phấn nhảy lên, lại hòa hợp đến kì lạ với hoa viên vài gắm hiếm có này.

Lúc đến gần cái bàn, hắn đột nhiên lao đảo một cái, lập tức té sấp về phía trước. Phụng Tịch Xu cả kinh, lập tức chạy tới, khó khăn lắm mới tiếp được thân thể hắn! Đỡ dậy nhìn từ trên xuống dưới một lần, sau khi xác định không có té, Phụng Tịch Xu lôi kéo Tuấn Thư cười khúc khích ngồi vào ghế, cười mắng nói: “Không cẩn thận như vậy, coi chừng về sau bị ngã mặt mũi bầm dập, xấu không ai muốn đó!”

Vừa nghe đến không ai muốn, Tuấn Thư lập tức khản trương nói: “Tỷ tỷ, sau này Thư nhi nhất định sẽ chú ý, sẽ không ngã sừng mặt sừng mũi, tỷ tỷ cũng đừng không cần Thư nhi!” Đôi mắt phụng đen láy của hắn nhìn chăm chăm Phụng Tịch Xu, chỉ sợ nàng mất hứng, phẩy tay áo bỏ đi, không cần hắn nữa.

“Đệ nha!” Khóe môi Phụng Tịch Xu mỉm cười, cứng chịu nhéo mũi ngọc tình xảo của Tuấn Thư, sau đó đứng dậy đi tới trước bàn Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên cười cười. Kể từ sau khi vào ở Tuấn phủ, bọn họ xem như hai nhóm người rồi, dfienddn liequidoon nàng cả ngày lẫn đêm bị Tuấn Thư đánh, mà Yến Vô Nhai là cả ngày lẫn đêm đánh Khanh Dĩ Yên, thường ngày ở trong phủ cũng chưa từng chào hỏi. Hôm nay lại nhờ phúc của phu thê Tuấn Nhữ Dương, mới có thể nhìn thấy khách “ít giao du với bên ngoài”.

Thấy người tới đông đủ, Phụng Tịch Xu liền gọi người của phòng bếp bưng món ăn trong phòng bếp lên. Chỉ thấy cửa phòng bếp vừa mở ra, một cỗ mùi thơm của thức ăn nhất thời xông vào mũi, chọc người thèm thuồng.

Những bọn hạ nhân làm việc ở phòng bếp từng đám trùng mắt mở thật to, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, lần lượt bưng thức ăn ra đặt trên bàn, vừa đi vừa nuốt nước miếng.

Phụng Tịch Xu đứng ở bên cạnh bàn, ghi tên thức ăn người làm đưa ra, những thức ăn này, tất cả bọn họ đều không biết. Phụng Tịch Xu đã quảng toàn bộ thực đơn của khắp các quốc gia trên dưới 5000 năm ở thế kỷ hai mươi mốt vào trong Thâm Xu Vãn, vì vậy Hắc Linh Lung làm ra thức ăn, nói ra cũng là cực phẩm, từ bữa Trung đến bữa tây, tất cả đều không bỏ sót.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Tiêu dao nhất là ở trong vườn lúc sáng sớm (2)

Bữa sáng ở đây cực kỳ đơn giản, chỉ là mấy cái bánh bao và bát cháo loãng, gia đình phú quý còn có thể làm thêm chút dưa cải, còn lại thì không bàn nữa, hôm nay thấy Phụng Tịch Xu bưng ra món ăn, mắt của sáu người tại chỗ cũng tròn lên.

Thực đơn Phụng Tịch Xu lựa ra có: bánh quẩy kiểu Trung Hoa, ngân ti cuốn (nguyên văn là ngân ti quyển, ngân ti: chỉ bạc, không biết đây là món gì nữa, đại khái là một món cuốn!!!!) sủi đậu nành, bánh củ từ, bánh bao đậu, cháo trứng muối thịt nạc, cơm rau rang trứng, bánh khoai tảo chiên thơm ngon, canh mộc nhĩ trắng; dieendaanleequydonnn sushi kiểu phương tây, súp bắp, bánh mì và hamburger; còn có món điểm tâm ngọt sau bữa ăn như bánh phô mai trà xanh (nguyên văn: matcha), bánh phô mai dâu tây, thạch hoa quả mơ chua vân vân.... được ướp lạnh trong Thâm Xu Vãn.

“Oa, thơm quá, thơm quá!” Nể tình nhất vẫn là Tuấn Thư, hắn vừa nuốt nước miếng vừa lớn tiếng kêu lên, mắt mở thật to, nhìn điểm tâm được bưng lên, vẻ mặt kia, quả thực là hận không thể nhào tới mở miệng nuốt trọn xuống bụng!

“Ha ha, con sâu nhỏ tham ăn!” Phụng Tịch Xu nựng cầm Tuấn Thư, nhìn bộ dạng tham ăn của hắn, không khỏi cười khẽ một tiếng. Cho đến khi người làm đều đã bưng lên tất cả món ăn, Phụng Tịch Xu mới ngồi xuống, nhìn thấy một bàn người ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, biết

những người này đều bị những thứ hoặc tinh xảo hoặc mới lạ hấp dẫn sự chú ý, vì vậy liền bắt đầu giới thiệu.

“Theo ta được biết, bữa sáng của chúng ta chẳng qua là mấy loại bánh mìn thau, điều kiện tốt thì chỉ thêm mấy món dưa cải, nhưng đại đa số vẫn rất qua loa, hôm nay ta làm món ăn, có kết hợp món ăn bình dân truyền thống đặc sắc, cũng có món ăn theo lối mới, mọi người cùng nhau thử một chút.”
Phượng Tinh Xu nói xong, liền gấp một ngân ti cuốn bỏ vào trong chén của Tuấn Thư, sau đó nói với bọn họ: “Tất cả mọi người ăn đi.”

Chỉ thấy Tuấn Thư một tay dẫn đầu, lập tức gấp lên ngân ti cuốn cắn một cái, ngay sau đó con mắt sáng lên, “Um um um” mấy tiếng, nói xong cũng không doái hoài tới phê bình, lại vươn đôi đũa ra.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn, chỉ thấy bọn họ từ từ gấp một đũa bỏ vào trong miệng, sau đó tốc độ gấp thức ăn lại càng lúc càng nhanh, Die nd da nl e q u u ydo n tư thế kia, trên cơ bản đã không còn cái gì mà tiểu thư khuê các, phu nhân nhà giàu, phong phạm đại hiệp giang hồ, mặc dù không đến nỗi giống như Thư nhi ăn như hổ đói, nhưng cũng là phong quyền văn tã (giỗ cuốn mây tã).

Lúc mấy người này buông đũa xuống, cũng là lúc đã qua nửa canh giờ rồi. Trong thời gian này, tất cả người làm Tuấn phủ đều chen chúc ở một bên, ríu rít nhò đầu lên mà nhìn, rất là tò mò đến cuối cùng là món ăn gì, lại có thể ăn đến nửa canh giờ, hơn nữa còn khiến lão gia phu nhân nhà mình bỏ lại đáng về đoan trang mà giành ăn, đây thật đúng là việc chưa từng có a!

“Mấy vị ăn no rồi sao?” Phượng Tinh Xu mỉm cười nhìn đĩa chén trên bàn không còn cái gì, thuận tay vén sợi tóc của Tuấn Thư đến sau tai bởi vì giành ăn mà nhón nháo, nhìn bộ dáng mấy người trước mắt thẹn đỏ mặt, vẫy tay gọi người làm thu lại đồ trên bàn.

“Tinh nhi, những thứ con làm là gì vậy, sao lại ăn ngon đến thế?” Tuấn phu nhân xấu hổ dùng khăn tơ lụa lau khóe môi, nhìn Phượng Tinh Xu và Tuấn Thư thân mật hỏi.

“Ha ha, bá mẫu, năm xưa Tinh nhi đi theo gia sư vân du, đã đến rất nhiều nơi, có thành trấn lớn vang danh thiên hạ, cũng có sơn thôn tiểu dã không có danh tiếng gì, sau khi nhìn phong thổ nhân tình các nơi, tổng kết đặc sắc các nơi mà làm ra những món ăn này, “Về mặt Phượng Tinh Xu mỉm cười, lại bắt đầu đại nghiệp nói dối, dần dần lồng chuyện xưa vào. “Tiếp đây Tinh nhi liền giới thiệu cho các vị một phen.” Nói xong, liền đặt mấy món ăn mà vừa rồi nàng thừa dịp kể hồ lúc mấy người giành ăn lấy được ở chính giữa bàn.

Nhìn thấy đồ ăn, Tuấn Thư dường như còn chưa có nếm đủ, con mắt đen nháy long lanh trông mong nhìn Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu buồn cười làm bộ như không nhìn thấy, cầm đũa gấp lên một cái bánh màu vàng rực nói: “Đây là bánh quây, lấy bột xay nhuyễn rồi trụng qua dầu, “nói xong lại để ở trước mặt của Tuấn Thư, chỉ thấy Tuấn Thư hoan hô một tiếng, lập tức há mồm cắn xuống; lại gấp lên từng cái ngân ti cuốn, bánh củ từ, bánh bao đậu giới thiệu, sau đó là các món ăn lỏng như cháo trứng muối thịt nạc, canh mộc nhĩ trắng, súp bắp vằn vằn... Dieennldkan/leequhydomnn mỗi thứ đều được giới thiệu, mấy người liền ngạc nhiên một hồi, không ngờ vật thường ngày có thể tùy ý thấy được lại có thể làm ra món mỹ vị như vậy, mà ngay từ lúc Phượng Tinh Xu bắt đầu giới thiệu, đám đầu bếp Tuấn phủ đứng ở sau lưng Phượng Tinh Xu càng nghe thấy càng nhiệt huyết sôi trào (hăng hái sôi nổi), giống như thể hồ quán đỉnh* vậy, đột nhiên cảm thấy đầu của mình lập tức thông suốt, theo đó là, là linh cảm liên tục không dứt, hai mắt từng người kích động từng lớn, ‘soạt soạt soạt’ không ngừng ghi lại lời Phượng Tinh Xu nói vào bản chép tay mang theo trên người, mà âm thực của đại lục Sở Ảnh, cũng bắt đầu từ buổi sáng nơi này, lặng lẽ dấy lên một cơn sóng đối mới điên cuồng.

*thể hồ quán đỉnh: thể hồ(đề hồ): được ví như là tinh hoa của Phật pháp, quán đỉnh: nghi thức xối nước lên đầu(nghi thức tín ngưỡng của đạo, chúa...); ý của toàn thể câu này hình như là mọi người giống như được nghe tinh hoa của Phật pháp giải thoát khỏi sự mơ hồ, làm sáng tỏ rõ mọi việc, trở nên sáng suốt hơn. (Vân Nhi: chắc là vậy quá!!!)

Chậm rãi giới thiệu xong xuôi, thời gian cũng đã gần chín giờ, Phượng Tinh Xu cười cười, để cho mấy người chờ, liền cùng Tinh Ảnh đi đến hầm lạnh của Tuấn phủ. Hầm lạnh này là được xây lên dùng để giải nhiệt vào mùa hè, mà tại nơi rét lạnh như Xuyên Vân quốc, khí hậu lạnh giá trong một năm tương đối nhiều, vì vậy vị trí hầm lạnh lại có vẻ hẻo lánh.

Hai người trước sau đi vào hầm lạnh, Phượng Tinh Xu ở bên trong giả bộ cảm thấy gì đó, từ trong Thảm Xu Văn bung ra món điểm tâm ngọt đã được ướp lạnh sau bữa ăn đặt vào trong giỏ trúc, để Tinh Ảnh xách ra ngoài. Lúc hai người trở lại hoa viên thì vừa lúc ánh mặt trời âm áp chiều sáng cả vùng đất, ánh mặt trời sáng rỡ xuyên thấu qua cành cây ngoài chiếu rọi tầng tầng bóng cây ra còn có người bị che khuất ở dưới tầng cây.

Phượng Tinh Xu từ nhận lấy giỏ trúc trong tay Tinh Ảnh đặt lên bàn, giữa ánh mắt tò mò của mọi người bung ra một mâm điểm tâm tinh xảo mang theo khí lạnh, trắng sữa, phấn hồng, xanh nhạt, nâu sáng...Các loại màu sắc tươi đẹp chói mắt, cách thức tạo hình tinh xảo xinh xắn, dễ thương.

“Tinh nhi, đây là cái gì? Sao lại có nhiều màu sắc khác nhau? Nhìn thật đáng yêu!” Tuấn phu nhân thân là nữ nhân lập tức liền yêu thích những thứ điểm tâm này, nhìn những thứ trước mặt đều mừng rỡ không thôi.

“Bá mẫu, đây là một loại điểm tâm mà người phương tây làm ra, nó có thể sử dụng sau bữa cơm, cũng có thể thưởng thức lúc nhàn hạ để giết thời gian, hoặc là dùng cùng với mấy hẩu tử muối tụ tập chung vui một chỗ cũng được.” Phượng Tinh Xu vừa nói vừa lấy ra mấy món ăn từ trong giỏ trúc.

“Tinh nhi, cái bây giờ con cầm là cái gì vậy?” Tuấn Nhữ Dương tò mò nhìn thứ long lanh ánh bạc trong tay Phượng Tinh Xu, thật sự là rất đẹp, cũng có thể soi sáng ra bóng người.

“Tuần bá bá, cái này là bộ đồ ăn đặc biệt dùng để ăn món điểm tâm ngọt, “Phượng Tinh Xu vừa nói vừa biểu diễn: “Cái này là nĩa ba chân, dùng để cố định thức ăn, cái này là dao cắt ăn, cái này là muỗng.....” Sau khi Phượng Tinh Xu biểu diễn xong, lại đặt một bộ đồ ăn ở trước mặt mỗi người, mấy người tò mò cầm bộ đồ ăn kia lật trái lật phải, Tuấn phu nhân đột nhiên kêu lên: “Nha! Bộ đồ ăn thật thần kỳ nha, cũng có thể soi sáng ra người, da.nlze.quydo/nn hơn nữa còn rõ ràng hơn so với gương đồng nhiều!” Nói xong cũng cầm muỗng soi trái soi phải. Phượng Tinh Xu co giật khóe miệng, tự an ủi bản thân: không có việc gì, nữ nhân luôn luôn vụng về.....

Sau khi bày đặt từng cái thật tốt, Phụng Tình Xu cắt từng món điểm tâm ngọt đặt ở trước mặt mỗi người, sau đó ra hiệu bảo bọn họ nếm thử một chút.

“A, cái này rất ngọt!”

“Ừm! Có chút đắng, nhưng miệng đầy hương nồng!”

“Oa, cái này là cái gì, lại có thể ăn được....”

“A! Có hương vị trà....”

“Ồ! Giòn tan!”

“Chua, vừa chua vừa lạnh....”

Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua trong tiếng kính hô không ngừng của mấy người, mà Phụng Tình Xu ngoài việc thỉnh thoảng uống chút nước trái cây ra, chính là lau mặt cho Tuấn Thư, tiểu tử này, thật sự thích chơi đùa, dinendian.loqid]on ăn đồ gì thì trên mặt đều bôi khắp thứ đó, còn muốn Phụng Tình Xu phải thỉnh thoảng lau mặt cho hắn, Phụng Tình Xu càng ngày càng có loại cảm giác làm vú nuôi rồi.

Trong bữa tiệc, Khanh Dĩ Yên mấy ngày không gặp vẫn không nói gì, ngay cả mọi người đang ngồi cũng khen không dứt miệng, nàng cũng chỉ cười không nói, nhưng nụ cười gượng gạo này, khiến người ta nhìn trong lòng ghen lại, rất không thoải mái, mà trong đôi mắt như nước của nàng mơ hồ thoáng hiện một tia ghen ghét.

Kỳ thật với thân phận của Khanh Dĩ Yên mà nói, nàng làm những chuyện như vậy thật chẳng ra cái gì cả. Là một nữ tử võ lâm, nàng lại qua mức chú trọng giáo dưỡng, vừa muốn lập tiếng trên giang hồ, vừa muốn chiếm được danh tiếng thực nữ, vì vậy trong mắt một số người giang hồ khó tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn; mà muốn làm tiểu thư khuê các, mà nữ công lại không được đầy đủ, tài nấu nướng không thông, càng đừng nói tới lễ nghi cử chỉ của gia đình phú quý chân chính. Dĩ@en*dyan(lee^qu.donn) Vì vậy, đối với Phụng Tình Xu, định ý của Khanh Dĩ Yên là từ lúc vừa thấy mặt liền bắt đầu từ từ tích lũy, từ miệt thị đến cừ thù, chuyện xưa trong lúc này, còn có để nói sao!

Một bữa sáng này, vì nàng đền bù cho Tuấn Thư hôm qua chịu khi dễ, trong lúc vô tình đẩy lên trào lưu cải cách ẩm thực, quan trọng hơn là khiến cho phu thê Tuấn Như Dương hạ quyết tâm, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ để cho Tuấn Thư và Phụng Tình Xu cùng nhau tham gia đại hội võ lâm, dĩ nhiên, còn đây là nói sau, ngày mai lại nói....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Phó thác tình cảm

Rạng sáng ngày hôm sau, Tuấn Thư liền bị gọi tới phòng ngủ của phu thê Tuấn Như Dương. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tuấn phu nhân ngồi ở chủ vị, vẻ mặt yên tâm và không muốn, còn vẻ mặt Tuấn Như Dương lại là từ ái.

“Phụ thân, nương, người gọi hài nhi tới có chuyện gì không?” Tuấn Thư nghi ngờ hỏi.

“Thư nhi, tới đây.” Tuấn phu nhân vẫy vẫy tay gọi Tuấn Thư.

“Nương.....”

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Phụng Tình Xu, sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên dịu dàng rơi vào bên trong nhà, Die nd da nl e q u u ydo n tất cả đều ôn hòa như vậy, người ngủ ngọt ngào trên giường, đột nhiên, một hồi tiếng chuông thanh thúy vang lên, phá vỡ bên sự yên lặng bên trong nhà.

Người trên giường hơi giật giật, hơi nhíu mày, xoay người một cái, lại vùi vào trong ổ chăn.

Tiếng chuông kiên nhẫn vang lên, cho đến nó bị một đôi tay ngọc đề xuống, dứt khoát dừng lại, ngay sau đó, một âm thanh trầm nhẹ vang lên: “Tình nhi, vẫn chưa chịu dậy sao?”

“Ừm.....” Phụng Tình Xu ngẩn ngơ, sau đó miễn cưỡng ngáp một cái, ngồi dậy.”Duy nhi, lần sau đừng gọi điện thoại sớm như vậy được không?” Phụng Tình Xu mềm mại nói xong, còn uể oải bước xuống giường, vung tay lên, mấy Lục Linh Lung lập tức hiện thân, bắt đầu rửa mặt cho Phụng Tình Xu.

“Ha ha, nàng vẫn yêu ngủ như vậy.....” Bên kia điện thoại, Phụng Duy Tình cười khẽ một tiếng.

“Hết cách, ngày hôm qua mệt chết rồi.....” Phụng Tình Xu bắt đầu dĩ nhiên.

“Ngày hôm qua làm cái gì, sao lại mệt như vậy chứ?” Phụng Duy Tình hiểu kỳ nói, “Có chuyện gì thì giao tất cả cho Tình Ảnh là được rồi, đừng làm

mình một mối quá!” Phụng Duy Tĩnh và Phụng Tĩnh Xu trên căn bản đều lo nghĩ, có thể không tự thân động thủ liên giao cho người khác, đặc biệt là đối với chuyện của Phụng Tĩnh Xu, dieendaanleequydonn càng thêm hi vọng nàng một ngày ngồi ăn uống tán gẫu là tốt rồi, tốt nhất là người khác đưa cơm cho nàng ăn, người khác bưng nước cho nàng uống..., người khác..... Ách, chuyện đó vẫn là hấn làm thì tốt hơn (Vân Nhi: ai tự hiểu chuyện đó là gì nha!!!).....Dù sao nàng chỉ cần ngồi một chỗ, người khác sẽ tự động tới giúp nàng làm xong tất cả.

“Chuyện như vậy không thể giao cho Tĩnh Ảnh, “ Phụng Tĩnh Xu nói, “Duy nhi, người đoán ngày hôm qua ta đã làm gì?”

“Ừm.....” Phụng Duy Tĩnh suy nghĩ, nói: “Không biết.”

“Duy nhi ngốc.” Phụng Tĩnh Xu cười khiển trách, sau đó đắc ý hả hê nói: “Ngày hôm qua ta tự mình làm một bữa sáng phong phú nhé!”

“Không trách được không thể để cho người khác thay mặt làm” Phụng Duy Tĩnh búng tỉnh hiểu ra. Nhưng hấn nào biết rằng, cái mà Phụng Tĩnh Xu gọi là “tự mình” hàm chứa bao nhiêu phân lượng. “Đúng rồi, da.nlze.quydo/nn các nàng rút cuộc khi nào mới đi? Chẳng lẽ vẫn muốn ở lại Tuấn phủ sao?” Phụng Duy Tĩnh hỏi, cảm thấy hơi bất nắn với việc Phụng Tĩnh Xu vẫn dừng lại ở Tuấn phủ.

“Ách, cũng nhanh thôi, “ Phụng Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, “Ban đầu Tuấn bá bá cũng nói là chuẩn bị một ít việc xuất môn cho Thư nhi mà thôi, cái này đã qua vài ngày rồi, hấn cũng đã chuẩn bị xong.”

“Ha ha, nghe nàng nói, Thư nhi này cũng ngây thơ đáng yêu, chỉ là đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà.....” Phụng Duy Tĩnh nghe thấy Phụng Tĩnh Xu nhắc tới Tuấn Thư, vì vậy cũng nói vài câu, “Có điều xem ra, người ta lại vô cùng yêu thích nàng nha!” Hấn lạnh lạnh trên nói.

“Đúng nha, không biết vì sao ta cảm thấy rất là hợp ý với hấn!” Phụng Tĩnh Xu hí mắt một cái, đột nhiên nói.

“Vậy thì tốt quá, Tĩnh nhi, hấn thích nàng như vậy, nàng cũng cảm thấy hấn không tệ, vậy dứt khoát thú hấn đi!” Phụng Duy Tĩnh nói.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Có thể cảm thấy không khí bên kia điện thoại bất thường, sau một hồi trầm mặc, Phụng Duy Tĩnh hỏi “Tĩnh nhi, sao vậy?”

“Duy nhi, người nói cho ta biết, lời nói vừa rồi là thật sao?” Phụng Tĩnh Xu thâm trầm hỏi, “Người thật lòng muốn ta cưới Thư nhi, hay là ghen tị lung tung mới nói vậy?”

Phụng Duy Tĩnh ngừng lại một lúc, sau đó nói thật nhỏ: “Tĩnh nhi, nói không ăn giấm là không thể nào, ta đối với lòng của nàng thế nào nàng cũng biết, mặc dù chúng ta chia lìa mười năm, nhưng sự hiểu biết của ta đối với nàng sẽ không rút lại theo thời gian, từ nhỏ nàng đã nói cho ta biết, ta là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn sẽ tự lấy thân phận của bản thân là đồng đường tể, bất luận người ngoài nói ta là tiểu vương gia Hiền vương phủ thế nào đi chăng nữa, ta cũng khinh thường, ta tình nguyện không cần vị trí kia cũng không thể rời khỏi nàng, di@en*dyan(lee^qu.donn) vì vậy, tất cả mong muốn của nàng ta cũng chú ý nhất. Đến nay ta vẫn nhớ rõ lời nàng đã nói đêm sinh nhật năm tuổi đó, ta vẫn sẽ vì nàng mà vợ vệt mỹ nam thiên hạ làm mục tiêu phấn đấu của bản thân, từ tuổi ngây thơ cho tới bây giờ một mình đảm đương làm việc, cho dù biết ý nghĩa của mục tiêu này ra sao, ta cũng sẽ không hề từ bỏ, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, ta đã rất thỏa mãn rồi, vốn sẽ không tức giận đối với những chuyện này. Tĩnh nhi, ta cũng sẽ dâng tất cả những thứ tốt nhất đến trước mặt nàng, cho dù việc này làm ta đau lòng, ta cũng sẽ không chút do dự.”

Lặng lặng nghe lời Phụng Duy Tĩnh nói, trong lòng Phụng Tĩnh Xu cảm động một hồi, mũi cay xè, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, Duy nhi, ta không phải cố ý, chỉ là nghe thấy người không hề có khúc mắc mà đề cho ta cưới Thư nhi, cho là người bức mình với cái thân phận đồng đường tể này, chỉ muốn thoát khỏi, mới giao ta cho người khác.”

“Trời, Tĩnh nhi, làm sao nàng có thể nghĩ như vậy chứ?” Phụng Duy Tĩnh không thể tưởng tượng nổi nói: “Tĩnh nhi, nghe này, bất luận dưới tình huống nào, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng, nàng biết không?”

“Ừ, ừm!” Phụng Tĩnh Xu hạnh phúc cười, “Ta nhớ kỹ rồi, Duy nhi.” Đột nhiên nàng thở dài một cái, “Thật muốn ôm người một cái!”

Phụng Duy Tĩnh ở bên kia điện thoại vừa nghe, mặt không thể để nén được mà ửng đỏ, ấp úng nói: “Ta...ta cũng muốn ôm ôm Tĩnh nhi.....”

Nghe thấy Phụng Duy Tĩnh xấu hổ, lúc Phụng Tĩnh Xu vừa định nhạo báng đôi câu, liền nghe thấy tiếng chuông leng keng leng keng nơi xa đi tới bên này rồi, dinendian.loqid]on vì vậy lời đến miệng cũng nuốt xuống, nói: “Duy nhi, Thư nhi đã tới, ta cúp trước, lần sau lại tán gẫu tiếp!”

“Tốt, vậy nàng đi mau lên.” Phụng Duy Tĩnh hiểu nói, sau đó cúp điện thoại, rồi ngẩn người nhìn chăm chăm vào chiếc di động xinh xắn đáng yêu trên tay, tay cũng vuốt ve qua lại nhân nhĩ cười tươi duyên dáng trên màn hình, hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi, trong lòng thỏa mãn một trận. Rốt cuộc, giống như đã hạ quyết tâm gì, Phụng Duy Tĩnh dứt khoát đứng dậy, bước ra cửa.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tĩnh nữ *****

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” Mới thu hồi điện thoại và Lục Linh Lung vào trongThẩm Xu Văn, liền nghe thấy âm thanh lạnh lạnh của Tuấn Thư truyền đến, ngay sau đó, cánh cửa đang đóng chặt bị một tiểu tử đó rục nào đó xông phá.

“Thư nhi, chậm một chút, đừng nóng vội, “ Phụng Tĩnh Xu kéo Tuấn Thư, khẽ mắng: “Tỷ tỷ đã nói với đệ rất nhiều lần, đừng có phá cửa xông vào, đập hư cửa không sao cả, coi chừng đụng đau bản thân.”

“Hi hi, tỷ tỷ, người ta vui mừng nha, trong lúc nhất thời quên mất.” Tuấn Thư dí dỏm le lưỡi.

“Là chuyện gì mà khiến Thụ nhi vui mừng như thế?” Phụng Tĩnh Xu dùng khăn gấm xoa mồ hôi thấm ra trên trán Tuân Thụ.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ,“ Nói chuyện đến đây, Tuân Thụ lại hưng phấn lên, không ngừng kéo đong đưa tay áo Phụng Tĩnh Xu, nói: “Phụ thân và nương đồng ý để cho chúng ta đi, chúng ta có thể đi tham gia đại hội võ lâm rồi!”

“Có thật không?” Phụng Tĩnh Xu vui mừng, vừa mới nói chuyện này, kết quả lại lập tức tới, thật sự là quá tốt. dfienddn lieqiudoon “Vậy ta đi thông báo cho Tĩnh Ảnh, sau đó đi tìm Vô Nhai công tử, giờ Tỷ chúng ta liền rời đi.”

“Hi hi, tỷ tỷ, chỗ Vô Nhai ca ca phụ thân đã sai người đi báo rồi, chỗ Tĩnh Ảnh ca ca cũng có người đi rồi!” Tuân Thụ vui mừng hươ tay múa chân.

“Ha ha, vậy thì tốt quá, chỗ tỷ tỷ cũng không cần dọn dẹp cái gì, đợi bọn họ là được.”

“A, tỷ tỷ, phụ thân và nương nói để tỷ tỷ đi một chuyến.” Tuân Thụ lúc này vừa nghĩ đến.

“Được, Thụ nhi cùng đi sao?” Phụng Tĩnh Xu cười hỏi.

Tuân Thụ dắt tay Phụng Tĩnh Xu, đương nhiên nói: “Thụ nhi cũng cùng đi.”

Hai người cùng nhau đi tới phòng khách, chỉ thấy Tuân Nhữ Dương và Tuân phu nhân đã sớm ngồi ở bên trong.

“Tuân bá bá, Tuân bá mẫu.” Phụng Tĩnh Xu buông tay Tuân Thụ ra rồi thi lễ.

“Tĩnh nhi tới rồi.” Tuân Nhữ Dương cười gật đầu một cái, “Ngồi đi.”

Phụng Tĩnh Xu theo lời ngồi xuống, lẳng lặng chờ hai người nói chuyện.

“Tĩnh nhi, con biết lí do mà hôm nay chúng ta mời con tới không?” Tuân Nhữ Dương hỏi.

Các người không nói làm sao ta biết? Phụng Tĩnh Xu trầm nghĩ trong lòng, “Tĩnh nhi không biết, kính xin Tuân bá bá chỉ giáo.”

“Ừ.” Tuân Nhữ Dương thoả mãn mà gật gật đầu, cùng Tuân phu nhân nhìn thoáng qua lẫn nhau, nói: “Hôm nay mời con tới, là muốn phó thác Thụ nhi cho con.”

“Phó thác?” Phụng Tĩnh Xu nghi ngờ lặp lại, “Chuyện này.....Kính xin hai vị chỉ rõ.”

“Tĩnh nhi, chúng ta cũng không dối gạt con, lần này Thụ nhi xuất môn, chúng ta vốn không đồng ý, chỉ là không thể thay đổi được hấn mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn không yên lòng, vì vậy chúng ta liền muốn trước hết để cho các con ở lại xem tình huống một chút rồi nói sau. Bắt đầu từ ngày thứ nhất, Thụ nhi liền đặc biệt gần gũi với con, mà ở trong mấy ngày này, hấn cũng chỉ đi cùng với con, ngay cả Vô Nhai hiền chất cũng không để ý tới. Vốn là, thấy con là một thiên kim tiểu thư nhu nhược, chúng ta còn rất lo lắng. Dieenndkdan/leeequhydonnn thứ nhất chỉ sợ không tốt với thanh danh của con, thứ hai nếu như Thụ nhi muốn đi cùng với các con, nếu như hấn vẫn đi theo bên cạnh con, ta cũng sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, các con một ngày thơ, một nhu nhược, không có ai giúp một tay, khả năng sẽ xuất hiện vấn đề, nhưng bây giờ xem ra, người thực sự có thể bảo vệ Thụ nhi, cũng không cần võ công cao cường, chỉ cần mời một người võ công cao cường đến bảo vệ là được, bảo vệ thực sự, chính là săn sóc và quan tâm đến Thụ nhi.”

“Đúng nha!” Tuân phu nhân cảm khái nói tiếp, “Thụ nhi của chúng ta từ nhỏ đã như vậy, tất cả người trong phủ đều bảo vệ nó, cũng rất là bao dung với nó, vì vậy đối với việc dời cũng ngày thơ không biết, nếu như chúng ta giao Thụ nhi cho một người sơ ý lơ là, không hiểu được bao dung Thụ nhi, như vậy đối với Thụ nhi có thể là một loại tổn thương. Ở trong bốn người, chúng ta coi trọng nhất vẫn là Tĩnh nhi, con là người biết tiến lùi, di@en*dyan(lee^qu.donnn) rất thông tuệ, lại càng chăm sóc Thụ nhi cực kì tốt, vừa có thể bao dung tính ngày thơ của nó, có thể chú ý về những khoản nhỏ mà nó cần, hơn nữa tên hộ vệ kia bên cạnh Tĩnh nhi cũng là cao thủ hiếm thấy, chúng ta không cần lo lắng đến sự an toàn của các con, vì vậy chúng ta phó thác Thụ nhi cho con, xin con dọc theo đường đi giúp chúng ta chăm sóc Thụ nhi thật tốt.”

Ách..... Tĩnh cảnh này, sao lại giống như uỷ thác a..... A phi, nghĩ bậy gì đây! Phụng Tĩnh Xu vội vàng kéo hồn trở về, nhìn về mặt nghiêm túc hai người, mỉm cười gật đầu một cái.

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụng Duy Tĩnh nói lúc sáng, vì vậy Phụng Tĩnh Xu đột nhiên bật thốt lên: “Cái đó, Tuân bá bá, Tuân bá mẫu, nếu như các người không phản đối mà nói, có thể gả Thụ nhi cho ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Đính hôn

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụng Duy Tĩnh nói lúc sáng, vì vậy Phụng Tĩnh Xu đột nhiên bật thốt lên: “Cái đó, Tuân bá bá, Tuân bá mẫu, nếu như các

người không phản đối mà nói, có thể gả Thư nhi cho ta hay không?”

Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của phu thê Tuấn Như Dương, Phụng Tinh Xu mới tỉnh ngộ được nàng vừa nói những gì!

Biểu cảm thẹn đỏ mặt, chỉ muốn thừa dịp hai người thất thần nhanh chóng rời khỏi, ai ngờ mới vừa đứng lên, liền bị Tuấn Thư một phát bắt được, chỉ thấy vẻ mặt đờ đẫn này hưng phấn la hét: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cái gì là gả cho tỷ nha? Die nd da nl e q uu ydo n Có phải giống như A Mộc và A Hoa, chỉ cần A Hoa gả cho A Mộc là hai người có thể ở cùng một chỗ hay không? Có phải còn có thể sinh bảo bảo hay không?”

Dường như không có nhìn thấy vạch đen trên mặt Phụng Tinh Xu, Tuấn Thư tiếp tục chỉ tay nói: “Thư nhi gả cho tỷ tỷ có phải cũng sẽ có thể ở chung một chỗ với tỷ tỷ hay không? Ủ, Thư nhi còn có thể giúp tỷ tỷ sinh bảo bảo, còn có thể giúp tỷ tỷ giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn.....”

Về mặt Phụng Tinh Xu xấu hổ vội vàng kéo Tuấn Thư rời khỏi phòng khách, tránh để hắn nói tiếp, nói tiếp nữa nàng cũng không có mặt mũi nhìn người..... Từ đó Phụng Tinh Xu quyết định chủ ý, về sau cũng không bao giờ cầu thân người nữa!

Hai người vội vã rời đi, vì vậy cũng chưa kịp nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Tuấn Như Dương và Tuấn phu nhân sau khi lấy lại tinh thần. Quả thật, từ xưa tới nay chuyện hôn nhân đại sự của con cái đều dựa vào lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, dieendaanleequydonn nếu như cầu thân, thường thường cũng là nhà trai chủ động tới cửa, nào có nữ hài tử chủ động cầu thân! Nay Phụng Tinh Xu cầu thân, hai người không chỉ kinh hãi, lại càng khiến hai người mơ hồ nhớ tới một người.....

Dọc đường Phụng Tinh Xu gấp rút xông về trước, Tuấn Thư sau lưng còn đang không ngừng tỉ mỉ nói những việc muốn làm sau khi hai người lập gia đình, không hề có một chút nào cảm nhận được Phụng Tinh Xu lúng túng và ánh mắt của bọn hạ nhân mặt mày lui tới.

Lần này Phụng Tinh Xu thật là bị Tuấn Thư gây thơ làm cho hết ý kiến, không thể làm gì khác hơn là xoay người lôi kéo hắn vọt đến phía sau hòn non bộ hoa viên, bắt đầu tiến hành một loạt uy hiếp lợi dụ với Tuấn Thư, để cho hắn cảm miệng không nên nhắc lại chuyện lập gia đình. Lần này Tuấn Thư cũng không làm, mặt phụng chớp chớp, liền bắt đầu long lanh: “Tỷ..... Tỷ tỷ không cần Thư nhi sao? Tỷ tỷ ghét Thư nhi sao?”

Phụng Tinh Xu đen mặt lại: “Không có, sao Thư nhi lại nghĩ như vậy chứ?”

“Vậy tại sao tỷ tỷ không cho phép Thư nhi nói đến chuyện thành thân? Tỷ tỷ có phải không muốn kết hôn Thư nhi không? Tỷ tỷ muốn vứt bỏ Thư nhi rồi hả ? Tỷ tỷ.....”

Phụng Tinh Xu im lặng nhìn trời.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tinh nữ *****

“Yên nhi, cẩn thận, đi chậm một chút.” Cửa Tuấn phủ, Yến Vô Nhai cẩn thận đỡ lấy Khanh Dĩ Yên đi tới, giống như nàng là búp bê pha lê dễ vỡ, vì nàng chuẩn bị đi theo làm tùy tùng, vừa cầm bọc quần áo, vừa gọi người làm ghế, còn đích thân vào trong bố trí xe ngựa thật thoải mái.

Đáng tiếc hành động cuồng dại lại quan tâm này cũng không có vào mắt Khanh Dĩ Yên, nàng vẫn ngẩng cao mặt như cũ, giống như nữ thần, từ bên cạnh Yến Vô Nhai đi qua, đập lên lưng người làm ghế tiến vào xe ngựa.

Phụng Tinh Xu đứng xa xa nhìn một màn này, chân mày hơi nhăn, bước ra ngoài.

Đợi đến khi vừa nhìn ngoài cửa, Phụng Tinh Xu đen mặt. Chỉ thấy ngoài cửa có tất cả hơn mười chiếc xe ngựa lớn nhỏ đỗ lại, trong đó có sáu bảy cỗ xe là dựng đồ, nhìn kỹ, ông trời ơi..... Ngoài hai chiếc xe ngựa trước là cho hai người Khanh Dĩ Yên và Phụng Tinh Xu ngồi ra, dinendian.loqid]on tất cả ba chiếc phía sau đều là ma ma, nha hoàn, gã sai vặt do Tuấn Như Dương đặc biệt phái tới chăm sóc Tuấn Thư, cái này còn chưa bao gồm gần cả trăm tên gia đình hộ vệ phía sau! Nhìn lại hơn năm chiếc phía sau, có quần áo của Tuấn Thư, vật dụng thường dùng, bát đĩa, khiến Phụng Tinh Xu sụp đổ nhất là phía sau xe ngựa có cái gì đó như ẩn như hiện, dường như là cái bờ nhỏ ~! Đây rốt cuộc là xuất môn đi tham gia đại hội võ lâm hay là dọn nhà ở tại võ lâm đại hội hả?

Ngay lúc Phụng Tinh Xu đang không ngừng co giật với một đại đội xe ngựa, Tuấn Thư đang cùng với phu phụ Tuấn Như Dương đi ra. Tuấn Thư vừa nhìn thấy Phụng Tinh Xu liền lập tức quần tới, Phụng Tinh Xu không có cách nào, cũng đành phải kéo Tuấn Thư đi tới trước mặt phu thê Tuấn Như Dương, dùng âm thanh vô cùng run rẩy nói: “Tuần bá bá, Tuần bá mẫu, chúng ta đây là muốn đi tham gia đại hội võ lâm, không phải dọn nhà.....”

Tuần Như Dương vừa nghe, nhìn trợn mắt phía sau một chút, cũng có chút ngượng ngùng. Bản thân Tuấn Như Dương là một người trong giang hồ, chỉ là về sau làm thành chủ Chăm Bích thành công việc bận rộn mới dần dần không giao thiệp với giang hồ, vì vậy cũng biết mọi đạo lý hành tẩu đơn giản trong giang hồ, chỉ là lần này quan hệ đến đứa bé hắn thương yêu, vì vậy đành mất lòng người, theo phu nhân mù quáng ồn ào lên, làm ra cái bộ dáng như vậy. da.nlze.quydo/nh Thật may là Phụng Tinh Xu nhắc nhở, nếu không đến lúc đó ra cửa, đúng là vứt bỏ mặt mũi của người làm phụ thân như hắn. Lập tức vội vàng rút đi những chiếc xe ngựa ngoài hai chiếc xe ngựa mà Phụng Tinh Xu và Khanh Dĩ Yên ngồi ra và tất cả những gia đình hộ vệ kia.

Lúc Tuấn Như Dương rút người rút xe, Tuấn phu nhân lại như tên trộm kéo Phụng Tinh Xu sang một bên, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn Như Ý khắc hoa văn phụng hoàng huyết có phẩm chất thượng đẳng đặt vào trong tay Phụng Tinh Xu, Phụng Tinh Xu không hiểu nguyên do, ngây ngốc nhìn Tuấn phu nhân. “Tuần bá mẫu, ngài đây là.....”

“Tinh nhi, chúng ta cũng không nói nhiều gì, tình trạng của Thư nhi con cũng biết, vốn cho là đời này Thư nhi cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng, cô đơn như vậy, nhưng ông trời có mắt, để cho nó gặp con... con chăm sóc nó cực kì tốt, chúng ta cũng nhìn ra được, các con rất yêu thích lẫn nhau, vì vậy trong lòng chúng ta sớm có ý để cho các con thành thân, chỉ là không biết ý của con thế nào, cho nên cũng không có không biết xấu hổ mà mở miệng. Vừa rồi con đột nhiên cầu thân, hơn nữa còn muốn để Thư nhi gả cho con, chúng ta nhất thời kinh ngạc, vì vậy cũng không có kịp thời trả lời con, hiện tại

chúng ta nghĩ thông suốt, mặc kệ là gả cho nó hay là nó gả cho con, không phải đều giống nhau sao! Chỉ cần con vẫn có thể đối xử với Thư nhi như vậy, chúng ta cũng yên lòng, đừng nói muốn Thư nhi gả cho con, coi như con có nạp tam phu tứ thị, chúng ta cũng không có ý kiến!”

Phượng Tình Xu há hốc mồm nhìn về mặt Tuấn phu nhân càng nói càng đau buồn, nghe thấy biểu tình của bà càng ngày càng phóng khoáng, trong lúc nhất thời không hiểu nổi cái phu nhân nhà giàu này rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Di@en*dyan(lee^qu.donn) “Ách, Tuấn bá mẫu, sao mà lúc ta nghe thấy người đề cho ta nạp tam phu tứ thị thì giọng nói hưng phấn như thế? Chẳng lẽ người cũng không phản đối? Không cho là cái này rất không tuân thủ lễ giáo sao?”

“Ái! Đây coi là cái gì?” Không ngờ về mặt Tuấn phu nhân lại một bộ xem thường, “Nhớ tới mười năm trước ở Lộng Phong quốc xuất hiện một vị công chúa, công chúa này mới năm tuổi vậy mà đã hứa hẹn với hoàng đế Lộng Phong quốc muốn cái gì mà mỹ nam..... A, đúng rồi, là ‘xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ’, từ đó về sau, trong tứ quốc vẫn lưu truyền lời nói hùng hồn của công chúa này, tất cả mọi người đang chờ xem công chúa xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ thế nào! Cho nên chúng ta nên cũng không quá kinh ngạc!”

Phượng Tình Xu gục ngã..... Không ngờ lời nói hùng hồn mười năm trước hôm nay lại còn giúp nàng cưới được một vị lão công! Thật là ý trời nha.....

Phượng Tình Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực “cầm” một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuấn phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuấn phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Muốn người hát

Phượng Tình Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực “cầm” một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuấn phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuấn phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

“Tỷ tỷ, sao rồi?” Tuấn Thư mở to cặp mắt phượng trong veo nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, Thư nhi, chúng ta đi thôi.” Phượng Tình Xu một tay ôm chặt thắt lưng của Tuấn Thư đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa phía sau. Người làm ghế đã sớm đứng ở một bên nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân tương lai đi tới vội vàng cúi người xuống nằm trên mặt đất, để hai người lên xe ngựa.

Phượng Tình Xu nhún mày lại, buông Tuấn Thư ra bước tới đỡ tên tiểu nô đang nằm trên mặt đất mặc cho người đập lên, bỗng chốc lại nhỏ giọng thì thầm trong ánh mắt kinh ngạc của tên tiểu nô, dieendaanleequydonn sau đó cười nhảy lên xe ngựa, xoay người đưa tay lôi kéo Tuấn Thư đi lên, về phần Tĩnh Ảnh, vẫn yên lặng đi theo phía sau. Chờ sau khi mọi người vào vị trí, hai tiếng vung roi vang lên, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.....

Xe ngựa đi qua khu náo nhiệt ở Châm Bích thành, từ cửa thành phía tây ra khỏi thành, lúc đi ngang qua phố xá sầm uất, Phượng Tình Xu vén màn xe lên, vừa lúc nhìn thấy Mỹ Thực Hiện ngày hôm trước còn phong quang vô hạn, đông như trẩy hội hôm nay ở trước cửa lại hết sức yên tĩnh, một mảnh thể lương, trên đường tiếng la, tiếng chơi đùa vẫn không ngừng như cũ, lại xen lẫn không ít bàn luận, về người điên thần bí kia, về bọn du côn đột nhiên tàn phế, về tên si ngốc chỉ biết ném cục đá..... Càng nhiều hơn là tán dương thành chủ, đều nói thành chủ Châm Bích thành anh minh, yêu dân như con, mới biết được dân chúng trong thành xuất hiện người ngu đại tàn tật bị ném bỏ, liền lập tức an bài chỗ ở, mời người chăm sóc.....

Phượng Tình Xu hạ màn xe xuống, ném một ánh mắt tán dương nhìn Tĩnh Ảnh, ý bảo chuyện này làm rất tốt.

Ánh mắt Tĩnh Ảnh vẫn đuổi theo Phượng Tình Xu, bị cái nhìn này của Phượng Tình Xu, trong lòng cảm thấy như đánh trống, rất không ngọt ngào.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Trời xanh thăm như vậy

Dường như tất cả tâm nguyện

Ở trong phút chốc cũng có thể thực hiện

Dừng cảm tin cậy

Kỳ tích tồn tại trong hôm nay

Gió sẽ mang nó đến

Kết cục truyện nhi đồng

Mọi người vĩnh viễn tương thân tương ái

Tắt cả mộng

Tắt cả xúc động

Bầu trời sẽ bao dung

Tiếp tục mong đợi

Núi cao phía sau biển lớn vô tận

Thanh trừ bụi bặm

Tiếp tục tin cậy

Hạnh phúc vẫn đang đợi đợi ngừ

Chúng ta đã đến

Trên đường lớn, trong hai chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, truyền đến tiếng hát vui sướng, tiếng hát này, mặc dù có chút quái dị, lại cực kỳ dễ nghe, mặc dù không giống với những khúc ca ưu nhã hiện nay, nhưng tình cảm lại dâng trào mãnh liệt, Die nd da nl e q uu ydo n khiến lòng người không nhịn nổi, cũng muốn mau sớm cởi bỏ trọng trách nặng nề trên thân, vui vui về về đi du ngoạn giữa nước non, đùa giỡn sóng lên sóng xuống, nhìn mây tụ mây tan.

“Tỷ tỷ, nghe rất hay!” Tuân Thư chớp mắt phượng long lanh dùng sức vỗ tay, nhìn nụ cười bên khóe môi Phượng Tĩnh Xu, trong lúc nhất thời bị ca khúc kia, bị vẻ đẹp lóa mắt của người kia làm cho mềm lòng.

Không nghe thấy động tĩnh, Phượng Tĩnh Xu quay đầu lại, nhìn thấy tiểu nhân nhi say mê nhìn nàng chăm chăm, vì vậy buồn cười xoa bóp hai má hồng nhuận của hắn, sau đó từ trên bàn nhỏ bên trong xe ngựa cầm lên một quả mơ chua thừa dịp Tuân Thư còn chưa hoàn hồn liền nhét vào trong miệng của hắn, dinendian.loqid]on nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì chua phải nhú lại một đoàn, nhin không được cười ha ha lên.

Nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu xấu cười nhạo hắn, Tuân Thư cũng không thuận theo, nhắm mắt bịt môi bất mãn nói: “Tỷ tỷ khi để Thư nhi! Thư nhi không tha thứ!”

Phượng Tĩnh Xu vẫn còn cười ha hả, tâm tình rất tốt dụ dỗ Tuân Thư: “Thư nhi ngoan ngoan ~ tỷ tỷ hát cho đệ nghe nữa có được hay không?”

Vừa nghe đến ca hát, cặp mắt Tuân Thư sáng lên, gắng sức mà gật đầu, cũng quên mất chuyện Phượng Tĩnh Xu giấu cột hắn, thật là một đứa bé đơn thuần.

Phượng Tĩnh Xu nhẹ giọng, lại bắt đầu hát lên:

Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu

Chúng ta cùng đi giao du

Thật là vui sướng thật là vui sướng

Vui sướng cũng không cần lý do

Sườn núi nhỏ dòng sông nhỏ

Bầu trời bay qua một con ngan

Hai con ngan ba con ngan

Bốn năm sáu bảy tám, chín con ngan

Nghe gà trống kia gọi

Cục cục.....

Nghe con ếch này gọi

Ọc.....

Chúng ta cùng nhau hát

Vui sướng ung dung.....

Phượng Tình Xu hát hát, liền phát hiện hai tay Tuấn Thư lại nâng cằm lên, đi theo tiếng hát của nàng một trái một phải đúng đưa theo nhịp! Con người chuyển động, cười hi hi hời: “Thư nhi có muốn học không?”

Tuân Thư hưng phấn gật đầu một cái, la hét muốn hát muốn hát. Khóe mắt Phượng Tình Xu thoáng nhìn, thấy Tĩnh Ảnh tĩnh tọa ở góc xe ngựa, da.nlze.quydo/nn tâm tư trên cột này lên, cười híp mắt vẫy tay gọi Tĩnh Ảnh, “Tĩnh Ảnh, người cũng tới, cùng ta hát!”

Đột nhiên bị điểm danh, Tĩnh Ảnh có chút không biết làm sao, lúng túng nói: “Ta...ta không biết.....”

Tuân Thư cười ha hả xoay người lôi kéo tay Tĩnh Ảnh lắc lắc nói: “Thư nhi cũng không biết ~ chỉ là tỷ tỷ sẽ dạy chúng ta hát ~ Tĩnh Ảnh ca ca, đến đây đến đây ~”

Phượng Tình Xu ở một bên hé miệng cười trộm, nhìn đáng vẻ Tĩnh Ảnh hốt hoảng, không ngờ Tĩnh Ảnh luôn luôn trời sập cũng không nhú mày một chút nào thể mà lại sợ ca hát! Ha ha, lần này lại bắt được nhược điểm của hần nhá!

Tĩnh Ảnh bị Tuấn Thư quán không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là quăng ánh mắt cầu cứu tới Phượng Tình Xu, lại quên là ai ngay từ đầu đã kéo hần xuống nước. Phượng Tình Xu cố ý làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Tĩnh Ảnh, Dieennkdan/leeequhydonnn cũng ồn ào lên theo, không muốn không để Tĩnh Ảnh hát, nếu không chính là mất hứng! Tĩnh Ảnh hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là co rụt lại ngồi ở bên cạnh hai người.

Vì vậy Phượng Tình Xu liền bắt đầu dạy từng câu từng câu:

“Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu ~”

“Vẫy vẫy ~ tay lúc lắc ~ đầu” Tuấn Thư gật gù ha ha hát theo, đáng tiếc ngũ âm* không được đầy đủ, tiết tấu không đúng.

*ngũ âm: năm bậc âm giai cổ: cung, thương, góc, chủy, vũ, cũng gọi là hợp, tứ, át, xích, công ngũ âm còn thể gọi là năm âm theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm: âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thần (môi)

“Vẫy, vẫy tay, lúc, lắc, lúc lắc đầu.....” Tĩnh Ảnh thảm hại hơn, đừng nói âm, ngay cả việc lặp lại một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn rồi.

..... &×¥#@#).....

Phượng Tình Xu bận việc một lát, mọi người đều mệt mỏi nằm xuống, dạy dỗ cho Tuấn Thư đã tãi lảm rồi, về phần Tĩnh Ảnh, tất cả đều là không có hy vọng..... Cuối cùng, Phượng Tình Xu chỉ có thể khoát tay, vô lực nói: “Ta vẫn nên trực tiếp truyền bài hát này tới trong điện thoại di động của người, tự người luyện tập đi..... Cái tên tiểu tử này, dfienddn liequidoon không biết ca hát, về sau gặp được cô nương mình thích thì làm sao mà theo đuổi người ta được ~ thật đúng là tiền cảnh kham ưu* ~ ai ~! Xem ra ta vẫn cứ truyền nhiều mấy bài tình ca cho người ~ sớm luyện tập, tránh cho về sau lâm trận mới mải gươm, thất bại mới mất mặt. Xem ta đối với người thật tốt nha!”

*tiền cảnh kham ưu: tương lai tự chịu đựng có nghĩa gần giống như là tự cầu phúc cho bản thân.

Tĩnh Ảnh hơi mím môi, trên gương mặt cương nghị đã sớm xuất hiện đầy mồ hôi và vết đỏ ửng khả nghi, có thể thấy được trên đoạn đường này gây nhiều khó khăn cho hần rồi.

“Tiểu thư, Vô Nhai công tử phái người tới truyền lời nói phía trước có một quán trà nhỏ, để cho chúng ta đậu ở chỗ đó nghỉ ngơi một chút.” Phu xe ngựa thấp giọng truyền lời.

“Hả?” Phượng Tình Xu xem mặt trời một chút, hỏi “Nơi này cách thành trấn có xa lắm không?”

“Hỏi tiểu thư, còn có lộ trình nữa ngày.” Phu xe trả lời.

“Vây cũng tốt, trước hết đến quán trà nhỏ nghỉ ngơi một chút.” Phượng Tình Xu nói.

“Vâng” Phu xe lấy được chỉ thị, lập tức vung roi thúc ngựa.

Đợi đến lúc xe ngựa dừng lại, Tĩnh Ảnh dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, sau đó đứng ở một bên chờ Phượng Tình Xu và Tuấn Thư xuống.

Bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng Yến Vô Nhai và Khanh Di Yên, chắc hẳn hai người đã tiến vào bên trong, di@en*dyan(lee^qu.donnn) vì vậy Phượng Tình Xu cũng lôi kéo Tuấn Thư cùng nhau tiến vào quán trà.

Nói là quán trà nhỏ, nhưng mà bởi vì nơi này ngay giữa hai thành, vì vậy thương gia lui tới cũng sẽ đi vào nghỉ chân một chút, hàng năm trôi qua, quán trà nhỏ cũng trở thành quán trà lớn rồi.

Phượng Tình Xu vừa tiến vào quán trà, ngẩng nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong nghỉ ngơi uống trà có không ít nhân sĩ giang hồ, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phượng Tình Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Q.1 - Chương 44: Mỗi người đi một ngả

Phượng Tinh Xu vừa tiến vào quán trà, ngấm nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong có không ít nhân sĩ giang hồ nghỉ ngơi uống trà, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phượng Tinh Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Phải nói, cả quán trà rất khó không có ai bị người nọ hấp dẫn. Chỉ thấy trên người nữ nhân kia mặc một kiện áo tay ngắn bằng sa mỏng màu tím, bên trong khoác một kiện y phục màu tím thêu hoa văn, dưới thân cũng mặc một kiện váy dài tơ tằm màu tím hồng, một đôi giày thêu đáy bằng màu tím thẫm, trên mỗi cánh tay ngọc trắng đeo vào một vòng tay màu tím, Dieerndkan/leequhydonnn bên trong vòng tay rồng, hình như có đặt chuông ở trong đó, chỉ cần vừa động, sẽ phát ra tiếng gõ thanh thúy, trên mỗi cái vòng tay khắc một con hồ ly với dáng vẻ yêu mị mà lại ẩn giấu mũi nhọn. Trang phục như vậy, ở thời đại này đã là kinh thế hãi tục rồi, đều nói nữ tử cười không lộ răng mới là thực nữ, nàng kia đâu chỉ lộ một hai cái răng đơn giản như vậy, ngay cả hai cánh tay ngọc, một đôi gót sen (gót chân) cũng đều lộ ra hết rồi!

Ngay lúc Phượng Tinh Xu quan sát nữ nhân kia, nàng cũng vừa lúc đưa ánh mắt tới phía đối diện, trong lòng Phượng Tinh Xu tán thưởng, thật là một người yêu mị xinh đẹp tuyệt trần! Mái tóc xoắn xỏa tung được một cây trâm hồ ly tinh xảo tùy ý vắn lên, lơ đãng để rơi vài sợi giữa vàng trán đầy đặn và trên cổ trắng nõn, lông mày được tô nhạt, trong đôi mắt đẹp nồng đậm tình ý, lông mi vênh cong đa tình, không ngừng phóng điện, mũi thẳng, môi anh đào khẽ nhếch, dường như ngay sau đó người có thể nghe được giọng nói khẽ mềm mại thổ lộ từ trong môi đỏ mọng mê người này, bộ ngực sữa hơi lộ ra, dáng người yếu điệu nóng bỏng, làm cho người phun huyết. dieendaaneequydonn Ánh mắt Phượng Tinh Xu lộ ra tán thưởng rõ ràng lấy lòng nàng kia, chỉ thấy đôi môi nàng đỏ mọng khẽ cau lên, cười như không cười nhìn Phượng Tinh Xu một cái, sau liền dời đi ánh mắt, thời điểm nhìn thấy sau lưng Phượng Tinh Xu, ánh mắt chợt lóe, cười đến yêu mị.

Tất cả người trong quán trà đều đang ngồi yên lặng, ngoài những ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên nữ nhân yêu diễm kia ra, không có người nói chuyện, không khí rất là căng thẳng.

“Nghe gà trống kêu, cục cục.....”

Đúng lúc ấy, giọng hát thoải mái của thiếu niên đã phá vỡ sự yên lặng, âm thanh non nớt đáng yêu lập tức khiến cho bầu không khí thoải mái hơn.

“Mấy vị khách quan mời vào bên trong!” Tiểu nhị cơ trí chạy đến trước mặt ba người cười ha hả chào hỏi.

“Tiểu nhị ca, một nam hai nữ vừa mới tiến vào là đi cùng chúng ta, xin hỏi bọn họ.....” Phượng Tinh Xu ở không nhìn thấy ba người Yến Vô Nhai trong đại sảnh, vì vậy lên tiếng hỏi thăm.

“A, ra là mấy vị!” Tiểu nhị nói: “Vừa rồi ba vị khách kia gặp được người quen, mấy người đã đến nhà gian rồi, Die nd da nl e q uy do n vị cô nương đáng đẹp xinh đẹp kia nhân lại nói xin các vị chờ ở phía dưới chờ là được.” Tiểu nhị cẩn thận nhớ lại tình hình vừa rồi.

Phượng Tinh Xu vừa nghe thấy, trong lòng giận dữ, thầm nghĩ Khanh Dĩ Yên này cũng quá đáng rồi, trong mấy người, nàng (Khanh Dĩ Yên) coi như là kẻ đến sau, kết quả lại đối xử với bọn họ như thế, chứ nói là người bình thường, ngay cả loại người không có nóng nảy như Phượng Tinh Xu cũng bị tự đại và kiêu ngạo của Khanh Dĩ Yên chọc giận. Hít sâu một hơi bình ổn tức giận trong lòng, không nghĩ muốn trút giận sang người khác, Phượng Tinh Xu ôn hòa mở miệng nói: “Nếu bọn họ gặp được người quen chắc hẳn cũng muốn hảo hảo gặp mặt, chúng ta sẽ không quấy rầy, tiểu nhị ca, làm phiền người truyền lời, liền nói cho bọn họ biết chúng ta đi trước một bước, gặp lại tại đại hội võ lâm!”

Thấy tiểu nhị gật đầu đồng ý, Phượng Tinh Xu xoay người rời đi, trước khi đi, lần nữa liếc mắt nhìn bóng lưng yêu diễm đó, sau đó cùng với tiếng ca đáng yêu ngây thơ của Tuân Thư rời khỏi quán trà. Đợi sau khi ba người rời đi, hai đạo bóng người cũng đi theo rời khỏi quán trà.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

“Tỷ tỷ, tại sao chúng ta lại đi?” Tuân Thư ngẩng mặt nghi ngờ hỏi.

“Tỷ tỷ không thích nơi đó, Thư nhi, chúng ta tìm một chỗ nấu com dã ngoại được chứ?” Phượng Tinh Xu ôn hòa trả lời.

“Cái gì là nấu com dã ngoại?” Tuân Thư nghiêng đầu nhìn Phượng Tinh Xu.

“Nấu com dã ngoại chính là chúng ta ở trong rừng cây bắt thỏ hoang, câu cá, đào rau dại, sau đó sinh hoạt nấu ăn, da.nlze.qu;yo/nm tự mình thử nghiệm niềm vui trong thế giới thiên nhiên rộng lớn.” Phượng Tinh Xu miêu tả cái gọi là nấu com dã ngoại, nhìn trên mặt Tuân Thư dần dần hiện lên sự mong đợi, cười nhẹ không thôi.

Dẫn dò phu xe lái xe ngựa tiến vào trong rừng, lúc này một bóng dáng như quý mị chui vào bên trong xe ngựa. Phượng Tinh Xu thờ ơ, vẫn tựa vào gối ôm siêu lớn trong xe ngựa nhìn quyển tiểu thuyết của nàng như cũ. Chỉ có Tuân Thư kinh ngạc một chút, đợi đến khi phát hiện ra là Tinh Ảnh mới bình

tâm hoảng sợ, cười ha hả hỏi “Tình Ảnh ca ca, vừa rồi ca mới đi làm gì à?”

Tình Ảnh khẽ mỉm cười, không nói lời nào. “Thư nhi, không phải đệ muốn xem sách thiếu nhi sao? Ở đây, cầm xem đi.” Đúng lúc Phụng Tình Xu chen vào, cầm một quyển truyện tranh thiếu nhi đưa cho Tuấn Thư hai mắt đã sớm phóng tia sáng của sói, dĩ nhiên. Rồi sau đó nhìn Tuấn Thư là hết lên một tiếng ngậm quyển truyện tranh tự động co lại ở trong gối ôm say sưa xem

“Dò hỏi được rồi sao?” Phụng Tình Xu vừa lật sách vừa không chút để ý hỏi.

“Tiểu thư, dò hỏi được.” Tình Ảnh nhò giọng trả lời, “Người bọn họ gặp là thương nhân nổi danh tứ quốc, Kim Bích Đạc.”

“Nhiều kim tệ*!?” Phụng Tình Xu kêu lên một tiếng, rồi sau đó “xì” bật cười một phen, “Đây là cái gì tên vậy?”

*Nguyên văn là kim tệ đa, trong tiếng Trung, chữ ‘đa’ đồng âm với ‘đạc’, do đó Phụng Tình Xu nghe nhầm.

Bị giọng điệu của Phụng Tình Xu chọc cười ngoài ý muốn, Tình Ảnh mỉm cười giải thích: “Tiểu thư, là bích trong ngọc bích, đặc trong vũ đặc (hình như là múa chuông).”

“A, thì ra là như vậy!” Phụng Tình Xu gật đầu một cái. “Nhiều kim tệ này có cái lợi gì?”

“Tiểu thư, Kim Bích Đạc là dòng chính đời thứ chín của gia tộc Kim thị Hí Triều quốc. Trước đó gia tộc Kim thị Hí Triều quốc là thủ phủ tứ quốc (nhà giàu nhất tứ quốc), nhưng kể từ sau khi tiểu thư bắt đầu tiến vào thương giới, trong mười năm từng bước kéo bọn hắn xuống vị trí thủ phủ, nhưng, mặc dù Kim gia đã mất đi địa vị thủ phủ tứ quốc, bằng vào gia sản hùng hậu, cũng không thể coi thường. Nhất là hai năm qua Kim Bích Đạc bắt đầu tiếp nhận Kim gia, hắn là nhân vật không thể khinh thường, vừa lên đài liền sử dụng một loạt thủ đoạn, dĩ nhiên cách nội bộ phát triển ngoại bộ, gom quét cục diện không khí trầm lắng của Kim gia, khiến cho tình hình các ngành nghiệp Kim thị rục rờ hẳn lên, đối với chúng ta mà nói, hắn là đối thủ hiểm thấy.” Tình Ảnh giới thiệu từng cái về thân phận bối cảnh của Kim Bích Đạc, trong giọng nói còn bắt chợt toát ra bội phục đối với Kim Bích Đạc.

Phụng Tình Xu liếc Tình Ảnh một cái, hiểu cái tình anh hùng tiếc anh hùng kia, vì vậy nói: “Sẽ có cơ hội, chúng ta cùng ra sức tồn tại trên thương trường, phóng mắt nhìn khắp toàn bộ đại lục, cuối cùng cũng sẽ có thời điểm chúng ta chính diện giao phong, khi đó, liền toàn quyền giao cho người đi xử lý!” Ảnh mắt nàng hàm chứa nụ cười hứa hẹn.

Trong lòng Tình Ảnh chấn động, nhìn về phía Phụng Tình Xu, thấy nàng đang nhìn hắn, ý cười âm áp trong đôi mắt sáng kia, có tình cảm âm áp nói không ra lời, Tình Ảnh biết, nàng hiểu được hắn, trong lòng cũng là một mảnh vui vẻ.

“Tiểu thư, chúng ta tiến vào rừng cây rồi.” Âm thanh phu xe truyền vào, Phụng Tình Xu dời đi tầm mắt, để sách xuống, vỗ vỗ Tuấn Thư đang xem say sưa, ba người cùng nhau xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng ở bên cạnh một cái hồ nhỏ, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp, rất là thích hợp để nấu cơm dã ngoại. Phụng Tình Xu quay đầu nhìn Tuấn Thư đang hưng phấn và Tình Ảnh đang im lặng, bắt đầu phân công nhiệm vụ: Tuấn Thư và Tình Ảnh đánh bắt cá, phu xe đi kiểm củi đốt, còn lại Phụng Tình Xu thì đi săn. Tình Ảnh vốn không yên lòng để một mình Phụng Tình Xu đi săn, nhưng vừa nghĩ tới võ công của Phụng Tình Xu cũng là được truyền thừa từ sư phụ Lục Miếu chân nhân, dĩ nhiên liền yên tâm hơn nữa nghe sư phụ nói nàng đã sớm xuất sư, nói không chừng hiện tại tu vi của nàng đã vượt qua sư phụ, gặp phải nguy hiểm thì chỉ vì quan tâm người khác, vì vậy lời phản bác đến bên miệng cũng liền nuốt xuống, gật đầu một cái, mang theo Tuấn Thư bụng thùng nhựa do Phụng Tình Xu lấy ra từ trong Thảm Xu Vải đi tới bên hồ. Phu xe cũng đã sớm buộc tốt xe ngựa đi nhặt củi, vì vậy Phụng Tình Xu cũng xoay người đi vào trong rừng rậm.

Vừa đi chưa được mấy bước, trong rừng một con thỏ liền xông tới đây đập đầu vào thân cây chết ở trước mặt Phụng Tình Xu, đồng thời còn có mấy con chim bồ câu và mấy con chim trĩ không biết từ nơi nào chạy đến cũng cùng nhau “ngất” ở trước mặt Phụng Tình Xu. Sắc mặt Phụng Tình Xu đen lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh mấy con động vật buộc nợ bướm với ánh mắt hàm chứa mong đợi nằm ở trên bàn ăn, trong lòng đột nhiên buồn nôn một trận, vì vậy làm bộ không nhìn thấy, nhắc chân vòng qua một đống thức ăn tự động đưa tới cửa, ai ngờ còn chưa bước ra mười bước, lại có nhiều động vật “đột phát từ vong” hơn ở trước mặt Phụng Tình Xu, hơn nữa những loài động vật tự động đưa tới cửa, ai ngờ còn chưa bước ra mười bước, lại có nhiều làn khói lần nữa chạy tới trước mặt Phụng Tình Xu. Phụng Tình Xu nhìn “thi thể” động vật khắp nơi, khóe miệng co giật, dĩ nhiên liền quay đầu xem ra hôm nay nhất định phải nhặt mấy thứ này về, nếu không thì chờ một lát nữa tất cả động vật trong khu rừng này đều sẽ “nằm ngay đó” ở chỗ này.

“Các người, tất cả đứng lên, hiện tại, các người bắt đầu tỷ thí, người nào thắng ta liền ăn người đó.” Phụng Tình Xu tựa vào dưới một gốc cây đại thụ nhú mây, lầm bầm nói với “thi thể” đầy đất, “Ta chỉ cho thời gian một nén nhang.” Vừa dứt lời, bên cạnh liền xuất hiện một cái lư hương, trên lư hương cắm một nhánh hương mới đốt lên. Sau đó liền nhìn thấy tất cả “thi thể” trên đất đột nhiên đều sống lại, hơn nữa bắt đầu riu rít tranh đấu, Phụng Tình Xu cũng lười quản chúng nó đấu một mất một còn, lại còn hạ một kết giới, rồi nhàn nhã xoay người nằm ở trên cành cây chợp mắt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

“Giáo chủ, thám tử truyền đến tin tức, đoàn người Yên Vô Nhai dừng lại ở Châm Bích thành mấy ngày rồi lên đường tiến về Khúc thành, trước mắt dừng lại nghỉ ngơi ở trong quán trà nhỏ giữa hai thành, có thể tối nay sẽ dừng lại ở nơi đó.” Một người áo đen quỳ một gối ở trước mặt bẩm báo với nam tử lục y.

“Ừ, tiếp tục để ý, tìm đúng thời cơ động thủ, cũng đừng ra lại gây ra chuyện rắc rối gì!” Nam tử giống như lơ đãng nói nhỏ khiến người áo đen sợ hãi một hồi, nghĩ đến kết cục của người lần trước thất bại trở lại báo tin, trên lưng không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

“Dạ!” Người áo đen lĩnh mệnh lập tức xoay người rời đi.

“Khoan đã.” Nam tử lục y lại lên tiếng.

“Dạ, giáo chủ.” Người áo đen xoay người cung kính đứng ở phía dưới chờ đợi phân phó của nam tử lục y.

Trầm ngâm một lát, nam tử lục y hỏi “Hai người đi cùng với hần mà lần trước các ngươi kể đâu?”

Người áo đen vội vàng hồi bẩm nói: “Khỏi bẩm giáo chủ, căn cứ vào tin tức mới nhất truyền đến cho thấy hai người kia và công tử thành chủ Châm Bích thành đã đi tách khỏi hai người Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên rồi.”

“Ừ.” Nam tử lục y gõ nhẹ ngón trỏ trên mặt bàn, người áo đen biết đây là động tác suy nghĩ của chủ tử. “Ngươi nói bọn họ cũng muốn đi đại hội võ lâm?” Nam tử lục y hỏi.

“Hồi giáo chủ, đúng vậy.”

“Lần trước người được phái đi nói người nam nhân kia chỉ có một mình liền giải quyết được cao thủ của Mộ Ngâm Giáo ta, có thể thấy được thân thủ người này bất phàm, “ Nam tử lục y tiếp tục lấy tay gõ nhẹ mặt bàn, chậm rãi nói: “Cao thủ..... thú vị, thật thú vị, không bằng đi gặp mặt.....” Kể từ sau khi làm giáo chủ Mộ Ngâm Giáo tới nay, dĩ nhiên cũng rất ít khi tự thân động thủ, bởi vì cao thủ hần gặp phải không phải đầu quân dưới trướng Mộ Ngâm Giáo, thì chính là bị một chương của hần đánh chết, vì vậy đối với hần mà nói, cao thủ là khó có được, còn nam nhân gọi là Tinh Anh đó, đến cuối cùng có phải là cao thủ hay không, có đáng giá để hần động thủ hay không, vậy phải để hần tự mình đi gặp rồi.....

“Truyền lệnh xuống, để cho bọn họ an bài tốt, chúng ta cũng đi đại hội võ lâm tham gia náo nhiệt!” Nam tử lục y ngăn tay áo lại, trầm giọng phân phó nói.

“Dạ!” Người áo đen ôm quyền hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

“Linh, chỗ bộ phận tìm kiếm còn chưa có tin tức sao?” Đợi sau khi người áo đen đi xa, nam tử lục y nhẹ giọng hỏi.

“Thật xin lỗi, chủ thượng, người ngài muốn tìm đến nay vẫn chưa có tin tức.” Một âm thanh mờ ảo vang vọng trong đại điện.

“Vậy sao.....” Nam tử lục y than nhẹ, rồi sau đó giọng điệu sắc bén hỏi “Vậy thì tin tức bên kia!”

“Đã có manh mối, xin chủ thượng kiên nhẫn chờ.” Âm thanh kia vẫn là phiêu miểu hư vô, không vì giọng nói của nam tử lục y mà bị ảnh hưởng.

“Rầm!” Một chương của nam tử đánh nát vạc đồng trước mắt, ánh mắt phản hận, đó là vẻ mặt thị huyết giống như Tu La địa ngục, khiến người khác nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Đốt nường xuất hiện tỷ tỷ*

*Nguyên văn nó là thiêu nường ra ngoài tỷ tỷ, sau khi edit hiểu được ngụ ý của nó, nhưng lại không biết đặt sao cho đúng, cuối cùng đành phải viết thế! Đọc xong chương này, ai hiểu được thì tốt, ai không hiểu cũng đành chịu.@@

Tiếng chim hót thanh thúy vang lên ở giữa rừng, gió nhẹ hiu hiu, chính là hoàn cảnh tốt để ngủ ngon. Phụng Tịch Xu nghỉ ngơi ở trên cành cây, khi nàng mở mắt ra thời gian vừa lúc là một nén nhang đã cháy hết. Phụng Tịch Xu tiến vào kết giới vừa thấy, năm con chim bồ câu nằm thoải mái trên đất, lông vũ hai con gà rừng xốc xếch, toàn thân hai con thỏ bị mỡ đầy chấm đỏ, còn có những động vật khác toàn bộ đều mệt mỏi nằm xuống, xem ra những động vật này đã cố gắng mạnh mẽ dùng toàn lực để sớm siêu sinh thành người. Phụng Tịch Xu lắc đầu một cái, ngồi xổm xuống hỏi: “Các ngươi ai thắng vậy?”

Chỉ thấy một con hươu hoang lập tức nhảy lên, khí thế bùng bùng hùng dũng oai vệ chạy đến trước mặt Phụng Tịch Xu. Phụng Tịch Xu quan sát một chút, thầm nghĩ, con hươu nhỏ này ý vào ưu thế về thân thể của mình lấy được thắng lợi, trái lại rất có ích với tình hình của nàng nha! Vì vậy gật gù đầu, sau đó để tất cả mấy con chim bồ câu, gà rừng, thỏ hoang đã gục xuống ở trên thân con hươu hoang, xoay người vừa muốn đi thì nhìn thấy mắt mắt trong con ngươi của các động vật còn lại, vì vậy vẽ ra một cái thủ quyết, sau khi thì thầm nói một hồi liền mỉm cười nói với những động vật kia: “Ta đã tiến hành cầu phúc với các ngươi, hi vọng các ngươi sau khi chết có thể đạt được ước muốn, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa, các ngươi cũng sẽ đạt thành nguyện vọng của mình.” Xoay người, không nhìn tới những động vật quý lạ rất lâu với nàng nữa, Phụng Tịch Xu trở lại bên hồ.

Lúc trở lại địa điểm được chọn, nơi đó không có ai, nhưng đã chất không ít củi khô, nơi xa còn truyền đến tiếng hát thông thả “Chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành.....” Xem ra Tuân Thư và Tinh Anh vẫn còn đang bắt cá, vì vậy Phụng Tịch Xu tính đi qua nhìn một chút, trước khi đi nàng nhìn lướt qua con hươu hoang vác xác động vật, con hươu hoang này cũng tương đối hiểu tính người, lập tức ngã xuống đất giả chết. Phụng Tịch Xu cười khẽ, đi đến gần và nói: “Cái vật nhỏ này thú vị đây, nếu không phải là ngươi một lòng muốn chết, ta thật muốn nhận ngươi làm sủng vật!” Ai ngờ vừa dứt lời, con hươu hoang “nằm ngay đó” trên đất lập tức bật dậy, vui sướng vây quanh Phụng Tịch Xu, vô cùng vui mừng nhảy dựng lên.

Sắc mặt Phụng Tình Xu đen lại, không nghĩ tới sẽ như thế này, có điều nói cũng đã nói rồi, nàng cũng quả thật rất yêu thích con hươu nhỏ này, vì vậy nên cũng mặc kệ nó, đi tới bên hồ, mặc cho hươu con cùng đi theo.

Mới vừa đi tới bên hồ, liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tuấn Thư, nghe hình như là đang dạy dỗ Tình Ảnh, Phụng Tình Xu tò mò, dừng bước lại, làm một động tác chó lên tiếng với hươu con, vì vậy hươu con liền chớp tròn mắt thông minh nằm bất động trên đất.

“Tình Ảnh ca ca, ca hát theo Thư nhi nha, chỉ cần ca hát nhiều lần là sẽ được!” Hai tay Tuấn Thư chống cằm mặt ngây thơ ngồi ở bên hồ nhìn Tình Ảnh bỏ đi giầy vớ kéo cao ống quần đứng ở trong hồ không ngừng khuyên lơn, “Tỷ tỷ nói ca ca nếu như không biết ca hát, về sau gặp phải người trong lòng người ta sẽ không thích ca đâu!” da.nlze.quydo/mn Đột nhiên, hai tay Tuấn Thư nắm quyền, phồng má lên giống như hung ác nói: “Hừ hừ! Thư nhi nhất định phải ca hát thật tốt, về sau có thể hát rất nhiều rất nhiều cho tỷ tỷ nghe! Thư nhi thích tỷ tỷ nhất! Nếu Thư nhi luôn luôn ca hát cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ nhất định cũng sẽ rất ưa thích Thư nhi đấy!”

Sau đó hân lại tiếp tục mềm giọng, nũng nịu khuyên nhủ: “Tình Ảnh ca ca, ca cũng cùng hát với Thư nhi nha, vẫy vẫy tay ~ lúc lắc đầu ~ chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành ~”

Một lát sau, chỉ nghe trong hồ kia mơ hồ truyền đến một tiếng ca chua chát, vẫn lấp ba lấp bắp như vậy, nhưng tốt hơn so với buổi trưa nhiều, Phụng Tình Xu cười trộm, xem ra cho dù là cứng rắn lạnh băng như Tình Ảnh, dinendian.loqid]on cũng không chịu được việc Tuấn Thư làm nũng nha! Đưa chân đá đá hươu con nằm ở một bên, hươu con vừa được ám hiệu, lập tức đứng lên mạnh mẽ vọt qua, chạy vội ra ngoài.

“Người nào!?” Âm thanh Tình Ảnh bén nhọn lập tức truyền đến, sau đó là Tuấn Thư oa oa kêu to: “Oa! Hươu con thật đáng yêu nha!”

Phụng Tình Xu mỉm cười đi ra ngoài, nhìn thấy Tuấn Thư ôm đầu hươu con kia, bước đi thong thả đến trước mặt của hân, “Thư nhi thích không?”

Tuấn Thư nhìn thấy Phụng Tình Xu, lập tức vui vẻ hét lớn: “Tỷ tỷ, hươu con thật đáng yêu! Thư nhi rất thích!”

“Ha ha, vậy sau này hươu con cùng ở bên cạnh Thư nhi nhé!” Sau đó không để ý tới Tuấn Thư kêu lên vui mừng nữa, đi tới bên cạnh thùng nhựa ngồi xổm xuống tra xét, phát hiện cá đã đầy nửa thùng, vì vậy nói với Tình Ảnh: “Người cũng được nha, thời gian mới có một lúc liền bắt được nhiều như vậy, không tệ lắm, người đi lên đây đi!” Sau khi chờ Tình Ảnh lên bờ, ba người một hươu lại đi về.

Trở về vừa thấy, phu xe đã nhặt khá nhiều củi khô trở lại. Phụng Tình Xu gật đầu, sau đó đi tới sau xe ngựa từ trong Thảm Xu Vải lấy ra một cái vỉ nướng, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của ba người mặt không đổi sắc đặt vỉ nướng vào giữa, sau đó chỉ huy Tình Ảnh làm việc, phu xe xử lý những động vật kia và cá, nàng và Tuấn Thư hai người đi đào một chút rau dại về. Đợi hai người một hươu nhảy nhót nhót trở lại, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vì vậy Phụng Tình Xu lấy ra một loạt đồ gia vị như dầu, muối, bột tiêu, bột ớt, thìa là, gừng, di@en*dyan(lee^qu.donnn) rồi dưới ánh tò mò của những người khác khoác lên một cái tạp dề (ta đã lằng lằng thành công làm một hình mẫu bà chủ nhà đứng chuẩn rồi, hết cách rồi, ai kêu bây giờ nấu ăn ở trước mặt mọi người, nàng không thể thâm làm cũng rất buồn bực nha ~!), bắt đầu đặt cá và thịt ở trên vỉ nướng, quét dầu lên, chỉ chốc lát sau, từng luồng mùi thịt thơm mê người phiêu đảng ở trong rừng cây.

Đám người Tuấn Thư nhìn không chớp mắt, nước miếng chảy ròng, cho đến khi Phụng Tình Xu nướng xong một mâm thịt, phân cho ba người, Tuấn Thư nuốt nước miếng, vừa muốn động, đột nhiên một trận gió cuốn tới, chờ gió qua, Tuấn Thư nháy mắt mấy cái, “oa” một tiếng khóc lên. Phụng Tình Xu vừa nhìn, mâm thịt trong tay hân kia đã sớm không thấy tung tích. Lòng mảy mãnh lại, liền nghe thấy trên một thân cây gần đây mơ hồ truyền đến tiếng nhai, Phụng Tình Xu nháy mắt một cái, Tình Ảnh nhanh chóng chạy như bay ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng một nữ nhân “Chao ôi!” Thoáng cái, một bóng dáng lập tức chạy đến sau lưng Phụng Tình Xu, lấy Phụng Tình Xu làm lá chắn, gấp giọng nói: “Đừng đừng đừng! Đừng đuổi ta, ta chỉ ăn đúng một mâm thịt thôi mà!”

Từ lúc cái bóng dáng này vọt đến đây Phụng Tình Xu đã xác định rõ đây là nữ tử yêu mị trong quán trà, xuất phát từ ấn tượng tốt với nàng, cho nên khi nàng đến gần cũng không có ra tay công kích, vừa nghe thấy lời của nàng, liền tức giận nói: “Tỷ tỷ, một mâm thịt này của tỷ, lại để cho Thư nhi của chúng ta khóc thảm đó!”

Nàng kia thấy Tình Ảnh không hề công kích nàng nữa, vì vậy lá gan cũng lớn lên, tựa vào trên người Phụng Tình Xu cười hi hi nói: “Muội muội, hết cách rồi, tỷ tỷ ta ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, đi ngang qua đây liền nghe thấy mùi thơm mê người như vậy, dfienddn lieqiudoon không nhịn được liền lấy mượn một phần tới ăn thôi, “ lại quay đầu lại nói xin lỗi với Tuấn Thư còn đang khóc sụt sùi: “Thật xin lỗi, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đoạt một phần thịt của đệ, coi như thiếu đệ một phần tình đi, sau này có chuyện gì thì tới tìm tỷ tỷ ta, ta nhất định sẽ giúp đệ!”

Phụng Tình Xu vừa nghe, càng thêm thương thức nữ tử này, nghĩ thầm, đây cũng là một người ngay thẳng sáng khoái. Vì vậy nổi lên tư tưởng kết giao, nói: “Tiểu muội Hoàng Vũ Tình Xu, hôm nay có duyên gặp mặt tỷ tỷ tại quán trà, Dieenndkan/leeequhydonnn rồi sau đó lại gặp nhau trong rừng cây này, muốn kết giao bằng hữu với tỷ tỷ, không biết ý tỷ tỷ thế nào?”

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: “Tốt tốt! Dựa vào phần tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Tin đồn trần bảo

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: “Tốt tốt! Dựa vào phần tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!”

“Tâm Mộng Hồ!?” Sắc mặt Tĩnh Ảnh khẽ biến đổi.

“Ồ, tiểu hhoa đẹp trai, thì ra người còn nghe qua danh hào của tỷ tỷ ta à? Không tệ không tệ, coi như người có kiến thức!” Tâm Mộng Hồ nhủ mảy, cười hi hi nói, chỉ là ngao khí trong giọng điệu kia là không che giấu được.

“Ha ha, tỷ tỷ, tiểu hhoa đẹp trai chúng ta nghe qua, tiểu muội ta lại chưa từng nghe qua!” Phụng Tĩnh Xu cười nói.

“Ha ha, muội tử, để cho tiểu tử nhà muội giới thiệu cho muội đi..... Ai, ai, muội đừng có ngừng tay nha! Ừm.....Cái tiểu muội tử này, dùng những thứ gì quét lên thịt mà thơm như vậy chứ, thật là thèm chết tỷ tỷ rồi!” Tâm Mộng Hồ vừa nói vừa rất “tự giác” từ sau lưng Phụng Tĩnh Xu đi ra, trắng trợn bưng thịt nướng trên tay Tĩnh Ảnh và phu xe đang ở một bên ngậy người, sau đó nhét một nắm vào trong tay Tuân Thư, nghĩa khí nói: “A, tiểu đệ đệ, đừng nói tỷ tỷ không có chăm sóc đệ, mau ăn mau ăn, nếu không một lát nữa thì ca ca đó sẽ tới đoạt đấy!” Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ Tĩnh Ảnh đang đen mặt.

Tuân Thư vừa thấy Tĩnh Ảnh đen mặt, hai tay đang cầm nắm, muốn ăn lại không dám, chỉ có sợ hãi nhìn về phía Tĩnh Ảnh, lại đưa ánh mắt cầu cứu tới Phụng Tĩnh Xu. Phụng Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu một cái, hắt lại nhìn về phía Tĩnh Ảnh, phát hiện Tĩnh Ảnh cũng mỉm cười với hắn, rốt cuộc cũng thả lá gan xuống, vui vẻ ăn.

Tâm Mộng Hồ thú vị nhìn ba người “tiếc mất đĩa tình”, cho đến khi Tuân Thư mới bắt đầu ăn vài ngụm, mới dùng chiếc đũa gắp lên một miếng thịt, vừa muốn bỏ vào trong miệng liền bị một đôi đũa khác làm cho ngừng lại.

Tâm Mộng Hồ sững sờ, nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu, lại thấy nàng cười híp mắt nhìn mình, thế mới biết là gặp được cao thủ. Lúc trước mắt nàng thật vựng về, còn tưởng rằng cũng chỉ có võ công của người nam nhân kia là cao nhất trong mấy người này, hiện tại tiểu muội tử lại ngay lúc nàng không chú ý đang lúc đánh liên ở liền ra tay cực nhanh, có thể thấy được mặc dù bề ngoài nàng nhìn như nhu nhu nhược nhược, nhưng lại biết võ, hơn nữa tu vi võ công còn cao xa hơn nàng, mới có thể làm cho nàng không chút nào phát hiện được.

“Ha ha ha! Muội tử tốt! Hôm nay tỷ tỷ thật gặp phải đối thủ rồi!” Tâm Mộng Hồ bị Phụng Tĩnh Xu đánh một đũa, cũng không xấu hổ, ngược lại còn cười ha ha.

“Đầu có, nhờ có tỷ tỷ nể mặt thôi.” Phụng Tĩnh Xu càng ngày càng thích tính tình cởi mở của Tâm Mộng Hồ, và lại vừa rồi hành động chăm sóc Tuân Thư của nàng cũng làm cho Phụng Tĩnh Xu rất có thiện cảm, vì vậy giọng nói càng thêm thân thiện, “Chỉ là, tỷ tỷ, nể mặt là một mặt, thịt nướng này, lại thuộc về mặt khác rồi.” Phụng Tĩnh Xu cười nói.

“Hả? Muội tử đây có ý gì à?” Tâm Mộng Hồ cảm thấy hứng thú hỏi.

“Không biết tỷ tỷ nghe qua câu ‘tự mình động thủ, com no áo ấm’ chưa?” Phụng Tĩnh Xu lấy ra danh ngôn của chủ tịch Mao, da.nlze.quydo/nn dẫn dụ Tâm Mộng Hồ vào bẫy rập.

“‘Tự mình động thủ, com no áo ấm’?” Tâm Mộng Hồ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, muội tử, đây là người nào nói a? Có đạo lý như vậy!”

“Là ai nói không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa của nó.” Phụng Tĩnh Xu ý vị thâm trường nói.

“Ý nghĩa?” Tâm Mộng Hồ ngây ngốc lặp lại, “Cái gì mà ý nghĩa với không ý nghĩa? Điều này có quan hệ gì với việc ta ăn thịt nướng?”

“Đương nhiên có quan hệ, nó nói cho chúng ta biết, muốn ăn được com miễn phí, nhất định phải trả tiền trước nha!” Phụng Tĩnh Xu buông tay nói.

“Cái, cái gì mà trả tiền?” Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa hiểu ra sao.

“Trả trả tiền đương nhiên là —— tất cả những thứ này tỷ tỷ đều phải tự mình đi rửa sạch sẽ!” Phụng Tĩnh Xu duỗi tay ra, chỉ đám rau dại mà lúc trước cùng Tuân Thư đào về.

“Cái... cái gì? Muốn ta rửa rau dại!?” Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nổi kêu lên. “Có làm hay không? Cho tới bây giờ ta ngoài da tóc ra ta cũng chưa từng rửa cái gì đâu!”

“Ha ha, vậy hôm nay tỷ tỷ liền mở ra tiền lệ này đi!” Phụng Tĩnh Xu vẫn cười ha ha, nhưng trong giọng nói không có một chút chỗ thương lượng.

“Nhưng tay ta trắng nõn.....” Tâm Mộng Hồ mở miệng.

“Chỗ muội có thuốc, có thể bảo dưỡng hai tay tỷ tỷ càng mềm mại hơn so với trước kia.” Phụng Tĩnh Xu một lời cắt đứt.

“Vậy ta cũng sẽ không.....” Tâm Mộng Hồ vẫn còn giãy giụa.

“Đại ca phu xe sẽ dạy tỷ tỷ rửa rau thế nào.” Phụng Tình Xu lại một lần đánh lại lòng giầy giụa của Tâm Mộng Hồ.

“Nhưng mà một mình ta rửa sẽ.....” Lần này Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa nói hết, không phải là bị Phụng Tình Xu cắt đứt, mà là bị khí thế không cho cãi lại trên người nàng làm cho kinh hãi, trong lòng thầm kinh ngạc tiểu cô nương này đến tột cùng là người nào, lại có thể khiến lão giang hồ như nàng cũng không khỏi bị nàng trấn áp. Có điều may mà hai người cũng không đối địch, vì vậy cũng không nên nóng lòng nhất thời đi tìm tòi nghiên cứu Phụng Tình Xu, Tâm Mộng Hồ chỉ đành ngoan ngoãn cùng với phu xe đã bị nàng cướp thịt nướng đi tới bên hồ.

Tâm Mộng Hồ vừa đi, trong không khí chỉ để lại từng tiếng “chì chì” phát ra trên thịt đang nướng trên vỉ, một lát sau, Phụng Tình Xu mở miệng hỏi: “Nàng là người nào?”

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

“Kim công tử, không ngờ chúng ta có duyên như vậy, ngay lúc này lại gặp nhau.” Tay ngọc của Khanh Dĩ Yên cầm bình, từ từ rót rượu, ánh mắt ẩn tình, không ngừng đưa đến nam tử anh tuấn phía đối diện.

“Đâu có, Dĩ Yên cô nương nói quá lời rồi.” Ngồi đối diện với Khanh Dĩ Yên, chính là Kim Bích Đặc người thừa kế gia tộc Kim thị của Hí Triều quốc, chỉ thấy hắn mặc một bộ y phục thêu trăm tơ vàng chói mắt, chỗ ống tay áo lấy chỉ bạc thêu thành từng hoa văn hình tiền đồng tinh xảo, đỉnh đầu đội kim quan, bó chặt mái tóc dài đen bóng, tay cầm cây quạt vàng có hoa văn phụng hoàng, mở rộng ra, trên mặt quạt là một bức tranh đồng tử (con trai) tỏa ra khí thế giàu có, chân mang hài bằng vàng ngọc, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra ánh sáng vàng kim lấp lánh rất chói mắt. Đặc biệt nhất chính là trước ngực hắn treo một bản tính vàng lớn cỡ bàn tay, bất cứ lúc nào cũng có thể không ngừng tính toán, có thể tính việc làm ăn lớn đến nỗi có một khoản ngàn vạn bạc, cũng có thể nhỏ chỉ là một cái bánh bao thịt hai văn tiền, dù sao hắn có quan hệ đến tiền bạc, đều phải qua bản tính vàng của hắn gảy một chút mới thành giao, người đời nói, đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bản tính vàng, bầm víu nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bản tính vàng có công bằng không. Ý nói bản tính vàng của Kim Bích Đặc nhận tiền không nhận người, cho dù giao tình có khá hơn nữa, người muốn có liên hệ cũng phải tính qua bản tính vàng trên ngực hắn, nếu không người đừng có nghĩ chiếm được lợi thế!

“Nhiều năm trước Dĩ Yên từng may mắn được nhìn thấy công tử một lần, khó có thể quên được, hôm nay có thể gặp lại công tử lần nữa, thật sự rất có duyên phận!” Khanh Dĩ Yên khẽ cười nói.

“Ha ha, được mỹ nữ đệ nhất võ lâm nhớ nhung, thật là may mắn của Kim mỗ!” Ánh mắt Kim Bích Đặc chứa ý cười trả lời, chỉ là ý cười này, đáy lòng lại là cái tình cảnh gì, sợ là chỉ có chính hắn mới hiểu được!

“Công tử thật cho rằng Dĩ Yên nhớ mong là may mắn sao!?” Khanh Dĩ Yên vui mừng hỏi.

“Đó là đương nhiên, trong chốn võ lâm cũng không biết có bao nhiêu hào kiệt trông mong cũng trông mong không được Dĩ Yên cô nương nhớ mong đấy!” Kim Bích Đặc bung rượu trên bàn lên ý vị thâm trường nói, “Chắc hẳn vị Yên huynh này khẳng định cũng là người ái mộ Dĩ Yên cô nương đi!”

Đột nhiên bị điểm danh, bởi vì bị Khanh Dĩ Yên lạnh nhạt mà Yên Vô Nhai mất mát phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy hai người Khanh Dĩ Yên và Kim Bích Đặc cũng đang nhìn mình, cũng không biết hai người nói tới chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là lúng túng bung ly rượu lên cười nói: “Đâu có, đâu có!”

“Kim công tử.....” Lúc Khanh Dĩ Yên vừa muốn nói nữa thì một tiếng kêu ôn nhu ngắt lời của nàng: “Biểu ca! Sao huynh lại chạy đến đây rồi hả?”

Khanh Dĩ Yên vừa nghe là âm thanh nữ nhân, cần môi thăm bực bội quay đầu, đợi sau khi nhìn thấy người đến là một mỹ nhân nhu nhược, tức giận trong lòng càng sâu, lại ngại vì ở trước mặt Kim Bích Đặc mà tận lực thu liễm.

“Thấm Nhị, muội tới rồi.” Kim Bích Đặc để ly rượu xuống nghênh đón, đỡ mỹ nhân nhu nhược đến ngồi xuống bên cạnh chỗ của hắn.

“Thấm Nhị?” Yên Vô Nhai nghe thấy Kim Bích Đặc gọi, hiếu kỳ nói: “Chẳng lẽ vị cô nương này chính là Tịch Thấm Nhị, người được xưng là tài nữ đệ nhất Hí Triều quốc?”

“Đâu có tài nữ đệ nhất gì, dĩenddn liequidoon vị công tử này quá khen rồi.” Tịch Thấm Nhị khẽ mi liễu mục*, trên mặt ửng đỏ nhỏ giọng nói.

*đê mi liễu mục: hạ mày khép mắt, ra dáng dăm chiêu

“Ha ha, Thấm Nhị, khiêm tốn làm gì, đúng là đúng thôi!” Kim Bích Đặc ha ha cười nói.

“Dạ, biểu ca dạy rất đúng, Thấm Nhị thụ giáo.” Tịch Thấm Nhị vẫn là bộ dáng dịu dàng thuận theo, cười không ngớt phụ họa nói.

“Không biết Kim công tử muốn đi đâu vậy?” Khanh Dĩ Yên vừa nhìn tất cả tiêu điểm đều tập trung ở trên người Tịch Thấm Nhị, trong lòng cảm giận, thầm nghĩ, thật vất vả mới ở trong quán trà nhỏ này gặp được Kim Bích Đặc, một phu quân tốt lý tưởng trong lòng nàng, lại muốn dùng tất cả biện pháp điều tiện nhân Hoàng Vũ Tình Xu kia đi, vốn tưởng rằng dựa vào vẻ thủy mị của bản thân có thể hấp dẫn được sự chú ý của Kim công tử, thế mà lại nhảy ra một con hồ ly tinh khác, thật là tức chết người! Vì thế mới nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của mọi người qua đây, đồng thời liệt Tịch Thấm Nhị và Hoàng Vũ Tình Xu khiến người ta ghét này vào trong hàng ngũ kẻ địch.

“Ha ha, chúng ta đang muốn đến đại hội võ lâm!” Kim Bích Đặc cười nói. Người làm ăn gặp mặt đều là ba phần cười, vì vậy Kim Bích Đặc đã luyện thành bản lãnh bất cứ lúc nào cũng có thể giữ vững nụ cười ôn hòa, người khác cũng rất khó nhìn ra dưới nụ cười kia, đang gở cái bản tính vàng gì. “Không lâu sau nữa đại hội võ lâm sắp bắt đầu, cửa hàng bên kia nhất định sẽ rất bận, vì vậy ta đi sang xem một chút, thuận tiện khảo sát một phen, dĩ nhiên, có thể biết thêm một hai bằng hữu cũng tốt, tỷ như Yên huynh và nữ nhi giang hồ như Dĩ Yên cô nương đây, Kim mỗ cực kỳ bội phục.” Kim Bích

Đặc cười lên giọng.

“Chắc hẳn Kim công tử cũng rất hiếu kì với trân bảo theo như lời đồn đãi trên đại hội võ lâm chứ?” Khanh Dì Yên cười hỏi.

“Đó là đương nhiên!” Về mặt Kim Bích Đặc khẳng định nói, “Thân là người làm ăn, làm sao có thể không tò mò với những thứ trân bảo kia chứ!” Sau đó hắn cố làm ra vẻ thần bí nghiêng thân tới trước nhỏ giọng nói: “Nghe nói trong trân bảo này có giấu một bộ bí tịch võ công cực kỳ lợi hại và một bức họa, nghe nói bức họa này chính là tàng bảo đồ cất giấu một lượng kho báu thần bí phú khả địch quốc, không biết là thật hay giả, “sau đó hắn lại ngồi dậy cười vang nói: “Kim mô là một người làm ăn, tự nhiên không tin tưởng tin đồn vô căn cứ, vì vậy tính toán tự mình đi tìm kiếm một ít!”

“Vậy thì thật là tốt nha!” Khanh Dì Yên vui mừng nói, “Chúng ta cũng đang tính toán tiến đến đại hội võ lâm, không bằng chúng ta kết bạn mà đi chứ?”

“Thật? Vậy thì thật là quá tốt!” Kim Bích Đặc gõ nhẹ cây quạt vàng vào lòng bàn tay, cười đồng ý nói.

“Nhưng.....” Lúc này Yên Vô Nhai nghĩ tới đám người Phụng Tịch Xu bị hắn bỏ lại, vừa muốn nói gì, liền bị Khanh Dì Yên dưới bàn kéo y phục, vì vậy vẫn cứ nhịn xuống.

“Thế nào, chẳng lẽ Yên huynh có ý kiến gì khác sao?” Kim Bích Đặc tò mò quay đầu hỏi.

“Ách, không có, không có a..... Ta là nói, không biết lần này trên đại hội võ lâm có thể gặp được chủ nhân Tịch trang hay không!” Yên Vô Nhai giải thích.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ.

Người đời đều biết, từ mười năm trước Tịch trang bắt đầu phát triển, trong mười năm này đạt được thành tích kinh người, ở phương diện tửu lâu quán cơm đã có thể sánh bằng Kim thị, Bách Tịch phường và Hảo Mộng lâu của bọn họ đều rất được hoan nghênh, cũng bởi vì như thế, chủ nhân Tịch trang rất được chú ý khắp nơi, chỉ là không ai biết người chủ nhân này rốt cuộc là người như thế nào, chỉ biết nữ chủ nhân Tịch trang là một vị nữ tử tên là Hoa Dung. Điều này thật ra rất kỳ lạ, từ cổ chí kim, bình thường đều là trượng phu làm ăn bên ngoài, thê tử ở nhà không cho người ngoài biết, mọi người tò mò đều về phu nhân, thế nhưng Tịch trang lại hoàn toàn ngược lại, mặc dù cũng là phu quân làm ăn bên ngoài, nhưng mọi người biết đến đều là thê tử làm, đối với trượng phu nửa điểm cũng không biết, vì vậy Tịch trang cũng rất được người chú ý.

“Ha ha, gặp được hay không gặp được, đi chẳng phải sẽ biết sao!” Kim Bích Đặc cũng không có quá nhiều kinh ngạc, lập tức liền cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Đi dạo kỹ viện mà thôi ai sợ ai

“Muội muội, không ngờ bề ngoài cái xe ngựa này của muội nhìn như giản dị, bên trong thế mà lại có khoảng trời riêng nha!” Tâm Mộng Hồ vừa tiến vào trong xe ngựa của Phụng Tịch Xu liền bắt đầu than thở, lại hiếu kỳ sờ trái sờ phải, đối với cái gì cũng đều cảm thấy tò mò, quả thật còn ham hỏi hơn Tuấn Thư.

Nhớ ngày đó khi tiến vào trong chiếc xe ngựa mà Phụng Tịch Xu tự tay bố trí, Tuấn Thư chỉ hưng phấn vuốt vuốt đồ mới lạ khắp nơi trong xe ngựa, ngược lại cũng không đặt câu hỏi. Với tính tình trẻ con của Tuấn Thư mà nói, có chơi là được rồi; mà Tịch Ảnh lại là cái loại người hiền như khúc gỗ không nói gì, huống chi trong mười năm đã gặp nhiều thứ mới lạ, chỉ nói tới hàng năm Phụng Tịch Xu xuống núi đến sinh nhật Phụng Duy Tịch đã từng đưa quà tặng cho hắn, còn có đồ do sư phụ Lục Miếu chân nhân cũng lần lần đưa tới, còn có quà Phụng Tịch Xu đưa vào lúc hàng năm sinh nhật hắn, có gì không mới lạ? Hiện tại hắn đã không còn cảm thấy kinh ngạc với mấy thứ gọi là vật mới lạ này, cũng sẽ không đi hỏi nhiều, vì vậy đối với Phụng Tịch Xu mà nói, đây còn là lần đầu tiên bị người quán hỏi “đây là cái gì?” “Cái đó dùng như thế nào?” “Tại sao có thể có vật thần kỳ như vậy?”

Phụng Tịch Xu sợ bị dây dưa, vì vậy này sinh ra cách nói thống nhất chính thức: đây là độc môn kiến thức mà sư phụ Lục Miếu chân nhân của nàng truyền thụ cho nàng, không thể để ngoại nhân biết được.

Quả nhiên, vừa nghe thấy là Lục Miếu chân nhân, nghi vấn trong lòng Tâm Mộng Hồ liền lập tức tan thành mây khói, cao nhân đệ nhất Tứ quốc nha, biết rõ vật gì đó hiển nhiên người thường không thể nghĩ tới, hơn nữa nếu Tịch Xu muội tử là đồ đệ của hắn, võ công của nàng cao hơn bản thân nằm trong mười cao thủ võ lâm đầu bảng cũng là điều bình thường. Chỉ là, sắc mặt Tâm Mộng Hồ lập tức xụ xuống, lúc nào thì Lục Miếu chân nhân thu đồ đệ rồi hả? Giang hồ này vốn là nhân tài xuất hiện lớp lớp, hậu bối trẻ tuổi có võ công cao cường trong chốn võ lâm hiện nay cũng đã bắt đầu xuất đầu lộ diện rồi, nếu như qua mấy năm nữa, chỉ sợ nàng ngay cả vị trí nằm trong hai mươi cao thủ võ lâm đầu bảng cũng không chiếm được?

Dáng vẻ Tâm Mộng Hồ chui vào trong cảm xúc hối tiếc của bản thân, lại quên, mình không chỉ có võ công cao cường, mà còn có kinh nghiệm giang hồ lão luyện, nếu quả thật muốn liều mạng một mất một còn mà nói, nàng vẫn còn có phần thắng tuyệt đối, huống chi năm nay nàng chỉ mới hai mươi sáu tuổi, ở cổ đại mà nói hai mươi sáu tuổi mặc dù là tuổi làm nương rồi, chắc cũng có một đứa bé bảy tám tuổi rồi, nhưng nàng Tâm Mộng Hồ cũng không phải là tiêu thư khuê các theo quy quy củ củ gì, cần gì câu nệ vào quan niệm đạo đức của thế nhân đây? Giờ đang hai mươi sáu tuổi, chỉ cần lại cố gắng hơn nữa trên phương diện võ học, nhất định có thể có đột phá.

Đây là chỗ mâu thuẫn của Tâm Mộng Hồ, vừa coi mờ, không xuất giả lại không quan tâm ánh mắt thế tục mà bước chân vào giang hồ, rồi lại hết sức quan tâm với quan niệm thế tục, luôn cảm thấy mình già rồi, cả ngày chỗ nào đó mà rối rắm. Chỉ là, đây cũng là chỗ đáng yêu của nàng, cũng không mất phóng khoáng thẳng thắn của nữ nhi giang hồ, lại cũng có một chút tình cảm nữ nhi, vì vậy cuối cùng Phụng Tịch Xu lại có thể cùng nàng trở thành bạn tốt sinh từ chi giao*, còn đối với tiểu nữ nhi giang hồ như Khanh Dĩ Yên thì nên tránh xa ra.

*sinh từ chi giao: bạn chí cốt

“Tiểu thư, đến Khúc thành rồi.” Phu xe nhỏ giọng nhắc nhở.

Phụng Tịch Xu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thời điểm vừa tới Khúc thành là lúc chạng vạng tối, dưới ánh chiều tà, người đi đường tấp nập tấp ba tiến ra tiến vào cửa thành, đều vội vã đi về nhà, Phụng Tịch Xu nhớ tới buổi chiều tối trước đây không lâu, cái đêm cô đơn lạnh lẽo đó, trên đường phố vắng vẻ lưu lại giọng nói lầm bầm. Nàng xoay người lại nhìn Tuân Thư rúc ở bên cạnh nàng, nghĩ tới Duy nhi ở phương xa, chậm rãi cười lên, đến lúc trời chiều trở về nhà thì bên cạnh nàng cũng đã có người làm bạn rồi.

“Đến Hảo Mộng lâu nghỉ lại đi.” Tịch Ảnh mở miệng, phu xe lĩnh mệnh điều khiển xe ngựa tiến vào Khúc thành, dưới ánh nắng chiều, vẻ mặt vệ binh thủ thành nghiêm túc, bảo vệ chặt chẽ tòa thành này, tất cả xem ra đều hài hòa mà tốt đẹp như vậy.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tịch nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tịch nữ truyền ****

Đội sau khi mọi người đi vào bố trí ổn thỏa, Tịch Ảnh theo thường lệ đi tới phòng Phụng Tịch Xu báo cáo.

Trên đoạn đường này, mỗi lần tiến vào một sản nghiệp, Tịch Ảnh sẽ kịp thời bẩm báo tình hình kinh doanh nơi đó với Phụng Tịch Xu, để Phụng Tịch Xu từ từ xâm nhập vào bên trong cả tổ chức buôn bán, cho đến sau khi trở lại Lộng Phong quốc có thể dễ dàng nắm giữ một loạt thao tác buôn bán, hơn nữa thời điểm dừng lại ở các nơi tiến hành điều chỉnh kinh doanh nơi đó, để đạt được tình trạng kinh doanh tốt nhất. Sự thật chứng minh, đầu óc buôn bán của Phụng Tịch Xu cũng không có bởi vì xuyên qua được vài chục năm mà xao lãng, từ khi càng thêm hiểu biết đi sâu vào cái thế giới này, nàng lại càng lúc càng thông thạo giới buôn bán, hơn nữa gần như đã có thể điều khiển, chiếm được vị trí đầu tiên.

“Tiểu thư, tin tức mới vừa nhận được, không biết vì sao trong Tử Vong Sâm Lâm bắt đầu có dấu hiệu có người hoạt động, hơn nữa đã có người bắt đầu từ Tử Vong Sâm Lâm trực tiếp tiến vào Lộng Phong quốc.” Đầu tiên Tịch Ảnh chọn một chuyện mà hấn cho là tương đối quan trọng bẩm báo lên.

“Tử Vong Sâm Lâm?” Phụng Tịch Xu sững sờ, nơi đó không phải không có người có thể sống sót mà đi ra ngoài sao? Ở trong đó.....

Phụng Tịch Xu vỗ trán, sao nàng lại quên vụ này rồi, toàn bộ động vật chỗ đó nàng đều thu hết, hiện tại dĩ nhiên có thể đi rồi. “May nhờ người nhắc nhở sớm, “ Phụng Tịch Xu tán dương nói, “Nếu không chúng ta phải sử dụng tiên cơ (việc mang tính quyết định) rồi!”

“Đây là chức trách của thuộc hạ.” Tịch Ảnh không chút nào giành công nói, sau đó nói ra ý nghĩ của mình: “Tiểu thư, thuộc hạ cho là nếu con đường giữa Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc đã thông, vậy thì chúng ta nên sớm một bước chiếm đóng con đường buôn bán mầu chốt mới đúng.”

“Ừ, không tệ!” Phụng Tịch Xu gật đầu một cái, “Người chờ một lát rồi cùng Duy nhi gọi điện thoại, cùng hấn thảo luận ra một phương án, rồi giao lại cho ta đi!”

“Vâng!” Tịch Ảnh lĩnh mệnh, sau đó mới bắt đầu báo cáo lại tất cả các bảng báo cáo của mỗi sản nghiệp tại Khúc thành ở một canh giờ trước, vừa bắt đầu phương thức biểu hiện của các nơi cũng không tệ lắm, nhưng đến cuối cùng, công trạng của Mỹ Nhân Hương ở Khúc thành lại kém hơn rất nhiều so với ở mấy thành trước, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với một thanh lâu Túy Đông Tuyết trong cùng một thành.

Phụng Tịch Xu nhíu mày, “Ngang tài ngang sức?”

Tịch Ảnh nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, có muốn đi tra một chút hay không?”

“Ha ha, ta hiểu ý của người, “ Phụng Tịch Xu nhẹ giọng nói, “Chỉ là mỗi người trong Mỹ Nhân Hương này đều có chuyện xưa, có thể ở lại chỗ này, nhất định cũng là người trung thành, Ảnh, chúng ta muốn tìm nguyên nhân, không chỉ tự thân tìm được, còn phải đi đào bới sở trường của người khác, Túy Đông Tuyết này nhất định là có chỗ gì đặc biệt, nếu không cũng sẽ không thể cùng Mỹ Nhân Hương chống đỡ được một thời gian lâu như vậy, chúng ta nên dò xét là Túy Đông Tuyết bọn họ.”

“Dò xét cái gì vậy?” Đột nhiên một giọng nữ sang sảng vang lên, người chưa tới tiếng đã tới trước, nói vậy chính là Tâm Mộng Hồ đi! Phụng Tịch Xu cùng Tịch Ảnh nhìn nhau một cái.

“Tỷ tỷ vào đi!” Nàng kêu một tiếng về phía cửa, sau đó một khắc cửa liền bị đẩy ra.

“Ha ha, muội muội à, ta lại nghe thấy muội nói Túy Đông Tuyết sao?” Tâm Mộng Hồ cười hi hi nói, “Mới vừa ở dưới lầu ta nghe được không ít khách nhân đang nói về Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết, nghe nói hai nơi này ở đây là hai thanh lâu lớn! da.nlze.qu;yd0/mn Thế nào, muội muội cũng muốn đến thanh lâu tìm tới phải không?” Nói xong, ánh mắt Tâm Mộng Hồ mập mờ nhìn Phụng Tịch Xu từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy, muội muội rất là hiếu kỳ!” Phụng Tịch Xu mặt không đổi sắc cười nói, “Đều nói nữ tử thanh lâu dịu dàng nhất, lại đa tài đa nghệ, muội muội mới vừa xuống núi không lâu, chưa từng thấy qua, chính là muốn đi xem một chút!”

“Ồ, muội muội tới hiểu cái này để làm gì nha? Chẳng lẽ là.....” Ánh mắt Tâm Mộng Hồ lại nhẹ nhàng qua lại trên người Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh, kết quả Phụng Tịch Xu vẫn là mặt không đổi sắc, mà Tịch Ảnh lại đỏ cả mặt. Tất cả lực chú ý củ Tâm Mộng Hồ đều đặt ở trên người Phụng Tịch Xu, vì

vậy cũng không có chú ý tới Tình Ảnh bất thường, vẫn nhạo báng Phụng Tình Xu như cũ: “Chẳng lẽ muốn ôm lấy tâm của tiểu hòa đẹp trai bên cạnh muội hay sao?”

“Ha ha, muốn ôm tâm của người nào trước tạm không nói, chỉ là hiểu biết kiến thức mà thôi!” Phụng Tình Xu cười hỏi ngược lại, “Tỷ tỷ có dám theo muội muội đi thanh lâu chơi hay không?”

“Đi, ta đi thanh lâu làm gì?” Tâm Mộng Hồ bắt đầu nói chuyện cà lăm, “Ta...ta lại không có ai muốn ôm.”

“Ha ha, bây giờ không có không có nghĩa là về sau không có!” Phụng Tình Xu phát hiện Tâm Mộng Hồ khẩn trương, lập tức hiểu cái tỷ tỷ bề ngoài diêm dúa lòe loẹt này, trong nội tâm chỉ sợ là cực kỳ ngây thơ! Vì vậy lại hòa nhã nói: “Thế nào, tỷ tỷ không dám sao?”

“Ai nói, ai nói ta không dám!” Tâm Mộng Hồ giống như một con mèo nhỏ bị kích thích lập tức nhảy lên lớn tiếng phản bác.

“Tỷ tỷ kia cà lăm cái gì vậy? Còn ba lần bốn lượt, chẳng lẽ.....” Phụng Tình Xu cũng học Tâm Mộng Hồ kéo dài âm, sau đó gằn từng chữ: “Chẳng lẽ tỷ tỷ còn là một, đóa, tiểu, hoàng, hoa, sao?”

“Ai nói! ? Lão nương đã sớm không phải hoàng hoa khuê nữ rồi!” Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu lên.

“Vậy tỷ dám không đi với ta?” Phụng Tình Xu bắt đầu bức người.

“Đi thì đi, đi dạo kỹ viện mà thôi, ai sợ ai! ?” Tâm Mộng Hồ một kích liền bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Khúc mắc

Ban đêm, hai công tử đang đứng trên phố hoa vô cùng náo nhiệt, thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ thấy công tử lớn hơn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, một thân áo tím, khuôn mặt quyến rũ, rất là hấp dẫn người, còn lại tiểu công tử đứng ở bên cạnh hẳn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cảm mạo xanh nhạt bao quanh thân thể mảnh khảnh, đáng vẻ thanh tú lại có một sự tinh khiết.

Lúc này hai người đang đứng ở thanh lâu đầy tiếng cười qua lại không dứt, gương mặt công tử lớn hơn do dự, chần chừ, ngược lại vẻ mặt của vị công tử nhỏ tuổi kia lại bình tĩnh.

“Tỷ tỷ, không phải tỷ muốn đổi ý chứ!” Phụng Tình Xu giễu cợt mà hỏi.

“Ai nói ta hối hận!” Tâm Mộng Hồ tròn mắt nhìn Phụng Tình Xu một cái, “Ta...ta chỉ là đang xem thử đi nhà nào tốt hơn mà thôi!”

“Ha ha, không cần xem, chúng ta đi nhà này đi!” Phụng Tình Xu nghiêng quạt, chỉ vào lầu các cách đó không xa.

“Túy Đông Tuyết? Tại sao không đi Mỹ Nhân Hương? Nơi đó nổi tiếng hơn nha!” Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

“Ha ha, tỷ tỷ, Mỹ Nhân Hương thì bất cứ thành đô nào cũng có, sao chúng ta không tới xem Túy Đông Tuyết trước một chút, xem có đặc sắc gì có thể cùng so sánh với Mỹ Nhân Hương, rồi lại đi Mỹ Nhân Hương nhìn một chút!” Phụng Tình Xu cười cười ha ha nói, sau đó mở ra quạt lông phe phẩy đi tới Túy Đông Tuyết, Tâm Mộng Hồ không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau.

Vừa đi tới gần Túy Đông Tuyết, Phụng Tình Xu liền phát hiện lầu này trang hoàng rất là hợp tình hợp cảnh, bài trí khắp nơi đều có sức hấp dẫn, quả thật là dào dạt sắc xuân.

“Ồ, hai vị công tử thật lạ mặt nha, là lần đầu tiên tới Túy Đông Tuyết của chúng ta phải không?” Đang lúc quan sát, một nữ nhân ăn mặc diêm dúa lòe loẹt tiến lên đón chào, nhìn cách ăn mặc của nàng, hẳn là tú bà không thể nghi ngờ.

Phụng Tình Xu cười gật đầu nói: “Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta vẫn là lần đầu tiên tới thanh lâu này, nghe nói Túy Đông Tuyết thực sự rất tốt, cùng với Mỹ Nhân Hương bất phân thắng bại, vì vậy rất là tò mò, Túy Đông Tuyết này đến cuối cùng có cái gì đặc biệt mà có thể thắng được Mỹ Nhân Hương kia đây?”

Tú bà vừa nghe, cười như nở hoa. Ở Khúc thành, Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết có vẻ vẫn luôn là trọng điểm bàn tán của mọi người lúc rỗi rảnh, nàng luôn lấy việc có thể chạy ngang hàng cùng với Mỹ Nhân Hương làm kiêu ngạo, nhưng, loại tỷ thí này ai không muốn phân thắng thua, vì vậy vừa nghe thấy Phụng Tình Xu nói Túy Đông Tuyết thắng nổi Mỹ Nhân Hương, người tú bà này liền vô cùng cao hứng. “Ồ, miệng tiểu công tử thật ngọt, thật biết nói chuyện!”

“Đâu có, đâu có, tiểu đệ nói đều là sự thật nha!” Ánh mắt Phụng Tình Xu chứa ý cười, xem ra vô cùng chân thành.

“Ha ha, vậy thì nhận lời chúc của ngài! Ngày hôm nay hai vị tới hẳn là muốn vui sướng thoải mái đi!” Tú bà vừa nhìn thấy trong mắt Phụng Tĩnh Xu đều là chân thành, vì vậy lập tức có ấn tượng tốt với nàng, cũng liền theo bản năng muốn chiều cố tiểu công tử này nhiều hơn.

“Đúng nha! Chúng ta đến tìm thú vui, nhưng lại là lần đầu tiên, đối với quy củ nơi này chưa hiểu rõ ràng, còn phải xin ma ma chỉ dẫn nhiều hơn rồi!” Phụng Tĩnh Xu làm bộ như khổ não nhờ tú bà giúp đỡ.

“Chao ôi, chi điểm thì chưa nói tới rồi, chỉ là hôm nay các công tử coi như tới đúng lúc rồi, hôm nay lại là ngày hoa khôi Tô Tô cô nương của chúng ta cử hành hội thi thơ! Đa.nlze.quydo/nh Chi cần đề cho Tô Tô chúng ta nhìn trúng, là có thể lấy được cơ hội một mình gặp mặt Tô Tô.” Tú bà mặt mày hớn hớn nói.

“Hả? Hội thi thơ?” Phụng Tĩnh Xu trầm ngâm, chẳng lẽ chính là một trong những cuộc thi thơ tuyển chọn người tài nghệ? “Ha ha, thật sự là tới kịp lúc rồi, “ Phụng Tĩnh Xu gật đầu một cái, kín đáo đưa cho tú bà một thỏi bạc, “Vậy còn phiền toái ma maan bài chỗ tốt cho hai huynh đệ chúng ta đi xem nào nhiệt một chút.”

Tú bà ánh chừng bạc trong tay, cười nói: “Đó là tất nhiên! Tuy nói hội thi thơ này cần thiệp mời, nhưng ma ma ta thấy hai vị công tử tướng mạo bất phàm, nhất định cũng là công tử nhà giàu sang, hội thi thơ sắp mở màn, nên cũng không nhận thiệp mời của hai người các người, ma ma sẽ tìm người an bài chỗ cho người!” Nói xong kéo tới một tiểu nha hoàn, để cho nàng mang hai người đến chỗ hội thi thơ.

Tiểu nha hoàn mang theo hai người đi ở phía trước, Tâm Mộng Hồ ở phía sau liền lặng lẽ nói khẽ với Phụng Tĩnh Xu: “Ta nói muội muội a, xem ra muội thật đúng là có kinh nghiệm lão luyện nha, cứ thế mà lừa gạt được ma ma kia.”

“Ha ha, đó là hiển nhiên, “ Phụng Tĩnh Xu nhỏ giọng cười nói, “Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, ngược lại tỷ tỷ, sao một câu nói cũng không nói được vậy?”

“Ta? Hừ, đó là tự ta cho muội cơ hội để biểu hiện!” Tâm Mộng Hồ vùng đầu, cứng rắn nói.

“A, ra là như vậy! Vậy tiểu muội thật đúng là cảm tạ tỷ tỷ rồi...!” Phụng Tĩnh Xu ha ha cười nói.

“Hai vị công tử, đến hội thi thơ rồi, mời hai vị vào bên trong.” Tiểu nha hoàn trước mặt đột nhiên lên tiếng ngắt lời hai người.

“Tốt, cảm ơn vị cô nương này.” Phụng Tĩnh Xu cười ôn hòa nói cảm ơn.

“Không, không cần khách khí, nô tỳ cáo lui trước.” Nha hoàn kia đỏ mặt lui ra.

“Như vậy cũng ổn rồi?” Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nói.

“Ha ha, sức quyến rũ của muội muội của tỷ là vô biên nha!” Phụng Tĩnh Xu cười nói.

“Hừ, muội chỉ biết nói khoác!” Tâm Mộng Hồ tròn mắt một cái, một bước dẫn đầu, bước đến cánh cửa trước mặt.

Vào cửa, liền nhìn thấy bên trong đang huyền ảo ồn ào, trong đây kiểu người gì cũng có, có người tri thức mặc áo nho nhã, có công tử tay nhẹ nhàng cầm quạt xếp, dñiendn liequidoon có đại thương gia mập mạp đeo nhẫn quý, cũng có khách giang hồ tay cầm trường kiếm, còn có mấy lão nhân lớn tuổi.....

Những người này đang tốp năm tốp ba tụm thành một đồng thảo luận, không phải thơ văn thì chính là mỹ nhân, không phải châu báu thì chính là bí tịch, hoàn toàn không có hơi thở văn nhã cần để cử hành hội thi thơ.

Phụng Tĩnh Xu thăm cau mày, một hoa khôi, cử hành hội thi thơ hẳn phải tiếp đãi cao với quy mô lớn trong thành lâu, sao lại hỗn loạn như vậy, một chút không khí cũng không có?

Ngay lúc Phụng Tĩnh Xu đang nghi hoặc, một tiếng chiêng vang, tất cả những người đó đều ngừng nói chuyện với nhau, nhìn về phía chính giữa vũ đài.

“Các vị khách quan, xin mọi người ngồi vào ghế, hội thi thơ của chúng tôi sẽ phải lập tức bắt đầu!” Lúc này vừa nhìn thấy tú bà lại hiện giờ đang đứng ở trên đài hét lớn, khách dưới đài cũng tìm chỗ ngồi vào.

“Cảm tạ các vị đến tham dự hội thi thơ mỗi tháng một lần của Túy Đông Tuyết chúng ta, bên dưới cho mời hoa khôi Tô Tô cô nương của Túy Đông Tuyết chúng ta lên đài!” Tú bà nói một cách ngắn gọn tí mỉ chào mừng, sau đó lập tức để nhân vật chính của hôm nay bước lên.

Sau một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một nữ nhân mặt che lụa mỏng được một tỷ nữ đỡ lấy chậm rãi đi lên đài, chỉ thấy mái tóc đen của mỹ nhân tung bay, lông mày được tô đen, khuôn mặt mờ ảo, rất mê người. “Cảm ơn mọi người đã đến đây tham gia hội thi thơ của Tô Tô. Tô Tô cũng không nói nhiều lời, ngày hôm nay là ngày trăng tròn, xin mời mọi người lấy trăng đề một bài thơ đi! Thời gian một ly trà, Tô Tô đợi tác phẩm xuất sắc của các vị.” Nói xong cũng ngồi ở chỗ được chuẩn bị đặc biệt trên đài, không hề lên tiếng.

Khóe miệng Phụng Tĩnh Xu giật giật, lời đạo đầu này cũng quá ngắn gọn rồi? Chỉ là nhìn mấy người chung quanh dường như cũng không có dị nghị gì, xem ra đều là muốn đơn độc gặp mặt con mồi trước mặt rồi. Trước mặt mỗi người ở chỗ này đều có một cái bàn nhỏ, trên bàn đều có đầy đủ văn phòng tứ bảo*, chính là vì chuẩn bị cho người tham gia viết, Phụng Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ nhìn nhau một cái, nhấc bút lên viết.

*văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng gắn bó mật thiết với những người viết thư pháp: bút lông, giấy, mực và nghiên mực

Nhìn bốn phía hoặc thư sinh mặt mày hớn hờ, hoặc công tử vui đùa khỏ viết, còn có mấy thương nhân kiếm tiền còn nhanh hơn so với viết chữ, hiệp khách luyện công còn dứt khoát hơn so với cầm bút, lão già lớn tuổi mắt mờ còn đang cầm cán bút run lay bầy nhỏ từng giọt mực, tâm Phụng Tịch Xu bắt đầu nổi lòng tình nghịch, múa bút bắt đầu viết, mới vừa để bút xuống, thời gian vừa không tới một nén nhang, sau đó để tiểu tỳ bên cạnh truyền lên.

Tâm Mộng Hồ ở một bên thấy Phụng Tịch Xu đã nộp lên sớm, liền lấy cùi chỏ đụng nàng, nhỏ giọng nói: “Sao muội nộp sớm thế? Không muốn nghĩ cẩn thận một chút sao?”

Phụng Tịch Xu tiêu sái cười nói: “Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu*.”

*Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu: trong mệnh có thời cơ thì tất sẽ phải có, trong mệnh không có thời cơ thì đừng gượng tìm. Nghĩa là khi điều gì đã được sắp đặt, nó sẽ đến đúng thời điểm, nếu điều gì không được sắp đặt, không ai có thể làm nó xảy ra, vậy cần gì phải cố sức để thay đổi nó

“Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu.....” Trong lòng Tâm Mộng Hồ chấn động, yên lặng nhớ kỹ lời Phụng Tịch Xu nói, sau đó trông như vẻ sáng tỏ thông suốt, cũng liền nhắc bút lên viết rồi nộp lên.

Hai người nộp sớm nhất, lúc này những người khác vẫn còn đang khổ cực suy nghĩ, hai người nhỏ giọng dặn dò với nha hoàn canh cửa đôi câu rồi ra khỏi gian phòng, đi đến liệgiuodan lưng thưng đi tới vườn nhỏ trước sân. Ánh trăng rằm dịu dàng soi vào trong vườn, yên lặng mà xinh đẹp, khiến lòng người không khỏi say mê.

Giữa lúc Phụng Tịch Xu thưởng thức ánh trăng, Tâm Mộng Hồ yếu ớt nói: “Muội muội, hôm nay tỷ tỷ phải cảm ơn muội.”

“Tỷ tỷ, sao vậy?” Phụng Tịch Xu lấy lại tinh thần, nhìn Tâm Mộng Hồ đứng đưa lưng về phía nàng, bóng dáng kia luôn luôn yêu mị giờ phút này lại lộ ra một cô ưu thương.

“Muội muội, thật ra tỷ tỷ là nữ nhi của thừa tướng Tâm Á Thanh của Hí Triều quốc “ Tâm Mộng Hồ thân nhiên nói, “Ta là nữ nhi duy nhất trong nhà, từ nhỏ, phụ thân nương và hai ca ca cùng chiều ta đến tận trời, chỉ cần ta muốn thì nhất định sẽ lấy được, chỉ ngoại trừ một lần kia, một lần đó đau thấu trái tim.....” Âm thanh của nàng càng thấy ưu thương, chậm rãi ngừng đầu, giống như là làm như vậy, là có thể giữ lại nước mắt trong đáy mắt, lại vẫn bị Phụng Tịch Xu thấy được tia sáng của nước mắt ánh lên trong suốt này.

“Từ nhỏ, ta đã có một người bạn thanh mai trúc mã để chơi đùa, hần là nhi tử tên Văn Nhân Khả của đại tướng quân Văn Nhân Chiến của Hí Triều quốc, chúng ta làm bạn trải qua tuổi thơ, cùng nhau đi qua thời thiếu niên, chúng ta cùng nhau bái sư học nghệ, cùng nhau du ngoạn khắp nơi, gia trưởng hai bên vẫn coi chúng ta là một đôi tình nhân nhỏ, hai bên cũng bắt đầu sớm chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta, nhưng mà, ngay ngày đó chúng ta thành thân, hần lại ở trước mặt người trong thiên hạ cho ta một cái nhục nhã suốt đời!” Tâm Mộng Hồ ôm hận gậm nhẹ nói, “Hần lại đi theo một nữ nhân không rõ lai lịch, trong bụng nữ nhân kia còn mang đứa bé của hần! Hần cứ như vậy, bỏ lại một mình ta đối mặt với những ánh mắt xem trò vui, nét mặt giễu cợt, an ủi đối trả trong hôn lễ, một khắc kia, ta thật sự rất hận hần!”

Tâm Mộng Hồ siết chặt hai tay, dường như muốn dùng hết sức lực để ép tất cả khuất nhục xuống, sau một hồi thở bình thường, nàng lại bắt đầu nói: “Nhưng, ta còn thương hần, mặc dù hần đối xử với ta như thế, ta vẫn tha thứ cho hần, chỉ hy vọng hần có thể hồi tâm chuyển ý, vì thế, ta đã cố tình gây sự, ta cũng nhẫn nhục đi tìm nữ nhân kia để nói chuyện, nhưng mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì, hần cũng chưa từng quay lại, chưa từng chú ý đến tình cảm nhiều năm của chúng ta, rốt cuộc, ta chết tâm, tuyệt vọng, ta nản lòng thoái chí rời khỏi nơi đau lòng đó, dạo chơi xung quanh, sau dưới cơ duyên lại bái sư một vị cao nhân thế ngoại, học được một bản lĩnh cao cường, rồi sau đó tính tình liền thay đổi lớn, từ đó xinh đẹp, quyền rũ nhìn nam nhân thiên hạ, nếu hần có thể phân bội tình cảm của chúng ta, tại sao ta thì không thể!? Ta muốn chứng minh, ta không còn là Mộng nhi khi ở sau lưng hần khổ sở cầu khẩn hần hồi tâm chuyển ý, ta là mới hoàn toàn là chính mình, ta muốn trả thù hần, ta muốn để cho hần hối hận!”

Hít sâu một hơi, Tâm Mộng Hồ bình ổn tâm tình kích động, lại từ từ nói: “Trước hôm nay, ta vẫn đắm chìm trong sự trả thù, nhưng hôm nay một câu ‘Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu’ của muội muội rốt cuộc lại để cho ta hiểu, tất cả của hần và ta, đã sớm là quá khứ, hần không còn là tiểu Khả thanh mai trúc mã của ta nữa, ta và hần, cuối cùng vẫn là trong mệnh không có duyên phận!”

Phụng Tịch Xu yên lặng lắng nghe, nhìn bóng lưng Tâm Mộng Hồ gầy gầy khổ sở, trong lòng rất là đau đớn, nhưng vì nàng có thể nghĩ thông suốt mà cảm thấy vui mừng, nhẹ giọng nói ra: “Tỷ tỷ, đều qua rồi, tỷ cũng đừng sa vào quá khứ mà không cách nào tự kềm chế nữa, phóng tầm mắt ra để nhìn, xung quanh tỷ còn có rất nhiều người quan tâm tỷ, chắc hẳn phụ thân, mẫu thân và hai ca ca của tỷ cũng đều vì tỷ mà cảm thấy khổ sở, tỷ rời nhà đã lâu, bọn họ hẳn rất nhớ tỷ nha! Huống chi, tỷ âm thầm đi như vậy, bọn họ nhất định sẽ giận lây sang Văn Nhân tướng quân, tỷ tỷ, cục diện chính trị trên triều đình thay đổi bất ngờ, không đảm bảo sẽ cứ thế mãi, hai nhà sinh hiềm khích, đối với hai bên cũng không tốt!”

Tâm Mộng Hồ chợt xoay người, cặp mắt chăm chú nhìn Phụng Tịch Xu cảm khái nói: “Muội muội nói đúng lắm, là tỷ tỷ hồ đồ, cũng chỉ chú ý nữ nhi tình trường, lại quên lợi hại trong quan hệ này trong, nếu không phải muội muội nhắc nhở, tỷ tỷ còn không biết lúc nào thì mới có thể thông suốt, muội muội, nếu tỷ tỷ gặp muội sớm mấy năm thì tốt biết bao!”

Phụng Tịch Xu khẽ mỉm cười, nói: “Tỷ tỷ, hiện tại biết cũng không muộn đâu!” Trong đầu đột nhiên nhớ ra một ca khúc, vì vậy nói: “Tỷ tỷ, muội muội hát tiền tỷ một ca khúc đi!” Nói xong, bắt đầu nhẹ giọng hát lên:

“Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liều giữ yên lặng

Vươn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miễn cưỡng vui vẻ miễn cưỡng làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dư thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Hey~Ya~

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa

Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liều giữ yên lặng

Vươn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miễn cưỡng vui vẻ miễn cưỡng làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dư thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên

Tương lai còn chưa có cái gì tốt để đoán ta muốn hiện tại

Muốn nói ra có yêu hay không cũng đều vui vẻ

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa”

(《Goodbye》- Quách Tĩnh)

*Minh đã lên mạng dò tìm lời bài này mà vẫn không tìm được lời nên dịch đại ra, đúng mà cũng có thể sai, xin thứ lỗi vì tài mọn không đủ!Hihi!

“Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa.....” Tâm Mộng Hồ không ngừng lặp lại câu hát kia, ánh mắt càng ngày càng sáng, cuối cùng, nàng cũng cười to lên, hăng giọng nói: “Đúng, ta nên có ý nghĩa!”

Phượng Tình Xu nhìn nữ tử hào sảng trước mắt, trong mắt cũng là tung bừng vui sướng, xem ra, nàng đã tiêu sái đi ra từ trong quá khứ khổ sở, thật là đáng mừng!

Tâm Mộng Hồ đột nhiên nói: da.nlze.quydo/nn “Muội muội, hôm nay tỷ tỷ cũng không đi dạo kỹ viện với muội nữa, hiện tại tỷ tỷ phải về nhà, trở về nhìn người nhà vì ta mà hết lòng hết dạ!”

Phượng Tình Xu cười nói: “Tỷ tỷ mau đi đi! Muội muội ta tham gia xong đại hội võ lâm rồi sẽ từ Hí Triều quốc trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó muội muội cần phải tới nhà làm phiền tỷ tỷ rồi!”

Tâm Mộng Hồ cười ha ha, nói: “Tỷ tỷ cầu cũng không được! Muội muội người nói phải giữ lời nha, tỷ tỷ yên lặng ở Hí Triều quốc đợi muội muội đại giá quang lâm rồi!” Dứt lời, bay lên không, chỉ lưu lại một bóng dáng nhanh nhẹn.

Phượng Tình Xu đưa mắt nhìn Tâm Mộng Hồ rời đi, mãi đến khi không thể nhìn thấy nữa, mới xoay người lại, lúc này tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa phòng đi tới, nhẹ giọng nói: “Vị công tử này, bên trong đã xong rồi, mời về phòng đi!”

Phượng Tình Xu gật đầu một cái, đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Tranh luận hội thi thơ

Lúc Phượng Tình Xu đi vào gian phòng thì đã qua thời gian một ly trà, thấy người ở đây, mỗi người không phải nói cười vui vẻ, thì chính là đầu đầy mồ hôi, nhìn một cái cũng biết ai làm bài rất vừa lòng, ai lại vất hết óc vẫn bứt rứt không làm ra được, Phượng Tình Xu cũng không thèm để ý, trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Phượng Tình Xu đã cảm thấy trong Thẩm Xu Văn có chút động tĩnh, trong lòng biết là tin nhắn Duy nhi gửi đến, vì vậy thừa dịp người khác không chú ý tới lặng lẽ lấy điện thoại ra bắt đầu nhắn tin đưa tình với Duy nhi, đối với tình hình trên sân khấu cũng không quá để ý.

Phía bên này, Tô Tô và nhóm người ma ma phụ trách truyền thụ cảm kỳ thư họa cho các cô nương trong Túy Đông Tuyết từng người đang xem qua bài thơ mà mọi người làm, có thể trở thành ma ma, những nữ nhân này vẫn có chút tài năng, thành tựu trên phương diện thi từ ca phú cũng thuộc về trung tầng, thượng tầng, mời các nàng đảm đương giám khảo cũng có thể hiểu được, bởi vì hội thi thơ này cũng không phải cuộc thi chính, trong đó có bao hàm giao dịch quan hệ tình ái, bởi vì nếu như mời những cô giả (độc giả cao tuổi) nổi tiếng có trình độ học vấn cao kia tới, sợ là người ta không chịu cho mặt mũi, đặc biệt là những người đang có mặt ở đây, rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, các nàng thân ở trong hồng trần há lại không biết, đừng nói đến lúc đó vừa không đòi được chỗ tốt từ mấy chuyên gia văn học kia, lại vừa đắc tội kim chủ của mình, tiền mất tật mang, cho nên, hôm nay tất cả giám khảo đều là mấy vị ma ma tài hoa nhất trong Túy Đông Tuyết.

Từng người chọn lựa, cảm thấy tốt thì lấy ra để qua một bên, không tốt thì bỏ đi, như vậy đến lúc đó cũng chỉ tuyên đọc những người có văn chương tốt, còn lại cũng không nói ra, thế thì có thể giữ được mặt mũi của những người đó. Chọn chọn, đột nhiên một ma ma kích động đứng lên, dọa mấy người khác giật mình, cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người dưới đài. Chỉ thấy tay nàng run rẩy cầm tờ giấy tuyên thành trong tay, thần sắc trên mặt vừa kích động vừa nghi hoặc, mấy ma ma và Tô Tô thấy nàng như thế, đều tò mò vây quanh, đưa đầu lại gần nhìn tờ giấy kia, trong chốc lát, mấy người ríu rít kêu lên, nét mặt cũng vô cùng kích động và khó hiểu, sau đó mấy người nhìn nhau một cái, trong mắt đạt thành một sự ấn ý nào đó.

Tô Tô lập tức đứng ở trước đài, sắc mặt kích động nói: “Các vị công tử, các vị lão gia, hội thi thơ hôm nay đã có người thắng cuộc rồi!”

Phía dưới một mảnh xôn xao, ríu rít huyền não cả lên, có la hét không công bằng, có người cũng là khó hiểu. Người ở hội thi thơ này cũng không phải là lần đầu tiên tham gia, trước đó cũng phải xem xong tác phẩm của mọi người một lượt rồi mới tuyên bố, nhưng hôm nay lại chỉ dùng không tới một nửa thời gian, hơn nữa nhìn một xấp bài trên bàn còn chưa có xem qua, hiện tại toàn bộ đều chưa xem xong đã nói có người thắng rồi, người phía dưới tất nhiên không thuận theo, ríu rít tranh cãi ồn ào không dứt.

Lầu hai, trong gian phòng trang nhã, một nam tử nhíu mày, không vui hỏi: “Dưới lầu đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Công tử, để tiểu Kim tử đi hỏi thử.” Gã sai vật hầu hạ ở một bên lập tức cơ trí thôi lui ra khỏi bên ngoài, chạy xuống lầu đi tìm tú bà. Chỉ chốc lát sau, tú bà liền gõ cửa vào phòng, cung kính mà hành lễ.

“Người quản lý Túy Đông Tuyết thế nào vậy, làm sao lại xuất hiện loại tình huống ồn ào này!?” Nam tử trợn mắt nhìn tú bà một cái, không vui nói.

“Chủ nhân thứ tội, “Tú bà lập tức khom người xin tội nói: “Hôm nay là hoa khôi Tô Tô trong lầu mở hội thi thơ, dưới lầu đang thi tuyển, nhưng mới chọn được một nửa Tô Tô lại nói đã chọn được rồi, phía dưới đang vì điều này mà ồn ào.” Tú bà nhanh chóng nói ra tình hình dưới lầu, khéo léo đẩy trách nhiệm đến trên người Tô Tô, tránh cho chủ nhân nổi giận trách tội mình.

“Chọn được một nửa?” Nam tử nhíu mày, hần hiểu rất rõ mấy ma ma tài nghệ trong Túy Đông Tuyết này, nếu có thể khiến cho họ liêu lĩnh bị tổn thất mà

nửa đường dừng lại cuộc thi thơ, nhất định là gặp được tài tử tuyệt đỉnh, điều này cũng làm hân tò mò, đến tốt cùng là người nào có thể làm cho mấy người phá lệ củ đây? Trầm ngâm trong chốc lát, nảy ra ý hay, nam tử vậy gọi tú bà, rì tai một phen, rồi để cho tú bà đi. Đợi sau khi tú bà lui ra khỏi phòng, nam tử đứng lên, chứa đầy ý cười, nói với hai gã sai vặt sau lưng: “Tiểu Kim tử, tiểu Ngân tử, đi, chúng ta xem nào nhiệt.”

Dưới lầu, Phụng Tình Xu đang báo cáo với Duy nhi về chuyến đi thanh lâu tối nay, lại bị từng trận ồn ào bên cạnh kéo hồn về, lắng nghe một lát, liền hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thâm nghĩ, không phải là chọn trúng mình chứ? Da.nlze.quydo/mn Nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cơ hội không lớn, bởi vì nàng làm bài thơ này vốn cũng không hợp với tình hình, vì vậy cũng không có để ở trong lòng, nhìn người ở phía dưới càng tranh cãi càng kịch động, đúng lúc tú bà lên đài, chỉ thấy nàng dường như liễu cái mạng già rỗng lớn mấy tiếng “Yên lặng một chút”, rỗng đến mặt đỏ tới mang tai, người phía dưới mới yên tĩnh lại.

Tú bà nhìn về mặt người bất mãn dưới đài nói: “Hôm nay hội thi thơ xuất hiện tình huống khác thường, mấy vị ma ma tài hoa mọi người cũng đều biết đến, nếu trong chúng ta có người có thể khiến mấy ma ma phá vỡ quy củ thường ngày, nói rõ người này cũng rất có tài, các vị cũng hiểu được, ma ma ta chưa bao giờ nhúng tay vào hội thi thơ, ngày hôm nay vì để cho mọi người tin phục, cũng vì cho mọi người một công đạo, chúng ta không ngại thay đổi một quy tắc, mời các vị đi giả đến đại sảnh Tùy Đông Tuyết, chúng ta sẽ đọc danh tác (tử kính trọng, gọi tác phẩm của đối phương) của vị công tử này ở trước mặt mọi người, nếu như mọi người vẫn có bất mãn, cảm thấy không công bằng, cũng có thể một mình khiêu chiến vị công tử này, cho đến khi tất cả mọi người chịu phục mới thôi, ý của các vị thế nào?”

Phụng Tình Xu vừa nghe, cảm thấy tú bà này không đơn giản, có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra phương án giải quyết như vậy, trước không nói phương pháp thế nào, nhưng sẽ không ngay từ đầu liền công bố tên người thắng, không để cho người thắng có cơ hội phản bác, sau đó đến đại sảnh rồi mới tuyên bố đến tốt cùng là người nào thắng được hội thi thơ, đến lúc đó mọi người tại đây cũng đều đồng ý đi khiêu chiến, người thắng kia đâm lao phải theo lao, tất nhiên chỉ có ngoan ngoãn tiếp nhận oanh tạc của mọi người rồi. Xem ra, tú bà này thật sự là một nhân tài !

Mọi người vừa nghe, cũng cảm thấy đề nghị này của tú bà rất tốt, vì vậy cũng ríu rít đồng ý, một nhóm người liền hò hét ầm ĩ đi tới đại sảnh phía trước.

Người ở đại sảnh vừa thấy một nhóm người tràn vào như vậy, đều không rõ nguyên do, đúng lúc tú bà lên đài, lại nói lần nữa về tình cảnh vừa rồi với khách ở đại sảnh, những người này cũng muốn tham gia náo nhiệt, đều ríu rít ồn ào lên nói muốn gia nhập, vì vậy trong đại sảnh rất nhanh sẽ dọn ra sân khấu, để mấy người lên đài. Dfenddn liequidoon Tú bà trước hết mời mấy ma ma và Tô Tô lên đài, sau đó thì ở trước mặt mọi người nhận lấy tờ giấy tuyên thành nắm chặt trong tay Tô Tô, tầm mắt cũng tò mò nhìn vào trên giấy, vừa nhìn thấy, trong lòng thâm hô, quả nhiên là tài hoa! Vì vậy trong giọng nói cũng có chút kịch động, nhìn vào chỗ ký tên, lớn tiếng kêu lên: “Cho mời Hoàng Vũ công tử lên đài!”

Phụng Tình Xu sững sờ, Hoàng Vũ? Không phải là nàng sao? Không thể nào? Thật chọn trúng nàng sao?

Ngay lúc Phụng Tình Xu sững sờ, trên đài lại kêu hai tiếng, mới gọi thần trí của nàng về, trong bụng dờ khóc dờ cười, mới vừa rồi còn khen tú bà này cơ trí kia mà, kết quả lại lấy đá đập chân mình! Lần này thật là có cảm giác đâm lao phải theo lao, vì vậy Phụng Tình Xu chỉ có nhắm mắt đáp một tiếng.

Đại sảnh, phía đông lầu hai

“Công tử, kẻ này của người thật là hay!” Tiểu Kim tử đứng ở bên cạnh nam tử than thở.

“Hả? Tiểu Kim tử của chúng ta cũng đã hiểu rồi? Vậy người nói thử xem hay ở chỗ nào hả ?” Nam tử hài hước hỏi.

“Công tử, là thế này, một là có thể bình ổn sự tức giận của những khách nhân này, hai là có thể thuận tiện khảo sát xem thử nam tử kia có thật có tài hay không, dfenddn liequidoon nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải quá hay sao?” Tiểu Kim tử nói xong đạo lý rõ ràng.

“Ha ha! Tiến bộ không ít đấy!” Nam tử cười nói.

“Nào đâu, vẫn là công tử có cách dạy!” Tiểu Kim tử vui mừng nói.

“Tiểu Ngân tử, người cần phải học tiểu Kim tử học đấy nha, nhìn tiểu Kim tử này, miệng giống như là quét mật ấy!” Nam tử nói với gã sai vặt bên cạnh.

“Công tử, tiểu Ngân tử đã biết.” Gã sai vặt kia quy củ nói. Cái gã sai vặt gọi là tiểu Ngân tử cùng với tiểu Kim tử tính tình hai người một tính một động, trong lúc nhất thời không đối được, vì vậy nam tử cũng không nói thêm nữa.

Đại sảnh, lầu hai phía tây

“Khiêu chiến? Cũng có ý tứ!” Một công tử áo gấm cong lên một nụ cười hào phóng, tay cầm ly rượu, hào hứng bừng bừng quan sát náo nhiệt dưới lầu, bên cạnh còn dựa vào hai cô nương dung mạo xinh đẹp, rõ ràng là mấy cô nương đứng thứ hai trong Tùy Đông Tuyết.

Toàn thân nam tử kia lộ ra một cỗ phong lưu nhiệt tình, khuôn mặt tuấn tú rất được ưa thích, rất được nữ tử hoan nghênh.

“Công tử có hứng thú nhìn sao?” Cô nương bên trái nam tử kiều mỹ hỏi.

“Công tử thân là đệ nhất tài tử, tài trí hơn người, tự nhiên sẽ không để mấy loại người này ở trong mắt.” Cô nương ở bên phải nam tử nũng nịu nói, nịnh nọt nam tử đồng thời cũng không quên ngầm hạ thấp đối thủ.

Nàng kia ở bên trái bị thiệt thòi, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng không đi cãi lại, biết rõ ở đây nàng không có tiếng nói cao, vì vậy chọn dùng chính sách thùy mị, hai mắt rung rung, về mặt uất ức nhìn nam tử.

Nam tử thấy thế mi tâm nhủ lại, vẻ mặt đau lòng lau nước mắt trên khóe mắt nữ tử, hoà giải nói: “Trình độ thi tài thế nào còn chưa rõ, chúng ta trước vẫn cứ xem thử người nọ làm thơ ra sao rồi hãy nói!”

Lầu hai, bên phía nam

Một nam tử mặc áo đen lẳng lặng ngồi ở góc, mi mắt rủ xuống, bộ dạng giống như cái gì cũng không thèm để ý, tai lại tập trung tinh lực nghe tám hướng, vừa nghe thấy dưới lầu tú bà cao giọng hô to “Hoàng Vũ công tử”, trong lòng chấn động, lập tức đứng dậy đi tới dựa vào trước lan can lắng nghe, đợi đến khi xác nhận tú bà thật sự gọi “Hoàng Vũ công tử”, lập tức lắt mình rời đi.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Bên trong đại sảnh, mọi người thấy tú bà kêu lên vài tiếng còn chưa thấy người trả lời, vì vậy cũng lớn lên tiếng phê phán bàn về “Hoàng Vũ công tử” này, chẳng lẽ là sợ nên mới len lén chạy đi!

Tú bà cũng đầu đầy mồ hôi, khi vừa muốn kêu nữa thì chỉ nghe được một tiếng “Đến rồi!” Trong lòng vui mừng, giương mắt nhìn lên, vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu, lập tức ngăn cả người: “Tại sao là ngươi!”

Phụng Tình Xu cười cười, nói: “Ma ma, thật xin lỗi, gây thêm rắc rối cho ngươi rồi!”

Trong lòng tú bà thầm kinh ngạc tiểu công tử trẻ tuổi này lại có thành tựu văn học như thế, hơn nữa là người cũng rất khiêm tốn, vì vậy vội vàng cười nói: “Đâu có, đâu có! Tài nghệ của công tử rất cao, ma ma ta bội phục lắm!”

Mọi người ở dưới đài vừa thấy, tiến lên trả lời lại là một chàng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tất cả đều không phục, lớn tiếng la hét muốn tú bà đọc thơ để mọi người bình luận, tú bà nhìn Phụng Tình Xu, thấy Phụng Tình Xu gật đầu, lại nhìn bản thơ trên tay một chút, lại vội vàng xoay người sai người mang tới một bức bình phong lên, trên bức bình phong là một màu trắng thuần, lại để cho người mang bút mực tới, sau đó nói với mọi người: “Các vị khách quan, chúng ta vì nhiệm vụ chứng xem vị công tử này có thật là người thắng hay không, không ngại mời hân viết lại một lần nữa ở hiện trường, để mọi người làm chứng cũng tốt!”

Mọi người vừa nghe, chú ý này được, sau khi thiếu niên này lên đài cũng không có nhìn bản thơ một cái, xác định không thể ăn gian, vì vậy rồi rít đồng ý.

Phụng Tình Xu cười khỏ, tú bà này, đây không phải đang đưa vấn đề khó khăn nài sao! Chỉ là, nếu mọi người đồng ý, cũng không sao, nếu như nhân cơ hội này có thể lấy được ấn tượng tốt với tú bà, do thám biết được người đứng sau Túy Đông Tuyết, ngược lại cũng không tồi. Đang lúc suy nghĩ, Phụng Tình Xu mỉm cười cầm bút lông lên, vung bút hào phóng viết ——

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ẩm,

Ánh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành lạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bồi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tinh thi đồng giao hoan,

Túy hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du,

Tương kỳ mặc Vân Hán.

(《 Nguyệt hạ độc chúc 》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Một bầu rượu dưới hoa

Không bạn, uống mình ta

Nâng chén mời trăng sáng

Với bóng nữa thành ba

Trăng nào đâu biết uống

Bóng đi theo bên ta

Trăng với bóng là bạn

Vui xuân thật thiết tha

Ta ca trăng bối rồi

Ta múa bóng tản ra

Cùng vui khi tỉnh rượu

Say rồi lại chia xa

Vô tình kết thành bạn

Hẹn gặp nơi Ngân Hà

(Lý Bạch 《 Một mình uống rượu dưới trăng 》)

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Thi tài (1)

Bên trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người tựa như mê muội nhìn bình phong trên đài, hoặc là say đắm trong câu thơ vừa cô đơn lại phóng khoáng, hoặc là say mê thư pháp đẹp đẽ, hoặc là đắm chìm trong bóng dáng với tài văn chương lưu loát sinh động, tất cả đều nói không ra lời.

Cho đến hồi lâu sau, không biết là người nào kêu một tiếng giỏi, kinh động đến tinh thần mọi người, tất cả đều theo đó khen hay!

“Nâng chén mời trăng sáng, với bóng nữa thành ba.....” Phía tây lầu hai, nam tử tuần tú theo người hầu nhỏ giọng bẩm báo từng câu thơ dần dần thu hồi nụ cười phong lưu phóng khoáng kia, về mặt dần dần trở nên kích động, cho đến cuối cùng, cũng nhịn không được nữa, đứng dậy, chạy thẳng tới dựa vào trước lan can, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm bóng dáng thiếu niên gầy yếu ở trên đài kia, đôi tay thon dài như ngọc, cùng với cây bút lông mang theo một loại ma lực, hai tay lại gắt gao giữ lấy lan can, liều mạng ức chế kích động trong lòng mình.

“Ta ca trăng bối rồi, ta múa bóng tản ra.....” Tiểu Ngân tử không nhịn được nhẹ giọng nhớ tới, cùng chủ tử nhà mình chuyên chú nhìn chăm chăm câu thơ tuyệt thế hiện lên trên bức bình phong trắng thuần dưới lầu, nín thở, rất sợ bỏ lỡ một phần nào.

Cho đến khi dưới lầu truyền đến tiếng vỗ tay như sấm cùng với tiếng khen, khiến người trên lầu mất hồn, toàn bộ ánh mắt đều phức tạp nhìn bóng dáng mảnh khảnh dưới lầu kia.

Phượng Tình Xu nhìn phản ứng của mọi người dưới đài, trong lòng thầm áy náy ba giây với Lý Bạch, Lý huynh à, ta đây cũng được coi là làm rạng rỡ văn hóa của ngài ở thế giới khác đấy chứ?

Thơ là thơ hay, nhưng chưa chắc có thể khiến cho mọi người hiểu được tinh hoa trong thơ, vì vậy, ngay giữa một mảnh tiếng khen, một giọng nói the thé truyền đến: “Hừ! Thơ này mà cũng trầm trồ khen ngợi!?”

Thoáng chốc, đại sảnh yên tĩnh một hồi. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là người nào phát ra âm thanh cay nghiệt như vậy.

Phượng Tình Xu cũng sững sờ, hồi hồn hỏi “Xin hỏi là vị bằng hữu nào, đối với thơ của tại hạ có gì chỉ giáo, kính xin ra ngoài chỉ dẫn nhiều hơn!” Trong bụng thầm nghĩ, coi như nói ra ba bốn năm cái gì đó, hôm nay tiểu tử thúi kia cũng phải bị đánh thành đầu heo! Lại dám vu oan tác phẩm của Lý Bạch ta!

“Là bản thiếu gia nói, thì thế nào!?” Trong đám người lại phát ra giọng nói chói tai kia, mọi người lập tức từ động nhường đường ra, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chanh chua ăn mặc lòe loẹt, cao ngạo sai bước đi.

Trong đám người truyền ra tiếng thảo luận, Phụng Tình Xu nghiêng tai vừa nghe, liền hiểu thân phận của người đến, thì ra là con trai độc nhất của Trương viên ngoại trong Khúc thành, là người dốt nát, kém cỏi, chơi bời lêu lổng, cậy vào phụ thân mình có chút tiền tài quyền thế liền đến chỗ bói móc.

Chỉ thấy người nọ bước lên, khinh miệt liếc Phụng Tình Xu một cái, quay đầu không nói gì.

Phụng Tình Xu cũng không giận, vẫn cười hi hi, khiêm tốn hỏi “Xin hỏi vị công tử này, có gì chỉ giáo với tác phẩm của kẻ hèn này?” da.nlze.quydo/nn Trong lòng nói xin lỗi nói: Lý huynh à, xin lỗi, đã làm bẩn ngài, yên tâm đi, vẫn bồi sẽ đòi lại công đạo cho ngài.

Chỉ thấy công tử kia ngẩng đầu lên, cao ngạo nói: “Chủ đề của ngày hôm nay chính là lấy trăng làm một bài thơ, đúng là trong thơ của người này có trăng, nhưng người vừa uống một mình vừa mất trật tự, còn không tập trung, vô tình, đây không phải là xui xẻo sao!”

Phụng Tình Xu kinh ngạc, đây cũng được coi là chỗ xấu? Lão huynh, ta thấy người mới có chỗ xấu đi!?

Nhưng cũng không tiện nói ra như vậy, nhớ tới dự tính ban đầu khi chọn bài thơ này, nên Phụng Tình Xu cố làm sầu khổ nói: “À! Các vị có điều không biết, lúc ấy kẻ hèn đúng là muốn mượn trăng biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ với Tô Tô cô nương, không biết làm sao nhìn thấy các vị ở đây cao ngạo bất phàm, “Phụng Tình Xu ngừng lại một chút, thấy có vài người ở phía dưới theo bản năng ưỡn ngực, “Tài trí hơn người, “Phụng Tình Xu lại liếc lên có người gật đầu một cái, vì vậy nên cười tiếp tục nói: “Vì vậy nhất thời kẻ hèn này như mất tinh thần, cho là Tô Tô cô nương nhất định sẽ không coi trọng thơ của kẻ hèn này rồi, nên đau buồn, nghĩ đến tối nay không thể cùng Tô Tô cô nương nâng cốc nói cười, vì vậy chỉ có thể cảm khái, viết xuống một bài Nguyệt hạ độc chúc này, để bày tỏ cảm khái, ai biết có thể lấy được sự ưu ái của Tô Tô cô nương, thật sự là đánh bậy đánh bạ nha!” Hai tay Phụng Tình Xu nhẹ vuốt, cố làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Người phía dưới vừa nghe thấy Phụng Tình Xu giải thích hợp tình hợp lý, nên cũng không đi truy cứu vấn đề quan niệm nghệ thuật thi từ, nhưng Trương đại công tử vẫn chưa từ bỏ ý định, vì vậy nói: “Người đã nói có lòng hâm mộ Tô Tô cô nương, vậy người liền ở tại hiện trường làm một bài thơ, hiến tặng cho Tô Tô cô nương, thế nào!?”

Vẫn còn? Phụng Tình Xu nhủ mày, nghĩ thầm, hôm nay không làm người chết ta liền không họ Phụng! Trong lòng mặc dù suy nghĩ trăm ngàn chủng loại phương pháp giãy vò, nhưng Phụng Tình Xu vẫn khiêm tốn gật đầu đồng ý, Tô Tô cô nương vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu ở trước mặt mọi người thừa nhận ngưỡng mộ mình, lại muốn làm thơ tặng cho nàng, tim cũng kích động nhảy loạn, gương mặt tròn nhỏ cũng ửng đỏ lên.

Tú bà ở một bên nhìn, cực kì tán thành tài hoa của Phụng Tình Xu, vì vậy nhanh chóng đề cho người lại mang lên một bức bình phong, cười nịnh nhìn Phụng Tình Xu, Phụng Tình Xu hiểu gật đầu một cái, xem ra vì đánh vào nội bộ của “kẻ địch”, không thể không hy sinh chữ quý rồi.

Một tay Phụng Tình Xu cầm bút chấm mực, vừa nhanh chóng nghĩ tới lần này lại muốn tuyên dương tác phẩm của vị lão huynh nào, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định tiếp tục dùng tác phẩm của lão huynh Lý Bạch đến đánh trả tên Trương công tử ngu ngốc này.

Vì vậy không chút do dự đi tới trước tấm bình phong viết lên:

Thu phong thanh, thu nguyệt minh,

Lạc diệp tុ hoàn tán, hàn nha tề phục kinh.

Tương tư tương kiến tri hà nhật, thử thì thử dạ nan vì tình;

(《 Thu Phong từ 》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Gió thu lành, trăng thu thanh

Lá rơi tុ lại tán, quạ lạnh chọt rừng mình

Thương nhớ biết bao giờ mới gặp?

Lúc này đêm ấy ngẩn ngơ tình..

Mọi người ở phía dưới vừa nhìn, tất cả đều xôn xao!

Trương công tử nhất thời cười ha hả lên, chỉ vào bình phong lớn tiếng đùa cợt nói: “Cái này mà người cũng coi là thơ!?”

Phụng Tình Xu trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ thời đại này còn chưa có từ* sao? Thấy phản ứng của mọi người ở dưới đài, cũng hiểu cái thời đại này thật sự là không có từ! dĩendn liequdoon Vì vậy không thể làm gì khác hơn là lại bắt đầu bản lĩnh trọn tròn mắt mặt không đổi sắc bịa chuyện xua, lừa dối cổ nhân: “Đây chính là thể loại mới mà kẻ hèn này tự sáng tác, tên là từ.”

*từ (cũng gọi là 'trường đoản cú', thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

“Từ!?” Mọi người vừa nghe, điều này mới mẻ, chưa từng có nghe nói qua cái gì là từ, vì vậy không để ý tới thảo luận, tất cả đều nhìn Phụng Tình Xu.

“Hừ, thôi đi, viết linh tinh chính là viết linh tinh, còn bịa có gì?” Trương công tử không nể mặt hừ nói.

Làm sao người biết ta bịa!? Phụng Tịch Xu thầm nghĩ trong lòng, tiểu tử này thật đúng là một lời nói trúng, đáng tiếc nàng sẽ không thừa nhận hẳn đã đoán đúng.

“Tù này do kẻ hèn dựa trên nền tảng thơ mà cải biên lại, bắt nguồn từ.....” Phụng Tịch Xu phát huy miệng lưỡi lợi hại, bắt đầu ba hoa lừa dối những người có mặt ở đây, hơn nữa việc lừa dối còn khá thành công, đến khi nàng dừng lại câu chuyện, ánh mắt của mọi người nhìn nàng đã sớm tràn đầy kính nể.

“Người.....Hừ, coi như người lợi hại!” Trương công tử thấy tìm không ra chỗ sai của Phụng Tịch Xu, giận đến nổi hất tay áo một cái, giận dữ bỏ đi. Ngón tay ngọc của Phụng Tịch Xu khẽ vẫy, một bóng dáng màu lam nhanh chóng không tiếng động ra ngoài.

Tú bà vừa nhìn thấy Phụng Tịch Xu đã chinh phục mọi người tại đây, vì vậy vội vàng hỏi: “Mọi người cũng đã biết tài nghệ của tiểu huynh đệ này, phía dưới còn có ai không phục sao? Còn có vị công tử nào muốn tới đấu với tiểu huynh đệ này không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thiếu niên này lợi hại như thế, còn có ai dám tới chứ, tới cũng chỉ mất thể diện mà thôi!

“Không có ai đến sao?” Tú bà cao giọng dò hỏi, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, xem ra chuyện hôm nay như vậy là xong rồi, “VẬY.....”

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mẫu thỉnh giáo tiểu công tử!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Thi tài (2)

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mẫu thỉnh giáo tiểu công tử!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử áo trắng tuấn đạt đang mỉm cười dựa vào lan can ở phía tây lầu hai, đi theo phía sau hắn là hai đại hồng bài của Túy Đông Tuyết Phiêu Nhữ và Mị Liễu, trong đám người đột nhiên có người sợ hãi kêu lên một tiếng: “Hoa Ngọc Dung!”

Đám người lập tức giống như chảo dầu nổ tung không ngừng nhao nhao ầm ĩ.

“Hoa Ngọc Dung? Thiên hạ đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung!”

“Oa, chính là tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung!”

“Nghe nói ngày hôm trước thiên kim Lý phủ còn vì hắn mà tự sát! Nói ngoài hắn ra thì ai cũng không gả!”

“Chắc chắn, quả nhiên là tài tử phong lưu, hai người bên cạnh hắn không phải là hồng bài của Túy Đông Tuyết sao? Xem ra tin đồn là thật, bên cạnh hoa công tử này chưa bao giờ thiếu giai nhân!”

“Ha, tối nay có thể thấy Hoa Ngọc Dung tới khiêu chiến, tiểu tử này nhất định thua rất thảm!”

“Hi hi, đúng vậy, chúng ta lại có vở kịch hay để xem rồi!”

Theo Hoa Ngọc Dung đi từng bước tới gần, tiếng nghị luận cũng từ từ gia tăng, trong lòng Phụng Tịch Xu thở dài, chuyển đi đến hoa lầu tối nay thật là phức tạp, phiền toái không ngừng, hu hu, Duy nhi à, sớm biết như thế, tỷ tỷ vẫn nên vui mình trong khách điểm nấu cháo điện thoại với người!

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt cũng không có ra vẻ một chút khó chịu, Phụng Tịch Xu vẫn cứ mỉm cười chờ đợi Hoa Ngọc Dung tiến đến.

Phía đông lầu hai

“Hoa Ngọc Dung?” Tiểu Ngân tử kinh ngạc kêu lên, “Công tử, Hoa Ngọc Dung này đã rất lâu rồi chưa từng khiêu chiến người.”

Nam tử đứng ở dựa vào lan can, chuyên tâm nhìn tình cảnh dưới lầu, thuận miệng nói: “Thiếu niên kia, đáng giá để hắn đi khiêu chiến.”

“Đó cũng là, “ Tiểu Kim tử chen lời nói, “Thiếu niên này tuổi còn trẻ, tài hoa lại cao như vậy, không trách được có thể kích thích hứng thú của Hoa Ngọc Dung.”

“Ha ha.” Nam tử cười nhẹ, thiếu niên kia, cũng không chỉ khơi dậy hứng thú của Hoa Ngọc Dung đâu.

“Ồ, Hoa công tử, ngày hôm nay có thể được ngài cổ động, thật đúng là phúc khí của Tô Tô chúng ta!” Tú bà thấy Hoa Ngọc Dung, vội vàng cười híp

mắt mở miệng, mượn danh tiếng của Hoa Ngọc Dung ở cuộc khiêu chiến này gắn ở trên đầu Tô Tô, có thể có cơ hội nâng cao giá trị con người của Tô Tô.

Tô Tô ở một bên nhìn thấy Hoa Ngọc Dung tiến đến, trên mặt càng thêm ửng hồng, e lệ cúi đầu, không nhìn tới hai nữ nhân hai mắt ghen tỵ sau lưng Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung nhìn hai người, cũng không bác bỏ lại, loại sự tình này đã gặp rất nhiều, cũng liền vô cảm, dù sao mặc kệ như thế nào, người khác cũng sẽ mượn cơ hội tới nâng cao bản thân. Cười với tú bà và Tô Tô một tiếng, Hoa Ngọc Dung chuyển sang nhìn Phụng Tĩnh Xu, nói: “Hôm nay Hoa mỗ may mắn gặp phải tiểu công tử, tài hoa của công tử khiến Hoa mỗ bội phục không thôi, do đó xin công tử thỉnh giáo một chút.”

Phụng Tĩnh Xu cũng khiêm tốn đáp lễ nói: “Hoa công tử nói quá lời, mọi người đều biết, Hoa công tử là thiên hạ đệ nhất tài tử, hai chữ thỉnh giáo này, vẫn nên để kẻ hèn này dùng mới đúng!”

Hai người khiêm tốn một phen, sau đó bắt đầu tỷ thí, cuộc tỷ thí phân ra bốn loại, theo thứ tự là thi từ, câu đối, đoán câu đối, hiết hậu ngữ (QT dịch ra là câu nói bỏ lửng, mình nghĩ cái này là thi kiểu người này làm nửa câu thơ, người kia làm nửa câu còn lại) hai người chia nhau ra đề mục cho đối phương, một đề thi từ, câu đối, đoán câu đối tất cả năm đề, nếu như đối phương không trả lời được, như vậy coi như đối phương thua.

Lúc này trong thanh lâu đã không còn một người nào đang uống rượu, tất cả đều vây quanh quan sát tình cảnh khó có được này, da.nlze.quy.do/nn hiện trường còn có người động não cân nhắc, mở sòng bạc, chia ra đánh cược xem ai có thể thắng, Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn, hắc hắc, cơ hội kiếm tiền này không kiếm cũng uống, vì vậy thừa dịp bốn phía không ai chú ý, lặng lẽ thả ra hai luồng ánh sáng xanh, đi đánh cược!

“Đề thứ nhất, thi từ, xin mời Hoa công tử!” Phụng Tĩnh Xu làm lễ nói.

“Ha ha, Hoa mỗ sẽ không khách khí!” Suy nghĩ một chút, nói: “Xin mời tiểu công tử lấy rượu làm đề đi!”

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, lập tức lớn tiếng đọc:

“Quân bất kiến:

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Hựu bất kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan,

Mạc sử kim tôn không đổi nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử,

Đan khâu sinh.

Tương tiến tửu,

Bôi mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc,

Thịnh quân vi ngã khuynh nhĩ thịnh.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đãn nguyện trường túy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.
Trần vương tích thi yển Bình Lạc,
Đấu tử thập thiên tứ hoan hước.
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiễn,
Kính tu cô thủ đối quân chúc.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cầu,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu!”

< Trương tiến tửu – Lý Bạch >

Dịch nghĩa:

“Quân không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống,
Chảy ra đến biển không trở lại nữa.

Quân lại không thấy:

Cha mẹ soi gương buồn nhìn tóc bạc,
Sáng còn xanh mượt chiều đã trắng như tuyết.

Say những khi ta đắc ý,
Dưới trăng vàng chớ để chén không.

Trời sinh ta tài tất có dụng,
Ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mồ dê, giết trâu, cứ vui đi,
Uống liền một mạch ba trăm chén.

Sầm phu tử,
Đan Khâu sinh
Xin mời uống rượu,
Chớ có ngừng chén.

Cùng quân ca một khúc,
Mời quân vì ta lắng tai nghe.
Chuông trống bản cổ không đủ quý,
Chỉ mong say hoài không tỉnh nữa.

Xưa nay thánh hiền đều cô đơn,
Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại kì danh.

Trần vương khi xưa mở yến hội Bình Lạc,

Mười ngàn đấu rượu hoa lạc vui cười.

Chủ nhân sao nói thiếu tiền bạc,

Cần phải mua rượu kính quân uống.

Ngựa hoa năm màu,

Áo lông nghìn vàng,

Gọi đứa nhỏ lấy ra đôi rượu,

Cùng bạn tiêu mỗi sầu vạn cổ!”

“Hay! Thơ hay!” Hoa Ngọc Dung sững sờ trong nháy mắt, rồi ngay sau đó liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mọi người phía dưới cũng đều nhao nhao vỗ tay.

“Tiểu công tử thật rất tài hoa!” Hoa Ngọc Dung tán thưởng nói, “Sau đây thì xin mời công tử ra đề đi!”

Phượng Tình Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, nhớ tới lời mọi người vừa nói, vì vậy ranh mãnh cười một tiếng, nói: “Vậy thì mời Hoa công tử lấy oán hận của nữ tử khuê phòng làm một bài thơ đi!”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, cảm thấy có chút khó xử, nghĩ thầm: chẳng lẽ tiểu tử công tử này là đang mượn cơ hội cười nhạo mình phong lưu đa tình?

Người ở phía dưới cũng không nghĩ tới Phượng Tình Xu lại ra đề mục này, vì vậy cũng len lén nở nụ cười. Cho tới bây giờ Hoa Ngọc Dung vẫn phong lưu đa tình, sau một đêm động tình liền tiêu sái rồi đi, sao có thể nhớ tới oán hận của nữ tử khuê phòng!? Thiếu niên này ra đề mục như vậy thật đúng là làm khó hoa Hoa công tử rồi!

“Ha ha! Công tử, thiếu niên này rất thú vị, thế mà lại ra loại đề mục này!” Tiểu Kim tử ha ha cười nói với nam tử, nam tử cũng cực kỳ vui mừng, khó có thể thấy được tình trạng túng quẫn của Hoa Ngọc Dung, thiếu niên này quả thật rất thú vị!

Đúng lúc này, giọng nói của tiểu Ngân tử truyền đến từ phía sau: “Công tử, Tình Phong tới.”

Nam tử xoay người lại, một nam tử áo xanh đứng phía sau, chỉ thấy dáng vẻ nam nhân kia quyến rũ, giữa hai hàng lông mày chứa đầy vô tận phong tình, diễm diễm liêu liêu “Công tử tìm ta.” Vừa mở miệng, lại cũng là vô cùng mềm mại, khiến người ta say mê.

“Ừ, “Nam tử gật đầu một cái, “Tình Phong, tới đây, nhìn phía dưới đi.”

Nam nhân được gọi là Tình Phong chậm chậm tiến lên, đứng ở dựa vào góc tối chỗ lan can, nhìn dưới lầu.

Dưới lầu, dù sao Hoa Ngọc Dung cũng đường đường là đệ nhất tài tử, cho nên rất nhanh đã có phương án suy tính, nhưng cũng âm thầm cười khổ, ngày hôm nay thật đúng là bị tiểu tử trẻ tuổi lập một kế lớn!

Ngay sau đó hần cười ngậm nga mà nói:

“Châm chương luân lô cách tú duy,

Nhị niên chung nhật khổ tương tư,

Hạnh Hoa Minh Nguyệt thủy ứng tri.

Thiên thượng nhân gian hà xử khứ,

Cự hoan tân mộng giấc lai thì,

Hoàng hôn vi vũ họa liêm thù.”

(bài này không có trên gu gồ, chắc tự tác giả làm ra!!!!)

Phượng Tình Xu gật đầu, nói: “Hoa công tử quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Thi tài (2) (tiếp)

Hai người cũng không nói ai thua ai thắng, trực tiếp tiến vào vòng câu đối.

Đầu tiên là do Phụng Tinh Xu ra đề: “Khí chính sơn hà tráng.”

Hoa Ngọc Dung lập tức đối lại: “Xuân minh vũ lộ nồng.”

“Xuân phong phùng thảo địa.” Phụng Tinh Xu lập tức nói tiếp.

“Sơ vũ hạnh hoa thiên.” Về mặt Hoa Ngọc Dung tươi cười, trong lòng đã có dự tính.

“Quỳnh vũ cao hàn phùng xuất nhất luân nguyệt ảnh.” Phụng Tinh Xu lại ra một đề.

“Băng hồ lãng triệt bình phân ngũ dạ thiên hương.” Hoa Ngọc Dung bình tĩnh đối ra.

“Phi thủy bình khai hộc ảnh mậu.” Hai mắt Phụng Tinh Xu càng sáng.

“Uyên ương trì bạn ngẫu hoa hương.” Hoa Ngọc Dung cũng càng ngày càng hứng khởi.

“Tinh ám điều thiên ngọc lâu đài ký!”

“Vân mê thương hải kim mân tu văn!”

“Ha ha ha! Hoa công tử, kẻ hèn này bội phục, bội phục!” Phụng Tinh Xu cười lớn tiếng nói.

“Đâu có đâu có, tiểu công tử cũng là tài hoa hơn người!” Hoa Ngọc Dung cũng rất kích động nói.

“Kế tiếp nên để Hoa công tử ra đề!” Phụng Tinh Xu dùng tay ra dấu mời.

“Ha ha, tiểu công tử, người nên nghe cho kỹ!” Hoa Ngọc Dung cười nói, ngay sau đó liên tục ra năm vế:

“Cảnh lệ tam xuân thiên thai đào thực;

Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến;

Điều cảm điều tân điều điều điều điều lai điều điều điệu;

Giai kỳ trị giai tiết hi khán giai tiền giai nhi giai phụ thành giai phối;

Bạch điều vong cơ, nhậm lâm gian vân khứ vân lai, vân lai vân khứ!”

Hoa Ngọc Dung vừa ra đề, toàn trường xôn xao! Trong mấy câu đối này đều có hình thức phức tạp, còn chưa từng nghe thấy bao giờ, đừng nói tới năm câu, ngay cả một đề cũng làm khó rất nhiều người, càng đừng nói tới việc đối lại năm câu này! Vì thế mọi người ở dưới đài đều cho rằng văn này Phụng Tinh Xu thua chắc, rồi rít đánh cuộc tiến vào Hoa Ngọc Dung.

Phụng Tinh Xu vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung ra đề mục, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, trong năm câu đối này, đã có vế đối thông thường, lại có một loạt vế đối văn, và vế đối với các từ có âm lạ, biện pháp tu từ, những câu đối này đều có kỹ xảo rất cao, nên đối thế nào cho đúng đây

“Ha ha, tiểu công tử này không phải là không có câu trả lời chứ?” Tinh Phong lười biếng dựa vào cây cột, nhỏ giọng cười nói.

“.” Nam tử không nói lời nào, nhìn thiếu niên đang cúi đầu suy nghĩ ở dưới lầu, đột nhiên nói: “Cũng không nhất định.” Vừa dứt lời, da.nlze.quydo/nh chỉ thấy Phụng Tinh Xu “a” một tiếng rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời gương mặt thanh tú lại vô cùng sáng chói vô cùng, làm lóa mắt Hoa Ngọc Dung.

“Hoa công tử quả nhiên lợi hại, kẻ hèn này bất tài, thử một phen, không đúng vẫn kính xin công tử chỉ giáo nhiều hơn!” Phụng Tinh Xu dứt lời, nghĩ tới về nào thì nói ra về đó:

“Trường thiên bách đại kim cốc hoa kiều;

Đạo giả mạc lai đạo giả lai;

Chung hoa chung hảo chung chung chung chung thành chung chung hương;

Xuân đình khai xuân diên kính giáo tọa thượng xuân nhật xuân nhân túy xuân phong;

Thanh sơn vô ngữ, khán thế thượng hoa khai hoa lạc, hoa lạc hoa khai!”

(mấy về đối mình xin để hán viết mới thấy chỗ đối, chỗ có vần, thế thì hay hơn)

Phượng Tịch Xu dút lời, thật lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng vang, tò mò nhìn Hoa Ngọc Dung, chỉ thấy hán kính ngạc nhìn mình, liền chau mày, lên tiếng nói: “Hoa công tử, Hoa công tử?”

Hoa Ngọc Dung bị tiếng gọi của Phượng Tịch Xu làm cho thức tỉnh, trong ánh mắt nhìn về phía Phượng Tịch Xu còn có thêm một phần vui sướng khi nhìn thấy đối thủ, vui mừng vỗ tay cười to: “Ha ha ha! Quả thật là hậu sinh khả úy! Tiểu công tử, Hoa mỡ xem như phục ngươi rồi, ván này Hoa mỡ thua!”

Mọi người ở dưới đài vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, đều giật mình không thôi, thiên hạ đệ nhất tài tử lại nhận thua! Điều này thật không thể tưởng tượng được! Phải biết rằng kể từ nhiều năm trước Hoa Ngọc Dung khiêu chiến bao nhiêu kẻ tài hoa khắp thiên hạ, đoạt giải nhất cuộc so tài, từ đó lại chưa từng nhận thua ai, hôm nay lại ở chỗ này nhận thua! Đây chính là một khoảnh khắc lịch sử!

“A, thế mà lại nhận thua!” Tịch Phong mím môi cười khế, ánh mắt nhìn thiếu niên ở dưới lầu nhất thời đã thay đổi ba phần.

“Điều này nói rõ hán là một nhân tài, không phải sao?” Nam tử hài lòng cười nói.

“Ừ, vậy cũng được.” Tịch Phong gật đầu.

“Thế thì, hán liền giao cho ngươi.” Nam tử quay đầu nhìn Tịch Phong.

“Đội ta khảo sát lại thử đi!” Tịch Phong bĩu môi nói.

“Hoa công tử khiêm nhường, kẻ hèn chi miễn cưỡng đối lại mà thôi!” Phượng Tịch Xu thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, cũng có chút kinh ngạc, vì vậy cười hàm hồ nói. Dfenddn liequdoon Thấy ánh mắt của Hoa Ngọc Dung nhìn mình càng ngày càng nóng bỏng, Phượng Tịch Xu rung mình một hồi, vội vàng nói: “Vậy chúng ta tiếp tục chứ?”

“Tốt! Theo quy củ, ván này nên ta tới trước!” Lần này Hoa Ngọc Dung gặp được đối thủ, cũng rất kích động, cả người hăng hái cả lên.

“Ta ra câu đố đầu tiên, câu đố là: Cô đăng như đậu, mê mục vi thảo được danh (Đèn lè loi như đậu, mắt nhìn thành tên thảo được – chắc vậy quá!).”

Phượng Tịch Xu suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Nhất Điểm Hồng*.”

*Nhất điểm hồng: một loại hoa lan khá phổ biến trên toàn thế giới (nào từ đó đến giờ mới biết còn có loại hoa này, các bạn trên gu gõ tra thì sẽ biết)

Hoa Ngọc Dung gật đầu, lại nói tiếp: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, thành ngữ, bỏ phần đầu.”

“Thiên kinh địa nghĩa.”

“Vạn lý giang sơn vạn lý doanh, có họ quân chức.”

“Trường bộ binh (Lục quân trường).”

“Tam nhân thành hổ” dfenddn liequdoon (lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật), dùng từ đề đồ đèn.”

“Quần chúng bình luận.”

“Tam thập sơ đắc tử, tục ngữ, chữ viết nét cách.”

“Một đời một thế.”

(mấy câu đối này dịch một ghê, đọc chả hiểu gì hết)

“Ha ha ha, tiểu công tử thật sự rất giỏi, trả lời được tất cả câu đố mà Hoa mỡ ra!” Hoa Ngọc Dung hưng phấn cười nói, “Tiếp theo nên để tiểu công tử ra đề!”

Phượng Tịch Xu chấp tay nói: “Hoa công tử xin tiếp chiêu, kẻ hèn cũng không ra nhiều, chỉ có một đề mục, xin công tử nhận đề.”

“Há? Một đề mục?” Hoa Ngọc Dung cảm thấy hứng thú nói: “Được, một đề thì một đề đi, xin mời tiểu công tử!”

Phượng Tịch Xu cười cười, mở miệng đọc:

“ Hoa phi hoa lạc hoa mẫn thiên!

Tình lai tình khứ tình tùy duyên!

Nhận lai nhận khứ nhận bất tán!

Triều khởi triều lạc triều vô miên!

Dạ thâm nguyệt minh mộng thiên quyên!

Thiên kim nan lưu tư hồng nhan!

Nhược thuyết nhân sinh khổ trường đoan!

Vi hà trưng tư tình nan đoan!”

Nhìn thấy Hoa Ngọc Dung sững sờ, Phụng Tịch Xu tốt bụng nhắc nhở: “Mời Hoa công tử đoán, đáp án là tám chữ.”

Mọi người ở dưới đài đều rối rít nhỏ giọng bàn luận, chưa bao giờ nghe qua loại câu đố này, vì vậy cũng không biết nên giải đố ra sao, nhìn Hoa Ngọc Dung trên đài, hình như cũng bị loại đề mục mới mẻ độc đáo này hấp dẫn, nhưng cũng không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào.

“Đáp án tám chữ, thật đúng là thú vị đây.” Tịch Phong cười nhẹ nói.

“Lần này ngươi có thể cảm thấy hân không tẻ?” Nam tử liếc Tịch Phong một cái.

“Ha ha, là không tẻ, “Đáy mắt Tịch Phong xẹt qua một tia sáng như đi săn thú, “Người này, ta giúp ngươi thu chắc rồi!”

Nam tử cười cười ha ha mà nói: “Tiểu tử này xem ra thật có chút bản lĩnh, có thể dẫn tới hứng thú của tay săn Văn Nhân Tịch Phong tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta, xem ra sự nghiệp của Kim gia ta, lại càng nâng cao một bước rồi!”

Văn Nhân Tịch Phong liếc nam tử một cái, hừ nói: “Kim Bích Đặc, một ngày ngươi có thể đừng nghĩ tới sự nghiệp của Kim gia hay không? Thật không thú vị!”

“Văn Nhân công tử, lời này của ngài thì không đúng rồi, công tử nhà ta chỉ cảm thấy hứng thú với sự nghiệp của gia tộc nên mới một lòng một dạ nghĩ xem nên làm thế nào để phát triển, đây là hứng thú cao quý cỡ nào, tại sao có thể nói là không thú vị đây?” Tiểu Kim tử ở bên cạnh không nhịn được xuất khẩu cãi lại.

“Ha ha, phải phải phải, thật là hứng thú cao quý!” Văn Nhân Tịch Phong châm chọc cười nói, “Đừng nói tới bản thân mình đeo toàn vàng sáng chói, ngay cả hai gã sai vặt bên cạnh cũng lấy tên ‘tiểu Kim tử’, ‘tiểu Ngân tử’, làm như sợ người khác không biết ngươi yêu tiền ấy!”

“Văn Nhân công tử, làm sao ngươi có thể.” Tiểu Kim tử vừa muốn cãi lại, liền bị Kim Bích Đặc lên tiếng cắt đứt.

“Được rồi, Tịch Phong, đừng nói những chuyện nhảm chán này nữa, tiểu tử ở dưới lầu kia liền giao cho ngươi.” Dịenddn lieqiudoon Kim Bích Đặc bĩu môi nói: “Cần phải kéo hân biến thành của người mình, một nhân tài như vậy, thật là có thể gặp mà không thể cầu!”

“Biết rồi, ta làm việc mà ngươi vẫn chưa yên tâm sao!” Văn Nhân Tịch Phong nhìn thiếu niên dưới lầu, vẻ mặt hiện lên tình thế bất buộc.

Dưới lầu lộn xộn náo loạn nửa ngày, cuối cùng, vẫn là lấy kết quả Hoa Ngọc Dung nhận thua mà kết thúc, mà Phụng Tịch Xu cũng bị cuộc tỷ thí này làm mất đi tâm tư tìm tòi nghiên cứu Túy Đông Tuyết, chỉ muốn lập tức trở về khách điểm ngủ, nhưng nàng nào biết được, việc đòi thường thay đổi thất thường, khi nàng buông tha đi tìm kiếm bí mật của Túy Đông Tuyết thì bí mật đó lại hiển nhiên tự động tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 53: Phong tình có khác trong đêm tối

“Tiểu công tử, tiểu công tử!”

Vừa ra khỏi phố hoa, sau lưng truyền tới từng tiếng kêu gọi dồn dập, Phụng Tịch Xu nghi ngờ xoay người lại liền nhìn thấy một bóng dáng màu hồng phấn nhảy ra từ trong ánh đèn mờ nhạt, sợi tóc đen vì người chạy mà theo làn gió nhẹ tung bay lên từng đợt, mà người gọi Phụng Tịch Xu, rõ ràng là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung.

“Hoa công tử.” Phụng Tịch Xu chấp tay chào hỏi.

“Tiểu công tử, sao lại đi sớm vậy?” Hoa Ngọc Dung nhìn thấy Phụng Tịch Xu dừng bước, vội vàng tiến lên hỏi.

“Chuyện này.” Phụng Tịch Xu sững sờ, không biết Hoa Ngọc Dung hỏi câu này là có ý gì, vì vậy liền thoái thác: “Kẻ hèn đi cùng với gia huynh đi ngang qua Khúc Thành, hiện đang nghỉ ngơi ở khách điểm, ngày mai muốn nhanh chóng lên đường, hôm nay vẫn là kẻ hèn lên chạy ra ngoài một chút,

nếu không trở về, bị gia huynh phát hiện, kẻ hèn này sẽ bị mắng.”

“Hả? Ngày mai tiểu công tử phải đi sao?” Hoa Ngọc Dung có chút tiếc nuối, thật vất vả mới gặp được một đối thủ, thời gian gặp nhau lại ngắn ngủi như thế, khiến Hoa Ngọc Dung cực kì không muốn. Không nghĩ tới nhanh như thế đã rời khỏi, Hoa Ngọc Dung tùy tiện chuyển đề tài: “Không biết tiểu công tử và lệnh huynh đi nhanh như vậy là muốn đi tới đâu?”

“Chúng ta là muốn đi Đông Bình thành tham gia đại hội võ lâm!” Phụng Trọng Xu nói.

“Đại hội võ lâm?” Hoa Ngọc Dung đột nhiên quát to một tiếng, dọa Phụng Trọng Xu giật mình.

“Hoa, Hoa công tử, ngươi làm sao vậy?”

Hoa Ngọc Dung hưng phấn nắm hai tay của Phụng Trọng Xu, hai mắt sáng lên nói: “Tiểu công tử, ta và các ngươi cùng đi được không!”

“Hả?” Phụng Trọng Xu há hốc mồm nhìn Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời thậm chí quên mất việc phải rút tay ra.

Cho là Phụng Trọng Xu không đồng ý, Hoa Ngọc Dung lập tức hỏi “Tiểu huynh đệ, ngươi và lệnh huynh là học trò môn phái nào vậy?”

“Chúng ta không có môn phái, ta và ca ca chỉ đi tham gia náo nhiệt mà thôi.” Phụng Trọng Xu nói.

“Vậy thì các ngươi không thể vào được!” Hoa Ngọc Dung cười thần bí, lắc đầu nói.

“Tại sao vậy?” Phụng Trọng Xu không hiểu, “Không phải ai cũng có thể đi đại hội võ lâm sao?”

“Trước kia ai cũng có thể tham gia đại hội võ lâm, nhưng đại hội võ lâm năm nay lại phải có thư mời tự tay Minh chủ võ lâm viết mới có thể tham dự, hơn nữa điều kiện để mời đối tượng rất nghiêm khắc, phải là danh môn chính phái được công nhận trên giang hồ, hơn nữa võ công của chủng môn phái cao cường, phẩm đức cao thượng, mới có cơ hội lấy được thư mời, không có được thư mời chỉ có thể bị chặn ngoài cửa, hơn nữa bên ngoài còn có hộ vệ trấn giữ trùng trùng điệp điệp, ai cũng đừng nghĩ muốn xông vào.” Hoa Ngọc Dung tường tận giải thích tình hình của đại hội võ lâm lần này cho Phụng Trọng Xu biết.

“Tại sao đột đại hội võ lâm này lại có yêu cầu nghiêm khắc với người có mặt như vậy?” Phụng Trọng Xu khó hiểu nói, trước kia khi ở trên đường chạy đi cũng không có nghe tới thư mời gì đó mà, không phải Hoa Ngọc Dung dọa chơi nàng chứ?

“Lần đại hội võ lâm này không chỉ muốn chọn ra Minh chủ võ lâm, quan trọng hơn là muốn quyết định chủ nhân của trân bảo thần bí, vì vậy yêu cầu đối với người tham dự dĩ nhiên là rất nghiêm khắc rồi.” Hoa Ngọc Dung trả lời.

“Không phải chỉ là một cái trân bảo thôi sao? Trân bảo khắp thiên hạ có nhiều lắm, sao dường như lại cảm thấy trọng yếu như vậy?” Phụng Trọng Xu rất là xem thường việc này.

“Ngươi còn có điều chưa biết, “ Hoa Ngọc Dung nhìn xung quanh một chút, sau khi nhìn thấy không có ai liền nhỏ giọng, tiến tới trước mặt Phụng Trọng Xu nói khẽ: “Trân bảo lần này xuất thế ở giữa trời vào mười lăm năm trước, nghe nói lúc ấy còn có lời đồn đại, nói là người nào đạt được khối trân bảo này thì sẽ là người nắm giữ thiên hạ trong tay, về sau tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, được đưa ra công khai bí mật, người biết bí mật đều cho khối trân bảo này nhất định là tàng bảo đồ chứa đựng một bảo tàng và bí tịch võ công vô cùng lớn, chỉ cần biết được bí mật của trân bảo, lấy được tàng bảo đồ, là có thể xưng bá ở đại lục Sở Ảnh.”

“Cái gì, còn thần kì thế sao?” Phụng Trọng Xu tuyệt không tin tưởng. “Nếu bên trong trân bảo có tàng bảo đồ, tại sao Minh chủ võ lâm đó không giấu đi lên tìm được bảo tàng và bí tịch, ngược lại lại muốn khua chiêng gõ trống chọn chủ nhân cho trân bảo chứ?”

“Hắn cũng muốn lắm, đáng tiếc lại không tìm hiểu được bí mật bên trong trân bảo này.” Hoa Ngọc Dung nhún vai nói. “Huống chi đại hội võ lâm năm nay qua đi, rất có thể hắn không còn là Minh chủ võ lâm nữa, nói như vậy hắn cũng chưa có bảo đảm, dĩ nhiên người mơ ước trân bảo này còn nháo lên không khiến trong phủ của hắn gà bay chó sủa sao? Nghiêm trọng hơn là còn khiến nhà tan cửa nát! Còn không bằng thừa cơ hội này ném củ khoai lang phòng tay này đi, để không rước lấy họa vào người.”

Bỗng nhiên Phụng Trọng Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, thấy vẻ mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên nghi vấn, liền hỏi: “Tại sao từ trong giọng điệu của ngươi ta lại cảm thấy ngươi rất quen thuộc với Minh chủ võ lâm vậy?”

Hoa Ngọc Dung ngắc đầu nói: “Đó là đương nhiên, đương kim Minh chủ võ lâm là tiểu cữu cữu của ta mà!”

“Hả?” Phụng Trọng Xu kinh ngạc há hốc miệng. “Trách không được ngươi lại biết nhiều tin tức như vậy!”

Hoa Ngọc Dung vui mừng hỏi “Vậy, vậy ta có thể đi với các ngươi chứ? Dù sao đã rất lâu ta không có đi, ta rất nhớ cậu của ta, đi cùng đi ~ “ nói xong liền làm nũng.

Phụng Trọng Xu co giật khóe miệng, hỏi “Đi chung với ngươi có ích lợi gì?”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, có cửa rồi! Vì vậy vội vàng nói: “Chỉ bằng gương mặt của ta đây, có thể quang minh chính đại mang bọn ngươi vào cửa!”

“Rất thú vị, “ Phụng Trọng Xu liếc hắn một cái, nói: “Không phải rất nghiêm khắc sao, ngươi công khai dẫn người như vậy, da.nhze.qu.ydo/nh đừng để

cho việc cứu cứu người vì tình riêng mà làm việc trái lẽ thường trở thành đề tài bàn tán của mọi người chứ!”

Hoa Ngọc Dung tán thưởng, nói: “Phải ha! Hắc hắc, vẫn là tiểu công tử người suy nghĩ chu đáo, “gãi gãi đầu, ánh mắt sáng lên, lại nói: “Vậy chúng ta cảm thiệp mời đi vào cũng được!”

Phượng Tinh Xu cho hấn cái ánh mắt “người là đồ ngu ngốc”, nói: “Chúng ta không có thiệp mời, thấy người hiện giờ cũng là này lòng tham muốn đi, đến chỗ nào mà lấy thiệp cho kịp chứ!”

Hoa Ngọc Dung nói: “Ta tự viết là được!”

“Tự người sao?” Phượng Tinh Xu thiếu chút nữa bị nghẹn khí, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hoa Ngọc Dung, “Tự người viết!? Làm sao người viết, người ta cần chính là thư mời cứu cứu người đích thân viết đấy!”

“Cái gì mà tự thân viết chứ, đây chẳng qua là nói ra bên ngoài thể thôi, muốn một mình cứu cứu ta viết nhiều thư mời như vậy, có mà đi chết! Huống chi cứu cứu ta cũng không chịu khó như thế, số thư mời kia, phần lớn đều là do ta giúp ông ấy viết!”

Phượng Tinh Xu nhất thời im lặng. Đây gọi là gì? Trong lúc vô tình nàng nghe được nội tình đen tối của bức thiệp mời trên đại hội võ lâm?

Nhìn về mặt Hoa Ngọc Dung còn dương dương đắc ý, Phượng Tinh Xu lặng lẽ xoay người bước đi.

“Ài, tiểu công tử, tiểu công tử, người đừng đi mà, có đề cho ta đi cùng người không thì cũng phải nói một câu chứ?” Hoa Ngọc Dung hậu tri hậu giác phát hiện Phượng Tinh Xu rời đi, vội vàng đuổi theo.

“Tùy tiện tùy tiện, người muốn đi thì cùng đi!” Phượng Tinh Xu trở về khách điểm.

“Vậy, tiểu công tử, người ở đâu? Ta cũng ở chung phòng khách điểm với người đi, ngày mai rồi lên đường ~” Hoa Ngọc Dung theo sát Phượng Tinh Xu.

“Hảo Mộng lâu.” Phượng Tinh Xu trả lời ngắn gọn.

“A, thật? Thật là trùng hợp, ta cũng ở Hảo Mộng lâu ai ~ xem ra chúng ta thật là có duyên!” Hoa Ngọc Dung bắt đầu bầu vịu quan hệ.

“Tiểu công tử, người xem, ta và người đã có duyên với nhau như vậy, ta đây cứ gọi người là tiểu công tử, tiểu công tử dường như không thể biểu đạt được quan hệ của chúng ta, như vậy đi, sau này tiểu công tử gọi ta là Hoa đại ca, ta thì gọi người là Hoàng Vũ đệ đệ, được chứ?” Hoa Ngọc Dung tự nhiên một mình ôm lấy mọi việc quan hệ.

“A, đúng rồi, Hoàng Vũ đệ đệ, câu đó vừa rồi mà đệ ra cho vì huynh thật là đặc biệt đó nha, làm sao mà đệ nghĩ ra được vậy? Tội này vì huynh không thể ngủ yên giấc, ừ, vì huynh nhất định phải đoán cho bằng được đáp án này.” Hoa Ngọc Dung vẫn còn đang làm bầm lâu bầu.

A a a a a ——! Trời ơi, ai tới nói cho ta biết đi, đây là đệ nhất tài tử phong lưu phóng khoáng Hoa Ngọc Dung đó ư, làm sao lại có thể vô lại như thế chứ ——!

Lúc này trong lòng Phượng Tinh Xu hối hận vô cùng, thật không nên chọn phải cái tên đàn ông luôn cứ làm bầm lâu bầu, lải nhải đến hết cả nửa ngày này mà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Chương 20(tiếp)

Trong vườn tối đen như mực, Phượng Tinh Xu thả nhẹ bước chân, một là đi về phía gian phòng của mình.

Dọc đường trở về, nàng cứ bị Hoa Ngọc Dung dây dưa đến sợ, cái công tử lăm điều đó, ngay từ đầu Phượng Tinh Xu đã hoài nghi cái bộ dạng phong lưu phóng khoáng đó là nguy trang! Tên vô lại kia, vì đạt được mục đích của mình mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giống như vừa rồi, vì đề bản thân cùng ở với nàng trong cùng một tiểu viện, hấn đã kéo quan hệ của hai người tới quan hệ của bốn nước! Ai biết làm sao mà vấn đề của hai người sẽ dính líu đến quan hệ quốc tế chứ! Sợ hấn, cũng đành phải đồng ý qua loa, sau đó thừa dịp hấn tới gian phòng cảm hành lý rồi nhanh chóng trốn về.

Phòng của Phượng Tinh Xu ở tận bên trong, từ bên ngoài phải đi qua phòng của Tinh Ảnh và Tuấn Thư, ngay lúc Phượng Tinh Xu đi ngang qua phòng của Tinh Ảnh, đột nhiên thính tai nghe thấy âm thanh truyền đến từ trong phòng Tinh Ảnh. Phượng Tinh Xu khó hiểu, giờ là giờ dần rồi (ước chừng ba giờ sáng), người người đều đã ngủ, thế mà Tinh Ảnh vẫn còn ở đó ở làm gì?

Phượng Tinh Xu ngừng thở, lặng lẽ đến gần, chọn một cái lỗ ở trên cửa sổ (mở hơi, người ta cũng diễn thế trên ti vi ~), liền nhìn thấy có ánh huỳnh quang le lói bên trong nhà, Phượng Tinh Xu nghĩ, chắc là ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại di động, nghiêng tai lắng nghe, từng câu hát không lưu loát truyền đến:

“Thật cảm kích

Thành phố này giao thông chen chúc

Để cho anh và em

Còn có thể gần gũi được vài phút

.....

Không nhận được

Xúc động muốn yêu em

Không xác định em thuộc về anh

Sẽ có chút cô đơn

Em hạnh phúc ở trong lòng anh

Tự do đi lại

.....

Không xác định anh có thể cố chấp

Để cho em cảm động

.....

Tại sao

Chuyện nhạt nhẽo giờ bỗng nên sinh động

Là em thay đổi anh

Em thay đổi anh

.....

Tất cả về em anh muốn hiểu hơn so với ai khác

Em là người yêu hay là bạn bè

Còn chưa có dũng khí nghĩ quá nhiều

Thế giới của em rộng lớn như thế

Anh sẽ ở góc nào.”

(bài hát này do Tình Ảnh hát lẽ ra phải để xưng hô ta – nàng, nhưng bài này vốn là bài hát hiện đại nên mình để xưng hô anh – em thì thích hợp hơn)

Phượng Tình Xu vừa nghe, ngẩn ngơ.

Đây không phải là bài hát nàng dạy cho Tình Ảnh sao? « Xúc động » của Tiêu Á Hiền Chẳng lẽ hẳn thật sự có người trong lòng rồi? Tình Ảnh hẳn.

Trong lòng Phượng Tình Xu đột nhiên cảm thấy buồn phiền, ép nàng tới không thở nổi, nàng đây là sao chứ? Tại sao chỉ cần vừa nghĩ tới Tình Ảnh có người trong lòng liền không thoải mái? Vừa nghĩ tới sau này Tình Ảnh sẽ không đứng ở sau lưng nàng nữa, nếu bóng dáng luôn im lặng kia sẽ có một bóng dáng nhỏ khác đứng yên bên cạnh, Phượng Tình Xu không biết mình sẽ nổi điên ghen tỵ như thế nào.....

Ghen tỵ!?

Bỗng chốc Phượng Tình Xu tròn to mắt, đưa tay che kín ngực trái của mình, nơi đó, trái tim kia đập có chút chộp mắt dừng lại, rồi điên cuồng đập mạnh lên.

Phượng Tình Xu không thể tin được hỏi mình: chẳng lẽ nàng đã động lòng với Tình Ảnh?

Chuyện là khi nào chứ? Lúc nào thì nàng đã để ý đến Tĩnh Ảnh như vậy? Tại sao một chút dấu hiệu cũng không có? Một người không thể nào vô duyên vô cớ yêu một người khác được, suy nghĩ, suy nghĩ một chút, mau nghĩ đi! Rốt cuộc là thời điểm nào mà nàng thích Tĩnh Ảnh chứ!!!

Là lúc hắn xuất đầu lộ diện giúp nàng, hay là lúc hắn luôn luôn đi làm chuyện nàng phân phó vô điều kiện? da.nlze.quydo/nn Cho dù là nàng cố tình gây sự, hay là nàng có ý định đùa dai, hắn vẫn luôn không oán không hờn mà hoàn thành, chỉ cần là nàng nói, hắn sẽ trở về làm

Tĩnh Ảnh, thì ra, trong lúc vô hình, người lại cung chiêu ta đến tận trời như thế, tại sao đến bây giờ lúc sắp mất đi người ta mới phát hiện ra lòng tốt của người đây? Tại sao trong lòng người đã có đối tượng, lại muốn để cho ta phát hiện ra tình cảm của mình đây? Tại sao.

Phượng Tĩnh Xu rũ mí mắt xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

“Xu nhi.” Một tiếng thờ dài, đột nhiên phá vỡ thế giới bi thương của Phượng Tĩnh Xu, Phượng Tĩnh Xu giống như thấy được một chút ánh sáng yếu ớt .

Hắn đang gọi tên của ta, hắn chưa từng gọi ta là “Xu nhi”, ngay trong đêm khuya yên tĩnh này lại gọi tên của ta, điều này là có ý gì? Hắn..... ta có thể cho là, người trong lòng hắn, thật ra là ta sao....

Phượng Tĩnh Xu giống như thấy được ánh sáng vụt lên trong bóng tối càng lúc càng lớn, nàng hoảng hốt vươn tay, muốn bắt được này chút hi vọng này.....

Phượng Tĩnh Xu không biết, nàng đưa tay, liền đẩy ra cánh cửa đóng chặt này.

“Ai!?” Tĩnh Ảnh lập tức cảnh giác đứng lên, lại ngạc nhiên phát hiện Phượng Tĩnh Xu vốn là nên ngủ giờ phút này lại đứng ở cửa!

“Xu nhi.” Tĩnh Ảnh mở miệng gọi Phượng Tĩnh Xu một tiếng, đợi khi phát hiện mình đang gọi cái gì, hắn liền sợ hãi che kín miệng của mình!

Hắn gọi ta là Xu nhi, hắn thật sự gọi ta là Xu nhi!

Phượng Tĩnh Xu hoảng hốt đi về phía Tĩnh Ảnh, trong lòng như đưa đám bởi vì một tiếng gọi lớn của Tĩnh Ảnh mà biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là trái tim kích động đập thình thịch!

Nàng từng bước từng bước đi tới trước mặt Tĩnh Ảnh, đưa hai tay ra kéo tay Tĩnh Ảnh đang che kín miệng xuống, ôm lấy gương mặt luống cuống kia của Tĩnh Ảnh. Thường ngày gương mặt này luôn cương nghị, bây giờ lại lộ ra một chút khản trương, còn có một chút ngưng ngưng!

Phượng Tĩnh Xu chậm rãi dùng sức, kéo gương mặt Tĩnh Ảnh đang hết sức ngạc nhiên về phía mình, trong ánh mắt trừng lớn của Tĩnh Ảnh, dán đôi môi mềm đỏ thắm của nàng lên.

Lòng của nàng đang điên cuồng! Đây là cảm giác gì? Đây chính là động lòng sao? Nàng quả nhiên đã động lòng sao?

Tim của hắn đang run rẩy! Đây là tình huống gì? Hắn đang nằm mơ sao? Nằm mơ thấy Xu nhi mà lòng hắn luôn nhớ mong hôn hắn sao!

Tĩnh Ảnh run rẩy đưa hai cánh tay rắn chắc ra, nâng gương mặt tinh xảo khéo léo của Phượng Tĩnh Xu lên, nhẹ giọng thì thầm: “Xu nhi, ta đang nằm mơ sao? Nếu quả như thật là mơ, vậy thì ta liền khẩn cầu mãi mãi dừng lại ở trong giấc mơ này.”

Dứt lời, hắn không chần chờ nữa, vươn cánh tay ra, ôm lấy thân thể của Tĩnh Xu, lôi nàng vào trong lòng mình, lấy tay giữ chặt ót của nàng, hôn xuống hai cánh môi mềm đỏ thắm mà hắn vẫn khao khát...

Hơi thở dương cương của hắn phun ở trên gương mặt tinh xảo của nàng, gương mặt nàng đỏ bừng, cả người không có sức lực xụi lơ trong lòng hắn.

“Ừm a. . .” Long mi dài hơi khép, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, Phượng Tĩnh Xu thoải mái phát ra tiếng rên khẽ mập mờ.

Vừa nghe thấy Phượng Tĩnh Xu rên khẽ, toàn thân Tĩnh Ảnh cứng đờ, đôi tay đỡ lấy Phượng Tĩnh Xu xụi lơ trong lòng hắn, không thể tin được mà nhẹ hô một tiếng: “Xu nhi?”

Đưa tay ôm lấy eo của Tĩnh Ảnh, Phượng Tĩnh Xu dùng pháp lực sửa lại sắc màu trong con ngươi đen thành từng tia sáng màu tím tỏa ra trong bóng đêm, dĩ nhiên liệgiuodon tinh quang lóe lên, rất là chói mắt.”Là ta, Ảnh, là Xu nhi.”

Bỗng nhiên hơi thở của Tĩnh Ảnh trở nên loạn, vội vàng hỏi: “Không phải là mơ?” Cặp mắt tím mê người sáng ngời ở trong bóng đêm gất gao hút hắn thật chặt.

“Không phải là mơ, cái tên cọc gỗ này!” Phượng Tĩnh Xu đỏ mặt sáng giọng.

“Xu nhi.” Tĩnh Ảnh kích động nhẹ giọng gọi, trong đôi mắt đen lại ánh lên tia sáng màu tím, cúi đầu nhẹ gặm đôi môi đỏ tươi của nàng, đổi lại một tiếng ngâm khẽ khác của Phượng Tĩnh Xu.

Cẩn thận dè dặt ôm nàng chặt hơn, Tĩnh Ảnh đã sớm mong đợi từ lâu không chút do dự cạy hàm răng như ngọc của nàng ra nàng, sa vào trong cái lưỡi thơm tho quyến rũ của nàng....

Hồi lâu sau, hai người cũng tách ra, hai tay Tĩnh Ảnh vẫn nâng gương mặt tinh xảo của Phụng Tĩnh Xu lên, thân mật mà hấp tấp không ngừng hôn lên trên dung nhan như ngọc của nàng. Hơi thở nhẹ nhàng, lông mày khẽ nhíu, Tĩnh Ảnh không kiềm chế được càng dùng thêm sức ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng, như muốn khảm nàng vào trong xương cốt, để cho nàng vĩnh viễn cùng mình hợp làm một thể....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Hoa loạn

Ánh nắng ban mai hé lộ, Phụng Tĩnh Xu đang đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, dường như nàng nằm mơ thấy điều gì đó tốt đẹp, đôi môi đỏ thắm ngọt ngào cong lên.

Đột nhiên, một luồng hơi thở nóng rực phun lên gương mặt như bạch ngọc, Phụng Tĩnh Xu hơi nhíu mày, cảm thấy trên mặt có chút nhột, dieendaanleequydonn giống như có thứ gì đó chạm nhẹ vào, nàng vùng tay lên một cái, lại mơ mơ màng màng nghe thấy một tiếng “bốp”. Đánh phải cái gì à, sao lại nghe thấy tiếng? Phụng Tĩnh Xu mê muội nhớ lại, nhưng rất nhanh lại ngủ tiếp.

“Xu nhi, dậy đi, Xu nhi.” Tiếng tiếng kêu trầm thấp vang lên bên tai Phụng Tĩnh Xu, luồng hơi thở nóng rực kia lại phun vào lỗ tai của Phụng Tĩnh Xu, dần dần, lỗ tai nhỏ ửng hồng lên.

Nhìn gương mặt của nàng càng ngày càng đỏ, Tĩnh Ảnh biết nàng đã tỉnh rồi, nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, hắn không kiềm chế được cúi đầu, đặt lên đôi môi đỏ mọng mê người, lưỡi dài khẽ cạy hàm răng trắng bóng ra, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Cho đến khi hai người đều đã thở hổn hển, Tĩnh Ảnh mới lưu luyến không rời dời hai cánh môi mềm mại, nhìn hai mắt giăng đầy sương mù của tiểu nhân nhi trước mắt, Die nd da nl e q u ydo n cung chiều đưa tay捏 cái mũi đẹp để tinh xảo của nàng, nói: “Con heo lười nhỏ, nên dậy rồi, không dậy thì đến một lát nữa Thư nhi tới tìm nàng đấy!”

Vừa nhắc tới Thư nhi, Phụng Tĩnh Xu liền tỉnh táo một nửa, sau đó nàng nói với Tĩnh Ảnh: “Vậy cũng tốt, chờ ta một chút là được, chàng đi ra ngoài đợi chút đi!”

Tĩnh Ảnh nghi ngờ hỏi: “Xu nhi, ta chưa từng gặp nữ tử nào tự lập giống như nàng, dù là một thiên kim tiểu thư nhà giàu ít nhất cũng sẽ có hai tỷ nữ hầu hạ thay y phục, rửa mặt chải đầu, đừng nói tới bản thân nàng vốn là công chúa cao quý, nhưng nàng lại chưa từng để người khác hầu hạ qua.”

Đó là hiển nhiên, còn ai có thể hầu hạ còn thích hợp hơn Lục Linh Lung chứ? Phụng Tĩnh Xu trầm nghĩ trong lòng, coi như chàng phải tới mười mấy hai mươi tỷ nữ hầu hạ cũng không bù được một phần diệu thủ (bàn tay kì diệu) của Lục Linh Lung, da.nlze.quydo/n n so đi so lại, nàng đương nhiên chọn cái tốt hơn rồi! Chỉ là, những việc này vẫn không thể nói cho Tĩnh Ảnh biết, ít nhất trước mắt không thể. Vì vậy nàng giả bộ kín đáo nói: “Những việc kia chi là chuyện nhỏ, có thể tự mình động thủ, không cần phiền đến người khác!”

Tĩnh Ảnh chăm chú nhìn Phụng Tĩnh Xu, tình cảm dịu dàng lưu luyến, nói: “Nhưng hôm nay ta muốn tự mình giúp nàng rửa mặt, được không?”

Nhìn ánh mắt thâm tình của Tĩnh Ảnh, Phụng Tĩnh Xu đỏ mặt lên, gật đầu. “Vậy nàng chờ ta một lát, ta đi lấy nước rồi trở lại.” Tĩnh Ảnh vui mừng nói xong, kéo cửa đi ra ngoài, hơn nữa còn cẩn thận đóng cửa lại.

Phụng Tĩnh Xu nhìn bóng lưng Tĩnh Ảnh rời đi, cảm thấy giống như có chuyện gì đó mà quên nói với hắn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là chuyện gì, nghĩ lại hắn không phải là chuyện gì nghiêm trọng, vì vậy liền cứ ngồi trên giường mà ngẩn ra. Nhớ tới chuyện tối hôm qua và nụ hôn ngọt ngào vừa rồi, nàng không khỏi si mê mà cười, sau đó lại lập tức hưng hăng khinh thường bản thân ở trong lòng một lần, âm thầm nói: Phụng Tĩnh Xu, cái nữ nhân này, di@en*dyan(lee^qu.donn) còn nói cái gì mà muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném cỏ thơm khắp thiên hạ, chỉ một Tĩnh Ảnh mà người đã ngẩn người như vậy, người có còn muốn tiếp tục nghiệp lớn mỹ nam của người hay không? Người tình lại cho ta, tình lại! Nụ hôn đầu thôi mà, cũng không phải là có cái gì không được, cũng không phải là rất...rất...rất thoải mái ai.... Nghĩ đi nghĩ lại, Phụng Tĩnh Xu quên mất việc đang tự phê bình bản thân, trong nháy mắt cứ thế mà ngây ngốc nhớ lại ngọt ngào tối ngày hôm qua....

Sáng sớm, trong vườn hoa, Tuấn Thư đang “tập bài thể dục theo nhạc của đài” mà Phụng Tĩnh Xu dạy cho hắn, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ị ạch ị ạch! Tỷ tỷ nói mỗi buổi sáng sớm tập bài thể dục theo đài này xong là có thể đi tìm nàng chơi đùa, vì vậy sáng sớm hắn đã bò ra khỏi chăn, rửa mặt xong rồi nhanh chóng bắt đầu tập trong vườn hoa, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, ị ạch ị ạch!

Ah, sao chỗ này lại xuất hiện một người lạ nhỉ? Nhưng mà y phục của ca ca này nhìn rất đẹp, màu hồng đó nha, giống màu của con heo nhỏ mà Thư nhi thích!

Tuấn Thư chớp mắt phụng tò mò nhìn nam tử áo hồng đột nhiên xuất hiện ở trong vườn hoa, chỉ thấy hắn hết nhìn đông tới nhìn tây không biết là đang tìm cái gì. Đột nhiên, hắn nhìn về phía Tuấn Thư, nhìn thấy Tuấn Thư, lập tức bước nhanh tới.

“Tiểu đệ đệ, đệ đang làm gì ở đây vậy?” Nam tử kia điềm đạm hỏi.

Ừm.... Tỷ tỷ nói không được nói chuyện với người lạ, nhưng y phục mà ca ca này mặc trên người là màu hồng, giống như màu hồng của heo nhỏ vậy, Thử nhĩ biết con heo nhỏ màu hồng, nhất định ca ca này cũng biết heo nhỏ màu hồng, dinendian.loqidJon nếu không cũng sẽ không mặc y phục màu hồng chứ? Ừ, Thử nhĩ và Hồng ca ca không phải người xa lạ, Thử nhĩ có thể nói chuyện với Hồng ca ca!

Tuần Thư sử dụng kiểu suy tư đặc biệt của hắn để suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Hồng ca ca, ta đang tập thể dục theo nhạc của đài!”

Tập thể dục theo nhạc của đài? Là gì chứ? Hồng ca ca? Không phải là đang gọi hắn chứ? Khóe miệng Hoa Ngọc Dung khẽ run, quyết định...tự động coi thường xưng hô của tiểu nam sinh trước mắt, cũng không quan cái gì mà “tập thể dục theo nhạc của đài” nữa, tìm được Hoàng Vũ đệ đệ là việc quan trọng hơn. Vì vậy hắn lại tuôn ra một nụ cười gần gũi, hỏi: “Tiểu đệ đệ, đệ có thấy một người nào mang họ Hoàng Vũ không?”

Hoàng Vũ? Tuần Thư nghi hoặc nghiêng đầu, tay vẫn không ngừng hoạt động, suy nghĩ một chút, rốt cuộc nhớ tới người gọi là Hoàng Vũ không phải chính là tỷ tỷ sao! Thì ra là Hồng ca ca là bằng hữu của tỷ tỷ? dfienddn lieqiudoon Vì vậy Tuần Thư rất tốt bụng chỉ tay về phía phòng của Phượng Tinh Xu cho Hoa Ngọc Dung thấy, nói: “Đi đến phía đó, vào phòng ở bên trong cùng là được, ài, đáng tiếc Thử nhĩ phải tập thể dục, nếu không là có thể cùng đi với Hồng ca ca rồi.”

Lấy được tin tức muốn biết, Hoa Ngọc Dung nhìn động tác kì lạ của Tuần Thư, vẫn duy trì nụ cười thân thiện nói: “Cảm ơn tiểu huynh đệ.” Sau đó chạy về phía phòng của Phượng Tinh Xu, vừa nghĩ tới ý tưởng chợt lóe lên vào lúc sáng sớm hôm nay, hắn liền hết sức hưng phấn, từ đi hết đường này, rồi lại chạy tiếp đường khác, đến cuối cùng lúc thấy cửa phòng của Phượng Tinh Xu liền dứt khoát một chân đạp cửa phòng ra hưng phấn hét lớn: “Hoàng Vũ đệ đệ, ta nghĩ ra rồi! Ta.!” Cát cao giọng nói rồi lại bởi vì cảnh tượng kẻ tiếp đạp vào mắt mà ngưng lại. (Vân Nhi: mình nhớ tới qua hai người ở phòng Tinh Anh mà???)

Chỉ thấy trên chiếc giường màu đỏ thẫm phía trước, có một tiểu nhân nhĩ đang ngồi, mái tóc đen thẳng buông thông xuống, bờ vai trần trụi, một mảnh màu tím đậm đeo ngang trước ngực, hai cái dây mỏng uốn chuyển vòng qua sau cổ buộc lại một chỗ, Dieenndkan/leeequhydonnn không phải là cái yếm của nữ tử thì là cái gì! Mà gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo này, hai mắt đen láy, cái mũi thanh tú vênh cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, tổng hợp lại, không phải là Hoàng Vũ đệ đệ mà tối hôm qua hắn đã gặp sao!

Bởi vì Phượng Tinh Xu mất hồn mà quên đề phòng, cho đến lúc cửa phòng bị người đạp ra nàng mới giật mình bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, người đang đứng ngay ra ở trước mắt nàng, không phải là vị công tử lăm lăm Hoa Ngọc Dung sao! Trong nháy mắt thấy Hoa Ngọc Dung, Phượng Tinh Xu cũng ngẩn ra, lúc này nàng mới nhớ tới việc mà nàng quên rốt cuộc là việc gì —— chính là việc về Hoa đại công tử!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng “loảng xoảng”, một trận gió trong nháy mắt thổi qua, đợi đến khi Phượng Tinh Xu phản ứng lại, cả người nàng và chân đã rơi vào trong lòng Tinh Anh, hơn nữa, Tinh Anh đã đánh ra một chương đầy nội lực về phía hoa hoa công tử áo hồng đang ngay người ở đằng kia!

“Tinh Anh, dừng tay!” Lúc Phượng Tinh Xu lên tiếng là đã muộn! Nàng nóng nảy nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, vốn tưởng rằng cậu ám chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt(tình cảm nam nữ) này chắc hẳn sẽ bị đánh thảm rồi, nhưng ai biết Hoa Ngọc Dung lại tung người một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi công kích của Tinh Anh! Die nd da nl e q u u ydo n Hoa hoa công tử này lại còn biết võ công? Phượng Tinh Xu cảm thấy kinh ngạc, xem ra nàng còn chưa hiểu việc nhìn người, thế mà lại bị về bề ngoài phong lưu của tên này lừa gạt, chỉ chú ý hành vi của hắn, mà xem nhẹ cái khác!

Thấy Tinh Anh lại muốn ra tay, Phượng Tinh Xu vội vàng bắt được tay của hắn.

“Xu nhĩ?” Tinh Anh khó hiểu nhìn Phượng Tinh Xu, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Phượng Tinh Xu cười gượng một tiếng, rụt cổ lại, ấp úng nói: “Cái này....hắn, hắn là vị bằng hữu mà tối hôm qua ta mới làm quen, đặc biệt mang theo cùng đi thành Đông Bình.”

“Tối hôm qua?” Tinh Anh mở to mắt, tối hôm qua không phải nàng đã đi ngủ sớm sao?

Nhìn thấy nghi vấn trong mắt Tinh Anh, Phượng Tinh Xu lại cười gượng hai tiếng, nói: “Cái đó, tối hôm qua, ta và hồ ly tỷ tỷ đi một chuyến đến Túy Đông Tuyệt...” Thấy mặt của Tinh Anh biến sắc, Phượng Tinh Xu vội vàng cướp lời nói: “A! Đùng rồi, Anh, người không biết đâu, hồ ly tỷ tỷ lại là nữ nhĩ của tể tướng Hí Triều quốc đó! Dieendaanleeequydomn Tối hôm qua nàng...nàng trở về.... Cái này.... Cái đó...” Phượng Tinh Xu xoay chuyển con người, vội vàng rà soát lại ở trong đầu tìm chuyện gì đó có thể dời đi sự chú ý của Tinh Anh, đúng lúc ấy, một giọng nói run rẩy vang lên cứu vớt nàng: “Người... Người... Người lại là nữ nhĩ!?”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Hoa Loạn (tt)

Phượng Tinh Xu và Tinh Anh cùng ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên vẻ không thể tin được, ngón tay đưa ra còn run run lên.

“Đúng vậy, bản tiểu thư chính là nữ, sao, hoa hoa công tử phong lưu phóng khoáng như người không nhìn ra sao?” Phượng Tinh Xu hả hê ưỡn thẳng ngực.

“Khụ! Khụ!” Tình Ảnh vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu chỉ mặc cái yếm, ánh mắt tối sầm lại, ho hai tiếng.

Phụng Tình Xu kinh ngạc, vội vàng cúi xuống, trong lòng thầm bực, sao vừa ho một tiếng liền khản trương rồi hả? Đây là Tình Ảnh trước kia luôn im lặng không nói gì sao? Hu hu hu, quả thật công khai trở thành quần gia luôn rồi! Die nd da nl e q uu ydo n Không được, ta muốn chấn chỉnh uy quyền của một thê tử, không thể bị hần quân gắt gao được, tương lai còn có nhóm mỹ nam chờ ta mà ~!

Vì vậy Phụng Tình Xu ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tình Ảnh, trùng trùng trùng, vẫn trùng, trùng đến khi hần nhận ra phản ứng của mình đã vượt quá giới hạn mới nhớ ra ai là lão đại, đồ bưng cả tai cúi đầu xuống! Sau đó Phụng Tình Xu mới vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Thân là lăng tử tình trường, Hoa Ngọc Dung đương nhiên hiểu rõ sóng ngầm mập mờ giữa hai người, chỉ là trong lúc nhất thời hần bị chuyện Phụng Tình Xu là một nữ nhân thực sự làm cho kinh ngạc không cách nào bình tĩnh lại được, trong lòng cũng không muốn thừa nhận mình lại bị một người còn nhỏ tuổi hơn mình đánh bại, còn chưa nói tới, người này lại còn là nữ nhân! Điều này làm cho tài tử phong lưu như hần trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận được, một thiếu nữ nhỏ bé trắng trẻo, tươi mới non mềm (tg: rớt mồ hôi, đang hình dung ra từ gì vậy!? Dung Dung, người thật sự bị kích động quá mức rồi sao!?) như vậy ở trước mặt hần, mà hần lại không nhận ra! Không, không đúng, nhất định là vì tối hôm qua mắt có hơi mờ, đúng, nhất định là như vậy!

Bên này Hoa Ngọc Dung đang kiểm soát mắt mình mù, bên kia Phụng Tình Xu liền kể lại mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua cho Tình Ảnh nghe, hơn nữa còn nói cho hần biết mục đích dẫn theo Hoa Ngọc Dung, đúng lúc ấy, dieendaanleequydonn tiếng chuông lanh lảnh của Tuân Thư vang lên, ngay sau đó lập tức truyền tới tiếng gọi của Tuân Thư: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thư nhi tới rồi!”

Vừa dứt lời, Tuân Thư liền xuất hiện ở cửa phòng. Vừa nhìn thấy tư thế kì lạ của ba người bên trong nhà, Tuân Thư nghiêng đầu, thấy Phụng Tình Xu vẫn còn ở trên giường, hần lập tức nhào tới, cười trừ nói: “A ~ tỷ tỷ còn chưa rời giường kia, tỷ tỷ lười biếng! Tỷ tỷ là con heo lười nhò!”

Nhìn nét mặt tươi cười gần ngay trước mắt, Phụng Tình Xu cười, nói: “Ha ha, tỷ tỷ khó có được một lần làm con heo lười, cuối cùng lại bị Thư nhi bắt được!” Con người xoay chuyển, sau đó nói: “Thư nhi, thế này đi, tỷ tỷ cùng chơi một trò chơi với đệ nhé?”

Vừa nghe thấy muốn chơi trò chơi, ánh mắt Tuân Thư lập tức sáng lên, khản trương hỏi “Chơi trò gì, chơi trò gì thế?”

Phụng Tình Xu cười nói: “Thư nhi và các ca ca ra ngoài cửa đếm số, lúc đếm tới một trăm tỷ tỷ nhất định sẽ rửa mặt chải đầu xong! Da.nlze.qurydo/mn Sao, chơi hay không? Người thua sẽ phải đắm lưng cho người thắng nhé!”

Tuân Thư vừa nghe, vui mừng vỗ tay, hét lớn: “Được, được! Đắm lưng, đắm lưng!”

“Vậy bây giờ hãy bắt đầu đi!” Phụng Tình Xu đề cho Tuân Thư “dọn sân”.

Quả nhiên, mỗi tay Tuân Thư kéo một người, kéo toàn bộ hai đấng mây râu ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, Tuân Thư liền bắt đầu đếm, “Một, hai, ba. . . .”

Phụng Tình Xu thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đưa hai người đàn ông này ra ngoài rồi, vì vậy vội vàng phát tay, bốn Lục Linh Lung lập tức xuất hiện, sau đó bắt đầu giúp nàng rửa mặt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Bên trong xe ngựa, Phụng Tình Xu đang bị hai mặt giáp công dày vò, một bên là ánh mắt nồng nhiệt của Tình Ảnh, bên còn lại là ánh mắt tò mò của Hoa Ngọc Dung, thật sự là nước sôi lửa bỏng, khoảng thời gian này, dinendian.loqid]on thiếu chút nữa không có cách nào trải qua, may mà sau lưng có tiểu tử kia đắm lưng cho nàng còn thoải mái, nếu không nàng phải nhảy xuống xe ngựa mất!

Cái gì chứ, không phải chỉ đi một chuyến đến thanh lâu thôi mà, người khác đến thanh lâu đều liên tục gặp được mối quan hệ tốt, sao đến nàng lại trêu chọc phải một công tử lăm điều không bỏ rơi được này chứ!

Bên kia ánh mắt dò xét của Hoa Ngọc Dung càng lúc càng đậm, cuối cùng Phụng Tình Xu cũng không nhịn được nữa, tức giận trừng mắt nhìn hần một cái, “Rốt cuộc ngươi đang nhìn cái gì?”

Vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu đề ý tới mình, di@en*dyan(lee^qu.donnn) Hoa Ngọc Dung vội vàng hấp ta hấp tấp di chuyển tới gần, tò mò hỏi: “Cái đó. Hoàng Vũ muội muội à, ngươi thật sự là một cô nương sao?”

“Nói nhảm! Ngươi không phải đã thấy rồi sao!” Phụng Tình Xu liếc hần một cái.

“Nhưng tối hôm qua ngươi giả bộ thật rất giống nam tử đó! Đặc biệt là chỗ này của ngươi, sao có thể phẳng như vậy? Bây giờ nhìn lại lại quá lớn rồi.” Nói xong, Hoa Ngọc Dung không chút nào suy nghĩ đặt tay ở trên chỗ đầy da trước mắt.

Một cơn gió xuân thổi qua, thổi bay bụi mù mịt, trên đường lớn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng tát vang dội!

Phu xe bị hoảng sợ rụt cổ lại, không biết bên trong xe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay sau đó lại truyền đến tiếng gầm mang theo sự giận dữ: “Ngươi cút ra ngoài cho ta!!!” Phu xe thấy hoa mắt, liền nhìn thấy một mảnh màu hồng bị đá ra ngoài xe ngựa, nhìn kỹ lại, ô! Trên mặt công tử mới gia nhập sáng sớm hôm nay lại có một dấu tay hồng hồng! Dựa vào độ lớn nhỏ của dấu tay, liếc mắt liền có kết luận là, cái dấu tay này là do tiểu thư luôn luôn dịu dàng, dfienddn lieqjudoon khách khứa in xuống đấy! Phu xe âm thầm chặc lưỡi, không nhìn ra không nhìn ra, tiểu thư yếu đuối khi nổi cơn giận lại lợi hại như vậy! Đáng thương công tử! Phu xe đưa ánh mắt đồng tình nhìn Hoa Ngọc Dung, đáng tiếc tên họ Hoa nào đó đang chìm trong cảm xúc ăn năn hối

hận lại không cảm thấy được.

Trên mặt nóng hừng hực, trong mũi giống như còn giữ lại hương thơm khi nàng ra tay đánh tới, trên tay cũng lưu lại xúc cảm mềm mại kia, lúc này Hoa Ngọc Dung như lọt vào trong cảm xúc mâu thuẫn, vừa tội nghiệp cho bản thân bị một tiểu nữ hài đánh, lại vừa bởi vì nhất thời đùng nhảm mà không ngừng cười khúc khích, vì vậy chính là một bộ dáng vừa khóc vừa cười, làm cho phu xe càng thêm đồng tình với hắn —— công tử này, bị đánh đến u mê rồi!

Bên trong xe ngựa, Phụng Tịch Xu đỏ mặt, đôi tay dùng sức giữ Tịch Ảnh lại đang muốn xông ra ngoài, không ngừng khuyên hắn bớt giận, bớt giận, ta tham gia đại hội võ lâm còn phải dựa vào hắn đó!

Một bên về mặt Tuân Thư cũng hiện lên sự khó hiểu, “Tỷ tỷ, vì sao Hồng ca ca muốn sờ ngực tỷ vậy? Hắn cũng có mà, sao hắn không sờ của mình?”

Phụng Tịch Xu đen mặt lại, vừa muốn nói chuyện, Tuân Thư lập tức vỗ tay nói: “Chẳng lẽ sờ ngực của tỷ tốt hơn sao? Vậy Thư nhi cũng muốn sờ!” Nói xong cũng nhanh chóng đưa tay đặt lên trước ngực Phụng Tịch Xu, lại còn nhéo thêm một cái!

Một giây, hai giây, ba giây.

Thời gian như dừng lại.

Trong lòng Phụng Tịch Xu kêu rên, hôm nay ta gặp phải vận xui gì vậy! Đều tại cái tên Hoa Ngọc Dung đáng chết!!!

Phụng Tịch Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuân Thư xuống, nhẹ giọng nói: “Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, Dieenndkdan/leeequhydonnn ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hắn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?”

Dứt lời, Tuân Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, trợn to cặp mắt nói: “Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!” Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phụng Tịch Xu, hét lên: “Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ! Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!”

Hai tay Phụng Tịch Xu ôm trước người Tuân Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vó ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phụng Tịch Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuân Thư xuống, nhẹ giọng nói: “Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, Dieenndkdan/leeequhydonnn ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hắn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?”

Dứt lời, Tuân Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, trợn to cặp mắt nói: “Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!” Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phụng Tịch Xu, hét lên: “Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ! Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!”

Hai tay Phụng Tịch Xu ôm trước người Tuân Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vó ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phụng Tịch Xu nghiêm mặt nhìn sang Tịch Ảnh, phân phó phu xe lái xe ngựa đến một bên nhường đường.

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phụng Tịch Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, Die nda nl e q uu ydo n vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: “Dừng xe, dừng xe!” Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 57: Gặp lại Duy nhi

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phụng Tịch Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: “Dừng xe, dừng xe!” Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Trong xe ngựa, Tịch Ảnh và Tuân Thư đều bị tiếng gào bất thành linh của Phụng Tịch Xu làm kinh ngạc, đợi đến khi xe ngựa dừng lại, Hoa Ngọc Dung cũng nghi ngờ vén rèm lên hỏi: “Sao thế?”

Phụng Tịch Xu không để ý tới phản ứng của mấy người, hất rèm lên liền nhảy xuống xe ngựa! Đoàn kỵ mã ở phía trước tự động chuyển hướng, ngồi trên con ngựa trắng cầm đầu kia là một nam tử áo trắng, mấy sợi tóc đen bóng bởi vì gió mà hơi có vẻ xốc xếch rủ xuống bên mặt, gương mặt tuấn tú trải qua những năm tháng thử thách càng lộ vẻ nam nhân, dưới cặp lông mi dày không còn là đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh nữa, mà đã hiện lên sự sắc bén, tinh tường, thân thể đã từng gầy ốm cũng trở nên cao to, tuấn tú.

Nhìn nam tử phía trước, Phụng Tịch Xu cũng nhin không được kích động trong lòng, lập tức nhấc chân chạy như điên, trong gió chỉ còn lại từng tiếng gọi —— “Duy nhi!!!”

Nam tử ngồi trên con ngựa trắng vừa nghe thấy Phụng Tịch Xu kêu lên, trong chốc lát hai mắt dấy lên vô số gợn sóng, lập tức nhảy xuống ngựa chạy về phía Phụng Tịch Xu, chỉ thấy hai bóng người một đỏ một trắng hối hả chạy về phía đối phương, cuối cùng quyết liệt ôm nhau đứng một chỗ!

Tiếng thờ dốc truyền tới bên tai, là tha thiết như thế, Phụng Tịch Xu đưa tay ôm chặt, ôm chặt lấy nam tử còn cao hơn cả nàng, tìm vẫn không ngừng đập thành thịch, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa bọn họ bỏ lỡ nhau! Mất cơ hội này, muốn gặp lại, phải không biết đợi đến khi nào?

“Tịch nhi, Tịch nhi!” Phụng Duy Tịch hưng hăng ôm chặt tiểu nhân nhi vào trong lòng, thâm cảm tạ cái nhìn thoáng qua này, cuối cùng hắn cũng được gặp lại nàng!

“Duy nhi, Duy nhi. Để cho ta nhìn chàng thật kỹ.” Phụng Tịch Xu rời khỏi lồng ngực của Phụng Duy Tịch, hai tay nâng gương mặt trắng nõn lên, nhìn đôi mắt ẩm ướt của hắn, đôi môi khẽ run, không khỏi lau đi từng giọt mồ hôi trên trán hắn, sửa lại mái tóc lộn xộn của hắn, hai mắt rung rung, kích động cười nói: “Mới một năm không gặp, Duy nhi lại càng thêm tuấn tú rồi.”

Phụng Duy Tịch vừa nghe thấy, trên mặt chợt hiện lên một vệt đỏ ửng.

Phụng Tịch Xu thấy thế, vừa định giễu cợt, lại nghe được tiếng kêu lanh lảnh vang lên từ phía sau: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cùng ngẩng đầu nhìn lên, ba người Tuân Thư và Tịch Ảnh, Hoa Ngọc Dung đang đi về phía này, Tuân Thư bởi vì Phụng Tịch Xu khác thường mà lo lắng chạy tới, trên người không ngừng vang lên tiếng chuông, Tịch Ảnh nhận ra Phụng Duy Tịch, vì vậy cũng không vội mà tới đây, đi theo phía sau Tuân Thư bảo vệ hắn, để phòng hắn bởi vì nóng lòng mà ngã xuống, còn Hoa Ngọc Dung lại vô cùng nghi hoặc đi theo phía sau.

Chờ tới khi Tuân Thư chạy tới, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, Phụng Tịch Xu thấy thế vội vàng lấy ra một tờ khăn ướt lau chùi giúp hắn, vừa lau mồ hôi cho hắn, cũng vừa hạ nhiệt cho hắn.

Thấy Tuân Thư nhìn Phụng Duy Tịch với ánh mắt nghi hoặc, Phụng Tịch Xu kéo Tuân Thư tới giới thiệu: “Thư nhi, đây chính là Tịch ca ca mà tỷ tỷ từng nói với đệ.” Sau đó lại giới thiệu với Phụng Duy Tịch: “Duy nhi, đệ ấy là Thư nhi.”

Tuân Thư vừa nghe thấy Phụng Tịch Xu giới thiệu, liền há to miệng, nhìn chằm chằm Phụng Duy Tịch, ngây thơ nói: “Oa! Thì ra ca ca chính là đại lão công Tịch ca ca mà tỷ tỷ đã nói qua à!” Sau đó vui mừng tiến lên bắt lấy hai tay của Phụng Duy Tịch nói: “Tịch ca ca, ta là Thư nhi, là tiểu lão công của tỷ tỷ! Tỷ tỷ nói vào cửa phải nghe theo đại lão công, đặc biệt là Thư nhi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, nhất định phải nghe lời Tịch ca ca nói, Tịch ca ca, sau này Thư nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời!”

Tuân Thư ngây thơ nói xong khiến lòng của Phụng Duy Tịch hỗn loạn, xem ra, trí óc của Tuân Thư thật sự không được hoàn chỉnh, người cũng ngây thơ, hay vui vẻ, kể từ khi nhìn thấy anh mà Tịch nhi chụp được liền có thiện cảm với hắn, hôm nay vừa thấy, chứng minh ánh mắt của hắn không sai, hắn thật sự rất được lòng người, nhưng mà. Phụng Duy Tịch đen mặt nhìn Phụng Tịch Xu, dùng ánh mắt truyền đạt sự buồn bã của hắn —— Tịch nhi, ta cũng mới mười lăm tuổi mà! Cái gì mà đại lão công chứ? Lại còn nhỏ tuổi gì chứ? Ta cùng tuổi với hắn có được không!

Phụng Tịch Xu lúng túng sờ mũi, cũng dùng ánh mắt không tiếng động truyền đạt lời của mình —— hết cách rồi, Duy nhi, đứa bé như chàng, mới mười lăm tuổi lại tài giỏi như vậy, nhìn cũng không giống bộ dạng mười lăm tuổi, ta liền quên mất chứ sao!

Đúng lúc ấy, Tịch Ảnh và đoàn kỵ mã phía sau Phụng Duy Tịch cũng chạy tới, Tịch Ảnh vừa nhìn thấy đám người phía sau Phụng Duy Tịch, lập tức cao giọng cướp lời: “Tịch Ảnh bá kiến công tử!”

Đám người phía sau Phụng Duy Tịch vừa nghe thấy lời Tịch Ảnh nói, lập tức hiểu ra, đồng loạt quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói: “Bá kiến tiểu thư!”

Phụng Tịch Xu vừa thấy tình hình này, cũng hiểu rõ ra, ở đây còn có người ngoài đó! Vì vậy cho Tịch Ảnh một ánh mắt tán thưởng, Tịch Ảnh cũng khẽ cười gật đầu. Phụng Duy Tịch nhìn hai người không tiếng động trao đổi, ánh mắt tối sầm lại, nhưng không nói gì, gật đầu với Tịch Ảnh một cái, Phụng Tịch Xu cũng vung tay lên với đám người quỳ một chân trước mắt, trầm giọng nói: “Đều đứng lên đi!”

Hoa Ngọc Dung ở phía sau thấy một đám người quỳ xuống với Phụng Tịch Xu, có chút khó hiểu, theo lý thuyết, người hầu sẽ không quỳ xuống với chủ nhân, phần lớn đều là cúi người chào, ngay cả người có quyền cao chức trọng cũng có rất ít có người hầu quỳ xuống, thế nhưng đám người này vừa thấy được Hoàng Vũ muội muội, không chỉ đồng loạt quỳ xuống, hơn nữa nhìn dáng vẻ là thói quen đã lâu năm, xem vẻ mặt bình tĩnh của bọn hắn và dáng vẻ không chút nào hốt hoảng của Hoàng Vũ muội muội, có thể nhìn ra được, bọn họ đã tập mãi thành thói quen với chuyển đi này, xem ra thân phận của Hoàng Vũ muội muội không đơn giản.

Phụng Tịch Xu cho rằng chỉ sửa lại xưng hô, cũng không có vấn đề gì cả, nhưng nàng rõ ràng đã đánh giá thấp tâm tư của Hoa Ngọc Dung. Ở một chỗ gieo xuống (ý ở đây là gieo xuống nghi ngờ trong lòng Hoa Ngọc Dung) một lần là ngoài ý muốn, nhưng gieo liên tiếp như vậy, ha ha, có lẽ chính là ý trời rồi.

Đội sau khi tất cả đều yên ổn, Phụng Duy Tịch lên xe ngựa của Phụng Tịch Xu ngồi, Hoa Ngọc Dung liên tục bị đá ra ngoài xe ngựa, mà đội nhân mã do Phụng Duy Tịch mang tới cũng đi theo phía sau xe ngựa.

Vừa tiến vào bên trong xe ngựa, Tuân Thư lập tức ngoan ngoãn tiếp tục đảm lưng cho Phụng Tịch Xu, Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh ngồi ở hai bên

Phượng Tình Xu.

Phượng Tình Xu cảm thấy hôm nay thật không phải xui xẻo bình thường, đầu tiên là bị tầm mắt của hai người Hoa Ngọc Dung và Tình Ảnh giáp công, hiện tại lại bị Phượng Duy Tình và Tình Ảnh kẹp lại, bên trái là đại lão công của nàng, bên phải là tối hôm qua nàng. Á, bên ngoài (ý tỷ là tình nhân bên ngoài)? A phi, từ gì vậy chứ! A, mới thu, đúng! À. Bên phải là lão công mà nàng mới thu tối hôm qua, cái này, hình như hôm nay còn chưa kịp xin phép đại lão công, sao. sao cứ luôn có loại cảm giác vụng trộm yêu đương.

“Khụ, khụ!” Phượng Tình Xu bị chính ý nghĩ của bản thân làm cho nghẹn họng, ho lên. Hai nam nhân ở hai bên trái phải lập tức vươn tay vỗ lưng cho nàng, rồi lại đồng thời vì nhìn thấy động tác của đối phương mà dừng giữa không trung.

Phượng Tình Xu vừa nhìn tình hình này, còn thể nữa? Cũng vội vàng không ho, lấy hai tay của hai người xuống, nhìn hai mắt sáng tỏ của Phượng Duy Tình, trong lòng biết Duy nhi nhất định đã nhìn thấu sự khác lạ giữa nàng và Tình Ảnh, cũng đoán được quan hệ của hai người, nhưng biết là một chuyện, Phượng Tình Xu biết Duy nhi nhất định vẫn hi vọng nàng tự nói cho hắn biết, dù sao ngày ấy ở Tuấn phủ, hắn đã nói thẳng với nàng, tất cả nhu cầu của nàng hắn đều quan tâm trước nhất, vì vậy, nàng cũng phải thẳng thắn với hắn.

Hai mắt Phượng Tình Xu đối diện với cặp mắt đen láy dịu dàng như nước của Phượng Duy Tình, ở nơi đó, Phượng Tình Xu thấy được bao dung và thấu hiểu, chớp mắt hơi cay, Duy nhi, có chàng bao dung ta như thế...ta còn có thể yêu cầu cái gì chứ?

Vì vậy, nàng nhìn thẳng vào hai mắt Phượng Duy Tình, kiên định rõ ràng nói: “Duy nhi, ta và Tình Ảnh lưỡng tình tương duyệt rồi.”

Phượng Duy Tình mỉm cười, bình tĩnh gật đầu.

Giờ khắc này, đột nhiên Phượng Tình Xu cảm thấy nàng rất tàn nhẫn, ở trước mặt nam nhân mà nàng yêu thương, lại thừa nhận yên mến nam nhân khác, điều này đối với Duy nhi mà nói, là một loại tổn thương!

Vì vậy, nàng thả tay Tình Ảnh ra, đưa tay nâng gương mặt luôn bình tĩnh của Phượng Duy Tình lên, chậm rãi dán môi nàng lên, hai người cứ lẳng lẳng dán sát như vậy, cho đến khi toàn thân Phượng Duy Tình chấn động, sau đó hung hăng ôm Phượng Tình Xu vào trong ngực, gia tăng nụ hôn sâu này.

Phượng Tình Xu nhắm mắt lại, Phượng Duy Tình cảm nhận được tình cảm luôn ẩn sâu trong lòng mà vẫn không nói ra, về yêu, về hận, về ghen tỵ, nhưng, nhiều hơn nữa cũng là về Tình nhi.

Bởi vì yêu, vì vậy ghen tỵ, cũng bởi vì yêu, vì bao dung, lòng tràn đầy thỏa mãn, tất cả đều là Tình nhi, toàn tâm toàn ý, cũng vì Tình nhi, cho nên, hắn thật bình tĩnh đón nhận Tình Ảnh, dễ dàng tha thứ mà nam nhân ở cái thế giới này không thể dễ dàng tha thứ được, chỉ cần nàng muốn.

Cảm nhận được tâm tình của Phượng Duy Tình, hai mắt Phượng Tình Xu nhắm chặt, dòng nước mắt trong suốt chảy xuôi xuống, lăn dài bên má, bị kích thích dây dưa giữa môi lưỡi cuốn vào, thậm chí có loại mùi vị khô đau mang theo sự ngọt ngào.

Bên má đột nhiên bị một đầu ngón tay mềm mại chạm vào, cảm xúc lạnh như băng đồng thời chấn tỉnh Phượng Tình Xu và Phượng Duy Tình, hai người lưu luyến không rời tách ra, nhìn về phía tên gia hỏa làm phiền tình yêu của người khác, ngoài Thư nhi ngây thơ ra thì còn ai vào đây nữa?

“Đáng, tỷ tỷ khóc sao? Tại sao?” Tuấn Thư ngậm nước mắt trong suốt vào trong môi, không hiểu hỏi.

Phượng Tình Xu xấu hổ lau nước mắt, ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ vui mừng, cho nên khóc.”

“Vui mừng có thể khóc sao?” Tuấn Thư vẫn khó hiểu, “Tỷ tỷ hôn nhẹ với ca ca sau đó mới cao hứng mà khóc sao?” Sau đó vô cùng ngây thơ nháy mắt phượng nhìn Phượng Duy Tình, “Tình ca ca, Thư nhi không cần hôn nhẹ tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng khóc, coi như vui mừng, Thư nhi cũng không thích tỷ tỷ khóc đâu, nơi này, sẽ đau.” Tuấn Thư cau mày dùng tay chỉ ngực trái, rồi lại nhìn Phượng Duy Tình một chút, sợ hãi nói: “Sau này Tình ca ca cũng không thể hôn nhẹ tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ khóc đó.”

Ba người đang ngồi lập tức bị Tuấn Thư làm cho một phen dờ khóc dờ cười, đặc biệt là Phượng Duy Tình, khỏi nói tới có bao nhiêu xấu hổ!

Phượng Tình Xu nhìn hai nam nhân ở hai bên, hừ hừ, thế mà nói không ra lời..., còn không phải muốn nữ nhân như nàng giải quyết vấn đề này sao! Vì vậy nàng dịu dàng kéo Tuấn Thư qua, nhẹ giọng nói: “Sau này Thư nhi sẽ hiểu thôi, có đôi khi, vui mừng mà khóc, mới thật sự là vui mừng.” Sau đó cũng in một cái hôn lớn trên môi Tuấn Thư, cười híp mắt với Tuấn Thư nói: “Nhìn đi, giờ tỷ tỷ cũng hôn nhẹ Thư nhi rồi, nhưng tỷ tỷ cười mà!”

Tuấn Thư cái hiểu cái không nhìn Phượng Tình Xu, đáy mắt đột nhiên vọt qua một tia sáng, chỉ là ba người họ vẫn đắm chìm trong lời nói của Tuấn Thư mà xem nhẹ, cho đến rất lâu sau, bọn họ mới phát hiện bí ẩn trong đó, đây là nói sau này, tạm thời không đề cập tới.(Văn Nhi: Tuấn Thư có điều gì bí ẩn sao??? Nếu là thật xem ra từ trước đến giờ vẫn xem nhẹ Tuấn Thư rồi!!)

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phượng Tình Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Văn Nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 58: Đêm trước đại hội

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phụng Tịch Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Phủ đệ của Quan Vân Nghĩa nằm ở một phía khác của Đông Bình thành, dựa lưng vào núi lớn, cách xa trung tâm Đông Bình thành, tự lập thành một bảo* —— Tuyên Bình bảo. Khi đoàn người Phụng Tịch Xu chạy đến, trời đã bắt đầu tối.

*bảo: thôn, trấn, thôn xóm, xóm hoặc những thành trấn hoặc thôn làng có tường đất bao quanh - thường dùng trong địa danh

Dựa vào quan hệ của Hoa Ngọc Dung và tẩm thiệp mời già kia, đoàn người cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa ở Tuyên Bình bảo. Bởi vì ngày cử hành đại hội võ lâm sắp tới, nên các vị khách cũng lần lượt tới Tuyên Bình bảo, Quan Vân Nghĩa bận bịu đến nỗi không thể phân thân, không rảnh bận tâm tới đoàn người Hoa Ngọc Dung. Cũng may Hoa Ngọc Dung giống như thường xuyên tới bảo, vì vậy thu xếp cho đám người Phụng Tịch Xu cũng không phải việc khó khăn gì, chỉ là đội nhân mã đi theo Phụng Duy Tịch và người phu xe kia, bởi vì số lượng hơi nhiều, nên lúc còn ở trong thành, Tịch Ảnh đã để cho bọn họ ở lại Hảo Mộng lâu.

Một đêm này, Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cửu biệt trọng phùng (xa cách lâu ngày mới gặp lại), hai người ở trong phòng Phụng Tịch Xu để nguyên quần áo mà nằm, nói chuyện trăng đêm.

Ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu dậy sớm, cùng Phụng Duy Tịch rửa mặt xong liền ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Tuấn Thư và Tịch Ảnh luyện tập ở trong sân, Tịch Ảnh rèn luyện dựa theo một loạt phương thức huấn luyện mà Phụng Tịch Xu cho, còn Tuấn Thư thì lăm bằm đếm để tập thể dục theo dõi, hai người vừa thấy Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch, một người gật đầu, một người khác thì cười tươi rói, ngoài miệng chào hỏi, thân thể cũng không dùng chuyển động. Vậy gọi một người làm đang đi ngang qua để hỏi thăm Hoa Ngọc Dung, người làm này trả lời nói sáng sớm Hoa Ngọc Dung đã bị Quan Vân Nghĩa kéo đi tiếp khách, tạm thời không có thời gian đến gặp bọn họ. Phụng Tịch Xu nhún nhún vai, lại trở về sân, đẩy Phụng Duy Tịch cùng rèn luyện với bọn Tuấn Thư, Phụng Tịch Xu lại tự mình chui vào trong phòng bếp, “tự tay” nấu một bữa sáng mang ra ngoài.

Mấy người đều không câu nệ tiểu tiết, mà cũng nghe theo lời Phụng Duy Tịch nói, vì vậy bốn người lại giống như lúc ở Tuấn phủ, bụng bàn ghế ra sân xong rồi cùng dùng bữa sáng mỹ vị.

Không hổ là thủ nghệ của Hắc Linh Lung, làm một bữa sáng đơn giản làm hương thơm bay khắp bốn phía, không chỉ khiến bốn người động lòng, còn dẫn thêm một vị khách tới. Chỉ thấy bốn người mới vừa dùng không lâu, đường mòn bên ngoài sân liền truyền đến một giọng nữ nói ngọt ngào: “Tiểu Cẩm, mùi gì thế? Thơm quá!”

Một giọng nữ khác trả lời: “Tiểu thư, mùi thơm này hình như là từ trong sân của biểu thiếu gia bay tới.”

“Đừng vậy! Tiểu Cẩm, có phải là mấy người Hoàng Vũ tiểu thư mà biểu ca giao cho ta chăm sóc làm ra mùi thơm kia không? Đi, chúng ta đi xem thử đi!”

Giữa hai viện tuy có khoảng cách, nhưng có ba người đang ngồi là cao thủ nhất đẳng, vì vậy liền nghe hết đoạn đối thoại của hai người không sót một chữ. Phụng Tịch Xu liếc mắt ra hiệu cho Tịch Ảnh, Tịch Ảnh hiểu ý đứng dậy đi tới nhà bếp.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy hai bóng dáng yếu diệu xuất hiện ở cửa viện, vừa lúc nhìn thấy hai người. Phụng Tịch Xu nở nụ cười đứng lên, nhìn hai nữ tử đối diện dần dần đến gần, thấy nữ tử đi ở phía trước, bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, một thân trang phục gọn nhẹ, nhìn một cái cũng biết là bộ dáng nữ nhi giang hồ, một đầu tóc đen dùng một dây lụa màu xanh cột lên, trên đầu chỉ có một cây trâm làm trang sức, y phục cũng không phải của thiên kim tiểu thư, mà là y phục gọn nhẹ, khuôn mặt trắng nõn, lộ ra một cỗ anh khí, nhìn nàng cũng khiến người ta cảm thấy người này chính trực có thể tin được. Có thể có được một nữ nhi như vậy, chắc hẳn vị Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa này cũng là người chính trực, còn chưa thấy mặt, Phụng Tịch Xu cũng đã nảy sinh chút thương thức với vị Minh chủ võ lâm này.

Hai người cũng không nhận nhớ, thấy một bàn người phía trước, lập tức đi nhanh tới, nữ tử đi trước còn vừa đi vừa lớn tiếng kêu lên: “Các người đang ăn cái gì thế, thơm như vậy?”

Nữ tử đi theo phía sau giống như là tỷ nữ nhỏ giọng kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư, hình tượng, chú ý đến hình tượng!”

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cười một tiếng, nhìn nhau một cái. Phụng Tịch Xu đứng lên, chấp tay, hỏi: “Vị tiểu thư này là.”

Nữ tử kia đứng ở trước mặt Phụng Tịch Xu, cẩn thận quan sát một hồi, rồi hỏi: “Người chính là vị cô nương mà tối ngày hôm qua biểu ca đưa về sao? Không tệ không tệ, ta thích!” Sau đó giống như đại hán vỗ vỗ lên vai Phụng Tịch Xu, cười lớn. Một chương này dùng sức lực không nhỏ, nếu không phải Phụng Tịch Xu có võ công, sợ rằng sẽ bị một chương vỗ của nàng làm cho té xuống, ngay cả Phụng Tịch Xu cũng không hề phòng bị bị vỗ bả vai làm cho tê dại.

Chỉ thấy nữ tử kia nắm hai bờ vai của Phụng Tịch Xu nói: “Ta tên là Quan Nhạc Huyền, hôm nay biểu ca bị cha ta bắt đi ‘gặp khách’ rồi, không rảnh chăm sóc các người, để cho ta tới chiêu đãi một phen, các vị chờ lát nữa theo ta đi dạo một chút chứ?”

Phụng Tịch Xu cũng không giữ lễ tiết, cười nói: “Vậy thì tốt quá, chúng ta đang muốn đi tham quan thành! Còn xin phiền Quan tiểu thư dẫn đường, “sau đó bắt đầu giới thiệu: “Tiểu muội Hoàng Vũ Tịch Xu, vị này là. gia đệ Hoàng Vũ Duy Tịch, vị này là bằng hữu của ta, Tuấn Thư, “mới vừa nói xong, Tịch Ảnh liền lấy hai cặp bát đĩa tới đây, Phụng Tịch Xu thuận tiện giới thiệu: “Vị này là hộ vệ của ta, Tịch Ảnh. “Đào mắt, nhìn thấy ánh mắt của Quan Nhạc Huyền thẳng tắp nhìn chăm chăm bữa ăn sáng trên bàn, vì vậy cười mời: “Không biết Quan tiểu thư đã dùng qua đồ ăn sáng chưa? Nếu

như không ghét bỏ, liền cùng nhau dùng đi!”

Dường như Quan Nhạc Huyền chỉ chờ những lời này của Phụng Tịch Xu, vừa dứt lời, chỉ thấy nàng liền lập tức tự giác ngồi xuống, Phụng Tịch Xu thấy thế cũng đề nha đầu sau lưng Quan Nhạc Huyền ngồi xuống, một bàn người bắt đầu bữa ăn sáng.

Cùng nhau dùng bữa ăn sáng ngay lần đầu tiên gặp mặt đã dễ dàng thu mua lòng của đại tiểu thư Quan gia, xưng hô với Phụng Tịch Xu nào muội muội dài muội muội ngắn càng thêm thân mật, cũng vì vậy mà tại đại hội võ lâm hai ngày sau, vị Quan tiểu thư này đã giúp Phụng Tịch Xu một đại ân, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Đoàn người dùng xong bữa ăn sáng, liền ngồi lên xe ngựa của Quan gia vào Đông Bình thành.

Đông Bình thành coi như là thành trấn ở biên cảnh của Xuyên Vân quốc, về phía đông nó cách Hí Triều quốc không xa, dùng ngựa chạy nhanh thì chỉ cần năm ngày đường. Theo lý thuyết, thành trấn ở biên cảnh cũng không có chỗ gì đẹp mắt, kinh tế phát triển cũng sẽ không quá phồn vinh, nhưng Đông Bình thành lại cực kỳ náo nhiệt, nơi này Tuyên Bình bảo liền chiếm một phần rất lớn. Quan Vân Nghĩa thân là Minh chủ võ lâm, mặc dù Tuyên Bình bảo ở ngoài Đông Bình thành, nhưng cũng tính Đông Bình thành vào phạm vi bảo vệ, vì vậy thương nhân lui tới tương đối an toàn, sẽ không bị cường đạo quấy nhiễu, và lại những chuyện vặt vãnh bình thường cũng sẽ xin Tuyên Bình bảo chỉ giáo, vì vậy nhân sĩ võ lâm lui tới cũng tương đối nhiều, rồi cứ như vậy trở đi, Đông Bình thành cũng trở nên phồn vinh.

Dọc theo đường đi, Quan Nhạc Huyền không ngừng giới thiệu con người phong tục phong thủy của Đông Bình thành cho đám người Phụng Tịch Xu nghe, dĩ nhiên Phụng Tịch Xu cũng nghe được tí mĩ, còn Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh thì cẩn thận che chở Phụng Tịch Xu và Tuấn Thư, dĩ nhiên cũng thuận tiện che chở Quan Nhạc Huyền không bị dòng người chen đến.

Tuấn Thư vừa đến trên chợ, vừa bắt đầu thấy nhiều người như vậy, có thể bởi vì bị ám ảnh lưu lại lúc ở Châm Bích thành, trong tiềm thức còn có chút sợ, nhưng cũng dần dần thả lỏng ra, tựa như con chim sổ lồng, nhìn bên này, sờ bên kia, tò mò không nhịn được, thấy mứt quả liền chảy nước miếng, thấy tượng người bột liền chớp mắt, một đường đi tới, đồ trên tay cũng nhiều.

Đoàn người đi dạo đến buổi trưa, tìm được Bách Tịch phường ở Đông Bình thành, mang đồ của Tuấn Thư dặn bọn họ mang đến Tuyên Bình bảo, sau đó tùy ý tìm một chỗ ở trong đại sảnh ngồi dùng cơm trưa.

Trong bữa ăn, nhìn thấy có không ít nhân sĩ võ lâm ra ra vào vào, trong đại sảnh còn có một vài người ba hoa khoe mẽ, không phải nói việc chọn ứng cử viên cho Minh chủ võ lâm thì chính là nói việc Quan Vân Nghĩa cất giữ món trân bảo đó như thế nào, Phụng Tịch Xu nhìn về phía Quan Nhạc Huyền, chỉ thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, liền hỏi: “Chẳng lẽ Huyền tỷ tỷ không thêm đề ý sao?”

Quan Nhạc Huyền sững sờ, hỏi: “Đề ý cái gì?”

Ánh mắt của Phụng Tịch Xu thoáng nhìn về phía mấy người kia, ý bảo Quan Nhạc Huyền. Quan Nhạc Huyền cũng hiểu được, cười nhạt mà nói: “Triều đại thay đổi đều là trào lưu lịch sử, huống chi là một Minh chủ võ lâm nhỏ nhoi? Quan gia chúng ta sẽ không đề ý những thứ hư danh bên ngoài này, cũng biết thế nào là bo bo giữ mình. Về phần trân bảo này, là cha ta tình cờ lấy được, nếu tìm không được huyền cơ bên trong, vậy nhất định là vô duyên, cần gì cưỡng cầu, huống chi, chúng ta cũng không có vận mệnh đi thừa nhận, sợ cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, củ khoai lang phồng tay này vẫn nên nhanh chóng quảng đi thì tốt hơn.”

Phụng Tịch Xu chấn động, cảm thấy kinh ngạc với Quan Nhạc Huyền lại có thể nói ra mấy câu nói như vậy, nữ tử này mới mười bảy tám tuổi, tư tưởng lại thành thực như thế, có thể khám phá thế tục, thật là khiến người kính nể!

Dùng xong bữa trưa, đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, nói là Quan lão gia rút cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tịch Xu một lần, vì vậy Phụng Tịch Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Gặp lại cố nhân

Dùng xong bữa trưa, sau khi đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, nói là Quan lão gia rút cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tịch Xu một lần, vì vậy Phụng Tịch Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Vừa tiến vào phòng tiếp khách, Hoa Ngọc Dung liền tiến lên đón, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng đến khi thấy Phụng Tịch Xu mặt vẫn sáng lên, trên mặt hiện lên nụ cười chân thành, “Hoàng Vũ muội muội, thật là xin lỗi, hôm nay bận như vậy, cũng không có thời gian chiêu cố mọi người.”

Phụng Tịch Xu nhìn sự mệt mỏi đằng sau khuôn mặt tươi cười của Hoa Ngọc Dung, lộ ra nụ cười hiểu rõ, nói: “Hiếm thấy Hoa đại ca có ‘chính sự’, sao tiểu muội có thể trách tội Hoa đại ca đây?”

Sự chế nhạo rõ ràng trong giọng nói khiến người ở chỗ này đều nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, người ở chỗ này đều nhỏ giọng nở nụ cười, Hoa Ngọc Dung cũng bối rối, nét mặt đỏ sẫm. Ngay lúc này, một tiếng ho khan vang lên đã cứu vãn Hoa Ngọc Dung suýt nữa bị mất đi tôn nghiêm của đàn ông.

Phượng Tình Xu nhìn về phía chỗ phát ra tiếng, có một vị nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang ngồi trên chủ vị, chỉ thấy nam nhân kia có hai bên tóc mai có chút hoa râm, trên gương mặt cương nghị hiện đầy dấu vết năm tháng, hai mắt sáng ngời có hồn, trải qua sương gió lắng đọng lại thành sự cơ trí và sắc bén khiến người ta sợ.

Mấy người cũng dừng cười trộm Hoa Ngọc Dung, tất cả đều nhìn về phía chủ vị. Quan Nhạc Huyền dẫn đầu đi tới, kéo tay Phượng Tình Xu giới thiệu: “Phụ thân, nàng chính là nữ nhân mà tối hôm qua biểu ca mang về đó ~!”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, lại đỏ mặt, vội vàng nói: “Cái... cái gì mà nữ nhân mang về chứ, Tiểu Huyền không được nói chuyện lung tung!”

Quan Nhạc Huyền làm mặt quỷ với hắn, sau đó tiếp tục giới thiệu: “Đây là Hoàng Vũ Tình Xu muội muội, mấy vị này là đệ đệ của Hoàng Vũ muội muội, Hoàng Vũ Duy Tình, bằng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tình Ảnh.”

Phượng Tình Xu vừa chấp tay, cười nói: “Quan tiền bối, văn bối Tình Xu, có lễ!”

Hai người đàn ông sau lưng cũng cùng nhau chấp tay làm lễ, chỉ có Tuấn Thư ngẩng ngốc nhìn ba người, thấy ba người họ chấp tay, cũng có phép tắc chấp tay lại.

“Ha ha ha! Mọi người đều ở trong giang hồ, Hoàng Vũ cô nương không cần đa lễ!” Quan Vân Nghĩa cười sang sảng nói, tiến lên đỡ Phượng Tình Xu dậy, sau đó ý cười đầy mặt nói: “Huyền nhi còn chưa từng gần gũi với người nào như thế, Hoàng Vũ cô nương thật có bản lĩnh, lại có thể được Huyền nhi coi trọng!”

Phượng Tình Xu cười khẽ, nói: “Đâu có, là Huyền tỷ tỷ để mắt Tình Xu.”

“Ha ha, Tình Xu muội muội, muội đáng giá khiến tỷ tỷ để mắt, dựa vào tay nghề của muội, chớ nói tới để mắt tới muội, dù là đưa muội lên trời cũng không quá đáng đâu!” Quan Nhạc Huyền nói xong, ánh mắt bắt đầu hiện lên tia sáng của sói.

“Hả? Tay nghề gì vậy?” Quan Vân Nghĩa nhìn bộ dạng như sói của nữ nhi, không khỏi tò mò hỏi.

“Phụ thân, là”

Quan Nhạc Huyền đang muốn nói chuyện, gia đình đã tiến lên bẩm báo nói: “Lão gia, thiếu gia của Yến gia bảo Yến Vô Nhai và tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Di Yên tới.”

“Hả?” Quan Vân Nghĩa đứng lên nói: “Cho mời.”

Phượng Tình Xu vô ý nhìn thấy đầy mắt Quan Vân Nghĩa xẹt qua tia sáng tối tăm, thú vị! Trong lòng nàng nghĩ tới, vị Minh chủ lại có loại phản ứng này đối với hai người họ, là vì sao chứ? Ha ha, có kịch vui để xem rồi.

Đang suy nghĩ, hai bóng dáng quen thuộc liền đi đi vào.

“Văn bối Vô Nhai bái kiến Quan thế bá.” Yến Vô Nhai chấp tay nói, sau đó Khanh Di Yên cũng nhẹ nhàng cúi đầu, nói: “Chất nữ Di Yên bái kiến Quan bá bá.”

Lúc này, Phượng Tình Xu nghe thấy Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh nhỏ giọng lầu bầu nói: “Hừ! Nữ tử giang hồ còn học vái lễ của tiểu thư khuê các, thật làm bộ!”

Phượng Tình Xu không khỏi “Xì” cười một tiếng, rước lấy sự chú ý của người bên cạnh, cũng dẫn tới sự chú ý của Yến Vô Nhai và Khanh Di Yên.

Chỉ thấy Yến Vô Nhai vui mừng tiến lên một bước nói: “Hoàng Vũ cô nương, hóa ra các người đã tới đây rồi!”

Tuân Thư nhìn thấy người quen Yến Vô Nhai cũng rất là vui mừng, lớn tiếng kêu lên nói: “Vô Nhai ca ca!”

Ánh mắt Yến Vô Nhai cười cười nhìn Tuấn Thư gật đầu một cái, nói: “Thư nhi, các người còn tới sớm hơn ca ca mà!”

Lúc này, chỉ nghe thấy Tình Ảnh thường ngày không nói một lời đột nhiên mở miệng trào phúng: “Đúng vậy, không có Vô Nhai công tử chúng ta thiếu chút nữa cũng không vào được!”

Biết Tình Ảnh nói tới chuyện thư mời, kể từ khi biết chuyện này về sau Tình Ảnh vẫn cực kỳ khó chịu. Yến Vô Nhai vừa nghe, nhất thời trên mặt đỏ lên, lúng túng nói: “Thật sự xin lỗi, lúc ấy Vô Nhai quả thật quên chuyện thư mời này, kính xin hai vị tha lỗi!”

Tình Ảnh lạnh lùng tựa đầu quay qua một bên, cũng không để ý tới lời xin lỗi của Yến Vô Nhai, bầu không khí nhất thời lạnh xuống. Phượng Tình Xu thấy thế vội vàng hòa hoãn nói: “Ha ha, cũng không sao, còn may có Vô Nhai công tử, nếu không chúng ta cũng không quen biết Hoa đại ca!”

Quan Vân Nghĩa đột nhiên hỏi: “Nói đến chỗ này, Hoàng Vũ cô nương, ta còn chưa có hỏi làm sao người và Ngọc Dung quen biết nhau vậy? Hỏi hắn

hắn cũng ấp úng nói là ở trên đường biết, tiểu tử này, che giấu, nhất định là có chuyện gì không thể cho ai biết gạt chúng ta! Ngươi tới nói đi, đến cuối cùng các ngươi làm sao quen biết nhau?”

“Ha ha.” Nói đến chỗ này, Phượng Tĩnh Xu không thể nín được cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Hoa Ngọc Dung quýnh lên, lập tức nhào tới lấy tay che miệng nàng lại.

Mọi người sững sờ, Quan Vân Nghĩa nói: “Ngọc Dung, ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Ta. Ta.” Phát hiện hành động của mình không ổn, Hoa Ngọc Dung lại vội vàng đưa tay ra sau lưng, cười ngây ngô nói: “Không có, không có gì!”

Quan Vân Nghĩa ép sát không tha: “Vậy ngươi làm gì mà miệng che con gái người ta không để người ta nói chuyện nha? Ngươi không biết nam nữ thụ bất thân sao? Sách thánh hiền ngươi đọc được đi đâu hết rồi?”

Hoa Ngọc Dung quýnh lên, bật thốt lên: “Ta thấy trước miệng nàng có một con muỗi!”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra, trong nháy mắt Phượng Tĩnh Xu xanh mét sắc mặt, siết chặt quả đấm

Đang lúc ấy, lại có một gia đình đi lên, cứu vãn mạng nhỏ của Hoa Ngọc Dung: “Lão gia, thiếu chủ Kim thị Kim Bích Đạc đến rồi!”

Quan Vân Nghĩa khoát tay nói: “Cho mời!”

Khanh Dì Yên ở một bên trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, kể từ gặp phải Kim Bích Đạc, dọc đoạn đường này bọn họ vẫn đuổi theo hắn, nhưng không biết từ lúc nào bắt đầu cho người đi truy tìm, làm hại bọn họ tìm qua tìm lại mấy chuyến ở trên đường, cũng không tìm được người, nhưng bọn hắn chân trước vừa tới Tuyên Bình bảo, Kim Bích Đạc chân sau đã đến, thật đúng là đi mòn giày sắt chả tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu nào!

Phượng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh ở phía sau cũng liếc với nhau một cái, nhiều kim tệ? Thiên hạ này thật đúng là nhỏ, lại ở chỗ này gặp phải hắn, ha ha, nàng còn đang muốn xem thử người thừa kế Kim thị này rốt cuộc trông như thế nào!

Ngay khi tâm tư của mọi người khác nhau, Kim Bích Đạc và biểu muội của hắn Tịch Thẩm Nhụy đi vào.

Phượng Tĩnh Xu bỗng cảm thấy kim quang lấp lánh trước mắt, không khỏi nhắm lại mắt, trong lòng thờ dài nói —— một khối vàng thật to!

“Quan bảo chủ, ngài vẫn khỏe mạnh như vậy, thật là càng già càng dẻo dai đấy!” Kim Bích Đạc mang theo ý cười nói.

“Ha ha ha! Kim đương gia quá khen, lão phu đã già, thiên hạ này, nên để cho những người tuổi trẻ các ngươi thôi!” Quan Vân Nghĩa cười lớn nói.

“Đâu có đâu có, theo Kim mỗ thấy, Quan bảo chủ vẫn rất trẻ tuổi!” Kim Bích Đạc lắc đầu cười nói.

“Ha ha ha! Vậy Quan mỗ liền nhận lời chúc của ngươi!” Quan Vân Nghĩa nói xong, đôi mắt cũng chuyển về phía sau lưng Kim Bích Đạc, dò hỏi: “Vị này là.”

Kim Bích Đạc giới thiệu: “Vị này là biểu muội của tại hạ, Tịch Thẩm Nhụy.”

Tịch Thẩm Nhụy ở sau lưng Kim Bích Đạc chậm chậm tiến lên nhẹ nhàng cúi đầu, dịu dàng nói: “Tiểu nữ Tịch Thẩm Nhụy gặp qua Minh chủ.”

Quan Vân Nghĩa thấy Tịch Thẩm Nhụy lập tức ha ha cười nói: “Ha ha ha! Tịch cô nương có lễ!” Sau đó chuyển về phía Quan Nhạc Huyền nói: “Huyền nhi, con xem con gái nhà người ta, đây mới là thiên kim tiểu thư chính tông, thực nữ đây, con xem lại vóc dáng của bản thân đi, chẳng có chút nào giống khí chất thực nữ cả, một dã nha đầu!” Nói là nói như vậy, nhưng kiều ngạo trong mắt Quan Vân Nghĩa không che giấu chút nào, hiển nhiên lời này cũng chỉ trêu chọc thú vị mà thôi, Quan Nhạc Huyền cũng không thèm để ý, định đặc nói: “Ta muốn thử khí chất thực nữ kia làm gì? Ta là một nữ tử giang hồ, hành tẩu giang hồ chẳng lẽ còn muốn giả bộ thiên kim khuê các hay sao?” Một câu nói làm cho người ở chỗ này theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Khanh Dì Yên, Khanh Dì Yên đỏ mặt lên, trong lòng tức giận, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể thầm hận trong lòng.

Lúc này Kim Bích Đạc cũng nhìn thấy Hoa Ngọc Dung, vì vậy tiến lên chào hỏi: “Hoa huynh, đã lâu không gặp?”

Hoa Ngọc Dung cười cười, nói: “Nhờ phúc của Kim công tử, cuộc sống của tại hạ còn rất thoải mái.” Bởi vì Phượng Tĩnh Xu còn ở đây, hắn theo bản năng nuốt về sau “Có ăn có uống có mỹ nữ” xuống.

Thấy nữ nhân bên cạnh Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời Kim Bích Đạc cảm thấy nhìn có chút quen mắt, liền hỏi: “Mấy vị này là.”

Hoa Ngọc Dung liền vội vàng giới thiệu: “Bọn họ là bằng hữu ta quen biết tại Khúc thành, vị này là Hoàng Vũ Tĩnh Xu cô nương, vị kia là đệ đệ của nàng Hoàng Vũ Duy Tĩnh, bằng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tĩnh Ảnh.”

Khúc thành? Hoàng Vũ?

Lông mày của Kim Bích Đạc trong nháy mắt nhảy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: “Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Tỷ Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?”

Kim Bích Đặc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Bắt đầu ra giá

Lông mày của Kim Bích Đặc trong nháy mắt nhảy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: “Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Tỷ Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?”

Kim Bích Đặc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Tầm mắt của Quan Vân Nghĩa nhìn về phía Hoa Ngọc Dung và Phụng Tịch Xu mang theo ý chế nhạo “thì ra là như vậy” và “ngươi cũng có ngày hôm nay”, Hoa Ngọc Dung thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Khanh Di Yên lại nhìn Phụng Tịch Xu với vẻ ghen ghét, thầm hận nàng lại hấp dẫn sự chú ý của người khác một lần nữa, đặc biệt là sự chú ý của Kim Bích Đặc, nàng đã phí sức để đi theo Kim Bích Đặc ra sao, lại vẫn không lấy được vài phần kính trọng của hắn, mà nữ nhân này vừa tới liền hấp dẫn được sự chú ý của hắn, bảo làm sao nàng không hận!

Tịch Thảm Nhụy thì lộ ra vẻ tò mò cùng với dò xét nhìn Phụng Tịch Xu, lòng ngạc nhiên nữ tử trước mắt có dung mạo nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú này lại thật sự đánh bại đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung như trong lời đồn sao? Tuổi nhỏ hơn Hoa Ngọc Dung thì coi như xong, khiến người ta giật mình là “hắn” lại là một nữ nhân! Đây thật đúng là tài nữ đó!

Phụng Tịch Xu lại bị một câu nói của Kim Bích Đặc làm cho sắc mặt biến hóa, bây giờ nàng đã mặc trang phục nữ nhi, cho dù đêm đó người thân cận đến hiện trường cũng không thể nào nhận ra nàng, mà tên nam nhân trước mắt này chỉ liếc mắt một cái đã liền nhận ra, xem ra tên nam nhân này quả thật không đơn giản!

Lúc này Quan Nhạc Huyền mới hưng phấn kêu lên: “Kim công tử, người nói thật sao? Biểu ca thật bại bởi Tịch Xu muội muội?” Nhìn thấy Kim Bích Đặc khẳng định gật đầu một cái, nàng ha ha cười nói: “Biểu ca, người thật kém đó! Thế mà lại thua bởi Hoàng Vũ muội muội! Ha ha ha!” Sau đó lại đưa tay vỗ vai Phụng Tịch Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng: “Tịch Xu muội muội, muội được lắm đấy! Nhanh nhanh nhanh, mau nói cho tỷ tỷ biết tình huống lúc đó như thế nào đi, biểu ca thua muội như thế nào? Oa, không nhìn ra muội còn là một tài nữ đó!”

Phụng Tịch Xu cười một tiếng, nói: “Cái này cũng không phải là chuyện lớn gì, “ ánh mắt xoay chuyển, thân nhiên cười với Kim Bích Đặc, nói: “Đều nói người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, chắc hẳn Kim công tử còn biết rõ hơn muội, không bằng Huyền tỷ tỷ mời hắn nói xem thế nào?”

“Ha ha ha, được, Kim công tử, người nói cho chúng ta biết một chút chứ?” Quan Nhạc Huyền lập tức chuyển sang Kim Bích Đặc.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của những người còn lại, Kim Bích Đặc cười đồng ý, nhưng lại giờ lên bàn tính trước ngực. Quan Nhạc Huyền thấy thế khấn trương kêu nói: “Ai ai ai, Kim công tử, người đang làm cái gì vậy?”

Kim Bích Đặc lấy ánh mắt vô tội nói: “Kim công tử đang tính toán các vị nên trả cho ta bao nhiêu tiền!”

“Trả tiền?” Quan Nhạc Huyền tròn to hai mắt, “Chúng ta lại không làm gì, làm chi phải trả tiền cho người?”

Phụng Tịch Xu cười khẽ, đều nói đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bàn tính vàng, bầm vùi nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bàn tính vàng có công bằng không, xem ra Kim công tử này lại thích vơ vét của cải! Vì vậy lập tức trong lòng cũng đã ra bàn tính nhỏ, tiến lên một bước nói: “Kim công tử, xin hỏi, ta đưa ra đề mục cho Hoa huynh không biết Kim công tử đã có đáp án chưa?”

Nhìn thấy Kim Bích Đặc lắc đầu, Phụng Tịch Xu liền nói: “Không bằng như vậy đi, tiểu nữ sẽ dùng đáp án này tới thuê Kim công tử kể chuyện một lần, thế nào?”

Kim Bích Đặc vừa nghe, ở trong lòng tính toán, Phụng Tịch Xu thấy thế, lại nói: “Nếu như Kim công tử cảm thấy hôm nay ta công bố đáp án đề mục ra ngoài cũng chưa có giá trị, vậy ta lại dùng ân ngữ tới trao đổi đi!”

Ánh mắt Kim Bích Đặc sáng lên, nhìn về phía Phụng Tịch Xu, bắt đầu cò kè mặc cả: “Năm!”

Phụng Tịch Xu lắc đầu: “Hai.”

Kim Bích Đặc nhượng bộ: “Bốn!”

Phụng Tịch Xu vẫn lắc đầu, “Hai.”

Hai mắt Kim Bích Đặc càng phát ra sáng ngời, đến khi nhìn Phụng Tình Xu, đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt lại mơ hồ tản ra ánh sáng vàng mê người, đa.nlze.quydo/nh “Ba!”

Phụng Tình Xu vẫn lắc đầu, “Hai.”

Lúc này Kim Bích Đặc cũng không nhượng nữa, kiên trì nói: “Liên ba, ta không thể bỏt nữa!”

Phụng Tình Xu nhìn về mặt kiên trì của Kim Bích Đặc, suy tính một lát, thờ dài nói “Được rồi, ba thì ba!”

Đám người ở một bên thấy hai người ở trong đại sảnh cò kè mặc cả, đều có chút tròn tròn mắt —— hai người này, cũng không nhìn thấy đang làm việc ở đâu sao! May mà trận cò kè mặc cả này coi như thuận lợi, nhanh chóng kết thúc, sau đó Kim Bích Đặc cất giọng, vừa muốn bắt đầu nói, người hầu báo tin lại đi vào: “Lão gia, trang chủ Ngọc Tranh trang và báo chủ Yên gia báo đến!”

“Phụ thân!” Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên đồng thời kêu lên.

Lúc này, một người làm khác lại đi lên: “Lão gia, cục trưởng An Toàn cục mang theo phu nhân Phong Thanh, trang chủ Tĩnh trang mang theo phu nhân Hoa Dung, trang chủ Tổ Ly trang mang theo phu nhân Tuyệt Ảnh, từ chủ Hoa Gian từ mang theo phu nhân Nguyệt Phi tới chơi!”

“Mau mau cho mời!” Thoáng cái liền tới mấy nhân vật quan trọng, Quan Vân Nghĩa cũng cẩn thận lên.

Phụng Tình Xu vừa nghe, cùng hai người Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh nhìn nhau một cái, Phong Thanh? Hoa Dung? Tuyệt Ảnh? Nguyệt Phi? Từ đại tỷ nữ này, hành động thật là nhất trí!

Những năm gần đây ngoài Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh ra Phụng Tình Xu chưa từng thấy qua những người khác của vương phủ, nghe nói từ đại tỷ nữ này tiếp chương tất cả sản nghiệp dưới tay Duy nhi, chia ra thành lập Phong Trạch môn, Tĩnh trang, Phiêu Tuyết trang và Lạc Nguyệt bảo, hơn nữa chia ra gả cho thủ hạ của Tĩnh Ảnh chính là tứ đại thủ lĩnh của tổ chức —— cục trưởng An Toàn cục Dụ Nhiên Vũ, quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiên, trang chủ Tổ Ly trang Trang Trạch Dung và từ chủ Hoa Gian từ Hoa Song Tư, ban đầu nghe sơ sơ Phụng Tình Xu còn cười thật lâu, trêu ghẹo nói nàng có sở trường ghép thành đôi đây à! Từ đại tỷ nữ này cũng không uống ban đầu Phụng Tình Xu tự mình chọn lựa, trong mười năm đều thay đổi lớn, không còn khúm núm như trước kia nữa, trở nên tự tin, kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau đã khác, triệt để thay đổi cách nhìn, hướng chỉ từ biệt mười năm, có thể có thành tựu như ngày hôm nay Phụng Tình Xu cũng vì họ cảm thấy vui mừng.

Vì không ảnh hưởng Quan Vân Nghĩa chiêu đãi khách, cũng vì tránh cho lúc bốn tỷ nữ nhìn thấy nàng kích động đến làm người ta sinh nghi, Phụng Tình Xu đề nghị đoàn người đến hậu viện, không quấy rầy Quan Vân Nghĩa, dĩ nhiên liền được đồng ý vì vậy đoàn người trước khi khách nhân đến đã rời khỏi phòng tiếp khách, nghe Kim Bích Đặc kể chuyện.

Buổi tối hôm đó Phụng Tình Xu liền gặp mặt bốn tỷ nữ, mấy người tất nhiên kích động một hồi, sau đó cầm đuốc soi bóng đêm, kể rõ mọi việc thay đổi trong mười năm này. Từ bốn tỷ nữ lại nói một lần nữa cho nàng biết, trong đầu Phụng Tình Xu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ, vì vậy nói với Nguyệt Phi: “Nguyệt, Thiên Hạ thương sao rồi?”

Nguyệt Phi sững sờ, lập tức nói: “Tiểu thư, bây giờ đã dựng xong Thiên Hạ thương rồi, hơn nữa đồ vật bên trong cũng đều đã đến nơi.”

Phụng Tình Xu gật đầu, nói: “Làm tốt lắm, “ trầm ngâm một lát, lại phân phó nói: “Hiện giờ người bắt đầu toàn lực chuẩn bị Hạnh Lâm đường, quý mô càng lớn càng tốt!”

Ba người Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyệt Ảnh nhìn thấy về mặt Phụng Tình Xu có hơi nghiêm túc, lòng cũng khẩn trương theo, Tuyệt Ảnh là người không nhìn được nhất, lập tức hỏi “Tiểu thư, tại sao phải chuẩn bị gấp nhiều được liệu thế?”

Phụng Tình Xu ưu sầu lo lắng nhìn phương xa, nhỏ giọng mà nói: “Hiện giờ e là sắp có biến, chuẩn bị sớm cũng tốt!”

Mây đen phía chân trời cuộn cuộn bay tới, là thời tiết sắp thay đổi, còn nhanh hơn so với dự liệu của Phụng Tình Xu.

Sau hai ngày ở Tuyên Bình bảo làm sâu gạo, sáng sớm, rốt cuộc ở trong tiếng huyền ráo, mở ra đại hội võ lâm mở màn.

Nơi diễn ra đại ở sau lưng Tuyên Bình bảo. Thành Tuyên Bình được xây lên, sau lưng còn có một khối đất trống lớn, là Tuyên Bình bảo đặc biệt mở ra cho môn đồ tập võ tu hành hoặc là mời dự họp như đại hội võ lâm, mà nửa tháng trước khối đất trống đã sớm bố trí xong, ngay giữa một vùng đất không lồ dùng hàng rào gỗ vòng quanh, ước chừng lớn bằng một sân đá bóng tiêu chuẩn, ngay phía trên sân bày bốn bộ bàn ghế lớn bằng gỗ từ đàn, hai bên lại bày chừng hai mươi bộ bàn ghế nhỏ hơn, ở phía sau hơn hai mươi bộ bàn ghế lại cẩn thận đặt nhiều băng ghế dài, tuy người trong giang hồ không quan tâm đứng xem tranh tài như vậy một hai ngày, nhưng một số lễ tiết cần thiết phải suy tính đến, hơn nữa ngày hôm đó trời bắt đầu nóng bức lên, khó đảm bảo những đại hán này đứng xem bởi vì mấy lời nói không tốt mà dấy lên tranh đấu, cuối cùng vung tay, cho mấy chỗ ngồi, mọi người đều rất cao hứng xem chiến một cách hòa thuận, mặc dù khó tránh khỏi có sự phân tranh thắng thua, nhưng ít nhất sẽ không ra chuyện gì lớn.

Sân đấu nằm trên đỉnh một ngọn núi lớn, trên dưới đều phải đi qua con đường đặc biệt, mà trên con đường được rất nhiều người được phái tới từ khắp giang hồ canh giữ, trong đó cũng có không ít quan binh.

Cùng nhau đi tới, Phụng Tình Xu đã nhìn thấy có không ít quan binh triều đình canh giữ, xem ra đại hội võ lâm còn dẫn tới sự chú ý của triều đình! Có điều suy nghĩ một chút cũng đúng, xưa nay triều đình và giang hồ đều không can thiệp lẫn nhau, giang hồ gần như phân chia đất nước thành hai phần, mà Minh chủ võ lâm cũng được tính là hoàng đế một cõi, hiện tại hoàng đế sẽ phải thay người, hoàng đế chính quý ít nhiều cũng cần phải quan tâm một chút chứ?

Khi đoàn người Phụng Tịch Xu đến, trên đại hội đã đông nghịt người, mỗi người trong các môn phái đều đang lớn tiếng nói chuyện, chỗ nào cũng trò chuyện, mấy hậu bối nhỏ tuổi non nớt chưa từng thấy qua sự kiện lớn dưới sự hướng dẫn của sư huynh sư tỷ tới chào hỏi mấy môn phái quen biết, có mấy sư huynh đệ đồng môn đang thảo luận chiêu thức tỷ võ, một nhóm sư bá đồng môn có bối phận cao hơn cũng dẫn mấy hậu sinh văn bối tới làm quen với những tiền bối đức cao vọng trọng, mà còn lại mấy người chương môn thanh thân ngồi ở hai bên luận võ, thổi trà, hoàn toàn là bộ dáng cao nhân một phái.

Khi người phụ trách sự kiện mang theo đoàn người Phụng Tịch Xu tiến vào, đám người trong chốc lát an tĩnh, cũng tròn to hai mắt nhìn đoàn người đi tới. Trong đám người này, lấy Phụng Tịch Xu cầm đầu, bên cạnh nàng là hai người Phụng Duy Tịch và Tuân Thư, sau hai người là Tịch Ảnh, phía sau nữa chính là bốn đại tỷ nữ Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt và phu quân của các nàng.

Nhận ra Phong Hoa Tuyết Nguyệt và phu quân của các nàng, mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn đi Phụng Tịch Xu phía trước, trong lòng khó hiểu vị thiếu nữ này, đều nghĩ nàng thật sự không biết trời cao đất rộng, mấy người sau lưng nàng kia có lai lịch không nhỏ, nhưng nàng lại không có danh tiếng gì mà đi ở trước mặt bọn họ, thật sự to gan rồi!

Lập tức, trong đám người đã có người bắn ánh mắt khinh miệt về phía Phụng Tịch Xu.

Đoàn người Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch đi tới bàn ghế phía bên trái vừa thấy lại chỉ có tám bộ bàn ghế là giữ lại cho bọn họ, hiển nhiên là không chuẩn bị cho bốn người Phụng Tịch Xu. Người bên cạnh nhìn thấy, chủ nhân của mình cũng không có vị trí, sao mình dám ngồi đây? Vì vậy cũng ngao ngán đứng ở một bên nhìn Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu phát tay một cái, nói: “Đều ngồi đi, ngồi đi, đừng đứng, khiến người ta sinh nghi, “ nói xong nhìn chung quanh một chút, sau đó phát tay, tiếp tục đi, dừng dừng đi tới chỗ trống phía trước mấy bộ bàn ghế bên trái, sau đó nhìn chung quanh, thỏa mãn gật đầu, nói với Tịch Ảnh: “Là chỗ tốt để quan sát.”

Tịch Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61: Ta là Túc Sa môn

Tịch Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Ngay từ khi tay trái Phụng Tịch Xu kéo lấy Phụng Duy Tịch tay phải kéo lấy Tuân Thư quan sát sân đấu võ, cũng đã có người bắt đầu chú ý đến sự hiện hữu của bọn họ, đợi đến khi hơn mười hạ nhân đi lên, sự chú ý của đám người càng liên tục bắn tới bốn người kia, trong lòng khó hiểu cũng không biết mấy người này đang muốn làm cái gì.

Chỉ thấy trong tay hơn mười hạ nhân hoặc cầm một bao lớn, hoặc bưng mâm điểm tâm, hoặc bưng một bàn trái cây, nối đuôi nhau đi tới trước mặt Phụng Tịch Xu. Phụng Tịch Xu gật đầu, vì thế mấy hạ nhân mới bắt đầu lấy đồ ra từ trong túi —— một cái bàn gấp bằng gỗ, mấy chiếc ghế xếp, một chiếc ô che nắng làm bằng gỗ, những thứ đồ này đều do Hắc Linh Lung chế tạo ra, vốn muốn làm đồ bằng nhựa, nhưng vì thời đại nhựa quá thật quá mới lạ, vì vậy đành thôi, chế mấy đồ làm bằng gỗ. Người ngoài nhìn mấy hạ nhân này giống như làm ảo thuật, mở ra từng khối cộc gỗ, biến thành một cái bàn và mấy cái ghế, còn một hạ nhân khác còn có vật gì đó bằng gỗ, hình dáng có chút giống dù giấy vẽ, nhưng lại lớn hơn dù giấy vẽ, xòe căng ra đặt ở phía sau ghế, vừa lúc chặn lại ánh nắng mặt trời. Người ngoài đưa mắt nhìn nhau —— thì ra còn có cách che nắng thế này sao? Đợi sau khi dựng bàn ghế xong, còn lại mấy hạ nhân cầm đồ trên tay đều đặt lên bàn, nào là điểm tâm, hoa quả, đồ ăn vặt, lại còn có cả một trong nhưng phát minh vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt —— coca!

Sau đó Phụng Tịch Xu lôi kéo ba người nhàn hạ ngồi xuống, bắt đầu ăn hoa quả đặt trên bàn.

Người khác vừa nhìn, thèm ăn nuốt nước miếng, nhưng cũng đưa mắt nhìn nhau —— đây đang diễn tuồng gì vậy? Sao mấy người này lại dựng bàn ghế ngồi ở bên kia vậy hả ?

Rốt cuộc, có người nhìn không được, đứng trước mặt bốn người Phụng Tịch Xu, hung ác kêu lên: “Tiểu mao đầu(da lông ngắn, ý nói khinh thường bốn người Phụng Tịch Xu còn trẻ) ở đâu tới, lại có thể quấy rối trên đại hội võ lâm!”

Phụng Tịch Xu miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn trắng hán (đàn ông khỏe mạnh) đứng ở trước mặt nàng âm ỉ, không biết. Lại cúi đầu bóc vỏ cho Tuân Thư.

Đại hán kia vừa thấy Phụng Tịch Xu khinh thường hần như thế, tức giận tiến lên một bước, bàn tay nắm được cái bàn mắt thấy sẽ bị ném đi, mọi người thấy thế, trong lòng hô to, cho là lần này bốn tiểu tử mao đầu da mịn thịt mềm gặp họa rồi! Nhưng, trong chốc lát, thấy trắng hán kia vẫn duy trì tư thế lật bàn, nhưng không thấy hán có hành động, mọi người ngạc nhiên, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là do tay của tên nam tử áo đen trong bốn người kia đặt ngay tại trên mặt bàn.

Bộ dáng kia, giống như chỉ tùy ý đưa tay đặt trên bàn, lại thoải mái ngăn trở trắng hán cây mạnh, mọi người thầm giật mình, nam tử này, tướng mạo lạnh lùng, trầm mặc không nói, cũng rất khó khiến người ta bỏ qua sự hiện hữu của hắn, khí thế bình tĩnh này, khiến người ta vừa nhìn liền liên tưởng đến bốn chữ “cao thủ vô lâm”.

Mọi người âm thầm trao đổi ánh mắt ——

Nam tử này là ai ?

Sao lại chưa từng thấy hắn?

Thực lực của hắn thế nào?

Xem ra đại hội vô lâm năm nay lại có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Phía bên này mọi người đang dùng ánh mắt “đưa tình” nhìn nhau giữa không trung, phía bên kia, tên đại hán khiêu khích bởi vì thua trong tay da.nlze.qu;ydro/nh một người trẻ tuổi mà cảm thấy trên mặt không chút ánh sáng, vừa muốn nổi trận lôi đình, một tiếng cười hi hi chen vào: “A! Có chuyện gì sao?”

Mọi người theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu hồng, áo trắng bông bông (thắc mắc sao bóng người màu hồng mà còn áo trắng???), như hoa hồ điệp bay múa, tóc đen bay lượn, thoáng một cái, bóng dáng này đã đi tới bên trái võ đài.

“Hong ca ca!” Tuân Thư ngẩng đầu nhìn lên, ngọt ngào kêu một tiếng với Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung run người một cái, nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy Tuân Thư gọi mình là Hồng ca ca, trong lòng lạnh run.nhưng để cho hắn đi đổi y phục màu khác, hắn lại không quen, màu hồng vẫn là màu hắn thích nhất !

Tự động xem nhẹ xưng hô kì lạ của Tuân Thư, nhìn đại hán đứng ở trước bàn, nở một nụ cười phong lưu phong khoáng, ôn hòa hỏi: “Vị tráng sĩ này, nhìn mặt ngươi đỏ bừng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vị đại hán kia nhận ra người trước mặt, chính là cháu ngoại của đương kim Minh chủ vô lâm —— đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung, suy nghĩ mình ở nơi này dạy dỗ danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại không chiếm được thứ gì tốt, làm cho mình mất mặt, vẫn nên tranh thủ thời gian ném củ khoai lang phồng tay này cho chủ nhân tới xử lý là được. Vì vậy nói: “Hoa công tử, chuyện này vốn không phải do ta quản, nhưng mấy tiểu tử mao đầu thật quá càn rỡ, lại ở trong sân sắp đặt bàn ghế, đây cũng quá xem thường các người đi!”

Hoa Ngọc Dung quay đầu nhìn, bốn người Phượng Tinh Xu vẫn một bộ dáng việc không liên quan đến mình, Hoa Ngọc Dung âm thầm lắc đầu, may mắn mình vẫn theo chân bọn họ, bằng không nhìn thấy bọn họ coi thường người như vậy, chẳng phải khiến người ta tức giận đến nghiến răng sao. Có điều thấy tình huống, bọn họ hẳn sẽ không xử lí chuyện nhỏ như hạt vừng bầy, xem ra vẫn phải dựa vào bản thân rồi! Vì vậy Hoa Ngọc Dung lại nở nụ cười chiêu bài, lấy giọng vô cùng thành khẩn và ánh mắt thẳng thắn nhìn về phía đại hán, dùng phạm vi âm thanh đến người trong nhà cũng nghe được, nói: “Vị tráng sĩ này, thật cảm tạ ngươi đã suy nghĩ cho trật tự cho hội trường của chúng ta, chuyện này do chúng ta không xử lý tốt, ở chỗ này ta trước xin lỗi ngươi!”

Đại hán không khỏi nhìn Hoa Ngọc Dung, không biết tại sao Hoa Ngọc Dung muốn nhận tội với mình? Ngay sau đó chỉ nghe thấy Hoa Ngọc Dung nói: “Mấy vị này là khách mới nhận được thư mời, bởi vì nhất thời vội vàng chưa kịp an bài chỗ ngồi cho bọn họ, vì vậy liền tùy bọn họ chọn chỗ bầy ghế ngồi, không ngờ tráng sĩ nhiệt tình như thế, vì Tuyên Bình bảo chúng ta nổi lên xung đột với mấy vị này, đây là sai lầm của chúng ta, kính xin tráng sĩ tha lỗi!” Hoa Ngọc Dung vừa ám hiệu hành động kì lạ của đoàn người Phượng Tinh Xu là được quan gia cho phép, lại đội lên cho đại hán kia cái mũ cao, khiến hai bên đều có bậc thang để xuống, vì vậy đại hán kia vừa nghe liền cũng không truy cứu nữa, chỉ là nhìn mấy tiểu tử mao đầu này, vẫn không tin được bọn họ lại là một trong những khách lấy được thư mời, phải biết, điều kiện để có được thư mời rất nghiêm khắc, vì thế hắn liền lớn tiếng hỏi: “Này! Các người là người của môn phái nào? Thế mà cũng muốn tới tham gia đại hội vô lâm, chứng môn của các người là ai ? Sao lại để mấy tên trẻ tuổi như các người tới đây chứ!?”

Hoa Ngọc Dung nhìn bọn họ (đoàn người Phượng Tinh Xu) còn chưa thêm để ý tới người này, chỉ sợ lại muốn xảy ra xung đột, vì vậy vội vàng nói: “Bọn họ là. là.” Là cái gì? Dù là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung giờ phút này cũng nghĩ không ra tên môn phái gì, bởi vì tất cả các môn phái nổi danh đều đã ngồi vào vị trí rồi!

Ngay lúc Hoa Ngọc Dung gấp đến độ trán cũng rì đầy mồ hôi, Phượng Tinh Xu rút cuộc cũng nhân từ, lên tiếng giải cứu Hoa Ngọc Dung: “Chúng ta là Túc Sa môn , môn chủ là cao nhân ẩn sĩ, nay phụng mệnh tới tham gia đại hội vô lâm, cải thiện rèn luyện kinh nghiệm, đồng thời chiêm ngưỡng khí phách của các hào kiệt vô lâm.” Tài bịa chuyện nói dối không chớp mắt đối với Phượng Tinh Xu chỉ là một bữa ăn sáng. Nếu không phải là thấy bộ dạng Hoa Ngọc Dung đáng thương, nàng còn lười phải bịa!

Quả nhiên, vừa nghe đến mấy người tới để rèn luyện, đại hán kia lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ để mấy người quan sát học tập, tư thái kia, giống như mình chính là hào kiệt vô lâm trong miệng Phượng Tinh Xu vậy.

Sau khi đại hán rời đi, Hoa Ngọc Dung thở phào, ngồi trên một chiếc ghế trống, oán giận nói: “Hoàng Vũ muội muội, ngươi cũng thật biết gây chuyện đó!”

Phượng Tinh Xu nhìn dáng vẻ toát mồ hôi này của Hoa Ngọc Dung, trong mắt hiện lên nụ cười, đệ nhất tài tử này, mặc dù có phong lưu phóng khoáng một chút, nhưng vẫn rất ngay thẳng, mấy người bọn hắn từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, thế nhưng hắn lại chủ động kéo lấy phiên toái về phía bản thân, tận tâm tận lực vì bọn họ giải quyết vấn đề, từ điểm này mà nói, coi như hắn miễn cưỡng lọt vào mắt Phượng Tinh Xu, vì vậy Phượng Tinh Xu tốt

bụng rót một ly coca ướp lạnh đặt ở trước mặt Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung tò mò nhìn cái ly trong suốt trước mặt, bên trong chứa chất lỏng màu đen tỏa ra khí lạnh, hơn nữa còn thỉnh thoảng sủi bọt khí, thoảng nhìn qua, tựa như một ly độc dược màu đen! Hắn có chút rụt rè nhìn Phụng Tình Xu, không dám đưa tay bưng lên cái ly trước mặt, nhìn mấy người còn lại, cũng là mặt không đổi sắc bưng ly lên liền uống, đặc biệt là Tuân Thư, hai mắt càng thêm sáng rỡ nhìn chằm chằm cái bình to đựng “độc dược” trước mặt, bộ dáng kia, giống như hận không thể ôm ấp to vào trong ngực uống cho đủ. Hoa Ngọc Dung lại chuyển ánh mắt sang Phụng Tình Xu, chỉ thấy mắt nàng chứa nụ cười, gật đầu với hắn một cái, làm như nhìn thấy bản khoản của hắn, cặp mắt trong suốt làm nội tâm của hắn vừa động, vội vàng bưng lên cái ly trước mặt, lại bị cảm xúc lạnh lẽo trên bề mặt cái ly làm kinh sợ nhảy dựng lên! Cẩn cẩn môi, Hoa Ngọc Dung lấy vẻ mặt bí trắng giống như tráng sĩ chặt tay uống ly “độc dược” vào trong miệng!

Phía bên này, đám người Tinh Ảnh coi như không nhìn về mặt tức cười này của Hoa Ngọc Dung, dù sao chờ hắn uống coca xong về mặt còn có thể càng buồn cười hơn. Mấy người liền dời tiêu điểm đặt ở trên người Phụng Tình Xu.

“Tinh nhi, khi nào thì chúng ta gia nhập Túc Sa môn vậy?” Phụng Duy Tinh buồn cười nhìn Phụng Tình Xu.

Phụng Tình Xu đương nhiên nói: “Vừa mới nhập.”

“Chẳng lẽ Tinh nhi cũng muốn tham gia sao?” Phụng Duy Tinh nhắc đến là đại hội võ lâm.

“Hết cách rồi, “ Phụng Tình Xu nhún nhún vai, diễn diễn liequidoon “Quy tắc không phải như vậy sao, chỉ có lên làm Minh chủ võ lâm mới có khả năng lấy được trân bảo.”

“Xu nhi thật sự muốn trên bảo sao?” Tinh Ảnh hỏi.

Phụng Tình Xu vừa muốn trả lời, bên cạnh lại vang lên một giọng nói trong trẻo: “Thư nhi không muốn trên bảo đâu!”

Ba người Phụng Tình Xu chợt đưa mắt nhìn Tuân Thư, Tuân Thư vừa thấy mấy người cũng nhìn hắn chằm chằm, khiếp sợ hỏi: “Thư nhi nói sai gì sao?”

Phụng Tình Xu đột nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, ngẩng đầu lên nhìn Tinh Ảnh, chế nhạo nói: “Cuối cùng ta cũng biết vì sao biết sao mỗi lần chàng gọi ta đều cảm thấy quái lạ rồi.”

(vì theo âm tiếng trung, “xu” với “thư” giống nhau, đều phát âm là [shū] nên mới gây ra hiểu lầm như trên)

Hai người còn lại cũng ý thức được Phụng Tình Xu đang nói cái gì, Phụng Duy Tinh mím môi mà cười, Tinh Ảnh thì lúng túng đỏ mặt. Không đành lòng thấy bộ dạng ngượng ngùng của Tinh Ảnh, Phụng Tình Xu lên tiếng nói: “Ảnh, chàng đổi cách gọi là được rồi!”

Tinh Ảnh nấp mấy đôi môi, một hồi lâu sau, nặn ra một chữ: “Xu.”

Thật cổ chấp!

Phụng Tình Xu nghĩ thầm trong lòng. Đành theo hắn đi, hiện tại chính sự quan trọng hơn.

“Ảnh, chờ lát nữa chàng đại diện cho Túc Sa môn của chúng ta lên đài tỷ thí đi!” Phụng Tình Xu cười nói.

Tinh Ảnh gật đầu, quay đầu thấy Hoa Ngọc Dung lại có vẻ mặt tham lam nhìn chằm chằm bình coca kia, nét mặt như thể lại giống hệt Tuân Thư, cũng thêm thường không nhận được, Tinh Ảnh không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ lúc trước mình cũng có bộ dạng ngu xuẩn này!?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Vòng sơ khảo

Quyển 3 - Chương 27: Vòng sơ khảo

Lúc đám người Phụng Tình Xu đang thi thắm, người trên hội trường cũng đã đến đủ.

Sau khi trải qua việc đại hán khiêu khích được Hoa Ngọc Dung giải vây, mọi người đều không hề cảm thấy kì lạ với cả bàn người đến đột ngột này nữa, cũng bởi vì, đại hội sắp bắt đầu, tất cả sự chú ý đều tập trung vào trên hội trường. Lúc này, hai mươi bộ bàn ghế ở hai bên sân đấu võ đã ngồi đủ người, trong mấy người này, có người tóc bạc râu bạc trắng, có người vóc dáng to lớn, trong đó lại còn có thể thấy được mấy hán tử y phục rách rưới, còn có cả mấy nhân sĩ tay chân tàn tật nữa!

Hoa Ngọc Dung ở một bên thấy Phụng Tình Xu nhìn người trên đài, trong mắt đều là hứng thú, sợ nàng không biết, vì vậy ở một bên nhỏ giọng giới thiệu: “Hoàng Vũ muội muội, lần này tham gia tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm tông cộng có mười lăm môn phái, cộng thêm cái môn phái của các

ngươi, à, Túc Sa môn, là tổng cộng có 16 môn phái, mười lăm môn phái còn lại theo thứ tự là Ngọc Tranh trang, Yến gia bảo, Cửu Dương phái, Thiên Long môn, Thiên Tàn hội, Cái Bang, Thiếu Lâm phái, Long Hồ môn, Bạch Mã môn, Đường môn, Tây Kiếm phái, Phích Lịch đường, Tuyền Bình bảo, Đạo Nỳ phái và Thanh Đồng phái, những môn phái này có một số muội cũng đã nghe nói qua rồi chứ?” Thấy Phụng Tĩnh Xu gật đầu, di@en*dyan(lee^qu.donn) Hoa Ngọc Dung tiếp tục nói: “Muội đã biết Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên, vậy thì Ngọc Tranh trang và Yến gia bảo muội tất nhiên cũng biết đến, trong môn phái còn lại, Thiếu Lâm phái, Cái Bang nổi danh nhất, Thiếu Lâm phái là thiên hạ đại phái, Cái Bang cũng là môn phái không thể khinh thường, còn có Đường môn có sở trường độc dược, mấy nhân sĩ tàn tật của Thiên Tàn hội, Kiếm tông Tây Kiếm phái, đạo cô của Đạo Nỳ phái vân vân, đều là mấy phái lớn trong chốn giang hồ, hơn nữa chừng môn đều là tiền bối đức cao vọng trọng, trong này chỉ có một môn phái là tương đối đặc biệt, đó chính là Phích Lịch đường, đây chính là môn phái mới nổi mấy năm gần đây, mặc dù trẻ tuổi, nhưng tác phong rất được võ lâm đồng đạo tán thành.”

Phụng Tĩnh Xu nghe Hoa Ngọc Dung giới thiệu, thầm nghĩ: ha ha, hòa thượng, ăn mày thật là triều đại nào cũng có, coi như đời không, cũng không thay đổi được đạo lý này, xem ra tồn tại lâu nhất là hai loại người này rồi.

Đúng lúc ấy, chỉ thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rần đứng lên sân đấu võ, nhìn kỹ, chính là Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Mọi người vừa thấy Quan Vân Nghĩa đứng lên trên, hiểu rõ đại hội sắp bắt đầu, vì vậy tất cả đều yên tĩnh lại. Quan Vân Nghĩa đưa mắt hồ quét nhìn toàn trường, dừng lại một bàn người Phụng Tĩnh Xu trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: “Các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia đại hội võ lâm năm nay!” Giọng nói của hắn không lớn, lại dồi dào nội lực, vận chuyển đến bên tai tại chỗ mỗi người, cho dù đặt mình trong một trong góc xa nhất, cũng nghe được không bỏ sót được chút nào. Phụng Tĩnh Xu vừa nghe, cũng biết thứ hắn dùng chính là phương thức truyền âm với nội công thượng thừa, truyền âm này, người sử dụng phải có bản lĩnh cao thâm, truyền lại ra tiếng nghe như người nói ở bên tai, mà người có nội công càng cao, phạm vi truyền âm càng rộng lớn, hơn nữa còn có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe thấy Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: “Đại hội võ lâm lần này, chủ yếu có hai chuyện lớn, một là chọn lựa Minh chủ võ lâm kế tiếp, một chuyện khác chính là đấu võ chọn ra chủ nhân của bảo vật!” Dừng một lát, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: “Sau đây ta nói trước một chút về quy củ, thứ nhất, tuyển chọn Minh chủ võ lâm từ việc rút thăm quyết định thứ tự tỷ võ với đối thủ, thời gian tuyển chọn là ba ngày, ngày thứ nhất đấu vòng loại, ngày hôm sau đấu bán kết, ngày thứ ba đấu chung kết, ba ngày này dùng để tuyển chọn Minh Chủ; thứ hai, tranh đoạt bảo vật, đầu tiên do Minh chủ võ lâm giữ bảo vật, tiếp đó tới các vị khiêu chiến, mỗi môn phái chỉ ra một người đại diện tranh đoạt bảo vật, người thắng thì có được. Mặt khác, bởi vì mọi người thay nhau khiêu chiến Minh chủ võ lâm, vì vậy Minh chủ võ lâm có quyền lựa chọn một trợ thủ. Dieenndkan/leeequhydonnn Trên đây là nội dung quy củ của hai cuộc đấu, không biết các vị có dị nghị gì không?” Quan Vân Nghĩa dừng lại, liếc nhìn một vòng, thấy không có ai phản đối, vì vậy lại nói: “Nếu tất cả mọi người không phản đối, như vậy trước khi bắt đầu Quan mỗ định ra một quy củ nữa: bởi vì bảo vật này rất quý giá, nên Quan mỗ đã bí mật cho người canh giữ nghiêm ngặt, trước khi chưa tuyển ra Minh chủ võ lâm, bất luận kẻ nào không được đến gần bảo vật, nếu như có người muốn trắng trợn cướp đoạt, môn phái này sẽ bị đuổi ra khỏi võ lâm chính đạo, người người thóa mạ, muôn đời không được nhập vào chính đạo!”

Giọng nói của Quan Vân Nghĩa vang dội thật lâu trong hội trường, chấn động lòng người. Đuối ra khỏi chính đạo, vĩnh viễn không được trở lại, đây là một trừng phạt nghiêm khắc cỡ nào! Đối với người luôn luôn tự cho mình là danh môn chính phái mà nói, đây là trừng phạt nghiêm trọng nhất! Bởi vì điều này đại biểu sau này mình sẽ bị người người đối xử như chuột chạy qua đường (ngụ ý là bọn xấu đáng căm giận)! Đây chính là cảnh cáo gây chấn động, cộng thêm việc canh giữ nghiêm ngặt, sau này trong vòng mấy ngày cũng không có người còn dám chú ý đến bảo vật, hơn nữa cũng tự giác tới bảo vệ bảo vật, không để cho tà môn ma đạo có được.

Thấy cảnh cáo có tác dụng, Quan Vân Nghĩa bắt đầu tuyên bố yêu cầu tuyển chọn Minh chủ võ lâm. Thứ nhất, rút thăm tỷ thí, hai bên đánh nhau; thứ hai, đến mức tận cùng là dùng, cấm sử dụng ám khí và độc dược. Điều kiện rất đơn giản, nhưng mà đối với một số môn phái mà nói có thể có một chút khó khăn. Trong đó còn có một điều rất đặc biệt, đó chính là ngày tỷ thí thứ nhất toàn bộ đều do tất cả đệ tử của môn phái tiến đến, sau đấu bán kết và trận chung kết mới tới lượt tất cả môn phái sắp xếp, hoặc là do đồ đệ tiếp tục lên, hoặc là đích thân tự mình lên. Phụng Tĩnh Xu tính được, sự sắp xếp này có thể là muốn nhìn thử thực lực của tất cả môn phái, dù sao Minh chủ võ lâm không chỉ là chuyện riêng tư, còn có quan hệ đến môn phái sau lưng hắn, nếu như trong một môn phái chỉ có một người võ công cao cường, còn lại đều là người tay chân mềm yếu, vậy thì xem như là cái gì?

Sau đó Quan Vân Nghĩa Tuyên tuyên bố đại hội lần này mời tới mấy vị trọng tài, một là phương trượng của Thiếu Lâm phái Viễn Trần đại sư, hai là vương gia Lộng Phong quốc Phụng Hàm Tiểu, ba là người của thủ phủ Hí Triều quốc Kim Bích Đặc, bốn là chính bản thân hắn. Trong này, Viễn Trần đại sư là cao tăng đắc đạo được võ lâm công nhận, lấy đức hạnh thu phục lòng người; vương gia Lộng Phong quốc Phụng Hàm Tiểu tới đây là chỉ mở mang kiến thức, hay bởi vì đại diện lực lượng triều đình sau lưng hắn, dieendaanleequydonnn vì vậy cũng ngồi lên vị trí ngay chính giữa những người làm chứng; Kim Bích Đặc có lẽ là vì Kim gia ủng hộ lớn cho đại hội võ lâm lần này, lấy được tư cách làm trọng tài, về phần Quan Vân Nghĩa, sắp không còn là Minh chủ võ lâm, trong lúc tại vị vì giải quyết được không ít chuyện võ lâm, phẩm đức cũng khiến người tin phục, vì vậy cũng ngồi lên vị trí bốn chiếc ghế này.

Mặt khác, đại hội còn đặc biệt mời mấy sơn trang nổi danh trên giang hồ tới xem lễ, mà mấy sơn Trang, chính là bốn đại tỷ nữ của Phụng Tĩnh Xu và bốn vị hôn phu làm chủ Tĩnh trang, Phong Trạch môn, Phiêu Tuyết trang, Lạc Nguyệt bảo, An Toàn cục, Tổ Ly trang, dĩ nhiên, mấy điều này đều là ngoài sáng, nếu những người võ lâm nhân sĩ biết được tổ chức sát thủ Quân Cơ xử, tổ chức tình báo Hoa Gian tử và mấy sơn trang này đều có liên quan, không biết bọn họ còn có thể đối xử với mấy sơn trang này giống như bây giờ không.

Khi Phụng Hàm Tiểu xuất hiện, Phụng Tĩnh Xu hỏi thăm nhìn Phụng Duy Tĩnh một cái, đây, không phải là thân thích của chúng ta chứ? Người thân tới?

Phụng Duy Tĩnh dụng ánh mắt trả lời: đây là cháu của Hoàng đế thúc thúc, mấy năm trước đã sớm được phong làm Tiểu vương, hiện nay đang đi ngao du khắp tứ hải!

Phụng Tĩnh Xu đưa mắt tỏ vẻ hiểu rõ, quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy ánh mắt tìm tòi của Phụng Hàm Tiểu, đồ mờ mờ ~ sẽ không phải là nhận ra chứ? Hoặc là nhận ra Duy nhi rồi hả? Lại quay đầu, rồi lại chống lại một ánh mắt khác tràn ngập hứng thú, ánh mắt kia, thế nào cảm giác giống như là càng xem càng tỏ ra kim quang!/? Vui đầu, Phụng Tĩnh Xu dứt khoát tiếp tục giúp Tuần Thư bóc nho, dạo này, ngay cả ánh mắt cũng có vấn đề, tùy

tiện cùng người ta dùng mất trao đổi là sẽ xảy ra chuyện.....

Sau khi bốn vị trọng tài và mấy vị khách ngồi vào ghế, đại hội võ lâm chính thức bắt đầu!

Chỉ thấy một vị nam tử trung niên đi lên sân đấu võ, lớn tiếng nói: “Xin mời các môn phái phái ra người đại diện tham gia tranh chức Minh chủ võ lâm đến phía trước ghi danh!”

Vì thế chỉ thấy “vút vút” mấy cái, mười mấy bóng người đã đứng ở trên sân rồi, sau đó nghe được mười mấy người đó đồng loạt tiến lên ôm quyền ghi danh. Đối với những môn phái lạ này, Phụng Tịch Xu cũng không để ý, chỉ nghe mấy phái quen thuộc như Ngọc Tranh trang, phái tới đại đệ tử Hàm Tịch lên đài, Yên gia bảo phái Yên Vô Nhai tới, Tuyên Bình bảo thì do Quan Nhạc Huyền ứng chiến, còn lại cũng không có để ý nhiều, người cuối cùng ghi danh là Tịch Ảnh, chỉ thấy hắn đơn giản lưu loát ôm quyền, trầm giọng nói: “Túc Sa môn, Tịch Ảnh.” Sau đó liền lui về.

Những người có ở đây bởi vì lúc trước đã nghe Hoa Ngọc Dung nói rồi, nên cũng không để ý nhiều tới Túc Sa môn bỗng nhiên xuất hiện này.

Chờ nam tử trung niên dùng tay ra hiệu, sau đó xuống đài đi tới chỗ ghi chép, lấy ra mười sáu cái thẻ trúc cắm trong ống trúc, rồi lên đài lần nữa, để mười mấy người trên đài bắt đầu rút thăm. Mười mấy người lần lượt rút thăm, lập tức sắp xếp thứ tự luận võ vào ngày thứ nhất, chia ra như sau: Ngọc Tranh trang đối chiến Thiên Long môn, Yên gia bảo đối chiến Long Hồ môn, Cái Bang đối chiến Bạch Mã môn, Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Tây Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Đạo Nỵ phái đối chiến Túc Sa môn.

Tuyên bố xong, lập tức bắt đầu cuộc tỷ thí ngày thứ nhất.

Đầu tiên lên đài chính là Hàm Tịch của Ngọc Tranh trang và đại đệ tử của Thiên Long môn. Trước khi gặp lại Khanh Di Yên ở Châm Bích thành, nàng đang đợi sư huynh Hàm Tịch của nàng, khi đó Phụng Tịch Xu bỏ lỡ việc gặp gỡ Hàm Tịch, sau đó thế nào cũng không để ý, hôm nay hắn đại diện Ngọc Tranh trang tới tỷ võ, gọi lên sự hứng thú của Phụng Tịch Xu, vì vậy nàng cẩn thận quan sát Hàm Tịch. Đầu nói mất là cửa sổ của tâm hồn, Phụng Tịch Xu nhìn người lần đầu cũng là nhìn ánh mắt họ, chỉ thấy Hàm Tịch này, có một đôi mắt trong suốt như nước, Die nđ đa nle q uo ydo n nhưng lại mang theo một sự cương nghị, một đôi lông mày đen như mực làm tôn lên những đường nét trên khuôn mặt, làm người ta cảm thấy một sự chính trực ngay thẳng; lưng ưỡn thẳng, hai bờ vai rộng và rắn chắc, thân hình cao lớn khỏe mạnh, nhưng lại lộ vẻ khôi ngô, tư thế oai hùng, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất có cảm giác an toàn. Phụng Tịch Xu thầm gật đầu, xem ra trang chủ Ngọc Tranh trang lại thu nhận được một đồ đệ tốt!

Chỉ thấy sau khi Hàm Tịch và đại đệ tử chấp tay làm lễ, rút ra vũ khí của mình, đứng dịp vũ khí của hai người đều là kiếm, vì vậy đã nhìn thấy ánh sáng kiếm lóe lên trên sân võ, tiếng kiếm chạm nhau vang lên, tỷ thí một hồi, có thể nhìn ra được, võ công của Hàm Tịch bỏ xa đại đệ tử của Thiên Long môn, vì vậy trận này Hàm Tịch không cần tốn nhiều sức.

Kế tiếp là Yên Vô Nhai của Yên gia bảo và một đại đệ tử của Long Hồ môn, võ công của Yên Vô Nhai Phụng Tịch Xu đã từng thấy, vì vậy cũng không chậm trễ thắng được trận này.

Sau đó là Cái Bang đối Bạch Mã môn, Cái Bang thắng.

Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, người xuất chiến của Tuyên Bình bảo chính là Quan Nhạc Huyền, trước kia thấy Quan Nhạc Huyền mặc trang phục nữ hiệp giang hồ, Phụng Tịch Xu cũng biết nàng hiểu võ, chỉ là không ngờ tới võ công của nàng không yếu! Cuối cùng là Quan Nhạc Huyền thắng.

Tiếp đến là Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Phích Lịch đường thắng.

Sau nữa Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Đường môn làm lấy dùng độc làm sở trường, nhưng bởi vì đại hội quy định không thể dụng độc, vì vậy bị thua thiệt rất nhiều, cuối cùng bại bởi Thiếu Lâm phái.

Tổ thứ hai đếm ngược là Tây Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Tây Kiếm phái được xưng là môn phái Kiếm tông lớn ở đại lục Sở Ảnh, môn phái nào nhận đồ đệ đều cho tập luyện kiếm từ nhỏ, vì vậy nền tảng vững chắc, cho nên trận này Tây Kiếm phái thắng.

Cuối cùng là Túc Sa môn của Phụng Tịch Xu đối chiến Đạo Nỵ phái.

Trước khi ra sân, Phụng Tịch Xu dùng mật ngữ truyền âm trêu chọc Tịch Ảnh rằng hắn nên xuống tay lưu tình với hoàng hoa khuê nữ nhà người ta, kết quả Tịch Ảnh lạnh lùng, cứ thế lên đài dùng một chiêu liền đánh bại người bên Đạo Nỵ phái, khiến Đạo Nỵ phái xấu hổ đến cỡ nào!

Vì vậy Tịch Ảnh liền lấy tư thế không lường được thắng được cuộc tỷ thí cuối cùng.

Sau khi Tịch Ảnh tỷ thí xong, cuộc tuyển chọn ngày thứ nhất liền kết thúc, tiến vào trận đấu bán kết ngày hôm sau có: Ngọc Tranh trang, Yên gia bảo, Cái Bang, Tuyên Bình bảo, Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái, Tây Kiếm phái và Túc Sa môn.

Sau khi tỷ thí kết thúc, người của tất cả các môn phái đều rời khỏi sân đấu võ, trở lại chân núi Tuyên Bình bảo, dọc theo đường đi vẫn còn cao giọng thảo luận quá trình so tài đặc sắc hôm nay, mà ngày mai, lại phải bắt đầu một vòng tỷ thí mới.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63: Canh cổ đồng*

*theo như chương này, canh cổ đồng chính là món lẩu, nhưng qt dịch cổ đồng ra thành nghĩa lỗi thời, bảo thủ, nên mình không biết phải dùng từ thế nào nên đành giữ nguyên, mọi người cứ hiểu nó là lẩu là được rồi.

Đêm đó, đến lúc dùng bữa tối, Hoa Ngọc Dung hấp ta hấp tấp đi theo đoàn người Phụng Tịch Xu tới trong sân viện của bọn họ, đi theo còn có chủ tớ Quan Nhạc Huyền.

Trong lúc đại hội võ lâm, tuy nói hào kiệt võ lâm có cơ hội tốt để giao lưu, nhưng vì để tránh xung đột sinh sự, từ trước đến giờ đều là trước khi tuyên chọn ra Minh chủ võ lâm các môn phái đều không động chạm lẫn nhau, đợi đến khi chọn được Minh chủ võ lâm mới ngồi chung một chỗ giao lưu với nhau, vì vậy bốn người Phụng Tịch Xu đã sớm trở lại trong sân viện của mình, cũng không cần người làm giúp đỡ, tự mình làm bữa tối.

Bởi vì một bàn thức ăn kì lạ vào hôm nay mà Hoa Ngọc Dung mới đi theo Phụng Tịch Xu, Quan Nhạc Huyền cũng cùng nhau đi theo luôn.

Bởi vì lại tăng thêm ba người, nên Phụng Tịch Xu quyết định dứt khoát không làm com, đổi sang ăn lẩu!

Bởi vậy, một nhóm người dưới sự chỉ huy của Phụng Tịch Xu bận rộn một canh giờ, chuẩn bị lò lửa, nồi, đồ ăn thật tốt, sau đó Phụng Tịch Xu tự mình thêm gia vị, đồ tương ớt vào trong nồi lẩu thơm ngát, lò lửa được đun nóng, một luồng hơi cay tê tê bốc lên, xen lẫn một loạt mùi vị thơm lừng, rất là mê người. Chỉ thấy Tuấn Thư, Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền ba người một vẻ mặt, tất cả đều lóe sáng đôi mắt ra sức dùng mũi hít mấy cái tới nỗi nuốt nước miếng, đáng vẻ kia, hận không được lập tức nhào tới ăn ngấu nghiến.

Phụng Tịch Xu nhìn bộ dạng tham ăn của ba người, chỉ sợ sau một khắc ba người sẽ thật sự nhào tới, vì vậy mau để cho bọn họ bày chén đĩa, sau đó bày các loại gia vị ra trên bàn, chờ tất cả sẵn sàng, mới để cho mọi người ngồi xuống.

Mọi người mới vừa ngồi vào, chỉ nghe thấy một giọng nói truyền đến: “Cái gì mà thơm thế?”

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh đưa mắt nhìn nhau, những lời này thật quen tai! Ba người không khỏi đồng loạt nhìn về phía Quan Nhạc Huyền ở một bên. Buổi sáng hôm đó, chẳng phải Quan Nhạc Huyền nói một câu như vậy bỏ chạy tới đây ăn điểm tâm sao?

Đội mọi người đưa mắt nhìn về phía lối vào cửa viện, đã nhìn thấy hai bóng người một vàng một tím đi vào, sau lưng còn có hai bóng người khác, bốn người kia, chính là Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên. Chỉ thấy bốn người thẳng tắp đi về phía đám người Phụng Tịch Xu, sau đó Phụng Hàm Tiểu hỏi: “Đây là?”

Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền đứng lên, Quan Nhạc Huyền nói: “Vương gia, chúng ta đang chuẩn bị dùng bữa tối!”

“Hà?” Phụng Hàm Tiểu nhìn một đám người trước mắt, chính giữa đặt một cái nồi nóng hôi hổi, cảm thấy hứng thú hỏi: “Đây là bữa tối gì thế? Sao bốn vương chưa từng thấy?”

Phụng Tịch Xu thăm thò dài, ý bảo Tĩnh Ảnh đi lấy thêm bốn bộ bát đĩa tới đây, sau đó mở miệng nói: “Vương gia, đây là do gia sư (sư phụ) phát minh ra một loại món ăn, nếu như vương gia không chê, xin mời thưởng thức!” Sau đó chuyển sang nói với đám người Kim Bích Đặc và Yến Vô Nhai bên cạnh Phụng Hàm Tiểu: “Kim công tử, Yến công tử, Khanh cô nương, nếu các vị không chê, ngồi xuống nếm thử một chút đi!”

Phụng Hàm Tiểu gật đầu, nói: “Bốn vương ngao du khắp tứ hải, chính là vì để biết thêm điều mới, ngày hôm nay bốn vương gặp được, đương nhiên muốn hiểu biết một phen!” Nói xong, tiến lên ngồi xuống.

Kim Bích Đặc nghiêng ngả nhìn Phụng Tịch Xu một cái, sau đó cũng ngồi xuống theo. Còn lại Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên thấy hai người đều ngồi xuống, vì vậy cũng ngồi xuống luôn.

Lúc này, Phụng Duy Tĩnh bên cạnh Phụng Tịch Xu hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tĩnh nhi, nàng làm món gì vậy? Sao lại thơm thế?” da.nlze.quydo/nn Nhìn một đám người vây quanh bàn, lại hỏi: “Cái này làm sao có thể ăn chứ? Nồi nước này sôi ừng ực, món ăn lại còn sống, chuyện này.”

Phụng Tịch Xu nhìn một đám người vây quanh bàn trước mắt, cười cười, cầm đũa lên gắp một miếng thịt bò sống bỏ vào trong nồi, giải thích: “Đây là Khụ khụ, đây là một loại món ăn ta và sư phụ lúc còn ở trên núi đã phát minh ra, tên là lẩu, các người cũng có thể gọi là cổ đồng canh, à, mọi người nghe đi, thức ăn nhúng vào nước sôi có phải phát ra tiếng ực, ực ’ hay không?”

Mọi người đều tập trung lắng nghe, đúng thật có tiếng ực ực, canh cổ đồng này thật là thích hợp, chỉ là, cái tên lẩu còn dễ nghe hơn!

Phụng Tịch Xu lại bắt đầu bịa chuyện xưa: “Cái nồi lẩu này do ta và sư phụ trong lúc vô tình phát hiện hương liệu cùng với mấy loại gia vị dung hợp lẫn nhau mà thành, trong đó có cam tùng, cây sả, cây hòi, cây thìa là cùng với tất cả mười mấy loại hương liệu lớn nhỏ, lại còn có nước canh và các loại nguyên liệu, được lò lửa chế biến, mới được nồi lẩu đầy đủ hương vị này.” Nói xong, Phụng Tịch Xu liền gắp miếng thịt bò chín ra, đặt ở trong đĩa trước mặt Tuấn Thư, sau đó gắp đến bên miệng Tuấn Thư, Tuấn Thư lập tức hé miệng cắn một miếng, nhai mấy cái, mặt nhăn nhúm, đợi sau khi nuốt thịt bò liền vội vàng lê lưỡi thò phù phù, cặp mắt đầy nước uất ức nhìn Phụng Tịch Xu: “Tỷ tỷ, hu hu, thật khó chịu.”

Mọi người vừa nhìn, cũng khó hiểu: ngày thường Tuấn Thư thích ăn nhất, thế nào hôm nay ăn đồ thom như vậy ngược lại lại kêu khó chịu vậy chứ?

Phượng Tinh Xu nhìn về mặt Tuấn Thư oan ức, vội vàng đưa lên một ly cola ướp lạnh, sau đó giải thích: “Nồi lẩu này, có một vị mà mọi người chưa từng nếm qua, đó chính là —— cay. Vị cay này, giống như loại cảm giác khi mọi người ăn gừng sống, vừa ăn sẽ có cảm giác tê đầu lưỡi, nhưng ăn nhiều sẽ cảm thấy nghiện.”

Sau đó lại gấp một miếng thịt bò nhúng vào nồi nước luộc, tiếp tục nói: “Bởi vì sợ mọi người lần đầu tiên ăn cay không quen, nên ta mới chuẩn bị một loại vị khác, trong nồi nước luộc thịt này, giống như canh mà bình thường chúng ta hay ăn, sẽ không làm người ta thấy vị cay. Lẩu này, chia làm ba loại, một loại là lẩu cay, tức là tất cả đều là vị cay, một loại là lẩu thường (dùng nước luộc thịt), còn có một loại là sự kết hợp giữa lẩu vị cay và lẩu thường, còn có một cái tên dễ nghe, gọi là lẩu uyên ương.” Nói xong, lại gấp miếng thịt bò đưa đến bên miệng Tuấn Thư, vì trước đó Tuấn Thư đã ăn đồ cay, không dám ăn tiếp, khiếp sợ nhìn Phượng Tinh Xu, thấy nàng khích lệ mỉm cười, mới đánh bạo nuốt vào, nhai mấy cái, cặp mắt sáng lên, gật đầu nói: “Ăn ngon, ăn ngon!”

Lúc này Phượng Tinh Xu mới nhìn về phía đám người đã sớm thòm thèm, nuốt nước miếng ừng ực, nói: “Cách dùng lẩu này chính là dùng đũa gấp thịt sống nhúng vào trong nồi, đợi sau khi chín thì gấp lên phết lên một ít dầu là có thể ăn được. Tất cả mọi người bắt đầu ăn đi!”

Mọi người vừa nghe, đều vội vàng cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn, trên mặt mọi người đều là vẻ mới lạ và hưng phấn, có người trực tiếp nhúng đồ vào lẩu cay, có người thì gấp thức ăn cho vào nồi lẩu thường, đợi tới khi thức ăn chín lại gấp lên nhúng trong đĩa dầu, bỏ vào trong miệng ăn.

Chỉ thấy những người ăn lẩu cay, tất cả đều lập tức nhăn mặt, vội vàng bung lên một ly coca ướp lạnh uống ừng ực, dĩ nhiên, những người chưa từng uống cola như đám người Phượng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Quan Nhạc Huyền đều không dám đụng vào “độc dược đen” này, không thể làm gì khác hơn là bung lên một tách trà nóng, rồi lại bị phồng phả trực tiếp phun ra. Hoa Ngọc Dung ở bên cạnh thấy thế tốt bụng đưa một ly cola ướp lạnh cho Quan Nhạc Huyền, Quan Nhạc Huyền nhìn độc dược đen này tỏa ra bọt khí, có chút hơi sợ, Hoa Ngọc Dung liếc mắt xem thường, nói: “Sợ gì?, biểu ca muội cũng đã uống rồi, còn không phải đang sống sờ sờ đây sao, lại không uống chết muội!”

Quan Nhạc Huyền nghe, tay run run nhận lấy cola, vừa nhắm mắt, nuốt một hớp! Hoa Ngọc Dung mở to hai mắt, nghĩ thầm: chẳng lẽ hôm nay lúc ta uống cũng là về mặt này!?

Bên kia, Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh cũng tốt bụng đưa cola cho Phượng Hàm Tiểu và Kim Bích Đặc, hai người cũng không có ra vẻ sợ hãi, dù sao nhìn thấy những người khác uống cũng không có chuyện gì, vì vậy cũng bung lên uống một cách dứt khoát!

Nhìn về mặt mọi người khác nhau, Phượng Tinh Xu cười cười, vừa gấp thức ăn cho Tuấn Thư, vừa nói: “Lẩu này, thích hợp nhất là dùng trong trường hợp băng hữu gấp mặt, mọi người ăn đồ nóng, vừa trò chuyện việc nhà, thúc đẩy tình cảm, hơn nữa ăn lẩu cũng phải ăn một cách hào sảng, thế mới đủ thú vị!”

Mọi người ở bên cạnh nghe cũng tán đồng gật đầu, rồi lại bắt đầu động đũa, Phượng Tinh Xu vừa nhìn, không thể ngờ được người xưa lại dễ dàng ăn được món cay như vậy, lúc này mới chỉ chốc lát thôi đã ăn đến say sưa ngon lành!

Phượng Tinh Xu cũng không quản nữa, ngoại trừ gấp thức ăn cho Phượng Duy Tinh và Tuấn Thư ra, cũng chỉ gấp vào trong chén nàng, trong nồi lẩu nước sôi sùng sục, mọi người cũng đều đã ăn được lẩu cay, mới ăn được một nửa, Phượng Tinh Xu đột nhiên nói với Quan Nhạc Huyền: “Huyền tỷ tỷ, trước đó ta từng mời người làm ướp lạnh mấy hũ rượu ngon trong hầm băng, lúc này chắc hẳn rượu cũng đã lạnh rồi, không bằng lấy ra ngoài cho mọi người cùng hưởng đi! Ăn lẩu uống rượu lạnh là đã nghiện nhất.”

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, nhanh chóng để tiểu Cầm đi lấy rượu.

Lúc này, một bàn người đã ăn uống hòa hợp với nhau, nói chuyện trời đất, đều rất vui vẻ.

“Hoàng Vũ cô nương, không ngờ tôn sư thông tuệ như thế, lại nghĩ ra được phương pháp - kỳ diệu như vậy, Kim mô thật sự rất bội phục!” Kim Bích Đặc đột nhiên mở miệng nói.

“Ha ha, Kim công tử quá khen.” Phượng Tinh Xu cười cười.

“Phải biết, đây thật sự là một sáng tạo mới khiến người ta phải kinh ngạc đó! Nếu có thể mở một tiệm lẩu. . . .” Ánh mắt Kim Bích Đặc xoay chuyển, lại bắt đầu tính toán.

Đúng là một thương nhân chính hiệu! Phượng Tinh Xu thâm liếc mắt xem thường.

“Vây cũng có thể kiếm tiền rồi!” Quan Nhạc Huyền vừa nghe lời Kim Bích Đặc nói, thẳng thắn tiếp lời.

“Ha ha! Quan cô nương thật nghĩ giống Kim mô!” Kim Bích Đặc cười nói, “Chỉ là, phương pháp chế luyện lẩu này hình như chỉ có Hoàng Vũ cô nương và lệnh sư biết, cho dù Kim mô có lòng, cũng không có sức đâu!”

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, lập tức nói: “Vây thì có gì chứ, để Tinh Xu muội muội dạy người là được!”

Tinh Xu? Phượng Hàm Tiểu ở một bên im lặng không lên tiếng trong lòng khẽ động, âm thầm nhìn Phượng Tinh Xu.

Nàng cũng tên là Tinh Xu? Sao lại giống tên nữ nhi của hoàng thúc.

Tất cả mọi người đều bị đối thoại giữa Quan Nhạc Huyền và Kim Bích Đặc hấp dẫn, không ai phát hiện Phụng Hằng Tiểu biến đổi sắc mặt trong nháy mắt.

“Ha ha.” Phụng Hằng Tiểu cười cười, trong lòng thầm nghĩ, Kim Bích Đặc này thật đúng là biết cách mở miệng, Quan Nhạc Huyền vốn là nữ nhi giang hồ, là người tất nhiên sẽ không câu nệ tiểu tiết, cách chế lẫu này, thiên hạ hôm nay cũng chỉ có một mình nàng biết, đây chính là một miếng bánh lớn, chỉ cần nắm giữ phương pháp chế biến, dĩ nhiên lợi ích vô tận thì mỗi ngày lời đầu vàng cũng là chuyện sớm muộn, loại chuyện buôn bán này, một người trong giang hồ như Quan Nhạc Huyền tất nhiên không hiểu, nhưng trong lòng hai người Phụng Hằng Tiểu, Tiểu Ảnh đều rất rõ, không thể không nói, Kim Bích Đặc thật sự là một thương nhân giỏi, nắm chặt được một cơ hội buôn bán tốt.

“Hoàng Vũ cô nương, người xem chuyện này.” Kim Bích Đặc nhìn Phụng Hằng Tiểu, kim quang trong mắt hiện lên.

Thôi, cho hán thì có làm sao, dù sao thì coi như hán nắm giữ phương pháp chế biến lẫu này, cũng chẳng không nổi đầu óc buôn bán của Phụng Hằng Tiểu nàng! Sao không vì thế mà thuận nước đẩy thuyền lấy được một ân huệ chứ? Phụng Hằng Tiểu suy nghĩ một hồi, nhanh chóng đưa ra kết luận, vì vậy giả bộ suy tính hỏi: “Ta có thể đưa phương pháp nấu lẫu cho Kim công tử, vậy ta được chỗ tốt gì đây?”

Kim Bích Đặc sững sờ, không ngờ Phụng Hằng Tiểu đồng ý nhanh như vậy, hán còn tưởng rằng sẽ phải tốn rất nhiều công phu mới thuyết phục được nàng! Nhất thời, trong lòng xẹt qua vẻ thất vọng.

Kể từ khi ở Túy Đông Tuyết thấy “hán” tỷ thí với Hoa Ngọc Dung, dọc đường này hán đã phái người dò tư liệu về “hán”, nhưng cũng không có được tình báo cần thiết, mặc dù đã phái Văn Nhân Tinh Phong tới săn “hán”, nhưng đến nay Văn Nhân Tinh Phong vẫn không có hành động, ngược lại hán lại có duyên gặp “hán” ở Tuyên Bình bảo, lúc này mới phát hiện thì ra “hán” là “nàng”!

Mấy ngày nay thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, mỗi lần gặp đều cảm thấy nữ nhân này là một người vô cùng thông minh, dường như từ trên người nàng hán nhìn thấy cái loại kim quang lấp lánh mà chỉ vàng mới có, vốn tưởng rằng nàng thật sự là một người có tài năng, nhưng tối nay giao thủ một hồi, hán, hình như quá dễ mất đến nàng.

Thu hồi thất vọng mơ hồ này, Kim Bích Đặc hỏi: “Vậy Hoàng Vũ cô nương cảm thấy Kim công tử cho chỗ tốt gì mới đáng đây?”

Phụng Hằng Tiểu suy nghĩ một chút, nói: “Giờ cũng không tiện nói, như vậy đi, trong thời gian ngắn ta cũng không nghĩ ra được vật gì tốt, không bằng Kim công tử lấy ba điều kiện ra làm trao đổi đi!”

“Hả? Ba điều kiện? Điều kiện gì?” Kim Bích Đặc lại hỏi.

“Ừm, điều kiện thứ nhất, chính là mỗi tháng Kim công tử lấy năm phần thu nhập được từ việc mở quán lẫu giao cho ta, nhập vào cho ta một cỗ phần đi!”

“Nhập cỗ phần?” Kim Bích Đặc lặp lại, “Nhập cỗ phần này là có ý gì?”

“À, đại khái chính là ta giao kỹ thuật chế biến lẫu cho người, người bỏ tiền mở quán, hai chúng ta hợp tác làm ăn, sau đó nhận được một phần thu nhập.” Phụng Hằng Tiểu giải thích.

Kim Bích Đặc vừa nghe, một chút kim quang yếu ớt trong mắt đột nhiên lại bùng lên, ánh mắt nhìn Phụng Hằng Tiểu đều tỏa sáng lấp lánh. “Hoàng Vũ cô nương thật là kỳ tài, kiểu phương pháp cũng nghĩ ra được!”

“Ha ha, à, tạm tạm thôi.” Phụng Hằng Tiểu khoát khoát tay.

“Nhưng, tương ăn lẫu này tuyệt không văn nhã (nho nhã lịch sự), sợ rằng mấy thiên kim khuê các kia sẽ không thích?” Khanh Dĩ Yên ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Ai nói? Lẫu này cũng có thể ăn một cách văn nhã đó!” Phụng Hằng Tiểu lắc đầu nói.

“Vậy từ đầu đến giờ ta cũng chưa thấy, Hoàng Vũ cô nương ăn lẫu một cách văn nhã đó.” Khanh Dĩ Yên cố ý nói, ý chỉ Phụng Hằng Tiểu là người thô lỗ, không có một chút thực tế.

Phụng Hằng Tiểu đột nhiên ngồi thẳng, gấp một miếng thịt đưa vào trong mồm, nhẹ nhàng nhúng trong nồi nước lẫu, sau đó gấp ra ngoài chấm gia vị, đưa tay áo lên che giấu mà ăn.

Tất cả các động tác đều nho nhã mà lưu loát, cực kỳ đẹp mắt.

Đề đũa xuống, Phụng Hằng Tiểu cười nhìn Khanh Dĩ Yên: “Khanh cô nương, lần này người còn cảm thấy ăn lẫu không thể văn nhã sao?” Sau đó nhìn về phía mọi người: “Thật ra, ta cảm thấy được, trong một bầu không khí náo nhiệt nữ tử có thể lộ vẻ ăn uống một cách văn nhã, là bởi vì xung quanh có những người hào sảng làm nền nổi bật, vì vậy có thể thấy rõ nữ tử khác biệt với người khác. Chỉ là, lấy chuẩn mực này muốn gây khó dễ, ít đi lại không được, nhiều quá lại thành ra khác người, cá nhân ta cảm thấy, ăn uống một cách phóng túng thì tốt hơn!”

Mọi người chợt bừng tỉnh, sau đó tán thưởng vỗ tay, chỉ có Khanh Dĩ Yên, âm thầm xoắn chặt khăn lụa, sắc mặt mơ hồ có chút tái mét.

Lúc Kim Bích Đặc đang muốn nói tiếp, một tiếng “tự rớt rồi” của tiểu Cẩm chấm dứt việc đàm phán buôn bán.

Chỉ thấy mấy người làm bùng lên từng vò từng vò rượu ngon ướp lạnh, một nhóm người lại tiến vào tiếp tục với cuộc chiến lẫu.

Còn về đại hội võ lâm? Đó là chuyện ngày mai, hiện tại ai cũng không thêm suy nghĩ những chuyện đầu đá đánh nhau đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Đấu bán kết (thượng)

Rạng sáng ngày hôm sau, đám người lại tụ tập xung quanh sân đấu võ, tất cả hai bên vẫn là hai mươi bộ bàn ghế, chỉ là lần này người ngồi lên, so ngày trước thiếu một nửa.

Đoàn người Phụng Tinh Xu, mặc dù đã tiến vào đấu bán kết, nhưng vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm qua, còn lười biếng mở một cái ô lớn để che nắng ăn trái cây. Bởi vì ngày hôm qua Tinh Anh chỉ dùng một chiêu đá người của Đạo Ny phái xuống đài, nên một bàn người này rất được chú ý, đặc biệt là đại sư tỷ, tiểu sư muội trẻ tuổi xinh đẹp của những môn phái kia, tất cả đều hữu ý vô tình nghiêng mắt nhìn qua Tinh Anh, cũng có người tầm mắt bị Duy nhi một thân áo trắng giống như tiên nhân bên cạnh Phụng Tinh Xu hấp dẫn.

Phụng Tinh Xu cười nhạt một tiếng, dẫn tới sự chú ý của ba nam nhân. "Tinh nhi, nàng cười trộm cái gì thế?" Ánh mắt Phụng Duy Tinh chứa âm áp, khẽ cười dịu dàng hỏi, không chút nào để ý bên phía bởi vì nụ cười của hắn mà vang lên một mảnh hút khí.

"Nhìn hai người các chàng kia, mang đến vận đào hoa đó, ài, mùa xuân ơ, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào. . . ." Phụng Tinh Xu giễu cợt nhẹ hát lên bài ca.

"Hoa đào?" Tinh Anh và Phụng Duy Tinh hai người nhìn nhau, hai người vẫn đi theo Lục Miếu học võ, nhiều năm qua đều hiểu ngầm nhau, chỉ bằng một ánh mắt giữa hai người cũng biết tâm tư của đối phương, vì vậy hai người đồng thời đưa tay nắm lấy bàn tay mềm của Phụng Tinh Xu, trong ánh mắt kinh ngạc của Phụng Tinh Xu và đông đảo tiếng hút khí cúi đầu hôn lấy bàn tay ngọc này, sau đó ngẩng đầu lên, Phụng Duy Tinh cười như không cười nói: "Chúng ta chỉ muốn một cây hoa đào này là nàng thôi, còn lại, mặc kệ là bìm bịp hay hoa loa kèn gì đó, tất cả đều miễn đi!"

Phụng Tinh Xu dờ khóc dờ cười nhìn hai người, hai tay khẽ rút về có hơi nóng lên, cảm giác được vô số khí lạnh bắn tới từ bốn phương tám hướng. Xem ra hai người này tự biến mình thành kẻ gây họa rồi hả? Có điều, dù là họa thủy, Phụng Tinh Xu nàng cũng muốn thêm mấy tấn mật đường vào, khuấy đảo họa thủy này cho thành ngọt mới thôi!

Lúc này, những người hiện diện cũng lần lượt đến đủ, bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cùng bốn vị hôn phu ngồi trên ghế ở hai bên trái phải, còn có bảy người dự thi của bảy môn phái tiến vào đấu bán kết: trang chủ Ngọc Tranh trang, bang chủ Cái bang, phương trượng Thiếu Lâm tự, đại tiểu thư Tuyên Bình bảo, bảo chủ Yến gia bảo, chương môn Tây Kiếm phái và đường chủ Phích Lịch đường.

Bốn vị trọng tài đã ngồi vào ghế, vị nam tử trung niên hôm qua lại đứng trên sân đấu võ, trước tuyên bố tám môn phái tiến vào đấu bán kết, sau lại mời tám người tiến lên rút thăm phân tổ, rồi cho ra danh sách tổ đấu bán kết: trận đầu do Phích Lịch đường đối chiến Thiếu Lâm tự, trận thứ hai do Ngọc Tranh trang đối chiến Cái Bang, trận thứ ba do Tuyên Bình bảo đối chiến Yến gia bảo, Tinh Anh lại một lần bốc thăm được trận thứ tư, đối chiến Tây Kiếm phái.

Phích Lịch đường do đường chủ Lôi Chấn Từ tự mình ra tay, Thiếu Lâm tự cũng do phương trượng Tuệ Năng tự mình ra tay. Lôi Chấn Từ cầm song kích trong tay, kích này là một loại giáo, mâu hợp nhất hoặc mâu, rìu kết hợp thành loại binh khí cán dài, trước cán chuôi đặt một cái lưỡi dao thẳng, một nhánh bên cạnh rẽ cắt ngang lưỡi dao, có bốn loại chức năng móc, mổ, đâm, cắt, lực sát thương mạnh hơn giáo và mâu, có thể tấn công dài, ngắn, rất là lợi hại (đoạn này mình bịa vì đọc convert chả hiểu gì cả, mình có tìm được hình lát nữa để mọi người xem nhá). Mà tay phương trượng Tuệ Năng cầm thiết côn, Thiếu Lâm tự ngoài việc nổi tiếng vì nội công tuyệt diệu ra, những bản lãnh khác cũng nổi tiếng trong giang hồ, ví dụ như hầu quyền, làm người ta nhìn mà kinh ngạc.

Hai người lên đài hành lễ một hồi, sau đó bắt đầu đánh nhau, chỉ thấy Lôi Chấn Từ tay cầm song kích tìm kiếm chỗ hở để đâm cắt trên người Tuệ Năng, Tuệ Năng lại vùng thiết côn trong tay phòng ngừa Lôi Chấn Từ đến gần, hơn nữa tận dụng mọi chiêu công kích chỗ yếu của Lôi Chấn Từ, hai người một côn một kích, lách cách leng keng, đánh đến nổi vô cùng nóng nảy.

Sau khoảng thời gian hai chén trà, Lôi Chấn Từ lộ ra vẻ mệt mỏi, rốt cuộc bại trận dưới một côn của Tuệ Năng.

Tiếp đó, tới trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh và bang chủ Cái Bang Phong Bất Diên tỷ thí.

Ngay khi hai bóng dáng một trắng một xám đứng lên đài, Phụng Tinh Xu bỗng nhiên cười sặc sụa. Chỉ thấy Khanh Ngọc Tranh ở bên phải một thân trường sam trắng tinh, khuôn mặt già nua, mái tóc màu đen ẩn hiện đầy hoa râm, nhưng cũng được buộc chặt lên rất cẩn thận; ngược lại nhìn Phong Bất Diên, không còn gì để tả ngoài chữ thô tục! Không nói tới y phục rách rưới đã được may vá lại nhiều lần, trên khắp khuôn mặt kia, cả ở trên người đều đen thui, ngay cả tóc cũng rối xù, còn có thể thấy cả bụi đất trên tóc nữa, đứng ở trên đó giống như mấy loại bọ chết, thế nào cũng không yên được, trái di chuyển phải di chuyển, hai người hoàn toàn tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Phụng Tinh Xu trầm nghĩ, nếu bàn tay đen thui lù này của Phong Bất Diên vỗ vào tấm áo trắng của Khanh Ngọc Tranh, không biết Khanh Ngọc Tranh sẽ có phản ứng gì đây?

Khanh Ngọc Tranh và Phong Bất Điện cũng quen biết nhau, chỉ thấy hai người điem đăm chào hỏi, rồi thân hình khê động, bắt đầu tỷ võ.

Vũ khí trên tay Khanh Ngọc Tranh là một cây quạt trúc xanh, rất hợp với một thân áo trắng này, lại vô cùng nho nhã, chỉ là giờ phút này trong lúc tỷ võ, cái văn nhã lại không lên nổi. Còn trong tay Phong Bất Điện là một cây gậy, Phụng Tịch Xu nhỏ giọng hỏi: “Cái đó, không phải là Đả Cầu Bồng chứ?”

Tĩnh Ảnh cũng nhỏ giọng trả lời: “Đúng, đó chính là tín vật của bang chủ Cái Bang Đả Cầu Bồng.”

Phụng Tịch Xu đen mặt, chuyện này. Kim Dung tốt à! Ngay cả Đả Cầu Bồng cũng có, còn có cái gì là không thể nữa chứ!?

Đang lúc Phụng Tịch Xu cảm khái, “cách” một tiếng, quạt ngọc trong tay Khanh Ngọc Tranh bị Phong Bất Điện quét ngang bay ra khỏi lòng bàn tay, da.nlze.quydo/nn trợn đánh cũng dừng lại. Khanh Ngọc Tranh bình tĩnh đưa mắt nhìn Phong Bất Điện chốc lát, sau đó nở nụ cười lịch sự chấp tay nói: “Bao năm không thấy, võ công của Bất Điện huynh càng cao thâm, tại hạ thua rồi.”

Phụng Tịch Xu nhìn ánh mắt của Khanh Ngọc Tranh, cảm thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Phong Bất Điện giống như đã từng thấy qua, suy nghĩ kỹ một chút, cái này không phải giống y như ánh mắt Khanh Dĩ Yên nhìn mình sao! Hóa ra lại là một tên nguy quân tử!

Phong Bất Điện này giống như không nhìn thấy đen tối trong mắt Khanh Ngọc Tranh, vẫn là bộ dạng tùy tiện tự nhiên không câu nệ tiểu tiết, chỉ thấy hắn tiến lên một bước, một tay bắt thiêu —— vỗ vào trên người Khanh Ngọc Tranh! Một thân trường sam trắng tinh của Khanh Ngọc Tranh lập tức hiện lên mấy vết đen, Khanh Ngọc Tranh âm thầm nắm quyền, thiếu chút nữa vung tới trên mặt Phong Bất Điện.

Ai! Đáng thương trang chủ đại nhân, có lẽ là một người có bệnh thích sạch sẽ rồi ~!

Cuộc đấu kế tiếp do Quan Nhạc Huyền đối chiến bảo chủ Yến gia bảo Yến Phi, hai người đứng thẳng ở trên đài, ánh mắt giao nhau, mơ hồ lóe lên điện quang. “Chất nữ cả gan, kính xin Yến thúc thúc chỉ giáo!” Quan Nhạc Huyền ôm quyền nói.

“Đầu có đầu có, Huyền nhi bậc nữ nhi không thua đáng mảy râu, trong lòng thúc thúc ta rất vui mừng!” Yến Phi nói, “Tuy nhiên chất nữ cứ thẳng tay đi, thúc thúc sẽ không nhường đâu!” Nói xong, rút kiếm ra.

Quan Nhạc Huyền cũng đồng thời rút kiếm ra, hai người bày tư thế xong, vọt tới đối phương.

Thuở nhỏ Quan Nhạc Huyền kế thừa phụ thân của mình, Quan Vân Nghĩa cũng không bởi vì Quan Nhạc Huyền là thân nữ nhi mà buông lỏng thúc giục nữ nhi, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân, lúc Quan Nhạc Huyền mười sáu tuổi cũng đã là tiểu hiệp nữ có danh tiếng trên giang hồ, đợi tới ba năm sau ra cửa lịch lãm, bản lĩnh càng lộ vẻ thành thực, càng đạt được tán thành của đồng đạo giang hồ, xông ra bầu trời của mình, lấy được danh hiệu “Huyền kiếm mỹ nhân”, vì vậy tại trận võ, năng lực càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, người nàng phải đối mặt, là đương kim võ công cao cường trên võ lâm Yến Phi, Yến Phi và Quan Vân Nghĩa có số tuổi tương đương nhau, công lực cũng chỉ ven vệt kém Quan Vân Nghĩa một chút, hơn nữa bản thân lại có nội lực hùng hậu, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) kinh nghiệm đối chiến nhiều, vì vậy, sau một nén nhang, trận đấu dừng lại, trán Quan Nhạc Huyền dính đầy mồ hôi, thờ hồn hèn chấp tay với Yến Phi: “Yến bá bá quả nhiên lợi hại, chất nữ cam bái hạ phong!”

“Ha ha ha! Đa tạ Huyền nhi!” Yến Phi vuốt râu cười lớn.

Dưới đài Phụng Tịch Xu cũng thấy được tình thế rất rõ ràng, Quan gia này, chỉ sợ là thật muốn ném đi củ khoai lang phỏng tay này, nếu không cũng sẽ không chỉ phái Quan Nhạc Huyền tới. Ha ha, xem ra, bảo vật thật sự có chút phân lượng rồi!

Một tổ cuối cùng, Tĩnh Ảnh đối chiến chương môn Tây Kiếm phái Hoán Kiếm Huy, trước khi lên đài, Phụng Tịch Xu nhéo tay Tĩnh Ảnh khuyến khích hẳn, Tĩnh Ảnh khê mỉm cười, sau đó đứng dậy đi lên đài luận võ, cùng với Hoán Kiếm Huy mặt đối mặt đứng thẳng.

Từ hôm qua Hoán Kiếm Huy đã rất quan tâm đến Tĩnh Ảnh chỉ dùng một chiêu đã hất đổ đối thủ, vì vậy lúc này cũng không dám khinh thường, n cẩn thận ôm quyền với người trẻ tuổi trước mặt, rồi bày ra tư thế, chờ đợi công kích của đối phương, ai biết, sau khi người trẻ tuổi hành lễ, vừa muốn đi động thân hình, một âm thanh non nớt rõ to đột nhiên vang dội trên võ đài:

“Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại.”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Đấu bán kết (hạ)

“Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại.”

Trên sân đấu võ, bởi vì một âm thanh đột nhiên tới này mà ngưng lại, chỉ nghe thấy giọng trẻ con non nớt tiếp tục không ngừng kêu: “Chủ nhân, chủ nhân,

có điện thoại, mau tới nhận.”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết cái âm thanh này là từ đâu tới, hơn nữa kèm theo giọng trẻ con, còn có một loại âm nhạc kỳ quái reng reng không ngừng vang lên.

Lúc này, chỉ thấy trên đài tỷ võ, gương mặt tuần tú của Tinh Ảnh đột nhiên đỏ sậm lại.

Kèm theo tiếng kêu càng ngày càng cao, Phượng Tinh Xu ở dưới đài “xì” cười một tiếng, nghe thấy tiếng cười của Phượng Tinh Xu, Tinh Ảnh lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng luống cuống tay chân sờ soạng ở trên người, rốt cuộc móc ra chiếc điện thoại màu đen bằng kim loại vừa dày vừa nặng phát ra tiếng “mau tới nhận —————”, sau đó nhấn xuống phím gọi.

Trong thoáng chốc giọng trẻ con đáng yêu biến mất, chỉ nghe được Tinh Ảnh “alo” một tiếng, sau đó lại im lặng.

Hoán Kiếm Huy bị tình trạng ngoại dự đoán này làm cho bối rối, nhìn thấy người trẻ tuổi của Túc Sa môn móc ra một hòn đá màu đen rồi nhấn xuống thì âm thanh đứa bé kia biến mất, sau đó người tuổi trẻ kia liền xoay người không để ý đến hấn nữa, này, đây là tình huống gì?

Vì vậy hấn không thể không lên tiếng hỏi: “Này! Ngươi còn muốn đánh nữa hay không!”

Nam tử trung niên chủ trì đại hội thấy Hoán Kiếm Huy lên tiếng hỏi thăm, vì vậy cũng đi tới bên cạnh Tinh Ảnh. Nhìn thấy hấn cầm một khối hòn đá màu đen đặt sát bên tai, khó hiểu hỏi: “Vị hiệp sĩ này, xin hỏi ngươi còn muốn tỷ thí không?”

“Tỷ thí? Tỷ thí gì?” Người ở đầu bên kia điện thoại nghe được câu hỏi của nam tử, khó hiểu hỏi.

“Là tiểu thư, nàng đang tham gia đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc!” Tinh Ảnh cung kính trả lời .

“Cái gì, Xu nhi ở Xuyên Vân quốc!?” Người ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên cất cao tiếng, sau một khắc, một giọng nói nữ nhân lập tức vang lên: “Cái gì? Xu nhi xuống núi rồi sao!?”

Tinh Ảnh vừa nghe, trong lòng thầm kêu hồng bét, sao lại lỡ miệng nói rồi! Vì vậy hấn thừa dịp người ở đầu bên kia điện thoại cãi nhau quyết liệt, vội vàng quay đầu lại nói với nam tử nói: “Thật sự xin lỗi, ta có thể thỉnh cầu tạm thời dừng một lát được không?”

Nam tử sững sờ, giống như chưa từng gặp qua tình huống như thế này!

Vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe một số người ồn ào ở dưới đài nói: “Tạm dừng gì chứ, như vậy sao được!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Những người khác cũng chưa từng có tiền lệ này!”

“Đúng! Nếu không muốn đánh thì mau lặn xuống, đừng ở trên đó mà mất mặt xấu hổ!”

Tiếng âm ỹ càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khó nghe.

Trong mắt Phượng Tinh Xu thoáng qua một tia khí lạnh, âm thầm liếc mắt nhìn mấy người nói năng lỗ mãng đó, tay phải nắm chặt, hơn mười cái bóng xanh thoáng qua, áp sát vào sau lưng những người đó, những người này còn đang khoái trá chửi mắng, không biết rằng, sau ngày hôm nay, bọn họ sẽ biến thành phế nhân, giờ vẫn còn đang ngu dốt nhạo báng chửi rủa.

Mặt trầm xuống, Phượng Tinh Xu đứng lên, mờ hồ phát ra khí lạnh, khiến người xung quanh run lên, cũng không nói câu nào nữa. Dần dần, bầu không khí yên lặng truyền ra, chỉ chốc lát sau, trên sân đấu không còn người lên tiếng.

Phượng Tinh Xu đi tới trên đài tỷ võ, hỏi: “Thế nào?”

Tinh Ảnh khó xử nói: “Vương gia gọi tới.”

“Phụ vương?” Phượng Tinh Xu trầm ngâm vừa nghe, quả thật từ trong điện thoại của Tinh Ảnh truyền ra tiếng của Hiền vương Phượng Vu Dực và Hiền vương phi Giang Sở Nhi, nàng nghi ngờ nhìn Tinh Ảnh, lúc nào thì phụ vương có điện thoại di động? Không phải nàng chưa đưa cho bọn họ sao?

Hiểu rõ bây giờ không phải là thời gian đặt câu hỏi, vì vậy nàng gật đầu, nói với nam tử kia: “Trận này chúng ta đổi người.”

Nam tử hồi hồn, vội vàng nói: “Vây thí tốt, xin hỏi các ngươi phái ai tới tỷ võ đây?”

Phượng Tinh Xu bĩu môi, nói: “Đề ta đi!” Tinh Ảnh vừa muốn nói gì đó, Phượng Duy Tinh lập tức lên tiếng: “Đề ta đánh đi, Tinh nhi, kể từ sau khi nàng đi cũng chưa từng nói chuyện với phụ vương bọn họ, vì vậy trước khi tới đây ta đặc biệt đưa điện thoại di động cho phụ vương, cũng dạy người cách sử dụng, hiện tại, nàng trò chuyện với bọn họ đi!”

Thì ra là như vậy! Phượng Tinh Xu gật đầu, xoay người trở về vị trí cùng Tinh Ảnh, một thân khí lạnh này cũng tản đi, người xung quanh cũng mở miệng nói chuyện lần nữa.

Bốn người trên đài ngay từ lúc Phượng Tinh Xu phát ra một thân khí lạnh liền kinh sợ, chỉ cảm thấy một luồng khí lưu cường đại ừn ừn kéo đến, giống như có một bàn tay khổng lồ bóp chặt cả người bọn họ, không thể nói chuyện, di@en*dyan(lee^qu.domn) cũng không thể thở, chỉ có cổ họng có thể co

cứng lại không nhúc nhích được. Cảm thấy hoảng sợ, cõi đời này lại có người có võ công cao cường như thế, hơn nữa, người này lại là một thiếu nữ mới gần mười lăm tuổi!

Cho đến khi người trên đài bắt đầu đánh nhau bốn người mới hồi thần, trong lòng cũng không ngừng âm thầm chú ý vị thiếu nữ cách mình không xa này, không ngừng suy nghĩ về lai lịch của nàng.

Mặc dù người không thể mở miệng thì không thể nói, nhưng lỗ tai Phụng Hàm Tiểu lại tốt, bằng vào một thân võ công cao cường, cộng thêm âm lượng của ba người kia không thấp, Phụng Hàm Tiểu lại nghe được mấy từ trong lời mà ba người nói: vương gia, phụ vương. Lại liên tưởng đến cái tên mà tôi hôm qua nghe được,, trong lòng xét qua ý niệm, một ý nghĩ dần dần hiện lên ở trong đầu hần, lại nhìn sang Phụng Duy Tĩnh đang đánh nhau trên sân, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen láy, loáng thoáng có thể nhìn ra bóng dáng người nào đó.

Hoán Kiếm Huy bị mấy chuyện liên tiếp này làm cho choáng váng, một hồi thì tiếng kêu kì lạ của một hải tử, một hồi thì khí lạnh kinh người áp chế, hiện tại lại tạm thời thay đổi người, hơn nữa người được đổi còn là một thiếu niên còn nhỏ hơn cả tên trẻ tuổi được gọi là Tĩnh Ảnh kia, này, này, đây rõ ràng là coi thường Hoán Kiếm Huy hần mà! Nếu như hôm nay không đánh một trận cho thỏa đáng, hần liền khỏi phải nghĩ đến tiếp tục lăn lộn trong giang hồ nữa!

Trong bụng càng nghĩ càng giận, đợi sau khi người trẻ tuổi kia ôm quyền hành lễ, Hoán Kiếm rút trường kiếm ra, “vèo” một tiếng đâm tới Phụng Duy Tĩnh.

Đối diện với kiếm khí hung mãnh xông đến, Phụng Duy Tĩnh nghiêng người, tránh khỏi trường kiếm sáng choang này. Ngay sau đó Hoán Kiếm Huy lại cầm kiếm quét ngang, lại bổ tới Duy Tĩnh, Phụng Duy Tĩnh lui nhanh, lại né ra. Bởi vì tránh né mà ống tay áo tung bay trên không mà vẽ ra hình một đóa hoa, bề ngoài Phụng Duy Tĩnh tuấn mỹ, thân thủ nhanh nhẹn, dáng người tuyệt đẹp, lập tức rước lấy tiếng thét chói tai của mấy nữ nhân dưới đài.

Hoán Kiếm Huy vừa nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh lại thoát khỏi công kích của mình, tâm trạng càng vội, lại liên tục tấn công mạnh. Bản lĩnh của Hoán Kiếm Huy vốn rất tốt, nhưng mà, gặp phải Phụng Duy Tĩnh do Lục Miểu chân nhân tự mình dạy dỗ, bản lĩnh tốt hơn nữa cũng như đùa giỡn trẻ con, vì vậy Phụng Duy Tĩnh chỉ né không đánh. Thường thường mà nói, chỉ né không đánh hơn phân nửa là bản lĩnh của mình không bằng kẻ địch chỉ có thể chọn lựa các biện pháp phòng thủ, nhưng trong mắt các cao thủ ở đây đều hiểu rõ, Phụng Duy Tĩnh không phải không địch lại Hoán Kiếm Huy, mà là đang để cho hần lối thoát, Hoán Kiếm Huy cũng rất rõ ràng điểm này, vì vậy càng thêm ra tay ngoan độc với Phụng Duy Tĩnh. Chỉ là, công kích mơ hồ như vậy cực kỳ tốn lực, huống chi dưới tình huống thi triển công kích cảm xúc của Hoán Kiếm Huy bất ổn, càng thêm hao tổn thể lực. Dần dần, trên trán Hoán Kiếm Huy nhỏ từng giọt mồ hôi, hô hấp của hần cũng dần dần rối loạn, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đánh bại Phụng Duy Tĩnh, bản thân nhất định sẽ bởi vì một mệt mà ngã xuống đất!

Hai mắt Hoán Kiếm Huy bạo ngược, hung hăng cắn răng, trường kiếm trong tay lập tức rời khỏi!

“Cách Không Ngự Kiếm!” Tất cả cao thủ ở đây đều giật mình đứng lên, Quan Nhạc Huyền lại càng thất thanh kêu lên.

Ngay sau đó, hai người trong sân liền bị vô số bóng kiếm bao vây lại!

Cách Không Ngự Kiếm là một trong những tuyệt học của Tây Kiếm phái, điểm đặc biệt chính là kiếm được người sử dụng nội lực rời tay mà múa, hơn nữa trong quá trình ngự kiếm, lại bắn ra vô số kiếm khí bén nhọn, hóa thành từng thanh kiếm sắc bén, bao vây kẻ địch lại, tiến hành giết.

Những người có mặt đều lo lắng nhìn đoàn kiếm trong sân, Viễn Trần đại sư ở trên đài chau mày, quy định luận võ đã nói rằng đến điểm mấu chốt thì dừng, chương môn Tây Kiếm phái này lại mù quáng liều mạng, động sát tâm, phải làm sao mới tốt đây? Lúc này lại không thể lên tiếng quấy rầy, phải biết, trong lúc cao thủ so chiêu, kiêng kỵ nhất chính là người ngoài làm phiền, này, ai!

Dưới đài, Phụng Tĩnh Xu mới vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện không khí trên đài không ngừng khàn trướng, một bên Tuân Thư cũng sợ hãi nắm vạt áo nàng, nàng và Tĩnh Ảnh nhìn nhau, lại nhìn trên đài, da.nlze.q;yd0/mn khoe môi mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Tuân Thư, đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày của hần.

Trên đài, đoàn kiếm kia càng ngày càng dày đặc, trong không khí mơ hồ có chút lạnh lẽo, hiện ra từng đợt từng đợt hương hoa. Quan Vân Nghĩa khẽ động mũi, hét lớn: “Không hay rồi, là Hoán Hoa Tây Kiếm! !”

Mọi người trên trận nghe vậy liền biến sắc, hoảng hốt nhìn về phía đoàn kiếm, Hoán Hoa Tây Kiếm, lại là Hoán Hoa Tây Kiếm!

Tuyệt đỉnh võ học Hoán Hoa Tây Kiếm của Tây Kiếm phái, là một chiêu kiếm pháp do tổ sư của Tây Kiếm phái tạo ra lúc sáng lập ra môn phái, kiếm pháp này cực kỳ bá đạo, lúc thi hành lấy khí lạnh đóng băng kẻ địch, lại lấy hương hoa có hiệu quả gây tê khiến cho kẻ địch hành động trở nên chậm lại, nhờ vào đó mà giết kẻ địch. Chiêu này chỉ có mỗi đời chương môn trước khi lâm chung bí truyền cho chương môn đời tiếp theo, do tân chương môn tự mình nghiền ngẫm học tập, vì vậy thiên hạ ngày nay, chỉ có một người hiểu được Hoán Hoa Tây Kiếm, hơn nữa, chưa từng có người nào có thể sống sót dưới chiêu này!

Tìm mọi người ở đây cũng đã nhảy lên đến cuồng hống, lúc đang tiếc hận lo lắng cho tên thiếu niên kia, một tiếng vang thật lớn truyền đến, đoàn kiếm dày đặc bao vây hai người, đột nhiên nổ ra!

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ đánh tới, cắt tới trên da thịt gây ra đau đớn, mọi người không khỏi vận công ngăn cản, dưới đài Phụng Tĩnh Xu đã sớm ôm Tuân Thư vào trong ngực, trước mặt hai người, ánh sáng màu tím nhạt như ẩn như hiện, Tử Linh lung đã bình tĩnh chặn lại kiếm khí tập kích.

Đợi đến khi mọi người mở mắt ra, trên đài chỉ còn lại bóng dáng màu trắng đứng lẳng lặng, dưới chân là Hoán Kiếm Huy đang nằm, chỉ thấy hần trợn trừng hai mắt, miệng to thở hổn hển, trên mặt hiện đầy mồ hôi, mái tóc màu đen cũng trong nháy mắt hoa râm.

Mọi người thất kinh, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh, thiếu niên áo trắng tuấn tú đó, hắn, từ trước tới nay, là người đầu tiên còn sống dưới Hoán Hoa Tẩy Kiếm! Đến cuối cùng hắn đã phá giải chiêu thức Hoán Hoa Tẩy Kiếm như thế nào vậy!?

Mọi người không hiểu, cũng chỉ có Phụng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh mới biết đáp án! Chỉ có bọn họ nhìn thấy, bên trong đoàn kiếm xoay như chong chóng kia, Phụng Duy Tĩnh đã phá giải chiêu này ra sao, thật ra thì, nói ra, vừa đơn giản, lại cũng khó khăn, mấu chốt là phải có nội lực cường đại. Hơn nữa chiêu này còn có một khuyết điểm mà người đời chưa từng phát hiện ra.

Đều nói chỗ lợi hại của Hoán Hoa Tẩy Kiếm chính là bao vây người trong đoàn kiếm khiến người không thể chạy trốn, nhưng mọi người không biết là, bên trong đoàn kiếm, đồng thời cũng là điểm yếu của Hoán Hoa Tẩy Kiếm, muốn phá giải, cũng chỉ có vận dụng nội lực cường đại từ bên trong trực tiếp phá ra. Mà trên đời này, dĩ nhiên là có người ngoài ba người Phụng Tĩnh Xu ra, sợ rằng cũng chỉ có Lục Miêu chân nhân mới có thực lực này, vì vậy, Phụng Duy Tĩnh có thể thắng, là không nghi ngờ chút nào.

Đấu bán kết trận thứ tư, Phụng Duy Tĩnh toàn thắng kết thúc.

Phụng Duy Tĩnh cũng lập tức nổi danh trong chốn võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66: Đệ Ngũ Long Quỷ

Tối nay, khách trong viện đặc biệt nhiều, mùi phấn son tràn ngập trong không khí, hun đến người cũng không chịu nổi.

Chỉ thấy trong viện mấy sư tử sư muội nổi thành một hàng, y phục đủ màu phát phới, đỏ ửng như gấm, người người then thùng e lệ, đôi mắt như nước ản tình, đào dạt sắc xuân. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Phụng tiểu vương gia vốn không muốn ném một chút tình ý nào cho tỷ muội người ta hết, cứ thế đánh vào sau lưng Phụng Tĩnh Xu, vì vậy Phụng Tĩnh Xu cũng bị không ít sát khí mang theo về xem thường bán tới, đối với lần này, Phụng Tĩnh Xu coi như không thấy, vẫn bình chân như vại làm chuyện của mình.

Sau khi trận đấu bán kết kết thúc Tĩnh Ảnh đã rời đi, Hiền vương gọi tới, bảo hắn đi điều tra một ít chuyện, phụ thân cho gọi, Phụng Tĩnh Xu không thể làm gì khác hơn để Tĩnh Ảnh đi.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trong viện mới rốt cuộc thanh tĩnh lại.

Ba người ra khỏi viện, nhàn nhã cười ngửa đến Đông Bình thành, hôm nay là ngày họp chợ, quan phủ quy định, vì là ngày họp chợ nên sẽ kéo dài thời gian đóng cửa thành đến giờ hội, thế nên lúc này trong thành vẫn náo nhiệt.

Ánh chiều tà dần tắt, đám người nhón nha nhón nháo, thỉnh thoảng nghe tiếng la của người bán hàng rong, khói bếp lượn lờ trong không trung, không ít người đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh tựa như một đôi tình lữ bình thường, mười ngón tay đan xen, tay nắm tay chen lẫn đi trong đám người đông đúc, Tuân Thư đi ở bên cạnh cũng kéo chặt tay Phụng Tĩnh Xu, ba người đi sóng vai, một tổ hợp kì lạ dần tới không ít người chú ý, chỉ thấy một vị thiếu nữ tướng mạo bình thường dưới con mắt mọi người lôi kéo tay của nam nhân, hai người nam nhân này, một tướng mạo tuấn mỹ, toàn thân áo trắng bông bành, giống như tiên, một người khác thì vẻ mặt hồn nhiên, một thân y phục lụa đỏ làm nổi bật lên gương mặt đáng yêu càng thêm đỏ thắm. Trên đường cái, có không ít người âm thầm mắng nữ tử kia không có quy củ, không biết liêm sỉ, cũng không ít phụ nhân ở sau lưng khạc nước bọt.

Chỉ là, Phụng Tĩnh Xu cũng không thêm để ý đến ánh mắt và suy nghĩ của mọi người, dắt Tuân Thư tò mò đi dạo quanh một vòng đường cái, thu hoạch được không ít, nào là mứt quả, mặt nạ, trống bỏi, điều giấy, dù sao chỉ cần là đồ chơi của tiểu hài tử, Tuân Thư cũng không bỏ qua, đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh cũng ôm một đồng đồ trong lòng, hai người nhìn nhau cười khò, Thư nhi đi dạo phố quét hết hàng hóa như vậy, có thể so với nữ nhân kiếp trước, thế nào cũng sẽ mua!

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của Phụng Tĩnh Xu, Tuân Thư mới thỏa mãn đi theo hai người vào Bách Tinh phường.

Sau khi ôm mấy thứ đồ trên tay giao cho tiểu nhị ca đưa đến Tuyên Bình bảo, đám người Phụng Tĩnh Xu tìm chỗ tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Trong lúc đợi mang thức ăn lên, Phụng Tĩnh Xu phát hiện một đôi tổ hợp thú vị.

Chỉ thấy ở một góc khác của đại sảnh, có hai người ngồi, một người áo lam tuổi còn trẻ và một người phụ nữ trung niên. Da nlze.quydo/nn Dựa vào thính lực nhạy bén, Phụng Tĩnh Xu nghe được hai người không tính là bình thường nói chuyện với nhau:

“Hi hi, bảo bảo.”

“Đại nương, người đừng có chọc com trong bát nữa.”

“Hi hi, bảo bảo ăn com com”

“Đại nương, com là ăn ở trong miệng, không phải lỗ mũi.”

“Bảo bảo ăn com com”

“Ai, đại nương, người cẩn thận, canh này còn nóng đấy.”

Phượng Tinh Xu chuyên chú nhìn chăm chăm người áo lam kia, giọng điệu ôn hòa, không bởi vì người phụ nữ trung niên kia cư xử như người ngu ngốc mà tỏ ra về bức mình, hơn nữa có thể chăm sóc phụ nữ kia rất cẩn thận, từ trong lời người áo lam kia nói, hẳn và người phụ nữ trung niên kia cũng không có bất kỳ quan hệ gì, thế thì, tại sao hẳn lại tận tâm chăm sóc phụ nữ kia chứ?

“Tĩnh nhi, nhìn cái gì vậy?” Phát hiện Phượng Tinh Xu khác thường, Phượng Duy Tĩnh lên tiếng hỏi.

“Duy nhi, chàng nhìn xem hai người kia đi.” Phượng Tinh Xu nói.

Men theo tầm mắt Phượng Tinh Xu, Phượng Duy Tĩnh nhìn về phía góc bàn kia. Lúc nhìn thấy hai người đó, trong lòng Phượng Duy Tĩnh xẹt qua một chút kinh ngạc, đợi sau khi nhìn kỹ, hẳn mới quay đầu lại nói với Phượng Tinh Xu: “Tĩnh nhi, người áo lam đó giống một người.”

“Người nào?” Phượng Tinh Xu thu hồi tầm mắt nhìn về phía Phượng Duy Tĩnh.

“Ta không xác định, “ Phượng Duy Tĩnh hơi nín thở, “Hình như hẳn là truyền nhân của Y Thánh.”

“Y Thánh?” Phượng Tinh Xu khó hiểu nói, “Làm sao chàng biết?”

Phượng Duy Tĩnh nhỏ giọng nói: “Tĩnh nhi, nàng nhìn kỹ tóc của người áo lam kia đi.”

Phượng Tinh Xu nghe vậy lại quay đầu nhìn về phía người áo lam, âm thầm vận khí, lấy tiên lực trong cơ thể tập trung ở mắt, tức khắc, đôi mắt đen nhanh chóng mở rộng, xung quanh đôi mắt đen mờ hồ tản ra ánh sáng màu tím, đẹp đẽ khác thường. Cảnh vật trước mắt cũng càng thêm rõ ràng, dưới sự tinh tường của đôi mắt, Phượng Tinh Xu rốt cuộc thấy được, ẩn ẩn dưới chân tóc có một chút màu trắng bạc, hóa ra là như vậy.

Phượng Tinh Xu thu hồi ánh mắt, đôi mắt yêu dị này cũng thay đổi trở về nguyên dạng, nàng gật đầu một cái, khẽ cười nói: “Hóa ra là màu bạc.”

Phượng Duy Tĩnh vừa nghe, gật gật đầu nói: “Màu bạc? Vậy thì không sai được, hẳn chính là truyền nhân của Y Thánh, Đế Ngũ Long Quỷ.”

Long Quỷ? Phượng Tinh Xu nghĩ tới vốn dĩ trong trò chơi kinh điển ở thế giới kia, Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện, trong hàng tiền tam có một quỷ hồn rất xinh đẹp, cũng không phải tên là Long Quỷ sao? Tóc xanh, áo lam, ha ha, không biết Long Quỷ này có thể biến thân giống với Long Quỷ đó hay không đây? Thật là mong đợi.

“Đặc trưng của Đế Ngũ Long Quỷ này chính là một đầu tóc bạc sao?” Phượng Tinh Xu hỏi.

“Không phải.” Phượng Duy Tĩnh lắc đầu, “Một đầu tóc bạc cũng không hiếm lạ, có người cũng trong một đêm mà bạc đầu, bởi vậy đó cũng không phải là cách phân biệt Đế Ngũ Long Quỷ, “ Phượng Duy Tĩnh nhìn về phía Đế Ngũ Long Quỷ, lại nói: “Người này từ trước đến giờ đều khiêm tốn, không muốn để người chú ý, vì vậy bình thường sẽ dùng thuốc nhuộm đen một đầu tóc bạc, người bình thường vốn sẽ không nhận ra, “ hẳn lại quay đầu cười nói: “Cũng chỉ có công lực của Tĩnh nhi mới có thể thấy rõ sự huyền bí dưới mái tóc đen này thôi.”

Phượng Tinh Xu cười cười, lúc này chủ quán cũng sắp đưa rượu và thức ăn lên, vì vậy hai người không hề nói chuyện với nhau về người này nữa, chỉ cúi đầu ăn com.

Ăn no nê, đợi khi ba người rời chỗ, Phượng Tinh Xu thính tai nghe thấy Đế Ngũ Long Quỷ thờ dài một tiếng:

“Nếu có thể tìm được Lục Miếu chân nhân trên đại hội võ lâm thì tốt.”

Ha ha! Đế Ngũ Long Quỷ, ta vốn định bỏ qua ngươi, thế nhưng chính ngươi muốn lọt vào trong tay của ta, vậy thì ta sẽ không khách khí!

Để lại một lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, rồi để tiểu nhị ca giao cho Đế Ngũ Long Quỷ, cũng nhấn lại để hẳn ngày mai đến Tuyên Bình báo. Ha, Nguyệt Phi à, ta đã tìm được cho Hạnh Lâm đường của ngươi một người làm công rồi đó!

Lúc ba người trở lại Tuyên Bình báo, bị cảnh tượng náo nhiệt trong viện của mình làm cho sợ hết hồn, chỉ thấy một đồng người quen đứng ở trong viện, Phượng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Quan Nhạc Huyền, dĩendn liequidoon bốn phu thê Phong Hoa Tuyết Nguyệt còn chưa nói, giữa không trung còn có bốn bóng đang đánh nhau đến náo nhiệt.

“Oa, tỷ tỷ, bọn họ đang làm gì vậy? Sao bọn họ bay được trên trời thế?” Tuần Thư thấy bóng người trong không trung, vui mừng lôi kéo tay áo Phượng Tinh Xu hỏi.

“Thư nhi ngoan, bọn họ đang chơi đùa đấy!” Phượng Tinh Xu nói.

“Chơi?” Tuấn Thư nghiêng nghiêng đầu, “Vậy Thư nhi cũng có thể chơi ở trên trời sao?”

“Ha ha, “Phượng Tinh Xu cũng chịu sờ sờ đầu Tuấn Thư, “Sẽ có cơ hội, hôm nào liền đưa Thư nhi đi bay.”

“Được, Thư nhi cũng muốn bay!” Tuấn Thư vui mừng vỗ vỗ tay.

Nghe được động tĩnh phía dưới, người ở phía trên nghe thấy giọng nói của Tuấn Thư, một bóng dáng trong đó liền nhanh chóng tách ra, vọt tót ba người đứng trên đất, Phượng Duy Tinh lắc mình đến chắn trước mặt hai người, đưa tay vận lực vung lên, đánh văng bóng người kia ra, chỉ thấy bóng dáng màu tím kia trở mình, khó khăn lắm mới tránh khỏi chưởng phong của Phượng Duy Tinh, rơi vào cách đó không xa.

Đồng thời, một giọng nói kiều mỵ vang lên: “Ai da! Muội tử, người bên cạnh muội là ai vậy, sao lại xuất hiện thêm một người lợi hại nữa thế?”

Phượng Tinh Xu nở nụ cười, đi lên trước nói: “Tỷ tỷ tốt, cách mở màn ra sân của tỷ đôi mới nhiều lần, thật là khiến muội muội vui mừng đó!”

Tâm Mộng Hồ một thân áo tím yêu kiều thờ hờn hờn, trên gương mặt đỏ thắm chảy xuống vài giọt mồ hôi, hào phóng cười một tiếng, nói: “Ha ha ha, tỷ tỷ ta ở nhà đợi muội hết kiên nhẫn rồi, đặc biệt chạy tới gặp muội muội, DI nào biết vừa lại đây liền nghe thấy một tiểu tiện nhân lắm mồm!” Nói xong, đôi mắt xinh đẹp hung tợn liếc nhìn một bóng dáng uyển chuyển trong đám ba người đầu với nàng kia.

Phượng Tinh Xu lập tức nhìn qua, à!

Chẳng phải đệ nhất mỹ nhân đó sao? Chỉ thấy lúc này hai gò má Khanh Dĩ Yên hiện lên dấu năm ngón tay đỏ bầm, bên phải còn mơ hồ lưu lại chút máu, mặt mày hốc hác! Lúc này đệ nhất mỹ nhân đang ác độc nhìn chằm chằm Phượng Tinh Xu và Tâm Mộng Hồ, răng thâm nghiến chặt, tức giận đến toàn thân phát run.

Phượng Tinh Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: “Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng ti tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muội muội không đứng đắn, tỷ tỷ ta thấy được, thường nàng hai cái bặt tai thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 67: Kết thúc

Phượng Tinh Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: “Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng ti tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muội muội không đứng đắn, tỷ tỷ ta thấy được, thường nàng hai cái bặt tai thôi.”

“Vị cô nương này, cũng không thể nói như vậy!” Yên Vô Nhai ở bên cạnh lập tức đứng dậy lớn tiếng quát.

“Không thể nói như vậy? Vậy ta phải nói thế nào?” Tâm Mộng Hồ liếc mắt nhìn Yên Vô Nhai: “Chẳng lẽ muốn ta nói đệ nhất mỹ nhân Khanh đại tiểu thư nói chuyện văn nhã, mắng chửi người không thô tục sao? Hay là nói Khanh đại tiểu thư tâm cơ thâm trầm, thích khích bác ly gián?”

“Ngươi! Yên nhi không phải loại người như ngươi nói!” Yên Vô Nhai giận đến phát run chỉ tay vào Tâm Mộng Hồ nạt: “Ngươi yêu nữ này, chớ có nói bậy!”

“Ha...! Yêu nữ?” Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, đưa tay đẩy ra tay Yên Vô Nhai đang chỉ về phía nàng, lắc mình tiến lên chọc chọc vào cái trán của Yên Vô Nhai châm chọc nói: “Ngay cả ta một yêu nữ cũng là yêu nữ quang minh chính đại, không sẽ nói xấu ở sau lưng người ta cái gì mà ‘ba nam một nữ dây dưa không rõ’ cái gì mà ‘không rõ lai lịch’, thế nào, ngươi như một tên tùy tùng đi theo sau mông đít Khanh đại tiểu thư nhà người ta, cũng rất trong sạch sao? Chẳng lẽ sau lưng nàng có một trang chủ phụ thân thì giỏi lắm sao? Tại sao nàng ở chỗ này lại nói người khác như thế?”

“Vị cô nương này, mỗi nói chuyện chú ý một chút, mặc dù sư muội nói chuyện quả thật có chút không thoả đáng, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương không hiểu chuyện, ngươi ít nói hai câu đi!” Hàm Tinh ở một bên vẫn im lặng không lên tiếng bước lên hai bước, thành khẩn nói.

“Đúng vậy, tỷ tỷ, chuyện này coi như xong đi, dù sao tỷ cũng động thủ đánh nàng, hôm nay xem mặt muội muội đây dần xếp ổn thỏa một lần đi!” Nhìn người xung quanh bởi vì Tâm Mộng Hồ nói mà về mặt khác nhau, có mặt hứng thú, có mặt hờn cười, ngoài Yên Vô Nhai và Hàm Tinh ra, người ở chỗ này vốn không muốn nói chuyện vì Khanh Dĩ Yên. Nghĩ kỹ lại, người ở chỗ này đều trải qua gió to sóng lớn, ngay cả bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, trong mười năm nay cũng lăn lộn trong giang hồ, loại trò lừa này của Khanh Dĩ Yên, tất nhiên không gạt được mắt những người ở đây, mọi người cũng chỉ nhìn nàng như nhìn một trò đùa. Hôm nay người tỷ tỷ tính tình nóng nảy này, tính cách hào sảng, là người ngay thẳng, không nghe được người khác nói xấu, cho nên, mới xé rách lớp nguy trang của Khanh Dĩ Yên, động thủ dạy dỗ nàng. Chỉ là, xem tính tình Hàm Tinh cũng không tệ, Phượng Tinh Xu quyết định tha cho nàng một lần.

Tâm Mộng Hồ nhìn Phượng Tinh Xu, lại nhìn Hàm Tinh, gật đầu nói: “Vây cũng được, xem mặt mũi muội muội ngày hôm nay ta liền tha cho ngươi một mạng, bớt tranh cãi một tí, nhưng ba câu cuối cùng vẫn phải nói, ngươi nói nàng muốn nói xấu người khác thì phải đường đường chính chính mà nói. Ta hận nhất chính là giờ trò ám chiêu ở sau lưng, nói nhiều làm gì? Muốn vu oan cho người ta, lại để cho bản thân mình thanh cao, phi! Thật là nguy hiểm từ, thật kỳ nữ! Còn nghĩ lập đền thờ trình tiết cho mình sao!”

Đột nhiên, “vụt” một tiếng, ánh bạc chợt lóe, thẳng tắp bay về phía Tâm Mộng Hồ!

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ngay cả Tâm Mộng Hồ cũng chưa kịp phản ứng!

Ngay lúc ngân quang đó sẽ đâm về phía tim Tâm Mộng Hồ, một bóng dáng quý mị đến trước mặt Tâm Mộng Hồ, hai ngón tay duỗi ra, lao đến kẹp lấy đạo ngân quang kia.

Theo thân kiểm nhìn lại, trên gương mặt dữ tợn của Khanh Dĩ Yên đều là vẻ căm hận bị vũ nhục và vui mừng ác độc khi trừ khử được người. Một kiểm này là nòng dùng hết toàn lực mà đâm tới, chỉ hy vọng có thể giết chết nữ nhân nói năng lỗ mãng tùy ý vũ nhục nàng này!

Nhưng nàng không ngờ, trong khoảng cách ám sát đánh bất ngờ gần như vậy, thậm chí có người có thể đủ phản ứng kịp thời ngăn cản nàng!

Ánh mắt của nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm Phượng Tinh Xu chỉ dùng hai ngón tay liền kẹp lấy thân kiểm, giọng căm hận nói: “Hoàng Vũ Tinh Xu! Tại sao ngươi luôn làm hỏng chuyện tốt của ta!”

Phượng Tinh Xu nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, “Chuyện tốt? Cái gì gọi là chuyện tốt? Chẳng lẽ chuyện tốt ngươi nói chính là giống như Khanh cô nương ban ngày ban mặt, nhiều người nhìn trừng trừng như vậy lại ám sát bằng hữu của ta sao?”

“Dĩ Yên!” Hàm Tinh ở bên cạnh cũng bị động tác này của Khanh Dĩ Yên làm cho sợ hết hồn, đợi nghe khi nghe được đối thoại của hai người liền phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt nghiêm nghị trách mắng Khanh Dĩ Yên, “Tại sao muội lại làm ra chuyện như thế !”

“Sur huynh!” Khanh Dĩ Yên không thể tin quay đầu nhìn sư huynh của mình, mặc dù sư huynh không thân cận nàng lắm, nhưng dù sao cũng là sư huynh của mình mà! Chuyện cho tới bây giờ, sao hắn lại quát ngược đến nàng rồi! da.nlze.quydo/nh “Sur huynh, sao huynh lại giúp người ngoài khi phụ ta!” Trong mắt Khanh Dĩ Yên lóe lên một tia phẫn hận, hai mắt đột nhiên rung rung, điềm đậm đáng yêu nhìn Hàm Tinh.

“Dĩ Yên, chuyện này vốn chính là muội có lỗi trước, người khác nói muội cũng nên thừa nhận, mặc dù vị cô nương này nói quả thật khó nghe, nhưng cũng chỉ là miệng nói thôi, tại sao muội có thể uống mạng người, tùy ý giết như vậy! Mạng người há là muội nói muốn giết thì giết sao!?” Lúc này Hàm Tinh rất thất vọng người sư muội tùy hứng làm bậy này, vì vậy cũng nghiêm khắc quát lớn Khanh Dĩ Yên.

“Sur huynh! Rõ ràng là nữ nhân này ra tay đánh ta trước, hiện giờ nàng lại vũ nhục ta, chẳng lẽ ta còn không thể phản kích sao!?” Khanh Dĩ Yên trắng xanh cả mặt, thân thể đơn bạc lao đảo muốn ngã, vẻ mặt bị phẫn nhắm thẳng vào Tâm Mộng Hồ.

“Hừ! Đệ nhất mỹ nhân người đẹp như thiên tiên, thì ra tâm địa lại như rắn rết!” Tâm Mộng Hồ tức giận tiến lên một bước, vừa tát Khanh Dĩ Yên một bạt tai, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, đánh mặt Khanh Dĩ Yên nghiêng về một bên, khóe miệng cũng chảy ra máu đỏ tươi.

“Yên nhi!” Yên Vô Nhai khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng tới kiểm tra.

Khanh Dĩ Yên đẩy Yên Vô Nhai ra, quay đầu hung hăng nhìn Tâm Mộng Hồ, “Ngươi! Ngươi được đẩy tiện nhân! Lại tới đánh ta!” Lúc này nàng đã hoàn toàn tức đến đỏ mặt, một cái tay khác nhanh chóng lấy ra mấy cây ngân châm bắn tới Tâm Mộng Hồ!

Lần này Tâm Mộng Hồ sớm có phòng bị, vừa nhìn thấy Khanh Dĩ Yên ra tay không bình thường lập tức lui ra, mà Phượng Tinh Xu ở bên lại đưa tay vận lực đẩy, quét toàn bộ mấy cây ngân châm đâm về phía một thân cây khô! Chỉ nghe “phập phập phập” mấy tiếng, từng cây ngân châm chọc thẳng trên thân cây, ở dưới ánh trăng còn lóe lên ánh sáng màu đen.

“A! Có độc!” Tâm Mộng Hồ vừa nhìn, lập tức gây khó dễ, “Tiểu tiện nhân, ngươi lại năm lần bảy lượt muốn hại ta!”

“Khanh cô nương, xin ngươi chú ý cử chỉ của ngươi, “Lúc này Phượng Tinh Xu cũng không bình tĩnh nữa, nữ nhân này, đầu tiên là mấy phen ngấm ngầm hại người vũ nhục nàng, hiện tại bởi vì chọc thủng lớp nguy trang của mình mà then quá thành giận, muốn xuống tay với bằng hữu của nàng, nàng thật sự không thể nhìn được nữa! “Khanh cô nương, con người cần phải biết làm việc thiện, dù phúc chưa tới, họa đã cách xa; người làm điều ác, dù họa chưa tới, phúc đã hết! Hôm nay ngươi lại lần nữa hạ độc thủ với bằng hữu của ta, ngươi phải nhận hậu quả!”

“Hậu quả!? Hậu quả gì!?” “Bởi vì Khanh Dĩ Yên giết người bằng thuốc độc thất bại lần nữa mà trở nên có chút tâm thần, “Ngươi đã nữ nhân lại lịch bất mình cũng dám gào ta sao!?”

“Chát!” Lại một tiếng tát tay rõ to, Khanh Dĩ Yên bị bạt tai lần nữa, chỉ là lần này, người động thủ là Phượng Duy Tinh, mà Khanh Dĩ Yên cũng bị một chưởng này của hắn mà bị đánh bay ra ngoài, “ầm” một tiếng, cái trán hung hăng đụng vào tường, từng dòng từng dòng máu tươi chảy ra.

“Yên nhi!” Yên Vô Nhai thấy thế lập tức chạy tới lấy tay che vết thương cho Khanh Dĩ Yên, quay đầu phẫn hận nhìn chằm chằm Phượng Duy Tinh: “Tại sao ngươi có thể động thủ đánh một cô gái yếu đuối chứ!”

“Bất luận là người nào, chỉ cần lên tiếng vũ nhục Tinh nhi, ta Phượng Duy Tinh, chắc chắn sẽ róc xương lóc thịt người này!” Phượng Duy Tinh âm trầm, trên người tản ra lạnh lùng tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm Khanh Dĩ Yên, nét mặt hung dữ này, khiến Khanh Dĩ Yên rung mình một cái, trong lòng sợ hãi, bất lực dựa vào Yên Vô Nhai.

Cảm thấy Khanh Dĩ Yên đến gần, Yên Vô Nhai tức giận, đồng thời trái tim cũng dâng lên vui sướng, vì vậy dùng sức ôm chặt Khanh Dĩ Yên, lớn tiếng nói: “Yên nhi vốn cũng không nói sai, nữ nhân kia nói năng lỗ mãng, đienddn lieqiudoon giết nàng cũng không quá đáng, người giang hồ từ trước đến giờ đánh đánh giết giết, trên tay nhiều thêm một mạng người thì có làm sao!”

“Hà? Theo như cách Yến công tử nói, coi như giờ phút này ta giết hai người cũng không sao chứ?” Một giọng nói trầm nhẹ vang lên, theo tiếng kêu nhìn lại, chính là Quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiên, bốn tỷ nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi và ba người Dụ Nhiên Vũ, Trang Trạch Dung, Hoa Song Tư ở bên cũng là về mặt giận dữ, tất cả đều hung dữ nhìn chằm chằm hai người.

“Này, này tất nhiên khác biệt!” Yến Vô Nhai áp ứng phản bác.

“Hà? Có gì khác?” Quân Đan Hiên hỏi.

“Ta và Yên nhi là danh môn chính phái giang hồ, nếu như các ngươi tùy tiện giết hại chúng ta, phụ thân chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn ngươi!” Yến Vô Nhai mang ra thân thế của mình.

“Ha ha ha!” Phụng Tịch Xu và Tâm Mộng Hồ đột nhiên phá lên cười.

“Các ngươi cười cái gì!” Yến Vô Nhai bị hai nữ nhân này châm chọc cười làm cho tức giận.

“Ta cười ngươi ngu ngốc!” Phụng Tịch Xu khinh miệt nhìn Yến Vô Nhai, “Ngươi một tên trẻ tuổi, lại bị sắc đẹp mê hoặc, không thấy rõ sắc mặt sau lưng người khác, hôm nay lại ở trước mặt của chúng ta tự nâng thân thế, ài! Nên nói ngươi ngu ngốc hay là đáng thương hại đây !?” Nói xong, Phụng Tịch Xu dựa người vào Tâm Mộng Hồ còn đang cười ở bên cạnh, “Ngươi còn biết người khác giết chết bọn ngươi rồi phụ thân của ngươi sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy các ngươi giết chết người khác xong phụ thân của người khác sẽ không giải quyết được gì sao?”

“Ha ha ha! Muội tử, thật là buồn cười quá, tỷ tỷ ta ngươi còn chưa có gặp qua người nào ngu xuẩn như vậy đâu!” Tâm Mộng Hồ hiểu được nói thẳng ra, chẳng muốn giấu giếm gì nữa.

“Ha ha! Đó là tất nhiên, ai kêu tỷ tỷ là thiên kim thừa tướng bỏ nhà ra đi nhiều năm như vậy! Khó trách người khác cũng không nhận ra tỷ!” Phụng Tịch Xu cười nói, giọng điệu nhẹ nhàng lạnh nhạt nói ra thân phận thật của Tâm Mộng Hồ.

Chỉ thấy sắc mặt Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên trầm xuống, trở nên trắng bệch.

Lúc này, Hàm Tinh thấy thế lập tức đứng dậy, ôm quyền nói: “Sư muội còn trẻ nên lỗ mãng, kính xin các vị tha lỗi! Xin các vị xem mặt mũi của Hàm Tinh, bỏ qua cho sư muội đi!”

“Ha ha, tỷ tỷ, tỷ nói nên làm sao đây?” Phụng Tịch Xu nhìn về phía Tâm Mộng Hồ rốt cuộc đã ngưng cười hỏi.

Tâm Mộng Hồ “chặc chặc” hai tiếng, đi lên trước quan sát Hàm Tinh tỉ mỉ một phen, một ý niệm đùa dai chợt lóe lên. Chỉ thấy nàng nâng lên một nụ cười tà ác nói: “Hôm nay sư muội của ngươi trên chộc bản tiểu thư, lẽ ra, ám sát thiên kim thừa tướng là phải bị bắt, nhưng chuyện này cũng có thể giải quyết riêng.” Nói xong, còn cái nhìn Hàm Tinh một cái đầy thâm ý.

“Giải quyết riêng thế nào, kính xin cô nương nói rõ.” Hàm Tinh cũng là người hiểu lý lẽ, lập tức hiểu ý trong lời Tâm Mộng Hồ nói.

“Rất đơn giản, tiểu tiện nhân kia nói hành vi của muội muội không đứng đắn, hừ, tỷ tỷ ta liền cũng không đứng đắn cho nàng xem! Ngươi! Từ hôm nay trở đi, làm nam nô (đầy tớ nam) cho bản tiểu thư một năm!” Tâm Mộng Hồ cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ vào Hàm Tinh ra lệnh nói.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

Khúc thành

“Giáo chủ tới chưa?” Một người áo đen gấp giọng hỏi.

“Khỏi bẩm hộ pháp, giáo chủ còn chưa tới.” Thủ hạ canh cửa báo cáo.

“Vậy phải làm sao bây giờ!” Người áo đen nóng nảy đi tới đi lui, không biết có nên đi tìm giáo chủ hay không! Giáo chủ đã từng ra lệnh rằng không thể rời khỏi Khúc thành, muốn ở đây chờ người đến, nhưng mà, chuyện này liên quan đến chuyện mà ngày trước giáo chủ đã ra lệnh, huống chi chuyện này vẫn là chuyện lớn hàng đầu trong tổ chức. Người áo đen liên tục suy nghĩ, rốt cuộc bất chấp, quyết định lập tức đi tìm giáo chủ trước!

Vừa mới xoay người, người áo đen liền nghe được một giọng nói: “Nghe nói ngươi vội tìm ta.”

Người áo đen mừng rỡ, giáo chủ đến rồi!

Vì vậy vội vàng quỳ xuống hồi đáp: “Khỏi bẩm giáo chủ! Hơn mười ngày trước thuộc hạ nghe được một cuộc đấu tài ở thanh lâu Túy Đông Tuyết ngay tại thành này, lúc ấy có một thiếu niên tự xưng họ Hoàng Vũ, thuộc hạ đặc biệt tới để bẩm báo!”

“Cái gì?” Người áo xanh vui mừng kêu lên thất thanh, “Ngươi nói thật!?”

“Thuộc hạ không dám lừa giáo chủ!”

“Người thiếu niên kia giờ này đang ở đâu!?” Người áo xanh bắt được cánh tay người áo đen rồi nắm thật chặt gấp giọng hỏi.

“Giáo chủ, lúc ấy thuộc hạ không nghe thấy thiếu niên kia nói muốn đi đâu, chỉ là ngày hôm sau nghe được hân và mấy người đi về phía Tuyên Bình bảo, có thể là đi tham gia đại hội võ lâm.” Người áo đen nói.

“Đại hội võ lâm sao?” Người áo xanh tự lẩm bẩm, sau đó cười nói: “Ông trời, người rút cuộc cũng có mắt! Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ! Là nàng, là nàng sao! Hoàng —— Vũ —— Tĩnh ——!”

Chỉ thấy bóng dáng màu xanh chợt lóe, chỉ để lại một câu trong không trung: “Nhanh tới Tuyên Bình bảo!”

Trong đại sảnh, chỉ còn lại một mình người áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Canh hai trăng thanh thưởng trà thơm*

*gốc là trà hương nguyệt nhu canh hai, hơi khó hiểu nên mình dịch ra như trên

Sau khi tiễn Khanh Di Yên và Yên Vô Nhai đi, trên sân chỉ còn lại đám người Phụng Tĩnh Xu, còn có Tâm Mộng Hồ đang dương dương đắc ý. Chỉ thấy nàng duỗi tay, kéo cổ áo Hàm Tĩnh bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa kêu lên: “Nam nô, chủ nhân của người mệt mỏi, tới đây bóp chân cho ta!” Nói xong, dẫn đầu đi vào trong sân.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười đối với hành động này của Tâm Mộng Hồ, cũng đều cùng đi theo vào viện.

Vào viện, Quan Nhạc Huyền trước phen phó người làm dọn dẹp đình viện phía đông, sau đó một nhóm người từ từ tản bộ bước đi thông thả về phía đình.

Tay trái Phụng Tĩnh Xu kéo Phụng Duy Tĩnh, tay phải kéo Tuấn Thư, ba người hài lòng mà tự nhiên đi ở phía trước, Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung và tám người còn lại đi theo phía sau, đi dạo dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, không có ai phát ra âm thanh, ngay cả Tuấn Thư luôn luôn hoạt bát đáng yêu cũng cảm nhận được yên tĩnh lúc này, im lặng mặc cho Phụng Tĩnh Xu dắt mình đi về phía trước.

Đoàn người đi tới trong lương đình, ngoài Hàm Tĩnh vừa mới bị giáng làm nam nô ra, tất cả những người còn lại đều ngồi xuống, người làm vừa lúc dâng trà nóng và điểm tâm lên.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng dịu dàng như nước, Phụng Tĩnh Xu gọi người làm lại, để cho bọn họ đi lấy một ấm nước sôi, mấy gói trà thượng đẳng và một lò lửa nhỏ tới đây.

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng hỏi: “Muội muội, muội muốn làm gì vậy?”

Phụng Tĩnh Xu cười cười: “Tỷ tỷ chờ thì biết.”

Thấy bộ dạng Phụng Tĩnh Xu thần bí như vậy, Tâm Mộng Hồ cũng không hỏi nhiều nữa, ngược lại nàng đặt sự chú ý lên Phụng Duy Tĩnh, hơn nữa càng nhìn càng kinh ngạc.

“Oa! Muội muội, tỷ tỷ thật không thể không bội phục số đào hoa của muội đó! Từng đoá từng đoá đều xinh đẹp như vậy, hai mươi mấy năm qua nam nhân mà tỷ gặp cộng lại cũng không bằng mấy vị xuất sắc bên cạnh muội đâu!” Tâm Mộng Hồ thờ dài nói.

“Ha ha, tỷ tỷ quá khen!”

Lại liếc về Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc và Hoa Ngọc Dung đối diện Phụng Tĩnh Xu, Tâm Mộng Hồ cười đùa nói: “Muội muội, bên cạnh muội cũng đã có ba nam nhân, cũng không ngại nhiều thêm ba người chứ? Muội cứ thu luôn ba nam nhân này thì thế nào? Bọn họ cũng không tồi đâu!”

Phụng Tĩnh Xu đen mặt, cười ha ha nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng nhạo báng muội muội ta, coi như muội muội có tâm, người ta cũng chưa chắc nguyện ý đâu!”

Vốn chỉ là nói chơi, ai biết Kim Bích Đặc ở một bên từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào đột nhiên lên tiếng: “Nếu Hoàng Vũ cô nương không ngại, Kim nữ tử cũng không ngại!”

“Đúng vậy! Khó có được một tri kỷ, Hoàng Vũ cô nương có tài hoa như vậy, Hoa nữ tử cũng sẽ quý trọng!” Hoa Ngọc Dung cũng mở miệng nói.

“A!?” Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc nhìn về phía Kim Bích Đặc.

“A. Lời nói và việc làm của cô nương làm cho Hàm Tiểu nhớ tới đường muội to gan kia của ta, chỉ tiếc năm xưa đường muội bá cáo nhân làm sư, đi theo sư phụ lên núi học nghệ, nếu không, Hàm Tiểu có thể dẫn cô nương đi gặp một phen, chắc hẳn hai người sẽ rất hợp nhau đấy?” Phụng Hàm

Tiểu ý vị thâm trường nhìn Phụng Tĩnh Xu.

“Ha ha! Vương gia coi trọng rồi!” Phụng Tĩnh Xu ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

“Ha ha! Có duyên thì sẽ gặp nhau!” Quan Nhạc Huyền vui vẻ nói.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, người làm đã bưng lên các món đồ Phụng Tĩnh Xu yêu cầu.

Phụng Tĩnh Xu lập tức đề người dọn dẹp bàn đá trong lương đình, sau đó đặt lò lửa nhỏ trên bàn đá, lấy trà ngâm vào trong ấm có chứa nước suối rồi nấu lên.

Phong Thanh tò mò hỏi: “Tiểu Khụ khụ, Hoàng Vũ cô nương, người đây là?”

“Ha ha, tối nay ánh trăng rất đẹp, ta muốn hướng dẫn cho mọi người hiểu được tinh hoa của trà đạo.” Phụng Tĩnh Xu nhả nhặn mỉm cười nói.

“Trà đạo?” Mọi người cùng lên tiếng, không hiểu nhìn Phụng Tĩnh Xu.

“Đúng, trà đạo.” Về mặt Phụng Tĩnh Xu lập tức nghiêm túc. “Các người phải nắm bắt được cơ hội ngàn năm có một lĩnh hội được loại cảm giác tinh tế này, da.nze.qủydo/mn đợi sau khi lĩnh hội được, thì sẽ biết trà đạo là nghệ thuật tao nhã cao thượng cỡ nào.”

“Cơ hội ngàn năm có một?” Tuyết Ảnh không hiểu hỏi: “Có ý gì vậy?”

“Có nghĩa cả đời chỉ có một lần.” Phụng Tĩnh Xu nói xong, bắt đầu lấy giọng điệu trầm nhẹ kể:

“Nhất oản hầu vẫn nhuận, nhị oản phá cô muộn.

Tam oản sưu khô trường, duy hữu văn tự ngũ thiên quyền.

Tứ oản phát khinh hãn, bình sinh bất bình sự, tấn hướng mao không tán.

Ngũ oản cơ cốt thanh, lục oản thông tiên linh.

Thất oản ngật bất dã, duy giác lưỡng dịch tập tập thanh phong sinh.

Bồng lai sơn, tại hà xử? Ngọc Xuyên Từ thừa thử thanh phong dục quy khứ.

Son thượng quân tiên tư hạ thổ, địa vị thanh cao cách phong vũ.

An đắc tri bách vạn ức thương sinh mệnh, đọa tại diên nhai thụ tân khổ.

Tiện vi gián nghị văn thương sinh, đáo đầu hoàn đắc tô tức phủ?”

Tạm dịch:

“Chén đầu hầu vị đượm nồng,

Chén hai nhất táo sạch không muộn phiền.

Chén ba rửa liền thực vị,

Chừa lại chẳng nghìn quyền thi thơ.

Chén tư vừa cạn không chờ,

Mồ hôi theo đấy lưng lờ tuôn rơi

Chuyện bất bình trong đời mấy độ

Cũng do dây phát lộ chân lông.

Chén năm kinh mạch đều thông

Chén trà thứ sáu cõi lòng khinh an

Chén trà thứ bảy xem đàng chẳng đặt

Nghe bên tai vắng vắng khinh phong

Nào đâu nước Nhược non Bồng

Ngọc Xuyên Từ quyết thừa phong trở về

Trong núi đó bốn bề Tiên ở

Địa vị cao cách trở gió mưa

Hay chẳng nổi nhọc sớm trưa

Vạn dân đội nắng dầm mưa dãi dàu

Hỏi quan Gián Nghị một câu

Những thương sinh ấy ngỗ hầu được ngoi?”

“Đây là một bài thơ rất nổi tiếng, đòi xưng《 Bấy tách trà thơ 》.”

“Uống trà có sáu quy tắc, theo thứ tự là ẩm nhân, ẩm địa, ẩm hậu, ẩm thú, ẩm cầm, ẩm lan.”

“Thường thức trà có ba điều.”

“Người ta nói ‘ đạo khả đạo, phi thường đạo ’(đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn).”

Trắng trong như nước, sáng chiều vào trong lương đình, thời gian giống như bước chân thả chậm, thông thả hưởng thụ hương trà thơm đậm đà trong làn khói nhẹ lượn lờ.

Một chén, tiếp một chén, Phụng Tình Xu chậm rãi nghiêng người rót trà thơm, hơn nữa thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ điểm nên thưởng thức như thế nào, nên thể nghiệm như thế nào.

Từ từ, trắng lên đỉnh đầu, trong đình vẫn chỉ có tiếng của Phụng Tình Xu, vang vọng.

Cho đến khi uống xong đến một ngụm cuối cùng, người trong lương đình đều lưu luyến không rời lấy tay vuốt nhẹ miệng chén, lại đặt cái chén ở dưới mũi người, tinh tế giữ lấy hương thơm còn lưu lại.

Thật lâu sau, Phụng Hàm Tiểu mới thấp giọng thờ dài một tiếng: “Thật đúng là cơ hộ ngàn năm có một.”

Tâm Mộng Hồ ngẩng đầu nhìn Phụng Tình Xu, kích động nói: “Muội muội, hiện tại tỷ mới phát hiện, những thứ trà ngày trước tỷ uống, tất cả đều vô ích!”

Phụng Tình Xu cười thu hồi ly trà, lại nhìn chút ánh trăng, nói: “Sắc trời đã khuya lắm rồi, mọi người muốn về nghỉ ngơi hay là.”

Tâm Mộng Hồ cướp lời nói: “Ta không đi! Thật vất vả mới gặp được muội muội, tối nay nói gì cũng cầm đèn nói chuyện tối, tán gẫu tận hứng mới phải!”

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, sau đó nhẹ giọng cười nói: “Hôm nay nhờ phúc của Hoàng Vũ cô nương, có thể phẩm được trà thơm này, tất nhiên coi cô nương là tri kỷ, hôm nay, chúng ta cũng không đi!”

Người nói là Kim Bích Đặc, Phụng Duy Tình nhạy cảm nhận thấy được trong ánh mắt hân hạnh nhìn Phụng Tình Xu chứa đầy tình cảm, tất nhiên, hân hạnh lại rất quen thuộc thứ đó. Cùng lúc đó, bên kia ánh mắt Phụng Hàm Tiểu nhìn Phụng Tình Xu cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Không có chú ý ba người khác thường, Phụng Tình Xu ngẩng đầu vỗ vỗ tay, “bóp bóp” mấy tiếng, một bóng dáng trắng như tuyết lập tức rơi vào trong lương đình.

“Oa! Thật đáng yêu!” Tâm Mộng Hồ mừng rỡ kêu lên. “Muội muội, đây là chim ưng sao? Tại sao toàn thân chim ưng có thể trắng như tuyết vậy?”

“Tuyết Ưng là một loại động vật rất có linh tính, mấy năm trước là do muội tìm được, hiện tại nó là con đường qua lại thư từ với người trong nhà.” Phụng Tình Xu sờ sờ đầu Tuyết Ưng nói.

“Oa!” Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên, khao khát nhìn về phía Phụng Tình Xu: “Muội muội, tỷ tỷ thật thích con Tuyết Ưng này, muội tặng nó cho ta có được không?”

Nhìn bộ dáng Tâm Mộng Hồ khao khát, Phụng Tình Xu cười khẽ, nói: “Muội đã nói, Tuyết Ưng là động vật rất có linh tính, dĩ nhiên liền ở trong lòng nó khác sẽ tự chọn ai làm chủ nhân mình. Nếu không thì thế này! Tỷ tỷ tới thuyết phục nó thử đi, xem có được không?”

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng gật đầu nói: “Được được được!”

Sau đó vươn tay bế Tuyết Ưng lên.

Nhắc tới cũng kỳ, thường ngày Tuyết Ưng chắc sẽ không tùy tiện để người ta ôm, nhưng hôm nay lại mặc cho Tâm Mộng Hồ ôm, ha ha, xem ra, nó cũng thật thích Tâm Mộng Hồ, ai ~ xem ra Tuyết Ưng muốn đổi chủ rồi!

Mọi người thường thức ánh trăng, thỉnh thoảng nhỏ giọng trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng nghe thấy Tâm Mộng Hồ lầm bầm lầu bầu thảo luận gì đó với Tuyết Ưng, lúc này, Tâm Mộng Hồ đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô: “A! Đồng ý!”

Mọi người bèn nhìn nhau cười, xem ra Tâm Mộng Hồ đã thuyết phục được Tuyết Ưng rồi.

Quan Nhạc Huyền đột nhiên nói: “Duy Tĩnh, hôm nay ngươi thật đúng là để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt đó! Bình thường nhìn ngươi như thư sinh nhu nhu nhược nhược, ai biết vừa động võ lại lợi hại như vậy!”

Quan Nhạc Huyền nói một câu khiến đám đông chuyển sự chú ý lên tới trên người Phụngơng Duy Tĩnh. Tâm Mộng Hồ nhảy tới nói: “Đúng đúng đúng! Hôm nay lúc ta tới cũng nghe thấy nhiều người ở đây đều nói ngươi, nói ngươi rất lợi hại!”

Nàng nhìn Phụngơng Duy Tĩnh, nói: “Không nhìn ra, quả thật không nhìn ra!”

Nghe lời Tâm Mộng Hồ nói, mọi người đều nhất trí gật đầu, lúc này, Hoa Ngọc Dung nói: “Nếu không, thừa dịp trước hoa dưới trăng, Duy Tĩnh huynh múa kiếm cho chúng ta xem được không?”

“Ý kiến hay!” Mọi người vỗ tay đồng ý.

Thình thịch khó chối, Phụngơng Duy Tĩnh không thể làm gì khác hơn là mỉm cười đi tới bên ngoài đình, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, múa.

Đột nhiên, dưới ánh trăng tĩnh lặng vang lên một hồi tiếng leng keng mạnh mẽ, một khúc 《ly huyền》 cùng xuất hiện dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Trận chung kết (1)

Bầu trời trong xanh, sáng sớm, đám người đã bắt đầu tụm năm tụm bảy chạy tới sân đấu võ, dọc theo đường đi mọi người đều đang thảo luận tình hình trong giới đại hội võ lâm.

Trận chung kết đại hội võ lâm ngoài việc ban đầu xem trọng Thiếu Lâm tự và Cái Bang ra, những môn phái còn lại đều bị loại ngoài dự đoán của mọi người, thật sự là ngoài ý muốn. Không nói tới Yến gia bảo có địa vị danh dự rất cao trong giang hồ, lần này môn phái ít được biết đến mà thắng lớn lại là một môn phái không biết từ nơi nào xuất hiện, Túc Sa môn.

Nhìn người trong môn phái kia dường như có quan hệ rất tốt với Quan gia, hai ngày nay lại rất thân cận với vương gia Phụngơng Hàm Tiểu của Lộng Phong quốc, thủ phủ Kim Bích Đặc của Hí Triều quốc, làm cho người ta không thể không tò mò, đến cuối cùng là môn phái đến từ đâu, lại có khả năng như thế!

Dọc theo đường đi ngoài việc thảo luận Túc Sa môn ra, còn có một chuyện có vẻ chấn động, đó chính là trong một đêm tối hôm qua, có không ít đệ tử trong hơn mười môn phái tham gia đại hội võ lâm bị người thần bí đánh tới nát! Những người này vào lúc sáng sớm hôm nay được đồng môn phát hiện trong phòng, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn, có người đã bị hủy dung, có người gãy tay gãy chân, thậm chí, còn có mấy người bị cắt đi đầu lưỡi!

Chuyện này một khi phát hiện, dẫn tới sự tức giận của các đại chưởng môn và sự khủng hoảng của người trong giang hồ, quần hùng không ngừng suy đoán, có phải người của Ma giáo trà trộn vào hay không? Mạo hành động lần này hòng gây ra sự khủng hoảng cho các hào kiệt sau đó thừa dịp rối loạn đoạt bảo? Trong lúc nhất thời, người người cảm thấy lo lắng, những môn phái nhỏ hơn, ở tại Đông Bình thành và những môn phái bên ngoài Tuyên Bình bảo trong lúc nhất thời cũng rối rít đi lên núi, ý đồ mượn cao thủ trên võ lâm đại hội tới bảo vệ mình, mà đường lên núi càng thêm đông đúc, việc canh giữ cũng càng thêm nghiêm ngặt.

Mặc dù không khí bên ngoài khẩn trương, đám người Phụngơng Tĩnh Xu vẫn không nhanh không chậm dùng xong bữa sáng rồi thông thả bước đi lên đến trên núi. Dọc theo đường đi, mọi người đều không chút nào để ý đến việc đoàn người chỉ chỉ chỏ chỏ, thì thầm không ngừng.

Chờ đến khi mấy người ngồi vào chỗ, Tâm Mộng Hồ lại kinh ngạc một phen, ngồi ở trên ghế mới lấy thêm, ném hoa quả do Hàm Tĩnh bóc, cực kỳ mãn nguyện.

Mà một bàn này, cũng thành tiêu điểm được mọi người chú ý.

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người tò mò nhìn một bàn Phụngơng Tĩnh Xu, lại len lén liếc nhìn sắc mặt tồi tệ của trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đại đệ tử của Ngọc Tranh trang lại chạy đến Túc Sa môn, hơn nữa còn làm công việc của hạ nhân cho người ta, nhìn giống như một nô bộc vậy!?

Trong số mọi người, không thiếu người có cơ hội liếc trộm đề nhất mỹ nhân vô lâm, nhưng lại khiến bọn hắn thất vọng, giai nhân ngày thường đẹp như thiên tiên, hôm nay lại lấy lụa trắng che mặt, không thấy được dung nhan như ngọc của mỹ nhân.

Chỉ chốc lát sau, bốn trọng tài ngồi vào vị trí, người chủ trì lên đài, tuyên bố quy tắc trận chung kết.

Vẫn rút thăm như trước, hai hai đánh nhau, sau đó còn lại hai người tranh đấu chức vị Minh chủ vô lâm. Vẫn là do Phụng Duy Tĩnh lên đài, và ba người phương trượng Tuệ Năng, Phong Bất Diên, Yến Phi rút thăm, ra vòng tỷ thí thứ nhất, trận đầu do Tuệ Năng đấu với Yến Phi, trận thứ hai do Phụng Duy Tĩnh tỷ thí với Phong Bất Diên.

Cuộc tranh tài rất nhanh đã bắt đầu, Yến Phi và Tuệ Năng ôm quyền hành lễ ở trên đài, về mặt hai người đều thoải mái, bắt đầu nhân hạ trò chuyện với nhau, hơn nữa không ngừng âm thầm vận nội lực, khí lưu trên trận từ từ bắt đầu cường đại lên, da.nlze.qu; ydo/mn nội lực của hai người thâm hậu va chạm dần tới luồng khí lưu quét dọc theo sân võ, xẹt ngang qua mặt khiến mọi người đều đau đốn, vội vàng vận công hộ thể.

“A! Lão đầu Thiếu Lâm vẫn còn lợi hại như vậy!” Tâm Mộng Hồ khoan thai tự đắc ăn trái cây, hơn nữa còn thỉnh thoảng chỉ điểm Hàm Tĩnh đi lấy những thứ điểm tâm mới lạ cực kì mỹ vị kia, có lúc còn ác chỉnh Hàm Tĩnh một phen.

“Tỷ tỷ đã từng tỷ thí với phương trượng Tuệ Năng sao?” Phụng Tĩnh Xu cười hỏi.

“Dĩ nhiên! Mấy năm trước lúc đêm khuya ta tò mò xông vào Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tự này cũng không phải hư danh, canh giữ quả nhiên rất nghiêm ngặt, nhưng mà ta vẫn xông vào được, cuối cùng lại gặp phải lão đầu này đấu với hắn một trận, sau cùng bị thua mấy chiêu, hừ, tỷ tỷ ta chưa từng thua bao giờ, lại thua ở trên tay lão đầu này, không thể không nói người này quả thật vô cùng ghê gớm.” Tâm Mộng Hồ có chút không cam lòng nói, sau đó lại hừ hừ một tiếng, “Hai năm qua tỷ tỷ chăm chỉ khổ luyện, võ công lại tiến bộ không ít, ngày nào đó lại đấu với lão đầu này!”

“Ha ha!” Phụng Tĩnh Xu mỉm cười đối với người tỷ tỷ thỉnh thoảng lại giở tính trẻ con này.

Hai người nói chuyện với nhau, Yến Phi và Tuệ Năng đã bắt đầu di chuyển.

Chỉ thấy Yến Phi nhanh chóng giở quyền về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng vận khí vào lòng bàn tay bắt được quyền cước mạnh mẽ của Yến Phi, một tay Yến Phi lập tức biến đổi đưa lực vào ngón tay, chụp về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng đưa tay chặn lại ngón tay của Yến Phi, đồng thời đưa chân ra đá Yến Phi, một tay Yến Phi bị nắm, rút ra không được, chỉ có thể toàn lực lùi người về phía sau, nhưng cũng đã trễ, bị nội lực trong người Tuệ Năng đá một cước, miễn cưỡng dừng lại, chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, “phụt” một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi.

“Phụ thân!” Yến Vô Nhai đứng cạnh võ đài khẩn trương kêu một tiếng, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức chạy tới kiểm tra thương thế của phụ thân.

Giờ tay lên trán an ý bảo Yến Vô Nhai bình tĩnh chớ nóng, Yến Phi đưa tay lau đi máu tươi bên miệng, nhìn Tuệ Năng đứng yên ở trước mặt hắn, cười vang nói: “Phương trượng mấy năm không gặp, võ công lại tiến bộ hơn với trước kia không ít!”

Phương trượng Tuệ Năng chấp tay trước ngực, nói: “A di đà Phật! Yến thí chủ quá khen! Vừa rồi tỷ võ nhất thời thất thủ, đã thương thí chủ, hiện giờ thí chủ vẫn còn trụ được chứ?” Tuệ Năng lo lắng hỏi.

“Không sao cả!” Yến Phi ôm ngực ho hai tiếng nói.

“Như vậy, chúng ta tiếp tục đi!” Tuệ Năng làm ra dấu tay “mời”.

“Khụ khụ!” Yến Phi lại ho hai tiếng, trên mặt xẹt qua một tia không cam lòng, một tia bất đắc dĩ, sau đó mặt dút khoát ôm quyền nói với Tuệ Năng: “Phương trượng võ công cao cường, Yến mạo cam bái hạ phong!”

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao!

Cuộc so tài vừa mới bắt đầu không lâu, sao Yến Phi lại nhận thua chứ!

Tất cả mọi người đều bất ngờ nhìn Yến Phi trên đài, về mặt Tuệ Năng cũng là quan tâm hỏi: “Yến thí chủ, có phải vừa rồi lão nạp xuống tay quá nặng hay không?”

Yến Phi lắc đầu một cái, nói: “Phương trượng không nên tự trách, đúng là Yến mạo cảm thấy không bằng, trận này Yến mạo tự nguyện nhận thua!” Nói xong, chuyển sang nói với người chủ trì dưới đài: “Xin tuyên bố kết quả đi!”

Người chủ trì sùng sốt, lại nhìn bốn người trên đài, thấy bốn người đều không nói, chấp nhận hành động của Yến Phi, dĩenddn lieqiudoon vì vậy lên đài tuyên bố: “Trận đầu, phương trượng Tuệ Năng Thiếu Lâm tự thắng!”

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Yến Phi chậm rãi đi xuống đài, không ai chú ý tới, bàn tay che giấu bởi ống tay áo nắm chặt thế nào, nỗi đầy giận xanh, máu tươi nhuộm đỏ cả ống tay áo.

Thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc!

Lúc này, trong lòng Yến Phi tràn đầy thất vọng, tự oán trách chính mình!

“Hắn sao vậy?” Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

“Ha ha!” Phụng Duy Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, mĩa mai nói: “Tự gây nghiệt!”

“Cái gì?” Tâm Mộng Hồ không hiểu nhìn Phụng Duy Tĩnh Xu, chỉ thấy nàng cười thần bí, lại không nói. Tâm Mộng Hồ biết, người muội muội này chỉ cần không muốn nói, mặc người lôi kéo thế nào cũng kéo không ra được, vì vậy cũng không hỏi nữa.

Nàng nhìn Phụng Duy Tĩnh bên cạnh nói: “Tiểu muội phụ, chờ lát nữa thì tới phiên ngươi, ngươi cần phải dùng hết toàn lực đó! Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Tỷ tỷ ta còn chưa thấy thực lực chân chính của ngươi đâu! Tối hôm qua múa kiếm không tính, hôm nay ngươi phải dùng sức đánh cho tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ mở rộng tầm mắt, biết không!”

Phụng Duy Tĩnh hòa nhã cười một tiếng, nói: “Tối hôm qua không phải tỷ tỷ tự mình giao thủ với tiểu đệ rồi sao? Sao vẫn còn chưa đủ chứ?”

Tâm Mộng Hồ bĩu môi, nói: “Hừ! Cái đó mà tính là giao thủ hả? Còn không bằng một chiêu ngươi đánh tới hôm qua lúc vừa thấy mặt kia!”

Tối hôm qua hưởng thụ một bữa thịnh yến tai nghe mắt thấy, dưới ánh trăng mờ ảo, áo trắng bay múa, kiếm quang chớp lóe, một khúc đàn tranh của Phụng Duy Tĩnh hợp với một điệu múa kiếm của Phụng Duy Tĩnh, làm cho người ta lọt vào bên trong một cuộc yêu hận tình thù, thỉnh thoảng lại đăng đăng sát sát, thỉnh thoảng cầm vận quán tình, một khúc tiếp theo, khiến lòng nàng cũng ngứa ngáy khó nhịn, rút kiếm của Hàm Tĩnh ra liền bay lên trước, chỉ tiếc này Phụng Duy Tĩnh cũng không có ý muốn đấu, chỉ cùng nàng đấu một phen rồi thu tay, khiến nàng vẫn chưa thỏa mãn.

Hôm nay có cơ hội thấy được Phụng Duy Tĩnh dụng võ, Tâm Mộng Hồ nói gì cũng không để Phụng Duy Tĩnh đánh hai ba lần rồi bỏ đi, vì vậy trước đài cao, trăm phương ngàn kế ép Phụng Duy Tĩnh đồng ý nhất định phải hết sức nghênh chiến.

Chỉ là, lời nói cũng chỉ một mình nàng nói, đến cuối cùng quá trình tỷ thí ra sao, vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 70: Trận chung kết (2)

Ngay lúc Tâm Mộng Hồ đang nói lầm nhảm, Phụng Duy Tĩnh đã đi lên võ đài.

Bộ dáng Phong Bất Điện vẫn là lời thôi léch thếch, nhưng mà lúc này Phong Bất Điện lại không có sự thoải mái như hôm qua. Về mặt hấn nghiêm túc đối mặt Phụng Duy Tĩnh, ngày hôm qua cái người trẻ tuổi bỗng nhiên nổi tiếng này, có lẽ là một đối thủ mạnh mẽ khác trong cuộc đời của hắn. Nghĩ như thế, trong lòng Phong Bất Điện dâng lên một cảm giác hưng phấn, cao thủ vẫn luôn cô đơn, võ lâm hiện nay, ngoài Lục Miếu chân nhân có hành tung bất định ra, cũng chỉ có mấy hòa thượng đầu trọc của Thiếu Lâm tự và mấy đại cường môn thỉnh thoảng có thể tỷ thí với hắn một phen, nhưng mà, cũng vài chục năm rồi, hàng năm đều nhìn mấy gương mặt cũ này, hắn đã ngấy rồi, hơn nữa còn thường xuyên qua lại, võ công của mấy người hắn cũng đã quen tới mấy phần, tất cả mọi người đều là người quen cũ, mặc dù tỷ thí cũng có phần hứng thú, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, thời gian trước hắn vẫn còn cảm khái võ lâm không có hậu sinh văn bối kiệt xuất, ai biết đi một chuyến đại hội võ lâm lại để cho hắn có được thu hoạch đáng ngạc nhiên như vậy!

“Tiền bối, xin chỉ giáo nhiều!” Phụng Duy Tĩnh ôm quyền nói.

“Ha ha! Không dám, không dám! Người trẻ tuổi, hôm nay để Phong Bất Điện ta so chiêu với ngươi một trận, đến đây đi!” Nói xong, Phong Bất Điện nhấc hai tay, làm ra tư thế hình rắn.

“Vây vẫn bối liên cung kính không bằng tuân mệnh!” Phụng Duy Tĩnh cao giọng nói, bay người lên trước, chen chân vào quét về phía Phong Bất Điện.

Phong Bất Điện thấy thế lập tức chuyển người về phía đất trống, đợi sau khi chân Phụng Duy Tĩnh lướt qua nửa vòng, mọi người hít một hơi lãnh khí, thì ra chỗ Phong Bất Điện đứng lại lõm xuống một cái rãnh nông sâu bằng nửa ngón tay! Trời ơi, trên sàn võ đài đều lát đá cẩm thạch thượng hạng, thông thường cao thủ coi như dụng hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm nứt, mà Phụng Duy Tĩnh lại chỉ lướt qua lại làm sàn đá cẩm thạch này lõm xuống một đường, việc này cần phải có nội lực cực kỳ thâm hậu!

Phong Bất Điện vừa nhìn, cười ha ha, không ngừng đưa tay tạo hình rắn, tựa như một con linh xà chuẩn bị chiến đấu, tùy thời công kích về phía kẻ địch bất cứ lúc nào, “Đủ hứng thú đây! Người trẻ tuổi, lại đến nào!” Nói xong, chủ động công kích. Chỉ thấy chân hắn đạp một cái, nhảy lên từ mặt đất bằng phẳng, “vèo vèo vèo” mấy tiếng, cong cong queo queo đánh úp về phía Phụng Duy Tĩnh, tay cong cong lúc mở lúc hợp, tựa như một con rắn xà mở miệng to như chậu máu, khạc lưỡi đuổi theo con rắn chạy trốn.

Phụng Duy Tĩnh nghiêng người về phía sau, khó khăn vượt qua đầu tay hình rắn của Phong Bất Điện, Phong Bất Điện nhảy lên phía trên Phụng Duy Tĩnh, một tay đồng thời mãnh liệt tấn công phần bụng mà Phụng Duy Tĩnh nghiêng về phía sau để lộ ra, mới vừa chạm đến bụng Phụng Duy Tĩnh, tay của hắn liền bị một luồng lực bắn ra, Di@en*dyan(lee^qu.donnn) rơi vào trong tay Phụng Duy Tĩnh, Phụng Duy Tĩnh một tay bắt được Phong Bất Điện, một tay kia lui về phía sau chống trên đất, đồng thời lại đưa chân phải ra đá về phía bụng cũng đang bị lộ ra của Phong Bất Điện.

Phong Bất Diện chỉ cảm thấy có một luồng gió mạnh mẽ xông về phía bụng, thềm kêu không tốt, vội vàng xoay người, nguy hiểm tránh khỏi một cú đá của Phụng Duy Tĩnh, vật áo không kịp thoát ra bị lực đá của Phụng Duy Tĩnh làm cho nát bấy, có thể thấy được sự mạnh mẽ của cú lực này.

Khó khăn tránh khỏi cú đá chân của Phụng Duy Tĩnh, Phong Bất Diện vấp một cái, thuận thế quán lên chân Phụng Duy Tĩnh, tay vừa rồi đánh úp về phía Phụng Duy Tĩnh cũng thu hồi lại rồi hung hăng đâm bàn tay Phụng Duy Tĩnh đã bắt hất lại, thân người cũng đồng thời lui về phía sau.

Phụng Duy Tĩnh buông ra bàn tay đã bắt được Phong Bất Diện, một tay kia đẩy ra miệng răn mà Phong Bất Diện đâm về phía mình, một chân khác dùng sức đạp trên mặt đất, nhảy lên.

Người ngoài chỉ nhìn thấy, hai bóng dáng một trắng một xám quấn lấy nhau, hai người đồng thời tung bay trên không trung, chỉ thấy hai bóng người kẻ nhau thật chặt, một lát bóng xám trượt đến phía trước bóng trắng, dieendaanleequydonn một lát bóng trắng lại quỹ mị lác mình đến sau lưng bóng xám, tay của hai người đều hời hợt đâm vào, mũi chân thỉnh thoảng điểm nhẹ trên mặt đất, lại lập tức bay lên giữa không trung.

“Muội, muội muội. . . .” Tâm Mộng Hồ tròn to hai mắt, lúng túng hỏi: “Chiêu này của tiểu muội phụ học được từ đâu vậy? Thật là lợi hại!” Cặp mắt nàng sáng lên nhìn hai người so đấu trên đài, hưng phấn nói: “Phong Bất Diện của Cái Bang là người điên điên khùng khùng, làm việc cũng ngoài dự tính của người khác, tính tình khó lường, bản lĩnh của hắn, là được bang chủ Cái Bang nhiệm kỳ trước truyền lại, sau lại cộng thêm tác phong tùy ý không câu nệ, một thân võ công biến hóa khó lường, làm người ta mịt mờ (không rõ), rất nhiều người cũng thua bởi trong tay hắn!” Nói xong, nhớ lại một lần kinh nghiệm thấy Phong Bất Diện đấu võ với người, vì vậy nàng lại nói: “Có một lần ta thấy được hắn đấu võ với người khác, cũng là dùng bộ công phu xà hình này, lượn trước lượn sau, quấn người nọ thật chặt, người nọ vốn không phân thân ra được, cuối cùng bị Phong Bất Diện quấn đến điên rồi, vốn ta định tìm cơ hội đi theo đấu với hắn, nhưng kể từ khi nhìn thấy được cảnh đó, ta liền quyết định không trêu chọc hắn!”

Phụng Tĩnh Xu thú vị hỏi: “Tại sao vậy? Võ công của Phong Bất Diện quả thật không tệ, đáng giá để tỷ tỷ đi khiêu chiến đó!”

“Nghĩ hay nhỉ!” Tâm Mộng Hồ hưng hân nói, “Muốn ta một nữ nhân xinh đẹp như hoa đây để Phong Bất Diện dán người vào lượn trước lượn sau, ta còn lâu mới đánh!”

“Ha ha! Thì ra là như vậy!” Phụng Tĩnh Xu cười cười.

“Nói đi nói lại, rốt cuộc tiểu muội phụ đã dùng chiêu thức gì vậy? Sao hắn không tách mình và Phong Bất Diện ra, ngược lại càng dính chặt vào vậy?” Tâm Mộng Hồ vừa nhìn hai người đánh nhau, vừa tò mò hỏi.

Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía hai người trên đài, chậm rãi nói: “Người bình thường bị rắn quấn thân đều hoảng loạn muốn ném rắn đi, như thế ngược lại càng dễ dàng chọc giận rắn, từ đó mệnh tan trong miệng rắn, nếu như lúc này kéo dài khoảng cách với rắn, sẽ cho xà một khe hở để công kích, đây là cách làm không sáng suốt, Dieenndkan/leequhydonnn ngược lại, nếu như quấn chặt người với rắn, khiến nó không tìm được thời cơ để công kích, ngược lại là một phương pháp bảo vệ tính mạng.” (khụ khụ, cái này, đây chỉ là Tiểu Ân nói đại, mọi người tuyệt đối đừng làm thật đó, thấy xà phải chạy mau.)

“Thì ra là còn có loại phương pháp này!” Tâm Mộng Hồ ngạc nhiên kêu lên.

“Ha ha.” Phụng Tĩnh Xu không nói thêm gì nữa, nhìn về phía hai bóng người trên đài dính nhau đã chẳng phân biệt được ta và ngươi, ho hai tiếng, cái này, tình thế này nhìn mờ ám sao sao ấy.

Đột nhiên, Phong Bất Diện đưa một tay về phía sau lưng, rút ra một cây gậy trúc xanh biếc, xoay chuyển trong tay, đâm về phía Phụng Duy Tĩnh gần ngay trước mắt!

Phụng Duy Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một màu xanh lá, sau đó một luồng khí lưu đâm về phía bên hông của mình, hắn vội vàng đưa bàn tay về bên hông, dùng sức, “cạch” một cái rút ra nhuyễn kiếm bên hông, vừa lúc chống lại gậy trúc Phong Bất Diện đâm tới!

Hai bóng người nhanh chóng tách ra, hai người đều vận khởi nội lực, từng người bắt đầu ngưng khí, trong lúc nhất thời, vũ khí của hai người cũng bắt đầu phát ra âm thanh “vù vù”.

Đột nhiên, Phong Bất Diện phát động thế công, chỉ thấy một cây gậy trúc của hắn hóa thành một đạo bóng xanh vung về phía dưới Phụng Duy Tĩnh, trên mặt đất phát ra tiếng vang “xoẹt xoẹt xoẹt”, Phụng Duy Tĩnh vốn còn chưa kịp nữa thấy rõ bóng gậy trúc, chỉ có thể dựa vào cảm ứng phương hướng gậy trúc trong không khí, không ngừng thoát ẩn thoát hiện, đồng thời kiếm trong tay cũng đâm về trên người Phong Bất Diện, da.nlze.qydo/mn bởi vì Phụng Duy Tĩnh công kích vô cùng mãnh liệt, Phong Bất Diện cũng không rảnh bận tâm công kích phía dưới Phụng Duy Tĩnh, tay rút lại, gậy trúc liền dựng lên, quấn với nhuyễn kiếm của Phụng Duy Tĩnh, cũng hóa thành một vòng bóng xanh, bao vây Phụng Duy Tĩnh trong đó, tránh thoát không ra.

“Ha ha, Đà Cầu Bồng Pháp!” Phụng Tĩnh Xu cảm thấy thế giới này thật rất kỳ diệu, mặc dù xuyên đến một thời không khác, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những món đồ quen thuộc ở thế giới đó, hơn nữa, ngay cả một chiêu thức hư ảo trong tiểu thuyết võ hiệp cũng trở thành thực tế.

“Muội muội, hóa ra muội biết bộ võ công này sao?” Tâm Mộng Hồ hỏi, “Bộ võ công này chính là tuyệt chiêu của Cái Bang, do tổ sư gia của Cái Bang sáng chế, một cây gậy trúc màu xanh biếc có thể chỉ đông đánh tây, vô cùng sắc bén. Trên giang hồ có không ít người nghe thấy gậy mà biến sắc!”

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, nhìn về phía hai người chiến đấu kịch liệt trên đài, quả thật rất lợi hại.

Phụng Duy Tĩnh bị gậy trúc này cuốn lấy, thoát ra không được, gậy trúc và nhuyễn kiếm cũng không phải là thân người, không thể nào gần sát được, trong lòng suy nghĩ chốc lát, lập tức quyết định động tác kế tiếp.

Chỉ thấy sau một khắc, Phụng Duy Tĩnh liền thoát người ra, cũng trong lúc đó, một luồng nội lực mạnh mẽ xông lên lòng bàn tay, dinendian.loqid]on lúc này, người khác đều kinh ngạc nhìn thấy sau khi Phụng Duy Tĩnh thoát ra trong tay không có nhuyễn kiếm, mà bên trong đoàn bóng xanh đó, vẫn có một đạo ngân quang thỉnh thoảng lóe lên!

“Cách Không Ngự Kiếm!!!” Tất cả mọi người khiếp sợ đứng lên, thất thanh kêu to!

“Không, không thể nào, không thể nào!” Sắc mặt Hoán Kiếm Huy tái nhợt nhìn thần thái người trẻ tuổi trên đài thần nhiên cách không bắt đầu ra dấu tay, trong đoàn bóng xanh kiếm bạc dưới sự chỉ huy của chủ nhân dao động tán loạn, trong đầu trống rỗng, thân hình bất ổn loạn choạng, không dám tin công phu cao cấp của Tây Kiếm phái giờ phút này lại được một thiếu niên gần mười lăm tuổi sử dụng!

Hắn dám khẳng định, bộ công phu này ngoài hắn và năm mươi đệ tử ra, căn bản không có tiết lộ ra ngoài, như vậy người trẻ tuổi này sao lại tập được Cách Không Ngự Kiếm đây!?

Chẳng lẽ, chỉ bằng thời gian đánh nhau ngắn ngủi ngày hôm qua, hắn liền học được sao!? Nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn càng thêm trắng bệch!

“Oa! Muội muội, muội muội! Muội phu thật là lợi hại!” Tâm Mộng Hồ kích động nhảy lên, hưng phấn giọng quyền lớn tiếng kêu lên: “Làm rất khá! Tiểu muội phu, thật là giỏi lắm!”

Phụng Tĩnh Xu vội vàng kéo Tâm Mộng Hồ xuống, mặt đen lại, tỷ tỷ này, cũng quá hưng phấn rồi!

Trên đài Phong Bất Điện thấy Phụng Duy Tĩnh sử dụng “Cách Không Ngự Kiếm”, trong bụng hoảng hốt, thầm nói: người trẻ tuổi này thật sự khó lường! Lại có thể có tu vi này, thật là anh hùng xuất thiếu niên!

Trong lòng mặc dù tán thưởng, trên tay Phong Bất Điện lại càng hưng phấn hơn, bởi vì Phụng Duy Tĩnh đã rời khỏi hiện trường, dĩenddn liequidoon Phong Bất Điện vừa không có năng lực Cách Không Ngự Kiếm, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đấu với một thanh kiếm, hơn nữa còn tìm kiếm cơ hội bẻ thanh kiếm này làm hai đoạn.

Nhưng, không đợi hắn đến chém đứt nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm này đột nhiên lóe lên ánh bạc, “cách”, đâm vào một chỗ khác của gậy trúc, hơn nữa nhanh chóng làm phá vỡ gậy trúc!

Chỉ nghe “bùng bùng” mấy tiếng, nhuyễn kiếm đã đứng thẳng ở trung tâm đóa hoa do mảnh trúc tạo thành, những mảnh trúc khác, là phần đuôi gậy trúc ở trên tay Phong Bất Điện, xung quanh nhuyễn kiếm còn tràn ngập một lớp bụi nhỏ, hiển nhiên là khói bụi do gậy trúc bị phá vỡ ra.

Trong lúc nhất thời, trên đài tỷ vô chột yên tĩnh, tất cả đều dừng lại, chỉ có mấy hạt bụi còn đang lơ lửng trong không trung.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Từng mảnh trúc rớt xuống đất, Phong Bất Điện cúi đầu nhìn đồng bạn đi theo mình nhiều năm, trong lòng xẹt qua một chút không nỡ, hắn dứt khoát ngẩng đầu lên, không câu nệ cười một tiếng, hắng giọng nói: “Tiểu huynh đệ, công phu quả nhiên tốt, lão phu nhận thua!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 71: Trận chung kết (3)

Trận tỷ thí thứ hai, dưới một tiếng “nhận thua” của Phong Bất Điện mà kết thúc.

Mặc dù hai người đều đã đi xuống võ đài, mọi người đều vẫn đắm chìm trong cuộc tỷ thí đặc sắc vừa rồi.

Phụng Duy Tĩnh khí định thần nhàn trở lại bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, Tuân Thư vỗ vỗ tay “bốp bốp”, ngây thơ tán thưởng nói: “Tĩnh ca ca, huynh rất lợi hại đó!”

“Há? Thư nhi xem hiểu sao?” Phụng Duy Tĩnh dịu dàng cười một tiếng, nhìn về mặt Tuân Thư ngây thơ hỏi.

“Thư nhi đương nhiên nhìn hiểu!” Tuân Thư nghiêm túc gật đầu, hai tay hắn bắt được ống tay áo Phụng Duy Tĩnh, lắc lắc nũng nịu nói: “Tĩnh ca ca thật là lợi hại, Tĩnh ca ca cũng biết bay bay!”

“Tĩnh ca ca có thể bay là rất lợi hại sao?” Phụng Tĩnh Xu buồn cười hỏi.

“Đúng vậy!” Tuân Thư đương nhiên gật đầu nói.

“Ha ha!” Phụng Tĩnh Xu điểm nhẹ trên chóp mũi Tuân Thư, vẻ mặt cưng chiều.

“Oa oa oa! Tiểu muội phu, thật không nhìn ra ngươi lại lợi hại như vậy!” Tâm Mộng Hồ phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn động kinh ngạc, lắc mình

đi tới bên cạnh Phụng Duy Tĩnh, hưng phấn vỗ vỗ bả vai Phụng Duy Tĩnh, nhao nhao muốn tỷ thí nói: “Tiểu muội phụ, sao, lúc nào sẽ so với tỷ tỷ đây một trận đi!”

Phụng Duy Tĩnh cười nhạt, lắc lắc đầu nói: “Võ công tỷ đã rất cao, không cần phải tìm tiểu đệ khoa tay múa chân.”

“Hừ! Lời này của ngươi là có ý gì?” Tâm Mộng Hồ dựng mày lên, trợn mắt nhìn Phụng Duy Tĩnh, “Có phải đang châm chọc tỷ tỷ không!?”

“Không phải vậy, “ Phụng Duy Tĩnh vẫn ôn hòa nói: “Ta sẽ không giao thủ với bằng hữu của Tĩnh nhi.”

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lập tức nhảy lên hét lớn: “Muội muội! Ta muốn tuyệt giao với muội!”

“Xi!” Phụng Tĩnh Xu lập tức bật cười, nâng nhìn Tâm Mộng Hồ trước mặt nói: “Tỷ tỷ, không phải chứ? Vì tỷ võ mà tỷ lại tuyệt giao với muội? Chẳng lẽ tỷ cũng không muốn ăn đồ ăn ngon nữa sao?”

“Ách! Ách.” Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lộ vẻ do dự, một bên là thức ăn ngon, một bên là võ công, rốt cuộc phải làm gì đây?

Nàng khổ não nhíu lại đôi mày thanh tú, thức ăn ngon, võ công, võ công, thức ăn ngon, rốt cuộc chọn cái nào.

Đúng lúc ấy, trên đài truyền đến tiếng của người chủ trì: “Trận chung kết đợt thứ hai bắt đầu! Xin hai vị trùng cử lên đài!”

Phụng Tĩnh Xu thân mật nắm chặt tay Phụng Duy Tĩnh, khích lệ nói: “Cố gắng lên! Cần thận chớ bị thương!”

Phụng Duy Tĩnh trở tay cầm bàn tay mềm của Phụng Tĩnh Xu, nở một nụ cười đầy dịu dàng, sau đó đứng dậy đi lên võ đài.

Trên đài tỷ võ, vẻ mặt Tuệ Năng thận trọng, mặt đối mặt với Phụng Duy Tĩnh.

Người chủ trì đứng ở giữa hai người, cao giọng tuyên bố: “Trận đấu loại cuối cùng giành chức Minh chủ võ lâm, chính thức bắt đầu ——”

“Chờ một chút! !” Lời còn chưa dứt, một giọng nói hùng hậu cắt đứt người chủ trì.

Mọi người tò mò theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là trang chủ Ngọc Tranh trang, Khanh Ngọc Tranh!

“Khanh trang chủ, sao vậy?” Quan Văn Nghĩa thân là người làm chủ, đứng lên hỏi.

“Quan minh chủ, các vị võ lâm đồng đạo!” Khanh Ngọc Tranh phi người lên đài, trước ôm quyền hành lễ với bốn vị trọng tài, sau đó lại hành lễ với các nhân sĩ võ lâm dưới đài, rồi nói: “Vốn sẽ tiến hành trận đấu cuối cùng, Khanh mỡ cũng không nên nói nhiều, nhưng trong lòng Khanh mỡ có một nghi vấn, Khanh mỡ cho là rất cần thiết để biết rõ, cái này không chỉ là vì cời ra nghi vấn trong lòng Khanh mỡ, càng là vì phụ trách cho các vị đang ngồi đây!”

Khanh Ngọc Tranh nói một hồi, dẫn tới mọi người bàn luận xôn xao, là chuyện gì nghiêm trọng như thế? Khiến trang chủ Ngọc Tranh trang cắt đứt việc cử hành đại hội võ lâm, còn nói có liên quan đến bọn họ, mọi người không khỏi tò mò.

Trên đài bốn người nghe vậy như rụng mày, bốn người nghiêng người về phía trước nhỏ giọng thương nghị.

“Muội muội, muội thấy hắn sẽ nói chuyện gì đây?” Tâm Mộng Hồ nhỏ giọng hỏi.

Phụng Tĩnh Xu vừa bóc quả cho Tuấn Thư, vừa liếc Khanh Ngọc Tranh một cái, châm chọc cười nói: “Tôm tép nhai nhép!”

“Ngươi!” Hàm Tĩnh nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói: “Hoàng Vũ cô nương, mời tôn trọng một chút!”

Phụng Tĩnh Xu không để ý Hàm Tĩnh, tiếp tục dứt Tuấn Thư ăn. Ngược lại Tâm Mộng Hồ như rụng mày, châm chọc: “Thế nào, thân làm nam nô ở đây, tâm lại hướng về sự phụ của mình à?”

Hàm Tĩnh ngẩn ra, cúi đầu không nói.

Tâm Mộng Hồ hừ lạnh một tiếng: “Nếu lại xuất hiện loại chuyện như vậy, đừng trách chủ tử ta làm ra chuyện gì!”

Hàm Tĩnh phun ra một chữ “vâng”, liền không nhiều lời nữa.

Trên đài sau khi bốn người thương nghị một phen, Quan Văn Nghĩa nói: “Khanh trang chủ có nghi vấn gì xin mời hỏi đi!”

Khanh Ngọc Tranh lấy được cho phép, ôm quyền nói tạ ơn, xoay người đối mặt mọi người dưới đài nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, mọi người đều biết, lần đại hội võ lâm này là môn phái có được thư mời mới có tư cách tới tham gia, hơn nữa điều kiện về môn phái và chương môn được mời rất nghiêm khắc, nhưng mà, lần này trên đại hội có một môn phái đột nhiên xuất hiện, trước đó trong chốn võ lâm vốn chưa từng nghe qua bất kỳ tin tức liên quan tới bọn họ, vì vậy đối với tư cách dự thi của môn phái này chúng ta có nên hỏi trước hay không?”

Khanh Ngọc Tranh ngấm ngầm hại người nói một hồi, toàn bộ ánh mắt của đám đông chuyển về phía đám người Phụng Tĩnh Xu tự xưng “Túc Sa môn”.

Thấy lực chú ý của mọi người đều chuyển tới trên bọn người Phụng Tịch Xu, Khanh Ngọc Tranh lại nói: “Mọi người đều biết, tối ngày hôm qua có mấy người của môn phái bị người thần bí công kích, chúng ta và các vị võ lâm đồng đạo ở Tuyên Bình bảo đều là danh môn chính phái trên võ lâm, không biết làm loại hành động đánh lén trong đêm này, càng sẽ không xuống tay tàn nhẫn như vậy, vì vậy bên trong bảo chỉ có duy nhất một môn phái không rõ thân phận thì có hiềm nghi rất lớn!” Khanh Ngọc Tranh vừa dứt lời, liền nhìn thấy sắc mặt người của các môn phái đang ngồi đại biến, đồng thời ánh mắt hoài nghi và nghi kỵ không ngừng quét về phía đám người Phụng Tịch Xu, không ngừng phỏng đoán chuyện tối ngày hôm qua đến cùng có phải bọn họ gây nên hay không.

Khanh Ngọc Tranh tiếp tục nói: “Huống chi tiểu nữ có thể làm chứng, người của Túc Sa môn này trước vốn không biết tham gia đại hội võ lâm phái cận thư mời, bọn họ là ở nửa đường gặp được tiểu nữ và Vô Nhai công tử của Yến gia bảo, liền muốn cùng bọn họ trà trộn vào đây!” Vừa dứt lời, một bóng dáng nhu nhược chậm rãi lên đài, dịu dàng mà nói: “Đúng, Dĩ Yên có thể chứng minh, Túc Sa môn này vốn là giả, ở Châm Bích thành tiểu nữ gặp phải Vô Nhai công tử, bọn họ đi theo sau lưng Vô Nhai công tử, muốn cùng chúng ta đi đến đại hội võ lâm, sau đó ta và Vô Nhai công tử phát hiện bộ dạng bọn họ khả nghi, vì vậy dọc đường nghĩ biện pháp bỏ rơi bọn họ, đúng không, Vô Nhai công tử!” Khanh Dĩ Yên xoay người ôn nhu hỏi Yến Vô Nhai.

Yến Vô Nhai ngẩn ra, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy Yến Vô Nhai không nói lời nào, Khanh Dĩ Yên lên giọng nói: “Vô Nhai công tử, ngươi còn cố niệm tình cũ gì chứ! Ngươi suy nghĩ xem tối hôm qua bọn họ đối xử thế nào với chúng ta, bọn họ hành động ác độc như vậy, căn bản là người của Ma giáo!”

Yến Vô Nhai vừa nghe, rốt cuộc hạ quyết tâm, áp ứng gật đầu nói phải.

Trong mắt Phụng Tịch Xu xẹt qua một tia tức giận, thật là một con sói mặt trắng, ban đầu không nên cứu hân!

“Mọi người thấy đi! Vô Nhai công tử đã xác nhận, bọn họ không phải là Túc Sa môn gì đó, bọn họ vốn là Ma Giáo đấy!” Khanh Dĩ Yên lớn tiếng nói, “Nói! Tại sao các ngươi xâm nhập vào đại hội võ lâm? Có phải muốn giết hại võ lâm đồng đạo hay không!? Dfenddn liequidoon “ Khanh Dĩ Yên đuổi ngón tay ngọc, ngón từ chính nghĩa chỉ về phía đám người Phụng Tịch Xu!

Những nhân sĩ võ lâm vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn Khanh Dĩ Yên càng nói càng có đạo lý, mà cũng có Vô Nhai công tử Yến gia bảo làm chứng, hơn nữa đương sự bên kia từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, vì vậy đều tin tưởng lời Khanh Dĩ Yên nói, từng người một đứng lên, rồi rút vũ khí ra chỉ vào đám người Phụng Tịch Xu, ác độc kêu lên: “Ngươi được đấy tà ma ngoại đạo, lại trà trộn vào có ý đồ bất chính!”

Trên đài bốn người không ngờ nhìn sự tiến triển của tình hình, không biết chuyện lại biến thành bộ dạng như vậy!

“Ồ ồ. Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thư nhi sợ.” Tuần Thư nhìn người chung quanh hung dữ, sợ hãi tránh vào trong lòng Phụng Tịch Xu.

“Ngoan, Thư nhi không sợ, có tỷ tỷ ở đây, đừng sợ đừng sợ!” Phụng Tịch Xu ôm ái vỗ bả vai Tuần Thư, trong lòng thoáng qua một tia sát ý, ngẩng đầu nhìn Phụng Duy Tịch trên đài, Phụng Duy Tịch gật đầu, đi xuống đài tới đỡ Tuần Thư núp ở trong lòng Phụng Tịch Xu nhẹ giọng an ủi, Phụng Tịch Xu từ từ đứng lên, mới vừa nhảy ra một bước, một tay Phụng Tịch Xu liền kéo lại, nâng cúi đầu nhìn, vẻ mặt Tâm Mộng Hồ kiên quyết nhìn nàng nói: “Muội muội, tỷ tỷ tin tưởng muội!”

Trong lòng Phụng Tịch Xu âm áp, cười khẽ một tiếng, gật đầu.

Nàng nhảy ra một bước nữa, đột nhiên vang lên tiếng của một nữ nhân: “Các ngươi đều ở đây thái độ lắm! Tịch Xu muội muội mới không phải người của Ma giáo!”

Phụng Tịch Xu theo tiếng kêu nhìn lại, Quan Nhạc Huyền mặt đầy căm phẫn nhảy dựng lên kêu to, nàng lớn tiếng nói: “Tịch Xu muội muội là do biểu ca ta dẫn vào, chẳng lẽ ý của các ngươi nói ngay cả biểu ca ta cũng là người của Ma giáo sao!? Huống chi, chuyện tối ngày hôm qua vốn cũng không phải do Tịch Xu muội muội làm, cả một buổi tối hôm qua bọn họ đều ở trong sân cùng chúng ta, lúc ấy còn có mấy người ở đó, các ngươi nói đúng đi! Phụng vương gia, Kim công tử, còn có các vị Phong Thanh, Tuyệt Ảnh!”

Phụng Tịch Xu nhìn vị bằng hữu mới biết mấy ngày này, vào thời khắc này, nghĩa vô phản cố (làm việc không lùi bước) vươn mình mà ra ủng hộ nàng, trong lòng đều cảm động, bằng hữu này quả nhiên không kết giao uống phí!

Lúc này, tất cả người tối hôm qua đều đứng lên, rồi rít lên tiếng chứng minh đám người Phụng Tịch Xu trong sạch.

Mọi người vừa nhìn, người chứng minh đều là người có phân lượng, bọn họ cũng không thể nói láo, này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!?

Khanh Dĩ Yên âm thầm cắn môi, không ngờ tối hôm qua sau khi bọn họ đi những người này lại không hề rời khỏi, thật là tính toán không chu đáo rồi!

Trong đầu không ngừng nghĩ tới việc giải thích, mắt cũng không dừng nhìn lướt qua, đột nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, nở một nụ cười đắc ý.

“Mặc dù tối hôm qua bọn họ và chư vị ở chung một chỗ, nhưng xin mọi người nhìn thử, người áo đen lên đài tỷ võ vào ngày thứ nhất lại không thấy!” Khanh Dĩ Yên chỉ về phía Phụng Tịch Xu, lúc này mọi người mới chú ý tới ngày hôm qua người áo đen đột nhiên muốn thay đổi người ở trên đài quả nhiên không thấy!

Khanh Dĩ Yên hả hê nói: “Mặc dù bọn họ có nhân chứng, nhưng người áo đen kia lại không có!” Ánh mắt nàng đầy ác ý nhìn Phụng Tịch Xu: “Hoàng Vũ cô nương, xin hỏi, người tình kia của ngươi đi đâu rồi?”

Lời này vừa nói ra, lại dẫn tới một mảnh xôn xao!

Mọi người nhao nhao thảo luận lời Khanh Dĩ Yên nói, hơn nữa liên hệ tới biểu hiện của Phụng Tĩnh Xu vào hai ngày này, toàn bộ đều nhìn Phụng Tĩnh Xu với ánh mắt phê phán!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu giận dữ, hay cho Khanh Dĩ Yên! Ta nhẫn nhịn người năm lần bảy lượt, người lại vọng tưởng nhờ vào đó bỏ đến trên đầu của ta!

Hôm nay, ta nhất định phải cho người ném hậu quả khi đắc tội ta!!!

Vì vậy, Phụng Tĩnh Xu phi thân tới trên đài, tức giận kéo theo gió xuân, trong lúc nhất thời, cuồng phong gào thét, mái tóc Phụng Tĩnh Xu xoay chuyển, tay áo tung bay, nàng lạnh lùng nhìn thẳng Khanh Dĩ Yên, trong nháy mắt đó tản ra khí tức vương giả ép Khanh Dĩ Yên tới hít thở không thông!

Phụng Tĩnh Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: “Chuyện tình của bốn cung, khi nào đến lượt bọn người nghị luận!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 72: Thân phận

*đọc xong chương này mà thấy há hê quá đi!!

Phụng Tĩnh Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: “Chuyện tình của bốn cung, khi nào đến lượt bọn người nghị luận!!!”

Nội lực của Phụng Tĩnh Xu dồi dào, nàng truyền âm thanh truyền đến từng góc ngách, âm thanh vang dội làm chấn động mọi người đến ù cả tai, gió thổi ào ào làm lá cây bay xào xạc, bầu trời vừa mới còn quang đãng đã bị đám mây che đi, trở nên âm u.

Bốn cung!? Mọi người dưới đài vừa nghe thấy xưng hô của Phụng Tĩnh Xu, đều lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên!

Thân hình đứng thẳng trên đài tỷ vô, đầu ngẩng cao, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, ép Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên tới không thở nổi!

“Bốn bốn cung?” Khanh Dĩ Yên giữ lấy lụa trắng che mặt bị gió thổi lên, nàng vừa luống cuống tay chân đề nắm lụa mỏng lại, lắp ba lắp bắp nói, “Người lại tự xưng là bốn cung!” Nàng đề cao âm lượng, ý đồ dùng âm lượng đè Phụng Tĩnh Xu xuống, “Hoàng Vũ Tĩnh Xu! ‘Bốn cung’ là từ chuyên dùng của hoàng gia, người là một nữ nhân không rõ lai lịch lại cũng dám dùng!”

“Hừ!” Phụng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Khanh Dĩ Yên, bốn cung thật không biết nên nói người ngu xuẩn hay còn lừa mình dối người! Nếu bốn cung không có cái thân phận đó, há có thể xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt quần hùng sao!?”

“Người . . . người. . . .” Khanh Ngọc Tranh run run chỉ tay về phía Phụng Tĩnh Xu, khẳng định nói: “Không thể nào! Người không thể nào là công chúa! Trong thiên hạ, công chúa của hoàng thất bốn nước không ai không biết, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghe nói qua người. . . người nhất định là đồ giả mạo!”

“Ha ha ha!” Phụng Tĩnh Xu liếc nhìn cười lớn tiếng, “Có phải thật vậy hay không, người hỏi thử nam nhân bên cạnh ta chẳng phải sẽ biết sao! Duy nhi!”

“Tĩnh nhi.” Phụng Duy Tĩnh không chút nào ảnh hưởng bởi bầu không khí căng thẳng này, khi đối mặt với Phụng Tĩnh Xu, vẫn ôn hòa như ngọc. Hắn một tay lôi kéo Tuấn Thư, đi về phía trên đài, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người quăng lấy ánh mắt đầy hoài nghi và kinh hãi đến bọn họ.

Đi tới bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, Phụng Duy Tĩnh quay mặt nhìn Khanh Ngọc Tranh, cái khí chất dịu dàng dần dần tản đi, khí chất hoàng gia bật ra từ trong xương, vẻ mặt tươi cười cũng được che lên một sự sắc bén, lạnh lùng nhìn thẳng hai người trước mắt, quát lên: “Điều dân lớn mật, lại vọng tưởng hãm hại công chúa, bọn người có biết hậu quả việc vu oan hoàng thất không!?”

Khanh Ngọc Tranh nhìn ánh mắt sắc bén của Phụng Duy Tĩnh, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, rốt cuộc không còn bình tĩnh nữa, nếu như, nếu như nữ hài trước mắt thật sự là công chúa, vậy thì Ngọc Tranh trang của hắn, chỉ sợ cũng xong rồi!

Bất được một cọng rom cuối cùng, Khanh Ngọc Tranh luống cuống kêu lên: “Người nói nàng là công chúa nàng chính là công chúa sao? Vậy ta đây có thể nói nữ nhi của ta là đương kim hoàng hậu đấy!”

“Khanh trang chủ! Mời người chú ý lời nói!” Trên đài Phụng Hàm Tiểu đột nhiên đứng lên nghiêm nghị lên tiếng nói, “Hoàng gia há là người có thể thuận miệng nói bậy sao!?”

Khanh Ngọc Tranh bị Phụng Hàm Tiểu quát lớn một tiếng, lúc này mới phát hiện sự luống cuống của mình, hoảng loạn ôm quyền bồi tội với Phụng Hàm Tiểu nói: “Thảo dân thất lễ! Kính xin Phụng vương gia thứ tội!”

Phượng Hàm Tiểu đứng ở phía trên, mặt chứa sát khí nói: “Uy nghiêm của hoàng gia không thể bị sỉ nhục, Khanh Ngọc Tranh, nếu như tái phạm, đừng trách bản vương không lưu tình!”

“Đứng, đứng, đứng!” Khanh Ngọc Tranh đỏ mặt mồ hôi lạnh liên tục nói đứng, sau đó lại chĩa mũi dùi về phía Phượng Tĩnh Xu, da.nlze.quy.do/nn kiện cáo nói: “Vương gia! Hai người này giả mạo công chúa hoàng gia, tội này đáng chém, kính xin vương gia minh xét!”

Về mặt Phượng Hàm Tiểu lập tức trở nên khó dò, ý vị thâm trường nhìn hai người trên đài, lớn tiếng hỏi: “Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi có gì muốn nói không?”

Phượng Tĩnh Xu vung tay một cái, hừ nói: “Bản cung có cái gì phải nói?”

“Bản thân mình xưng ‘bản cung’, có gì có thể chứng minh? Ngươi là công chúa của nước nào? Là cái gì công chúa?” Phượng Hàm Tiểu luôn miệng hỏi.

Phượng Tĩnh Xu nheo cặp mắt lại nhìn về phía trên đài, quả nhiên, phát hiện trong mắt Phượng Hàm Tiểu đầy ý cười.

Lúc này, Phượng Duy Tĩnh nói chuyện: “Vương gia xuất ngoại ngao du nhiều năm, ngay cả đường đệ đường muội nhà mình cũng không nhận ra được!”

Phượng Hàm Tiểu cười thầm, thầm nghĩ: tiểu tử thú vị, rốt cuộc chịu thừa nhận thân phận rồi sao? Hai ngày trước đã nói tiểu tử này nhìn quen mắt, vốn trong lòng còn nửa tin nửa ngờ, nếu không phải tối ngày hôm qua vì một tiếng “Phượng Duy Tĩnh” kia, hẳn còn không dám xác định đâu!

Giả bộ ngu hỏi: “Đường đệ đường muội? Ta nhớ rõ Vu Tường hoàng thúc chỉ có hai đứa con trai, chỉ có Vu Dục hoàng thúc có một nữ nhi, được phong làm Phượng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc ta, Hoàng Vũ cô nương, chẳng lẽ ngươi muốn nói, ngươi chính là Phượng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc sao!?”

“Không thể nào! Nàng tuyệt đối không thể nào là Phượng Trạch công chúa!” Khanh Dĩ Yên đột nhiên lên tiếng nói, “Mọi người đều biết, Phượng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc năm vừa mới năm tuổi có tướng mạo đẹp khác thường, hơn nữa giữa trán có phượng hoàng lửa, thân có hương thơm lạ, đặc biệt nhất là một đôi mắt tím độc nhất vô nhị!” Nàng đưa ngón tay chỉ Phượng Tĩnh Xu nói: “Mọi người xem! Nữ nhân này có tướng mạo thường thường, vừa không có hương thơm lại không có phượng hoàng lửa, chớ nói chi là đôi mắt tím đặc biệt kia!” Nàng kích động nhìn mọi người dưới đài, lớn tiếng nói: “Nàng là giả, là giả!” Giọng nói điên cuồng dữ dội, đâm vào tai mọi người khiến tất cả đều âm thầm cau mày.

Đột nhiên, Phượng Tĩnh Xu chợt bay lên, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, cũng đã đứng trước mặt Khanh Dĩ Yên, nàng nhẹ nhàng đưa tay cầm bàn tay phải của Khanh Dĩ Yên đang chỉ về phía nàng, từ từ thu lại, cười đến vô cùng dịu dàng, chậm rãi nói: “Bản cung, hận nhất người khác, dùng tay chỉ ta!”

“Rắc, rắc!” Tiếng vỡ vụn rõ rệt vang lên trên võ đài, khiến người ta trong nháy mắt rụng cả tóc gáy!

Sau một khắc, tiếng kêu thảm thiết của Khanh Dĩ Yên phá vỡ sự âm trầm này!

“A ——”

“A ——! ! !”

“Yên nhi!” Khanh Ngọc Tranh và Yến Vô Nhai bị tiếng kêu của Khanh Dĩ Yên mà giật mình, song song đánh về phía hai người, trước mắt vừa chợt lóe, Phượng Tĩnh Xu đã trở lại tại chỗ, hai người nhào tới không khí, để lộ ra trước mắt mọi người chính là một cánh vô lực rũ xuống!

Đội Khanh Ngọc Tranh tiến lên đỡ lấy thân thể vô lực của nữ nhi, một tay nắm lấy cánh tay rũ xuống kia của Khanh Dĩ Yên, toàn thân chấn động, hai mắt đỏ lên dữ dội, oán hận quát lớn Phượng Tĩnh Xu: “Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi lại bóp nát tay nữ nhi của ta!!!”

Mọi người cả kinh, hoảng sợ nhìn Phượng Tĩnh Xu, lại đồng thời sợ hãi hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Chỉ thấy cặp mắt đen kia dần dần trở nên vẫn đục, một tia sáng màu tím lóe lên trong con ngươi màu đen, rồi dần dần bao trùm lấy con ngươi đen, trong chớp lát, một đôi mắt màu tím tinh khiết bắn ra một tia sáng màu tím bén nhọn! Đồng thời, khuôn mặt vốn trắng nõn, thanh tú lại giống như được nhuộm màu, từ từ trở nên hồng nhuận, không biết vì sao, gương mặt kia đột nhiên càng nhìn càng đẹp, hơn nữa, giữa trán vốn không có gì, cũng từ từ lộ ra một điểm đỏ như lửa, từng đợt mùi thơm lạ lùng tản ra từ trên người nàng, được gió thổi cuốn đi mang theo đến từng góc ngách.

Phượng Tĩnh Xu vung tay áo lên, che khuất khuôn mặt chợt thay đổi khác thường, đến khi thả ống tay áo xuống, tất cả người ở chỗ này đều ngây dại!!!

Làm da trắng ngần mịn nhẵn như mỡ, mày ngài xinh đẹp, tóc búi vân kê, răng trắng mắt tím, phượng hoàng lửa bay lên giữa trán, mùi thơm lạ lùng mê người, nữ nhân trước mắt này lấy phương thức rung động bất ngờ như vậy để lộ ra ngay dung nhan khuynh quốc khuynh thành giống như thiên tiên, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng chìm đắm trong sắc đẹp của nàng!(có chỗ mình bịa đây, đoạn này hơi khó!)

Mặc dù đã nhìn không dưới trăm ngàn lần, nhưng mỗi lần nhìn, cũng sẽ không tự chủ được càng thêm yêu một phần, hai mắt Phượng Duy Tĩnh lưu luyến ở trên người Phượng Tĩnh Xu, không chỉ có vì nàng xinh đẹp kinh người, còn là vì tính tình vừa chính vừa tà của nàng, với người một nhà càng thêm yêu thích, với kẻ địch lại ác độc vô tình, tất cả tất cả, chỉ cần là nàng, hẳn đều không chùn bước mà yêu nàng!

Phượng Duy Tĩnh đắm chìm trong sự thay đổi của Phượng Tĩnh Xu, vì vậy, cũng không phát hiện, người bên cạnh bỗng khác thường.

Cả người Tuân Thư không ngừng run rẩy, chuông bên hông bắt đầu vang lên, cùng với sự biến hóa của Phượng Tĩnh Xu, càng ngày càng rung động kịch

liệt, hai mắt vẫn luôn ngầy thơ trong sáng cũng dần dần trở nên kinh động khiếp sợ, cho đến khi dung nhan Phụng Tình Xu hoàn toàn hiện ra, hấn đột nhiên hét lên một tiếng, chớp mắt, ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 73: Mất cánh tay

“Thư nhi!”

Nghe thấy tiếng hét chói tai của Tuấn Thư Phụng Tình Xu quay đầu vừa lúc thấy một màn Tuấn Thư ngã xuống đất!

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, dùng thuật di chuyển tức thời tiến lên, kịp thời đón lấy thân thể mềm yếu của Tuấn Thư, một tay nhanh chóng sờ lên mạch cổ tay của Tuấn Thư, đợi sau khi xác định Tuấn Thư chỉ bị kích động, nàng thờ phào một cái, vội vàng lấy ra một viên thuốc từ trong Thảm Xu Văn cho hắn uống xuống, sau đó giao hắn cho Phụng Duy Tình đứng bên cạnh.

Đón lấy ánh mắt áy náy của Phụng Duy Tình, nàng lắc đầu, ý bảo đây không phải là lỗi của hắn.

Lúc này, người ở dưới đài cuối cùng phản ứng lại từ trong kinh ngạc, bắt đầu bàn luận xôn xao:

“Mau nhìn kia, mau nhìn kia! Thật sự là mất tím!”

“Đúng vậy, trên trán nàng còn có phượng hoàng lửa! Thật sự là phượng hoàng lửa!”

“Thơm quá! Các người ngửi thấy không? Thật sự có mùi thơm, là từ trên đài bay xuống! Nhất định là mùi thơm trên người nàng, nhất định là vậy!”

“Đúng, không sai, nàng nhất định chính là Phụng Trạch công chúa của Long Phong quốc!”

“Đúng, đúng, chính là vị công chúa muốn hái cỏ thơm khắp thiên hạ kia!”

Thấy được quá trình biến thân của Phụng Tình Xu, tất cả mọi người bắt đầu tin tưởng Phụng Tình Xu chính là vị Phụng Trạch công chúa thể phải “xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ” trong truyền thuyết!

Lúc này, Khanh Ngọc Tranh ở một bên ôm chặt Khanh Dĩ Yên trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh hãi là nữ tử trước mắt quả thật theo như lời nàng nói, đường đường chính chính là công chúa hoàng gia, hơn nữa lại là Phụng Trạch công chúa mười năm trước đã được hoàng gia hết mực sủng ái! Hậu quả việc vu oan công chúa, rất có thể sẽ phá hủy Ngọc Tranh trang của hắn! Giận chính là, một cái bóp tay của Phụng Tình Xu, liền phá nát bàn tay nữ nhi bảo bối duy nhất của hắn! Xương tay nát bấy, còn đáng sợ hơn gãy xương, gãy xương còn có thể chữa trị, nhưng xương tay vỡ vụn thì sẽ không còn hi vọng nữa rồi!

Bị cơn đau nhức từ cánh tay làm cho thức tỉnh, giữa lúc Khanh Dĩ Yên mơ mơ màng màng nghe được âm thanh rít rít âm ỉ, người xung quanh không ngừng nói cái gì mà “công chúa”, cái gì mà “phượng hoàng lửa”, ai, ai là công chúa? Phụng hoàng lửa? Ai có phượng hoàng lửa? Là ai? Ai vậy?

Trong lòng đột nhiên thoáng qua một cái ý niệm, nàng lập tức lắc đầu phủ nhận, không thể nào! Nàng ta không thể nào là công chúa!

Đau! Tay thật là đau! Khanh Dĩ Yên nhớ tới một màn trước khi hôn mê, trong lòng chợt lạnh, nỗ lực mở hai mắt ra, đập vào mắt lại là một cánh tay quen thuộc nằm trên bàn tay phụ thân! Chỉ là cánh tay này thường ngày linh hoạt, nhưng bây giờ đã mềm yếu không xương rũ xuống! Tại sao lại như vậy? Tại sao! ?

Khanh Dĩ Yên hốt hoảng ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt đau lòng của phụ thân, nàng không dám tin, ánh mắt nàng chợt lóe, đột nhiên rơi vào bóng dáng chói mắt phía trước kia, nàng ta nghiêng người, chỉ lộ ra nửa bên mặt, nhưng chỉ nửa gương mặt này của nàng, đã đẹp hơn Khanh Dĩ Yên nàng gấp trăm ngàn lần!

Khanh Dĩ Yên luôn luôn tự tin rằng nàng rất xinh đẹp, giờ phút này cũng không để ý tới cánh tay đã bị hủy, nàng cắn răng chịu đựng đau đớn ngẩng đầu hỏi phụ thân: “Phụ thân, nữ nhân kia là ai? Là ai thế?”

Khanh Ngọc Tranh thấy nữ nhi mình tỉnh táo lại, trong lòng vui vẻ, lại thấy hai mắt nữ nhi rung rung trực tiếp hỏi mình dieendaanleequydonn “nữ nhân kia là ai”, hắn đau buồn, hung hãn nói: “Yên nhi, nữ nhân kia chính là Hoàng Vũ Tình Xu! Nàng thật là ác độc, lại bóp nát xương tay của con!”

Con người Khanh Dĩ Yên đột nhiên trợn to, nàng không thể tin được tự mình, làm như không muốn tiếp nhận sự thật này, Hoàng Vũ Tình Xu luôn bị nàng coi là cái đinh trong mắt, trên trán của nàng có một vết màu đỏ, hai mắt của nàng trong suốt lóe lên màu tím, nàng, nàng,

“A ——! ! !” Khanh Dĩ Yên đột nhiên nổi điên hét âm lên, nàng dùng một cánh tay khác không bị phế hung hăng nắm lấy một bên vai của Khanh Ngọc Tranh khó nhọc đứng lên, hai mắt đỏ bừng, giống như dã thú bị chọc giận, cách cái khăn che mặt điên cuồng mà ác độc nhìn chăm chăm Phụng Tình

Xu.

Tất cả mọi người bị tiếng thét chói tai của Khanh Dĩ Yên làm giật mình, ánh mắt rối rít nhìn Khanh Dĩ Yên, thấy cánh tay không chút sức lực kia của Khanh Dĩ Yên rũ xuống, lúc này mới nhớ tới nàng đã bị Phượng Tĩnh Xu nói mấy lời mà phé tay.

Mọi người người đồ mồ hôi lạnh, rối rít tỉnh táo lại từ trên gương mặt xinh đẹp của Phượng Tĩnh Xu. Vị Phượng Trạch công chúa này, đẹp thì có đẹp, ra tay lại hung ác, sau này cũng không thể đắc tội nàng!

Khanh Dĩ Yên điên cuồng la một tiếng, dẫn tới sự chú ý của Phượng Tĩnh Xu, nàng quay người lại, thấy nữ nhân đó đã từng đẹp như ngọc lan, giờ phút này thét chói tai như bà điên, không chút nào thấy được bộ dáng đẹp như thiên tiên lúc trước, nàng cười tà một tiếng, chờ diễn kịch hay.

Khanh Dĩ Yên nhìn Phượng Tĩnh Xu xoay người lại, khoe môi cong lên, lộ ra nụ cười, nàng càng thêm kích động dữ dội, thét to: “Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Ngươi thật ngoan độc! Ngươi lại phá hủy tay của ta!!!”

Phượng Tĩnh Xu lạnh lùng mở miệng nói: “Duy nhi, và miệng!”

Phượng Duy Tĩnh ở phía sau vừa nghe, lập tức giao Tuân Thư cho Tâm Mộng Hồ ở bên cạnh, lại lóe người lên trước, “Chát!” một tiếng, hung hăng tát Khanh Dĩ Yên một bạt tai!

“Ngươi làm gì đấy!!” Công phu của Khanh Ngọc Tranh không bằng Phượng Duy Tĩnh, vì vậy chưa kịp ngăn cản, đợi sau khi Phượng Duy Tĩnh tát xuống mới phản ứng kịp!

Khanh Dĩ Yên bị Phượng Duy Tĩnh tát làm cho choáng váng, đồng thời sa mỏng che trên mặt cũng bởi vì lực đạo của Phượng Duy Tĩnh mà bay ra ngoài!

Một đám thiếu hiệp trẻ tuổi dưới đài vừa nhìn thấy mặt Khanh Dĩ Yên, không có ai mà không trừng lớn cặp mắt, hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Mặt Khanh Dĩ Yên, bởi vì ngày hôm qua bị Tâm Mộng Hồ và Phượng Duy Tĩnh tát mấy bạt tai, mà bầm đen một mảnh, một bên mặt, còn có mấy vết máu vừa mới kết vảy, còn đầu gương mặt như ngọc lúc ban đầu kia, giờ phút này rõ ràng chính là ác nữ có diện mạo xấu xí!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Tại sao ngươi lại đánh ta!!” Khanh Dĩ Yên bị Phượng Duy Tĩnh đánh làm cho lửa giận càng tăng lên, kêu gào với Phượng Tĩnh Xu.

“Đánh tiếp!” Giọng nói Phượng Tĩnh lạnh lẽo truyền đến.

“Chát!!” Phượng Duy Tĩnh mắt cũng không chớp mạnh mẽ tát một bạt tai.

“Ngươi!!” Khanh Ngọc Tranh gắt gao bảo hộ Khanh Dĩ Yên ở sau lưng, phần hận trừng mắt nhìn Phượng Tĩnh Xu.

“Sao, Khanh Ngọc Tranh, ngươi cũng muốn bị và miệng sao!?” Phượng Tĩnh Xu lạnh lùng nói.

“Tại sao ngươi lại muốn và miệng con gái ta!” Khanh Ngọc Tranh lớn tiếng kêu lên.

“Tại sao!?” Phượng Tĩnh Xu nở nụ cười lạnh như băng, “Tên tuổi của bốn cung há lại để mặc phụ như nàng gọi thẳng!? Bốn cung cải trang vì hành, không muốn làm dân chúng hỗn loạn, vì vậy dùng tên giả là Hoàng Vũ Tĩnh Xu, vốn dĩ gọi bốn cung là Hoàng Vũ Tĩnh Xu coi như không biết thì không có tội, nhưng giờ phút này, bốn cung đã tỏ rõ thân phận, như vậy, nàng không thể nữa gọi thẳng bốn cung như vậy nữa!!”

Phượng Tĩnh Xu đi từng bước tiến lên, “Hôm nay, cha con các người đều xuất khẩu cuồng ngôn, vũ nhục bốn cung, bốn cung còn chưa có tính sổ với các người, ngược lại các người còn kêu gào với bốn cung!” Nàng đi tới trước mặt hai người, nhìn hai mắt Khanh Dĩ Yên ác độc nhìn nàng chăm chăm, nàng cười tà một tiếng, hỏi: “Thế nào, bốn cung ban cho ngươi lễ vật như vậy ngươi không thích sao!?” Nói xong, nàng vỗ lên cánh tay đã rũ xuống của Khanh Dĩ Yên, dường như làm bầm nói: “Ngươi đã không hài lòng, thế thì, không bằng bốn cung thu hồi lại đi!” Vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy ánh bạc lóe lên, một cánh tay dầm dề máu bay theo đường vòng cung giữa không trung, “ầm” một tiếng, rơi vào trên đài!

Khanh Dĩ Yên ngây ngốc nhìn cánh tay đầy máu tươi ở phía trước, trong lòng nhất thời không chịu nổi, “phụt” một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi, ngất đi!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Ngươi khinh người quá đáng!!!” Khanh Ngọc Tranh xanh đỏ mắt, rống to!

“Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ!” Phượng Tĩnh Xu điên cuồng cười nói, “Khanh Ngọc Tranh, vì sao ngươi không gọi bốn cung là ‘Phượng Tĩnh Xu’!? Ngươi vẫn còn trốn tránh cái gì!? Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi vẫn gọi bốn cung là ‘Hoàng Vũ Tĩnh Xu’, thì bốn cung không phải là Phượng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc sao! ? Ngươi quá ngây thơ rồi!!!”

Phượng Tĩnh Xu tà mị nhìn Khanh Ngọc Tranh, tà khí trong mắt nàng khiến cả người Khanh Ngọc Tranh run lên! “Khanh Ngọc Tranh, ngươi nghe đây! Hôm nay bốn cung tha cho ngươi một mạng, dùng cánh tay nữ nhi của ngươi, để trừng phạt cho việc vũ nhục bốn cung! Ngày khác nếu bọn ngươi tùy ý vu oan người khác như thế, bốn cung nhất định không khoan nhượng đâu!!!”

Khoan nhượng mà Phượng Tĩnh Xu nói là thế nào, lại chỉ có mình nàng biết, thời gian không tới một tháng, Ngọc Tranh trang nhất định sẽ lấy tốc độ thật nhanh mà sụp đổ!

Chỉ bằng thiên hạ tài phú nàng nắm trong tay, hơn nữa ở trên giới hắc bạch đều có thực lực, coi như nàng không xuất khẩu, người dưới tay nàng cũng sẽ

trả thù Ngọc Tranh trang! Giờ phút này nói là tha thứ Ngọc Tranh trang, một là vì vừa mới vẫn hồi lại hình tượng, hai là, nàng muốn tác hợp Tâm Mộng Hồ với Hàm Tĩnh, không thể lưu lại hiểm khích cho hai người!

Sau khi xử lý Ngọc Tranh trang, Phụng Tĩnh Xu lại chuyển tới Yến Vô Nhai, hai mắt nàng bắn ra từng đợt khí lạnh, chậm rãi nói: “Yến Vô Nhai, ban đầu bổn cung không nên cứu ngươi!”

Trong lòng Yến Vô Nhai trong lòng vô cùng trống rỗng, hai mắt không dám nhìn thẳng Phụng Tĩnh Xu, chỉ cảm thấy trong tim có một áp lực vô hình ép hẳn tới không thở nổi!

“Không ngờ ngươi lại lòng lang dạ sói như thế, bổn cung tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại cắn ngược lại bổn cung một miếng!” Phụng Tĩnh Xu ác liệt nói: “Ban đầu là người nào bỏ lại người nào, tình huống là như thế nào, chắc hẳn ngươi hiểu rõ hơn bất kỳ ai! Vốn là bổn cung và Tĩnh Anh bỏ hai người các ngươi ở nửa đường, chính là vì Khanh Dĩ Yên bám víu lấy Kim Bích Đặc thuộc Kim gia của Hí Triều quốc! Ngươi chẳng những vong ân phụ nghĩa, đồng ý với cách làm của Khanh Dĩ Yên, mà còn không nói cho chúng ta biết đến đại hội vô lâm cần thiết mới, khiến bổn cung thiếu chút nữa không vào được, nếu không phải gặp được Hoa Ngọc Dung, hiện tại bổn cung còn không có cơ hội đứng ở chỗ này đâu!”

Người ở dưới đài vừa nghe, xôn xao lên, thì ra chuyện là như vậy! Hai người kia thật đúng là vô sỉ! Yến Vô Nhai này lại lấy oán trả ân, cùng Khanh Dĩ Yên nói dối ý đồ hãm hại Phụng Trạch công chúa, thật là một nguy quân tử!

Yến Vô Nhai nghe người dưới đài không ngừng phê bình hẳn, trên mặt đỏ lại, trong lòng cũng dâng lên từng trận xấu hổ!

Phụng Tĩnh Xu nói tiếp: “Yến Vô Nhai, hiện giờ bổn cung xem ở phân thượng vì ngươi để cho ta quen biết Thư nhi, sẽ không tiếp tục so đo với ngươi, nhưng ngươi nhớ kỹ, ác giả ác báo!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 74: Bỏ cuộc

Trong sân viện của Phụng Tĩnh Xu, người đứng đông nghịt.

Có đám người Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ, cũng có Quan Vân Nghĩa, Quan Nhạc Huyền, đám người Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt, còn có những người sau khi biết thân phận của Phụng Tĩnh Xu thì chạy tới nịnh bợ, một nhóm người âm ỉ ở trong viện của Phụng Tĩnh Xu, không thể nào yên tĩnh.

Bên trong phòng Phụng Tĩnh Xu cẩn thận kiểm tra cho Tuấn Thư ở trên giường, phát hiện hắn đã ngủ rồi, ngay từ đầu tinh thần không ổn cũng đã an tĩnh lại, vì vậy cũng yên tâm, chỉ là, rốt cuộc tại sao Tuấn Thư lại té xỉu, cần phải tìm tòi nghiên cứu một phen, vẫn phải đợi hắn tỉnh lại rồi nói sau!

Bên trong một căn phòng khác, Phụng Duy Tĩnh đang gọi điện cho Tĩnh Anh, Phụng Tĩnh Xu biết hẳn nhất định sẽ nói rõ chuyện ngày hôm nay cho Tĩnh Anh, dù sao, hai người bọn họ bây giờ đều đã là nam nhân của nàng, vì vậy, nàng xảy ra chuyện gì, hai người nam nhân này tự nhiên sẽ báo tin cho nhau biết.

Có thể là hai người đi theo nàng từ nhỏ, mặc dù có ly biệt hơn mười năm, nhưng bởi vì vừa bắt đầu Phụng Tĩnh Xu đã truyền giảng khái niệm đa phu, cho nên hiện tại hai người tiếp nhận cũng rất nhanh, hơn nữa đối với bảo bảo Tuấn Thư sau này sẽ gia nhập, cũng không có bài xích, trái lại chăm sóc mọi nơi. Phụng Tĩnh Xu cảm thấy, hai người này thật đúng là nội trợ hiền! Cười trộm một phen.

“Ừ, đúng, không có việc gì.” Phụng Duy Tĩnh vẫn còn nhỏ giọng nói, “Hai người kia phiền ngươi đi xử lý rồi, đúng.” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy bóng dáng loang quanh ở ngoài cửa, lại nói: “Bọn họ vẫn còn ở đây, được, ta biết rồi.”

Sau một hồi trò chuyện, Phụng Duy Tĩnh cúp điện thoại, nhìn về phía ngoài cửa, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh, một son trang suy tàn, chính thức bắt đầu.

Tiếng người ngoài cửa tiếng càng lúc càng lớn, Phụng Tĩnh Xu cau mày nhìn Tuấn Thư hơi lộ ra tướng ngủ không yên, đứng lên, lắc mình một cái, mở cửa phòng ra. Bên ngoài bởi vì Phụng Tĩnh Xu đột nhiên mở cửa mà trong chốn yên tĩnh.

“Quan bá bá, tất cả các người đều ở ngoài này là muốn làm gì? Thư nhi mới vừa ngủ, các ngươi còn tiếp tục ồn ào như vậy, sẽ đánh thức hắn đấy!” Phụng Tĩnh Xu thân nhiên nói. Đối mặt với Quan Vân Nghĩa, nàng vẫn rất khách khí, cũng bởi vì vừa rồi, nữ nhi và chất nhi của hắn cùng ra mặt nói chuyện vì nàng, nàng đưa phần cảm kích chuyển đến trên người Quan Vân Nghĩa, cũng không lấy cái danh công chúa ra.

“Tĩnh. Công chúa, cái này.” Quan Vân Nghĩa vừa định gọi tên Phụng Tĩnh Xu, rồi lại đột nhiên nghĩ tới kết cục của Khanh Dĩ Yên, hơn nữa có rất nhiều vô lâm đồng đạo ở đây, hẳn cũng không thể thất lễ, vì vậy xưng ra miệng liền biến thành công chúa.

“Quan bá bá không cần đa lễ, “ Phụng Tĩnh Xu phát tay, “Ta có quan hệ thân thiết với Huyền tỷ tỷ, nếu đã gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, thì đã coi người là trưởng bối của ta, sau này người vẫn gọi ta là Tĩnh Xu là được rồi, huống chi, đường huynh Phụng vương gia của ta cũng ở đây, không phải Quan bá bá

cũng không có giữ lễ tiết với hân đây sao?”

Phượng Tinh Xu nói một hồi bình dị gần gũi, làm cho người ta không dám tin dụi mắt, hoàn toàn không thể liên hệ được tiên nữ thân thiện trước mắt với nữ nhân tà mị đã giật mất cánh tay của Khanh Dĩ Yên!

Phượng Tinh Xu quay đầu nhìn đám người Quan Nhạc Huyền, dịu dàng nói: “Huyền tỷ tỷ, vừa rồi có tỷ lên tiếng tương trợ, đa.nze.quydo/nn muội muội cảm kích trong lòng!” Nàng lại chuyển sang Tâm Mộng Hồ, nói: “Hồ lý tỷ tỷ, tiểu muội cũng cảm tạ tỷ tin tưởng muội đầu tiên!”

Hai nữ tử này, được Phượng Tinh Xu xinh đẹp làm người ta hít thở không thông đối xử dịu dàng, được đôi mắt tím của nàng nhìn chăm chú, đều không hện mà cùng đỏ mặt, rồi rít lặc đầu nói: “Đây là việc nên làm, nên làm!”

Tâm Mộng Hồ nói: “Lúc ấy tỷ tỷ gặp phải muội muội trên đường, rõ ràng thấy Khanh Dĩ Yên vào quán trà trước, nói là một nhóm năm người, sau lại thấy được đoàn người Kim công tử vừa muốn lên lầu, cùng đi lên, hơn nữa còn gọi tiểu nhị nói cho các muội biết để các muội ở phía dưới tự động thu xếp, sau đó muội muội mới rời khỏi hai người đó, nhưng hôm nay Khanh Dĩ Yên lại xem thường bịa đặt, nói là bọn họ bỏ muội muội, tỷ tỷ tất nhiên không tin!”

“Đúng vậy!” Quan Nhạc Huyền nói tiếp: “Mấy ngày nay muội muội đều ở chung một chỗ với chúng ta, đặc biệt là tối ngày hôm qua, ngoài việc ngay từ đầu đi dạo phố ra, vốn không rời khỏi tầm mắt của chúng ta, vì vậy chúng ta dĩ nhiên biết Khanh Ngọc Tranh nói thật hay nói giả!” Nàng xin lỗi giải đầu, nói: “Vốn biểu dương chính nghĩa ta là hậu bối đương nhiên phải làm, huống chi chỉ là lời nói thật! Muội muội không cần cảm ơn ta như vậy!”

Phượng Tinh Xu khẽ mỉm cười, lại làm say mê một đám người. Chỉ là cặp mắt tím kia thoáng qua một tia châm chọc, không ai nhìn thấy.

Đám người đó, đương nhiên là nàng ra lệnh đánh, Linh Lung ra tay, những người phạm tục vốn không tìm được đầu mối, dĩnđđn lieqjudoon Khanh Ngọc Tranh đã đoán đúng một nửa, đáng tiếc, hân không được phần thưởng. Đùa giỡn âm mưu với Phượng Tinh Xu nàng, chỉ có bị âm mưu làm cho mệt, không có khả năng sẽ thành công!

Phục hồi tinh thần lại, Phượng Tinh Xu lại hỏi Quan Vân Nghĩa: “Quan bá bá, các người tới chỗ này của ta là ?”

Lúc này Quan Vân Nghĩa mới nhớ tới chính sự, vì vậy nghiêm mặt nói: “Cuộc tỷ võ vừa rồi bởi vì Khanh trang chủ quấy rầy mà gián đoạn, chúng ta tới muốn hỏi có tiếp tục nữa hay không?”

Phượng Tinh Xu xem đoàn người trước mắt, suy nghĩ một chút, xưa nay giang hồ vốn không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận của nàng đã lộ, nếu như lại tranh đoạt chức mình chủ này, sợ rằng sẽ khiến cho ba nước khác nghi kỵ. Phượng Tinh Xu nàng xưa nay không muốn cuộc sống quá phức tạp, chỉ muốn đơn giản, không cần đeo quá nhiều gánh nặng, sao không vì vậy buông tay, bán cho Thiếu Lâm tự một cái nhân tình đây?

Ngẫm nghĩ lại một phen, trong lòng Phượng Tinh Xu đã có quyết định, vì vậy nàng mời đám người đi tới đại sảnh, tuyên bố.

Thấy đám người dần dần tản đi, trong sân cũng yên tĩnh lại, chỉ để lại mấy bằng hữu quen biết. Tám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt được Phượng Duy Tinh gọi đến chỗ khác để nói chuyện, một mình Phượng Tinh Xu đối mặt với mấy người trước mắt.

Đầu tiên ánh mắt của nàng rơi vào trên người Hàm Tĩnh sau lưng Tâm Mộng Hồ.

“Hàm Tĩnh, chuyện ngày hôm nay, ta muốn biết, ngươi có cách nhìn thế nào.” Phượng Tinh Xu hỏi.

Bị Phượng Tinh Xu hỏi, tất cả mọi người đều nhìn Hàm Tĩnh. Đúng vậy, chuyện ngày hôm nay xảy ra ở trên người hân, sự phụ của hân bị mất sạch thể diện, sự muội của hân bị người ném mất cánh tay, hân thân là đồ đệ, là sư huynh, nhưng bởi vì vừa mới nhận chủ nhân mới mà không thể lên đài, trong lòng hân nghĩ thế nào, có sinh ra thù hận với Phượng Tinh Xu hay không, còn có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Tâm Mộng Hồ hay không, dù sao mọi người cũng phải có nói rõ ràng.

Hàm Tĩnh cúi đầu, trầm mặc không nói, không thấy được thái độ của hân, cũng đoán không ra ý nghĩ trong lòng hân.

Tâm Mộng Hồ nhìn mắt Hàm Tĩnh, từ từ lộ ra vẻ mặt thất vọng, cuối cùng, nàng vung tay lên, lớn tiếng nói: “Nếu trả lời không được, ngươi cứ về đi! Bên cạnh Tâm Mộng Hồ ta sẽ không lưu lại nam nhân như vậy, muốn hận thì hận, không muốn hận thì xong, lại cũng không thể im lặng như vậy! Ngươi, cứ! Ta không muốn tên nô lệ này nữa!!!” Về mặt nàng tức giận, cánh tay chỉ thẳng vào bên ngoài sân, không nhìn Hàm Tĩnh một cái nào nữa.

Nghe được một chữ “cút”, Hàm Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tâm Mộng Hồ hiện lên một chút hoang mang, một chút giãy giụa, một chút khổ sở, cuối cùng hóa thành kiên quyết, hân dứt khoát xoay người, theo hướng ngón tay Tâm Mộng Hồ chỉ, bước chân ra ngoài.

“Ngươi đi đi! Ngươi đi rồi sau này cũng không cần trở lại nữa! Ta không muốn gặp ngươi! Mau vĩnh viễn cút khỏi tầm mắt của ta!!!” Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu về phía bóng lưng cao lớn kia.

Phượng Tinh Xu nghiêng ngẫm nhìn hai người, đặc biệt là ánh mắt phức tạp kia của Hàm Tĩnh, cuối cùng nàng cúi người ở bên tai Tâm Mộng Hồ nói khẽ: “Tỷ tỷ đừng đau lòng, thứ của tỷ cuối cùng sẽ trở lại!”

Tâm Mộng Hồ hừ một tiếng, oán hận nói: “Trở lại? Trở lại làm gì? Trở lại xem lão nương không ngược chết hân thì thôi!!!”

Phượng Tinh Xu cười “ha ha” một tiếng, nói: “Vậy thì tốt, đến lúc đó, tiểu muội cần phải bụng mút đến xem tỷ ngược người đấy!”

Lúc này, Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh nói: “Đường muội, bây giờ không phải người nên tới đại sảnh sao?”

Phụng Tinh Xu chợt bừng tỉnh, nói: “Đúng vậy! Thiếu chút nữa quên rồi!” Sau đó cười như không cười nhìn Phụng Hàm Tiểu nói: “Đường huynh, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe nhỉ?”

Phụng Hàm Tiểu khẽ mỉm cười, nói: “Đúng vậy, vẫn y thế thôi! Vẫn là đường muội tốt, nữ tử mười tám thay đổi lớn, càng xinh đẹp ra rồi!”

Phụng Tinh Xu cười cười, nói: “Đường ca quá khen rồi! Đợi tiểu muội giải quyết xong chuyện ở đại sảnh, rồi trở lại gặp mặt với mọi người!” Dứt lời, một nhóm người đi về phía đại sảnh.

Đi tới đại sảnh, bên trong đã sớm ngồi đầy người, trên chủ vị giữ lại ba chỗ ngồi, đặc biệt giữ lại vì hai vị vương gia và một vị công chúa là Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tinh Xu và Phụng Duy Tinh. Ba người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở phía trên. Phụng Hàm Tiểu mở miệng, đề tất cả mọi người đã hành lễ lúc tiến vào đứng dậy.

Thấy người đến đông đủ, Quan Vân Nghĩa đứng dậy ôm quyền hỏi: “Công. Tinh Xu, con đã có quyết định rồi, cuộc luận võ này.”

Phụng Tinh Xu gật đầu, đứng lên nói ra: “Ban đầu đến đại hội võ lâm, bản cung chỉ muốn tham gia góp vui, không nghĩ tới đánh bại đánh bại lại ghi danh tham gia tranh tài. Bản cung biết xưa nay giang hồ không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận bản cung đã công khai, nên cũng không đi tranh đoạt vị trí Minh chủ võ lâm này nữa! Phụng trượng của Thiếu lâm tự đại sư Tuệ Năng có phẩm hạnh khiến người tin phục, võ công cao cường, da.nlze.quydo/mn bản cung cho là hẳn đủ khả năng để làm Minh chủ, vì vậy, bản cung quyết định bỏ cuộc tranh tài!”

Lời này vừa nói ra, quyết định ra người được chọn làm Minh chủ võ lâm —— Phụng trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!

Đến đây, cuộc tuyển chọn Minh Chủ trong ba ngày, kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Âm mưu đoạt bảo

“A di đà Phật!” Tuệ Năng đứng lên, chấp tay trước ngực làm lễ với Phụng Tinh Xu, nói: “Công chúa quả thật là người hào hiệp, có thể bỏ xuống hư danh này, lão nạp tự thẹn không bằng!”

“Đại sư đa lễ! Vị trí minh chủ này vốn nên thuộc về đại sư. Hôm nay coi như không có điều ngoài ý muốn là Khanh Ngọc Tranh, bản cung cũng sẽ buông tha chức này.” Phụng Tinh Xu gật đầu với Tuệ Năng, chuyển trọng tâm đề tài.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Khanh Ngọc Tranh, mọi người đang ngồi đều rớt rít lắc đầu thờ dài.

“Khanh Ngọc Tranh này, danh tiếng xưa nay không tệ, lần này không biết tại sao lại phạm loại sai lầm như vậy!” Phong Bất Diên lắc đầu nói.

“Ai! Còn có vị nữ nhi kia, sao lại biến thành bộ dáng này! Trước kia còn là một cô nương thật xinh đẹp tâm địa thiện lương!”

Mấy người trẻ tuổi vừa nghe đến thế hệ trước nhắc tới Khanh Di Yên, đều không khỏi nghĩ đến hôm nay mặt nàng bầm đen và cánh tay bị cụt kia, rớt rít thờ dài, nữ võ lâm thế hệ này, cứ tàn lụi như vậy, về sau muốn tìm nhà chồng cũng khó rồi!

Phụng Tinh Xu nhìn mọi người đang ngồi, những người này cũng là người có danh tiếng lớn trên võ lâm, ha ha, sau này, chỉ sợ Ngọc Tranh trang không dễ lẫn lộn trong võ lâm rồi!

Thấy mọi người đắm chìm trong từng tâm sự của bản thân, Phụng Tinh Xu nhân cơ hội cáo lui, cũng lấy cớ chăm sóc Tuân Thư, từ chối yến hội quần hùng buổi tối.

Ban đêm lại tới, sau khi Phụng Tinh Xu và Phụng Duy Tinh chăm sóc Tuân Thư vẫn ngủ say, liền đến lương đình tối hôm qua, nơi đó đã sớm ngồi mấy người quen lên chạy ra ngoài từ trong bữa tiệc. Mấy người Phong Hoa Tuyết Nguyệt vốn cũng cần phải tới, nhưng bởi vì bọn họ rất có địa vị trên giang hồ, người trong võ lâm đều muốn kết giao, vì vậy bị quần lấy, trong lương đình này, chỉ có Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ và Quan Nhạc Huyền. Ngay cả mấy người này cũng mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chật vật thoát ra ngoài.

Mọi người đã sớm dùng bữa tối, vì vậy liền pha một ấm trà, mang lên mấy thứ ăn vặt, rồi bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau dưới ánh trăng.

Đầu tiên cái mọi người muốn hỏi chính là chuyện của Phụng Tinh Xu, bởi vì hôm nay thân thể của nàng quá kinh người, người ở chỗ này ngoài Phụng Duy Tinh và Phụng Hàm Tiểu mơ hồ đoán được ra, không ai ngờ tới dưới một dung mạo thanh tú này lại có một gương mặt quốc sắc thiên hương, đặc biệt là hai người Quan Nhạc Huyền và Tâm Mộng Hồ, vẫn đuổi theo Phụng Tinh Xu không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

“Chát! Chát!” Trong phòng tối om, một nam nhân lưng trần quỳ trên mặt đất, nắm trong tay một cây roi da nhuộm máu, trên roi hiện lên đầy vết dài đỏ sẫm.

Chỉ thấy nam nhân nắm roi da không ngừng vung lên, mỗi một lần vung đều mang theo sự tàn nhẫn. Roi da không ngừng lay động trong không trung, lại mang theo tiếng “vù vù” roi vào trên người nam nhân.

“Chát!” Trầy da sút thịt.

“Chát!” Máu tươi giàn giụa.

“Chát!”

“Chát!”

Cho đến khi ngoài cửa sổ hiện lên bóng đen, nam nhân mới dừng vung roi da trong tay. Chỉ là hận ý sâu đậm và dữ tợn trên mặt kia, lại vẫn không ngừng được!

“Ngươi lại đang giờ trò lừa bịp rồi!” Bóng đen kia giễu cợt nói.

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!” Trong giọng nói của nam nhân lộ ra một sự chán ghét.

“Ai muốn quản ngươi!” Bóng đen hừ nhẹ một tiếng, nói: “Chủ nhân đã nhận được tin tức, người rất không hài lòng với biểu hiện của ngươi!”

Trong nháy mắt trên mặt nam nhân thoáng qua một chút tái nhợt. Hắn cố tự trấn định nói: “Ta đã tận lực, nếu mà ta không làm như vậy, sợ rằng hôm nay còn không thể tới được nơi này!”

“Hừ! Chủ nhân không cần nghe giải thích!” Bóng đen cắt đứt lời giải thích của nam nhân, “Cái chủ nhân cần chính là kết quả, là khối ngọc trụ kia!”

Nam nhân cắn răng, biết người trước mắt nói không sai, cái người kia muốn không phải lời giải thích của hắn, mà là.

“Chủ nhân nói rồi, cho ngươi một cơ hội nữa, ngày mai nhất định phải đoạt được khối ngọc trụ kia, nếu không, thủ đoạn của chủ nhân, ngươi cũng biết rồi đấy!” Bóng đen nói lần nữa.

Nam nhân nắm chặt roi da trong tay, cả người run lên, nín thở nói: “Ta biết rồi, ngày mai ta nhất định sẽ hết sức!”

“Không phải hết sức, là nhất định!” Bóng đen nhấn mạnh nói.

“Dạ, nhất định!” Nam nhân trầm trầm nói.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

“Sai các ngươi chuẩn bị mọi thứ đã làm xong chưa?” Trong một xó góc khác của Tuyên Bình bảo, một âm mưu khác đang được lặng lẽ tiến hành.

“Dạ! Bọn thuộc hạ đều chuẩn bị xong!” Một giọng nói cung kính trả lời.

“Ừ, không tệ!” Người nọ thoả mãn gật đầu, giống như thấy được kết quả ngày mai, cười hả hê.

Bảo vật, bảo vật, chỉ cần có khối bảo vật kia, thiên hạ này, tất cả đều là của hắn, ha ha ha, hắn còn muốn bẻ đầu đi tranh giành chức vị Minh chủ võ lâm bỏ đi đó làm gì! Chỉ cần có khối bảo vật kia.

Trong bóng tối, một đôi mắt tham lam toát ra ánh sáng vô hạn.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Đông Bình thành

“Giáo chủ!” Trong phòng tối om, hai hàng người áo đen rồi rít quỳ xuống hành lễ với người áo xanh vừa bước vào.

“Đều đứng lên đi!” Người áo xanh đi tới trên chủ vị ngồi xuống, hỏi: “Đại hội võ lâm được tiến hành thế nào?”

Một người áo đen đi lên phía trước bẩm báo nói: “Giáo chủ, hôm nay trên đại hội võ lâm rất náo nhiệt!”

“Hả? Thử nói xem?” Người áo xanh cảm thấy hứng thú hỏi.

“Hôm nay là trận chung kết đại hội võ lâm, phân ra tiến hành ba trận, trận đầu, phương trượng Thiếu Lâm tự chỉ dùng một cước đã khiến cho bảo chủ Yên gia bảo Yên Phi nhận thua, tiếp theo là một vị thiếu niên mười lăm tuổi đi theo Hoàng Vũ cô nương đại chiến bang chủ Cái Bang Phong Bất Diên, thế nhưng lại khiến cho gậy trúc trên tay Phong Bất Diên tan thành nhiều mảnh!” Người áo đen ngừng một chút, nhìn thấy giáo chủ ngồi nghe đến say

sua, vì vậy tiếp tục nói: “Đến sau cùng, còn chưa bắt đầu so đấu, vị trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh liền nhảy ra nói Hoàng Vũ cô nương không rõ lai lịch, ám chỉ bọn họ là người trong ma giáo, hơn nữa nữ nhi của hắc Khanh Dĩ Yên cũng đồng thời bước ra làm chứng nhằm vào Hoàng Vũ cô nương.” Người áo đen nói tới chỗ này, đột nhiên dừng lại. Cũng không phải là hắc Khanh Dĩ Yên không muốn nói nữa, mà là người trước mặt tỏa ra một luồng hơi thở sắc bén khiến cả người hắc đồ mồ hôi lạnh, ánh mắt hung ác kia, tựa như muốn chém một đao trên người hắc đồ, để cho hắc đồ trong lúc vô hình cảm thấy như bị khoét đến đau đớn.

“Tiếp, tục, nói, đi!” Người áo xanh nghiêng răng, hung hăng ra lệnh.

“Vâng, vâng!” Người áo đen không để ý mồ hôi chảy từ trên trán xuống, vội vàng tiếp tục bẩm báo nói: “Hai người này ngấm ngấm hại người lên án Hoàng Vũ cô nương, sau lại”

“Sau lại như thế nào!?” Người áo xanh hỏi.

“Sau lại, bị Hoàng Vũ cô nương trừng phạt rồi, Khanh Dĩ Yên này còn bị Hoàng Vũ cô nương phết một cánh tay.” Người áo đen ấp úng nói.

“Phết cánh tay?” Người áo xanh nhú mày lại, hỏi: “Nàng phết một cánh tay của tiện nữ nhân này, sao lại không có việc gì?”

“Đạ, giáo chủ, thuộc hạ hoài nghi vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải là vị cô nương mà giáo chủ muốn tìm” Người áo đen khiếp sợ nói.

“Àm!” Một tiếng động vang lên thật lớn, bên cạnh người áo đen có thêm một cái lỗ, sắc mặt người áo xanh âm trầm nói: “Ngươi, nói, cái, gì?”

“Giáo chủ!” Người áo đen kia té quỵ xuống đất, run giọng nói: “Vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải thật sự là họ Hoàng Vũ, dĩ nhiên liequidoo mà là dùng tên giả, vị cô nương kia thật ra là công chúa Phụng Tĩnh Xu của Long Phong quốc, mà không phải là Hoàng Vũ gì đó!”

“Cái gì?” Sắc mặt người áo xanh đại biến, “vụt” đứng lên!

“Giáo chủ!” Một giọng nói ngoài cửa vang lên cắt đứt bầu không khí căng thẳng bên trong nhà.

“Chuyện gì?” Người áo xanh tức giận quát.

“Khởi bẩm giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có chuyện khác thường ở bên ngoài Tuyên Bình bảo!”

Người áo xanh nhắm mắt lại, cổ dề xuống tức giận trong lòng, nói: “Vào đi rồi nói!”

Chỉ thấy một người áo đen khác nhanh chóng vào phòng, hai tay ôm quyền nói: “Giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có một đám người lén lút ở bên ngoài Tuyên Bình bảo, mấy đoàn người đẩy một chiếc xe không biết là muốn làm gì, bọn thuộc hạ âm thầm chặn được một đội nhân mã, hơn nữa mang những đồ vật bọn họ vận chuyển trở lại. Xin giáo chủ chỉ thị!”

“Đồ vật sao?” Người áo xanh nhẹ giọng nói, “Đi, đi xem thử!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Dụ dỗ Long Quỷ

Sáng sớm, bên ngoài Tuyên Bình bảo có hai người một nam một nữ tới. Nam nhân mặc áo lam, tuấn nhã bất phàm, nữ nhân ăn vận chỉnh tề, tướng mạo ước chừng ba bốn mươi tuổi, cử chỉ ngôn hành có chút khác thường.

Lúc người áo lam nhìn thấy thủ vệ sâm nghiêm bên ngoài Tuyên Bình bảo, liền do dự chần chừ không tiến lên, không biết có nên hay không nên đi về phía trước.

Thủ vệ thấy hai người khả nghi, liền tiến lên phía trước hỏi, người áo lam nhân cơ hội lấy ra một khối lệnh bài.

Thủ vệ nhận ra đây là lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, vì vậy vội vàng phái người đi trước hỏi thăm.

Lúc ấy, đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt đang dừng điểm tâm trong viện của Phụng Tĩnh Xu, nghe thấy người hầu báo, Phụng Tĩnh Xu đột nhiên phá lên cười, vẫy tay để người hầu mang hai người tiến vào, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nàng mở miệng thần bí nói với Nguyệt Phi: “Nguyệt, ta tìm cho ngươi một trợ thủ đắc lực nhé!”

Khi người áo lam đỡ phụ nữ trung niên tiến vào viện, Phụng Tĩnh Xu vui mừng đứng lên, nhìn hai người chậm rãi đi tới.

“Xin hỏi. Ngày hôm qua có người nhắn lại muốn mời kẻ hèn này đến, nói là có tin tức của Lục Miếu chân nhân.” Người áo lam nhìn một đám tuấn nam mỹ nữ ăn mặc chỉnh tề trước mặt, nhất thời không biết nên làm cái gì.

“Nghe danh y thuật xuất thần nhập hóa của Y Thánh đã lâu, hôm nay nhìn thấy đệ tử của Y Thánh, quả thật là vinh hạnh của Tĩnh Xu!” Phụng Trọng Tĩnh Xu nở một nụ cười tươi nói.

“Cô nương, nàng, a.” Người áo lam vừa muốn nói chuyện, mắt vừa nhìn thấy thiếu nữ đứng ở trước đám người, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lên, chiếu vào khiến hắn mở mắt không ra, chỉ sợ mở mắt rồi, sẽ trầm luân.

“Đệ Ngũ công tử, Tĩnh Xu không có ý xấu, chỉ là tình cờ biết được công tử đang tìm Lục Miểu chân nhân, liền muốn trợ giúp công tử mà thôi!” Phụng Trọng Tĩnh Xu nói xong, xoay người giới thiệu Nguyệt Phi đứng bên cạnh: “Nguyệt, vị này chính là đệ tử của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ.”

Người phía sau cả kinh, ánh mắt nhìn người áo lam trước mặt này nhiều thêm một phần không thể tưởng tượng được và tò mò, người áo lam trước mặt này hơn hai mươi tuổi lại chính là đệ tử thân truyền của Y Thánh theo như lời đồn đãi thân long thấy đầu không thấy đuôi, Đệ Ngũ Long Quỷ?

Vừa nghe đến Lục Miểu chân nhân, Đệ Ngũ Long Quỷ cũng bất chấp cảnh cáo mơ hồ trong lòng này, mở ra cặp mắt trong suốt kia.

Đợi sau khi thấy rõ mặt Phụng Trọng Tĩnh Xu mặt, rốt cuộc mới hiểu rõ tại sao lại cảm thấy trước mắt sáng chói lên! Thiếu nữ trước mặt có làn da như mỡ đông, má hồng phấn, môi màu đỏ như anh đào, phụng mảy xinh đẹp, hơi thở thơm như hoa lan, đặc biệt nhất là phụng hoàng lửa dường như đang di chuyển trên trán nàng, một đôi mắt tím trong veo và một cổ mùi hương thơm kỳ lạ truyền đến từ trên người nàng, cho dù hắn đã ngửi thấy trăm loại cỏ, cũng không phân biệt được, đây rốt cuộc là mùi hương gì, khiến người ta ngửi vào như đắm gió xuân, tinh thần sảng khoái.

“Công chúa, đây chính là trợ thủ mà người tìm tới sao?” Nguyệt Phi nhìn về mặt Đệ Ngũ Long Quỷ ngây ngô, không khỏi “Xì” cười một tiếng. Tiếng cười gọi hồn Đệ Ngũ Long Quỷ về, phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy người trước mặt đây về tề tựu nhìn mình, hắn có chút xấu hổ cúi đầu, trên mặt hiện lên một vết đỏ ửng.

Nhìn thấy Đệ Ngũ Long Quỷ xấu hổ, Phụng Trọng Tĩnh Xu cảm thấy thú vị. Nam nhân hai mươi mấy tuổi, bị người nhìn vào liền đỏ mặt, giống như hoàng hoa khuê nữ vậy, ha ha! Nàng còn chưa gặp qua loại nam nhân này! Người ở bên cạnh nàng, không phải là thương nhân lạnh lùng nghiêm nghị như Duy nhi, thì chính là hộ vệ im lặng như Tĩnh Ảnh, nếu không cũng là ngây thơ giống như Thư nhi, lại nói đến mấy nam nhân mà nàng biết, Phụng Trọng Hàm Tiếu, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc vân vân, không ai không phóng khoáng, tiêu sái, nào có ai giống như Đệ Ngũ Long Quỷ này, mới bị nhiều người nhìn mấy lần với ánh mắt đầy tề tựu, liền đỏ mặt? (Xu tử phong lưu quá kéo sau này khổ đấy!!)

Thấy trời cũng không còn sớm, vội nhanh đi vào vấn đề chính, chờ lát nữa còn phải đi tham gia đại hội đoạt bảo nữa!

Phụng Trọng Tĩnh Xu mời hai người đến lương đình rồi ngồi xuống, lên tiếng hỏi: “Đệ Ngũ công tử, hôm qua người nói muốn tìm được Lục Miểu chân nhân, là vì chuyện gì đây?”

Nhắc tới chính sự, Đệ Ngũ Long Quỷ lập tức nghiêm mặt, gật đầu nói: “Hơn mười năm trước, khi ta còn là một hài tử, một ngày lên núi hái thuốc, nhặt được vị đại nương ngồi bên cạnh ta đây, “Ánh mắt Đệ Ngũ Long Quỷ chuyển tới trên người nữ nhân trung niên, tiếp tục nói: “Ta dẫn bà ấy trở về nhà trúc của sư phụ, cùng sư phụ cứu trị cho bà, nhưng mà, mặc dù chữa hết vết thương trên người bà, lại bỏ tay hết cách với chúng si ngốc của bà ấy. Nhiều năm qua, ta vừa theo sư phụ học tập y thuật, vừa cùng sư phụ thử chữa trị cho đại nương này, nhưng vẫn không có tiến triển.” Đệ Ngũ Long Quỷ ngừng một chút, giọng nói bỗng có chút cô đơn, “Ta và sư phụ vẫn không thể chữa khỏi cho đại nương, cho đến khi mấy tháng trước sư phụ đi về cõi tiên, cũng không còn cách nào, đây vẫn là vương mắc lớn nhất trong lòng ta và sư phụ, trước khi sư phụ lâm chung cũng nhớ mãi không quên.”

Đệ Ngũ Long Quỷ thở dài, nói: “Sư phụ vẫn tự hào về y thuật của mình, lại không có cách gì với chúng si ngốc của đại nương, đây cũng là điều người không thể chịu được, hơn nữa, trong ngày thường thỉnh thoảng sẽ nghe thấy sư phụ nói gì mà đuổi kịp và vượt qua, trong lòng ta liền suy đoán, có phải sư phụ muốn so tài y thuật phân cao thấp với người nào đó không, vì vậy nhất định phải chữa khỏi chúng si ngốc cho đại nương, không ngờ, cuối cùng vẫn không thể đạt thành tâm nguyện. Trước khi sư phụ lâm chung, gia sư đã nói với ta, trong thiên hạ chỉ có y thuật của Lục Miểu chân nhân là trên hân, mấy chục năm nay, hân vẫn không chịu thừa nhận sự thật này, cứ phải so tài với Lục Miểu chân nhân, thậm chí nhất định phải chữa khỏi mỗi một bệnh nhân trên tay hân, không ngờ đến cuối cùng, vẫn không thể nào được như ý nguyện.”

Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn Phụng Trọng Tĩnh Xu, chân thành nói: “Sư phụ để ta phải tìm được Lục Miểu chân nhân, nói cho hân biết, thiên hạ ngày nay, chỉ có Lục Miểu chân nhân mới thật sự là Y Thánh, thỉnh cầu hân trị hết bệnh cho đại nương. Trong lòng sư phụ rất là áy náy, bởi vì hành động theo cảm tính của mình, làm chậm trễ đại nương nhiều năm như vậy.”

Phụng Trọng Tĩnh Xu gật đầu, nói với Đệ Ngũ Long Quỷ: “Đệ Ngũ công tử có điều không biết, Tĩnh Xu chính là Phụng Trọng công chúa của Lộng Phong quốc, Lục Miểu chân nhân chính là gia sư.”

“A, nàng là công chúa!?” Đệ Ngũ Long Quỷ giật mình trừng lớn mắt, vội vàng kéo nữ nhân bên cạnh chuẩn bị hành lễ, lại bị Phụng Trọng Tĩnh Xu dùng nội lực đỡ lấy.

“Đệ Ngũ công tử không cần giữ lễ tiết, người là truyền nhân của Y Thánh, ta nghe được sau khi xuống núi người hành nghề y, chăm sóc người bị thương, trong lòng rất là kính nể, chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ giúp.”

“Thật sao!?” Đệ Ngũ Long Quỷ vui mừng kêu lên.

“Thật.” Nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ kích động đỏ mặt, Phụng Trọng Tĩnh Xu cười cười, sau đó nói: “Chỉ là gia sư ngao du bốn phương, không dễ liên lạc (Phụng Trọng Tĩnh Xu, người cái tên lừa gạt này, rõ ràng chỉ một cú điện thoại là có thể tìm được người, lại dám nói láo lừa người ta! Tiểu An khinh bỉ một chút), có thể còn phải phiền công tử chờ một thời gian.”

“Không sao, dù sao ta cũng tìm lâu như vậy, chờ lâu một chút cũng không sao!” Đệ Ngũ Long Quý vui mừng nói. Hắn xoay người nhìn nữ nhân bên cạnh nói: “Đại nương, người nghe rồi chứ? Chúng ta tìm được Lục Miếu chân nhân rồi! Bệnh của người có hi vọng rồi!”

Chỉ là, nữ nhân trung niên kia một chút cũng không cảm thấy tâm tình Đệ Ngũ Long Quý đang kích động và vui sướng, đang kéo tay áo Phụng Duy Tĩnh ở bên cạnh, lại kéo Tuân Thư mới vừa tỉnh táo không lâu, thì thầm kêu: “Bảo bảo ăn cơm”, “Bảo bảo ngủ”.

Phụng Duy Tĩnh rất kiên nhẫn với nữ nhân đang lôi kéo mình, không thấy một chút không kiên nhẫn nào, nhưng Tuân Thư lại gay hơn một chút, mới vừa tỉnh ngủ, lại bị một đại thẩm trung niên lôi kéo muốn hất ngủ, làm cho hắn sợ nhào vào trong lòng Phụng Tĩnh Xu, hu hu nhỏ giọng kêu lên: “Thư nhi không ngủ, Thư nhi ngủ đủ rồi!”

Phụng Tĩnh Xu thương tiếc sờ sờ đầu Tuân Thư, trong nháy mắt Tuân Thư ngẩng đầu nhìn nàng, dường như bắt được một tia sáng kì lạ, đôi khi nàng nhìn rõ, lại vẫn là cặp mắt long lanh ngẩn ngơ, Phụng Tĩnh Xu cười thâm trầm nháy mắt. Nàng ngẩng đầu tiếp tục dẫn dụ Đệ Ngũ Long Quý vì nàng bán mạng, nói: “Đệ Ngũ công tử, hôm nay sau đại hội võ lâm, chúng ta sẽ trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó, gia sư có thể sẽ ở Lộng Phong Quốc chờ chúng ta. Trước khi đi sư phụ luôn luôn vội vàng hấp tấp, ở liền một chỗ sẽ không ở lâu, ta lo lắng khi chúng ta chạy tới, sư phụ đã sớm rời khỏi rồi.” Phụng Tĩnh Xu giả bộ vẻ lo lắng, điendn liequidoo thấy vẻ nôn nóng trên mặt Đệ Ngũ Long Quý, lại nói: “Nếu không thể này đi, nếu như người yên tâm, trước hết để người ta đưa vị đại nương này đến Lộng Phong quốc, ta sẽ nói rõ tình hình của đại nương với gia sư trước, sau đó để gia sư đi chẩn đoán bệnh, đợi chúng ta tham gia đại hội võ lâm xong, lập tức chạy tới Lộng Phong quốc, có lẽ vừa kịp lúc gia sư chẩn đoán bệnh xong rồi đấy?”

“Nhưng” Đệ Ngũ Long Quý có chút do dự, “Sư phụ căn dặn ta là. . . .”

“Xin công tử yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người truyền đạt lại, hơn nữa để đại nương ngăn cản sư phụ, để hắn không thể đi, chờ khi chúng ta chạy đến, nói không chừng ta nói ngọt với sư phụ vài câu, tâm tình của sư phụ khá một chút, sẽ truyền thụ y thuật cao thâm cho công tử đấy?” Phụng Tĩnh Xu dụ dỗ nói.

Đệ Ngũ Long Quý vẫn không yên lòng, nói: “Dọc đường không có ai chăm sóc cho đại nương, nếu có náo loạn. . . .”

“Công tử yên tâm, xin công tử chờ.” Phụng Tĩnh Xu đứng dậy đi vào trong nhà, chỉ chốc lát sau, liền lấy ra một búp bê vải lớn bằng đứa trẻ con, búp bê vải này được chế tác tinh xảo, đáng yêu, rất là chọc người yêu thích.

Vừa nhìn thấy thứ đồ trên tay Phụng Tĩnh Xu, một đám nữ nhân và Tuân Thư hét lên một tiếng, chạy tới đưa tay tranh đoạt, các ngoài miệng đều kêu lên: “Thật đáng yêu, thật đáng yêu!”

Phụng Tĩnh Xu “xì” cười một tiếng, nói với Tâm Mộng Hồ: “Tỷ tỷ, tỷ cũng không phải là chưa từng thấy búp bê này, trên xe ngựa của muội có kia!”

Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên nói: “Nhưng nó thật đáng yêu!”

Phụng Tĩnh Xu nhìn Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh cũng thêm muốn, nói: “Được rồi, các người đừng cãi nữa, chờ một lát rồi tất cả mọi người đều sẽ có, được chưa!”

Rốt cuộc đuổi được một đám nữ nhân mất sởi, Phụng Tĩnh Xu đặt búp bê vải vào trong tay nữ nhân trung niên, nữ nhân kia trong nháy mắt sững sờ, sau đó nhanh chóng đưa hai tay ra ôm chặt lấy búp bê vải, trong mắt chảy ra hai hàng nước mắt, lẩm bẩm nói: “Bảo bảo, bảo bảo, bảo bảo của nương. . . .”

Phụng Tĩnh Xu nhìn Đệ Ngũ Long Quý đang ngăn người, nói: “Lần này công tử có thể yên tâm rồi chứ?”

Đệ Ngũ Long Quý nhìn nữ nhân cứ thế ôm búp bê vải, rốt cuộc gạt đầu một cái, đồng ý để cho nàng đi trước.

“Vây thì tốt quá!” Phụng Tĩnh Xu xoay người, ra ám hiệu với Nguyệt Phi: “Nguyệt, nhanh phái người đưa đại nương đưa đến Hạnh Lâm đường ở Lộng Phong quốc chăm sóc cho tốt!”

Nguyệt Phi hiểu ý gạt đầu, biết công chúa là muốn điều người ngoài đi, để lại không gian cho lão bản của Hạnh Lâm đường là nàng với một đám thuộc hạ tương lai, hai bên quen thuộc, tương lai có thể hợp tác chặt chẽ. Nguyệt Phi cảm thấy ngoài ý muốn và vui mừng đối với việc công chúa tìm được trợ thủ đến, thử nghĩ xem, có truyền nhân của Y Thánh trấn giữ, sau này Hạnh Lâm đường phát triển, thì sẽ có được một bảo đảm lớn!

Mới vừa phái người mang đại nương đi, cũng dặn dò người hầu chăm sóc, dọc đường bảo vệ, trong sân lại tới một người hầu khác.

Người hầu kia đứng rất xa, cung kính nói với người trong lương đình: “Công chúa, đại tiểu thư, trang chủ nói đại hội sẽ lập tức bắt đầu, xin chư vị dời đến đài luận võ.”

Phụng Tĩnh Xu gạt đầu, bảo người hầu lui ra, cười nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi! Đi xem thử thứ bảo vật thần bí kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 77: Mặt thật của bảo vật

Xung quanh sân đấu võ, vẫn vô cùng náo nhiệt, các sư huynh sư tỷ vẫn còn trao đổi thảo luận, những tiểu sư muội kia cũng xuyên qua nhìn ngó trong đám người, giống như là đang tìm lang quân như ý trong lòng mình.

Trên đài tỷ võ lại thêm vài cái ghế, ghế dựa trên đài cũng từ bốn chiếc biến thành một chiếc. Cái ghế kia là chuẩn bị vị Minh chủ võ lâm Tuệ Năng, còn ghế ngồi dưới đài là chuẩn bị cho các đại chưởng môn và các vị khách có thân phận tôn quý tới đại hội lần này, tỷ như Phụng Hâm Tiểu, Phụng Tinh Xu và Kim Bích Đặc.

Khi đoàn người Phụng Tinh Xu thông thả bước vào, những người có mặt cũng đều ngồi vào rồi. Mặc dù là nhân sĩ võ lâm, làm việc không giữ lễ tiết, nhưng gặp được vương gia và công chúa một nước, mọi người đang ngồi vẫn phải đứng dậy hành lễ, không cần quỳ xuống, ít nhất cũng phải ôm quyền, vì vậy mọi người mới vừa ngồi xuống lại đồng loạt đứng lên, tiếng hỏi thăm ân cần liên tục truyền đến, Phụng Hâm Tiểu đi sóng vai với Phụng Tinh Xu, đi về phía ghế ngồi, Phụng Duy Tinh và Tuấn Thư đi theo phía sau Phụng Tinh Xu, song song với hai người chính là Kim Bích Đặc và Tâm Mộng Hồ, phía sau nữa chính là đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt. Vốn là, theo như bối phận hoàng thất mà nói, Phụng Tinh Xu nên đứng ở sau lưng Phụng Hâm Tiểu, nhưng bởi vì Phụng Tinh Xu là công chúa do đích thân hoàng đế Phụng Nhâm Ngao phong, lại rất được hoàng gia sủng ái, vì vậy Phụng Hâm Tiểu liền để Phụng Tinh Xu song hành với hắn, cũng không ra tay làm gì ép Phụng Tinh Xu, miễn cho sau này bị mấy người lớn trong nhà biết chuyện rồi liền hiệp sửa trị hắn. Còn Phụng Duy Tinh, vẫn thành thành thật thật đi theo phía sau hai người.

Một đoàn người chậm rãi tiến vào sân đấu võ, đợi sau khi hai người nhập tọa, Quan Vân Nghĩa đứng lên, đi tới ngay chính giữa đài luận võ, ôm quyền hành lễ với bốn phương, vận dụng nội lực truyền âm nói: “Quan mỗ đa tạ các vị anh hùng tham gia cuộc tuyển chọn Minh chủ võ lâm lần này! Trải qua ba ngày tranh tài kịch liệt, ngày hôm qua đề cử ra được Minh chủ võ lâm mới —— phụng trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!” Quan Vân Nghĩa nói xong, ôm quyền hành lễ với Tuệ Năng, da.nlze.quydo/nn sau khi Tuệ Năng chấp tay trước ngực đáp lễ, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: “Trước khi đại hội bắt đầu, Quan mỗ đã từng nói qua, Quan mỗ ngẫu nhiên có được bảo vật, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, anh hùng còn lại, nếu muốn đoạt được bảo vật, liền mời lên trước khiêu chiến, đồng thời, đại sư Tuệ Năng cũng có quyền chọn lựa một vị trợ thủ, ứng đối khiêu chiến.” Quan Vân Nghĩa nói xong, nhìn khắp bốn phía, mở miệng nói: “Phía dưới, Quan mỗ hỏi một lần cuối cùng, các vị đang ngồi ở đây, có dị nghị gì không!”

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, không có ai nói lên tiếng phản đối.

“Tốt! Nếu tất cả mọi người đồng ý cách của Quan mỗ, xin mời mọi người tuân thủ quy tắc đang trong ủa trình khiêu chiến, không cần quá sinh lòng ý đồ xấu, mưu toan trắng trợn cướp đoạt!” Quan Vân Nghĩa hét lớn một tiếng: “Người đâu! Trình bảo vật lên!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều bông hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã có tám nam tử đang đứng, những nam tử này, nội lực thâm hậu, võ công cao cường, đặc biệt là khinh công tuyệt đỉnh, xuất hiện một cách im hơi lặng tiếng, giờ phút này, trên vai tất cả đều nâng mang một bàn gỗ lớn, trên đài, một chiếc hộp gỗ từ đàn khắc hoa lẳng lặng nằm yên, giống như đang đợi chủ nhân của nó vạch trần, lấy được bảo vật bên trong.

Khi ánh mắt Phụng Tinh Xu chạm đến chiếc hộp gỗ kia, tâm chợt giật mình, không tự chủ được nín thở. Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt truyền đến, giống như mùi hương trong trí nhớ, nhịp tim của Phụng Tinh Xu càng mãnh liệt!

Mọi người thấy hộp gỗ do tám cao thủ võ công hộ vệ, lập tức bắt đầu kích động, rồi rít gheghen cổ nhìn, hi vọng có thể nhìn thấy thứ trong hộp gỗ.

Quan Vân Nghĩa đứng ở trước đài, lớn tiếng nói: “Đây chính là bảo vật mà trước đây Quan mỗ tình cờ lấy được!” Dứt lời, đưa tay kéo lấy, một đạo ánh sáng lóng lánh chói mắt phát ra từ trong hộp!!!

“Oa!” Quần hùng xôn xao!

“Mau nhìn xem, là cái gì, là cái gì!” Có người lớn tiếng la hét.

“Đây là vật gì vậy, còn có thể phát sáng!” Có người hí hửng không thể tưởng tượng nổi hỏi.

“Không biết! Nhưng nhìn cục diện thế này, giống như thật sự là một bảo bối đó!” Trong đám người nghe được tiếng âm ỹ, cũng đều rói rít phụ họa, suy đoán đến tột cùng là bảo bối gì!

“Tinh nhi!” Phụng Duy Tinh giật mình nhìn bộ dạng luống cuống khiếp sợ của Phụng Tinh Xu bên cạnh, không biết nàng sao vậy?

Nghe thấy Phụng Duy Tinh kêu lên, Phụng Tinh Xu lập tức phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn kinh, “Không có, không có gì, Duy nhi.” Phụng Tinh Xu vỗ ngực ngồi xuống, vẻ mặt có chút hưng phấn, “Duy nhi, ha ha, hôm nay xem như ta vật quen cũ rồi!” Phụng Tinh Xu nói xong, “ha ha” cười nhẹ hai tiếng, sau đó vẻ mặt như tỉnh thế bất giác, nói với Phụng Duy Tinh: “Duy nhi, bảo vật này, tỷ tỷ định rồi!”

Phụng Duy Tinh chưa từng thấy Phụng Tinh Xu hưng phấn như thế, nhìn hai mắt nàng sáng lên, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, nàng không biết, nàng bây giờ, có nhiều hấp dẫn!

Phụng Duy Tinh nhìn ánh mắt nóng bỏng ở xung quanh bắn tới Phụng Tinh Xu, ánh mắt tối sầm lại, không nói các hiệp sĩ trẻ tuổi ném ánh mắt ái mộ trên người nàng, vẫn là bên cạnh bọn hắn, mấy nam nhân quen biết đó, ánh mắt nhìn về phía Phụng Tinh Xu càng ngày càng nóng, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc, ngay cả Phụng Hâm Tiểu mà Phụng Duy Tinh lo lắng nhất, cũng như vậy!

Phụng Duy Tinh lo lắng trừng trừng nhìn ánh mắt chuyên chú của Phụng Hâm Tiểu ở trên người Phụng Tinh Xu, người khác hắn cũng không có ý kiến, nhưng Phụng Hâm Tiểu, tuyệt đối không được! Hai người bọn họ là đường huynh muội! Phụng Duy Tinh ngầm hạ quyết định, thừa dịp tình cảm

hai người còn chưa phát triển, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước!

Phượng Tinh Xu cũng không có chú ý tới tâm tư của nam nhân bên cạnh, nàng đắm chìm trong nhịp tim đập mạnh của mình chưa tỉnh lại, trong lòng chỉ có một tên —— Tỳ Hưu —— ngọc trụ Tỳ Hưu!!!

Nàng không có nhìn lầm, đó chính là tín vật của tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ ở thế kỷ hai mươi mốt, ngọc trụ Tỳ Hưu!

Nếu không phải vì khối ngọc trụ này, tại sao nàng sẽ bị Ngọc đế chọn trúng mang tới Thiên Đình, sau đó xuyên qua đi tới dị thế này chứ!?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao ngọc trụ Tỳ Hưu lại xuất hiện ở nơi này? Ngay cả hộp gỗ từ đàn chứa ngọc trụ Tỳ Hưu cũng đi theo nó đến thế giới này, chẳng lẽ có chuyện gì đặc biệt sắp xảy ra sao? Hoặc là, tất cả cũng chỉ là một sự trùng hợp mà thôi?

Không! Phượng Tinh Xu âm thầm lắc đầu, hủy bỏ cách lý giải trùng hợp.

Nếu ngọc trụ Tỳ Hưu có thể tuyển định người Ngọc đế cần, đã nói lên này bản thân ngọc trụ này có chút bản lãnh, nếu không phải có tiên thuật, ngay cả có cả những thứ nàng không biết, nhưng tuyệt sẽ không chỉ trùng hợp xuất hiện tại nơi này!

Xuyên không —— Ngọc đế —— Phượng Tinh Xu hơi chấn động! Đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Ngọc đế ở Thiên đình —— “Oa Nhi, người chính là người trầm lựa chọn!”

Người Ngọc đế lựa chọn, lựa chọn người hạ phạm dục loạn tai họa!

Phượng Tinh Xu bị chính ý nghĩ của nàng làm sợ hết hồn, thậm chí khiển trách chính nàng là một tiếng, hiện tại thái bình thịnh thế, loạn từ đâu tới chứ!

“Tỳ tỷ!” Tuân Thư bỗng nhào tới, chui vào trong lòng Phượng Tinh Xu, run lấy bầy.

“Thư nhi!” Phượng Tinh Xu bị cử động của Tuân Thư làm cho tỉnh lại, “Đệ làm sao vậy?”

“Tỳ tỷ, Thư nhi sợ!” Tuân Thư run giọng nói.

“Sợ? Thư nhi sợ cái gì?” Phượng Tinh Xu khó hiểu hỏi, trong lòng dè dặt xuống nghi ngờ vừa mới hiện lên kia, không hề nửa nghĩ đến nữa, trước mắt quan trọng nhất là tiểu nhân nhi trong lòng nàng!

“Thư nhi không biết!” Tuân Thư lắc đầu, chui càng sâu vào trong lòng Phượng Tinh Xu, “Thư nhi sợ cái hộp kia!”

“Ha ha!” Phượng Tinh Xu không để bụng cười cười, nói: “Thư nhi đừng sợ, trong cái hộp kia không có quái vật, chỉ rất là sáng mà thôi!”

Khi Phượng Tinh Xu đang nhẹ giọng an ủi Tuân Thư, trên đài Quan Vân Nghĩa đã mở hộp gỗ từ đàn ra cho mọi người thấy ngọc trụ Tỳ Hưu một lần, sau đó đặt nó ở phía trước đài luận võ, do bát đại hộ vệ và các cao thủ bao vây dày đặc, để ngừa có người nhân cơ hội cướp đoạt.

“Phía dưới, mọi người muốn khiêu chiến lên trên đây!”

“Duy nhi!” Phượng Tinh Xu khẽ quát một tiếng, Phượng Duy Tinh phi người lên đài!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 78: Tiểu Phong Điền hỗn chiến

“Phía dưới, mọi người muốn khiêu chiến lên trên đây!”

“Duy nhi!” Phượng Tinh Xu khẽ quát một tiếng, Phượng Duy Tinh Ý phi người lên đài!

Lên đài vừa thấy, ngoài mấy môn phái không lớn không nhỏ ra, những người còn lại hầu như đều là mấy người mà ngày trước tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm, chỉ là, trong đó thiếu mất Ngọc Tranh trang, nghe nói tới ngày hôm qua hai cha con Khanh Ngọc Tranh và đại đệ tử Hàm Tinh đã mất mặt xám xịt rồi đi rồi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, sợ là lần này mất hết mặt mũi trên đại hội, không dám gặp người, e sợ bị võ lâm đồng đạo cười cho thú ỉm!

Quan Vân Nghĩa đợi trong chốc lát, thấy không có người đi lên nữa, vì vậy tuyên bố quy tắc tranh tài, quy tắc rất đơn giản, chính là hỗn chiến, đầu tiên tất cả mọi người bao gồm Tuệ Năng rút thăm, chia đều làm ba tổ, tiến hành hỗn chiến duy nhất một lần, người cuối cùng thắng được trực tiếp tiến vào trận khiêu chiến cuối cùng, ba người từ ba tổ, vẫn chọn lựa phương thức hỗn chiến, tiến hành tranh tài. Chỉ là, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, ở vòng khiêu chiến thứ hai, nếu Minh Chủ đã thua bởi hai người khiêu chiến, còn có thể có một cơ hội nữa, tỷ thí với người chiến thắng trong hai vị còn lại, đây chính là cái gọi là quyền ưu tiên.

Sau khi công bố quy tắc xong, tất cả mọi người bắt đầu rút thăm, Phụng Tinh Xu thấy có một bóng dáng nhìn có chút quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, a! Đây không phải là tên đại hán mà ngày đầu tiên muốn lật bàn của các nàng sao! Hình như hắn là người của Phích Lịch đường, kỳ lạ, Phích Lịch đường này muốn tranh đoạt bảo vật, sao chường môn không đích thân ra tay, ngược lại chỉ phái đồ đệ đi lên?

Trong lòng Phụng Tinh Xu thâm khó hiểu, nhưng cũng không có nói gì, chỉ là trong lòng có kỳ lạ, rồi lại rất nhanh bị trận tranh đấu trên đài làm cho quên lãng.

Vẫn là một võ đài có kích cỡ bằng sân đá bóng ngày hôm qua, được lựa đồ phân ra thành ba chỗ bằng nhau, tất cả mọi người so đấu trong chỗ đã quy định, Phụng Tinh Xu nhìn thấy, bên trái có Tuệ Năng, Hoán Kiếm Huy, đám người đại hán của Phích Lịch đường, chính giữa là Yến Phi, môn chủ Thiên Long môn và mấy gương mặt không quen lắm, còn lại bên phải là Phụng Duy Tinh, đạo cô nào đó của Đạo Nỳ phái, và còn mấy vị dường như là chường môn, mấy chục người ở chung một chỗ hỗn chiến, vì bảo vật hiếm có trong truyền thuyết, cũng không bắt chấp hình tượng của mình, liên công (liên hợp tấn công), đánh lên, thủ đoạn gì cũng đều sử dụng, không thể không nói, những người ở đây khi có chuyện liên quan đến lợi ích bản thân, vẫn rất nhanh trí, hiểu được trước phải liên thủ xử lý kẻ mạnh rồi từ từ giải quyết những người khác sau, như hiện giờ đây, phía bên trái Tuệ Năng bị Tây Kiếm phái, Thiên Long môn, Bạch Mã môn, Phích Lịch đường cùng với mấy đại bang phái và mấy môn phái nhỏ lẻ vây công, lại không nói tới đại hán của Phích Lịch đường, riêng Tây Kiếm phái, Bạch Mã môn và các bang phái khác đều do đích thân chường môn ra tay, không kiêng nể gì cùng những người khác liên thủ vây đánh, cũng không sợ bị người gièm pha, bị người nhạo báng. Phụng Tinh Xu khinh miệt hừ một tiếng, đây chính là cái gọi là danh môn chính phái đây!

Thực lực ở phía chính giữa có vẻ cân đối, không có người có võ công đặc biệt xuất chúng, muốn nói có, cũng chính là Yến Phi được vào trận chung kết ngày thứ ba, chỉ là, giờ phút này, Yến Phi đang liên hợp với chường môn Thanh Đồng phái thanh lý mấy người có lực còn yếu hơn bọn họ, đoán chừng hai người muốn đá bay mấy “con tôm nhỏ” không đủ gây sợ này trước, sau đó hai người trở lại dùng toàn lực so đấu đi!

Lại nhìn Phụng Duy Tinh ở bên phải, bên này cũng nghiêng về một thế cục, tất cả mọi người liên hiệp công kích Phụng Duy Tinh, trong đó có vị đạo cô của Đạo Nỳ phái công kích mạnh nhất, còn lại dưới sự che chở của vị đạo cô này mấy bang phái trái một kiếm, phải một đao, đánh lên khắp nơi! Chỉ là, những công kích này đối với Phụng Duy Tinh mà nói, da.nlze.qu.ydo/m chỉ là một bữa ăn sáng, dưới sự vây công của nhiều người như vậy, về mặt hắn không đổi sắc, võ công điêu luyện, trong lúc này lại vẫn có thể tìm chút thời gian rảnh rồi nở một nụ cười với Phụng Tinh Xu!

Phụng Tinh Xu buồn cười liếc mắt, khoe mắt đồng thời liếc thấy một bóng dáng xám xịt len lén đến gần nàng, ha ha! Trong đại hội võ lâm này, có thể mặc bộ y phục đầy tro bụi đặc sắc như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Phong Bất Diên của Cái Bang thôi!

Chỉ thấy Phong Bất Diên này thừa dịp sự chú ý của mọi người đều ở trên đài, nhanh như mèo len lén chạy tới đây, sau lại phát hiện ánh mắt trêu tức của Phụng Tinh Xu, lại ngưng ngừng đứng lên, đến gần bên cạnh Phụng Tinh Xu.

“Tiền bối đây là muốn làm gì vậy?” Phụng Tinh Xu buồn cười hỏi.

“Ha ha! Cũng không có gì!” Phong Bất Diên xấu hổ dùng tay áo phủi tro bụi trên thanh tay cầm của cái ghế mà Phụng Tinh Xu ngồi.

Phụng Tinh Xu nhìn vẻ mặt đó của Phong Bất Diên, một ý niệm nảy ra: vị Phong khát cái này, sẽ không phải là xấu hổ chứ!?

Ngay sau đó, nàng lại phủ định ý nghĩ của mình, Phong Bất Diên luôn làm việc cực kỳ quái gở, nếu hắn biết xấu hổ, vậy heo mẹ cũng có thể bay lên trời rồi!

“Tiền bối?” Phụng Tinh Xu kêu một tiếng. Thấy Phong Bất Diên giống như bị hoảng sợ nhảy dựng lên, Phụng Tinh Xu có chút không biết làm sao, trực tiếp nói: “Tiền bối có chuyện không ngại nói thẳng, nếu ta có thể làm được, ta nhất định hết sức!”

“Ha ha! Công chúa khách khí!” Phong Bất Diên cười gượng nói.

“Cái gì mà công chúa! Tiền bối, nếu mọi người đang ở giang hồ, cũng đừng đề ý những thứ quy định cứng nhắc kia! Lại nói, Tinh Xu vẫn là văn bối của người!” Phụng Tinh Xu cười híp mắt nói. “Tiền bối gọi ta là Tinh Xu được rồi, nếu không, nếu tiền bối cảm thấy có thể, gọi ta là tiểu Phong Diên cũng được, ha ha!”

Phong Bất Diên thấy Phụng Tinh Xu mặc dù là công chúa cao quý, nhưng khi nói chuyện với người khác, đặc biệt là nói chuyện với tên ăn mày như hắn, cũng đều bình dị gần gũi, trong lúc nhất thời có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng mà lo sợ). Mặc dù hắn cho rằng làm tên ăn mày có gì không tốt, nhưng đám người quan lại quyền quý đến từ tầng cao của xã hội, luôn luôn cao ngạo tự đại, đột nhiên vui vẻ hòa nhã với bọn họ, sẽ khiến người cảm thấy rất kỳ lạ, đặc biệt là vị công chúa này, vẫn luôn được hoàng gia nâng ở lòng bàn tay, lúc nói chuyện chẳng những không có giọng điệu ngạo mạn, cũng không có một chút biểu hiện khinh bỉ với một thân y phục lôi thôi này của hắn, lại càng tôn xưng hắn là tiền bối, điều này ngay cả một thiên kim tiểu thư nhà bình thường cũng không làm được, thế nhưng vị công chúa cao cao tại thượng này lại làm được! Cách nhìn của Phong Bất Diên đối với Phụng Tinh Xu lập tức có thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, trong lòng cũng bắt đầu quý trọng nàng.

“Tiểu Phong Diên? Tại sao?” Phong Bất Diên tò mò hỏi.

Phụng Tinh Xu thấy Phong Bất Diên đã không còn gò bó quy tắc nữa, vì vậy nói tiếp: “Người đời đều nói tam thê tứ thiếp, ta lại nhất định phải muốn ba phu tứ thi, ở trong mắt người đời, ta chẳng phải là kẻ điên đại nghịch bất đạo sao? Ha ha, hôm nay có tiền bối là lão Phong Diên ở đây, Tinh Xu tự phong là tiểu Phong Diên, cùng tiền bối diên khùng khắp giang hồ, diên toàn thế giới, chẳng phải sẽ vui lắm sao!”

“Diên khùng khắp giang hồ, diên toàn thế giới, ha ha ha! Được! Được! Thật là sáng khoái!” Phong Bất Diên vui mừng vỗ vai Phụng Tinh Xu, để lại một dấu tay đầy bụi. Phong Bất Diên cũng không đề ý tới tầm mắt bốn phía bị tiếng cười của hắn hấp dẫn tới, cười sang sảng nói: “Tiểu Phong Diên, cả đời

lão Phong Điền ta đây, cuối cùng cũng gặp được tri kỷ rồi! Tiểu Phong Điền ngơoi, ta định rồi!”

Mọi người vừa nghe thấy lời Phong Bất Điền nói, nhất thời nhỏ giọng rồi rít, cảm thấy ngạc nhiên với bản lĩnh của Phụng Trạch công chúa, không ngờ, chỉ ngần ngừn mấy câu nói, nàng liền thu phục được tên Phong Bất Điền có tính tình cổ quái này, còn được tôn sùng là tri kỷ nữa! Bản lĩnh này của Phụng Tĩnh Xu thật đáng sợ!

Hai người trong cuộc vốn không để ý tới mọi người thì thầm cái gì, Phụng Tĩnh Xu một tay ôm lấy Tuân Thư, để cho hắn ngồi ở trên đùi nàng, nhường vị trí của Tuân Thư cho Phong Bất Điền, Phong Bất Điền cũng không chút khách khí ngồi xuống!

Lúc này, một tiếng chiêng lớn vang lên trên đài, hai người nhìn về phía trên đài, chỉ thấy lúc này trên đài có một đồng người đã nằm la liệt, còn có bốn bóng dáng đang đứng, theo thứ tự là: Tuệ Năng và sư đệ của hắn Tuệ Tĩnh, Yên Phi, và Phụng Duy Tĩnh với bản lĩnh cao cường, tư thế tiêu sái bất phàm

Vòng hỗn chiến thứ nhất, kết thúc!

Một bóng dáng nhếch nhác lên lút chạy vào trong một gian phòng ở Tuyên Bình bảo, ôm quyền quỳ xuống nói: “Chưởng môn!”

Nam nhân vừa nhìn thấy bộ dạng người nọ nhếch nhác, cũng biết hắn thất bại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đúng là làm chuyện chẳng được gì!”

Nam tử nhếch nhác ngẩng đầu vô tội nói: “Chưởng môn! Vận may của thuộc hạ không tốt, vừa lúc rút vào tổ của Tuệ Năng, dfienddn liequidoon thật sự đánh không lại, cùng liền thủ với mấy người của môn phái khác, cũng đều bị Tuệ Năng và sư đệ của hắn đánh bại!”

“Hừ!” Nam nhân nắm chặt hai quả đấm, sau đó lại buông ra, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Bảo người bên dưới chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó thấy tín hiệu thì làm việc!”

“Dạ!”

Cửa mở ra, bên ngoài, là bầu trời u ám, hay là ánh mặt trời rực rỡ? Vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Đường lang* đoạt bảo

*đường lang là bộ ngựa, có câu đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu, ý là bộ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau

Sau vòng hỗn chiến thứ nhất, trên trận chỉ còn lại bốn người, đợi sau khi tất cả những người còn lại đều lui ra, lựa đồ trên đài tỷ võ cũng nhanh chóng thu vào, diện tích lại biến thành sân đá bóng lớn.

Giống như hôm qua, cách một ngày, vẫn là ba người kia, lần nữa đứng ở trên đài tỷ võ.

“Cheng!” Sau một tiếng chiêng vang lên, bốn đạo bóng dáng rất nhanh đã giao đấu với nhau.

Phụng Tĩnh Xu cũng không xem trong bọn họ rốt cuộc ai sẽ thắng, cuộc tỷ thí này, hoàn toàn không thể so sánh.

Coi như mấy người cao thủ trở lại, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh ngang hàng với Phụng Duy Tĩnh, căn bản không thể thắng được Phụng Duy Tĩnh. Huống chi, bên cạnh Phụng Duy Tĩnh có Từ Linh lung bảo vệ, an toàn của hắn không cần lo lắng.

Phụng Tĩnh Xu quay đầu thấy Phong Bất Điền nhìn đến say sưa, giống như mình cũng tham gia vào trận luận võ trước mắt này, nhìn đến nỗi còn kích động đưa tay ra sau lưng lấy gậy trúc! Có điều, khi cái tay kia đưa ra sau lưng bắt hụt thì Phong Bất Điền chợt hồi hồn lại, về mặt ngưng ngừng, nhìn thấy không có gì trên tay, lắc đầu một cái, tiếp tục xem trận tranh tài trước mắt.

Phụng Tĩnh Xu thu động tác của Phong Bất Điền vào đáy mắt, nhớ tới hôm qua, khi cây gậy trúc này dưới một kiếm của Phụng Duy Tĩnh đã vỡ nát, trong mắt Phong Bất Điền xẹt qua một chút không nổi, trong lòngw vừa động, ngón trỏ chợt nhấc lên, trong Thâm Xu Văn vụt qua một tia sáng.

Sau một nén nhang, trên đài vẫn diễn ra trận đánh, kể từ sau khi Phụng Duy Tĩnh theo Lục Miếu chân nhân còn chưa bao giờ đánh thua thích như vậy, mặc dù thường ngày từng tỷ võ với Tĩnh Ảnh, nhưng hai bên xuống tay cũng rất có chừng mực, chưa từng dùng hết toàn lực, vì vậy lúc này một lần đối mặt với ba đại cao thủ, Phụng Duy Tĩnh càng đánh càng hưng phấn, xuống tay cũng càng ngày càng ác liệt!

Phong Bất Điền giật mình nhìn Phụng Duy Tĩnh trên đài, hắn đã giao thủ với hắn (Duy Tĩnh), biết thiếu niên này có võ công lợi hại phi phàm, nhưng mà, hắn lại không biết hắn (Duy Tĩnh) lợi hại như vậy! Dựa vào tình huống trước mắt này, xem ra, ngày hôm qua Phụng Duy Tĩnh cũng chưa dùng hết toàn lực đánh nhau với hắn. Phong Bất Điền thở dài, dieendaaaneequydomn xem ra, thật sự là Trường Giang sóng sau dề sóng trước rồi! Mới ngần ngừn trong mười năm, trong chốn giang hồ lại xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy, hơn nữa còn là tiểu vương gia Hiền vương phủ của Lộng Phong quốc! Ai, “lão nhân

gia” hẳn có phải nên thoát ỉn rồi hay không?

Trong lúc nhất thời Phong Bất Điện bị sự cường đại của Phụng Duy Tĩnh đã kích, sinh lòng nản chí.

Đột nhiên, Phong Bất Điện cảm thấy được bên cạnh có một đồ vật đang lặng lẽ đâm mình, hẳn tò mò nhìn qua, bị một vật dài màu xanh lam cho kinh ngạc —— một cây gậy trúc màu ngọc bích!

Phong Bất Điện dọc theo cây gậy ngẩng đầu nhìn Phụng Tĩnh Xu bên cạnh cười tủm tỉm, trong ánh mắt của Phụng Tĩnh Xu đột nhiên hiểu ý của nàng, hốc mắt hần đỏ lên, chợt cảm thấy mũi chua xót, tay run run đưa về phía cây gậy trúc xanh biếc này. Cảm cây gậy lên, Phong Bất Điện liền có một cảm giác kỳ lạ vọt qua, hẳn không tiếp tục nhìn về phía đài luận võ nữa, mà cặp mắt sáng lên quan sát đồ vật trước mắt.

Cây gậy này gần tương tự với cái gậy trúc kia của hắn, bất luận là từ hình dáng hay là những phương diện khác, ngay cả bởi vì mấy chỗ lõm xuống mà do mấy chục năm nay Phong Bất Điện cầm cũng giống nhau đúc, có thể thấy được người tặng lễ dụng tâm thế nào!

Cây gậy này lại còn tốt hơn so với cái gậy trúc trước kia, cảm giác cũng rất mượt mà, sẽ không gai tay, dựa vào cảm giác, lại có thể đoán được cây gậy này cũng cỏi thế nào, vũ khí sắc bén bình thường vốn không thể phá hỏng! Thân thể Phong Bất Điện hơi rung động, nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu vẫn bình tĩnh, cảm kích nhỏ giọng nói: “Tiểu Phong Điện, hôm nay lão Phong Điện ta cảm tạ tình cảm tri kỷ và ân tặng gậy của ngươi, ngày khác nếu có khó khăn, cứ việc tìm đến huynh đệ Cái Bang nhờ truyền lời, Phong Bất Điện ta nhất định hoàn thành toàn lực!”

Phụng Tĩnh Xu cười cười, nói: “Lão Phong Điện, tiểu Phong Điện có chuyện gì cần người giúp một tay chứ? Ta chỉ là bởi vì gậy trúc của người bị Duy nhi làm hỏng cho nên mới bồi thường cho người một cây, ngươi nhận lấy được rồi, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!”

Phong Bất Điện vui mừng gật đầu, lại cúi đầu nhẹ ve vuốt cây gậy.

“Cheng!” Lại một tiếng chiêng vang lên, trong đám người bộc phát ra một hồi hoan hô và tiếng thét chói tai, Phụng Tĩnh Xu không nghe cũng biết, nhất định là Duy nhi thắng rồi.

Quả nhiên, chỉ nghe người chủ trì lớn tiếng tuyên bố: “Vòng hỗn chiến thứ hai, Phụng tiểu vương gia thắng!”

Nơi này có hai Phụng vương gia, vì dễ phân biệt, liền gọi theo bối phận, Phụng Duy Tĩnh ở vai về thấp được gọi là “Phụng tiểu vương gia”, trải qua cuộc tuyên bố này, bảo vật rốt cuộc có chủ nhân!

Trên đài tỷ võ, Tuệ Năng được Tuệ Tĩnh đỡ lấy, thoát nhìn là bị nội thương, có điều cũng đáng ngại, mà đối thành Yến Phi ở bên cạnh, thì bị trọng thương, thương thế nghiêm trọng! Phụng Duy Tĩnh đứng ở trên đài, dáng người đỉnh đạc, cặp mắt vẫn thiêu đốt lửa mạnh hùng hực, trên mặt tràn đầy cảm giác hưng phấn, còn đắm chìm trong khoái cảm mà cuộc tỷ võ vừa rồi mang đến.

Sau khi tuyên bố người thắng, Tuệ Năng tiến lên, thi lễ chúc mừng, sau đó xuống đài luận võ; còn lại Yến Phi được Yến Vô Nhại lo lắng chạy tới đỡ lấy, nhưng hắn cũng không bày tỏ bất kỳ hành động gì với Phụng Duy Tĩnh, về quật cường thoáng qua trong mắt hắn, đột nhiên chuyển thành ác độc!

Đội sau khi ba người xuống đài, đài luận võ lập tức được dọn sạch sẽ, Phụng Duy Tĩnh đứng ở trên đài tiếp nhận hoan hô chúc phúc của mọi người, tình cảnh kia, càng oai phong hơn Tuệ Năng trở thành Minh chủ võ lâm lúc hôm qua, dù sao một hòa thượng làm minh chủ, cũng không phải là soái ca, những nữ đệ tử kia dĩ nhiên cũng sẽ hết lớn lên.

Quan Vân Nghĩa đi lên đài, lớn tiếng tuyên bố với người dưới đài: “Trải qua cuộc cạnh tranh công khai, công bằng, hôm nay, ở dưới sự chứng kiến của mọi người, bảo vật đã có chủ nhân mới —— vương gia Phụng Duy Tĩnh của Lộng Phong quốc!!!”

Dưới đài vang lên một mảnh tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mặc dù nơi này bao hàm nhiều tâm tư khác nhau, nhưng mà, bản lĩnh của Phụng Duy Tĩnh, trong ba ngày qua mọi người đều rõ như ban ngày, hơn nữa danh tiếng của Hiến vương phủ, dĩ nhiên Phụng Duy Tĩnh(lee^qu.donnn) dù sao những người giang hồ này cũng hơi kiêng kỵ, coi như trong lòng có tính toán gì, vào lúc này cũng không dám trắng trợn gây ra việc gì.

Quan Vân Nghĩa xoay người, tám đại cao thủ lập tức mang hộp gỗ tới đây. Quan Vân Nghĩa đưa tay về phía hộp gỗ, khóe môi mỉm cười, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, rốt cuộc, ném được củ khoai lang phồng tay này ra ngoài rồi!

Chỉ là, sắc mặt thoáng qua nụ cười này, lại đột nhiên cứng lại, hai mắt Quan Vân Nghĩa trừng lớn, đôi môi run rẩy, hay tay cũng run lên kịch liệt, sau một khắc, “phụt!” một tiếng, phun ra một ngụm máu!

Người xung quanh, bị tình cảnh này làm kinh ngạc đến ngây người, không đợi phản ứng kịp, từng người một cũng trước sau ôm lấy ngực, một hồi đau nhức kịch liệt dâng lên, máu, cứ như vậy từ trong miệng mỗi người phun ra!

Quan Vân Nghĩa nhiễm đỏ máu tươi, nhân sĩ võ lâm dưới đài cũng nhiễm đỏ máu, trong lúc nhất thời, khắp trời đất, toàn màu đỏ tươi tràn ngập khắp nơi!

Phụng Tĩnh Xu trừng lớn mắt, đối với một màn đột nhiên tới này cảm thấy kinh ngạc, xung quanh đầy mùi máu tươi, làm người hãi hùng khiếp vía! Phụng Tĩnh Xu nhanh chóng lướt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều phun máu tươi, Phụng Tĩnh Xu nhanh chóng trầm hạ xuống mệnh lệnh, chỉ thấy sau một khắc, Phụng Duy Tĩnh, Tuấn Thư và mấy người có quan hệ thân mật với Phụng Tĩnh Xu cũng đều không hèn mà cùng phun ra một ngụm máu tươi!

Thời khắc mấu chốt, thương bắn chim đầu đàn, bên trong tràn ngập đầy máu, nếu như chỉ có mấy người bọn hắn không có việc gì, nhất định sẽ bị người ta nghi ngờ, nói không chừng sẽ vu cho bọn họ hạ độc, vì vậy, Phụng Tĩnh Xu đặc biệt ra lệnh cho Linh Lung, để đoàn người bọn họ phun ra máu giả,

ngay cả Đệ Ngũ Long Quỷ hôm nay mới đi theo nàng cũng không ngoại lệ cống hiến một ngụm máu tươi!

“Xảy ra chuyện gì vậy!?” Quan Vân Nghĩa che ngực quặn đau, không thể tin được kêu lên.

“Quan bảo chủ! Chúng ta cũng muốn hỏi người đây ? Xảy ra chuyện gì vậy!?” Một tên nam nhân thở hổn hển tức giận hỏi.

“Này, ta cũng không biết!” Giờ phút này Quan Vân Nghĩa cũng chợt hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết tại sao lại biến thành như vậy?

“Bọn họ trúng độc!” Một giọng nói vang lên, mọi người men theo tầm mắt nhìn lại, thấy một người áo lam lau đi một ít máu trên khóe miệng, sau đó nắm lấy cổ tay một người bên cạnh hắn, dường như đang chẩn mạch, rất nhanh, hắn đưa ra kết luận, nhanh chóng nói: “Mọi người đừng vận công bức độc! Loại độc này rất bá đạo, là Lưư Phương Bách Thệ thất truyền đã lâu!”

“Lưư Phương Bách Thệ !?” Người ở chỗ này vừa nghe thấy, sắc mặt kịch biến, vội vàng áp xuống chân khí vừa mới nổi lên, trong miệng lại “phụt” phun ra một ngụm máu, hơn nữa, màu sắc ngụm máu này còn đỏ hơn vài phần so với ngụm lúc nãy nhỏ ra, dĩ nhiên liền quỵ xuống mơ hồ còn có một mùi thơm chui vào trong mũi, sắc mặt mọi người tái mét, quả nhiên là Lưư Phương Bách Thệ!

Loại độc này, hơn hai mươi năm trước được giáo chủ tà giáo luyện chế, độc tính rất là ác độc, loại độc này vô sắc vô vị, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, phạm là kẻ trúng độc, bình thường bụng sẽ không ngừng co thắt, đau đớn không chịu nổi, một khi vận công bức độc, độc tính sẽ càng ngấm sâu một phần, hơn nữa sẽ theo chân khí vận hành bám vào kinh mạch, ăn mòn lục phủ ngũ tạng. Mỗi lần hộc máu, chỉ cần mùi thơm trong máu càng nồng, cũng có nghĩa là trúng độc càng sâu, hơn nữa, loại độc này không có thuốc giải, chỉ có thuốc làm giảm, nhưng mỗi một lần dùng, sẽ càng lệ thuộc vào thuốc này hơn. Loại độc được này, cao thủ có nội lực càng thâm hậu, sau hiệu quả trúng độc càng rõ ràng. Lúc ấy, giáo chủ tà giáo dùng loại độc được này hại phần lớn người trong võ lâm, ý đồ khổng lồ vô cùng, dẫn tới nhân sĩ võ lâm khủng hoảng sợ hãi, cuối cùng liên hiệp lại tiến hành dẹp loạn, cuối cùng giết được tên có lòng dạ ác độc gây hại cho võ lâm này! Chỉ là, những đồng đạo võ lâm bị hãm hạ độc, cuối cùng bởi vì không có thuốc giải, hoặc khó sở tự sát, hoặc chết thảm ở thời điểm phát độc.

Chuyện này cách hiện tại chục năm không dài, ký ức của rất nhiều người ở đây vẫn còn mới mẻ, vì vậy, vừa nghe đến là “Lưư Phương Bách Thệ”, sắc mặt mọi người đại biến!

“Ha ha ha! Người trẻ tuổi, có kiến thức!” Một tiếng cười cuồng vọng đột nhiên vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một người mặc y phục màu xanh thẫm đạp gió mà xuống, đứng ở trên đài tỷ võ, nhìn kỹ, người tới chính là chương môn Phích Lịch đường Lôi Chấn Từ!

“Tại sao ngươi không trúng độc!?” Chương môn Đạo Nỵ phái trừng mắt kêu lên.

Phượng Tinh Xu liếc mắt, kẻ ngu ngốc này, tình huống bình thường như thế đều là người tốt trúng độc trước sau đó người xấu cười lớn ra ngoài, nhìn tình hình này, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được chuyện trúng độc hôm nay là do Lôi Chấn Từ gây nên, lão đạo cô này lại còn hỏi hắn tại sao không trúng độc!? Đại nương, làm phiền người có chút thương thức giang hồ được không? Ngươi đã qua tuổi ngây thơ rồi! (người như thế mà cũng không biết tại sao lại làm được chương môn mới hay chứ!!)

“Ha ha ha! Ngươi hỏi ta tại sao không trúng độc hả?” Lôi Chấn Từ cười khẩy!

“Ngươi!” Quan Vân Nghĩa đưa tay chỉ Lôi Chấn Từ, tức giận nói: “Là ngươi hạ độc!?”

“Ha ha ha! Nói hay lắm!” Trên mặt Lôi Chấn Từ hiện lên một nụ cười đắc ý, nói: “Thế nào? Tư vị của Lưư Phương Bách Thệ không tệ chứ!?”

“Làm sao ngươi lại có Lưư Phương Bách Thệ!?” Tuệ Năng khó nhọc hỏi.

“Hừ, ngươi đây muốn xen vào rồi!” Lôi Chấn Từ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta vốn không muốn dùng loại thủ đoạn này, nhưng các ngươi cứ nhất định phải tranh với ta, tranh chức Minh chủ võ lâm lại tới tranh bảo vật, mỗi một người các ngươi đều chán sống rồi!” Lôi Chấn Từ một cước đá văng các cao thủ canh giữ ngọc trụ Tỷ Hư ra, tám đại cao thủ này, đã sớm bởi vì ra sức bảo vệ ngọc trụ mà trúng độc quá sâu, một cước đá tới này của Lôi Chấn Từ, đá bọn hắn bay ra, đồng thời còn phun ra một ngụm máu!

“Ngươi!” Quan Vân Nghĩa chỉ vào Lôi Chấn Từ tức giận nói: “Đại hội võ lâm vốn là một trận quyết đấu công bằng, ngươi lại sử dụng thủ đoạn đê hèn như vậy, ngươi căn bản không xứng xưng là chính phái!”

“Haaaa...! Chính phái?” Lôi Chấn Từ bay người lên trước, một cước dẫm ở trên ngực Quan Vân Nghĩa, cười tà nói: “Ta muốn cái hư danh chính phái làm gì? Chỉ cần ta được khối ngọc trụ này, lấy được bảo tàng và bí tịch võ công bên trong, dĩ nhiên liền quỵ xuống đừng nói một hư danh, coi như toàn bộ thiên hạ, tất cả đều là của ta!” Lôi Chấn Từ giang hai cánh tay, giống như thấy được mọi người khắp thiên hạ quỳ trước mặt hắn, hả hê cười như điên!

“Này! Dám cả gan phá hỏng chuyện tốt của chương môn!” Quát to một tiếng, một bóng dáng màu xanh bị đá lên đài luận võ, Phượng Tinh Xu vừa nhìn, đây không phải là Đệ Ngũ thân y sao!

Sắc mặt Lôi Chấn Từ trầm xuống, tiến lên dùng bàn tay “Chát! Chát!” mấy tiếng.

Hắn nghiêm mặt, ác độc nhìn chằm chằm Đệ Ngũ Long Quỷ nói: “Ngươi là người nào? Lại dám tới phá hỏng chuyện tốt của ta!”

Bản thân Đệ Ngũ Long Quỷ không có công phu, bị tay Lôi Chấn Từ đánh cho đầu óc choáng váng, khóe miệng đã chảy ra máu tươi. Nhưng hắn vừa nghe đến Lôi Chấn Từ hỏi, chịu đựng đau đớn nói: “Ta là truyền nhân của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ! Tên ác nhân ngươi, hôm nay lại dùng vật ác như thế tới giết hại đồng đạo võ lâm, thật sự quá ghê tởm! Ta nhất định sẽ không để ngươi thực hiện được!”

“Truyền nhân của Y Thánh!?” Lôi Chấn Từ chấn động, trong mắt lóe lên một chút khản trương.

Trong truyền thuyết y thuật của Y Thánh xuất thần nhập hóa, có thể cải tử hồi sinh, nhưng còn chưa nghe nói qua thành tựu của hắn đối với phương diện độc dược thế nào, nếu hôm nay người trẻ tuổi này giải được Lưu Phương Bách Thệ, như vậy mọi cố gắng của hắn đều uổng phí!

“Đi xem thử người mà hắn vừa mới tiếp xúc thế nào!” Lôi Chấn Từ ra lệnh.

“Chường môn! Thuộc hạ mới vừa tra xét rồi, triệu chứng của những người đó tốt hơn người khác một chút!” Một tên đại hán trả lời. Phụng Tịch Xu vừa nhìn, a! Không phải oan gia không đụng đầu, đại hán này, chính là vị đại hán muốn lật bàn đây mà!

Lôi Chấn Từ vừa nghe thấy đại hán bẩm báo, hai mắt dựng lên, ác độc nói: “Xem ra, ngươi phải xuống hoàng tuyền một chuyến rồi!”

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Chương 45

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Tia sáng kia mang theo sấm chớp hung hăng đâm thủng bàn tay Lôi Chấn Từ, “cạch!” một tiếng, vũng vàng cắm vào trong tảng đá cẩm thạch bóng loáng!

“A ——” Lôi Chấn Từ bị ăn đau rút lại bàn tay đầm đìa máu, kinh hãi quay đầu lại liếc mắt nhìn vật đâm thủng bàn tay hắn, hóa ra lại là một cây trâm cài tóc của nữ tử! Trâm cài tóc này vẫn còn rung động vang lên tiếng leng keng, trên cây trâm từng giọt từng giọt máu tươi theo cây trâm rung động mà văng tung tóe.

“Ai!?” Lôi Chấn Từ bị cây trâm ẩn chứa nội lực đâm thủng từ phía sau làm cho sợ hãi, cũng không kịp đau đớn, lập tức một cước giẫm Đệ Ngũ Long Quỷ ở dưới chân, nắm chặt tay bị thương, lớn tiếng quát, “Là ai dùng ám khí đánh lên bốn chường môn!”

“Hừ! Đánh lên?” Một giọng nói êm tai vang lên, giọng điệu có thêm chút lạnh lùng và khinh miệt, “Dùng cây trâm ngăn cản ngươi giết người là đánh lên, vậy hạ độc làm hại đồng đạo chính là cao thượng rồi!”

Lôi Chấn Từ bỗng nhiên xoay người, khắc sâu vào bên trong đôi mắt hổ chính là một bóng dáng màu vàng nhạt, đôi nhìn kỹ, là vị công chúa Long Phong quốc!

“Hừ! Một tên đàn bà thì biết cái gì!” Lôi Chấn Từ ngao ngễ, trong giọng nói tràn đầy miệt thị, “Kể thành chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết!”

“Ha ha, ta không biết? Ta đúng là không biết, nhưng lại biết ‘ vô độc bất trượng phu ’ (không độc sao thành trượng phu!)” Phụng Tịch Xu khẽ cười một tiếng, chỉ là, ý cười trong đó lại hoàn toàn không có. Đôi mắt tím của nàng khẽ chuyển, nhìn về phía Đệ Ngũ Long Quỷ bị Lôi Chấn Từ giẫm lên, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, nói: “Hôm nay nếu Duy nhi đoạt được bảo vật này cho ta, thì ngươi không thể lấy được!”

“Ha ha ha!” Lôi Chấn Từ cuồng vọng, nói: “Không thể lấy được? Hiện giờ lão phu liền lấy cho ngươi xem!” Dứt lời, một cước đá cho văng Đệ Ngũ Long Quỷ ra, sải bước một bước, đưa một cái tay khác về phía ngọc trụ Tỳ Hưu.

“Cạch!” Vừa một vệt sáng thoáng qua, nhất thời trên đất có thêm một cây cây trâm dính máu!

Lần này, không đợi Lôi Chấn Từ phản ứng kịp, Phụng Tịch Xu quỷ mị lách mình tới sau lưng Lôi Chấn Từ, một cái tay đã khoắc lên trên cổ Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, toàn thân nhất thời không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

“Vật của bốn cung, ngươi cũng dám mơ ước sao!?” Phụng Tịch Xu vừa hiện sát khí, lập tức gia tăng sức lực trong tay, bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, càng ngày càng khó khăn, trên mặt dần dần tím bầm một mảnh.

“Thả chường môn ra!” Người Phích Lịch đường ở bên cạnh nhìn thấy chường môn của mình bị Phụng Tịch Xu nắm ở trong tay, từng người một cầm đao tiến lên lớn tiếng quát.

“Đồ chó đẻ! Mau thả chường môn ra!” Vị đại hán lật bàn giận đến mặt đỏ bừng, nhảy lên tới liền lớn tiếng nói tục.

Sát khí của Phượng Tinh Xu càng đậm, một tay kia mạnh mẽ vung lên, một chưởng cách không, đánh bay đại hán ra ngoài, mất mạng tại chỗ!

“Dám cả gan nói xấu mẫu thân của bổn cung, chán sống rồi!” Trên mặt Phượng Tinh Xu là một mảnh mưa gió sắp tới, cánh tay bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Từ cũng gia tăng sức lực.

“Dừng tay!” Người Phích Lịch đường rớt rít vội kêu lên, “Nếu như ngươi giết chết chương môn, không có thuốc giải, hôm nay người nơi này không một kẻ nào có thể sống sót!”

Phượng Tinh Xu cười lạnh một tiếng, nói: “Thuốc giải? Là thuốc giải hay là độc dược, trong lòng mọi người biết rất rõ! Thay vì về sau bị lão thất phu này khống chế, làm chuyện thương thiên hại lý, còn không bằng hiện tại liền giết hán, giết trừ hậu hoạn!”

Phượng Tinh Xu vừa dứt lời, dưới sân lập tức vang lên tiếng kêu rên chửi rủa.

“Không cần! Không thể giết, không thể giết!”

“Ta còn muốn sống nữa, ta không muốn chết, ta muốn thuốc giải!”

“Yêu nữ nguoi! Dựa vào cái gì mà muốn phá hủy thuốc giải của chúng ta! Không cho phép nguoi giết hán!”

“Chúng ta tình nguyện bị khống chế cũng không muốn bị độc chết, đây là chuyện của chúng ta, không tới phiên nguoi quản!”

“Đứng! Đứng! Mau thả Lôi chương môn, rút đi!”

“Thả Lôi chương môn ra, rút đi!”

Những người này, thường ngày tự cho mình là danh môn chính phái, một khi đến thời điểm sống còn, một đám đều trở nên rất sợ chết, vì vậy cũng liền quên mất thân phận của Phượng Tinh Xu, nói chuyện với nàng cũng không cung kính như ngày hôm qua, giọng điệu oán độc này, tựa như ước gì nàng đi tìm chết vậy!

Phượng Tinh Xu hít một hơi, lớn tiếng nói: “Ý các nguoi nói là, các nguoi tình nguyện gia nhập Phích Lịch đường, làm một đồ đệ của tà giáo cũng không nguyện ý làm người chính phái thả chết chứ không chịu khuất phục?”

“Hừ! Đường chủ Phích Lịch đường võ công cái thế, là người phúc hậu, sao Phích Lịch đường lại là tà giáo! Bọn ta đều ngưỡng mộ Lôi chương môn, đã sớm sinh lòng đầu nhập vào mà thôi, yêu nữ đừng vội miệng nói vậy!” Những người đó vì sống sót, giờ phút này đã sớm khúm núm, đôi trắng thay đen. Rõ ràng là Phích Lịch đường hạ độc mọi người, giờ phút này tính mạng còn bị nàng nắm trong tay, bọn họ còn dám nói gì võ công cái thế, là người phúc hậu!

Phượng Tinh Xu không để ý tới bọn họ nữa, ngược lại nhìn về phía Tuệ Năng trên đài, hắng giọng nói: “Phượng trượng Tuệ Năng, chuyện võ lâm, bổn cung không tiện nhúng tay, hôm nay coi như là bổn cung đưa một món lễ lớn cho người, chúc mừng người được vị trí minh chủ!”

“A di đà Phật! Lão nạp đa tạ công chúa!” Chẳng biết lúc nào, Tuệ Năng đã đứng lên, mọi người vừa nhìn, sắc mặt hân hồng hào, lại không có chút dấu hiệu trúng độc nào!

Tuệ Năng vô cùng đau đớn nói: “Bọn nguoi thân là danh môn chính phái võ lâm, thế nhưng lại sợ chết, đôi trắng thay đen! Người đâu! Đuổi hạng nguoi vô sỉ này ra khỏi võ lâm chính đạo!”

Đồ đệ Phích Lịch đường vừa thấy, mấy vị võ công cao cường ở đây trong lúc vô tình được người áo lam kia lạng lẽ dứt thuốc, giờ phút này đang vận công khôi phục! Thấy việc không hay, vì vậy vội vàng bắn đạn tin hiệu lên bầu trời.

Chỉ nghe thấy sau một tiếng “vút —— bùm!” “Ầm! Ầm!” Dưới chân núi đột nhiên phát ra tiếng nổ rung trời, trong lúc nhất thời núi rung như động đất, mọi người hoảng sợ ngã nhào trên đất, tiếng vang khổng lồ này làm cho bọn họ sợ đến ngây người như phỗng, tay chân như nhũn ra!

Phượng Tinh Xu cũng bị âm thanh đột nhiên tới làm sợ hết hồn, nhất thời sợ ý, buông lỏng tay đang bóp cổ Lôi Chấn Từ ra.

Phượng Duy Tinh và Tuần Thư ở bên cạnh bất ngờ không kịp chuẩn bị, cũng bị ngã trên mặt đất, Tuần Thư bị sợ đến khóc thét lên!

“Địa Long vùng dậy! Địa Long vùng dậy!”

Không biết là ai nói một câu như vậy, những người khác lập tức khủng hoảng theo, từng người một sợ đến tè ra quần, tay chân mềm nhũn bò ra phía ngoài.

Phượng Tinh Xu trước hết bình tĩnh lại, nàng đã gặp qua các loại tình huống thế kỷ hai mươi mốt, lập tức nghĩ tới một tiếng nổ lớn này là cái gì —— thuốc nổ!

Trong bụng nhanh chóng suy nghĩ nói: thuốc nổ chưa bao giờ xuất hiện ở nơi dị thể này, phái này được đặt tên là Phích Lịch đường, có giống như Phích Lịch đường cổ đại kiếp trước, lấy việc nghiên cứu chế tạo thuốc nổ làm chủ không? Thuốc nổ ở thời đại vũ khí lạnh có uy lực quá mức mãnh liệt, giờ phút này Phích Lịch đường cho kích nổ, nhất định là làm đòn sát thủ đe dọa mọi người, xem ra, lúc này đây ở đỉnh núi, nhất định vẫn còn thuốc nổ!

Sau khi nghĩ thông suốt, Phụng Tinh Xu lập tức thả ra mấy chục Hắc Linh Lung, lặc mình tìm kiếm đám thuốc nổ còn lại!

Nàng dùng nội lực truyền âm nói: “Mọi người yên lặng một chút, đây không phải là Địa Long vùng đây!”

Nhưng mà, trong lúc khủng hoảng mọi người đều còn tỉnh thần nghe được gì, tất cả đều sợ hãi chạy về phía chân núi, kêu gào không ngừng, tình hình hỗn loạn không chịu nổi!

Ngay lúc Phụng Tinh Xu hết sức kêu mọi người bình tĩnh lại, trên bầu trời đột nhiên có mấy chục người áo đen bay xuống, gặp người liền giết, những nhân sĩ võ lâm này thân trúng kịch độc, lại bị vụ nổ hù dọa mất hồn, đối với một kịch đột nhiên tới này không hề có sức chống cự, rồi rớt biến thành vong hồn dưới đao!

Phụng Tinh Xu thấy thế, lập tức bay người lên trước, đánh nhau với những người áo đen kia! Phụng Duy Tinh và mấy cao thủ có chút khôi phục cũng gia nhập vào hàng ngũ phản kích, nhưng mà, bởi vì đang lúc đánh nhau lại có một số người chạy trốn chết, vì vậy hành động của bọn họ cực kỳ bất tiện!

Đúng lúc ấy, một bóng người áo xanh từ trên trời giáng xuống, chạy thẳng tới ngọc trụ Tỳ Hưu!

Không được, trùng kếp! Phụng Tinh Xu thầm kêu một tiếng, nhanh chóng rút khỏi đám người áo đen, tâm vừa niệm, mười bóng dáng màu lam đột nhiên xuất hiện ở không trung, công kích những người áo đen!

Người áo xanh này cũng không ham chiến, thừa dịp loạn lấy ngọc trụ Tỳ Hưu rồi cất bước đi, lại bị Phụng Tinh Xu chặn lại giữa không trung!

Trước mắt người áo xanh thoáng qua một bóng vàng nhạt, theo phản xạ phóng ra một chưởng, lại bị một cổ nội lực thâm hậu bắn trở về!

Hai bóng người một vàng một xanh bay xuống phía dưới, Phụng Tinh Xu quát hỏi: “Người là ai! Dám cả gan thừa dịp loạn lấy trộm ngọc trụ!”

Thiếu niên áo xanh kia cau mày nhìn Phụng Tinh Xu, ánh mắt phức tạp, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm được cái gì, dĩ nhiên liệgiuoon nhưng cũng không tin cái gì, bị Phụng Tinh Xu quát hỏi gọi hồn về, lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Bổn tôn là giáo chủ Mộ Ngâm giáo Lý Long Tinh, hôm nay đặc biệt tới đây đoạt bảo!”

Lý Long Tinh! Trong đầu Phụng Tinh Xu thoáng qua một tia sáng lạ, rất nhanh đến nỗi nàng không thể bắt kịp.

“Giáo chủ Ma giáo!” Phụng Tinh Xu quát lên: “Người với ta nước giếng không phạm nước sông, hôm nay người trả ngọc trụ lại cho ta...ta liền tha cho người một mạng!”

“Ha ha ha! Trả lại? Nói chuyện viễn vông!” Lý Long Tinh ha ha cười, khinh miệt nói: “Lôi Chấn Tử vô cùng ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều thời gian lấy được bảo vật như vậy, lại muốn ở đây nói nhảm, cho người thời gian thừa lúc vắng mà vào, bổn tôn cũng không ngu như vậy!” Vừa dứt lời, phi thân lên công kích Phụng Tinh Xu.

Phụng Tinh Xu thấy Lý Long Tinh không nghe khuyên bảo, vì vậy cũng không lo ngại nữa, đánh nhau với hắn! Hai người đấu với nhau mấy chục hiệp, Lý Long Tinh rút người ra, không thể tưởng tượng nổi nói: “Từ trước đến nay bổn tôn tự học võ, không người nào có thể địch, hôm nay lại ở trên tay của người không chiếm được một chút tiện nghi, người là ai! Sao lại hiểu rõ võ công của bản tôn như thế!”

Phụng Tinh Xu cũng lòng đầy nghi hoặc, nói: “Một tiểu tử mao đầu như người, xem ra còn nhỏ hơn ta, sao lòng dạ độc ác như thế! Hơn nữa, sao người tập được võ công của ta?”

Lý Long Tinh vừa muốn nói chuyện, một tiếng kêu cứu cắt đứt hắn: “Tỷ tỷ — tỷ tỷ — oa oa oa —”

Phụng Tinh Xu vừa nghe thấy tiếng khóc của Tuấn Thư, quay đầu nhìn lại, Lôi Chấn Tử lại thừa dịp loạn bắt hắn!

Lý Long Tinh thấy lực chú ý của Phụng Tinh Xu bị Lôi Chấn Tử phân tán, nhân cơ hội vận khởi khinh công chạy đi! Hôm nay tạm thời trước đoạt bảo vật này đến tay, còn lại sau này hãy nói! Hơn nữa, tối hôm qua chờ về một xe chứa vật đen thùi lù hình như có tác dụng lớn, xem ra trước phải biết rõ! Nói không chừng, trong đầu Lý Long Tinh nhanh chóng xoay chuyển các loại ý nghĩ, thuận tay bắt đi một người của Phích Lịch đường!

Lôi Chấn Tử thấy Phụng Tinh Xu và một đám người đột nhiên toát ra tới đánh nhau, vì vậy thừa dịp loạn xuống tay với Tuấn Thư tay trái gà không chặt này, sử dụng hắn tới uy hiếp Phụng Tinh Xu. Hai ngày nay hắn có lưu ý đến, Phụng Tinh Xu rất cưng chiều thiếu niên này, hơn nữa hắn lại không biết võ công, bởi thế là người được lựa chọn thích hợp nhất!

Lôi Chấn Tử vừa nghĩ, lập tức bước nhanh về phía trước bắt được Tuấn Thư, Tuấn Thư bị giật mình, cầu cứu Phụng Tinh Xu, kinh động đến Phụng Tinh Xu đang trong lúc nói chuyện, khiến cho Lý Long Tinh thoát thân.

Lôi Chấn Tử thấy lực chú ý của Phụng Tinh Xu lại chuyển tới bên này, lập tức bóp chặt cổ Tuấn Thư, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên trước mắt lóe lên tia sáng màu tím, cánh tay phải của Lôi Chấn Tử đau nhức kịch liệt một hồi, bị một cổ lực lượng không biết tên đánh bay ra ngoài!

Phụng Tinh Xu thấy Từ Linh Lung đánh vắng Lôi Chấn Tử, vội vàng tiến lên ôm lấy Tuấn Thư khóc suốt mướt, lại nhìn dưới trận, mười mấy người áo đen bị Lý Long Tinh lúc chạy đã gọi đi một nửa, để lại một nửa thì thế, ngọc trụ Tỳ Hưu cũng bị Lý Long Tinh mang đi. Trên trận vẫn là một mảnh kêu gào, những người đó vốn không dừng lại được.

Trong lòng Phụng Tinh Xu tức giận, buông Tuấn Thư ra, thu hồi Linh Lung, trong tay kết ấn thật nhanh, lần đầu tiên vận dụng tiên lực với đám người,

chỉ thấy nàng hét lớn một tiếng “định!”, những người có mặt đều giống bị ấn nút tạm ngừng, lập tức ngưng chuyển động, âm thanh cũng biến mất.

Phượng Tinh Xu gọi ra một Lục Linh Lung, ra lệnh nó trước đi tìm kiếm ngọc trụ Tỳ Hưu, sau đó cời bỏ định thân thuật cho mấy nhóm người Tuệ Năng, nói với hắn: “Đại sư Tuệ Năng, vừa rồi Ma giáo thừa dịp loạn trộm mất ngọc trụ Tỳ Hưu, hiện tại nếu ngọc trụ đã là vật của vương phủ, ta cũng phải nhanh chóng tìm lại, hôm nay chuyện này khiến trường hợp trở nên hỗn loạn như thế, ta cũng không kịp nói lời từ biệt với các vị, “nói xong, nhìn về phía Lôi Chấn Từ bị Từ Linh Lung chặt đứt tay chết ngất ở một bên, nói: “Người này liền giao cho đại sư, mọi người trên trận, bị vụ nổ làm kinh sợ, bị ta dùng võ công độc môn làm cho dừng lại, cũng không đáng lo gì, chỉ cần qua hai ngày hai đêm, thì sẽ khôi phục, phiền đại sư và các vị!”

“A di Đà Phật!” Tuệ Năng cảm kích hành lễ với Phượng Tinh Xu nói: “Hôm nay làm phiền thí chủ ra tay cứu giúp, xóa bỏ được một tai họa lớn cho võ lâm, lão nạp vô cùng cảm kích! Sau này nếu thí chủ có khó khăn, cứ việc nói với lão nạp, lão nạp nhất định toàn lực ứng phó! Sau này lão nạp tuyên bố với đồng đạo võ lâm, phạm là chuyện của thí chủ, võ lâm nhất định sẽ tương trợ!”

Phượng Tinh Xu cũng không từ chối, được một sự trợ giúp khổng lồ như vậy, nàng cũng vui mừng, lập tức gọi Phượng Duy Tinh, ba người không hề cáo từ với những người khác nữa, rời khỏi hiện trường.

Sau lưng, mấy ánh mắt chăm chú đi theo, cho đến khi bóng dáng của ba người dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 81: Chương 1

Đông Bình thành, trong một khuôn viên độc lập ở Hào Mộng lâu, Phượng Duy Tinh ôm Phượng Tinh Xu ngồi ở trên ghế đá, hai người cùng nhau nhìn lên trăng tròn trên bầu trời, yên lặng không nói gì.

Phượng Duy Tinh ngửi hương thơm đặc biệt trên người hắn yêu thích, gia tăng sức lực trong tay, giữ nàng chặt chẽ ở trong lòng, chỉ sợ tinh thần thả lỏng một chút, nàng liền biến mất vô tung. Phượng Tinh Xu cảm nhận được tâm trạng Phượng Duy Tinh bất ổn, quay đầu thân mật mặt kề mặt, dịu dàng nói: “Duy nhi, nghĩ gì thế?”

Phượng Duy Tinh nhỏ giọng nói: “Sợ đây chỉ là giấc mộng.” Đúng vậy! Nhiều năm qua, mỗi ngày đều mơ thấy Tinh nhi, mơ thấy mỗi cái nhăn mày nụ cười của nàng, dịu dàng gọi hắn là “Duy nhi”, giang hai cánh tay muốn ôm hắn, nhưng mà, mỗi khi hắn mừng rỡ như điên chạy tới muốn ôm chặt nàng, lại thức tỉnh, mới biết là một hồi mộng đẹp. Sau khi tỉnh lại, liền càng cảm thấy trống rỗng, trong lòng càng nhớ nhung nàng hơn, không có cách nào, đành phải dồn toàn bộ tinh lực vào việc buôn bán, hoàn thành tốt mọi việc Phượng Tinh Xu giao phó, đạt được thành tựu để quốc thương nghiệp trong tối như bây giờ.

Người ngoài thấy là hắn làm ăn thịnh vượng như ý, cực kỳ hâm mộ, nhưng nào ai biết, từng mảng buôn bán hưng thịnh này, đại biểu cho sự nhớ nhung, cô đơn khổ sở mà hắn phải chịu đến đứt gan xé ruột mỗi đêm. Vì vậy, Phượng Duy Tinh cũng không tự hào về thành tựu buôn bán của mình, loại thái độ này của hắn, lại bị người ngoài cho rằng là biểu hiện khiêm tốn, đạt được không ít khen ngợi.

Một trái tim nhạy bén như của Phượng Tinh Xu, sao lại không hiểu ý định của Phượng Duy Tinh, ngăn ngừa mấy chữ, liền nói hết khổ sở những năm này của hắn! Trong lòng cảm động một hồi, Phượng Tinh Xu đứng dậy chống lại cặp mắt Phượng Duy Tinh, dưới ánh trăng, đối diện với đôi mắt đen lay chúa đầy bóng hình Phượng Tinh Xu, tất cả đều là nàng, chỉ có nàng!

Phượng Tinh Xu động tình càng đến gần Phượng Duy Tinh, đôi tay ôm lấy mặt của hắn, dưới ánh mắt mong chờ của Phượng Duy Tinh ẩn môi lên.

Bởi vì đại hội võ lâm mà hai người đã lâu rồi chưa thể gần gũi, một nụ hôn này rơi xuống, là đã xảy ra không thể ngăn cản. Phượng Duy Tinh một tay ôm chặt Phượng Tinh Xu, một tay ghì chặt đầu của nàng, tham lam chiếm đoạt hương thơm vô tận giữa răng môi Phượng Tinh Xu, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Phượng Tinh Xu, sau một hồi yêu thương ngọt ngào nồng thắm, đầu lưỡi Phượng Duy Tinh chui vào trong nơi ngọt ngào khát vọng đã lâu, cuồng mãnh tùy ý chiếm đoạt hương vị ngọt ngào bên trong.

Hai người hôn nóng bỏng cuồng nhiệt một hồi, hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh, cho đến một tiếng ho sắc súa truyền đến, cắt đứt uyên ương triền miên, khiến hai người nhanh chóng tách ra. Làm người ta cảm thấy buồn cười là, chuyện tốt bị người cắt ngang, người đỏ mặt lại là Phượng Duy Tinh, mà còn Phượng Tinh Xu lại là một bộ dạng ung dung bình tĩnh, căn bản không nhìn thấy một chút xấu hổ nào.

“Chắc chắn chắc, không hổ là công chúa hái cỏ thơm nổi tiếng thiên hạ, muội muội đi tới chỗ nào cũng đều có không ít điểm phúc đó!” Một giọng nói hài hước vang lên.

“Ha ha ha! Tỷ tỷ quá khen!” Phượng Tinh Xu thản nhiên xoay người, tựa vào trong lòng Phượng Duy Tinh, cười híp mắt nhìn mấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt. Tâm Mộng Hồ, Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh và phu quân của các nàng, mấy người này đối với hành động kinh người của Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh đều một chữ cũng không nói, mấy tỷ nữ đều biết thân thể Phượng Duy Tinh, phu quân của các nàng khẳng định cũng biết đến, về phần Tâm Mộng Hồ, chắc hẳn cho dù không biết cũng sẽ không nói gì, vị tỷ tỷ này, mới quen không lâu, đã đối xử chân thành với nàng, tin cậy có thừa, khiến nàng rất cảm động.

Phượng Tình Xu xem đoàn người trước mắt, ít đi mấy người, hỏi: “Những người khác đâu? Nguyệt và lão công của nàng chạy đi đâu rồi?”

“Lão công?” Tâm Mộng Hồ nhú mày, hỏi: “Lão công gì? Nguyệt Phi lại không có ở chung với lão công công (có hai nghĩa là thái giám hoặc bố chồng).”

“Phốc!” Phượng Tình Xu phụt cười một tiếng, giải thích: “Lão công chính là tướng công, ý nghĩa là phu quân, sao lại biến thành lão công công rồi.”

Một câu nói của Phượng Tình Xu, làm trong đầu Tâm Mộng Hồ thoáng qua một bóng người, bóng dáng cao lớn đó, bờ vai chắc nịch, ánh mắt trong như nước.

Phi phi phi! Nhớ hấn làm gì chứ! Trong lòng Tâm Mộng Hồ thầm mắng bản thân, không phải chỉ là một nam nhân thôi sao, cũng không phải chưa từng thấy qua!

Phượng Tình Xu thu từng nét mặt của Tâm Mộng Hồ vào trong mắt, trong lòng cười thầm, vị tỷ tỷ này, xem ra cũng không phải là không thú vị đâu! Hai người này, vẫn có hi vọng đấy!

“Lão công?” Mắt Tuyết Ảnh xoay chuyển, suy một ra ba kêu lên: “Vây nương tử chính là lão bà rồi!”

Phượng Tình Xu mỉm cười gật đầu, lúc này, bốn người Tuyết Ảnh, Hoa Dung và Trang Trạch Dung, Quân Đan Hiên bắt đầu gọi “lão công”, “lão bà” nghe mà thấy buồn nôn.

Tính tình Phong Thanh dịu dàng, sẽ không nháo theo bọn họ, Dụ Nhiên Vũ là một người có dáng vẻ khí thế lớn, hai người tính tình tương tự, phối hợp rất hoàn mỹ. Phong Thanh cẩn thận trả lời Phượng Tình Xu vấn đề bị người xem nhẹ, nói: “Nguyệt vẫn còn ở Tuyên Bình bảo giúp Đệ Ngũ Long Quý chữa trị cho những người bị trúng độc kia!”

Phượng Tình Xu gật đầu, biết bản tính Đệ Ngũ Long Quý chính là trách trời thương dân, từ lúc xuống núi tới nay dọc đường chăm sóc người bị thương, thân là thầy thuốc, tất nhiên chắc chắn sẽ quan tâm đến người bệnh, hôm nay gặp được nhiều người trúng độc như vậy, không cứu sống bọn họ, chắc chắn sẽ không an tâm. Mới gặp mặt hai lần, thông qua đại thẩm si ngốc và hành động hôm nay của Đệ Ngũ Long Quý, Phượng Tình Xu đã hiểu hấn được bảy tám phần, đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc ấy Lôi Chân Tử muốn giết Đệ Ngũ Long Quý. Phượng Tình Xu ra tay cứu giúp, một là vì y quán Hạnh Lâm đường của Nguyệt Phi cần hấn tới trấn giữ, hai là Phượng Tình Xu tán thưởng bản tính của hấn.

Về phần Nguyệt Phi, Phượng Tình Xu không thể không nói, nàng đúng là một nhân tài. Bốn tỷ nữ này đều là lúc trước tự nàng chọn lựa, trải qua vài chục năm giáo dục, đã sớm thay da đổi thịt, tất cả đều có thể gánh vác bầu trời. Lần này Nguyệt Phi ở lại, một là có thể giúp Đệ Ngũ Long Quý, hai người trước có thời gian cọ sát, sau này dễ dàng nói lên việc hợp tác với Đệ Ngũ Long có thể đạt thành mục đích, hai là nhân cơ hội truyền ra tên tuổi Hạnh Lâm đường trong võ lâm, kiếp nạn của võ lâm, Hạnh Lâm đường ra tay tương trợ, bán cho võ lâm đồng đạo một cái nhân tình, về sau ở trên đường thi sẽ có cơ hội giúp đỡ.

“Người không biết đâu, lúc khi người đi, mất mấy người ở đó cũng sắp lòi ra rồi.” Tuyết Ảnh nghe được lời Phong Thanh nói, nhảy qua tới cười hi hi.

“Đừng vậy đừng vậy!” Nghe thấy Tuyết Ảnh nói, Tâm Mộng Hồ cũng bỏ roi phiền não trong lòng, lại gần cười nói: “Mấy người kia, nhìn thấy muội đi rồi, về mặt thất vọng, nét mặt kia, giống như con chó bị chủ nhân từ bỏ vậy! Ha ha ha! Không ngờ tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung và Kim chủ Kim Bích Đạc trong lòng nữ tử lại có thể có loại vẻ mặt này, làm ta cười chết rồi!” Tâm Mộng Hồ khoa trương ôm bụng cười ha ha, sau đó lại nói: “Lúc muội đi, Đệ Ngũ Long Quý đó vẫn còn trị độc cho người ta, sau lại không thấy bóng dáng của muội nữa, vừa hỏi người phía dưới mới biết muội đi rồi, về mặt lúc ấy, gấp đến độ muốn khóc! Nếu không phải Nguyệt Phi an ủi hấn nói muội vẫn còn chờ ở chân núi, đoán chừng sau đó hấn cũng không có tâm tình chữa bệnh nữa!” Nói xong, Tâm Mộng Hồ lấy cùi chỏ chọc học Phượng Tình Xu, mập mờ cười hỏi: “Muội muội, chừng nào thì muội lại cầu một đại phu về nhà nữa đi!”

Phượng Tình Xu dờ khóc dờ cười, nói: “Tỷ tỷ, muội có câu người nào đâu, hấn là vì tìm sư phụ của muội mới đi theo muội đấy!”

Vừa nói đến sư phụ Phượng Tình Xu, hai mắt Tâm Mộng Hồ lóe sáng, hỏi: “Đều nói Phượng Trạch công chúa đi theo Lục Miếu chân nhân học nghệ, có phải thật hay không?”

Phượng Tình Xu gật đầu. Tâm Mộng Hồ vui mừng nhảy lên kêu: “Muội muội! So chiêu với tỷ đi!”

Bản thân Tâm Mộng Hồ là cao thủ giang hồ, nhìn chung khắp võ lâm hiện này, lấy bài danh mà nói, không tính cả bốn sư đồ Phượng Tình Xu, Tâm Mộng Hồ có thể tiến vào hàng ngũ năm người có võ công cao nhất, trong đó có Viễn Trần đại sư, Phong Bất Diên v.v. đều là cao thủ trong cao thủ, mấy người cao thủ đều so đấu với nhau đã lâu, liên cảm thấy vô vị, một khi gặp phải đối thủ mạnh hơn, sẽ ngửa tay, nghĩ đến so chiêu một phen, Tâm Mộng Hồ cũng không ngoại lệ, đều là người mê võ nghệ.

Nhưng bây giờ Phượng Tình Xu không có tâm tình đấu với Tâm Mộng Hồ, nàng còn đang chờ tin tức của Lục Linh Lung, vì vậy sẽ để Phượng Duy Tĩnh so chiêu với nàng. Phượng Duy Tĩnh đối với Phượng Tình Xu nói gì nghe vậy, vì vậy liền đánh nhau với Tâm Mộng Hồ ở bên kia.

“Công chúa, xin hỏi tiếp theo người đi sao đây? Thuộc hạ an bài tốt mọi chuyện trước!” Phong Thanh nhỏ giọng xin chỉ thị.

“Không vội, chờ một chút đi, “ Phượng Tình Xu nhắm mắt khoát tay, nói: “Đợi điều tra rõ hướng đi của ngọc trụ Tỷ Hưu rồi lại nói.”

“Công chúa, lão vương gia và vương phi rất nhớ công chúa, người xem. . . .” Hoa Dung xen vào nói, những năm này, nhìn lão vương gia và vương phi ngày ngày cầm món đồ chơi của công chúa, sờ lại sờ, thỉnh thoảng than thở, thỉnh thoảng mỉm cười, bọn họ đều biết, hai vị rất nhớ công chúa ở ngoài, vì vậy rất muốn đề Phượng Tình Xu về Lộng Phong quốc trước thăm phu thê Hiền vương.

Trong đầu Phụng Tình Xu vang lên giọng nói nghẹn ngào của phụ thân và mẫu thân lúc điện thoại hai ngày trước, trong lòng cũng dâng lên một hồi sóng nhiệt.

Mấy người thấy Phụng Tình Xu lâm vào trầm tư, cũng không dám quấy rầy, đều cúi đầu chờ Phụng Tình Xu ra lệnh, vì vậy không thấy một tia sáng xanh lóe vào ngón trỏ Phụng Tình Xu.

Lục Linh Lung mang đến tin tức ngọc trụ Tỳ Hưu, hướng đông, một đường thông suốt, đến Hí Triều quốc.

Lúc này Phụng Tình Xu bị Hoa Dung nói mấy câu gọi lên tình cảm nhớ nhung phụ mẫu, Lục Linh Lung mang về tin tức, hướng đông, ngược lại lộ trình đi Lộng Phong quốc, trong lòng nằng giãy giụa, còn phải rời xa nhà nữa sao?

Sau một phen giãy giụa cân nhắc, Phụng Tình Xu có quyết định, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, một tia sáng màu tím bay ra, đi về hướng đông.

Nàng mở mắt ra, cô đơn nhìn về phía tây, Lộng Phong quốc à. Còn có thật lắm chuyện chưa làm, không phải sao? Dfienddn lieqiudoon Đại nương si ngốc của Đế Ngũ Long Quý, cầu hôn Tuấn Thư, quan trọng nhất là, song thân trong nhà đang đợi nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 82: Chương 2

Ngày buổi chiều hôm sau, mọi người rốt cuộc chờ được Nguyệt Phi và Đế Ngũ Long Quý đến, khi Đế Ngũ Long Quý nhìn thấy Phụng Tình Xu, cả người kích động, cả một buổi chiều đều nắm ống tay áo Phụng Tình Xu, chỉ sợ nàng lại không nói cho hắn một tiếng liền chạy, về sau vẫn là Hoa Dung đùa nói hắn như tiểu tửc phụ bị ném bỏ, hắn mới ý thức được nam nữ thụ thụ bất thân, lại vội vàng đổi đối tượng, đổi kéo ống tay áo Tuấn Thư.

Trong nhóm người này, Tuấn Thư khá ái nhất, dễ gần gũi, còn lại, không nói Phụng Tình Xu, trừ Phụng Duy Tình bên cạnh nàng khi ở trước mặt Phụng Tình Xu sẽ hóa thành một vũng nước ra, ngay cả người bên cạnh bọn họ đều có bộ dáng lạnh băng, cũng đừng nói tới bốn lão bản lớn (Long Quý chỉ biết Phong Hoa Tuyết Nguyệt là lão bản làm buôn bán lớn, cũng không biết thân phận thật sự của mấy người bọn họ), bọn họ rất bận rộn, bên cạnh còn có vị hôn phu làm bạn, hắn càng không thể nào gần gũi, chọn tới chọn lui, chỉ còn có Tuấn Thư một thân áo đỏ là đáng yêu nhất! Vì vậy Đế Ngũ Long Quý liền đi theo phía sau Tuấn Thư, dù sao Phụng Tình Xu rất thương Tuấn Thư, thời điểm trốn chạy nhất định sẽ mang theo hắn!

Đối với hành động của Đế Ngũ Long Quý, Phụng Tình Xu nhắm mắt ngậm cho phép, vừa lúc Duy nhi đến đây, nàng không giống lúc trước có đủ thời gian bồi Thư nhi, có Đế Ngũ Long Quý ở đây, không những có thể không khiến Thư nhi cảm thấy cô đơn, hơn nữa, nói không chừng Đế Ngũ Long Quý có cách xem chừng si ngốc của Thư nhi, dù sao bên cạnh hắn có vị đại nương si ngốc đã nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có chút tâm đắc chứ? Tạm thời để hắn thử xem, nhưng Phụng Tình Xu cũng sẽ không ôm hi vọng quá lớn.

Người đến đông đủ, Phụng Tình Xu cáo từ với Tâm Mộng Hồ, đồng ý với nàng có cơ hội nhất định đến Hí Triều quốc đi làm khách, đại đội nhân mã chờ xuất phát, Phụng Tình Xu ra lệnh một tiếng, roi ngựa giương lên, chạy về phía Lộng Phong quốc.

“Một bầu rượu dưới hoa, không bạn, uống mình ta. Nâng chén mời trăng sáng, thêm bóng nữa là ba.” Tiếng nam tử trầm thấp thì thảo dưới ánh trăng, trong giọng nói tràn đầy mê hoặc và rồi rầm

“Bốp bốp!” Một hồi vỗ tay cắt đứt lời nam tử thì thảo, một giọng nữ vang lên tán thưởng nói: “Thơ hay, thật là thơ hay! Biểu ca, lúc nào thì trình độ của huynh lại lên một bậc vậy?”

Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu, nhìn thấy biểu muội Quan Nhạc Huyền đứng ở phía sau, hai mắt cười híp, trên mặt đều là vẻ tán thưởng.

Hắn lắc đầu một cái, cười khổ nói: “Biểu muội quá coi trọng ta rồi, đây không phải do ta làm.”

“Há? Thơ hay như vậy, là ai làm thế? Theo cái nhìn của muội mà nói, hắc hắc, mấy câu này, người làm thơ nhất định không thể kém hơn biểu ca!” Quan Nhạc Huyền tò mò hỏi.

Vừa nhắc tới người làm thơ, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên một chút buồn rầu.

Thấy mặt Hoa Ngọc Dung như trái mướp đắng, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Quan Nhạc Huyền, bật thốt lên: “Không phải là Tình Xu muội từ chứ!”

Hoa Ngọc Dung thờ dãi gật đầu.

“Trời ạ!” Quan Nhạc Huyền vỗ đầu, “Chính là lần trong thanh lâu?”

“Đúng.” Nói đến lần đầu tiên gặp mặt, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên ý cười ngọt ngào, “Ngày đó ở Túy Đông Tuyết, vốn tưởng rằng chỉ tham gia náo nhiệt, nhìn nàng nữ giả nam trang, lừa gạt mọi người, ngay cả ta cũng không phân biệt được, nàng lấy một bài 《một mình uống rượu dưới trăng》,

dẫn tới hứng thú của ta, sau ta đi xuống tỷ thí với nàng”

Trước mặt giống như lại thấy được cặp mắt trong veo kia, bộc lộ tài hoa, linh khí bức người, đứng ở trên đài, lấy tư thế bề ngễ nhìn mọi người dưới đài, sau đó về mặt thành thật đối thơ, đối câu... với hắn. Đến nay, câu đối mà nàng ra, hắn còn chưa giải được !

Quan Nhạc Huyền nhìn biểu ca lâm vào hồi ức, cũng biết biểu ca đã hãm vào, đáng tiếc hắn tự cho là phong lưu, trên thực tế cũng là một người si tình —— ngu ngốc trong tình cảm!

Vì vậy nàng thờ dài, về mặt thương hại vỗ vỗ Hoa Ngọc Dung, lấy một về mặt “biểu ca, huynh không cứu được rồi” nói: “Biểu ca, huynh biết bây giờ huynh giống gì không?”

“Cái... cái gì?” Hoa Ngọc Dung bị sắc mặt ngưng trọng của Nhạc Huyền làm cho sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp hỏi.

“Như oán phu bị thê từ vứt bỏ!” Quan Nhạc Huyền trợn trắng mắt lên, bỏ lại một câu có tính bạo nổ vô cùng lớn.

“Nói bậy! Oán phu gì chứ!” Hoa Ngọc Dung nhảy dựng lên, lớn tiếng phản bác.

Ồ! Không thừa nhận? Quan Nhạc Huyền chau mày, nói: “Là ai lúc ở nhà mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm người ta? Da.nze.quydo/nm Là ai cả ngày lẫn đêm ở chỗ này thì thăm cái gì mà ‘ tương tư ’ tới ‘ tương tư ’ đi? Là ai vừa nhắc tới người nào đồ liền cười đến mặt ngu ngốc? Biểu ca, huynh vẫn không thừa nhận sao?”

“Thừa nhận cái gì?” Mỗi một câu nói của Quan Nhạc Huyền, Hoa Ngọc Dung liền co rúm người lại, lòng cũng trống rỗng.

“Thừa nhận huynh thích người ta!” Về mặt Quan Nhạc Huyền hà hê, nhìn biểu ca bị lời nói của nàng dọa sợ giống như là bị sét đánh trúng, ngây ngô đứng ở nơi đó.

Thích? Ta thích nàng rồi sao? Trái tim Hoa Ngọc Dung đập mạnh “Thình thịch! Thình thịch!” , hốt hoảng mở miệng nói: “Ta...ta không có.” Giọng nói run rẩy ngay cả hắn cũng không chối được. “Ta...ta chỉ muốn lại so tài với nàng, tỷ thí thơ. Còn có! Lần đó nàng nói ra câu đối ta còn chưa giải được, còn phải hỏi nàng đây. Còn có.” Lời Hoa Ngọc Dung nói dần dần hạ xuống dưới ánh mắt cười nhạo của Quan Nhạc Huyền, không nói thêm gì nữa.

Quan Nhạc Huyền thờ dài nói: “Biểu ca, thích thì phải nhanh theo đuổi! Huynh cũng không phải không thấy, bên người nàng đã có ba nam nhân rồi, còn để ý nữa sao! Huynh phải nhanh lên, bỏ lỡ sẽ tiếc nuối cả đời!”

Bỏ lỡ. Sẽ tiếc nuối cả đời!

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Trên đường lớn, một đội kỵ mã chạy băng băng, lưu lại từng làn bụi bay mù mịt. Phía trước đội kỵ mã là năm con ngựa hoa nhanh nhẹn dừng hẳn, trên con ngựa trắng dẫn đầu là một nam tử, toàn thân áo trắng, ở nơi này bụi đất tung bay, lại không dính một hạt cát, làm người ta không dời được tầm mắt.

Phía sau đội kỵ mã, là một chiếc xe ngựa cực lớn, xe ngựa kia những năm gần đây rất phổ biến, được phát minh ra ở Lộng Phong quốc, kết cấu hợp lý, lợi dụng được tất cả không gian bên trong xe, hơn nữa con kiền cổ hơn loại xe ngựa trước kia, sẽ không khiến người cảm thấy xe quá lắc lư, ngồi ở bên trong, vừa thoải mái lại thuận tiện, rất được các quý tộc thương nhân yêu thích.

Bên trong xe ngựa, đám người Phượng Tinh Xu ngồi một cách nhàn hạ, Nguyệt Phi ở bên cạnh đang thương lượng chuyện của Hạnh Lâm đường với Đệ Ngũ Long Quỷ, những người còn lại hoặc nhìn những cuốn truyện tranh bên trong xe, hoặc là đang ăn đồ gì đó, nhìn thật rất tự do tự tại. Tuấn Thư ở trên xe quây một hồi, rồi nằm ngủ ở trong lòng Phượng Tinh Xu. Hành trình hơn nửa tháng, khiến gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của hắn cũng xuất hiện sự ửng đỏ! Phượng Tinh Xu thấy cũng đau lòng, hận không thể lấy chiếc máy bay trực thăng tới bay mấy giờ liền trở về, không thì, chuẩn bị một chiếc xe hơi cũng tốt! Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ là xe hơi hay là máy bay, cũng quá kinh hãi thể tục, vì vậy Phượng Tinh Xu không thể làm gì khác hơn là nhìn gương mặt Tuấn Thư từng ngày một mệt mỏi, thật may là, trong quá trình đi Phượng Tinh Xu cũng bổ sung dinh dưỡng cho hắn, nếu không, theo thân hình hắn yếu ớt như vậy, có thể sẽ không chịu nổi.

“Công chúa, chúng ta sắp tiến vào biên giới nước ta rồi, sau khi vào biên giới sẽ đi nhanh hơn.” Phong Thanh nhẹ giọng nói.

Một tháng này, bọn họ từ Đông Bình thành xuyên qua hơn nửa Xuyên Vân quốc chạy về Lộng Phong quốc, vốn muốn chọn đi từ tuyến đường xuôi nam, nhưng ở phương nam mưa liên miên, sẽ có khả năng gặp phải lũ lụt, cho nên mới đi đường tắt từ con đường mới mở từ Tuyết Lăng sơn, tính toán thời gian, lúc trở lại Hiền vương phủ, hẳn là vẫn còn kịp thọ yến của lão vương gia!

Vừa nhắc tới nhập cảnh, Phượng Tinh Xu nhớ lại vùng rừng rậm Tuyết Lăng sơn kia, hỏi: “Con đường mới khai phá thế nào rồi?”

“Hồi công chúa, sau khi tiểu vương gia nắm rõ bộ hạ đã phái binh canh giữ, bên kia bọn thuộc hạ cũng sắp quy hoạch xong đường sá thành trấn, tin rằng không tới mấy năm, bên kia sẽ phồn vinh!” Phong Thanh trả lời.

Phượng Tinh Xu vừa muốn nói nữa, phía ngoài xe ngựa đột nhiên ngừng lại, mấy nữ nhân bên trong xe vênh tai lên nghe, không cần báo cáo, cũng biết bên ngoài có người đánh nhau, hơn nữa còn là mấy người đánh một.

Chỉ nghe một giọng nói vô cùng yêu mị vang lên: “Đại gia! Không được! Van ngài bỏ qua cho nô gia (còn có nghĩa là thấp)! ”

Mấy nữ nhân hai mặt nhìn nhau, “nô gia”? Rõ ràng là tiếng một nam tử, sao lại tự xưng là “nô gia”? Chẳng lẽ là “tiểu quan” trong truyền thuyết!?

Phượng Tình Xu đi tới thế giới này, mặc dù mở ra thanh lâu “Mỹ nhân hương”, cũng từng đến thanh lâu khác, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng thấy tiểu quan, vừa nghe, thấy phần khôi, đưa tay vén rèm xe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 83: Trên đường cứu Tĩnh Phong

“Đại gia! Nô gia đã hoàn lương, van cầu ngài không được làm thế!”

“Các vị đại lão gia! Công tử nhà ta đã chuộc thân rồi, xin các ngài gio cao đánh khẽ, không nên làm khó công tử! Ô ô ô.”

Mới vừa vén rèm xe lên, một tiếng kêu gào truyền đến, bốn nữ nhân bên trong xe nhìn nhau một cái, nhao nhao chui ra xe ngựa, kéo màn xe xuống, ngăn cách với hai nam nhân bên trong xe.

Nghe dị động sau lưng, Phượng Duy Tĩnh quay đầu ngựa lại “lộc cộc” đi tới.

“Tĩnh nhi, “Phượng Duy Tĩnh đi tới bên cạnh Phượng Tình Xu, “Quá nhiều đến nằng rồi.”

Phượng Tình Xu lắc đầu một cái cười nói: “Ra ngoài xem nào nhiệt.” Nói xong, liền nhảy xuống xe ngựa. Phượng Duy Tĩnh thấy thế, cũng xuống ngựa, một tay kéo Phượng Tình Xu, một tay dắt dây cương lại đi tới phía trước đội kỵ mã, bốn người còn lại cũng rồi rít nhảy xuống xe ngựa, dưới sự hướng dẫn của phu quân đi theo qua.

Phía trước cách đội kỵ mã mấy trăm thước, đang trình diễn vở bá nam cướp đoạt người đẹp, chỉ thấy mấy tên đại hán cường tráng diện mạo thô lỗ vây thành một vòng, không ngừng phát ra tiếng cười dâm tà, thỉnh thoảng đưa tay sờ soạng trên người hai nam nhân ở chính giữa, còn dùng chân đá vào trên hai người họ, làm hết phận sự lưu manh nên làm!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Phượng Tình Xu cũng không có cảm giận quá lớn, người đáng thương phải có chỗ đáng hận, hai nam nhân này có ngày hôm nay, cũng là do bọn họ tự tạo thành! Nếu như không phải bọn họ đã làm tiểu quan, hôm nay sao lại bị một đám nam nhân vây đánh đùa giỡn! Phượng Tình Xu nằng cho tới bây giờ không phải là con người thiện lương, cũng sẽ không làm việc gì khi gặp chuyện bất bình, vì vậy nằng chỉ đứng ở một chỗ xem nào nhiệt.

Người phía sau thấy chủ nhân không hề hành động, cũng không có chỉ thị, vì vậy cũng yên tĩnh đứng ở phía sau, không nói một lời.

Lúc này, hai người phía trước giống như thấy được đội kỵ mã phía sau, một bóng người màu xanh trong đó đột nhiên tăng sức, đẩy ngã một hán tử đang cười như điên, bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng từ chỗ tên hán tử kia chạy ra khỏi vòng vây, lao đảo nghiêng ngã chạy về phía đám người Phượng Tình Xu. Thân thể nhỏ nhỏ đó, giống như tích chứa sức bật kinh người, trong lúc nhất thời, đại hán phía sau lại đuổi theo không kịp!

“Phù phù!” Nằm rạp xuống, thân thể nhỏ bé đó ngã xuống dưới chân Phượng Tình Xu, lại giãy giụa bò lên trước hai bước, một đôi tay nhỏ bé gầy trơ xương bắt được mép váy Phượng Tình Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ vết máu khóc cầu nói: “Tiểu thư! Tiểu thư tốt bụng! Van cầu người cứu công tử nhà ta! Van cầu người!”

Trên gương mặt đầy máu me kia, lại vẫn có thể thấy vết tím bầm, hiển nhiên là do bị hành hung để lại, trừ cái này ra, ấn tượng duy nhất của Phượng Tình Xu đối với đứa nhỏ dưới chân này, chính là cặp mắt đầm nước kia.

Không đợi Phượng Tình Xu mở miệng, đại hán đuổi theo tới phía sau đã tới một cước, đá bay đứa nhỏ ra ngoài!

Một tiếng cũng không thốt ra, đứa bé kia gắt gao níu lấy mép váy Phượng Tình Xu, nhìn thẳng vào Phượng Tình Xu, da.nlze.quydo/mn trong mắt là nòng đậm cầu xin, phía trước là tiếng nam tử hét chói tai cùng với tiếng y phục bị xé rách, theo đó mấy tiếng cười thô bỉ vang lên!

“A! Mỹ nhân từ đâu tới thế!” Đại hán đuổi theo sau vừa mới bắt đầu còn chưa chú ý tới người trước mắt, đợi đến khi men theo ánh mắt của tiểu Tiện bại hoại dưới chân, thấy được thiếu nữ trước mắt, vừa nhìn, lập tức giật nảy mình! Mỹ nhân trước mặt, đại hán bất chấp không để ý đã hài tử nho nhỏ, đưa toàn bộ chú ý qua trên người Phượng Tình Xu, hoàn toàn không thấy một đám người sau lưng nằng!

“Mỹ nhân! Bồi đại gia ta vui đùa một chút đi!” Đại hán nâng lên nụ cười dâm si, lộ ra hàm răng vàng khè, hai mắt xé rách ném một cái nhìn tới Phượng Tình Xu tự cho là mỹ nhân.

Phượng Tình Xu chán ghét nhũn mảy, không nhìn gương mặt đại hán làm người ta chán ngán nữa, cúi đầu lại nhìn người trên đất, người nọ bởi vì Phượng Tình Xu im lặng mà dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Mỹ nhân! Nàng nhìn cái tiểu tử thúi kia làm gì! Hắn không đẹp mắt đâu! Nàng nhìn ta đây này” Đại hán thấy Phụng Tịch Xu một cái cũng không nhìn mình, vì vậy bất mãn lại đá tới thân thể gầy gò trên đất, đưa tay thềm xuống về phía Phụng Tịch Xu.

“Xoẹt!” Một tiếng kiếm xẹt qua vang lên, một cái đầu người mang theo máu tanh bay xuống phía trước.

Đại hán lỗ mãng này, trong lúc hồ đồ cứ thế lại bị mất mạng.

Phụng Tịch Xu khoát tay, kỵ vệ sau lưng đưa tay đặt lợi kiếm bên hông, “xoẹt!” Đồng loạt rút kiếm xông về đám người phía trước còn chưa kịp phản ứng, gươm tay chém xuống, thời gian không tới một nén nhang, phía trước nằm đầy thi thể không đầu.

Được Phụng Tịch Xu ngầm cho phép, Nguyệt Phi đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé đã hôn mê trên đất, Quân Đan Hiền bế lấy thân hình màu xanh phía trước này, hai người đều nhảy mất với Phụng Tịch Xu, tỏ rõ hai người này không có võ công, Phụng Tịch Xu gật đầu, hai người đưa hai nam nhân lâm vào hôn mê vào bên trong xe ngựa, đám kỵ vệ phía trước đang dọn dẹp con đường, ném mười mấy bộ thi thể vào trong bụi cỏ ven đường.

Phụng Duy Tịch mang theo Phụng Tịch Xu xoay người lên ngựa, dán chặt lỗ tai Phụng Tịch Xu nhỏ giọng hỏi: “Làm sao lại đổi ý cứu bọn họ?”

Phụng Tịch Xu liếc Phụng Duy Tịch một cái, nhạo báng nói: “Không biết là người nào, ghen tức quá trớn, một kiếm liền chặt đầu người khác xuống!”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, ghen tức không giảm, sát ý vẫn còn tồn tại, “Dám can đảm khinh nhờn nàng, vạn lần chết không đủ để tạ tội!”

Phụng Tịch Xu mím môi mà cười, sau khi đám kỵ vệ dọn dẹp xong, nhanh chóng quay trở về tới trước mặt Phụng Tịch Xu, một kỵ vệ báo cáo: “Khởi bẩm công chúa!”

“Nói!” lúc Phụng Tịch Xu đối mặt với người ngoài, thần thái uy nghiêm, một cỗ khí thế hoàng gia từ trên xuống dưới khiến người ta không tự chủ được thần phục.

“Lúc bọn thuộc hạ đang dọn dẹp phát hiện trong đám người này có nhiều con cái của quan lại thế gia, trong đó dẫn đầu là cháu ngoại trai của tể tướng Vu Lam, Vu Thiên Hồ!”

Tể tướng? Phụng Tịch Xu hí mắt, tràn ra từng luồng khí lạnh.

“Lên đường!” Phụng Tịch Xu ra lệnh một tiếng, hai chân kẹp lấy, cùng Phụng Duy Tịch cưỡi ngựa chạy, kỵ vệ sau lưng cũng nhanh chóng lên ngựa chạy theo.

“Duy nhi, chàng nói, ta đây vừa trở lại liền giết cháu ngoại tể tướng, kinh đô này, có thể quây đến lật trời hay không đây?” Phụng Tịch Xu cười lạnh hỏi.

“Tĩnh nhi, yên tâm, tất cả đã có ta!” Phụng Duy Tịch ôm chặt Phụng Tịch Xu, trong lòng thầm vì nàng ngăn cản tất cả mưa gió.

“Hừ! Ta không phải đang sợ, ta chỉ cảm thấy khinh thường kẻ cậy thế lực khi dễ người yếu thôi!” Phụng Tịch Xu hừ lạnh một tiếng, nói: “Hắn không đến truy cứu ta, ngược lại ta cũng muốn hỏi hắn một chút! Một tể tướng đương triều, lại có thể làm như vậy sao!?”

Đội kỵ mã chạy về tòa thành phía trước, mở ra mới một đợt sóng ngầm.

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Dưới ánh trăng, một ngón tay như bạch ngọc nhanh chóng viết một hàng chữ trên mặt bàn cạnh cửa sổ: tất cả đều chết hết?

Một con ngón tay gầy gò khác chấm nước trong ly trà trên bàn, cũng yên lặng viết: không ai sống sót.

Tay ngọc phất một cái, lau đi hai hàng chữ, lại lần nữa viết: có thân phận gì?

Ngón tay gầy kia viết xuống bốn chữ: Phụng Trạch công chúa.

Tay ngọc dừng lại, sau cùng viết: theo, sẵn.

Vung ống tay áo lên, mặt bàn lại trở nên sạch sẽ như mới.

Rạng sáng ngày hôm sau, khi bọn người Phụng Tịch Xu ở đại sảnh khách điểm dừng điểm tâm, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, một bóng dáng màu xanh nhu nhược không chỗ nương tựa hiện ra ở cửa cầu thang.

Tình huống hỗn loạn ngày hôm qua, Phụng Tịch Xu cũng không nhìn kỹ người được cứu về có bộ dạng gì, hôm nay vừa nhìn, không khỏi nổi lên một chút hứng thú.

Thật không hổ là đã ở thanh lâu, nam tử trước mắt này, mái tóc đen dày, gọn gàng sạch sẽ, hiển nhiên rất được bảo dưỡng cẩn thận, từng sợi tóc tự nhiên rủ xuống trên khuôn trán đầy đặn, hàng lông mày cong cong, mắt phụng hiem thấy đắm lệ như có như không quét về phía đại sảnh, lông mi cong vênh lên ở trên mí mắt, sắc mặt như hoa hồng, hồng hào như chứa mùa xuân, cái mũi tinh xảo hít một hơi thở, dường như là tỏa ra hương thơm mê người.

Quét mắt một vòng, nhẹ giọng rỉ tai bóng dáng gầy nhỏ ở bên cạnh, người nọ đưa mắt nhìn thẳng một bàn Phụng Tịch Xu, thần nhiên cười, trong phút

chốc hoa quang bắn ra bốn phía.

Nụ cười này, khiến nam nam nữ nữ trong khách điểm nhìn cũng phải sững sờ, nhìn chăm chăm nam nhân, trong miệng nuốt xuống một ngụm nước miếng, theo bước chân nhẹ nhàng của nam nhân, hai mắt chăm chú theo sát chuyển động, đi tới trước bàn Phụng Tĩnh Xu.

“Nô gia Tĩnh Phong, đa tạ ân cứu mạng hôm qua của tiểu thư.” Nam tử đưa tay đặt ở bên hông, dịu dàng cúi đầu, dđiendn liequidoon giọng điệu mềm mại bật ra từ trong môi, khoe miệng kia, hơi cong lên, cộng thêm sóng mắt lưu chuyển, trông rất yêu mị.

“Công tử.” Phụng Tĩnh Xu lễ phép cười một tiếng, nói: “Hôm qua nghe nói công tử đã chuộc thân, sao lại vẫn xưng ‘nô gia’? Nếu muốn người kính, trước phải tự ái mới đúng!”

Tĩnh Phong nghe vậy dừng lại, nụ cười quyến rũ trên gương mặt chợt cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 84: Quyến rũ như thế nào

Mùi phấn son nhàn nhạt, hơi thở như lan từ phía sau tai, cánh tay trắng như tuyết, chân ngọc nhẹ nhàng liên tục bước, mùi hương ẩn chỗ đuôi ngấm lan tỏa.

Tĩnh Phong đứng ở trước mặt Phụng Tĩnh Xu, thật sự làm đúng kiểu mẫu hoa khôi cao nhất: hương thơm ngấm lộ, trong lúc vô hình đạt được mục đích quyến rũ.

Mê hồn hương phát pho, thiên hạ ngày nay anh hùng nào ai có thể qua ải mỹ nhân? Nhìn một một đám nam nữ si mê trong khách điểm, thấy cũng biết tên Tĩnh Phong này lợi hại thế nào. Nhưng mà, chiều này lại không lọt được vào mắt Phụng Tĩnh Xu, trong lòng nàng, Tĩnh Phong đã là một tiểu quan, vậy thì mỗi lời nói hành động của hắn, hoặc yêu hoặc mị, cũng chỉ là bình thường, Phụng Tĩnh Xu cũng không nghĩ tới hành động đặc biệt này của Tĩnh Phong lại có hàm nghĩa khác, thí dụ như —— quyến rũ nàng. Vì vậy, lúc này mới nhắc nhở Tĩnh Phong, để cho hắn đừng nữa coi mình là tiểu quan.

Tĩnh Phong bị Phụng Tĩnh Xu nói thế, trong lòng có chút xấu hổ, thâm sắc giọng: thật là không hiểu phong tình!

Nhưng vì không để Phụng Tĩnh Xu phát hiện sự khác thường của mình, Tĩnh Phong cũng đành phải giả bộ thụ giáo thu liễm một thân quyến rũ, ngồi ở bên cạnh Đệ Ngũ Long Quý.

Đệ Ngũ Long Quý này là một người mê y học, rất nhạy cảm với mùi hương trên người người khác, Tĩnh Phong ngồi xuống, mũi của hắn liền bắt đầu chuyển động, sau đó không chút che giấu nào nói: “Vị công tử này, mùi hương trên người người, chứa rất nhiều thôi tình phấn, dùng nhiều đối với người cũng không tốt đâu! Chỗ của ta có một bao thuốc.” Nói xong, Đệ Ngũ Long Quý xoay người lục lục trong hòm thuốc ở bên cạnh.

Tĩnh Phong bị người nói toạc chuyện dùng thôi tình phấn ở trước mặt mọi người, trên mặt chợt xấu hổ đỏ bừng, hắn mím môi, trong mắt phụng đắm lệ dâng lên một lớp sương mù thật mỏng, sóng mắt chuyển một cái, tựa như cầu cứu nhìn Phụng Tĩnh Xu. Bộ dạng diễm đam đáng yêu này, lập tức dẫn tới ý muốn bảo hộ của mọi người trong khách điểm, hận không thể xông lên ôm hắn thật chặt an ủi một phen.

Phát hiện không khí không đúng, Phụng Tĩnh Xu vội cản Đệ Ngũ Long Quý, nói: “Long Quý, đừng bừa trước đi! Chuyện này để lát nữa lại nói!”

“Ồ!” Đệ Ngũ Long Quý nghe lời nâng lên chén com bắt đầu dùng bữa, Tĩnh Phong cũng thoát khỏi được tình trạng xấu hổ.

Sau khi một bàn người dùng bữa xong, Phụng Tĩnh Xu hỏi cận kề thân thế và hướng đi sau này của Tĩnh Phong, Tĩnh Phong nói ngắn gọn kiếp sống thanh lâu và chuyện xảy ra ở ngoài thành rồi bày tỏ nói với Phụng Tĩnh Xu rằng nói không biết sau này nên đi nơi nào, nói xong, liền khóc lên.

Đoàn người thấy Tĩnh Phong nói xong đáng thương, đều không khỏi lau nước mắt, trong đó khóc nhiều nhất chính là Đệ Ngũ Long Quý. Hắn là một thầy thuốc, không thể nhìn được người khác có chút ốm đau khó khăn gì, vì vậy vừa nghe thấy thân thế bi thảm của Tĩnh Phong, nước mắt liền “ào ào” rơi xuống, đôi mắt đắm lệ nhẹ nhàng nhìn Phụng Tĩnh Xu, dường như nếu Phụng Tĩnh Xu không mang theo Tĩnh Phong nhất định chính là người tội ác tày trời, làm hại Phụng Tĩnh Xu cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đắm lệ kia nữa. Lại nhìn phản ứng của những người khác, cũng không khác Đệ Ngũ Long Quý lắm, đều là vẻ phải mang theo hắn, Phụng Tĩnh Xu bất đắc dĩ, giữa sự vây công ánh mắt của mọi người, chỉ có thể đồng ý mang theo chủ tớ Tĩnh Phong.

Tĩnh Phong cùng tiểu bộc của Thu Nhi vừa nghe thấy muốn dẫn bọn họ đến Thành Sở Ương, vui mừng ôm nhau vừa khóc vừa la, vừa cười lại nhảy, rất náo nhiệt.

Rốt cuộc, thông qua chính sách quần chúng vây công, thợ săn Văn Nhân Tĩnh Phong thành công đến gần con mồi Phụng Tĩnh Xu.

Con ngựa chạy “lộc lộc”, đội kỵ mã lại tiến về Thành Sở Ương.

Bên trong xe ngựa, phân biệt rõ hai nhóm người ra ai làm chuyện này, một bên là Phụng Tĩnh Xu và Tuấn Thư, hai người thân mật nào nhiệt ăm ỉ, còn

lại bên kia là Phong Hoa Tuyết Nguyệt và mấy người Long Quỷ, vây quanh ăn cần hỏi han Tình Phong và Thu Nhi.

Mấy tiểu nữ nhân này, lớn nhất chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mặc dù ở trên thương trường như cá gặp nước, khôn khéo lão luyện, nhưng lại không địch lại thợ săn Văn Nhân Tình Phong hai mươi tám hai mươi chín tuổi này. Kể từ khi Văn Nhân Tình Phong làm nghề thợ săn đặc biệt tới nay, tiếp xúc qua mấy vạn người, mỗi ngày đối mặt với nhiều loại người khác nhau, đã sớm luyện thành bản lĩnh đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, chỉ cần hần đầu tư diễn vào một kiểu người, không còn những cảm xúc khác, người khác cũng sẽ không có cách nào từ trong ánh mắt hay một cử chỉ mà đoán ra tâm tư của hần, vì vậy, mấy tiểu nữ nhân này mới có thể thua dưới tay của hần, bị hần lừa, ngay cả Phụng Tình Xu cũng không nhận ra được sự khác thường của hần.

Thợ săn, nghề nghiệp này ở trên thế giới này là độc nhất vô nhị, chỉ có một mình hần làm. Hần là do Kim gia đặc biệt mời tới, đặc biệt vì Kim gia khai thác sở trường của nhân tài, hoặc là có thiên phú với phương diện quản lý, hoặc là có cách nhìn độc đáo với lĩnh vực buôn bán, hoặc là đặc biệt rành nói chuyện đàm phán. Chỉ cần là người có sở trường, đều sẽ bị hần khóa chặt, trở thành con mồi của hần, tìm cách dẫn người vào Kim gia. Lần này, hần và Kim Bích Đặc nhìn trúng, chính là thiếu nữ có đầu óc nhạy bén và tu dưỡng phi phạm này, mặc dù thân phận của nàng không đơn giản, nhưng mà đối với hần mà nói thì không khác gì, chỉ là quá trình trở nên có tính khiêu chiến mà thôi, mà hần, thích nhất chính là khiêu chiến!

Ở trong kế hoạch của Văn Nhân Tình Phong, hần định dùng khổ nhục kế, tức là thân thể làm người thương tiếc và nữ nam kế tới săn đuổi con mồi trẻ tuổi ngây thơ này, hần cũng không tin, dưới sự quyến rũ của hần, nữ hài vừa mới cập kê này sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hần!

Làm một tiểu quan lâu năm chịu hết mọi khổ sở cuối cùng dốc hết tất cả mới thoát khỏi kiếp khổ, khi Tình Phong đối mặt với người tốt bụng quan tâm trước mắt, là cảm kích, vì vậy giờ phút này hần vừa cảm kích lại kích động, đối với chiếc xe ngựa kỳ lạ này cũng tràn ngập tò mò. Sau khi hần lau khô nước mắt, liền bắt đầu dùng cặp mắt phụng đầm lầy liếc chỗ này, nhìn chỗ đó, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục!

Chiếc xe ngựa này của Phụng Tình Xu đã được cải tạo toàn diện, bề ngoài mặc dù không khác xe ngựa bình thường, nhưng so với bên trong xe ngựa cùng loại lại có rất nhiều thứ, tỷ như cơ quan chống rung, cơ quan chống rung là dùng lò xo để nén hấp thu chấn rung từ mặt đường rồi bắn ngược trở lại giống cơ quan giảm xóc vậy, trên toàn bộ đại lục xe ngựa có cơ quan chống rung có thể đếm trên đầu ngón tay, trong hoàng cung hai chiếc, Phủ Hiền vương và Đức vương phủ mỗi bên một chiếc, còn một chiếc này của Phụng Tình Xu, tổng cộng năm chiếc. Năm chiếc xe này, vững vàng thoải mái hơn những chiếc xe ngựa khác xe, chỉ có người thân cận bên cạnh Phụng Tình Xu được sử dụng, những người khác không thể có được, vì vậy rất trân quý. Lại nói trở lại, trong xe còn có rất nhiều búp bê vải đáng yêu, điểm tâm hoa quả đồ uống nhìn rất ngon miệng, còn có một ít sách giải trí và phương tiện chơi đùa, càng nhìn kỹ, Tình Phong càng sợ hãi than, xe ngựa này, đều có được trang bị hạng nhất trên thế gian, từ thân xe đến thiết bị, quả thực chính là hưởng thụ nơi thiên đường (so với những chiếc xe ngựa cùng thời đại)!

Chỉ là, xe ngựa quá tốt đối với Tình Phong mà nói có lẽ cũng không phải chuyện tốt gì, bởi vì, xe ngựa quá yên ổn, hần nghĩ muốn mượn xe ngựa lắc lư đến ôm ấp yêu thương, lại không thể làm được rồi, lại nói, dưới sàn xe ngựa là một lớp nệm mềm, ở nơi này đầu hạ vừa tới, vừa mát mẻ lại thoải mái, hần nghĩ đến thân y phục mỏng lãnh, cũng không thể! Lần nữa, hần muốn dùng thân thể của mình đá động Phụng Tình Xu, muốn gọi ra lòng trắc ẩn của nàng, ôm hần an ủi một phen, sau đó hai người tình ý liên tục thâm tình nhìn thẳng vào mắt. Càng không thể nào! Xe ngựa này quá lớn, chứa gần mười người, nhiều người ở đây như vậy, muốn tình ý căn bản không được, chớ nói chi là hần vừa chỉ nhắc tới thân thể của mình, năm người không liên quan này sẽ chen chúc vây quanh hần an ủi một phen, để cho hần cách Phụng Tình Xu càng xa hơn!

Nên dùng biện pháp gì cho tốt nhỉ? Tình Phong khổ cực suy nghĩ.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Bên trong cung điện to như vậy, lặng yên không một tiếng động.

Một người mặc hoàng bào đứng trước bàn múa bút thành văn, trên bàn bày đầy các loại bộ sách, từ nông nghiệp đến quân sự, không chỗ nào không đầy đủ.

Phía dưới các hạ nhân đều ngừng thờ, đứng yên một bên, ngay cả châm trà rót nước cũng rón rén, rất sợ quấy rầy người trước mặt.

Sau một khắc, một tiếng kêu hưng phấn vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong điện.

“Hoàng huynh! Hoàng huynh!” Một bóng người màu xanh lục như gió giật tiến vào, chạy thẳng tới trước bàn.

Một đám thái giám cung nữ nhìn thấy người tới, sau khi rối rít hành lễ thức thối lui xuống.

“Ứng Tinh.” Nghe người tới kêu lên, Long Ứng Thiên để bút trong tay xuống, cung chiêu nhìn đệ đệ ruột duy nhất của hần Long Ứng Tinh. Di@en*dyan(lee^qu.donnm) “Lâu rồi không gặp, đệ lại chạy đi chơi chỗ nào vậy?”

“Hoàng huynh! Đệ mới không đi chơi! Đệ đi làm chính sự đấy!” Long Ứng Tinh kháng nghị nói.

“Ha ha! Làm chính sự?” Long Ứng Thiên cười khê hỏi: “Như vậy, hoàng tử Ứng Tinh của chúng ta đi làm chính sự gì vậy?”

Nói đến chỗ này, cặp mắt Long Ứng Tinh lập tức sáng lên, kích động nói: “Hoàng huynh! Lần này đệ tìm được một thứ tốt, có thể mở ra một cửa đi ở Tuyết Tích sâm lâm thông tới Lộng Phong quốc!”

“Cái gì?” Long Ứng Thiên khiếp sợ đứng lên, động tác lớn đến bất giác làm đổ nghiên mực trên bàn!

“Đệ nói thật!?” Long Ứng Thiên khăn trương nắm chặt cánh tay Long Ứng Tinh hỏi.

“Đó là đương nhiên!” Long Ứng Tinh há hê gật đầu nói, “Đây chính là thứ mà đệ đã bỏ ra rất nhiều sức lực mới cảm được về từ Xuyên Vân quốc đấy!”

“Đi, đi xem một chút!” Long Ứng Thiên kích động chạy ra khỏi bàn.

Vừa động, hai tấm thiệp từ trên bàn bay xuống. Long Ứng Tinh nhặt lên vừa nhìn, là thiệp mời đại thọ Hiền vương gia Lộng Phong quốc, một cái khác là thiệp mời của Hí Triều quốc. Lộng Phong quốc. trước mắt Long Ứng Tinh hiện lên bóng dáng chói mắt đó, hẳn theo bản năng gọi Long Ứng Thiên lại, hỏi: “Hoàng huynh, hai tấm thiệp này?”

Long Ứng Thiên thoáng nhìn, nói: “A, đó là thư mời của Lộng Phong quốc và Hí Triều quốc, chi là vì huynh không có ý định đi.”

“Tại sao?” Long Ứng Tinh hỏi, “Vậy hoàng huynh tính phái người nào đi?”

Long Ứng Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Hẳn là tướng quân Viêm Vũ Thụy và Sa Y Hãn đi! Hai người bọn họ một văn một võ, vừa vặn.”

“Vậy đệ cũng đi!” Long Ứng nóng lòng vội vàng nói. Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của Long Ứng Thiên, dĩ nhiên Long Ứng Tinh giải thích: “Yêu cầu của hai tấm mời cũng rất cao, nếu nước ta chỉ phái hai quan viên đi, sẽ bị coi rẻ, vẫn là vương tử là đệ đây tự mình đi một chuyến, tránh lại bị người bên kia bắt được thóp.”

Vừa nhắc tới “người bên kia”, về mặt Long Ứng Thiên trầm xuống, gật đầu đồng ý.

“Ha ha!” Vui vẻ cười một tiếng, Long Ứng Tinh tốt bụng tiến lên khoác tay Long Ứng Thiên nói: “Hoàng huynh, đi! Đi xem thử đệ mang theo bảo bối tốt gì trở lại!”

Hai người thân mật bước ra cửa, để lại hai tờ thư mời lẳng lặng nằm ở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 85: Chương 5

Dọc đường vang lên tiếng ngựa đi “lộc cộc”, đội kỵ mã vượt qua núi non trùng điệp, vượt qua đồng bằng, xuyên qua thành trấn, rốt cuộc tới được thành trấn lớn thứ hai ở Lộng Phong quốc —— Tô Thanh thành, cách Thành Sở Ương không tới mười hai ngày đi đường.

Hai mươi tám ngày, từ biên cảnh đến trung tâm đất nước, nếu ở quốc gia khác, nhất định sẽ không đi nhanh được như vậy, từ biên cảnh đến thủ phủ ít nhất phải tới hai ba tháng, nhưng ở Lộng Phong quốc, chỉ cần hơn một tháng là được, điều này không thể không nói là một kỳ tích. Mà người tạo kỳ tích này, chính là Phụng Tinh Xu.

Kể từ khi nàng sáng lập đế quốc buôn bán tới nay, để tiện cho việc vận hành buôn bán, bao gồm vận chuyển hàng, bảo tiêu vận văn, nên Phụng Tinh Xu nảy sinh ra ý tưởng cải tạo đường. Đường phố cổ đại có lẽ sẽ được trải phiên đá, nhưng mà ở ngoại thành và giữa thành sẽ không đặc biệt tu sửa một con đường để xe đi lại, quốc gia cũng không có kinh phí lớn như vậy để sửa đường, vì vậy ngoại thành và giữa thành chỉ có một con đường rộng lớn đây 뿐. Trời quang thì tốt, nếu gặp phải trời mưa, đất đầy bùn lầy, vốn là nửa bước khó đi, nếu như gặp phải cái hồ to, vậy lộ trình hôm nay coi như xong.

Dựa vào tình hình trong Lộng Phong quốc, vào mấy năm trước, Phụng Tinh Xu liền phái người lấy thân phận thương nhân ký kết một hợp đồng với hoàng đế Phụng Nhâm Ngao, theo cách làm đường hiện đại để làm, hai bên bỏ tiền cùng nhau sửa đường, sau đó giống như hiện đại thu phí qua đường, rồi phân chia lợi ích. Dĩ nhiên, lợi ích cho triều đình vẫn nhiều hơn chút, nhưng mà, Phụng Tinh Xu cũng không hiếm chút lợi ích đó, nàng muốn chính là một con đường bằng phẳng thông suốt.

Mặc dù không thể làm ra đường xi-măng, đường nhựa kinh hãi thế tục, nhưng ít nhất vẫn có thể làm đường đá. Vì vậy, trong phạm vi cả Lộng Phong quốc đều có đường hai chiều có thể chứa cả bốn chiếc xe ngựa lớn chạy song song, dù là mấy thành trấn nhỏ cũng phải có. Hành động này, ngay lúc ấy dẫn tới sự chú ý của các quốc gia, thế nhưng bốn quốc gia lại không có nhiều tài lực như vậy, chỉ còn cách ngắm đường than thở! Cho dù là Hí Triều quốc có Kim gia chống đỡ ở sau lưng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm một con đường như vậy thôi.

Xe ngựa tiến vào Tô Thanh thành, dừng ở trước Bách Tinh phường. Vào lúc đêm tối, mặt trời lặn xuống phía tây, những đám mây ở chân trời nhuộm bởi nhiều màu sắc, từng áng mây hồng tụ lại ở trên không trung, vô cùng đẹp đẽ. Đầu mùa hè vào lúc chập tối, gió mát phát phơ, những áng mây hồng trên bầu trời xuất hiện nhiều hơn, những áng mây đó có sự biến hóa rất lớn, đỏ ửng, vàng rực, nho than, lẻ vàng, cà tím, đủ mọi màu sắc, người xem hoa cà mắt, gần như sắp bị lạc ở trong đám mây nhiều màu này.

“Mấy vị khách quan mời vào bên trong!” Tiểu nhị lạnh lợi thấy một nhóm người lớn như vậy, vội vàng cười ha hả tiến lên đón chào.

Phụng Duy Tinh xoay người xuống ngựa, đi tới bên cạnh xe đỡ tay Phụng Tinh Xu để nàng nhảy xuống, Phụng Tinh Xu xoay người lại giúp Tuấn Thư xuống. Bên kia xe ngựa, Tinh Phong đang đỡ Thu Nhi nhảy xuống xe ngựa. Đoàn người xuống xe, muốn một phòng lớn, dưới sự hướng dẫn của

tiểu nhị đi lên lầu, còn một đám kỵ vệ ở dưới lầu dùng com.

Đọc đường đi tới, Phụng Tinh Xu dẫn đường ở phía trước, đi ở cuối cùng là đám người Quân Đan Hiên, Tinh Phong khiêm tốn đi theo sau lưng Đệ Ngũ Long Quy. Hơn mười ngày chung sống với nhau, hẳn rồi cuộc đã thăm dò được tính tình Phụng Tinh Xu. Da.nlze.quydo/rn Nữ nhân này, vốn không phải cái gì mà trẻ tuổi ngây thơ, mới biết yêu gì! Nàng rất lão luyện với loại tình cảm đó, để cho hẳn từng làm tiểu quan ở thanh lâu cũng cảm thấy không bằng!

Lại nói tới nam nhân bên người nàng, nghe nói đã xác định quan hệ thì có ba, còn những người khác vẫn trong tình trạng mập mờ!

Chung sống càng lâu, Tinh Phong càng hiểu rõ Phụng Tinh Xu, nàng vốn chẳng có yêu cầu gì về thân phận danh xưng của người khác phái, chỉ cần có cá tính, là có thể lọt vào mắt của nàng! Nhưng mà, điều kiện này nhìn như đơn giản lại khó khăn hơn so với bất kỳ yêu cầu gì, bởi vì người cũng không biết nàng rốt cuộc thích cái gì!

Trải qua tính toán, Tinh Phong rút ra được tâm đắc đầu tiên, đó chính là: nam nhân, người có thể không thông minh, vụng về như Tuân Thư; người có thể không có dáng vẻ nam tử hán, tuấn mỹ như Phụng Duy Tĩnh; người có thể không hiểu tình cảm, dằn dặt như Tinh Ảnh—— tư liệu đến từ bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt (hừ! Thật ra thì mọi người đều bị lừa, Tinh Ảnh rất thâm trầm!); nhưng mà, nam nhân tuyệt đối không thể mất đi khí phách nam nhân, trở nên như nữ nhân bình thường chỉ hy vọng phụ thuộc người khác, tựa như vừa mới bắt đầu Tinh Phong đã gây ấn tượng cho Phụng Tinh Xu.

Vì vậy, trong khi Tinh Phong chung sống ở nơi này hơn hai mươi ngày, từ từ thay đổi hình tượng của mình, hẳn không hề lộ ra vẻ hấp dẫn, giả trang ra vẻ đáng thương nữa, hẳn cũng sẽ không kỳ vọng Phụng Tinh Xu có thể bộc phát mẫu tính (bản năng của người nương) chủ động quan tâm tới nam tử yếu ớt là hẳn, loại mẫu tính này, vốn không tồn tại ở trên người Phụng Tinh Xu.

Hẳn bắt đầu quan tâm người chung quanh, đặc biệt là đối với Tuân Thư, càng thêm yêu thương có thừa, hết sức chăm sóc đứa bé có tâm tính thiếu niên này, nhờ vào đó chiếm được hảo cảm của Phụng Tinh Xu; lúc nhàn hạ, hẳn cũng sẽ học tập một chút kiến thức y học với Đệ Ngũ Long Quy, khiến hẳn nhìn như càng thêm độc lập. Quả nhiên, sau khi thay đổi hình tượng, Phụng Tinh Xu càng nhìn hẳn với ánh mắt càng phát ra tán thưởng.

Sau khi dùng xong bữa tối, đám người Phụng Tinh Xu đi ra khỏi phòng, trên hành lang, trong một căn phòng riêng truyền ra đoạn đối thoại hấp dẫn sự chú ý của đám người Phụng Tinh Xu.

“Lần này lên Thành Sở Ương nhất định phải gặp Lam đệ!” Một giọng nói khàn đục mang theo ưu sầu lo lắng nói.

“Hừ! Bất luận trước kia như thế nào, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn là tể tướng đương triều có thể nào khoanh tay đứng nhìn!” Một giọng khác đầy xảo trá nói.

“Lão Nhị!” Một tiếng quát khê ngăn cản lời nam nhân kia nói, “Chuyện lúc trước là chúng ta có lỗi với Lam đệ, hẳn oán trách chúng ta cũng đúng thôi!”

“Phi!” Nam nhân được gọi là lão Nhị xuy một tiếng, chanh chua nói: “Cái gì mà có lỗi! Ban đầu nếu không có chúng ta, hẳn cũng không có hôm nay!” Dùng một chút, giọng xảo trá này mang theo một chút tham lam: “Muốn ta nói, hẳn nên cảm tạ chúng ta mới phải! Lần này lên Thành Sở Ương, nếu không thì để hẳn.”

Một nhóm người từ từ đi qua, tiếng của ba người kia càng thấy như có như không, cuối cùng còn dư lại mấy tiếng khiển trách không thể nghe thấy.

Phụng Tinh Xu nhanh chóng liếc mắt nhìn Phụng Duy Tĩnh, trong lòng biết người nhà mấy tên nam nhân bị giết chết ở biên giới đã tìm tới, xem ra bọn họ tính toán xin Vu Lam vì bọn họ làm chủ.

Vu Lam, tể tướng đương triều tướng, hẳn sẽ xử lý chuyện này như thế nào? Thật đúng là làm cho người ta mong đợi!

Tuyệt Ảnh sau lưng đột nhiên lên tiếng nói: “Nhắc tới thừa tướng, hắc hắc! Tiểu vương gia, thiên kim nhà thừa tướng dường như còn đang đợi người đấy!”

Thiên kim? Lần đầu tiên Phụng Tinh Xu nghe được chuyện này, nàng hơi nhíu mày hỏi, nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh bên cạnh.

“Tuyệt Ảnh, chớ nói nhảm!” Phụng Duy Tĩnh vội vàng quát một tiếng, chống lại ánh mắt của Phụng Tinh Xu, hẳn khẩn trương giải thích: “Tĩnh nhi, cái đó, chuyện này không liên quan đến ta, là nàng đơn phương đấy!”

“Ha ha!” Tiếng cười lạnh lạnh của Hoa Dung lên, ngay sau đó nói: “Thiên kim nhà thừa tướng người ta thế mà ngày ngày đều đến phủ đấy!”

“Đúng vậy!” Phong Thanh khó có dịp chơi đùa một lần, nửa thật nửa giả nói: “Ngay cả tiểu vương gia rồi đi cũng không ngừng chạy qua, lão vương gia và vương phi lại rất hài lòng về nàng!”

“Cái gì mà hài lòng!” Phụng Duy Tĩnh bắt được tay Phụng Tinh Xu, hết sức giải thích nói: “Các người cũng đừng vu oan cho ta! Ta là đồng đường tể của Tĩnh nhi, về sau phải gả cho nàng, chuyện những người khác không liên quan đến ta!”

“Xi!” Khó có dịp thấy được bộ dáng khẩn trương của Phụng Duy Tĩnh, Phụng Tinh Xu không khỏi phì cười ra tiếng, những người còn lại thấy thế cũng cười theo.

Đoàn người tản bộ đi tới trước Hào Mộng lâu, sắc trời đã tối xuống, cửa quán bên đường đều rồi rít treo đèn lồng, dfienddn lieqiudoon trong lúc nhất

thời, từng ánh đèn nhỏ, mông lung mà tĩnh mịch.

Người trên đường phố cũng đi dần, chỉ còn lại lẻ tẻ mấy gian hàng đang dọn dẹp.

Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, từ xa đến gần, “lộc cộc, lộc cộc!”

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phụng Tĩnh Xu lên!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 86: Chương 6

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phụng Tĩnh Xu lên!

Bị cuốn vào trong lồng ngực quen thuộc, Phụng Tĩnh Xu để tay ở trạng thái móng vuốt sói trong nháy mắt thả lỏng ra, cả thân thể cũng mềm nhũn, hoàn toàn giao phó chính mình cho nam nhân phía sau.

Nam nhân ôm chặt Phụng Tĩnh Xu, bay vọt vào Hào Mộng lâu, chạy thẳng tới tận cùng bên trong viện, cũng không để ý tiếng hô quát sau lưng.

“Àm!” Theo chân đá mở cửa một gian phòng, Phụng Tĩnh Xu bị đè nặng trên ván cửa, chờ đón chính là cơn mưa hôn như cuồng phong bạo vũ!

Nụ hôn có vẻ hơi thô bạo không ngừng rơi xuống, kèm theo hơi thở nóng rực, không ngừng phun lên gò má và cổ Phụng Tĩnh Xu, cũng có khuynh hướng đi xuống. Phụng Tĩnh Xu cũng bị hơi thở nóng rực này cuốn hút, tránh thoát khỏi sự kiểm chế của hai tay nam nhân rồi ôm chặt đầu nam nhân nâng lên, nhắm ngay đôi môi nam nhân hung hăng hôn lên!

Nhiệt độ không ngừng lên cao, kích tình hết sức căng thẳng!

“Ành. Ành.” Phụng Tĩnh Xu run rẩy gọi nam nhân trước mắt, vẻ mặt từ từ cuồng loạn.

Tĩnh Ảnh vừa nghe thấy Phụng Tĩnh Xu gọi, thân thể đột nhiên cứng đờ, đưa tay ôm Phụng Tĩnh Xu ở trước ngực, ngăn cản động tác của Phụng Tĩnh Xu, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

“Ành!” Phụng Tĩnh Xu bắt mạch ươn ẹo thân thể, thân mật ma sát khiến nhiệt độ vừa hạ xuống lại tăng lên.

“Ồ! Tĩnh! Đứng động! Xin nài!” Tĩnh Ảnh chịu nhịn lửa dày vò người, khàn giọng nói trấn an nữ nhân trước mặt.

Nghe giọng Tĩnh Ảnh khàn hơn thường ngày, cảm thấy vật chống ở hạ thân mập mờ nóng rực, trên mặt Phụng Tĩnh Xu đột nhiên đỏ rực.

Mặc dù không thấy được, nhưng bàn tay đặt ở trên mặt Phụng Tĩnh Xu cảm giác được nhiệt độ, Tĩnh Ảnh cong lên một nụ cười.

Đợi đến khi hai người đều tỉnh táo, Tĩnh Ảnh đất tay Phụng Tĩnh Xu ngồi trên ghế giữa phòng, cũng không quản cái cửa bị hấn đá thế nào rồi, dù sao đi nữa bọn hấn cũng sẽ đi vào.

Tĩnh Ảnh ôm Phụng Tĩnh Xu tỉ mỉ kể lại tình cảnh đại hội võ lâm, chuyện này, mặc dù Phụng Duy Tĩnh đã sớm nói tường tận mọi việc qua điện thoại đi động cho hấn, nhưng mà, hấn vẫn muốn nghe Phụng Tĩnh Xu lặp lại lần nữa, hấn muốn nghe thấy giọng của nàng, hấn muốn nàng đến điên rồi! Trời mới biết chia lìa nhiều tháng hấn làm sao mới sống được! Ngay cả hiện tại, cho dù nàng đang ở trước mặt của hấn, được hấn ôm vào trong ngực, hấn vẫn không kiềm chế được mà nhớ nhung nàng!

Sau khi nghe giọng Phụng Tĩnh Xu ngọt ngào lái nhai nửa ngày trời, Tĩnh Ảnh cũng khai báo chi tiết với nàng về nhiệm vụ mà Hiền vương gia giao cho hấn—— đến điều tra đất phong của Phụng Tĩnh Xu.

Vừa nghe đến đất phong, Phụng Tĩnh Xu thẳng người lên, kinh ngạc hỏi: “Đất phong sao rồi? Nơi đó không phải do phụ thân quản lý sao? Xảy ra vấn đề gì?”

Tĩnh Ảnh vỗ vỗ tay Phụng Tĩnh Xu nói: “Không có vấn đề gì, chỉ là, “hấn dừng một chút, mím môi nói: “Gần đây dường như triều đình có chút không yên ổn.”

“Không yên ổn?” Phụng Tĩnh Xu chau mày, “Hoàng thúc thúc quản lý triều đình lại có thể không yên ổn?”

“Ha ha!” Tĩnh Ảnh cười nhẹ lắc đầu nói: “Cũng không phải thật không yên ổn, chỉ là cảm giác của vương gia mà thôi, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng mà lại là nói không ra kỳ lạ ở đâu.”

“Xì!” Phụng Tinh Xu che miệng mà cười, “Có phải phụ thân lớn tuổi rồi, bắt đầu nghi thần nghi quỷ hay không?”

Lời đại nghịch bất đạo như vậy, cũng chỉ có Phụng Tinh Xu dám nói ra, nếu đổi lại là những người khác, da.nze.quydo/nn sớm đã bị Tinh Ảnh cắt đầu lười rồi. Nhưng giờ phút này, trong lòng trong mắt Tinh Ảnh đều tràn đầy hình bóng Phụng Tinh Xu, mặc kệ nàng nói cái gì, cũng chỉ biết xung văng thoi.

“Trên triều đình không yên ổn có liên quan gì đến đất phong của ta?” Phụng Tinh Xu khó hiểu hỏi, “Đất phong luôn luôn do phụ thân quản lý, người nắm chuyện trong tay còn có thể phạm sai lầm?”

“Vương gia sợ mấy thế lực trên triều đình xâm nhập vào đất phong, “ Tinh Ảnh giải thích, “Nàng cũng biết, cả Lộng Phong quốc, chỉ có ba khối đất phong của nàng là khối thịt béo, những người khác hận không thể tới chia một chén súp, vì vậy vương gia vẫn đề phòng rất nghiêm, không để cho thế lực khắp nơi nhập vào. Lần này cũng là vương gia cảm thấy trong triều không yên, sợ có người thừa dịp loạn chui vào, cho nên mới để ta đi điều tra một chút.”

“Ồ!” Phụng Tinh Xu gật đầu một cái, hỏi: “Vậy chàng có tra được cái gì không?”

“Không có.” Tinh Ảnh lắc đầu, “Tất cả đều rất tốt. Gần đây phía nam tiến vào mùa mưa, lượng mưa lớn, ta thấy đất phong bên kia đều đã chuẩn bị tốt!”

“Ha ha! Thật may là lúc chúng ta trở lại không có đi phía nam, nếu không đã bị xối cho ướt sũng rồi!” Phụng Tinh Xu cười hả hê nói.

“Ha ha! Chỉ có nàng thông minh nhất!” Tinh Ảnh cung chiêu nhẹ nhéo mũi Phụng Tinh Xu, trong mắt tràn đầy yêu say đắm.

“Đúng rồi, nam nhân bên cạnh nàng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại nhiều hơn mấy người?” Nói xong chính sự, Tinh Ảnh lập tức nhớ lại bên cạnh Phụng Tinh Xu xuất hiện nam nhân, có chút khác thường hỏi.

“Ừm!” Phụng Tinh Xu có ý nhũ nhũ lỗ mũi, khoa trương nói: “Mùi chua nồng quá nhì!”

“Đâu, nào có.” Tinh Ảnh vội vàng phủ nhận, chỉ là trong giọng điệu kia có chút chột dạ ngay cả hắn cũng không giấu được.

Được rồi, hắn thừa nhận, kể từ khi tình cảm với Tinh có tiến triển, hắn càng ngày càng trở nên thích ghen, đối với nam nhân xuất hiện bên cạnh nàng cũng càng ngày càng nhạy cảm, nhưng mà, điều này cũng không thể trách hắn! Tâm nguyện trông mong mười năm trong một buổi sáng trở thành sự thật, trong lòng hắn lo được lo mất cũng có thể lý giải. Hắn lại không giống Phụng Duy Tinh, từ nhỏ đã là đồng đường tể (chồng nuôi từ nhỏ) do nàng quyết định, không cần lo lắng nàng không thích mình, hắn chỉ là một người hâm mộ đứng xem, ngày ngày van xin ông trời có thể thành toàn, để cho nàng có thể tiếp nhận mình.

Hiện tại, khẩn cầu mười năm thành sự thật, hắn đương nhiên phải cố gắng bảo vệ.

Phụng Tinh Xu cũng không phá bỏ che giấu nhỏ nhen của Tinh Ảnh, cười hi hi nói chuyện của Đệ Ngũ Long Quý và Tinh Phong với hắn. Nghe xong Phụng Tinh Xu kể, mặc dù nghi ngờ trong lòng Tinh Ảnh giảm bớt, nhưng vẫn tồn tại cảnh giác với hai nam nhân này, dù thế nào, chỉ cần là nam nhân xuất hiện ở bên cạnh Phụng Tinh Xu, hắn sẽ không yên tâm!

Hai người đang ôn tình trò chuyện với nhau, bên ngoài sân liền truyền đến tiếng của Tuấn Thư, một đường oa oa xông vào. Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh cầm tay nhau đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Tuấn Thư lo lắng chạy khắp nơi, vừa chạy vừa kêu lên: “Tỷ tỷ! Tỷ đang ở đâu vậy? Tỷ tỷ!” Sau lưng Tuấn Thư, là Tinh Phong mặc bộ áo xanh, chỉ thấy tay hắn cầm khăn gấp đuôi theo ở sau Tuấn Thư, miệng còn không ngừng dặn dò: “Thư nhi, chậm một chút, coi chừng té!”

Lúc này, Văn Nhân Tinh Phong đã biến thành nửa nhũ mẫu rồi!

Rốt cuộc, thấy hai người dắt tay đi ra, cặp mắt Tuấn Thư sáng lên, như pháo nổ bắn ra xông thẳng về phía Phụng Tinh Xu, nhào qua ôm lấy hông của nàng, làm nàng nói: “Tỷ tỷ! Vừa rồi tỷ chạy đi nơi nào! Thư nhi lại không tìm được tỷ!”

Phụng Tinh Xu cười lau đi mồ hôi trên trán Tuấn Thư, nói: “Ảnh ca ca trở lại, tỷ tỷ đang nói chuyện với hắn!”

Tuấn Thư nghe nói thế mới quay đầu sang, nở một nụ cười tươi, dùng giọng nói trong trẻo kêu lên: “Ảnh ca ca!”

Tinh Ảnh thương yêu xoa gò má Tuấn Thư, lộ ra một nụ cười mỉm.

Tuấn Thư lại quay đầu, thấy môi Phụng Tinh Xu đỏ mọng gần trong gang tấc, khó hiểu nói: “Tỷ tỷ, sao miệng tỷ lại đỏ thế? Có phải bị con muỗi cắn hay không?”

Một nhóm người mới vừa vào trong sân vừa vắn nghe được câu nói sau cùng của Tuấn Thư, đều ồn ào nở nụ cười.

Tuyết Ảnh chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: “Thư nhi! Miệng tỷ tỷ của đệ bị một con muỗi thật to chích rồi, nếu không dùng nước miếng thanh độc cho nàng thì mới khỏi được!”

Phụng Tinh Xu vừa nghe đến lời Tuyết Ảnh nói, vừa định để cho nàng im miệng, thiên hạ trước mặt lại tin là thật, nóng nảy, hai tay nắm bả vai Phụng Tinh Xu, môi đỏ hồng liền in lên!

Người phía sau vừa thấy Tuấn Thư cho là thật, cũng không ngăn cản, rồi rí thừc thời rời đi, ngay cả Tĩnh Ảnh bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, cũng cùng Phụng Duy Tĩnh lặng lẽ rời khỏi, cho thiếu niên chọc người yêu miễn một chút thời gian thân mật. Nếu Tuấn Thư vẫn không hiểu tình thú như vậy, tương lai cực khổ vẫn là Phụng Tĩnh Xu, chẳng bằng cho hắn một ít thời gian học tập!

Phụng Tĩnh Xu bị động tác đột ngột của Tuấn Thư làm sợ hết hồn, sững sờ nhìn thiếu niên thuần khiết trước mặt này, trên mặt của hắn, là một mảnh hoảng loạn, trong mắt tràn đầy khẩn trương, cái lưỡi mềm mại sợ hãi vươn ra, tựa như con chó nhỏ nhẹ nhàng liếm láp môi Phụng Tĩnh Xu, từng giọt trong veo tràn vào phần môi hai người, thấm ướt đôi môi Phụng Tĩnh Xu.

Liếm một lúc lâu, Tuấn Thư rời khỏi môi Phụng Tĩnh Xu, cẩn thận tra xét, sau đó về mặt phàn nàn mà hỏi: “Tỷ tỷ, sao vẫn còn đỏ như vậy? Chẳng lẽ nước miếng của Thư nhi không thể trừ độc sao?”

Nghe tiếng Tuấn Thư giống như sắp khóc, ánh mắt Phụng Tĩnh Xu dần dần dịu dàng, về mặt bình thường cũng từ từ mà trở nên sáng rõ bắn ra bốn phía, cặp mắt đen nhánh kia lộ ra tia màu tím, phụng hoàng lửa trên trán cũng từ từ lộ ra.

Tuấn Thư ngơ ngác nhìn mặt Phụng Tĩnh Xu, bàn tay trắng nõn run rẩy xoa trán Phụng Tĩnh Xu, cả người run lên.

Không có phát hiện Tuấn Thư khác thường, Phụng Tĩnh Xu nắm đôi tay trắng nõn kia, nhẹ giọng hỏi: “Thư nhi, dĩ nhiên là muốn biết tại sao môi tỷ lại đỏ như vậy không?” Giọng nói kia, dẫn theo một chút mỉa mai, một chút hấp dẫn, làm cho người ta không tự chủ được trầm luân.

Tuấn Thư ngơ ngác gật đầu.

Phụng Tĩnh Xu cong lên một nụ cười quyến rũ, một tay ôm hông Tuấn Thư, một tay để phía sau ót của hắn, môi đẹp mang theo hương thơm dán lên miệng Tuấn Thư, nhẹ nhàng vuốt ve, há mồm ngậm vào trêu, sau khi cái lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng thiếu niên, không ngừng chơi đùa trêu chọc, khiến nhân hướng dẫn hắn cùng nhau nhảy múa.

Tuấn Thư bị Phụng Tĩnh Xu ôm chặt lấy, trái tim “thình thịch” đập kịch liệt, trong đầu xuất hiện một âm thanh, kích động kêu gào khiến Tuấn Thư đưa tay ôm lấy nàng, ôm lấy, ôm lấy thật chặt!

Đột nhiên, một tia sáng vụt qua trong mắt Tuấn Thư, trên gương mặt non nớt của Tuấn Thư từ từ nhiễm lên một chút động tình, cả người cũng biến thành thành thực. Hắn ôm sát Phụng Tĩnh Xu, chuyển bị động thành chủ động, khiến nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Có một âm thanh thờ dài ở bên tai Tuấn Thư, Tĩnh Xu, Tĩnh Xu.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Có Tĩnh Ảnh gia nhập, trên đường chạy tới Thành Sở Ương càng thêm thông suốt.

Tuấn Thư bắt đầu nhìn Phụng Tĩnh Xu ngẩn người, thỉnh thoảng còn cười trộm hai tiếng, bộ dáng kia của hắn, ở trong mắt mọi người, đều sáng tỏ. Chẳng thiếu niên, vội tư xuân. Tình yêu đầu tiên, nhớ mãi không quên.

Phụng Duy Tĩnh cùng Tĩnh Ảnh liếc nhau một cái, trong lòng cảm thấy trăm ngàn tư vị, không nói được, không hiểu rõ. Nhưng nhiều hơn, hay là yên lặng ủng hộ Phụng Tĩnh Xu.

Tĩnh Phong nhìn về mặt hạnh phúc của Tuấn Thư, trong lòng cũng mê hoặc. Tình yêu rốt cuộc là gì? Lúc hắn làm thợ săn nhiều năm như vậy, người bên cạnh đến rồi lại đi, hắn chưa từng dừng lại tiến độ săn thú, dùng hết thủ đoạn, lừa gạt bịp bợm, ngay cả tình cảm cũng lợi dụng, lừa vô số tài nữ tiến vào Kim gia, nhưng mà, dĩ nhiên là thế nhưng hắn lại không thật sự để lòng đi nếm thử một đoạn tình cảm. Nói tới kỹ thuật tán tỉnh quyến rũ, hắn nhắm mắt lại cũng có thể diễn đạo chúng sinh, nhưng nói tới tình cảm, sợ rằng. ngay cả thiếu niên ở trước mắt còn có thể lĩnh hội được hơn hắn?

Ánh mắt Tĩnh Phong rơi vào gương mặt Phụng Tĩnh Xu tươi cười như gió xuân, trong lòng hoảng hốt một hồi. Một tâm mắt lạnh lùng đưa tới, thức tỉnh Tĩnh Phong, hắn biết, đây là tâm mắt của Tĩnh Ảnh, hai ngày nay, thỉnh thoảng hắn phát ra tâm mắt cảnh cáo với hắn (Tĩnh Phong)! Hắn không muốn để cho hắn dính dáng tới Phụng Tĩnh Xu đi! Nhưng mà, hắn là thợ săn, nhìn trúng con mồi, há có thể buông tay?

Văn Nhân Tĩnh Phong cúi đầu, giấu đi tâm tư thâm sâu.

“Công chúa, thấy thành Sở Ương rồi!” Đội trưởng đội kỵ vệ bẩm báo nói.

Đến rồi!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu khẽ động, vén rèm xe lên, thành Sở Ương trang nghiêm ở dưới ánh nắng tản ra khí thế xa hoa, mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong thành, không khí sống động, dòng xe chạy lui tới, thành Sở Ương nghiêm nghị là một tòa thành đại đồ tập hợp chính trị, văn hóa, tài chính quốc tế!

Xa cách mười năm, Sở Ương, ta lại trở về rồi!

Phụng Tĩnh Xu tóm chặt lấy màn xe, trở nên kích động, trái tim đập “thình thịch” không ngừng.

Đến gần quê hương, Phụng Tĩnh Xu luôn luôn mặt không đổi sắc mà cũng không nhận được rung động.

Phía trước đội kỵ mã hai chân Tĩnh Ảnh kẹp lấy, cỡi ngựa gia tăng tốc độ chạy vội, xông thẳng cửa thành, vì Phụng Tĩnh Xu mở đường về nhà. Quan binh thủ thành thấy lệnh bài Phủ Hiền vương, lập tức tổ chức đội ngũ điều dòng người tương đối ít ra ngoài, nổi thẳng tới Phủ Hiền vương. Tĩnh Ảnh cỡi ngựa chạy như bay tới Phủ Hiền vương, để chuẩn bị nghênh đón công chúa về nhà.

“Àm! Âm!” Đội kỵ mã tự động bao quanh một chiếc cực lớn xe ngựa chạy vào thành Sở Ương, phía trước có người lấy nội lực truyền thanh nói: “Phụng Trạch công chúa hồi triều —— Phụng Trạch công chúa hồi triều ——!”

Bách tính vây xem vừa nghe, là Phụng Trạch công chúa xuất môn học nghệ mười năm đã trở lại, rồi rít quỳ xuống hoan hô nói:

“Hoan nghênh công chúa về nhà!”

“Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Tiếng hoan hô liên miên dập chùng, thật lâu không dứt!

Đội kỵ mã một đường chạy thẳng tới Phủ Hiền vương, xa xa, một hồi tiếng hoan hô vang trời xen lẫn tiếng pháo truyền tới!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 87: Chương 7

Hôm nay ở phủ Hiền vương tràn đầy bầu không khí vui mừng, dường như phủ Hiền vương ngủ say mười năm, rốt cuộc ở thời điểm tiểu chủ nhân trở về liền bắt đầu sinh động hẳn lên!

Trải tám trăm dặm dài ba mươi trượng, từ cửa vương phủ thẳng một đường về phía trước, hơn hai trăm nô bộc phủ Hiền vương mặc quần áo mới tinh, trên mặt đều lộ ra vẻ vui sướng và mong đợi, rồi rít chỉnh tề đứng ở hai bên thềm, cứ cách mười mét, ở hai bên trái phải đều treo hai chuỗi pháo đỏ đặc biệt lớn, cửa vương phủ treo dây lụa đỏ, đèn lồng màu đỏ, ngay cả hai thạch sư trước cửa cũng đeo hai đóa hoa cầu màu đỏ.

“Lộc cộc lộc cộc!”

Tiếng vó ngựa nhịp đều vang lên ở đầu đường, kèm theo từng đợt tiếng hoan hô vang dội:

“Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Vừa nghe thấy tiếng hoan hô, quần gia Tiễn bá quay đầu, bàn tay dùng sức vung lên, người phía sau vừa nhìn, vội vàng đốt miếng hương, thả vào dây dẫn lửa dưới chuỗi pháo.

“Lộc cộc lộc cộc”, “Lộc cộc lộc cộc!” Đội kỵ mã tiến đến càng lúc càng gần, tiếng hoan hô cũng càng ngày càng lớn.

Vừa mới thấy người mặc áo đen cưỡi ngựa đen của đội kỵ vệ xuất hiện, chiếc xe ngựa to kia cũng nhanh chóng chạy tới, “bụp bụp!” Hai mươi chuỗi pháo đột nhiên cùng nổ vang lên!

“Công chúa!” Hai mắt Tiễn bá đỏ bừng, trong mắt già nua dâng lên nước mắt, là người đầu tiên quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: “Hoan nghênh công chúa về nhà!”

Bọn người hầu sau lưng cũng rồi rít quỳ theo Tiễn bá, miệng đồng thanh reo hò nói:

“Các nô tài hoan nghênh công chúa về nhà!!!”

Tiếng hô rung trời kia, so với kia tiếng pháo nổ của hai mươi chuỗi “pháo kia càng thêm vang dội chấn kinh lòng người!

Phụng Tĩnh Xu lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, hai tay nắm chặt đến trắng bệch, trong mắt cũng hiện lên nước mắt, bờ môi tràn ra một nụ cười run rẩy, xinh đẹp động lòng người, khiến lòng người say mê.

Nàng nhắm hai mắt lại, một vệt sáng đỏ bắn ra từ trên trán nàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong xe, dần dần cỡi ra ngựa trắng trên mặt. Phụng hoàng lửa đỏ rực, da trắng nõn như tuyết, lông mi yêu kiều vênh lên, da.nlze.quydo/mn mũi đẹp tinh xảo, môi mềm đỏ thắm, lỗ tai hồng nhuận, một Phụng Tĩnh Xu chân thật nhất, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người.

Không còn kịp cảm thán một phen thay đổi dung mạo của nàng, cũng không kịp phục hồi tinh thần lại từ trong dung nhan tuyệt sắc kia, ngựa của Phụng Duy Tĩnh đã tới bên cạnh xe ngựa.

Hắn gõ nhẹ sườn xe, giọng nói dịu dàng lộ ra vẻ yêu say đắm, đưa tay về phía màn xe nói: “Công chúa của ta, chúng ta rút cuộc cũng về nhà rồi!”

Bên ngoài màn xe, tiếng hoan hô vẫn không ngừng vang lên, trước mặt, là Phụng Duy Tĩnh dịu dàng kêu gọi, Phụng Tĩnh Xu rút cuộc mở ra đôi mắt tím ma mị, từ từ đưa bàn tay ra khỏi màn xe, lập tức được một bàn tay ấm áp cầm thật chặt.

Ở trong tiếng hoan hô rung trời, Phụng Tĩnh Xu bước ra ngoài.

Những người hầu kia chăm chú nhìn xe ngựa, nhìn thấy bóng dáng mong đợi đã lâu, tất cả đều phát ra tiếng kêu lớn vui mừng, khi Phụng Tĩnh Xu ngẩng cao đầu, ngạo nghễ đứng trên xe ngựa, trong nháy mắt đó, khí thế ngất trời lập tức đè lại bầu không khí, đám người không tự chủ được yên tĩnh lại, cung kính quỳ gối ở hai bên, không phát ra một chút tiếng động nào.

“Bụp bụp —— ầm! Ầm!” Hai mươi chuỗi pháo phát ra tiếng nổ vang nhiệt liệt hoan nghênh chào đón chủ nhân.

Đội kỵ vệ cùng nhau xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói: “Cung nghênh công chúa!”

Hai nhóm người hầu đồng thời nói: “Cung nghênh công chúa!!!”

Phụng Duy Tĩnh tung người xuống ngựa, nắm tay Phụng Tĩnh Xu, để cho nàng đạp lên băng ghế đi xuống, đứng ở trên thảm đỏ lớn.

Nhìn con đường thẳng lớn trước mắt, Phụng Tĩnh Xu dùng nội lực truyền âm thanh đến từng góc ngách: “Bỏ cung —— trở lại rồi!!!”

“Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Tất cả mọi người kích động kẻ trán sát đất, thành khẩn lạy xuống.

Cuối thảm đỏ, một đôi nam nữ đang đứng, hai người ôm chặt nhau không rời, vẻ mặt kích động, nam tử trung niên kia, tóc đẹp dung nhan tuấn tú, một đôi mắt hồ ửng hồng đã trải qua gian nan vất vả, trong mắt là vô tận thương yêu cung chiều, nhìn về phía đầu thảm bên này. Thiếu phụ bên cạnh nam tử, chừng ba mươi tuổi, tóc vẫn vẫn hoàn, một đôi mắt hạnh đỏ bừng, trong mắt đầm lệ, thút tha thút thít, nhìn về phía này, về mặt cũng tràn đầy mong đợi và kích động!

Năm tháng rất là ưu đãi hai người, cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên gương mặt bọn họ, đôi phu thê già ba bốn mươi tuổi, lại nhìn giống như đôi phu thê trẻ hai mươi ba mươi tuổi!

Phụng Tĩnh Xu buông tay Phụng Duy Tĩnh ra, từng bước từng bước đi về phía hai người, một trọng, hai trọng. mười trọng, hai mươi trọng.

Trong chớp nhoáng này, Phụng Tĩnh Xu chợt cảm thấy, thời gian thật trùng hợp. Tại nơi xa xôi ngàn năm trước, trong đình viện cổ kính đó, cũng là mấy người như vậy, ánh mắt mang theo nóng lòng và kích động nhìn nàng bước ra cửa xe, từng bước một đi về phía bọn họ, sau đó đưa hai tay ra nghênh đón nàng trở về.

Khi khoảng cách chỉ còn lại năm trọng, nàng vén váy lên, “phốc!” một tiếng, quỳ xuống!

Dập đầu một cái, Phụng Tĩnh Xu rung rung nói: “Phụ thân, nương! Hải nhi đã trở lại!” Cái quỳ này, Phụng Tĩnh Xu không chỉ quỳ phụ mẫu trước mặt, mà càng thông qua một tiếng trở lại này, biểu đạt nỗi nhớ nhung sâu sắc của nàng đối với phụ mẫu và gia gia ở kiếp trước!

“Xu nhi!” Giang Sở Nhi cũng không nhịn được kích động trong lòng nữa, buông cánh tay Phụng Vu Dực ra, chạy vội tới, giang hai cánh tay ra, ôm thật chặt bóng dáng nhỏ nhắn trên mặt đất vào trong ngực! Nước mắt trên gương mặt nàng không ngừng chảy xuống, từng giọt nước mắt trong suốt đều là vô tận nhớ nhung đối với nữ nhi, giọt nước mắt nóng bỏng thấm vào cổ áo Phụng Tĩnh Xu, làm nóng bỏng da thịt nàng.

“Nương! Xu nhi đã trở lại!” Phụng Tĩnh Xu đưa tay trở về ôm lấy Giang Sở Nhi, lớn tiếng nói: “Xu nhi đã trở lại!”

“Tốt! Nữ nhi ngoan! Để nương xem con, nữ nhi ngoan của nương!” Giang Sở Nhi ngẩng đầu lên lau khô nước mắt trên mặt, lại đưa tay sửa sang tóc của Phụng Tĩnh Xu tóc, lộ ra dung nhan làm người ta nín thở của Phụng Tĩnh Xu, ngay cả Giang Sở Nhi được người gọi là mỹ nhân cũng bị hấp dẫn, trong mắt nàng trù kinh ngạc, còn là kiều ngạo! Làm một nữ nhân, nàng không xa cầu nữ nhi của mình có thể có được bản lĩnh gì lớn bằng trời, ở trong quan niệm của nàng, chỉ cần có thể tìm được một lang quân như ý thấu hiểu thương yêu mình, tựa như chính nàng như vậy, lúc nào cũng được vị hôn phu nâng ở trong lòng bàn tay, hạnh phúc vui vẻ sống hết một đời, như vậy đủ rồi! Hôm nay thấy dung nhan nữ nhi y hệt tiên trên trời, nàng biết, điều tâm nguyện này của nàng sẽ rất nhanh được thực hiện!

“Được rồi, được rồi! Sở Nhi, Xu nhi, các người cũng mau đứng lên đi!” Phụng Vu Dực bình thản nhưng trong lòng kích động mãnh liệt, cúi người ôm lấy hai nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, một tay thương tiếc lau đi nước mắt trên má Giang Sở Nhi, sau đó lôi kéo Phụng Tĩnh Xu, gọi Phụng Duy Tĩnh, một nhà bốn người đi vào cánh cửa lớn mở rộng đã lâu.

Bên trong đại sảnh, Phụng Tĩnh Xu ngồi ở bên cạnh Giang Sở Nhi, hai người động tác thân mật, vẻ mặt vui mừng. Ở trước mặt phụ mẫu, dù là Phụng Tĩnh Xu cường hãn, cũng thu lại tâm tính bá đạo, nhiều thêm tính trẻ con.

Phụng Tĩnh Xu ngăn gọn kể cho phụ thân và mẫu thân về việc đi theo Lục Miếu học nghệ, Giang Sở Nhi thỉnh thoảng đau lòng lôi kéo tay của nàng cẩn thận tra xét, chỉ sợ trên người nữ nhi nhiều thêm vết sẹo thô kệch, bộ dáng kia, quả thực là hận không thể ôm Phụng Tĩnh Xu vào trong ngực che chở, không để cho nàng bị gió thổi thổi ngày phơi.

Đối với Giang Sở Nhi nhất mực che chở Phụng Tình Xu, Phụng Vu Dực cũng quan tâm nhiều. Hắn là một vương gia, tâm tư sâu xa, vì vậy yêu cầu đối với Phụng Tình Xu cũng tương đối nghiêm khắc.

Vừa vào đại sảnh, đầu tiên là tiến hành khảo nghiệm một phen những năm học nghệ của Phụng Tình Xu, cho đến hài lòng, mới xuất hiện bộ dáng nam nhân yên thê thương nữ nhi đó.

Đối với dung mạo Phụng Tình Xu, hai người đều cảm thấy kiều ngạo, Giang Sở Nhi còn không ngừng thì thầm: “Xu nhi trưởng thành, là cô nương xinh đẹp rồi! Sau này cần phải lập gia đình..!”

Phụng Tình Xu vừa nghe, cũng biết nương của nàng có ý đồ gì, vội vàng nói: “Phụ thân, nương, cái gì mà lập gia đình?”

Giang Sở Nhi cười híp mắt nói: “Xu nhi xinh đẹp như vậy, đương nhiên là muốn tìm một nam nhân tốt nhất để gả, thế nào, Xu nhi xấu hổ?”

“Cái gì xấu hổ chứ!” Phụng Tình Xu giả bộ hoang mang hỏi: “Nương, dĩ nhiên là muốn tìm một người quen Xu nhi muốn thú phu sao?”

“Thú, thú phu!” Hai chữ này khiến phụ thê Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi sững sờ tại chỗ.

“Đừng vậy!” Phụng Tình Xu gạt đầu, “Ban đầu chẳng phải Xu nhi nói muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném cỏ thơm khắp thiên hạ sao, đương nhiên là muốn thú phu rồi!”

“Nhưng, nhưng, vậy, đó không phải chỉ là con thuận miệng nói thôi sao?” Giang Sở Nhi vừa nghe đến lời nữ nhi nói, thấy hoa mắt, giọng run run không yên nói.

“Dĩ nhiên không phải!” Phụng Tình Xu lắc đầu, nhìn bộ dạng lão nương nàng sắp ngất đi nói: “Nương, ban đầu hoàng thúc thúc và thái hậu đều đồng ý, quân vô hí ngôn, sẽ không để cho bọn họ lật lọng chứ?” Lại nhìn phụ thân giống như muốn phản bác, Phụng Tình Xu mạnh liệt hạ xuống một liều thuốc độc, đưa tay lôi kéo Phụng Duy Tình ngồi ở một bên, ngẩng đầu lên lần nữa nhìn song thân trước mặt đang khiếp sợ nói: “Duy nhi đã sớm là đồng đường tể do con quyết định! Còn có Tĩnh Ảnh!”

Đang nói, Tĩnh Ảnh liền xuất hiện ở cửa đại sảnh, sau lưng còn đi theo Tuần Thư một thân đồ rực và Tĩnh Phong áo xanh, nàng chạy tới, một tay níu cổ áo Tĩnh Ảnh kéo đầu hắn xuống, lớn tiếng nói: “Tĩnh Ảnh cũng là nam nhân con định ra!” Nói xong, đẩy ra Tĩnh Ảnh với vẻ mặt khiếp sợ, đưa mắt nhìn Tuần Thư, nói với phụ thê Phụng Vu Dực đã hóa đá nói: “Đây là Tuần Thư, là vị hôn phu lúc con xuống núi đã quyết định!”

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi từng trải qua sóng to gió lớn, gặp qua đại nạn, rốt cuộc không chịu nổi kích thích đột nhiên tới này, con mắt đảo một vòng, “rầm” hai tiếng, ngất đi!

“Phụ thân! Nương!” Nhìn thấy hai vị lão nhân gia bất tỉnh, Phụng Tình Xu giật mình trong lòng, vội vàng chạy tới. Thật may là Phụng Duy Tình và Tĩnh Ảnh kịp thời tiếp nhận bọn họ, d,0dylq,d nếu không nữ nhi như nàng thật bất hiếu rồi! Mới về nhà ngày thứ nhất liền dọa ngất phụ mẫu mình, nàng thật đúng là “hiếu thuận”!

“Tĩnh nhi!” Phụng Duy Tình cứng chịu quả nhẹ Phụng Tình Xu một tiếng, nói: “Sao nàng lại vội vã như vậy! Chuyện này vẫn phải từ từ mà nói! Xem đi, làm hai vị giận rồi!”

“Này, ta cũng bị buộc bắt đắc dĩ mà, chàng cũng không phải không thấy tình hình vừa này.” Phụng Tình Xu vô tội vuốt tay, “Ta mà không lên tiếng, ngày khác sẽ bị gả đi đấy!”

“Nàng đó!” Phụng Duy Tình cũng biết Phụng Tình Xu thực sự nói thật, nên cũng không nói gì nữa.

“Tỷ tỷ!” Tuần Thư đi theo sau Phụng Tình Xu, nhìn hai người trước mắt, hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

“Bọn họ là phụ thân và nương của tỷ, về sau cũng là phụ thân và nương của Thư nhi nhé!” Phụng Tình Xu cười ha hả giới thiệu cho Tuần Thư.

“Ồ!” Tuần Thư ngoan ngoãn gật đầu, sau đó gọi một tiếng vang dội với Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi đang ngủ mê man: “Phụ thân! Nương!”

Ba người Phụng Tình Xu nhất thời cười ầm lên, lúc này, một giọng nói chói tai truyền đến: “Thánh chỉ đến ——”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 88: Chương 8

Hoàng cung vẫn huy hoàng như cũ vậy, sừng sững ở trung tâm thành Sở Ương, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, nhìn xuống các con dân của nó.

Tiếng vó ngựa ở trên con đường rộng lớn có cực kỳ rõ to, một tiếng tiếp một tiếng, tiếng vang chồng lên tiếng vang, làm cho người ta hoảng hốt như đang

ở trong ảo giác xa xưa, đối với tường đồ ngói xanh, ngoài nghiêm trang tôn kính, trong lòng cũng không cảm được dâng lên lòng yêu nước.

Phượng Tinh Xu ngồi ở trong xe phượng, trở về chỗ hoàng cung xa cách đã lâu. Khi còn bé, ngoài phủ Hiền vương, hoàng cung là nơi nàng quen thuộc nhất, bây giờ thứ trở, con đường này dẫn đến đâu, cung đó có một lỗ chỗ, nàng đều nhớ, nơi này chính là khu vui chơi tuổi thơ của nàng.

Dĩ nhiên, khó quên nhất, còn là người trong hoàng cung này. Đầu tiên nói nhà đế vương vô cùng vô tình, nhưng mà, Phượng Tinh Xu ở cảm nhận được phần ấm áp thứ hai ở cái thế giới này, chính là do nhà đế vương cao cao tại thượng này dành cho, vì vậy, ngoài phụ mẫu của nàng ra, người trong hoàng cung này, là người thứ hai mà nàng thể muốn bảo vệ.

Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước một cửa cung, thái giám lái xe chạy tới đặt một bọc gỗ bên cạnh xe ngựa phủ Hiền vương, lão thái giám trước đó đã tuyên chỉ mang về mặt tươi cười đối Phượng Tinh Xu xuống, dưới sự ra hiệu của Phượng Tinh Xu đi theo phía sau nàng, đi vào cung điện trước mắt —— Phượng Tường cung!

Dọc theo đường đi thái giám gặp được Phượng Tinh Xu, đều khéo léo quỳ xuống thỉnh an, mấy thái giám nhỏ tuổi nhỏ chưa từng thấy qua Phượng Tinh Xu, vì vậy đối với nàng rất tò mò, thỉnh thoảng len lén liếc một cái, rồi lại bị dung nhan xinh đẹp của Phượng Tinh Xu hấp dẫn, không ngừng than thở; mấy thái giám lớn tuổi, lúc Phượng Tinh Xu còn nhỏ đã từng thấy nàng, giờ phút này nhìn thấy Phượng Tinh Xu, mỗi một người đều kích động đỏ mặt, không thể kiềm chế được.

Bước lên bậc thang Phượng Tường cung, lão thái giám sau lưng cất cao giọng báo: “Phượng Trạch công chúa kiến giá ——!”

Thái giám canh giữ ở cửa vội vàng đi theo báo: “Phượng Trạch công chúa kiến giá ——”

Tiếng nói vừa dứt, thái giám này chỉ cảm thấy hoa mắt, một trận gió thổi qua, đợi khi định thần nhìn lại, mắt cũng trừng ra ngoài! Thái hậu bình thường duyên dáng sang trọng, thế nhưng giờ lại như cô nương mười bảy mười tám tuổi nhắc phượng bào chạy trong cung! Tô tông ơi! Hẳn là không phải đang nằm mơ chứ!?

Phượng Tinh Xu nhìn thái hậu chạy về phía nàng, nở một nụ cười, cũng chạy, nhào vào trong lòng thái hậu!

“Xu nhi? Ta không có nằm mơ chứ? Thật đúng là tiểu Xu nhi của ta?” Thái hậu vuốt ve tóc Phượng Tinh Xu, không dám tin hỏi.

Phượng Tinh Xu ngẩng mặt lên, cười nói: “Nãi nãi, là Xu nhi, tiểu Xu nhi trở lại!”

Thái hậu vui mừng cười, “Là Xu nhi, là tiểu Xu nhi của ta! Chỉ có tiểu Xu nhi mới có thể gọi ta là nãi nãi! Còn có lông mày này, mắt này, hòa phượng trên trán này (vì lúc đầu mình edit là phượng hoàng lửa, nhưng để hòa phượng mình thấy hay hơn), còn có một thân mùi thơm lạ lùng này, ngoại trừ tiểu Xu nhi của ta ra, thiên hạ ngày nay còn có ai có thể có đây?” Nói xong, xoay người kéo Phượng Tinh Xu đi vào Phượng Tường cung, vừa đi vừa nắm bắt: “Mau cho nãi nãi xem một chút, mười năm không gặp, tiểu Xu nhi lớn lên thành hình dáng ra sao rồi!”

Hai người mới vừa vào phòng, bên ngoài liền tiếp truyền đến tiếng thông báo, thái thượng hoàng tới, hoàng hậu tới, ngay cả hoàng đế và Đức vương gia đang xử lý chính sự ở Ngự Thư phòng cũng chạy đến!

Người có thể khiến hoàng gia nhớ thương như thế, trừ Phượng Tinh Xu, thì không còn ai nữa.

Mọi người gặp nhau, lại không thiếu được một phen bộc trực hàn huyên, đợi sau khi tâm tình mọi người bình phục lại, mọi người lại hỏi kỹ cuộc sống trong mười năm này của Phượng Tinh Xu, thời gian dường như chưa từng xoay chuyển, da.nlze.quydo/mn mọi người đều vẫn thương yêu Phượng Tinh Xu mười năm như một ngày, căn bản không có cách trở, nói chuyện cũng thân mật hòa hợp, tựa như gia đình bình thường nói chuyện nhà vậy.

Phượng Tinh Xu kể cho mọi người nói mình ở Tuyệt Lăng sơn học nghệ nhiều năm, từ chỗ Lục Miếu học được chút công phu và y học ..., sau đó lại trong sự tò mò của thái hậu và hoàng hậu, giữ chức người kể chuyện một lần, kể những việc nàng từng trải khi tham gia đại hội võ lâm. Cái miệng nhỏ thường ngày lừa gạt nói ra khiến hai nữ nhân thân ở trong thâm cung nghệ được liền có vẻ mặt hào hứng, giống như mình đang ở hiện trường vậy, nói đến Duy nhi anh dũng đầu với Hoán Kiếm Huy, tư thế oai hùng đơn độc đầu với Phong Bất Điện, khiến hai nữ nhân cộng số tuổi lại cũng vượt qua một trăm hai mươi lăm phần trăm, còn lúc nói đến Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên vu oan Phượng Tinh Xu bị nàng ném đi một cánh tay, hai nữ nhân lại lớn tiếng kêu sáng khoái, còn nói tiện nghi cho hai cha con này.

Ba nam nhân bên cạnh, vốn đối với những chuyện này không có hứng thú, nhưng do Phượng Tinh Xu kể ra kinh nghiệm, trong đó xen lẫn rất nhiều phân tích và tự thuật mạch lạc rõ ràng, còn giảng giải sâu sắc trên phương diện võ học đối với trên các môn phái đại hội võ lâm, võ công đối với nam nhân mà nói, cũng rất có lực hấp dẫn, vì vậy ba người cũng đi nghe theo đến say sưa.

Cũng bởi vì đoạn giảng giải này của Phượng Tinh Xu, được thái giám lúc ấy phục vụ ở bên ghi chép cẩn thận, rồi sau đó lưu truyền ra cung đình, dân gian cũng dần dần tạo thành hình thức kể chuyện cô tích giải trí, các người kể chuyện, đều đưa đoạn tự thuật này của Phượng Tinh Xu trở thành kinh điển, lưu truyền rộng rãi. Đây là nói sau, không đề cập tới.

Chờ sau khi Phượng Tinh Xu nói xong, uống một hớp nước lớn, thở ra một hơi, vì vậy, nàng không chú ý tới ba nam nhân đang ngồi trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Nói hồi lâu, thái hậu rốt cuộc nhớ tới hỏi: “Xu nhi, sao không thấy phụ thân và nương con đâu?”

Thái hậu vừa nhắc tới hai người, Phượng Tinh Xu ngưng ngừng nói: “Phụ thân và nương còn đang hôn mê nằm trong nhà!”

“Cái gì? Hôn mê? Chuyện gì xảy ra? Có nặng lắm không? Người đâu! Mau truyền thái y!” Vừa nghe thấy hai người té bất tỉnh, thái thượng hoàng và thái hậu lập tức nóng nảy!

Phượng Tình Xu thấy thế, mau gọi hai người, miệng nhỏ cong lên, nói ra ngọn nguồn.

Phủ Hiền vương

Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi hôn mê đã lâu rồi cuộc tỉnh lại, thấy Phượng Duy Tình ở bên cạnh bảo vệ, hai người vội vàng nói: “Duy nhi! Ta mới vừa nằm mơ thấy tỷ tỷ của con trở lại!”

Hai người cả kinh, đồng thời quay đầu miệng đồng thanh nói: “Nàng/ chàng cũng nằm mơ thấy!”

Dừng lại, lại đồng thời hỏi: “Nàng/ chàng nằm mơ thấy cái gì?”

Phượng Duy Tình vốn lo lắng, sau khi chứng kiến phụ mẫu làm người ta bật cười, rốt cuộc cũng hơi thoải mái chút, dĩ nhiên liền cười cũng hiện lên ở trong mắt của hắn.

“Phụ thân! Nương! Các người tỉnh rồi!” Một bóng dáng màu đỏ mở cửa, vừa nhìn thấy hai người ngồi trên giường, lập tức vui vẻ vọt vào.

“Phụ thân!”

“Nương!”

Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, lại liếc mắt nhìn đối phương, đồng thời hỏi: “Nàng/ chàng lúc nào lại có một nhi tử thế!”

Cuối cùng, Phượng Duy Tình nhịn không được, “xi” một tiếng nở nụ cười. Trời ạ! Hắn lại không biết phụ thân và mẫu thân lại đáng yêu như thế! Ha ha ha.

Tuân Thư vừa nhìn hai người trước mặt vẻ mặt quái dị, uất ức vuốt đầu ngón tay, ấp úng nói: “Tỷ tỷ nói, về sau Thư nhi gả tới đây, các người chính là phụ thân và nương của Thư nhi!”

Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi hai mặt nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi: “Hắn vừa mới nói gì? Ta nghe nhầm phải không?”

“Hắn muốn thú Xu nhi nhà ta sao?”

Tuân Thư thấy hai người lại không để ý tới mình, vội vàng tiến lên nửa quỳ xuống nói: “Phụ thân, nương, là gả, gả á!” Trên mặt hiện lên chút ngượng ngùng, “Thư nhi muốn gả cho tỷ tỷ!”

Hai người vừa nghe, đồng thời hét lớn: “Ta không có nghe lầm!!!”

Phượng Duy Tình thấy thế vội vàng kéo Tuân Thư ra, tránh cho hắn càng nói càng làm cho người ta hồ đồ, vừa đúng lúc Tĩnh Ảnh cũng đi vào, vì vậy Phượng Duy Tình vội vàng giao Tuân Thư cho Tĩnh Ảnh, hít sâu một hơi, xoay người đối mặt với hai người.

“Phật “ một tiếng, Phượng Duy Tình quỳ xuống.

“Duy nhi, con làm cái gì thế!” Phu thê Phượng Vu Dực giật mình nhìn nhi tử, không biết hắn đang làm gì?

“Phụ thân, nương! Đây tất cả đều là thật!” Phượng Duy Tình trầm giọng nói, “Tĩnh nhi đã quay trở về, giờ phút này được tuyên vào cung, Tĩnh nhi nói cũng là thật, nàng quyết tâm muốn thú phu. Hải nhi, hải nhi và Tĩnh Ảnh, còn có vị công tử vừa rồi kia, đều đã nhận định Tĩnh nhi, cuộc đời này không phải là Tĩnh nhi không cưới, chỉ cần gả cho Tĩnh nhi! Xin phụ mẫu thứ tội, không nên trách Tĩnh nhi, muốn trách thì trách chúng con đi!” Nói xong, Phượng Duy Tình nặng nề dập đầu một cái.

Bên trong phòng lập tức trầm mặc, không khí vô cùng ngột ngạt. Lúc này, Tuân Thư bị Tĩnh Ảnh kéo tới một bên dường như cũng đã nhận ra khác thường, vội kéo tay Tĩnh Ảnh đi theo khéo léo quỳ gối bên cạnh Phượng Duy Tình, không nói một câu.

Hồi lâu, Phượng Vu Dực phát ra một tiếng thở dài, hắn và Giang Sở Nhi nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được bất đắc dĩ.

“Duy nhi, thời đại này, chắc sẽ không cho phép nữ tử tam phu tứ thĩ, đừng nói ba người các con gả cho Xu nhi, chính là Xu nhi thú một người trong các con, đã đủ kinh thế hãi tục, việc này, không thể so với ở rê!” Phượng Vu Dực từ từ nói.

“Nam nhi các con, chỉ ở bốn phương, nếu như hôm nay các con bởi vì Xu nhi, ngày sau ảnh hưởng tiền đồ của các con, đó chính là tội của Xu nhi đó!” Giang Sở Nhi lo lắng nói.

“Chúng con tự nguyện!” Phượng Duy Tình và Tĩnh Ảnh đồng thời nói.

“Phụ thân, năm đó nếu không phải là Tĩnh nhi, căn bản sẽ không có con ngày hôm nay. Tất cả của con đều do Tĩnh nhi cho, đừng nói vì nàng đền tiền đồ của mình, coi như mất mạng, con cũng không oán không hối!” Về mặt Phượng Duy Tình tràn đầy nhu tình nói, “Từ nhỏ Tĩnh nhi đã nói cho con biết, con

là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn lấy danh xưng vị hôn phu tương lai của Tĩnh nhi, chưa bao giờ cảm thấy mình là tiểu vương gia của vương phủ, vì vậy, muốn gả cho Tĩnh nhi, con cầu còn không được, coi như cùng nam nhân khác chia sẻ nàng, con cũng cam nguyện!”

Phu thê Phượng Vu Dực khiếp sợ nhìn thiếu niên trước mắt, người mà bọn họ vẫn coi là nhi tử, cho tới nay, hắn đều tận tâm tận lực chăm sóc bọn họ, trong mấy năm Xu nhi không ở đây, đều phí hết tâm tư để cho bọn họ vui mừng, chỉ là ở phương diện nam nữ, vẫn không chạm nữ sắc, bọn họ còn tưởng rằng hắn còn trẻ nên xấu hổ, hoặc có tật xấu gì khó nói, cho nên ở trong quan trường lúc mấy thiên kim tiểu thư đến viếng thăm bọn họ cũng tận lực tạo cơ hội cho các nàng, trong đó, thiên kim thừa tướng thiên kim Vu Phó Oánh chấp nhất nhất, bọn họ vẫn rất xem trọng nàng, lòng dạt dào cho là nàng có thể làm nhi tử động lòng. Nhưng kết quả vốn không phải chuyện như vậy! Duy nhi của bọn họ, không phải xấu hổ, không phải không động lòng, càng không phải có tật xấu gì, mà là đã sớm mất lòng, mà người lấy mất tim của hắn, lại là nữ nhi ngoan của bọn họ! Nay, sự thật này, quá làm cho bọn họ kinh hãi, vì vậy nhất thời cũng không thể nói rõ được. Nhưng thật ra từ đáy lòng của bọn họ, là cảm động với nhi tử si tình này.

Hai người lại nhìn Tĩnh Ảnh, vẻ mặt Tĩnh Ảnh nghiêm nghị, chăm chú nhìn hai người, thâm tình nói: “Cả đời Tĩnh Ảnh là của nàng!”

Hai người vừa chấn động, bọn họ chưa bao giờ biết, vị hộ vệ trầm ổn ít nói này, lại cũng thâm tình như vậy. Xu nhi à, con có biết con may mắn thế nào không? Có thể được một phần tình cảm sâu đậm như thế!

Hai người lại hướng nhìn Tuân Thư một thân đồ rực, Tuân Thư chớp mắt ngây thơ, không biết tại sao hai người nhìn mình.

Phượng Duy Tĩnh thấy thế, đơn giản kể lại tình huống của Tuân Thư một phen.

Phượng Vu Dực vừa nghe, chân mày cau lại.

“Đứa nhỏ này, tâm tính đơn thuần, chỉ sợ ngay cả mình thích cái gì cũng không biết ! Chỉ sợ.” Giang Sở Nhi lo lắng nhìn Phượng Vu Dực.

“Thư nhi thích tỷ tỷ! Thư nhi biết!” Vừa nghe đến lời Giang Sở Nhi nói, Tuân Thư lập tức lớn tiếng phản bác.

“Đứa bé, con còn nhỏ, con ngay cả thích là gì cũng không biết !” Phượng Vu Dực dịu dàng khuyên nhủ.

Mắt Tuân Thư đột nhiên xẹt qua một tia sáng, trầm giọng nói: “Ta vì nàng, cái gì cũng không muốn, nếu nói ta không hiểu ái tình, thế gian này, chỉ sợ sẽ không người nào hiểu!”

Bốn người tại chỗ bị Tuân Thư đột nhiên thay đổi nói làm sợ hết hồn, vừa muốn cẩn thận tra xét, Tuân Thư lại nháy mắt, khiếp sợ nhìn mọi người, hỏi: “Các người sao thế? Tại sao nhìn người ta như vậy?”

Mọi người vừa thấy bộ dáng ngây thơ kia của Tuân Thư, cũng có chút kinh nghi, không biết câu nói vừa rồi kia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng ghi tạc một phen khác thường này của Tuân Thư vào trong lòng.

Phượng Duy Tĩnh thấy hai người có dấu hiệu dao động, vội vàng cúi đầu, thỉnh cầu nói: “Xin phụ mẫu thành toàn!”

Tĩnh Ảnh cũng yên lặng cúi xuống.

Tuân Thư vừa thấy, cũng học hai người dập đầu.

Hai người một hồi do dự, không biết nên làm cái gì.

Đang lúc ấy, một người làm lên trước gõ cửa nói: “Lão gia, phu nhân, người trong cung tới!”

Khi Phượng Vu Dực và Giang Sở đến Phượng Tường cung, đám người đã sớm nghe xong lời Phượng Tĩnh Xu kể, trong lòng cũng rõ ngọn nguồn.

Mặc dù chuyện Phượng Tĩnh Xu muốn làm kinh thế hãi tục chút, nhưng là.

Phượng Nhâm Ngao và Phượng Vu Tường thừa dịp Phượng Tĩnh Xu không chú ý, kéo Phượng Vu Dực kéo đến Thiên điện, huynh đệ ba người nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

“Vu Dực, ta đã nghe Xu nhi kể.” Phượng Nhâm Ngao vỗ vỗ vai Phượng Vu Dực, d,0dylq.d nhỏ giọng nói: “Ban đầu ta và mẫu hậu đã đồng ý yêu cầu của nàng, hôm nay, quân vô hí ngôn !”

“Nhưng, nàng làm như vậy chỉ sợ không hợp lí. Sau này sẽ phải chịu dân chúng phỉ nhổ!” Phượng Vu Dực lo lắng nói.

“Nhi ca! Có chúng ta ở đây, không người nào dám nói gì!” Phượng Vu Tường khuyên nhủ, “Huống chi, một câu nói ban đầu của Xu nhi, hiện nay đã sớm truyền khắp bốn nước, người nào không biết Lộng Phong quốc ta có công chúa hải cô chứ! Nàng không có việc gì đâu!”

“Nhưng.” Phượng Vu Dực vẫn có chút không yên lòng.

“Vu Dực!” Phượng Nhâm Ngao nhắc nhở: “Chẳng lẽ đệ quên ban đầu năm người chúng ta mơ giấc mộng kia rồi!? Kiếp này của Xu nhi nhất định sẽ không bình thường!”

Phượng Nhâm Ngao nói một câu, đưa Phượng Vu Dực về giấc mộng thần kỳ mười mấy năm trước, tâm tình nhất thời sáng tỏ thông suốt. Đúng vậy! Xu

nhi của hần là thần nữ hạ phạm, tất nhiên có thiên định, nếu giờ phút này Xu nhi có chấp như thế, nói không chừng chính là ý trời!?”

Nghĩ như vậy, tâm tình Phụng Vu Dực cũng thoải mái hơn, mỉm cười nhìn hai vị huynh đệ, đồng ý gật đầu.

Từ đó, Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn nắm giữ quyền tự chủ hôn nhân của mình, sau này bất luận nàng nói muốn thú người nào, sau lưng đều có hoàng gia kiên định ủng hộ.

“Nói xong chuyện này, Vu Dực, sau đó phải tiến hành hai đại sự, ta cũng đã tìm được người thích hợp.” Huynh đệ ba người dõng dạc đi đề tài.

“Đại sự? Huynh nói là.” Phụng Vu Dực nghi ngờ nhìn Phụng Nhâm Ngao.

“Chính là hai việc!” Phụng Nhâm Ngao thả lỏng cười nói, sau đó về mặt thần bí tới gần Phụng Vu Dực, “Đề đoán, người ta tìm là ai?”

“Người nào. Trời! Không phải là Xu nhi chứ!” Phụng Vu Dực nhìn nụ cười của Phụng Nhâm Ngao và Phụng Vu Tường khiếp sợ kêu lên.

“Ha ha! Không sai, chính là Xu nhi!” Phụng Nhâm Ngao vui mừng gật đầu.

“Hoàng huynh! Huynh điên ư? Xu nhi mới bao tuổi, nàng sao có thể đảm đương được?” Phụng Vu Dực không thể tin kêu lên.

“Việc đệ cứ yên tâm đi! Xu nhi là do phụ hoàng, ta và Vu Tường đồng thời nhìn trúng, nàng nhất định có thể đảm nhiệm!” Phụng Nhâm Ngao trái ngược với Phụng Vu Dực tin tưởng Phụng Tĩnh Xu hơn, về mặt tự tin vỗ ngực một cái bảo đảm nói.

“Đúng vậy! Nhị ca, huynh vừa trở về chưa kịp trao đổi với Xu nhi phải không? Vừa rồi nàng kể cho chúng ta tình cảnh nàng tham gia đại hội võ lâm, khi đó phụ hoàng, đại ca và ta cũng quan sát cẩn thận rồi, ta dám khẳng định, Xu nhi tuyệt đối là người được chọn tốt nhất!” Về mặt Phụng Vu Tường cũng khẳng định, tiếp đó, hần ghen tỵ nhìn Phụng Vu Dực, chua chát nói: “Nhị ca có phúc lớn, có được nữ nhi bảo bối như Xu nhi, ai. tại sao ta lại không có vận may như huynh chứ!” Vừa nói vừa tỏ vẻ đau lòng.

“Đi!” Phụng Vu Dực vừa nghe có người khen nữ nhi bảo bối, trong lòng cũng vui mừng đến nở hoa, không còn cổ kị, hã hê nói: “Xu nhi của ta là độc nhất vô nhị, đệ cứ đồ kị đi! Ha ha ha! Ta chỉ vừa nghĩ tới tương lai không lâu, Xu nhi sẽ cưới vào phủ Hiền vương của ta nhiều nam tử muôn hình muôn vẻ, ta liền vui vẻ! Ha ha ha! Ta sinh một nữ nhi, lại mang về mấy nhi tử, giá trị, thật giá trị!”

“Ba người ở trong thiên điện nói thầm cái gì thế? Cũng không nói cho người ta nghe!” Tiếng Phụng Tĩnh Xu đột nhiên truyền từ bên ngoài vào, ba người Phụng Nhâm Ngao nhìn nhau một cái, thu lại đùa giỡn, rồi rút giả trang ra một người cha hiền phúc tốt, xem ra, bản lĩnh mở mắt nói mò của Phụng Tĩnh Xu cũng đi truyền từ trong hoàng gia này!

“Xu nhi sao rồi?” Phụng Nhâm Ngao bày ra gương mặt hiền lành nhất, nhìn Phụng Tĩnh Xu từ bên ngoài đi vào hỏi.

“Nãi nãi nói muốn dùng bữa tối, tối gọi các người!” Phụng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn ba người trước mặt, “Các người vừa nói cái gì vậy?”

“Ha ha! Tất nhiên quốc gia chính sự.” Phụng Nhâm Ngao nở một nụ cười bí ẩn.

Phụng Tĩnh Xu nhún nhún vai, không hỏi thêm nữa, dù sao hỏi bọn họ cũng sẽ không nói.

“Đúng rồi, hôm nay Xu nhi trở lại, chúng ta cũng nên ăn mừng một chút đi?” Phụng Vu Tường cao hứng đề nghị.

“Ừ, không tệ! Là nên cho mở tiệc đón tiếp tẩy trần cho Xu nhi!” Phụng Nhâm Ngao đồng ý nói.

“Đón tiếp? Không cần chứ?” Phụng Tĩnh Xu nháy mắt mấy cái.

“A! Xu nhi, con cũng biết tình hình khi con trở về đó, rất oanh liệt! Làm chấn động nửa thành đô Sở Ương rồi!” Phụng Vu Tường cười to nói.

“Đúng vậy! Xu nhi, con cho rằng tại sao con lại được truyền vào cung nhanh như vậy? Đó là lúc con trở lại gây ra động tĩnh quá lớn, lại cũng truyền đến chỗ mẫu hậu, mẫu hậu lại vội vàng phái người để thúc hạ chỉ, bằng không, hẳn là ngày mai chúng ta mới thấy được con đó!” Phụng Nhâm Ngao hài hước nói.

“Ừ, ừm!” Phụng Vu Dực nghiêm túc gật đầu, “Nói như vậy, hai ngày nay phủ Hiền vương sẽ bị những quan viên kia đập phá bậc cửa mắt!”

Phụng Tĩnh Xu nhìn ba người xướng họa trước mắt, rốt cuộc thỏa hiệp nói: “Đón tiếp! Đón tiếp thì đón tiếp!”

Ba người lập tức lộ ra nụ cười xảo quyệt.

Lập tức sắp xếp tiệc đón tiếp, Phụng Tĩnh Xu liền thấy nghẹn ở cổ họng.

Trước không nói tới mấy phi tần quyền rũ nịnh hót trong hậu cung của hoàng thúc thúc Phụng Nhâm Ngao, ít nhất mấy vị công chúa mang theo từng đạo tầm mắt như có như không, cũng đủ để bắn thủng Phụng Tĩnh Xu, lại còn chưa nói tới mấy tầm mắt kinh diễm của nhóm hoàng tử.

Trở lại, chính là ba nam nhân bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh và Tuấn Thư.

Ba người được tuyên vào cung, bị mấy người thái hậu bình luận toàn bộ từ đầu tới chân, dáng vẻ kia, không giống như đang nhìn tôn tế (cháu rể), ngược lại có mấy phần giống như chọn thịt heo vậy!

Thức ăn trong hoàng cung, đại khái là tuyệt mỹ nhất trên đời này đi? Nhưng Phụng Tĩnh Xu nhìn thức ăn trên bàn, da.nlze.qu;ycdo/nn kiểu cách như vậy, cảm thấy được, nhìn rất quen mắt!

Tuân Thư là người duy nhất không chịu ảnh hưởng, tướng ăn của hắn cũng không đẹp mắt như mọi người, nhìn trúng cái gì liền đưa đũa gấp, gấp không tới còn có tiểu thái giám bên cạnh giúp hắn, cực kì vừa lòng. Ăn được một nửa, Tuân Thư thấy được một đĩa trắng sáng, tay nhỏ bé duỗi ra, gấp tới, nghi ngờ nhìn một chút, đặt ở trong miệng khẽ cắn, đột nhiên kêu lên một tiếng: “Tỷ tỷ! Đây là ngân ti cuốn (như ở quyền trước, thật sự không biết đây là món gì!)?”

Cái gì? Ngân ti cuốn? Phụng Tĩnh Xu sững sờ, thứ trắng trắng tròn tròn này là ngân ti cuốn? Không thể nào!?

Lúc này, thái hậu cười híp mắt nhìn Tuân Thư, có lẽ lão nhân gia cũng vô cùng yêu thích đứa bé này, cộng thêm tính tình Tuân Thư đơn thuần, người cũng khéo léo, vì vậy cũng đặc biệt thích hắn.

“Thư nhi à, con thật thông minh! Cái này chính là ngân ti cuốn!”

“Ha ha! Ngân ti cuốn này là món ăn mà gần đây rất thịnh hành trong hoàng thân quốc thích, nghe nói món ăn này được lưu truyền từ trong nhà một thành chủ ở Xuyên Vân quốc tới đây!” Hoàng hậu ngồi ở một bên giới thiệu.

“Ừm, ừm. . . .” Tuân Thư vừa nghe vừa cắn hai cái, chờ sau khi hắn ăn xong một ngân ti cuốn, chân mày nho nhỏ nhíu lại.

“Thư nhi, thế nào?” Thái thượng hoàng thấy Tuân Thư dường như không thích lắm, lên tiếng hỏi.

“Ăn không ngon.” Tuân Thư lắc đầu một cái.

Nhất thời giữa bàn vang lên một mảnh tiếng hút khí, tất cả mọi người đều ở trong lòng toát mồ hôi vì thiếu niên không biết trời cao đất rộng này! Thiếu niên này thật không biết phân biệt tốt xấu! Có thể ở dùng bữa trong hoàng gia đã là tổ tiên tích đức, thức ăn hoàng cung rất ngon đó! Hắn lại còn bới đồng móc tây ghét bỏ! Một số người buông đũa xuống, mang theo vẻ mặt há hê chờ nhìn kết cục của Tuân Thư!

Mấy người thái thượng hoàng mấy người cũng sững sờ, hoàng hậu lo lắng nói: “Thư nhi! Không được nói lung tung! Ngân ti cuốn này là do các ngự trù đặc biệt học làm đấy! Tại sao lại ăn không ngon chứ?”

Phụng Tĩnh Xu không nói, lẳng lặng nhìn Tuân Thư, trong mắt đều là trấn an và khích lệ.

Ánh mắt Tuân Thư quét về phía Phụng Tĩnh Xu, nhìn thấy ánh mắt làm người ta an tâm của Phụng Tĩnh Xu, lấy dũng khí nói: “Cái này quả thật ăn không ngon! Chính con đã ở trong nhà ăn ngân ti cuốn rồi, là tỷ tỷ tự mình làm, so với cái này ăn ngon gấp trăm ngàn lần!” Nói xong, kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên.

“Ồ!” Thái hậu vừa nghe, chuyển sang Phụng Tĩnh Xu hỏi: “Xu nhi, con còn có thể nấu nướng?”

Phụng Tĩnh Xu cười cười, nói: “Trên núi học nghề mấy năm, đối với bếp núc có chút nghiên cứu.”

“Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn rất ngon đấy!” Tuân Thư xen vào nói, hắn để đũa xuống, khoa tay múa chân nói với mọi người: “Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn này, đặt dưới ánh mặt trời nhìn xuống, đều là trong suốt! Còn nhìn thấy từng sợi nhỏ bên trong! Còn nữa, tỷ tỷ biết làm vịt nướng mật ong, chắc —— vừ thơm vừa ngọt, da giòn thịt mềm, ăn thật ngon!” Nói xong, Tuân Thư nuốt một ngụm nước miếng, nháy mắt nhìn Phụng Tĩnh Xu, “Tỷ tỷ, Thư nhi muốn ăn vịt nướng.”

Phụng Tĩnh Xu cười khẽ, đứa nhỏ này, rất thích ăn. Gật đầu, cung chiêu nói: “Được, ngày mai làm cho đệ.”

Vừa thấy Phụng Tĩnh Xu đồng ý, Tuân Thư nhân cơ hội đưa ngón tay thêm vào nói: “Còn có cá phi thủy, gà ngâm rượu, cua hoàng kim, thịt kho tàu. . . .”

Mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, thậm chí nuốt nước miếng, cũng không biết Tuân Thư nói rốt cuộc là cái gì? Nhưng nghe những cái tên kia, cảm giác ăn rất ngon!

Hai người Phụng Nhâm Ngao và thái thượng hoàng nhìn một cái, một chủ ý đồng thời hiện lên ở trong đầu bọn họ, hai người ăn ý gật đầu.

Phụng Nhâm Ngao cười nói: “Nghe Tuân Thư nói vậy, Xu nhi đúng là rất biết nấu ăn đó!”

“Ha ha! Hứng thú thôi.” Phụng Tĩnh Xu cười hai tiếng.

“Như vậy đi!” Phụng Nhâm Ngao nói, “Xu nhi cũng biết, mười ngày sau chính là sinh nhật của phụ thân con rồi, sinh nhật năm nay chúng ta cử hành một đại yến, nhân cơ hội mời người ba nước đến, tiến hành giao lưu, đến lúc đó chính là một quốc yến! Ta thấy đến lúc đó Ngự Thiện phòng có thể sẽ không giúp được, hơn nữa chỉ sợ bọn họ không làm được thức ăn tốt, Xu nhi, không bằng thức ăn trên bữa tiệc này, để con tự mình an bài, con thấy thế nào?”

Phượng Tinh Xu cũng sợ, không biết sinh nhật phụ thân còn có những việc này, còn phải làm tiệc mời khách các quốc gia?

Không đợi Phượng Tinh Xu phản ứng kịp, thái thượng hoàng nhanh chóng nói: “Chỉ phụ trách Ngự Thiện phòng thì có là gì? Xu nhi, con cứ dứt khoát phụ trách cả bữa tiệc luôn đi!”

Một câu nói, khiến Phượng Tinh Xu choáng váng đầu!

“Phụ hoàng nói đúng! Phương pháp này rất hay! Xu nhi, bữa tiệc của Vu Dực liền giao cho con! Còn mười ngày, trên cơ bản bữa tiệc đã được chuẩn bị khá tốt, con nhìn một chút xem có cái gì cần điều chỉnh không là được rồi!” Phượng Nhâm Ngao thuận tiện nói, hai ba câu liền quyết định xong chuyện này.

“Ha ha! Rất tốt!” Thái hậu vỗ tay mà cười, nói: “Xu nhi, không bằng mấy ngày nay con ở lại trong cung đi! Cũng theo bồi lão nhân gia ta, dfiendn liequdoon chuyện yến hội cũng kịp thời an bài tốt, ừ, cứ quyết định như vậy! Người tới, nhanh đi chuẩn bị phòng cho công chúa!”

Cứ như vậy, Phượng Tinh Xu ở giữa ba bên, trái một lời, phải một lời, giữa một lời, hoảng hoảng hốt hốt tiếp nhận trọng trách yến hội, ở lại hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 89: Chương 9

Thời gian rất gấp gáp, mười ngày sau sẽ phải cử hành yến hội, nhưng qua một loạt các qui trình chuẩn bị yến hội, đối với sự nhận biết của Phượng Tinh Xu, “quốc yến” này còn kém xa yến tiệc thật sự trong lòng nàng!

Thật ra, không phải yến hội được chuẩn bị theo quy cách thấp kém, mà là ánh mắt Phượng Tinh Xu quá bắt bẻ, cái gì cũng lấy ra so sánh với mọi thứ ở thế kỷ hai mươi mốt, những đồ vật cổ đại gì đó tất nhiên phải không dễ nhìn như đồ hiện đại.

Sau buổi tối hôm Phượng Tinh Xu biết được quá trình, liền phát ra một phong thư, trong một buổi tối, tất cả thể lực dưới tay của Phượng Tinh Xu đều được điều động! Lại tới một buổi tối, Hắc Linh Lung xuất ra bản thiết kế mà Phượng Tinh Xu muốn, chính là một kiểu hội trường kết hợp được nét cổ đại đặc sắc cổ điển.

Phượng Tinh Xu cần những vật liệu gì đều nói điện thoại giao phó cho Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh, đám thợ thủ công của Xảo Tượng lâu lập tức hành động, chẳng phân biệt ngày đêm nhanh chóng chế tạo những thứ đồ vật khiến người ta xem cảm thấy ngạc nhiên kia. Những đồ vật mà thời đại này không thể làm được đều là do toàn bộ Hắc Linh Lung của Phượng Tinh Xu nhận thầu. Phượng Tinh Xu tính toán qua rồi, chỉ cần làm xong trước bữa tiệc bốn ngày, là có thể kịp thời trang trí.

Việc trang trí hội trường xong xuôi, biểu diễn ca múa trên bữa tiệc lại trở thành một cửa ải lớn, những tiết mục ca múa cổ đại, đơn giản chỉ là đánh đàn nhảy múa, đôi tới đôi lui đều là mấy thứ này, nếu như muốn đột phá, hầu như không có khả năng. Nhớ năm đó lập ra Mỹ Nhân hương, theo tin tức Phượng Duy Tinh truyền đến nói, Phong Thanh và các cô nương của Mỹ Nhân hương đều bị những phương thức to gan, những bộ y phục lộ liễu kia của Phượng Tinh Xu làm cho sợ hết hồn, chết sống không đồng ý, xấu hổ giống như những hoàng hoa khuê nữ, mà mấy khúc ca mới mẻ độc đáo cũng đều dọa các nàng sợ hãi. Sau lại Phượng Duy Tinh và Phượng Tinh Xu nói, mấy ngày thành lập Mỹ Nhân hương kia là đoạn thời gian hãn hạo tổn tinh thần nhất. Từ đó có thể biết được trình độ bảo thủ của cô nhân rồi.

Phượng Tinh Xu vất óc suy tính, vô đầu nghĩ nên sắp xếp tiết mục gì, nên tạo vũ đài thế nào, bối cảnh? Ánh đèn? Âm nhạc? Phục sức?

Từ lớn tới nhỏ, ngay cả màu sắc lông mi của diễn viên cũng không bỏ qua, cực kỳ tỉ mỉ.

Khó khăn nhất còn không phải những thứ này, mà là bố trí và diễn luyện tiết mục, mấy nhóm vũ nương kia, mặc dù ở trên phương diện vũ đạo đều là người nổi bật, nhưng vẫn không nhớ được những động tác và trận hình biến hóa của Phượng Tinh Xu. Trước kia điệu múa họ nhảy đều là uyển chuyển hàm súc thanh nhã vung tay áo, điệu múa hôm nay, vừa phải đi cà nhắc, vừa phải rung ngực, họ không nhận nổi những thứ này, hai ngày trước bắt đầu huấn luyện, mà vẫn làm không xong, Phượng Tinh Xu tức giận, trực tiếp đề mấy hồng bài từ Mỹ Nhân hương của thành Sở Ương đến làm mẫu cho họ. Vừa bắt đầu, những vũ nương kia còn ý vào thân phận của mình, khinh thường học những vũ khúc phong trần này, kết quả từng người một đều bị Phượng Tinh Xu mắng xối xả, lại cùng với mấy vị hồng bài nhảy một khúc, khiến mấy nữ nhân có chút tự cao tự đại thẹn đến muốn chui xuống đất, sau cũng ngoan ngoãn nghe Phượng Tinh Xu điều khiển, Phượng Tinh Xu nói giọng chân tuyệt đối sẽ không che mặt xấu hổ, ngay cả mấy hồng bài ở Mỹ Nhân hương tạm thời ở lại trong cung cũng nhận được trọng đãi của các vũ nương, khiến mấy hồng bài trực tiếp hồ quá đã, sau khi trở về mấy cô nương Mỹ Nhân hương tới trước khách nhân cô động tán dương Phượng Tinh Xu, nỷ danh của Phượng Tinh Xu càng thêm lưu truyền rộng rãi, thiên hạ ai không biết công chúa hái cô ngoại trừ có chút háo sắc ra thì bản tính vừa lại thông tuệ, đối đãi người khác đều ngang hàng, rất là hiền hoà!

Phần vũ đạo đã xong, Phượng Tinh Xu lại không ngừng kiểm tra phần âm nhạc, nhạc khí thời cổ vẫn rất có hạn, hơn nữa tiếng khảy đàn rất nhỏ, suy tính đến diện tích của hội trường, Phượng Tinh Xu lại vội vàng làm ra rất nhiều các biện pháp khiến âm thanh có thể lớn hơn chút.

Về phần nhạc khí, Phượng Tinh Xu cũng không lo lắng nhiều, chỉ là giao các khúc nhạc dùng lúc biểu diễn cho người phụ trách, muốn các nhạc sư dưới tay của hắn phải luyện tập tốt, những bản nhạc phổ này nhất định phải được đàn ra một cách hoàn mỹ, coi như ăn cơm ngủ nghỉ, cũng phải mang theo

luyện cho tốt!

Phần lớn các nhạc sư đều là nam nhân, những nam nhân này dễ xử lý hơn nhiều so với đám nữ nhân kia, từng người một đều rất thích bản nhạc phổ hiếm có này, vì vậy vừa nhìn thấy Phụng Tịch Xu đưa nhạc phổ, tất cả đều sáng mắt lên ôm không rời, trong lòng bọn hắn rất rõ ràng, những bản nhạc phổ này mới nghe thấy lần đầu, chỉ cần học xong, coi như về sau không làm người hầu trong hoàng cung nữa, đến dân gian, tùy tiện làm gì cũng có thể sống tốt, vì vậy Phụng Tịch Xu đỡ lo nhất chính là đám nhạc sư này. Sau tới phần luận công ban thưởng, một đám nhạc sĩ cũng bồi vì được Phụng Tịch Xu khen ngợi mà khiến hoàng đế phong thưởng, từng người một đều cảm tạ ân đức của Phụng Tịch Xu, đây là nói sau, không đề cập tới.

Mười ngày này, Phụng Tịch Xu đều luôn khăn trương bận rộn, ngay cả ăn cơm cũng thoái thác lời mời của thái hậu chỉ dùng bữa với một đám cung nhân, hôm nay ở Vũ ti, ngày mai ở Cầm uyển, hôm sau lại chạy tới Ngự Thiện phòng, mười ngày như vậy, cả người đều gầy đi trông thấy, khiến thái hậu đau lòng trực tiếp mắng mấy người thái thượng hoàng và hoàng đế, trách bọn họ đã giao việc phiền phức như vậy cho Phụng Tịch Xu làm, hoàn toàn quên ban đầu chính bà cũng vô tay bảo hay, khiến Phụng Tịch Xu trực tiếp ở lại trong cung!

Vốn là, dựa theo tính tình của Phụng Tịch Xu, những chuyện này nàng không cần tự mình làm vất vả như thế, nhưng mà, đây là tiệc sinh nhật của phụ thân nàng, Phụng Tịch Xu lại rất coi trọng người thân, vì vậy toàn tâm vui đầu vào chuẩn bị, khiến những người xung quanh nhìn đau lòng không thôi, duy nhất có thể làm chính là dùng toàn lực của mình đến giúp đỡ nàng.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, người của ba nước lần lượt đến Long Phong quốc, Phụng Nhâm Ngao đón tiếp, rồi an bài bọn họ tiến vào ở trong trạm dịch, chờ đợi yến hội tới.

Mặc dù Phụng Tịch Xu rất bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, nhưng vẫn luôn luôn chú ý tới tin tức bên ngoài, tỷ như Hí Triều quốc phái ai tới? Khách của Xuyên Vân quốc ra sao? Người của Việt Sa quốc thì như thế nào? Tất cả đều không trốn thoát khỏi tầm mắt của nàng, vấn đề an toàn của yến hội, từ khi các đội ngũ bước vào thành Sở Ương, liền bị Phụng Tịch Xu phái người âm thầm bảo vệ. Dĩ nhiên, nói là bảo vệ, thật ra thì cũng có thành phần giám thị ở trong đó, để ngừa trong đó có người sinh sự, khơi lên chiến tranh ba nước.

Theo báo cáo của những âm vệ kia, Phụng Tịch Xu biết được đại khái những người tới lần này, Hí Triều quốc phái tới hoàng tử đương triều Từ Nguyệt Hí, hoàng đế Hí Triều quốc Từ Diệp có thể nói là hoàng đế si tình nhất bốn nước, nghe nói năm đó hoàng đế và hoàng hậu Lục Tinh La vô cùng ân ái, hai người có một vị công chúa, sau lại vì kéo dài huyết mạch hoàng thất, mới để Từ Diệp phong bằng hữu tốt của nàng là Mộ Dung Huyền làm Huyền phi, Lục Tinh La và Mộ Dung Huyền trước sau có thai, bất ngờ lúc chuyển dạ thì hai vị hoàng phi lên núi thấp hương, gặp phải cướp, trước thời gian sinh hạ hai hoàng tử, mà Lục Tinh La và đứa bé của Mộ Dung Huyền bị cướp hãm hại tới chết, Mộ Dung Huyền ôm đứa bé của Lục Tinh La liều chết mới trốn thoát được, Từ Diệp đau đớn, từ này về sau không nạp phi nữa, hoàng thất Hí Triều quốc cũng chỉ có một vị hoàng tử, chỉ đợi sau khi Từ Diệp qua đời thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hộ tống Từ Nguyệt Hí tới, là quốc cữu của Hí Triều quốc, huynh trưởng của Mộ Dung Huyền Mộ Dung Vũ, còn có hai người mà Phụng Tịch Xu không thể tưởng tượng được —— Hoa Ngọc Dung và Kim Bích Đặc!

Hoa Ngọc Dung thân là đệ nhất tài tử, ở Hí Triều quốc cũng có chức quan văn nhàn tản, chỉ là hắn vẫn không coi trọng chức quan đó, lần này đi theo, có chút ngoài dự đoán của mọi người, chỉ là, hai người cũng quen biết đã lâu, đối với việc Hoa Ngọc Dung đến, Phụng Tịch Xu cũng cảm thấy vui mừng. Có điều, nàng không biết, Hoa Ngọc Dung tới không chỉ muốn chúc thọ đơn giản như vậy, vị tài tử phong lưu này là hoàn toàn vì Phụng Tịch Xu mà đến!

Kim Bích Đặc hình như là làm quý tộc mà tới, trên danh nghĩa còn là vì trao đổi buôn bán giữa hai nước, phía sau hắn còn đi theo một cái đuôi xinh đẹp —— vị biểu thư Kim gia chưa từng che mặt ở trên đại hội võ lâm Tịch Thẩm Nhụy, Phụng Tịch Xu thầm nghĩ, sẽ không phải là tới để làm thân chứ?

Người từ Xuyên Vân quốc tới là một vị vương gia, vị vương gia này là hoàng đệ của quốc vương Xuyên Vân quốc, bên ngoài truyền ra hoàng đế Đông Phụng Tịch Húc và vương gia Đông Phụng Bản của Xuyên Vân quốc tình như thủ túc, không thể kém hơn hoàng đế và hai vương gia của Long Phong quốc, Phụng Tịch Xu lại khó hiểu, sao cái thế giới này tình nghĩa hoàng thất lại âm áp như vậy, một chút sát khí âm oán cũng không có, chẳng lẽ thế giới thay đổi? Tình người cũng tốt đẹp hơn?

Khách từ Việt Sa quốc là nhị hoàng tử đương triều Long Ứng Tinh, đi cùng còn có Việt Sa quốc văn thần Sa Y Hân và võ tướng Viêm Vũ Thụy, mới nhìn tên này, Phụng Tịch Xu còn thầm hô người của Việt Sa quốc tới có khí thế lớn, sau lại hỏi thuộc hạ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) mới biết ba người này ngoài việc tham gia tiệc mời của Long Phong quốc ra còn phải đi tới Hí Triều quốc tham gia một bữa tiệc khác, về phần là bữa tiệc gì, hai ngày nay Phụng Tịch Xu luôn hồ đồ, cũng không còn thời gian đi quản, dù sao cũng không liên quan, nên bỏ quên luôn.

Trong lúc Phụng Tịch Xu chuẩn bị, còn gặp được một người, đó chính là Phụng Hàm Tiểu lên đường chạm hơn Phụng Tịch Xu hai ngày. Lúc Phụng Hàm Tiểu ở đại hội võ lâm bị Phụng Tịch Xu dùng Định Thân thuật suốt cả hai ngày, lúc Phụng Tịch Xu đi cũng chỉ giải Định Thân thuật cho mấy chương môn các phái, Phụng Hàm Tiểu bị nàng hoa lệ lệ quên lãng, vì vậy làm người gỗ suốt cả hai ngày, sau lại nghe nói Phụng Tịch Xu về Long Phong quốc rồi, hắn mới không ngừng vô ngựa chạy về.

Khi Phụng Hàm Tiểu trở về gặp Phụng Tịch Xu, ánh mắt kỳ quái này, khiến Phụng Tịch Xu rất không thoải mái, có loại cảm giác quái dị, nhưng Phụng Tịch Xu cũng không nghĩ nhiều, mặc hắn nhìn, cứ như vậy Phụng Hàm Tiểu vẫn dùng ánh mắt quái dị nhìn Phụng Tịch Xu, cho đến cuối cùng, chuyện đã xảy ra không thể ngăn cản, khi đó Phụng Tịch Xu hồi hận cũng đã chậm.

Ở hoàng cung hai ngày nay, Phụng Tịch Xu còn gặp được không ít người, trong đó khiến Phụng Tịch Xu chú ý nhất, chính là thừa tướng Vu Lam, đám người bọn họ, ở biên thành giết cháu ngoại trai của Vu Lam, hôm đó ở thành Tô Thanh, nàng cũng đã nghe rõ, người của Vu gia đã tìm tới thành Sở Ương, đoán chừng vào lúc này đã gặp Vu Lam rồi? dienddn lieqiudoon Chỉ là, Phụng Tịch Xu rất tò mò sắc mặt của Vu Lam ra sao, cái dáng vẻ kia, không giống như là cháu ngoại trai của mình bị giết, không có một chút bị thương và tức giận, ngược lại cả ngày mặt đầy buồn rầu, giống như là mỗi ngày

ra cửa đều giẫm phải phân vậy!

Lại không nói vì sao Vu Lam lại có loại phản ứng này, chỉ là nhìn sắc mặt của hắn, đã đủ Phụng Tịch Xu cười trộm cả ngày rồi. Vu Lam ở trong triều rất có nhân duyên, diện mạo của hắn cũng trợ giúp rất lớn cho hắn, gương mặt tuấn tú hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các thiên kim khuê tú, coi như hắn đã thành gia cũng có một nhi nữ, tuổi cũng hơn bốn mươi rồi, nhưng mỗi ngày vẫn có rất nhiều thiên kim tiểu thư viết thư tình cho hắn, thậm chí còn có nữ tử thanh lâu lớn mật tìm leo lên giường của hắn, chỉ là cũng không được như ý, ngược lại làm đồ bình dấm chua của thừa tướng phu nhân, ngày ngày bận rộn đuổi những đóa hoa dại kia, như vậy có thể thấy được tướng mạo của Vu Lam được ưa thích thế nào. Nhưng hai ngày nay Vu Lam vừa hạ triều liền mặt đen lại, khiến rất nhiều quan viên cũng không dám đến gần hắn, tình cảnh kia, thật đúng là thú vị!

Mỗi ngày lúc Phụng Tịch Xu đi Ngự Thiện phòng, sẽ đặc biệt chạy tới xem một chút, vì vậy cũng tương đối để ý đến Vu Lam này, ít nhất hắn có thể là cảnh tượng giải trí mà trong lúc Phụng Tịch Xu khẩn trương chuẩn bị, để cho nàng có thể thả lỏng cả người, theo lời Phụng Tịch Xu mà nói, không thể không có công đó!

Đám người Phụng Nhâm Ngao tùy thời đều chú ý sự chuẩn bị của Phụng Tịch Xu, cũng toàn lực hỗ trợ, nhưng mà điều bọn họ ủng hộ nhất, chính là chuyện Ngự Thiện phòng nghiên cứu món ăn mới. Phụng Tịch Xu điều mấy vị đầu bếp xuất sắc từ Bách Tính phường tới thảo luận trao đổi với người của Ngự Thiện phòng, dĩ nhiên, quy định của người của Bách Tính phường đều giống như mấy cô nương Mỹ Nhân hương, cũng lấy ra bản lĩnh xuất chúng khiến những vị ngự trù kia tâm phục khẩu phục, cuối cùng mấy đầu bếp biểu hiện xuất sắc còn được khen thưởng và phong hào, khiến những vị đầu bếp dân gian kia được nở mặt một lần.

Mười ngày này, có thể nói là mười ngày khai vị của đám người Phụng Nhâm Ngao, Ngự Thiện phòng ngày ngày bung tới những món ăn khác nhau, vừa đẹp lại ngon miệng, làm cho người ta ăn no thỏa mãn, lại càng thêm mong đợi đối với bữa tiệc này.

Bốn ngày cuối cùng, Phụng Tịch Xu đã dựng xong hội trường và còn phải trọng binh canh giữ, Phụng Tịch Xu còn phải ra ba trăm Lam Linh Lung thủ vệ, chỉ sợ có người lọt khe hở lên vào hội trường quấy rối, đặc biệt nhất, dĩ nhiên Phụng Tịch Xu còn sai một trăm Hắc Linh Lung đi tìm thuốc nổ, vì đề phòng ngửa trận nổ kinh thiên trên đại hội võ lâm lại xuất hiện trên bữa tiệc, yến hội này không thể so với đại hội võ lâm, một chút không may cũng không thể có.

Rốt cuộc, đếm ngược thời gian một ngày cuối cùng, tất cả mọi người hoàn thành công việc trong tay, vì muốn thưởng cho nhóm công nhân này, Phụng Tịch Xu đặc biệt ngoại lệ, lúc chuẩn bị một ngày cuối cùng này, để cho mọi người tiến vào hội trường chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể vào, những dân chúng bình thường, có thể được tiến vào nơi long trọng như vậy, từng người đều vô cùng kích động, phải biết rằng, bốn ngày cuối cùng hội trường này mới được bắt đầu bố trí và diễn tập, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào, ngay cả hoàng đế cũng bị Phụng Tịch Xu ngăn cản ở bên ngoài, mà những dân chúng bình thường như bọn họ lại có thể được tới xem, có thể thấy có bao nhiêu vinh hạnh!

Lúc ấy, ngoài việc trang trí hội trường ra, vẫn còn đang tiến hành tập tiết mục, tất cả mọi người đều bị này cảnh tượng lộng lẫy làm cho sợ hãi người, dưới sự yêu cầu của Phụng Tịch Xu, mọi người phải giữ bí mật, không tiết lộ một chút xíu nội dung nào ra bên ngoài, cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Sau một ca khúc kinh điển khác lạ, toàn bộ diễn xuất đều kết thúc, năm nghìn quân chúng tham dự đồng thời phát ra tiếng hoan hô rung trời, giống như đang ủng hộ vì bữa tiệc ngày mai.

Hù dọa một đám chim bay trên trời, mọi người ở ngoài hội trường tò mò nhìn về phía nơi phát ra tiếng hoan hô, chỉ đang mong đợi yến tiệc ngày mai, một yến tiệc sắp được lưu truyền lưu danh thiên cổ!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 90: Chương 10

Trước bữa tiệc ba ngày, trong một gian phòng sáng rực, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười lớn vui vẻ, hình như người trong phòng đang trò chuyện với nhau rất vui, nhưng nếu như đang ở trong phòng, nhất định sẽ bị âm mưu bại lộ dưới ánh mặt trời dọa cho giật mình.

Hai người nam nhân đang không ngừng thảo luận về những hứng thú và kỳ văn dị chí, ngón tay cũng chấm nước không ngừng xoa tay múa chân ở trên bàn gỗ.

“Quốc tới đây có vẻ căng thẳng nhỉ?”

“Không nhọc ngại lo lắng.”

“Ta đây cũng nghĩ vì lợi ích chung của hai nước chúng ta!”

“Lợi ích gì?”

“Người thấy Lộng Phong quốc này có đất đai rộng lớn, tài nguyên phong phú, đợi một thời gian nữa, chỉ sợ sẽ càng lớn mạnh hơn, dĩ nhiên đến lúc đó, binh hùng tướng mạnh, vậy hai nước chúng ta chẳng phải là. . . .”

“Chuyện này chỉ do một mình ngươi suy đoán mà thôi.”

“Cứ cho là suy đoán của ta đi! Vậy thì ngươi thấy vật tư của Lộng Phong quốc.”

“Chúng ta muốn vật tư gì, sẽ tự mua ở chỗ bọn họ.”

“Tất nhiên có thể mua, nhưng dù sao cũng không thể tùy tiện lấy vật gì đó giống như ở trong nhà mình vậy. Lần này các ngươi tới mua, mua được cái gì? Người ta còn không phải tự mình tích trữ sao, đến lúc đó dân chúng các ngươi muốn còn không lấy ra được, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, này ngăn chặn người chết đói vạn hải cốt, nhưng lại do một tay ngươi tạo thành!”

“Chuyện này.”

“Nếu không, trên yến hội lần này ngươi thử ngụ ý cho bọn họ biết, đến lúc đó ngươi sẽ biết rõ nên làm như thế nào!”

“Được rồi! Ta sẽ thử trước, thực sự không được, mới quyết định!”

Hai người nam nhân này nhìn nhau, lại cười vang lên. Ánh mặt trời chiếu vào, cái bàn gỗ tản ra mùi hương nhàn nhạt, không thấy một chút bụi nào.

Phủ Hiền vương

Một nam tử áo trắng cứ chần chừ ở trước cửa lớn vương phủ, khăn trang mà mong đợi, đi tới lui mấy chục hồi, dieendaaneequydonn khiến những người bán hàng rong ở gần đó cũng phải hoa mắt, mới lấy dũng khí gõ cửa.

“Ken két ——” Cánh cửa chậm rãi mở ra, lộ ra một gương mặt , “Công tử, ngươi tìm ai vậy?”

“Xin hỏi, Tình Xu —— à, không, là công chúa ở trong phủ sao?”

“Tình nhi không có ở đây.” Người giữ cửa còn chưa trả lời, giọng của một người trẻ tuổi vang lên ở phía sau nam tử áo trắng.

“A! Thì ra là tiểu vương gia, đã lâu không gặp!” Nam tử kia xoay người nhìn về phía người lên tiếng trả lời, vẻ mặt trấn định, lúc vừa nhìn thấy hai người đứng ở phía sau, bỗng trở nên có chút khăn trương, “Ách, này, vị này là.”

“Phụ vương, vị này là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung của Hí Triều quốc, “Phượng Duy Tình giới thiệu Hoa Ngọc Dung với Phượng Vu Dực, da.nlze.quydo/nn rồi mới giới thiệu với Hoa Ngọc Dung: “Đây là phụ vương của ta, Hiền vương gia.”

Hiền vương!? Đó không phải là phụ phụ phụ phụ —— thân của Tình Xu sao? Hoa Ngọc Dung sững sờ, lập tức khăn trương lên! Cà lăm thăm hỏi: “Phụ, phụ, phụ vương, không đúng! Hiền vương! Xin chào Hiền vương gia!”

Hiền vương gia khó hiểu nhìn người trẻ tuổi trước mặt, lại nhìn Phượng Duy Tình, đây chính là đệ nhất tài tử trong truyền thuyết? Sao lại khăn trương như vậy? Một chút khí phách cũng không có.

Cho đến khi thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Phượng Duy Tình, mới chợt hiểu ra, ha ha cười nói: “Tốt! Tốt! Chúng ta vào trong rồi hẵng nói!” Nói xong, dẫn đầu đi vào, Phượng Duy Tình và Hoa Ngọc Dung đi theo phía sau.

Người làm giữ cửa nhìn ba người đi vào, cho đến khi đóng cửa mới nhớ tới chuyện có người tới thăm, vội vàng chạy đến sau lưng Phượng Duy Tình nhẹ giọng báo cáo, Phượng Duy Tình ngừng bước chân lại một chút, phân phó nói: “Đi Hạnh Lâm đường tìm Nguyệt Phi, nói Lục Miêu chân nhân đã tới, để cho nàng dẫn người theo.”

Người làm tuân lệnh vội vàng chạy đi.

Phượng Duy Tình nhìn về bóng dáng màu hồng nhắm mắt theo đuôi phía trước, lắc đầu cười nói: Tình nhi này, hoa đào cũng đuổi tới đây rồi, thôi vậy, hiện tại nàng đang bận, không nên làm phiền nàng, trước hết để phụ thân xem thử con rể này đã rồi hãy nói! Nghĩ tới, bước chân đi theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời tối, đèn đuốc trong Hoàng thành sáng trưng, tất cả dân chúng đều vây tụ ở trên bãi cỏ hoàng cung rộng hơn một nghìn hai trăm mẫu (mẫu: đơn vị đo diện tích đất, mười sào là một mẫu, 3600 thước vuông tây là một mẫu), chờ đợi tiến hành thọ yến Hiền vương gia mà cả nước chú ý. Dân chúng được phê chuẩn đến chỗ cách hoàng cung trăm trượng, nghe nói bữa tiệc lần này sẽ có rất khúc nhạc rất êm tai, quan phủ đã sớm dán bố cáo mời dân chúng có hứng thú tới nghe, vì vậy tạo thành hiện tượng ngàn người đều đổ xô ra đường như hiện giờ, tất cả mọi người đều chạy đi xem náo nhiệt, đến bên ngoài hoàng cung, dân chúng đi tới ngồi trên những băng ghế dài đã đặt sẵn, tới muộn thì đứng ở vị trí đã quy định, người người đều cầm một cái đèn lồng trong tay, trong đêm đen sáng lên rực rỡ, trên vẻ mặt mỗi người đều treo nụ cười vui sướng, bắt đầu trò chuyện với nhau, tạo thành một biển người rộn rã.

Bữa tiệc lần này, điều động Ngự Lâm quân Hoàng thành và đội quân năm vạn người để phòng bị, trong đó ba vạn người dùng để duy trì an toàn trong bữa tiệc, hai vạn còn lại duy trì trật tự bên ngoài hoàng cung, đội hình tương đối lớn.

Giờ Tuất bắt đầu, từng chiếc xe ngựa lần lượt tiến vào, người trên xe vừa xuống lập tức rời đi, để tránh ngăn cản xe phía sau, tạo thành hỗn loạn.

Người tham gia yến hội, ngoài khách ba nước ra, văn võ bá quan trong triều, các quý tộc thương nhân nổi danh cùng với người nhà của bọn họ, đều

được mời đến, người tham dự gần một ngàn người, số lượng nhiều hiếm có từ trước đến nay.

Bách quan ở ngoài cửa đợi hoàng đế và khách ba nước đến, nhân vật chính còn chưa đến, không ai dám vào bên trong trước.

Rốt cuộc, Kim Long liền đại biểu hoàng gia xuất hiện, nhất thời, xôn xao một mảnh quỳ xuống, hô to “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Phượng Nhâm Ngao đứng lên, dùng nội lực truyền âm nói: “Bình thân ——” Cho đến khi tất cả mọi người đứng dậy, nói lần nữa: “Tối nay là sinh nhật bốn mươi tuổi của hoàng đế Hiền vương của trăm, mọi người không cần gò bó, cả nước cứ cùng vui vẻ đi ——”

Nói xong, phía dưới lại quỳ lạy lần nữa.

Sau, do Phượng Nhâm Ngao dẫn đầu, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu đi theo ở đằng sau, phía sau nữa chính là Phượng Vũ Dực và vương phi Giang Sở, Phượng Tĩnh Xu dắt Tuần Thư đi theo sau hai người với Phượng Duy Tĩnh, Tĩnh Anh đi song song, dung nhan tuyệt mỹ của nàng khiến người ở chỗ này đều nín thở, tầm mắt ái mộ và ghen tị tầm mắt không ngừng bắn tới trên người nàng, hai lớp lửa và băng, vô tri vô giác kẹp Phượng Tĩnh Xu ở giữa.

Sau đó là Phượng Vũ Tường và người nhà, sau nữa chính là khách ba nước, theo địa vị cao thấp sắp xếp thứ tự mà vào, đi theo phía sau chính là tùy tùng của bọn họ, cuối cùng là bách quan và các quý tộc thượng nhân.

Chỗ lối vào dùng rất nhiều hoa tươi tạo thành một cánh cửa hình vòm khổng lồ, còn dùng mấy lớp sa mỏng tới để ngăn cách ánh mắt tò mò ở bên ngoài, khiến cho mọi người ở bên ngoài không thấy được cảnh tượng bên trong, chỉ có xuyên qua cánh cửa bằng hoa, mới có thể nhìn thấy được ở bên trong, vì vậy, vừa mới bước vào cánh cửa bằng hoa, mọi người liền bị cảnh ở trước mắt làm cho sợ ngây người.

Không ngờ phía sau cánh cửa bằng hoa, còn có một bức tường hoa rất lớn, tường này cao hơn mười mét, dùng rất nhiều đóa hoa màu sắc khác nhau ghép thành một phiên bản Hiền vương gia nhỏ, chỉ thấy Hiền vương gia mặc cẩm bào màu tím tó lên chút màu bạc, vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền, bên cạnh bức tường còn có một câu chào đón ngắn gọn: đừng khách sáo!

Mọi người thấy này phiên bản Hiền vương gia cùng với câu chào mừng kia, đều không khỏi mím môi cười trộm, xưa nay Hiền vương tuấn lãng, lại bởi vì địa vị ở trong triều của hắn địa vị, nên đa số người đều có ấn tượng về hắn ấn tượng là vẻ nghiêm khắc, nhưng giờ phút này thấy được phiên bản thu nhỏ của Hiền vương gia, di@en*dyan(lee^qu.domn) đôi mắt sáng ngời có thần, hai gò má mồm mím, hai tay béo ụt ịt ôm quyền, giống như là tiểu oa nhi, thật sự là khiến người ta buồn cười, không ngờ Hiền vương gia bình thường nghiêm túc lại cũng có lúc đáng yêu như vậy!

Các gia quyến lại càng thêm yêu thích bức họa này, rồi rít nhỏ giọng thét lên, cảm giác kia, giống như muốn trao trái tim ra ngoài, vô cùng yêu thích bức họa chưa bao giờ thấy này.

“Ha ha ha! Vũ Dực, không ngờ đệ lại có lúc đáng yêu như vậy đó!” Phượng Nhâm Ngao không như các quan viên khác chỉ có thể len lén nín cười, lập tức lớn giọng cười sang sảng, mấy người thái thượng hoàng sau lưng đều là vẻ mặt không cười mới lạ, cười đến Phượng Vũ Dực cũng đen mặt rồi. Nhưng vừa nhìn thấy ái thể bên cạnh cũng cười thờ không nổi, khỏe mắt cũng cười chảy ra nước mắt, Phượng Vũ Dực lại thả lỏng sắc mặt, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng nhìn ái thể của mình, thoáng nhìn Phượng Tĩnh Xu với ánh mắt dờ khóc dờ cười, bị Phượng Tĩnh Xu tặng một cái mặt quỷ trở lại.

Phượng Nhâm Ngao cười một tiếng, tất cả người phía dưới đều không nhìn được, rồi rít phá lên cười, có mấy người gan lớn còn muốn lại gần đùa giỡn, đáng tiếc khoảng cách quá xa, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

Mọi người cười được một trận rồi theo Phượng Nhâm Ngao vòng qua tường hoa, lúc này mới nhìn thấy hội trường thật sự, tất cả đều bị cảnh sắc ở đây làm cho mê hoặc.

Chỉ thấy cả hội trường được một mảnh màu vàng kim và màu tím bao lại, màu vàng tơ lụa, màu tím màn sa, bao bọc tất cả chỗ ngồi lại, bất luận là chủ vị ngay phía trên hay là chỗ ngồi hai bên, ngay cả chỗ ngồi phía dưới cũng được bọc lại, hiện ra vẻ đẹp hoàn toàn mộng lung. Kỳ lạ nhất là ngàn vạn con đom đóm nhẹ nhàng bay lượn dưới ánh đèn lơ mơ, dường như không hề có người đến, chậm rãi bay ở giữa không trung. Những con đom đóm này, ở trên bầu trời lóe lên thành những đốm sáng nhỏ, chọt lóe chọt tắt, khiến cả hội trường thành một biển sao sáng, trông rất trữ tình.

Một đám cung nữ mặc xiêm áo hồng tiến lên, dẫn đám đông vào chỗ ngồi của mình, ngay sau đó âm nhạc du dương bắt đầu nổi lên.

Cả hội trường là một cái hình chữ nhật, chính giữa là một vũ đài khổng lồ, ngay phía trước vũ đài là chủ vị, phía trên sắp xếp vị trí của Phượng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu và phu thê Hiền vương, phu thê Đức vương, bên trái là khách mời ngoại quốc, còn lại phía bên phải là một đám hoàng tử, công chúa và các quan viên triều đình nhất phẩm trở lên, đối diện chủ vị chính là tất cả mấy ngàn chỗ ngồi lớn nhỏ, hay nhất chính là vừa bắt đầu đi vào thấy bức tường hoa kia, quay đầu mới nhìn lại thật ra thì là một cái đài xem hình bậc thang, chủ yếu là dùng để quan sát buổi biểu diễn, nếu như người nào không thấy được biểu diễn ở trên đài, cũng không cần ở dưới lo lắng, có thể tùy ý đứng dậy đi lên để ngắm nhìn, chỉ là do đài quan sát đối diện với đám người hoàng đế, vì để an toàn, phải đi quan đám vệ binh trùng trùng kia.

Phượng Tĩnh Xu dùng kỹ thuật tân tiến nhất, trang trí cả hội trường rất hợp lý, vừa giống như trung quốc cổ đại, lại có thể có hiệu quả về tiếng vang, dĩ nhiên, muốn để tiếng nhạc hoàn toàn truyền đi dựa trên phương thức tự nhiên ở hội trường, nhất định là không làm được, vì vậy Phượng Tĩnh Xu lại dùng một chút mảnh khố, đặt mấy chục tảng đá ở góc sân cỏ.

Âm tương (mình không hiểu cái này là gì nhưng nguyên bản convert của từ này là `soundbox` nên để y luôn), thông qua âm tương truyền đi, dân chúng phía ngoài mới có thể nghe rõ âm nhạc bên trong.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, một đám nhạc sĩ đi lên vũ đài, sau khi sắp xếp nhạc cụ xong, bắt đầu mở màn tiệc tối.

Q.1 - Chương 91: Chương 10 (tiếp)

Dưới một khúc âm nhạc êm dịu, thức ăn dạ tiệc được từng thái giám cung nữ bưng lên.

“Cung đăng hi nghênh thọ, sơ hạ hà sơ bích, tiên sáng khẩu khẩu kim, kim ngọc quá môn hương, hương phiêu sơn hải trần, trần vị nông gia bảo, bảo bồi thái hồ mỹ.....” Từng mâm đồ ăn lạnh được bưng lên, màu sắc tươi ngon này, hương thơm bay phảng phất, chọc cho mọi người động lòng, sau khi Phụng Nhâm Ngao nói chuyện một phen, ra lệnh một tiếng, mọi người rồi rít cầm đĩa lên liếc nhìn mục tiêu, đặt ở trong miệng thưởng thức, vô cùng kinh ngạc. Sau món lạnh, chính là một loạt món ăn nóng ra sân, cả nhà đều vui sướng, cảm tử phụng hoàn hảo, minh nguyệt chiếu song huy (tên món ăn, cụ thể là gì thì mình không biết, mong mọi người thông cảm). Nhìn từng món một nóng hổi, mọi người đều không ngừng nuốt nước miếng, rồi rít mở to cặp mắt tham lam nhìn những món ăn đầy màu sắc này, chờ cái mâm vừa đặt xuống, mọi người lại nhào lên, vừa ăn vừa trầm trồ khen ngợi.

Lúc này, một đám cung nữ mặc y phục màu đỏ rượu nâng bầu rượu, từng người rót rượu cho mọi người, từng đợt hương rượu bay ra, mùi thơm thấm vào ruột gan, dẫn đến đông đảo người thích rượu đều nâng chén thưởng thức, không ngừng tán thưởng khen ngợi, yêu cầu rót thêm lần nữa, thật may là Phụng Tình Xu chuẩn bị rất nhiều, nếu không, bị một bảy tửu quý này có thể uống cạn sạch rượu.

Phụng Tình Xu ngồi ở chỗ đã sắp xếp ở phía dưới, cách đám người Phụng Nhâm Ngao rất gần, dễ dàng có thể nói chuyện với nhau, ngay lúc Phụng Tình Xu đang kiểm tra dưới đài thì Phụng Nhâm Ngao nghiêng người hỏi: “Xu nhi này, sao lại sắp xếp bữa ăn ngay khi bắt đầu tiệc vậy?”

Phụng Tình Xu cười trả lời: “Hoàng thúc thúc, không phải thúc cảm thấy bụng đói nhìn người trên đài biểu diễn rất mệt sao? Ít nhất cũng phải com nước no nê mới có hứng thú làm những chuyện khác chứ!”

Phụng Nhâm Ngao sững sờ, bị Phụng Tình Xu ngụy biện chặn miệng.

“Hoàng thúc thúc, thúc cũng không cần lo lắng, giao cho Xu nhi đi! Hiện giờ cứ hưởng thụ thức ăn ngon, nếu không đợi lát nữa sẽ không còn thời gian để ăn đâu!”

Phụng Nhâm Ngao vừa nghe, không biết Phụng Tình Xu đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì nhưng mặc kệ thế nào, hiện tại quan trọng nhất vẫn là thức ăn ngon trước mắt, vì vậy cũng không hỏi nhiều nữa, vội vàng vui đầu ăn.

Rượu quả nhiên là đồ tốt, trong cốc lát, quan viên phía dưới liền thả lỏng, rất nhanh đã tụ tập lại tán gẫu. Ngay cả khách ba nước cũng đều nở nụ cười, d,Odylq,d ăn được ăn ngon cũng cùng nhau nói chuyện tâm đắc, xem ra rất vui vẻ hòa thuận.

Từng mâm món ăn không ngừng bưng lên, bụng mọi người cũng dần dần căng lên, cho đến cuối cùng khi hoa quả được đưa lên, mọi người đã ăn no lắm rồi.

Lúc này, ánh đèn trên đài tối xuống, một giọng trẻ con non nớt nhẹ nhàng phiêu tán trên không trung, giọng nói lanh lảnh của đứa bé lập tức liền hấp dẫn đám đông.

“Chúc người nhật ngại vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ.” Giọng hát non nớt mà giòn tan từ một thành hai, từ hai thành ba, cho đến hợp thành một mảnh tiếng hát vang dội, lại có hơn ba mươi thi vệ đứng một cái xe, ở trên là một vật thể hình tháp khổng lồ màu trắng sữa, trên đỉnh vật kia có thứ gì đó lóe sáng viết lên hai chữ “Bốn mươi”, từ từ tiến vào vũ đài. Chỗ xe đi qua đều để lại một mùi thơm ngọt ngào, khiến người ta có một loại cảm giác hạnh phúc, không biết là thứ gì lại có tác dụng thần kỳ như vậy.

Xe dừng ở phía dưới chủ vị, một đứa bé bảy tám tuổi mặc cẩm y đỏ thắm đứa bé đi lên phía trước, cũng không quỳ xuống, chỉ là cúi mặt bái mọi người một cái, sau đó đứa bé dùng giọng ngọt ngào đặc biệt nói: “Chúc vương gia sinh nhật vui vẻ, năm nào cũng vui như hôm nay, tuổi nào cũng hạnh phúc như hôm nay!” Nói xong, lại bắt đầu hát lên khúc ca sinh nhật, dàn hợp ca ở sau lưng cũng bắt đầu hát lên.

Phụng Tình Xu đứng dậy, đi tới bên cạnh đứa bé kia, dắt nàng, dùng nội lực truyền lời của nàng ra ngoài, vượt qua tường cung, truyền đến tai dân chúng bên ngoài cung, “Phụ vương! Bài hát này có tên ‘sinh nhật vui vẻ’, nhi thần chúc phụ vương sinh nhật vui vẻ!”

Phụng Vu Dục nhìn nữ nhi đứng phía trước, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra, mỉm cười gật đầu.

Phụng Tình Xu lại nói tiếp: “Phụ vương, nhi thần học nghệ ở bên ngoài nhiều năm, biết được một chỗ có tập tục, bọn họ biết làm một loại bánh ngọt rất đặc biệt, gọi là bánh sinh nhật, chính là vật này!” Phụng Tình Xu chỉ về phía tháp cao màu trắng sữa sau lưng, “Nghe nói ăn bánh sinh nhật, sẽ khiến người cảm thấy rất hạnh phúc! Phụ vương, đây là bánh sinh nhật mà nhi thần chuẩn bị cho người, phía trên là một cây nến, chữ ‘bốn mươi’ này đại biểu số tuổi của người, nhìn về phía cây nến này ước nguyện, sau đó thổi tắt nến, vậy thì thần linh sẽ phù hộ cho người, để cho nguyện vọng của người trở thành sự thật đấy! Phụ vương, thổi nến đi!”

Phụng Tình Xu vừa dứt lời, mọi người ca hát ở phía sau nàng lập tức lên tiếng phụ họa: “Thổi nến, thổi nến!”

Bị lây bởi không khí phía trước, mọi người dưới đài cũng bắt đầu kêu lên: “Thôi nín, thôi nín!”

Dân chúng bên ngoài hoàng cung, nghe được tiếng kêu bên trong cung, tất cả cũng đều hưng phấn đứng lên, lớn tiếng kêu: “Thôi nín, thôi nín!”

Ngay cả năm vạn Ngự Lâm quân cũng gia nhập vào, âm thanh hùng hậu này, làm chấn động cả thành Sở Ương!

Đột nhiên, một giọng nói hơi từ tính vang lên: “Nguyên làm cho Long Phong quốc của ta trọn đời thịnh vượng!” Ngay sau đó, bên trong thành cung bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô kịch liệt! Dân chúng bên ngoài thành cung cũng hoan hô theo! Không ít người cảm động đến rơi nước mắt, cho đến rất nhiều năm sau nhớ lại, đều có chút xúc động nói: “Khi đó, ta thật cảm thấy ta và tổ quốc như gắn liền một chỗ vậy!”

Sau khi Phụng Vũ Dực thổi tắt nến, bánh ngọt được đẩy xuống, để các ngự trù phân chia ra.

Ngay sau đó, Phụng Tĩnh Xu đứng ở trên vũ đài, nhìn đám người dưới đài, lớn tiếng nói: “Tiết mục biểu diễn tối nay sẽ bắt đầu, xin các vị tận tình hưởng thụ đi!”

Nói xong, liền phi thân trở về vị trí, chỉ để lại vô số ánh mắt kinh diễm.

Tiết mục biểu diễn trong yến hội được sắp xếp cực kỳ xảo diệu, phân chia đoạn thời gian về cuộc đời Phụng Vũ Dực, từ khi ra đời, lớn lên, yêu, con đường làm quan.

Phần đầu tiên, là do một đám hài tử đáng yêu hợp xướng bài ca dao, biểu hiện tuổi thơ trong sáng. Một con ung nhỏ vừa được ấp ra, ở trong vỏ trứng ngó đầu ra nhìn đảo đảo, trần ngập tò mò về thế giới mới xa lạ này, ở trong thế giới thỏa thích tìm tòi chơi đùa. Khi thái thượng hoàng và thái hậu thấy được đám nhỏ đáng yêu kia, dường như thấy được Phụng Vũ Dực lúc nhỏ vậy, đáng vẻ ngây thơ chạy nhảy trong hoàng cung, cảm động đến đỏ mắt.

Phần thứ hai, là thời kì thiếu niên kỳ trưởng thành. Thiếu niên luôn luôn kích động, lòng mang chí lớn, dùng cảm xông xáo, một khúc 《 thủy thủ 》 này, đối với thời kỳ thanh xuân mà nói, lại rất thích hợp. Chim ung nhỏ từ từ trưởng thành, muốn rời khỏi nhà, bay đến bên kia đại dương, đi lang bạc tìm thế giới mới của mình, vì vậy, không sợ trời không sợ đất chim ung nhỏ bay ra khỏi mái nhà ấm áp. Dĩ nhiên, có khiêu chiến sẽ có thất bại, khi bóng dáng chim ung nhỏ non nớt đó chịu hết khó khăn ở trong mưa to gió lớn mà kiệt sức, người ở chỗ này đều vì nó mà xao lòng. Sau một khắc, một tia ánh mặt trời chiếu sáng bóng tối trên vũ đài, một tràn giọng nói đầy hy vọng vang lên: “Sau cơn mưa trời lại sáng, hãy tin tưởng sẽ có điều may mắn ——”

Theo tiếng hát vang lên, chim ung rút cuộc cố lấy dũng khí, lần nữa mở rộng hai cánh, bay lượn về phía không trung!

Rốt cuộc, không ngừng tôi luyện trong gian khổ, chim ung đã trưởng thành, nó đã trở thành kẻ gan dạ giữa không trung. Lúc này, da.nlze.qu.ydo/mn nó gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời nó —— bóng dáng màu trắng xinh đẹp, dẫn tới tầm mắt của nó, cũng để ý đến ai khác nữa.

Lúc này, một âm thanh đẹp đẽ vang lên, Phụng Tĩnh Xu yên tĩnh đứng ở góc vũ đài, kéo vang vĩ cầm (violin) trong tay, một bản 《 ánh trăng 》， khiến không khí càng thêm trở nên trầm tĩnh.

Hai con ung trải qua truy đuổi, rốt cuộc, ở trong một bài 《 không có nếu như 》， bọn nó đến được với nhau!

Lúc này, một bó hoa cao nửa người được nâng đến trước mắt mọi người, có điều, bó hoa này rất là quái dị, dùng một mảnh gấm màu tím buộc lại, bên ngoài dùng loại giấy gì đó rất đẹp bao lại nhiều lớp (nhưng thật ra là giấy nilon). Lúc mọi người thấy rõ “bó hoa” này, tất cả đều kêu lên —— ở trong đó vốn không phải là hoa gì, mà là vô số búp bê gỗ! Những búp bê này chỉ có hai hình dáng, một con có dáng vẻ Hiền vương gia mà mọi người thấy ở trên tường hoa, con còn lại nhìn một cái cũng biết là ái thiếp của Hiền vương gia —— Hiền vương phi! Chỉ thấy này trong bó hoa này hai người hoặc dắt tay hoặc nhìn nhau, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, rất là đáng yêu!

Phụng Tĩnh Xu từ trên đài xuống, cầm bó hoa tượng người đáng yêu đi tới chủ vị, cười nói: “Phụ vương và mẫu phi vô cùng đam mê, khiến người ta thật hâm mộ, bó hoa tượng người tình lữ này, là quà tặng thứ hai Xu nhi đưa cho phụ vương, nguyện tình cảm giữa người mẫu phi kéo dài mãi mãi, càng ngày càng hạnh phúc!”

Phụng Vũ Dực cười lớn nhận lấy bó hoa, ánh mắt nhìn về phía Giang Sở Nhi khiến nàng không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt!

Trên đài tiếp tục tiến hành biểu diễn, sau thành gia, chính là con đường làm quan, mặc dù thiên hạ thái bình, nhưng vì tổ quốc thịnh vượng, nam nhân gánh vác trách nhiệm của mình, bảo vệ quốc gia.

Một hồi tiếng trống vang lên, giữa lúc trần ngập không khí nghiêm trang, chợt dường như thấy được trận chiến giằng co quyết liệt trên chiến trường kia! “Khói lửa bốc lên, giang sơn nhìn về phía bắc, gió cuốn kéo ngựa hí dài ——” Một giọng nói phóng khoáng vang lên, theo đó là tiếng gọi cao thấp, một bài 《 Tinh Trung Bảo Quốc 》， hát lên khiến mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, luôn miệng khen hay!

Một khúc kết thúc, một tia sáng vàng thoáng qua, một quyền màu vàng dường như đang trôi lơ lửng ở trước mặt Phụng Vũ Dực, mọi người đều kinh ngạc!

Vật kia lại có thể lơ lửng ở giữa không trung lâu như vậy, điều này cần rất nhiều nội lực hùng hậu đó! Là ai ? Là ai có thực lực kinh người như vậy?

“Phụ vương, bảo vệ quốc gia là tâm nguyện của nam nhi, Xu nhi biết tầm quan trọng của quốc gia trong lòng người, quyền 《 ba mươi sáu kế 》 này chính là binh gia chí bảo, hôm nay đưa cho phụ vương, hi vọng phụ vương thích!”

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy bên cạnh Phụng Tĩnh Xu có một vị lão giả tóc bạc vẻ mặt hồng hào đang đứng, trong bụng suy đoán lai lịch của người này, ríu rít thầm nghĩ, người này hẳn là ân sư Lục Miếu chân nhân của Phụng Trạch công chúa? Nếu như là hắn, vậy thì cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn có thể giải thích, Lục Miếu chân nhân là đệ nhất cao thủ Sở Ảnh, khiến một quyền sách lơ lửng giữa không trung là hoàn toàn bình thường.

Phụng Vu Dực kích động nhận lấy bản binh thư lấp lánh kim quang kia, chỉ mở ra tờ thứ nhất, liền vui mừng đến mặt mày hơn hớn kêu tốt!

Một buổi dạ tiệc, dưới những buổi biến diễn đa dạng và tặng quà của Phụng Tĩnh Xu đã sắp đến hồi kết thúc, cho đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu đi lên đài lần nữa, nói: “Phụ vương, mẫu phi, tối nay Xu nhi tặng hai lễ vật cuối cùng, kính xin phụ vương và mẫu phi theo Tĩnh Ảnh đi trước!”

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi nghi ngờ đứng dậy, theo Tĩnh Ảnh rời đi.

Phụng Tĩnh Xu xoay người nói với mọi người: “Cảm tạ các vị đã tham gia, kế tiếp là tiết mục cuối cùng, xin thưởng thức!”

Nói xong, từng ca cơ đứng lên vũ đài, các nhạc sĩ cũng chuẩn bị ổn thỏa xong, tiếng nhạc du dương cùng vang lên với tiếng hát của các ca cơ: “Khó quên đêm nay, khó quên đêm nay——”

Lúc này, một người lớn tiếng kêu lên: “Trên trời là cái gì thế!?”

Mọi người ríu rít ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn một vật hình cầu lớn có lửa đốt chậm rãi phiêu dạt giữa không trung, có người kích động hét lớn: “Bọn họ bay lên trời! Bọn họ bay lên trời rồi!”

“Huu —— ầm! Ầm! Ầm!” Pháo hoa đủ mọi màu sắc, được bắn lên trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người!

Mọi người chưa từng gặp qua cảnh tượng đẹp như vậy, tất cả đều bị đám pháo hoa xinh đẹp này mê hoặc!

Bên ngoài thành cung, khi dân chúng nhìn thấy Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi bay ở trên trời, cũng đều kêu lên, ở trong lửa khói sáng ngời, kích động và hoan hô!

Đứng ở trong khí cầu, Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi khấn trương nắm tay của đối phương, đến khi hiểu rõ được, hai người cảm động đến ôm nhau thật chặt.

Phụng Tĩnh Xu để đèn lồng mà dân chúng thành Sở Ương cầm trên tay, ghép thành mấy chữ lớn: phụ thân sinh nhật vui vẻ!

Phụng Vu Dực xúc động nói: “Đây là thời khắc hạnh phúc trong cuộc đời này của ta!”

Sau đêm ấy, Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn nổi danh trên đại lục Sở Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 92: Chương 11

Hôm nay vừa lâm triều, Phụng Nhâm Ngao liền ban bố xuống mấy mệnh lệnh. Trong đó có một điều khiến quần thần xôn xao —— khi Phụng Trạch công chúa bắt đầu cập kê sẽ chính thức tiếp quản ba thành Bạch Vũ, Trương Lý, Quách Duy, về sau tất cả mọi chuyện của ba thành đều do Phụng Trạch công chúa toàn quyền an bài, không cần báo cáo lên.

Ý chỉ này, khiến chúng thần nhất thời suy nghĩ đủ điều, đều ở đây tính toán sau này nên làm như thế nào.

Ba khối đất phong này kể từ sau khi mười năm trước được ban cho Phụng Tĩnh Xu, trong triều có một số người cũng chỉ có thể nhìn ba khối thịt béo này mà chảy nước miếng, cộng thêm mười năm này Hiền vương gia nghiêm khắc trông coi đất phong, vì vậy đừng nói là béo bỏ, ngay cả chút dầu mỡ gì bọn họ cũng chưa được thấy qua! Hiện tại phải giao đất phong cho Phụng Tĩnh Xu, những người này đều đánh tính toán, trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận không ngừng trên triều đình, tán thành có, phản đối cũng có.

Với tâm tư này, Phụng Nhâm Ngao ngồi trên long ý thấy rõ ràng, vì vậy ý vị sâu xa nói một câu: “Có năng lực thì ở trong vòng mười ngày chuẩn bị được bữa tiệc tuyệt nhất thiên cổ như tối hôm qua đi, chẳng lẽ các khanh còn cảm thấy Phụng Trạch công chúa không thể đảm nhiệm sao?” Ý là Phụng Tĩnh Xu có năng lực, mặc kệ các người đang nghĩ cái mưu ma chước quỷ gì cũng sẽ không thực hiện được ở dưới mí mắt của nàng.

Sau khi tuyên bố chuyện quan trọng xong, Phụng Nhâm Ngao tiến hành ban thưởng đối với những người đã đóng góp chuẩn bị trên các phương diện ở yến hội, sau đó mới tiến hành báo cáo chính sự theo thường lệ.

Sáng sớm, cửa chính phủ Hiền vương bị gõ vô số lần, mỗi lần mở cửa, Trương Quý giữ cửa đều sẽ nhìn thấy những công tử nhà đại thần mặc cẩm y cố làm ra vẻ tiêu sái nào đó, hoặc nho nhã hoặc bá đạo muốn gặp công chúa, chỉ tiếc tối hôm qua sau khi tiểu vương gia trở về phủ liền phân phó, không tiếp khách! Vì vậy Trương Quý cũng mời mọi người trở về.

Đĩ nhiên, không phải mỗi người đều dễ dàng bị đuổĩ đi như vậy, vẫn còn có mấy người không thấy rõ tình thế, vừa nghe nói không gặp, liền hung thần ác sát kêu la, lại không nhìn rõ ràng nơi này là địa phương nào, hiện tại toàn bộ hoàng đô tính ra thì người hầu phủ Hiền vương là quý giá nhất, sau bữa tiệc chán động hoàng đô tối hôm qua, hôm nay những hạ nhân đi bộ ở bên ngoài cũng thấy xuân phong đặc ý, vì vậy cũng không e ngại những công tử quan gia, thiếu gia nhà giàu ỷ vào thân phận của mình. Có người náo, hai tay thị vệ nhắc tới, ném ra!

Như thế này đây, có một vị tự xưng là công tử nhà Trương thị lang, nam nhân đó ở cửa kêu la: “Cha ta là Lễ bộ thị lang, tiện nô người dám can ta!? Nếu không tránh ra, xem ta sau này thành phò mã công chúa rồi thế nào thu thập người!”

Trời ạ! Trương Quý tron mắt một cái, cha người cũng họ Trương? Quả thực là vũ nhục họ “Trương” này! Lại còn vọng tưởng lên làm phò mã công chúa? Phi! Quả thực là nói chuyện viển vông! Cũng không nhìn lại xem dung mạo hãn thế nào! Ngay cả vị công tử Tuấn Thư đó còn tốt hơn hãn ngàn vạn lần! Phò mã? Phủ Hiền vương ta không có phò mã, chỉ có cô gia được gả tới!

Trương Quý phát tay, hai thị vệ canh giữ ở trước cửa vương phủ đi tới, mỗi người một bên, lôi Trương công tử đi.

“Các người làm cái gì thế! Tại sao các người có thể đối với ta như vậy!?” Về mặt Trương công tử hung ác, chân lại không tự chủ được run lên.

“Trương Quý, đây là thế nào?” Một giọng nói ôn hòa vang lên, Trương Quý vừa nghe, lập tức về mặt tươi cười, “Đệ Ngũ công tử, da.nlze.quy.do/nh ngài đã tới, chân nhân đã ở trong rừng trúc rồi, tiểu vương gia phân phó, chỉ cần ngài tới thì trực tiếp đi qua.”

Đệ Ngũ Long Quý đeo một cái hòm thuốc, một tay đỡ vị đại thẩm bị điên, nghi hoặc nhìn nam nhân gào thét bị bắt đi, Trương Quý thấy thế nói: “Những vị công tử này, tối hôm qua thấy được dung mạo của công chúa, sáng sớm hôm nay liền tới gõ cửa, cửa vương phủ chúng ta đều bị bọn họ gõ hư mất rồi!” Đang nói, lại một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa vương phủ, hai tay Trương Quý vừa vuốt, làm ra biểu cảm “xem đi”.

Phu xe trên xe ngựa lưu loát nhảy xuống, đi tới trước cửa, giọng điệu cao ngạo nói: “Đi! Thông báo cho công chúa của các người, nói hoàng tử Hí Triều quốc đến, để cho nàng ra nghênh tiếp!”

Trương Quý vừa nghe, ô! Hoàng tử? Chuyện này. Suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tuân thủ phân phó của chủ nhân, hãn cười xòa nói: “Vị huy nh đệ này, thật sự xin lỗi, chủ nhân nhà ta phân phó, hai ngày nay không tiếp khách.”

“Chát!” Một cái tát vang dội vang lên, phu xe giương cặp mắt phách lối lên mắng: “Phi! Cái gì mà không tiếp khách! Cậu nô tài! Người không nghe thấy ta mới vừa nói gì sao!? Chủ tử nhà ta là hoàng tử, tương lai chính là hoàng thượng Hí Triều quốc! Một công chúa nho nhỏ của các người, tương lai thấy chủ tử nhà ta còn phải hành lễ, giả bộ thanh cao gì chứ!”

Lời phu xe nhục nhã người khơi dậy sự bảo vệ trong lòng Trương Quý, hét lớn một tiếng rồi rít tiến lên tức giận mở miệng mắng phu xe, tiếng vang kinh động người trong vương phủ, bọn hạ nhân vừa thấy xảy ra tranh cãi, bậm báo quản gia, Tiễn bá vội vã báo lại với tiểu vương gia. Lúc này vương gia không ở trong phủ, phu nhân lại không quản chuyện, công chúa một mõi cả đêm đoán chừng còn chưa tỉnh lại, vào lúc này chỉ có tiểu vương gia có thể ra mặt!

Người bên trong xe ngựa, nghe tiếng huyên náo phía ngoài, vén rèm lên, vừa nhìn thấy phu xe của mình bị người phủ Hiền vương vây lại, một tia tức giận xông lên đầu, Mộ Dung Vũ tức giận nói: “Phủ Hiền vương này thật không có lễ phép! Chúng ta đến viếng thăm, bọn họ lại còn bao vây người của chúng ta lại, thật không để chúng ta vào ở trong mắt rồi!”

Trong mắt Tử Nguyệt Hi lóe lên tia tức giận, vén rèm lên đi xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi nghe quản gia hồi báo, Phượng Duy Tĩnh lập tức thi triển khinh công đi tới cửa, thấy ở cửa nhao nhao âm ỉ, không khỏi nhíu mày mà hỏi: “Lại vây ở một chỗ làm gì?”

“Tiểu vương gia!” Vừa thấy Phượng Duy Tĩnh tới, bọn thị vệ rồi rít đứng ra thỉnh an, lúc này, Tử Nguyệt Hi vừa lúc đi tới cửa, “A Nhất, xảy ra chuyện gì?”

Vừa thấy chủ nhân, phu xe được kêu là A Nhất lập tức đi tới, thêm mắm thêm muối nói: “Điện hạ, ta đi cầu kiến, nhưng không ngờ đây này hung ác lười biếng không muốn thông báo, nói công chúa không tiếp khách, Dieenndkan/leeequhydonnn ta nhất thời giận nói mấy câu, ai biết những người này mở miệng liền mắng, bọn họ chẳng những mắng ta, còn mắng điện hạ!”

“Người nói vậy! Không phải như vậy, rõ ràng chính người mở miệng chửi công chúa chúng ta, người lại bóp méo sự thật!” Trương Quý nhảy dựng lên nói, “Tiểu vương gia, người cần phải minh xét, người ở nơi này đều nghe rất rõ ràng!”

“Hừ! Các người là một phe, dĩ nhiên giúp mình nói chuyện!” A Nhất hừ lạnh nói.

“Người.”

“Được rồi, không nên ồn ào!” Phượng Duy Tĩnh cắt đứt hai người, tiến lên một bước chấp tay nói: “Hoàng tử, gia giáo không nghiêm, đã đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi!” Nói xong, nháy mắt với quản gia, lạnh lùng nói: “Quản gia, mang Lý Phúc đã đắc tội khách quý xuống đánh mười đại bản, nhốt ở phòng chứa củi ba ngày!”

Mọi người sững sờ, Lý Phúc? Không phải Lý Phúc vẫn còn ở phòng bếp sao!

Tiền bá hiểu ý nín cổ áo Trương Quý đi vào trong, mọi người chợt hiểu, hóa ra đây là “Lý Phúc”! Rồi rít lên lén lén cười, tiểu vương gia cũng thật biết đùa đấy, vẫn bao che như thế, xem ra chính mình thật sự đi theo chủ tử tốt!

Phượng Duy Tĩnh đưa mắt nhìn, thấy được Đệ Ngũ Long Quy đứng ở một bên, tiến lên một bước mỉm cười nói rằng: “Long Quy vào đi, sự phụ đang ở trong rừng trúc chờ các ngài!” Vừa nhìn về phía đại thẩm bên cạnh, dịu dàng nói: “Đại nương đi thông thả.”

Vị đại thẩm si ngốc ngờ ngạc đưa mắt đi qua Phượng Duy Tĩnh, nói: “Bảo bảo hẹn gặp lại.”

Một người ở bên cạnh nhìn thấy ba người, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy không thể tin, chấn kinh đến không thể nào nói được! (có chuyện gì xảy ra nhĩ???)

Đợi sau khi hai người vào phủ, Phượng Duy Tĩnh xoay người lại ôm quyền với Từ Nguyệt Hi nói: “Xin hỏi Từ hoàng tử tới là vì.”

“Bản điện hạ đến viếng thăm Phượng Trạch công chúa.” Từ Nguyệt Hi cũng không hồi lễ, cầm cây quạt trong tay phất qua phất lại, một bộ dáng tao nhã.

Phượng Duy Tĩnh đứng mực giờ tay ôm quyền lần nữa, xin lỗi nói: “Hôm qua sau khi gia tỷ về nhà liền phân phó, mấy ngày nay không tiếp khách. Mười ngày trước nàng vẫn bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, vì vậy cực kì mệt mỏi, tối hôm qua trở lại nhưc đầu ngũ gục, thật sự xin lỗi!”

Từ Nguyệt Hi là người có chút tài hoa, nhưng tâm tính cao ngạo đố kỵ, coi trọng sĩ diện, không chấp nhận được người khác nói với mình chữ “không”, giờ phút này ở trước mặt nhiều người như vậy Phượng Duy Tĩnh bác bỏ lời của mình, để cho hân nhất thời không xuống đài được, trong mắt lóe lên một tia giận.

“Tiểu vương gia, điện hạ nhà ta chính là khách quý của quý quốc, phủ Hiền vương các ngài lại ở chỗ này đối đãi khách quý sao!?” Mộ Dung Vũ vừa thấy Từ Nguyệt Hi cam chịu, lập tức lên tiếng chất vấn.

Phượng Duy Tĩnh nhìn Mộ Dung Vũ, thần nhiên nói: “Quốc cữu, mệnh lệnh này không chỉ là một mình gia tỷ hạ xuống, d,Odylq,d tối hôm qua sau khi gia tỷ nghỉ ngơi, trong cung liền truyền đến ý chỉ của hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy gia tỷ nghỉ ngơi, vì vậy kính xin hai vị tha lỗi!”

“Ngươi!”

“Ah, tất cả mọi người đều ở đây à?” Một giọng nói phong lưu truyền đến, một bóng dáng màu hồng bước về phía Từ Nguyệt Hi và Mộ Dung Vũ vái chào, “Hạ quan Hoa Ngọc Dung tham kiến hoàng tử, quốc cữu.”

“Sao Hoa đại nhân cũng tới?” Từ Nguyệt Hi liếc Hoa Ngọc Dung một cái, lạnh nhạt hỏi.

“Hạ quan đến viếng thăm” Hoa Ngọc Dung thấy hai người không muốn gặp mình, cũng thu hồi lễ.

Dọc theo con đường này, hai người hoàn toàn coi mình như không khí không để ý tới, nếu không phải nghĩ tới dựa vào quan hệ của hai người dẫn mình đến bữa tiệc, được nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu, hẳn đã sớm nghênh ngang rồi đi rồi! Đệ nhất tài tử hẳn từ trước đến giờ đều là cho người khác sắc mặt để nhìn, chưa từng xem qua sắc mặt của người khác? Ngay cả phụ hoàng của hắn, hoàng thượng Hí Triều quốc Từ Diệp cũng phải cho mình ba phần thể diện, vị hoàng tử này lại chen ép mình khắp nơi, Hoa Ngọc Dung đột nhiên cảm thấy, hắn chịu đủ rồi! Hôm nay coi như đã gặp được phụ vương của Phượng Tĩnh Xu còn lấy được công nhận của hắn, như vậy hắn còn cần kiêng kỵ hai người kia sao?

Nghĩ như vậy, Hoa Ngọc Dung cũng trở nên lạnh nhạt. Không phải hắn qua sông rút cầu, thật sự là hai người kia khiến hắn không thể nhịn được nữa!

Quả nhiên, vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung đến viếng thăm, sắc mặt của Từ Nguyệt Hi lập tức trầm xuống, cười nhạo nói: “Hoa đại nhân tới thật không đúng lúc, hôm nay công chúa không tiếp khách!”

Hoa Ngọc Dung không để ý tới Từ Nguyệt Hi giễu cợt, nhìn về phía Phượng Duy Tĩnh, Phượng Duy Tĩnh gật đầu, “Tĩnh nhi quá mệt mỏi.”

Hoa Ngọc Dung hiểu cười cười, nói: “Vậy ngày khác ta.”

“Mẫu thân ta ngược lại muốn gặp ngài một lần!” Phượng Duy Tĩnh cắt đứt lời Hoa Ngọc Dung, hài hước nói. Mấy ngày kia mẫu thân hầu ở trong hoàng cung, không thấy được Hoa Ngọc Dung, hôm qua trở lại nghe phụ thân nói đến, là hét muốn nhìn thử con rể đã ngàn dặm xa xôi chạy tới đuổi theo nữ nhi là có hình dáng gì, vì vậy hôm nay Phượng Duy Tĩnh vừa thấy được Hoa Ngọc Dung, liền làm chủ giữ lại hắn.

“A! Vương phi muốn gặp ta?” Hoa Ngọc Dung vừa nghe, mặt đỏ lên ba phần. Nhớ tới dáng vẻ vụng về mấy ngày trước khi nhìn thấy Hiền vương gia, có chút ngượng ngùng. Mặc dù cuối cùng Hiền vương gia rất là hài lòng về hắn, nhưng hắn vẫn còn cảm thấy lo lắng về hình tượng của mình ở trong lòng Hiền vương gia, chỉ sợ vương gia cảm thấy mình vụng về, hôm nay vương phi muốn gặp mình, nhất định phải biểu hiện tốt một chút! Hoa Ngọc Dung ở trong lòng cho mình động viên nói.

Hai người bên cạnh nghe lời Phượng Duy Tĩnh nói, kinh ngạc nhìn Hoa Ngọc Dung, “Hoa đại nhân, tại sao vương phi phải gặp ngài?” Ánh mắt Từ Nguyệt Hi bén nhọn nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, giọng điệu gây sự này lại khiến trong lòng Ngọc Dung dâng lên một tia chán ghét.

“Hạ quan may mắn được kết làm bằng hữu với công chúa ở trên đại hội võ lâm, vì vậy lần này đến viếng thăm, thuận tiện thỉnh an hai vị trưởng bối của công chúa.” Hoa Ngọc Dung nói.

“Hả? Hoa đại nhân và công chúa là bằng hữu?” Trong mắt Từ Nguyệt Hi xẹt qua một tia tính toán, “Vậy thì thật là tốt! Vậy thì mời Hoa đại nhân.”

Tiến cử cho chúng ta.

Một câu nói chưa nói xong, Phụng Duy Tĩnh khéo léo ngắt lời nói: “Ngọc Dung, vào đi, mẫu thân ở trong hoa viên đấy.”

Hoa Ngọc Dung cũng sẽ không cho Từ Nguyệt Hi cơ hội nói chuyện, ôm quyền với hai người nói: “Hạ quan cáo từ!” Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào cửa chính.

Từ Nguyệt Hi trong con giận dữ, ác độc nhìn bóng dáng màu hồng này, Hoa Ngọc Dung! Ở Hi Triều người tranh danh tiếng với ta ở khắp nơi, đến Long Phong người cũng muốn đối nghịch với ta, hừ, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Hừ lạnh một tiếng, Từ Nguyệt Hi cũng không nói lời nào, quay đầu rồi đi, Mộ Dung Vũ cũng qua loa nói đôi câu, đi theo.

Ở khúc quẹo trước cửa vương phủ, có hai bóng dáng đang đứng, thu hết một màn vừa rồi vào mắt, hai người nhìn nhau một cái, đi tới vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 93: Chương 12

Sau khi Phụng Duy Tĩnh phân phó thủ vệ chú ý trông chừng, vừa xoay người muốn đi vào, một âm thanh vang lên gọi hắn lại, “Tiểu vương gia xin dừng bước!”

Phụng Duy Tĩnh trầm nghĩ, công việc giữ cửa này thật đúng là mệt mỏi, mình mới đứng ở đây thời gian không tới một chén trà, đã tới ba nhóm người, cũng khổ cho Trương Quý, ừ, chờ lát nữa gọi Tiến bá cho hắn thêm bạc.

Trong lòng mặc dù không ngừng oán thán, Phụng Duy Tĩnh vẫn mang theo nụ cười xoay người lại.

Người tới một cao một thấp, một xanh lá một xám, một gầy yếu một cường tráng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Phụng Duy Tĩnh đưa mắt đặt ở trên người thiếu niên áo xanh, khách khí thăm hỏi: “Duy nhi bá kiến hoàng tử, xin hỏi hoàng tử gọi Duy Tĩnh lại là vì chuyện gì?”

Hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Tĩnh quan sát thiếu niên ở trước mắt, tuổi của hắn chỉ lớn hơn so với mình một tuổi, nhưng lại trưởng thành sớm, dựa theo tài liệu do thủ hạ truyền tới, vị tiểu vương gia này, ở trên thương trường là bá chủ một phương, so với ca ca của hắn, chỉ có hơn không kém, lại nói võ công của hắn, mặc dù chưa được thấy qua công phu của hắn trên đại hội võ lâm, nhưng vào cái ngày đoạt bảo ấy, ba mươi cao thủ dưới tay mình do thúc thúc khổ cực bồi dưỡng ra đều bị chém giết, như vậy có thể thấy được sự lợi hại của hắn. Nếu như không cần thiết, Long Ứng Tĩnh hi vọng không đối địch với hắn, nhưng mà, nếu như.

Nghĩ đến khả năng đó, hai mắt Long Ứng Tĩnh lại thêm một phần thâm trầm.

“Nghe nói Lục Miêu chân nhân chính là ân sư của Phụng Trạch công chúa, Ứng Tĩnh vẫn luôn sùng bái chân nhân, đêm qua vốn nghe nói chân nhân muốn tham dự tiệc, vốn muốn làm quen chân nhân, không biết làm sao lại quên mất chuyện này, hôm nay đến đây với Viêm tướng quân, thành tâm bái kiến.” Nói xong, Long Ứng Tĩnh bái lễ với Phụng Duy Tĩnh.

Lời này rất có bản lĩnh, vừa nói rõ ý đến là vì Lục Miêu, lại không để lại dấu vết nâng Phụng Tĩnh Xu một phen, ý tứ trong đó chính là tối hôm qua bữa tiệc quá mức xuất sắc, quên mất người hắn sùng bái, loại tán dương trong lúc vô tình này, làm cho người ta nghe rất thoải mái, so với việc cố ý ca ngợi còn có tác dụng hơn.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh mới đầu còn chưa đủ tin tưởng, sau khi nghe được ý trong đó, không nói hai lời để cho hai người vào phủ.

Vị trí rừng trúc ở phủ Hiền vương rất vắng vẻ, chính là nơi ở gần chỗ hốc cây mà năm đó Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh chơi đùa, dọc đường đi tới, rất là thanh tịnh và đẹp đẽ.

Lúc Phụng Duy Tĩnh đưa hai người tiến vào rừng trúc, đã có mấy người ngồi ở trong rừng trúc rồi.

Lục Miêu vẫn một thân áo xanh như cũ, mái tóc bạc trắng dùng một sợi dây xanh ngọc bích cột lên, mặt mày hồng hào không nhìn ra dấu vết năm tháng lưu lại, người vừa nhìn, còn tưởng rằng là một mỹ nam tử trung niên!

Giờ phút này hắn đang trầm ngâm chặn mạch cho vị đại nương si ngốc của Đệ Ngũ Long Quý, Đệ Ngũ Long Quý khẩn trương ngồi ở một bên quan sát học tập, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư cũng ngồi ở bàn đá bên kia, Tĩnh Ảnh chuyên chú nhìn, nghe ba người phát ra tiếng vang, ngẩng đầu liếc nhìn, lại cúi đầu, ngược lại Tuân Thư, thoát nhìn rất nhàm chán, một thân áo đỏ nổi bật lên má hồng da trắng của hắn, một đôi con ngươi nhìn trái, nhìn phải, khi thấy ba người Phụng Duy Tĩnh, liền nở nụ cười tươi rói, vội vàng chạy tới, kéo tay Phụng Duy Tĩnh nũng nịu nói, “Tĩnh ca ca, tỷ tỷ đâu? Sao Thư nhi không thấy tỷ tỷ?”

Phụng Duy Tĩnh cười xoa xoa hai gò má béo của Tuân Thư nói: “Tối hôm qua tỷ tỷ quá mệt mỏi, còn đang ngủ đây.”

“A! Tỷ tỷ lại muốn làm con heo nhỏ rồi hả?” Tuấn Thư tròn to cặp mắt, giật mình hỏi.

“Ha ha! Đúng vậy!” Phụng Duy Tĩnh cười lớn trả lời.

“Ừm!” Tuấn Thư hơi nhú mày, “Con heo nhỏ khó coi, vẫn là tỷ tỷ đẹp mắt một chút, không được, ta phải đi đánh thức tỷ tỷ, da.nlze.quydo/nh không để cho tỷ làm con heo nhỏ!” Tuấn Thư chạy vụt đi như một làn khói, Phụng Duy Tĩnh không kịp gọi hấn, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu.

Xoay người lại đến bên cạnh bàn đá, hơi thăm nhìn Tĩnh Ảnh một cái, Tĩnh Ảnh nhẹ nhàng gạt đầu, Phụng Duy Tĩnh làm một động tác chó lên tiếng, mời Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy ngồi xuống.

Sau một nén nhang, Lục Miểu buông tay nữ tử kia ra, Đệ Ngũ Long Quý vội vàng tiến lên trước hỏi: “Chân nhân, tình huống sao rồi?”

Lục Miểu vuốt vuốt râu trắng như tuyết, nhìn Đệ Ngũ Long Quý, nói: “Mười mấy năm qua đều là người chẩn bệnh cho nàng, tình huống của nàng thế nào người rõ nhất rồi, không phải sao?”

Đệ Ngũ Long Quý cứng lại, vội la lên: “Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Chân nhân, hai ngày trước người vẫn còn châm cứu chế thuốc cho nàng mà, sao hôm nay.”

“Hai ngày trước là ta đang nhìn tình trạng cụ thể của nàng, dù sao nghe thấy lời của người cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được thông tin ta muốn, hiện tại đã sáng tỏ, ta mới nói cho người biết, những phương pháp trị liệu mấy năm gần đây của người cũng không sai, vấn đề duy nhất là ở trên người nàng, là nàng phong tỏa ý thức của bản thân, không muốn tỉnh lại, vì vậy bất luận làm gì dùng thuốc hay dùng châm, cũng sẽ không hữu dụng, thuốc và kim châm chỉ có thể cứu trị phần ngọn, cũng không thể chạm đến gốc, muốn nàng thực sự tỉnh lại, chỉ có tìm được điểm mấu chốt khiến nàng phong bế bản thân, hiện tại những gì chúng ta làm đều vô dụng!” Lục Miểu cau mày nói.

“Vô dụng à. Chẳng lẽ tâm huyết mấy chục năm nay của ta và sự phụ cứ như vậy uổng phí? Ngay cả người ta cũng không trị khỏi, sau này còn dựa vào cái gì để chữa trị cho người trong thiên hạ đây?” Đệ Ngũ Long Quý xụ vai xuống, ủ rũ lầm bầm nói.

Nhìn bộ dáng Đệ Ngũ Long Quý như đưa đám, Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng không biết phải an ủi như nam tử tốt bụng cổ chấp này thế nào, chỉ có thể nhú mày lo lắng xuống.

Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy ở bên cạnh nhìn đáng vẻ mấy người rồi hai mặt nhìn nhau, cũng đều yên lặng không nói được lời nào.

Lục Miểu nhìn ba người, lạ nhìn nữ nhân kia, đột nhiên nói nói: “Có lẽ Xu nhi sẽ có biện pháp không chừng!”

Một câu nói giống như xé tan màn đêm nhìn thấy được ánh sáng, Đệ Ngũ Long Quý lập tức ngẩng đầu lên vẻ mặt mong đợi nhìn Lục Miểu, “Công chúa có biện pháp?” Tiếp đó sắc mặt lại âm ảm, “Chân nhân, người không cần an ủi ta, ta biết rõ người không đánh lòng nhìn ta khổ sở, ta biết rõ công chúa là đồ đệ của người, người là sư phụ cũng không có cách nào, công chúa còn có biện pháp gì được?”

“Cũng không phải, cũng không phải!” Lục Miểu gạt gù hả hê một hồi, nói: “Mặc dù Xu nhi là đồ đệ của ta, nhưng trên các phương diện nàng đã sớm là trò giỏi hơn thầy, đặc biệt là y thuật của nàng, ngay cả ta cũng theo không kịp.”

Mấy tiếng rút khí vang lên, Đệ Ngũ Long Quý, Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy không thể tin được tròn to hai mắt!

Trên đại lục Sở Ảnh, ngay cả Lục Miểu chân nhân có bản lĩnh cao nhất, y thuật cũng là tốt nhất, ba mươi mấy năm trước vẫn còn ngang hàng với Y Thánh, bây giờ qua nhiều năm như vậy, y thuật của hấn chắc chắn càng thêm thông thạo, một cao nhân như vậy, dám nói đồ đệ của mình, một nữ tử còn chưa cập kê, đã vượt xa hấn, lời này thật giống như đâm rỗng hang hổ, vốn không thể là thật!

Nhưng vì chữa bệnh cho đại thẩm, Đệ Ngũ Long Quý cũng không có kỵ gì nữa, trực tiếp hỏi: “Tiền bối nói thật? Y thuật của công chúa còn lợi hại hơn người sao?”

Lục Miểu không cam lòng gạt đầu, trong lòng vừa kiêu ngạo lại càng không cam lòng, kiêu ngạo là mình có mắt nhìn người, thu được một đồ đệ kỳ tài như vậy, không chỉ chuyện lạ kỳ của bản thân, ngay cả cái đầu cũng rất thông minh thần kỳ. Ban đầu hấn giao sách thuốc bí tịch cho nàng, nàng chỉ tốn một tháng thì lĩnh hội được tầng bảy tầng tám, sau đó liền đuổi hấn xuống núi dạy hai tên đồ đệ khác, đợi khi nàng xuống núi vào ngày sinh nhật của đồ đệ Duy nhi, hấn liền phát hiện nàng tiến bộ rất nhanh, cho đến mấy năm trước, thậm chí không cần hấn dạy, trực tiếp đuổi hấn xuống núi, rõ ràng Tuyệt Lãng sơn là địa bàn của mình, đến cuối cùng lại bị cái nha đầu kia đuổi, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Lục Miểu hấn cũng không cần bày ra nữa! Thật là dạy cho đệ tử dối chết sư phụ, Lục Miểu nghĩ đến, có chút không cam lòng, cũng chỉ có thể chấp nhận than thở, ai bảo hấn không có cách gì với nàng chứ?

“Người tìm cơ hội để Xu nhi xem thử, nói không chừng nàng có thể chữa được.” Lục Miểu chậm rãi nói.

“Nhưng, nếu như công chúa có thể trị hết, tại sao nàng không giúp ta chữa trị từ sớm chứ?” Đệ Ngũ Long Quý không hiểu hỏi.

“Khụ khụ! Có thể là, Xu nhi cảm thấy để cho sư phụ ta đây tới thì tốt hơn, dù sao ta vừa lúc muốn tham gia sinh nhật Hiền vương, huống chi, không phải người nói có di ngôn của sư phụ phải giao cho ta sao?” Lục Miểu vội vàng tìm cơ cho Phụng Duy Tĩnh Xu, thuận tiện dời đi sự chú ý của Đệ Ngũ Long Quý, thăm than một hồi, nghĩ thầm: cũng không thể để hấn biết nha đầu kia là lừa trị, huống chi thấy đáng vẻ nha đầu Nguyệt Phi hai ngày nay, rõ ràng hai người có quyết định muốn kéo người ta đến Hạnh Lâm đường, người này có giá trị, dĩ nhiên không thể để người ta chạy, hừ hừ, ý đồ của nha đầu

kia, lão đầu ta còn không biết sao!? Ừm, đừng việc này để lừa nàng lấy chút lợi đi? Muốn cái gì đây? Ừ, tối hôm qua món ăn rất ngon, hần còn chưa ăn đã ngien, còn có rượu không tồi, còn có. A! Đúng rồi, còn có một vật trọng yếu nhất, hắc hắc, hần cũng muốn bay một vòng trên bầu trời, tối hôm qua thấy phu thê Hiền vương bay lên trời, hần rất hâm mộ đó! Mặc dù có thể dùng khinh công để bay lên trời không, nhưng mà, vẫn là vật tối hôm qua thoải mái hơn, không lao lực, thời gian dừng lại cũng dài, ừ, hần nhất định phải để nha đầu cho hần ngồi lên một lần, không, hai lần, không, ách, dứt khoát đưa món đồ kia đưa cho hần, chú ý này không tệ.

Lục Miêu không nhìn người quanh mình, bắt đầu tiến vào giai đoạn mơ mộng kia. Cái tật xấu này của hần, kể từ thấy được đủ loại đồ vật kỳ cổ quái của Phụng Tịch Xu đã xuất hiện, vẫn không sửa được, khiến người xung quanh hần thờ dài không dứt.

Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh quá quen thuộc với cặp mắt tỏa sáng kia của Lục Miêu, hai người nhìn nhau một cái, dĩ nhiên liệgiuoon thờ dài một tiếng. Phụng Duy Tịch bắt đầu đi đi tới sau lưng Lục Miêu, lật bàn tay một cái, một tia sáng màu bạc mang theo sát khí thoáng qua, thẳng tắp đâm tới gáy Lục Miêu!

Cảm giác một hồi gió lạnh đánh tới, thân thể Lục Miêu theo bản năng nghiêng người tránh thoát, đồng thời phục hồi tinh thần lại, nhìn ngân châm trên tay Phụng Duy Tịch hét lên: “Tiểu tử nguoi, muốn mưu sát sư phụ à!”

Phụng Duy Tịch cười cười, nói: “Sư phụ, còn có khách kia!”

“Khách? Khách nào? Sao sư phụ nguoi phải đi ra ngoài gặp khách!?” Lục Miêu vẫn nhất quyết không tha, đưa ngón tay chỉ vào mình tròn to hai mắt kêu lên. “Nguoi được đẩy tiểu tử thúi, nguoi coi sư phụ nguoi là cái gì? Cô nương trong thanh lâu sao! Còn gặp khách! Hừ! Còn nữa, xem xem nguoi cầm trên tay là cái gì? Tú Hoa Châm? Một đại nam nhân như nguoi cầm Tú Hoa Châm làm gì? Thật là eo lá! Về sau ra cửa đừng nói là đồ đệ của Lục Miêu chân nhân ta, thật mất thể diện!”

Phụng Duy Tịch buồn cười nhìn bộ dáng Lục Miêu che mặt chếp miệng, vô tội nhìn ngân châm trong tay, châm này rõ ràng ở trên bàn, hơn nữa theo hần biết, hần là ngân châm của sư phụ mình? Hần làm sao lại nói là của mình? Ai! Đúng là không thể nói lý với nguoi được mà!

“Sư phụ, đừng náo loạn. “Phụng Duy Tịch dùng một giọng điệu dỗ đứa bé nói, “Hai vị này là hoàng tử Long Ứng Tịch và tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc, bọn họ ngưỡng mộ nguoi, ngăn dậm xa xôi tới đây để chiêm ngưỡng thánh nhan, nguoi nên chú ý hình tượng một chút đi!”

“Tiểu tử thúi sao không nói sớm!” Vừa nghe có nguoi hâm mộ tới bái kiến mình, Lục Miêu vừa thu tay lại, mặt nghiêm, khôi phục lại bộ dáng tiên phong đạo cốt kia, nhìn về phía hai vị khách bị hần từ đầu bỏ rơi, không để ý tới dáng vẻ hai người tròn mắt hốc mồm, rất giả dối nói: “Lão phu chính là Lục Miêu, xin hỏi hai vị là.”

Trời! Sư phụ, nguoi có thể đừng giả dối như vậy được không! Phụng Duy Tịch liếc mắt xem thường, trong lòng gào khóc nói, ngay cả Tịch Ảnh bên cạnh cũng âm thầm bước xa hai bước, rất muốn làm bộ lão đầu trước mặt này không phải là sư phụ của mình.

“Tại hạ Long Ứng Tịch, vị này là đại tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc ta, chúng ta kính ngưỡng chân nhân đã lâu, hôm nay vừa thấy, thật là tam sinh hữu hạnh!” Vẫn là Long Ứng Tịch phản ứng nhanh, sùng bái, dĩ nhiên ngưỡng mộ Lục Miêu đã lâu nên tán dương không dứt, làm cho lão đầu tóc trắng này cũng thấy phới phới trong lòng rồi.

“Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘ bản lĩnh ’ của sư phụ ta?” Một giọng nói hài hước truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 94: Chương 13

Mặt trời lên cao, Phụng Tịch Xu thỏa mãn mở hai mắt ra, ngáp một cái thật đã, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, có lẽ cũng hơn mười giờ rồi! Đã lâu rồi còn chưa được ngủ thư thái như vậy, vẫn là trong nhà tốt!

Ngón trỏ Phụng Tịch Xu vừa động, mấy cái bóng xanh vọt ra, Lục Linh Lung yên lặng xếp chắn, thay y phục, rửa mặt cho Phụng Tịch Xu, sau khi xong lại phân phó người làm đưa điểm tâm tới.

“Tiểu Nha, hôm nay trong phủ có chuyện gì không?” Phụng Tịch Xu vừa ăn vừa lười biếng hỏi nha đầu của mình.

Tỳ nữ được gọi là tiểu Nha tên là Miêu Nha, là nha đầu mấy năm trước lúc Giang Sở Nhi đi ra ngoài mua về, được an bài ở trong viện của Phụng Tịch Xu. Từ nhỏ Phụng Tịch Xu đã độc lập, không cần bất luận kẻ nào tới hầu hạ, vì vậy trong sân chỉ có tứ tỷ Phong Hoa Tuyết Nguyệt do nàng tự mình chọn lựa, ngay cả Duy nhi cũng cùng theo chăm sóc, hiện tại tứ tỷ đã lập gia đình, Giang Sở Nhi nghĩ tới sắp xếp cho nữ nhi thêm mấy nô tỳ tới hầu hạ, vì vậy thừa dịp Phụng Tịch Xu không ở nhà liền xếp nguoi vào, Phụng Tịch Xu trở lại cũng không tiện nói gì.

“Hồi công chúa, hôm nay trong phủ cửa chính cũng sắp bị mấy vị công tử đến viếng thăm đập phá rồi!” Về mặt tiểu Nha sùng bái nhìn công chúa, ra sức bảm báo nói, “Bọn họ đều nói muốn bái kiến công chúa, đều bị Trương Quý ca giữ cửa ngăn cản, ngay cả hoàng tử Hí Triều quốc vừa tới chơi cũng bị tiểu vương gia đuổi!”

“Hả?” Phụng Tinh Xu nhíu mày, “Đuổi cũng tốt, bớt việc.” Tiếp đó lại hỏi: “Vậy là không có người nào thành công bước vào cửa hả?”

Tiểu Nha lắc đầu, “Có hai vị công tử tiến vào, còn có vị hoàng tử và tướng quân Việt Sa quốc cũng tiến vào rồi.”

“Hả? Không phải nói không cho phép vào sao?”

“Muốn bãi phòng công chúa không được phép vào, còn lại vẫn có thể.” Tiểu Nha giải thích: “Bốn vị công tử này, có một người là Đế Ngũ công tử, mang theo vị đại thẩm ngọc đến tìm chân nhân xem bệnh, còn có một vị Hoa công tử, được phu nhân gọi đi, còn lại hai vị khác là đến chỗ rừng trúc, có thể là đi tìm chân nhân.”

“Họ Hoa? Được mẫu thân gọi đi? Người nào?” Phụng Tinh Xu sững sờ, không biết là ai có thể khiến mẫu thân triệu kiến.

“Không biết, nghe nói là người Hí Triều quốc, thích mặc một thân xiêm áo màu hồng, mấy ngày trước hắn đã tới rồi, lúc ấy là lão vương gia và tiểu vương gia gặp hắn.” Tiểu Nha nghe được tin tức bên ngoài nên cái gì cũng biết.

Hoa? Hí Triều quốc? Áo hồng?

Một bóng người hiện lên trong đầu Phụng Tinh Xu, không phải là hắn chứ? Hắn tới làm gì? Sao mẫu thân lại muốn gặp hắn?

Hai ba miếng đã dùng xong bữa sáng, sau khi phân phó nếu có người đến tìm, chỉ cần không có liên quan đến triều đình, rồi tới thông báo một tiếng, Phụng Tinh Xu liền đứng dậy đi tới viện của Giang Sở Nhi.

Dọc theo đường đi có mấy hạ nhân qua lại thấy Phụng Tinh Xu đều mang vẻ mặt sùng kính thình an, Phụng Tinh Xu cười đáp lại, cười đến mặt cũng cứng ngắc, mới đến được ngoài cửa phòng của Giang Sở Nhi. Vừa muốn gõ cửa, liền nghe được giọng nói từ bên trong truyền tới.

“Sao Hoa công tử lại phải như thế chứ?” Giọng Giang Sở Nhi dịu dàng tinh tế, nghe qua làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái.

“Ta cũng không biết, chỉ biết khi ta cách nàng rất gần, sẽ cảm thấy thật thỏa mãn, nhưng vừa rời khỏi nàng, càng xa lại càng nhớ nhung, càng nhớ lại càng đau lòng, “ Giọng nói khàn khàn mang theo vẻ khổ sở, “Vừa mới bắt đầu, ta còn không muốn thừa nhận, ta vẫn cảm thấy mình là một người phong lưu, không thể nào cứ bị buộc tâm lại như vậy, cho đến khi nàng rời đi, ta mới ngày ngày ngồi ở trong lương đình nàng đã từng ngồi, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng, nàng tuyệt đại phong hoa, da.nlze.quydo/nn những bài thơ nàng đã từng viết, ta đều sẽ xem lại, chỉ cần nghĩ tới ngày đó nàng mang theo Phụng Duy Tinh và Tuân Thư rời đi, mà ta chỉ có thể nóng ruột trừng mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi, ta liền sẽ cảm thấy đau lòng! Biều muội của ta nói cho ta biết, ta yêu nàng, ta không tin, nhưng mà nàng nói, bỏ lỡ, sẽ tiếc nuối cả đời, nếu ta không đuổi theo được, từ nay về sau, bên cạnh nàng sẽ không còn vị trí của ta, ngay cả cơ hội đứng nhìn nàng từ xa cũng không có, ta liền cảm thấy thế giới của ta gần như sụp đổ rồi!”

Thao thao bất tuyệt, người ở bên trong lại nói rất nhiều, Phụng Tinh Xu rừ mí mắt xuống, đứng lẳng lẳng ở ngoài cửa. Nàng chưa bao giờ biết rằng, chỉ chung đụng mấy ngày ngắn ngủi, thế nhưng lại khiến một người yêu một người khác, dùng tất cả tình cảm đến tận đây. Ba nam nhân bên người nàng, Duy nhi cùng nàng sống từ nhỏ bồi dưỡng ra được tình cảm, ngay cả Tinh Ảnh, cũng trải qua thời gian dài chung đụng, mới bị tình cảm sâu đậm của hắn làm cho động lòng, tiến tới đón nhận hắn, mà Tuân Thư, nhân nhi nho nhỏ, đáng yêu đó, mặc dù vừa bắt đầu chỉ thương tiếc hắn, sợ một nam tử ngây thơ như hắn sau này sẽ bị người khi dễ, sẽ ô nhiễm khối ngọc thô thuần khiết chưa được mài dũa này, mới có thể dưới tình hình kích động cầu thân với phu thê Tuân Nhữ Dương, mà bây giờ, trong lòng lại càng tràn đầy tình cảm với hắn, ở trong thế giới của hắn, cũng chỉ có Phụng Tinh Xu nàng.

Mặc dù nàng được có danh muốn mỹ nam khắp thiên hạ, thế nhưng cũng chỉ ngoài miệng nói thế thôi, dọc theo đoạn đường này, nàng thật sự chưa thấy thích người nào, hôm nay, lại bị nam nhân đuổi tới cửa nhà, ngay cả phụ mẫu cũng đã gặp, nam nhân như vậy, đột nhiên khiến Phụng Tinh Xu cảm thấy hoảng hốt, tim của nàng không ngừng đập phồng theo giọng nói ở bên trong kia, “Thích! Thích thích!”

Một cái tay đột nhiên khoác lên vai Phụng Tinh Xu, thân thể Phụng Tinh Xu nhảy bèn theo phản xạ xoay người đâm về phía sau, lúc nhìn thấy người tới, kinh hãi thu hồi nội lực, bàn tay cứng ngắc dừng ở bên cổ người tới, tay kia, chỉ kém một chút nữa, sẽ phải đâm rách cổ người tới!

Cả đời này của Phụng Vu Dục, đánh qua một trận, chịu thương đau, đi lên chiến trường, gặp phải qua sống chết, nhưng lại chưa có một lần cảm giác cái chết cách mình gần như vậy, nhìn tay nữ nhi dừng ở bên cổ bản thân, hơi thở lạnh lẽo dày tràn vào đáy lòng hắn, chỉ trong nháy mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đây chính là công phu của Lục Miếu sao? Bá đạo lợi hại như vậy, xem ra, mười năm này, quả thật không phí công nữ nhi rồi đi! Sau khi Phụng Vu Dục sợ hãi xong, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào. Nhìn về mặt nữ nhi ấy nấy, lắc đầu ý bảo không có gì. Tất cả đều xảy ra trong yên lặng, rồi lặng lẽ qua đi. Truyền tới bên tai chính là giọng nói dịu dàng của thê tử, an ủi trái tim của hắn.

“Người phải biết, bây giờ nàng đã có ba trọng phu.”

Phụng Vu Dục và Phụng Tinh Xu nhìn nhau, Phụng Tinh Xu nhíu mày, trong mắt tràn đầy hoài nghi: người đã sớm biết?

Phụng Vu Dục mỉm cười gật đầu: là phụ thân đã giúp con giám định!

Phụng Tinh Xu liếc mắt xem thường, giám định gì chứ? Bây giờ nói còn sớm mà! Nhận hắn đâu có đơn giản như mua một con mèo, con chó về đâu?

“Ta biết, ta cũng từng đấu tranh một hồi, nhưng chính ta không bỏ được! Nếu quả thật có lúc ta buông tay ra, ta nghĩ, đó chính là lúc tận cùng của đời người!” Âm thanh kiên định truyền đến, Phụng Vu Dục nhướng mày nhìn Phụng Tinh Xu: thế nào, không tệ chứ? Rất cố chấp đó!

Phượng Tình Xu lại trừng lớn mắt, Hoa Ngọc Dung chính là một quý phong lưu, tạm thời không nói đến hẳn có ý định gì với nàng, những lời tâm tình ngọt ngào này, nàng tin tưởng hẳn tuyệt đối tiện tay nghĩ tới, vì vậy, chỉ dựa vào miệng nói, nàng chỉ có thể tin tưởng ba phần, còn lại, phải nhờ vào biểu hiện của hẳn rồi, dù sao, không phải cứ đến một người là nàng phải thu một người, nói như vậy, hậu viện của nàng chẳng phải còn nhiều hơn hậu cung của hoàng thúc thúc rồi sao?

Bên trong truyền đến tiếng khóc thút thít của Giang Sở Nhi, vừa khóc vừa nói “thật đáng thương”, Phượng Tình Xu đột nhiên có loại ảo giác, nương của nàng sao lại giống như người bạn tốt Lưu Tiểu Đồng của nàng ở hiện đại khi xem những bộ phim tình cảm Đài Loan và Hàn Quốc vậy? Vừa nhìn chuyện tình yêu bị thảm của người khác vừa lau nước mắt nói “thật đáng thương”, đồ mồ hôi, chẳng lẽ mẫu thân có loại yêu thích này sao?

Khó nói, vẫn nên tranh thủ thời gian đẩy người xuất hiện, mẫu thân khóc, nhất định phụ thân muốn đi “an ủi” một phen.

Nghĩ tới, Phượng Tình Xu cố ý ho hai tiếng, đưa tay gõ cửa. Tiếng khóc bên trong lập tức ngừng lại, Giang Sở Nhi dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc hỏi: “Ai vậy?”

“Nương, hài nhi vội tới thỉnh an người.” Phượng Tình Xu lớn tiếng nói.

“Vào đi!”

Cửa vừa mở ra, Phượng Tình Xu không tự chủ dùng mắt tìm kiếm bóng dáng màu hồng này, nhìn thấy hẳn cũng đang ở đây nhìn mình, nhịp tim không khỏi lại tăng nhanh một chút.

Phượng Vu Dục đau lòng tiến lên ôm lấy Giang Sở Nhi hỏi này hỏi nọ, rồi mượn cớ đuổi hai người ra, tạo cơ hội cho con rẻ chuẩn của mình, mà chính hẳn cũng vội vàng tạo người, thân thiết với nương từ một phen.

Hai người bị đuổi ra ngoài im lặng đi, để Phượng Tình Xu dẫn tới rùng rúc.

Hoa Ngọc Dung đi theo sau lưng Phượng Tình Xu, nhìn bóng dáng cứng ngắc ở phía trước, lấy dũng khí hỏi: “Có phải nàng đã nghe thấy không?”

“Ách, nghe, nghe cái gì? Ta chưa nghe thấy gì cả!” Phượng Tình Xu dừng lại, ánh mắt nhìn loạn xạ, nhanh chóng trả lời.

“Ta biết nàng đã nghe!” Mặc dù không thấy được vẻ mặt Phượng Tình Xu, nhưng từ giọng điệu nói chuyện cũng biết nàng không bình thường, thường ngày Phượng Tình Xu nói chuyện luôn mang theo sự thờ ơ, nhưng lại có một loại tư thái bề nghệ rằng “tất cả đều ở trong tay”, thế nhưng lúc này nàng lại nói chuyện lại mang theo một chút lo âu, không được bình tĩnh giống như lúc bình thường. Hoa Ngọc Dung khẳng định, nàng nhất định đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hẳn và vương phi, về phần nghe được bao nhiêu hẳn không biết, nhưng hẳn dám khẳng định câu nói sau cùng nàng đã nghe được. Hoa Ngọc Dung có chút xấu hổ, nhưng lại có chút may mắn, nàng nghe thấy lời của mình, như vậy hẳn cũng không cần nghĩ làm cách gì để bày tỏ tình ý? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ mặt bình tĩnh lúc này của nàng, chắc hẳn cũng có cảm giác với hẳn chứ? Hẳn, vẫn còn có cơ hội chứ?

Nghĩ như vậy, lòng hẳn vốn có chút bất an giờ lại thêm một chút tự tin, hẳn đi đến trước mặt Phượng Tình Xu, chăm chú nhìn vào hai mắt của nàng, “Nàng biết rõ ràng tâm ý của ta, tại sao còn muốn giả bộ như không biết?”

Phượng Tình Xu bị Hoa Ngọc Dung nhìn chăm chăm, bỗng cảm thấy mình giống như không chỗ để trốn, chỉ có thể bị vây ở trong tầm mắt của hẳn, một luồng khí nóng dâng lên, nhất thời hai gò má nóng ran!

“Xu Xu, ta ngàn dặm xa xăm đuổi tới đây, vì có thể danh chính ngôn thuận nhìn thấy nàng, ta không tiếc trở lại Hí Triều quốc, tiến vào quan trường mà bản thân không muốn đặt chân vào kia, đón nhận lấy quan hàm mà bản thân ta đã khước từ, bồi theo hai người quyền quý mà ta không thích lên đường bốn ba đi tìm nàng, ta không dám ở trước mặt nàng khoe ta vì nàng mà chịu đựng nhiều thứ (ngươi đã sớm khoe xong rồi.), ta chỉ muốn cho nàng hiểu tâm ý của ta! Ta chỉ muốn nàng cho ta một câu trả lời rõ ràng! Chẳng lẽ ngay cả thừa nhận việc nàng đã biết ta thích nàng cũng không làm được sao? Cũng khó khăn như vậy sao? Hay là, nàng đã biết rồi, nhưng lại làm bộ như không biết, là vì cự tuyệt ta?” Hoa Ngọc Dung nhỏ nhẹ nói, mang theo thương tâm, nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, dung mạo của nàng khắc thật sâu vào đáy lòng hẳn, mỗi hành động cử chỉ của nàng càng thêm khắc vào trong xương tủy của hẳn! Hôm nay, hẳn mạo có thể đổi mặt với sự cự tuyệt của nàng? Làm sao sau này có thể vượt qua mỗi ngày mà không có nàng? Nếu như nàng cự tuyệt hẳn, hẳn phải làm thế nào đây?

Phượng Tình Xu cúi đầu, nàng không biết trả lời như thế nào. Có thể tin tưởng hẳn sao? Là một bằng hữu, một lam nhan tri kỷ, không thể nghi ngờ Hoa Ngọc Dung là người thân thiết nhất, bởi vì hẳn là người phong lưu, hiểu rõ tâm tư của nữ nhân nhất, chưa nói ra khỏi miệng, là hẳn có thể tính toán tâm tư của nữ nhân đến bảy tám phần; nhưng nếu như làm người yêu, tính phong lưu của hẳn lại làm cho người ta cảm thấy không an lòng, người phong lưu thường vô tình, nếu cảm giác mới mẻ trôi qua rồi, sẽ nhẵn tâm quay người đi, người như vậy, nàng không dám đánh cược, nàng không có nắm chắc.

Sau một lúc yên lặng, Hoa Ngọc Dung đau lòng cúi đầu, “Nàng chính là không muốn tiếp nhận ta.”

Nghe một câu nói nhẹ nhàng này, Phượng Tình Xu cảm thấy lòng mình đau giống như bị xé nát, ngẩng đầu nhìn người trước mắt bi thương, nàng biết mình không muốn cứ tổn thương hẳn như vậy!

Nàng bắt được tay Hoa Ngọc Dung, nói từng chữ từng câu: “Hoa Ngọc Dung, trước kia ngươi phong lưu, tự cho mình tài giỏi, đều nói người đa tình là vô tình nhất, vì vậy ta không tin lời của ngươi. Ta biết rõ dung mạo của ta rất động lòng người, dĩenddn lieqiudoon nhưng mà, sắc đẹp thì suy mà tình yêu thì mỏng manh, ngươi có thể nào bảo đảm đến lúc ta già đi, sẽ không xoay người bỏ lại ta? Duy nhi, Tình Ảnh, Thư nhi, ta đều có thể bảo đảm bọn họ sẽ cùng với ta đến cuối đời, nhưng còn ngươi, ta không nắm chắc.”

Nhìn Hoa Ngọc Dung vội vã muốn nói chuyện, Phụng Tịch Xu cắt đứt hẳn: “Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, nhưng, tất cả cũng chỉ do ngươi tiện miệng nói ra mà thôi, cái ta muốn chính là hành động thực tế, nếu như ngươi muốn chứng minh lòng của ngươi, thì hãy hành động cho ta xem, bên cạnh Phụng Tịch Xu ra, không giữ nam nhân chỉ biết khua môi múa mép! Nếu biểu hiện của ngươi có thể khiến ta cảm nhận được thành ý, như vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi thỏa mãn, nếu không, xin mời ngươi rời đi đi!”

Hoa Ngọc Dung vui mừng cầm tay Phụng Tịch Xu lên tiếng hỏi: “Ý của nàng là, ta có thể ở lại bên cạnh nàng rồi? Chỉ cần ta biểu hiện ra thành ý của mình, nàng sẽ tiếp nhận ta? Có phải ý này hay không? Phải hay không? Phải hay không?”

Nhìn tia sáng trong mắt Hoa Ngọc Dung, lòng Phụng Tịch Xu lập tức thoải mái hơn, nàng cười gật đầu một cái.

Hoa Ngọc Dung cười vui vẻ, hẳn thâm tình nhìn Phụng Tịch Xu, lời thề son sắt nói: “Ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy!”

Phụng Tịch Xu yên tâm, suy nghĩ tự nhiên cũng thoải mái hơn, đột nhiên nàng cảm thấy bản thân rất ngốc, tại sao lại có tư tưởng nản chí như vậy chứ? Nghĩ Phụng Tịch Xu nàng là ai chứ? Nếu như thu Hoa Ngọc Dung, chẳng lẽ còn sẽ để hẳn ra ngoài sao? Đừng nói nàng, ngay cả Duy nhi và Tĩnh Ảnh cũng sẽ không cho phép, huống chi, nghe nói người phong lưu một khi động chân tình, thì sẽ cố thủ một người, dài đằng đẳng, tạm thời cho hẳn một cơ hội, đối lấy một người si tình cũng không tệ, coi như về sau hẳn không cần nàng nữa, cùng lắm thì đá hẳn là được, dù sao nàng còn nhiều mỹ nam, không thiếu một người như hẳn! Lúc nào thì Phụng Tịch Xu cảm được mà buông cũng được lại vì chút động lòng mà sợ chứ? Quả thật không còn là chính mình rồi!

Phụng Tịch Xu ở trong lòng âm thầm phi nhỏ bản thân.

Một bóng dáng màu xanh chạy tới, là Văn Nhân Tĩnh Phong.

“Công chúa! Thì ra người ở nơi này!” Văn Nhân Tĩnh Phong xoa một chút mồ hôi trên trán.

“Thế nào?” Phụng Tịch Xu hỏi.

“Vừa rồi Thư nhi đi tìm người, kết quả người không có ở trong phòng, hẳn đang lục tung phủ tìm người đấy!”

Phụng Tịch Xu cười cười, bé cưng đáng yêu này, “Ngươi đi dẫn hẳn vào rừng trúc đi!”

“Được!” Văn Nhân Tĩnh Phong đồng ý, nhìn Hoa Ngọc Dung bên cạnh Phụng Tịch Xu, trên mặt hẳn nở nụ cười ngọt ngào rực rỡ, dường như đang kể gì đó, đáy mắt Văn Nhân Tĩnh Phong lóe qua một chút tinh quang, quay người đi.

Văn Nhân Tĩnh Phong mới vừa đi, một đứa nha hoàn lại tới, “Công chúa, ngoài cửa có ba nam một nữ, một nam nhân trong đó xưng là người quen cũ của tiểu thư, muốn bái phỏng công chúa.”

Người quen cũ? Phụng Tịch Xu chau chau mày, ba nam một nữ? Hình như nàng chưa bao giờ gặp qua tổ hợp như vậy? “Tên hẳn là gì?”

“Hỏi công chúa, người kia nói hẳn là Kim Bích Đạc.”

Thì ra là hẳn! Phụng Tịch Xu gật đầu, nói: “Mời hẳn đến rừng trúc đi!”

Nha hoàn được lệnh, quay người đi.

“Xu Xu” Hoa Ngọc Dung thấy người rời đi, lập tức cười hi hi sắp đến.

Xu Xu? Toàn thân Phụng Tịch Xu run lên, cảm thấy có chút tê dại. Tên này lưu manh, cợt nhả, nào còn bộ dáng đau lòng đến đứt gan xé ruột vừa rồi. Phụng Tịch Xu liếc mắt xem thường, “Làm chi?”

“Ha ha! Không có việc gì, chỉ là muốn gọi nàng.” Hoa Ngọc Dung cười khúc khích nói.

Nhảm chán! Phụng Tịch Xu lập tức xoay người đi về phía rừng trúc.

Chờ lúc Hoa Ngọc Dung tỉnh hồn lại, cũng chỉ thấy bóng lưng Phụng Tịch Xu đã đi xa, tâm hoảng hốt, lớn tiếng kêu lên: “Xu Xu! Nàng đợi ta với!” Nhanh chân vội vàng đuổi theo, d0dylq.d mới vừa đuổi kịp tới rừng trúc, liền nghe được giọng điệu Phụng Tịch Xu hài hước vang lên: “Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘bản lĩnh’ của sư phụ ta?”

Hoa Ngọc Dung đi tới trước vừa thấy, ô! Có rất nhiều người quen cũ!

Lúc này, sau lưng cũng vang lên hai tiếng:

“Công chúa, Kim công tử tới.”

“Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, cháu tới thật đúng lúc!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 95: Chương 14

“Công chúa, Kim công tử tới.”

“Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, người tới thật đúng lúc!”

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn về phía lối vào rừng trúc, chỉ thấy ở đó có sáu người đang đứng, tư thái khác nhau.

Dẫn đầu là Phụng Vu Dực mang theo vẻ mặt tươi cười, bên cạnh hắn là Phụng Hàm Tiểu mặc một bộ áo tím, lúc này hắn đang nở nụ cười nhìn người trong rừng trúc, bên cạnh Phụng Hàm Tiểu chính là Kim Bích Đặc vẫn luôn lấp lánh kim quang, bên cạnh hắn lại có một bóng dáng nhu nhược, xem ra chính là vị biểu muội theo hắn mà đến! Phía sau hai người đứng hai gã sai vặt, y phục hai người cầu kỳ, chia ra lấy tơ vàng sợi bạc thêu hoa trên áo bào, cũng chỉ có Kim gia xa xỉ như vậy, một bộ y phục của gã sai vặt cũng gần bằng chi tiêu một năm rưỡi của người bình thường rồi.

“Phụ vương.” Phụng Tĩnh Xu đi lên phía trước, lúc có người ngoài ở đây, Phụng Tĩnh Xu vẫn xưng Phụng Vu Dực là phụ vương.

“Tham kiến Vương gia.” Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

“Ha ha! Đều đứng lên đi! Mọi người không cần giữ lễ tiết.” Phụng Vu Dực cười ha hả đi tới, làm lễ với Long Ứng Tĩnh, rồi ngồi ở trên ghế đá.

Hạ nhân lạnh lợi đã sớm bung ghế ra, không đến nỗi khiến khách không có chỗ ngồi.

“Kim công tử, từ biệt ở Đông Bình, hôm nay gặp mặt, đã lâu không thấy!” Đầu tiên Phụng Tĩnh Xu chào hỏi Kim Bích Đặc.

“Đâu có! Kim mỗ đây vẫn luôn nhớ mong công chúa sâu đậm!” Kim Bích Đặc cười trả lời, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt.

“Ha ha ha! Có thể để cho Kim công tử nhớ, lại là vinh hạnh của Tĩnh Xu đây!” Phụng Tĩnh Xu cười đáp, ngược lại nhìn về phía nữ tử ở một bên, “Chắc hẳn vị này chính là mỹ nhân nổi tiếng Hí Triều quốc Tịch Thẩm Nhụy Tịch cô nương đi!”

Tịch Thẩm Nhụy cũng không ngại ngừng, thoài mái tiến lên thì lễ, nói: “Tiểu nữ từ chính là Tịch Thẩm Nhụy, danh mỹ nhân không dám nhận, ở trước mặt công chúa, còn ai dám tự xưng mỹ nhân chứ!”

“Ha ha! Tịch cô nương quá khen.” Phụng Tĩnh Xu cười cười, mời hai người nhập tọa, lại nhìn Phụng Hàm Tiểu, “Hàm Tiểu đường ca, hôm nay huynh tới là vì có chuyện gì vậy?”

“Không có việc chẳng lẽ không thể tới xem một chút?” Phụng Hàm Tiểu trừng hai mắt, cổ làm vẻ tức giận.

“Đâu có, đâu có!” Phụng Tĩnh Xu nghịch ngợm cười một tiếng, “Chỉ là đường ca rời nhà lâu như vậy, thật vất vả mới trở về hoàng cung, chẳng lẽ Thực phi nương nương không giữ huynh lại?” Tiểu Thực phi là thân mẫu của Phụng Hàm Tiểu, là một nữ nhân dịu dàng trầm tĩnh, ở trong hậu cung cũng không tranh thủ tình cảm, rất được yêu thích Phụng Nhâm Ngao.

“Ha ha! Trở lại mấy ngày nay, chuyện gì cần làm cũng đã, ta còn có chính sự khác phải làm!” Phụng Hàm Tiểu cười đùa nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Huynh có thật nhiều chính sự đó!” Phụng Tĩnh Xu nhún nhún mũi, vẻ mặt chính là “huynh cứ ba hoa đi”. Quay đầu, nhìn về phía hai người Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy bên cạnh, “Hoàng tử điện hạ, là ngọn gió nào thổi ngài tới vậy?” Nói xong, vẫn không quên hải hước nhìn Lục Miểu một cái, mới vừa rồi Long Ứng Tĩnh nói câu kia khiến nàng ghi nhớ ở trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Lục Miểu giống như đang nói, lão già, người được đẩy, thế mà lại người hâm mộ đuổi tới đây này!

Lục Miểu theo bản năng ưỡn thẳng ngực, nâng cằm, vẻ mặt hờ hững ánh mắt trả lời: sự phụ người là người bình thường sao? Nhớ năm đó, sự phụ người phong quang vô hạn, hào hùng vạn trượng, bao nhiêu hiệp nữ thiên kim coi ta như người tình trong mộng, không phải ta không lấy. Này này! Cái ánh mắt kia của người là sao!?

Phụng Tĩnh Xu khinh thường liếc mắt quay đầu.

Mấy nam nhân bên cạnh vẫn nhìn Phụng Tĩnh Xu chăm chú, đều lộ ra nụ cười thoài mái, quả nhiên, ở bên cạnh của nàng, mới là chuyện hạnh phúc nhất.

“Công chúa đa lễ, đã sớm nghe nói công chúa chính là đệ tử của chân nhân, Ứng Tĩnh vô cùng hâm mộ, hôm nay được nhìn thấy hai vị, thật sự chuyển đi này quả nhiên không tệ!” Long Ứng Tĩnh nở nụ cười, “Nếu công chúa không ngại, cứ gọi ta là Ứng Tĩnh đi!”

Hả? Trong mắt Phụng Tĩnh Xu lóe lên vẻ nghi hoặc, lúc nào thì nhị hoàng tử Việt Sa quốc này lại trở nên hữu lễ như vậy? Nghe nói hắn tuổi còn nhỏ, lại điều ngoa tùy hứng, quanh năm suốt tháng chạy ra ngoài cung, ai cũng không quản được, ngay cả Hoàng đế Long Doanh Việt Sa quốc cũng hết cách với hắn. Vị hoàng tử này luôn luôn mất cao hơn đầu, từ trước đến giờ đều chẳng thèm ngó tới những thiên kim tiểu thư trong nước kia, sao lần này khi đến Lộng Phong quốc lại biến thành cừ non ngoan ngoãn rồi? Chẳng lẽ là do phong thủy? Khí hậu ở Việt Sa quốc quá nóng khiến con người ta trở nên nóng

này, tới đây nhiệt độ hạ xuống liền ôn hòa?

“Công chúa? Chẳng lẽ công chúa không muốn sao!” Một giọng nói không vui kéo Phụng Tĩnh Xu hồi hồn, vì để tránh cho vị hoàng tử điều ngoa này phát giận, vội vàng nói: “Đầu có! Tĩnh Xu chỉ cảm thấy ngoài ý muốn thôi! Nếu hoàng tử nói như vậy, Tĩnh Xu liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Vậy ta gọi nàng là Tĩnh Tĩnh có được không?” Long Ứng Tĩnh lập tức nở nụ cười tươi rói, được dâng chân lên dâng đầu, lập tức đưa ra yêu cầu này.

“Ách, nhưng.” Người còn nhỏ hơn ta một tuổi đó.

Phụng Tĩnh Xu còn chưa nói hết, Long Ứng Tĩnh đã lập tức kêu “Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh”.

Việc thế này, đám người bên cạnh nhìn đều hiểu, Long Ứng Tĩnh này, đầu phải vì Lục Miểu mà đến, hoàn toàn là vì Phụng Tĩnh Xu mà tới đây!

Lúc này, Viêm Vũ Thụy vẫn đứng ở sau lưng Long Ứng Tĩnh liền nói chuyện: “Dọc đường, Viêm mỗ nghe nhân sĩ vô lâm Xuyên Vân quốc tranh nhau thảo luận trước đây không lâu trên đại hội vô lâm công chúa xuất thủ bắt phạm, da.nlze.quydo/nn cả đời này của Viêm mỗ kính nể nhất là người có võ công cao cường, còn muốn lãnh giáo với công chúa một phen!”

Vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy nhắc tới đại hội vô lâm, cặp mắt Long Ứng Tĩnh lập tức chăm chú nhìn chằm chằm Phụng Tĩnh Xu, không bỏ sót một chút biểu hiện nào trên mặt nàng, chỉ sợ nàng nhớ tới điều gì, nhưng mà, trên mặt Phụng Tĩnh Xu không hề có chút khác thường, điều này khiến Long Ứng Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nàng hẳn không nhớ rõ rồi? Lúc ấy tình huống hỗn loạn như vậy, cộng thêm hấn cũng lấy vải che mặt, nàng hẳn sẽ không nhận ra hấn. Long Ứng Tĩnh rũ mắt, mặc kệ nói thế nào, hiện tại chỉ có nàng luyện cùng một bộ sách võ công với hấn.

Phụng Tĩnh Xu nhìn vẻ mặt nam nhân thành thật trước mắt, vị đại tướng quân ba mươi ba tuổi này, cả đời chinh chiến, luyện thành tính tình nghiêm túc của hấn, lưng ngay thẳng, làn da nâu răn rồi, vóc người tam giác bền chắc, toàn thân cao thấp cân xứng ra hương vị nam nhân nồng đậm, một loại sức quyến rũ của phái nam, nam nhân hoàn mỹ hấp dẫn như vậy tuyệt đối làm cho người ta trào máu. Phụng Tĩnh Xu còn chưa gặp qua loại nam nhân này, vì vậy không khỏi chăm chú nhìn thêm. Cho đến khi bên cạnh vang lên mấy tiếng tiếng ho khan không lớn không nhỏ, Phụng Tĩnh Xu mới hơi đỏ mặt thu hồi ánh mắt, nói: “Nếu tướng quân đã mời, vậy thì xin tướng quân chỉ giáo nhiều hơn rồi!”

“Được! Công chúa xin mời!” Viêm Vũ Thụy nói xong, phi thân vọt ra ngoài, Phụng Tĩnh Xu thấy thế cũng lập tức thi triển khinh công bay ra theo, hai người lập tức khoa tay múa chân trong rừng trúc.

Mấy người bên cạnh bàn đá nhìn hai người lẩn lộn, suy nghĩ không đồng nhất.

Hoa Ngọc Dung nhìn Viêm Vũ Thụy một thân xám bạc này, nhìn lại mình một chút, giơ cánh tay lên ngắt thịt trên cánh tay, tự lẩm bẩm: “Thì ra nàng thích loại nam nhân này?”

Phụng Duy Tĩnh và Phụng Vu Dực nhìn bộ dáng Hoa Ngọc Dung khổ não, buồn cười lắc đầu, Phụng Duy Tĩnh vỗ vỗ bả vai Hoa Ngọc Dung, ý vị sâu xa nói: “Nàng chỉ ưa thích nam nhân có tính cách, người cũng rất có tính cách! Đừng vì lựa ý hùa theo nàng mà thay đổi bản thân, tính hướng như thế nàng không thích thấy đâu.”

Về mặt Phụng Hàm Tiểu phúc tạp nhìn hai người trong rừng, lại nhìn Phụng Duy Tĩnh và Hoa Ngọc Dung, trong lòng rất không bình tĩnh.

Còn Kim Bích Đặc không nhìn ra về gì chỉ cười cười, Tịch Thẩm Nhụy bên cạnh nhìn bóng dáng hoa lệ kia của Phụng Tĩnh Xu, trong mắt đều là sùng bái, hai gã sai vặt phía sau bọn họ, về mặt tiểu Kim tử trông rất hưng phấn, nhìn hai người phía trước, liên tục trầm trồ khen ngợi, mà tiểu Ngân tử cũng chặc bên cạnh lại chăm chú nhìn cao thủ so chiêu, về mặt nghiêm túc.

Long Ứng Tĩnh khẩn trương nhìn hai người khoa tay múa chân phía trước, cặp mắt mê muội tựa như chăm chú nhìn từng chiêu thức của Phụng Tĩnh Xu, càng xem, dñienddñ lieqiudoon trong lòng càng không bình tĩnh, quá nhiều, quá nhiều! Rất nhiều chiêu thức đều tương tự như trong quyền bí tịch mà hấn học, hấn dám khẳng định, coi như nàng không phải tiểu thư kia, ít nhất cũng sẽ có thiên ty vạn lữ liên hệ với nàng!

Long Ứng Tĩnh kiềm chế tâm tình khẩn trương, giống như lơ đãng hỏi: “Chân nhân, ta thấy chiêu thức võ công này của Tĩnh Tĩnh võ đường như chưa bao giờ gặp qua!”

“Hả? Người cũng đã nhìn ra?” Lục Miểu nhìn Long Ứng Tĩnh.

“Đúng vậy! Đầu nói chân nhân có võ công cái thế, chính là thế ngoại cao nhân, gần đây lại thấy được võ công của Tĩnh Tĩnh, quả nhiên bắt phạm, ngay cả đồ đệ cũng lợi hại như vậy, chắc hẳn cao nhân càng khiến văn bối theo không kịp rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 96: Chương 14(tiếp):

Lục Miếu lắc đầu, thân nhiên nói: “Mặc dù ta truyền thụ võ công cho Xu nhi, nhưng cũng không dạy cho nàng loại công phu này, đây là chính tự nàng suy nghĩ ra, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa không địch lại.”

“Cái gì, là do Tinh Tinh tự nghĩ ra?” Về mặt Long Ứng Tinh kinh ngạc nhìn Lục Miếu, trái tim trong lòng đã sớm đập “thình thịch”.

“Đúng vậy!” Lục Miếu tự hào nói: “Là tự nàng sáng tạo ra, thật đúng là trò giỏi hơn thầy!”

Tự nghĩ ra. Thì không phải là người khác dạy đúng không? Long Ứng Tinh cảm giác bản thân càng lúc càng đến gần chân tướng đó, người mình truy tìm nhiều năm dần dần kéo gần khoảng cách lại với mình, còn kém một lớp mỏng nữa, là có thể thấy được kết quả rồi.

“Vây chân nhân là thế ngoại cao nhân, nơi ẩn cư chắc hẳn cũng là thế ngoại tiên cảnh chứ?” Long Ứng Tinh có chút cấp bách hỏi.

“Ha ha! Phật viết, không thể nói, không thể nói!” Lục Miếu nhìn về cấp bách của Long Ứng Tinh, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang.

“A. Chân nhân hiểu lắm, vẫn bởi không phải muốn thăm dò nơi ngài ẩn cư, chỉ là tò mò Tinh Tinh có bản lĩnh cao cường như vậy là luyện thành ở nơi nào mà thôi, ngài cũng biết, người học võ đều có thói hư tật xấu này.” Long Ứng Tinh cho Lục Miếu một vẻ mặt “ngài biết mà”.

“Ha ha, nhưng mà cũng chỉ là một ngọn núi bình thường thôi.” Lục Miếu bắt đầu đã ra động tác Thái Cực.

Long Ứng Tinh thấy vừa rồi bản thân nóng lòng đã để Lục Miếu nổi lên lòng cảnh giác, tiếp tục hỏi vòng vèo nữa cũng không hỏi được gì, vì vậy cũng liền thu liễm lại, tránh lại gây ác cảm.

Phượng Vũ Dực thân nhiên ở một bên nhìn Phượng Tinh Xu và Viêm Vũ Thụy bay tới bay lui, bên tai nghe cuộc đối thoại giữa Lục Miếu và Long Ứng Tinh, trong lòng cũng có tính toán của mình. Nhìn bộ dạng Long Ứng Tinh, hình như là có ý với Xu nhi, nếu Xu nhi cũng có ý đó, thì việc vui sắp thành, hai người kết hợp nhất định có thể xúc tiến mối quan hệ bang giao giữa Long Phong và Việt Sa quốc, tin tưởng hoàng huynh cũng sẽ tán thành việc hôn sự này? Chỉ là. Hoàng thất Việt Sa quốc có thể sẽ không tiếp nhận quan niệm hôn nhân của Xu nhi. Nếu Xu nhi không có ý gì với Long Ứng Tinh, cũng dễ làm hơn nhiều.

Ánh mắt Phượng Vũ Dực chuyển tới trên người nam tử áo lam bên cạnh Lục Miếu, vị đó chính là đồ đệ Y Thánh đồ đệ chứ? Nghe nói đến phủ chữa bệnh cho một nữ nhân, ngược lại hôm nay hẳn mới nhìn thấy người trẻ tuổi này, vừa thấy, thật đúng là không tệ, ừ, khí chất cũng tốt, nếu sánh đôi với Xu nhi, cũng là một đôi trai tài gái sắc, huống chi, hẳn còn có một thân y thuật, đối với Xu nhi mà nói là quá tốt rồi, ừ, trong đám tướng công của Xu nhi còn thiếu một người có y thuật, nếu có vị truyền nhân của Y Thánh, sau này nếu bị sốt gió rét gì, cũng dễ dàng hơn, không cần dùng tiền.

Kể từ khi đón nhận ý niệm tìm nhiều hôn phu cho nữ nhi, Phượng Vũ Dực liền bắt đầu dùng ánh mắt lóe sáng quét nhìn những thanh niên tài tử xung quanh, tìm kiếm người có thể “gả” cho Phượng Tinh Xu, ai thế nào ra sao, còn đối với những người lần này đều vui không dứt.

Phượng Vũ Dực dùng ánh mắt nhìn con rể xem xét Đệ Ngũ Long Quý, bộ dạng nhìn càng cảm thấy hài lòng, khiến Đệ Ngũ Long Quý không khỏi rét lạnh nửa ngày.

Nhìn hồi lâu, Phượng Vũ Dực rút cuộc dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn về phía nữ nhân đi cùng Đệ Ngũ Long Quý, vị thẩm ngọc đó. Đột nhiên, Phượng Vũ Dực hơi nhíu mày, trong lòng thoáng qua vẻ nghi hoặc. Nữ nhân này. sao lại quen vậy? Nhưng mà, trong ký ức của hắn, dường như chưa từng thấy qua nữ nhân này. Kỳ lạ, rốt cuộc giống ai đây.

Còn đang nghi hoặc, ló vào rừng trúc truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Tuấn Thư, “Tỷ tỷ! Hóa ra tỷ ở nơi này! Thư nhi tìm tỷ vất vả lắm đó! Da.nlze.quy.do/mn Tỷ lại đang bay ở trên trời à?” Một bóng dáng màu đỏ từ ló vào chạy đi vào, sau lưng đi theo một bóng dáng màu xanh.

Nghe thấy giọng nói, hai người đang đấu đồng thời ngừng lại, phi thân tới đây.

“Thư nhi, cực khổ cho đệ!” Phượng Tinh Xu thở nhẹ nhéo mũi Tuấn Thư cười nói.

Viêm Vũ Thụy đi theo phi thân tới thở gấp như trâu, từng giọt từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, toàn thân càng thêm nhiệt huyết sôi trào, cặp mắt bắn ra tia sáng, gương mặt không thể tin. Không thể nào! Một tiểu nữ oa mười mấy tuổi lại để hắn dùng sức tám phần công lực cũng không thắng được, hơn nữa hắn thở mạnh lợi hại như vậy, nàng cũng chỉ là hơi rối loạn hơi thở! Viêm Vũ Thụy hẳn chinh chiến cả đời, hào hùng vạn trượng, cho tới bây giờ liền khát vọng có thể đấu với cường giả, hiện tại thua trong tay tiểu nữ nhân này, khiến hắn nhất thời không thể tiếp nhận!

“Chúng ta lại tới một lần!” Vào lúc này, ngay cả nói chuyện hắn cũng quên dùng kính ngữ, vừa đi tới liền trực tiếp yêu cầu nói.

Nhưng Phượng Tinh Xu vốn không quan tâm hắn, cười yếu ớt lắc đầu, xoay người tiếp tục cười đùa với Tuấn Thư.

“Oa! Công chúa, người rất lợi hại đó!” Lúc này, Tịch Thâm Nhụy tươi cười đứng lên, đi tới Phượng bên cạnh Tinh Xu, dùng ánh mắt mang theo khát vọng nhìn Phượng Tinh Xu nói: “Từ nhỏ Thâm Nhụy đã sùng bái hiệp nữ, đáng tiếc yêu cầu trong nhà nghiêm khắc, không cho Thâm Nhụy động võ dùng đao thương, khiến Thâm Nhụy rất tiếc nuối.”

Phượng Tinh Xu nhìn nữ tử trước mắt lộ ra phong độ trí thức, tuổi của nàng hẳn cũng lớn hơn mình hai ba tuổi nhỉ? Nhưng cũng bởi vì hai người sinh trưởng trong hoàn cảnh gia đình bất đồng mà tạo cho hai người tính cách khác nhau, ở trong xã hội phong kiến này, là nàng có vận khí tốt mới có thể rời nhà vạn dặm, du dương giang hồ, tùy tính làm việc, còn tiểu thư khuê các như nàng, đừng nói tiêu dao giang hồ, ngay cả tứ hợp viện nhỏ nhỏ kia, chỉ sợ cũng không thể bước chân ra ngoài. Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc nàng.

Từ trong mắt của nàng, Phụng Tịch Xu thấy được khát vọng thật sâu, nghĩ lại, chuyện này, chắc cũng không khó chứ?

Vì vậy cười nói: “Tịch tỷ tỷ lo gì không thể tập võ chứ? Chỗ của muội có một bộ công phu tự chế, đơn giản dễ học, đánh đấm cũng rất nho nhã, nếu tỷ tỷ cảm thấy hứng thú, muội liền dạy tỷ hai chiêu xem thế nào?”

Một tiếng “Tịch tỷ tỷ”, kéo gần khoảng cách giữa hai nữ nhân. Nghe thấy Phụng Tịch Xu muốn dạy công phu cho nàng, Tịch Thẩm Nhụy sững đến phát rồ, vội vàng lôi kéo tay Phụng Tịch Xu luôn miệng nói: “Cảm thấy hứng thú, cảm thấy hứng thú! Muội muội tốt, muội nhanh dạy tỷ đi!” Cũng không ngại ngừng, trực tiếp kêu “muội muội” luôn.

“Được!” Phụng Tịch Xu đảo mắt, nhìn về phía Tuân Thư, ngoắc ngoắc tay với hắn, “Thư nhi, tới đây, tỷ tỷ dạy đệ đánh quyền!”

Lập tức, ba người đánh nhau ở trong rừng trúc.

“Ta dạy cho các người một bộ công phu tên là Thái Cực, có câu nói là ‘Vô Cực phân Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi phân Tam Tài, Tam Tài hiển Tứ Tượng, Tứ Tượng diễn bát quái’”

Về mặt mọi người hứng thú nhìn ba người Phụng Tịch Xu, nghe khẩu quyết trong miệng Phụng Tịch Xu, đều cảm thấy bộ công phu này chăm rì rì, tuyệt không giống như võ công, nhưng mà, thấy Phụng Tịch Xu nói tỉ mỉ như vậy, sẽ ở trong đầu diễn luyện vài chiêu, lại càng ngày càng phát hiện bộ công phu này bác đại tinh thâm, không khỏi chuyên tâm nghe. Trong đó, Long Ứng Tịch nghe nghiêm túc nhất, trong bụng cũng càng ngày càng kích động.

Qua nhiều năm như vậy, năm đó hắn và ca ca tu luyện theo bí tịch võ công mà Hoàng Vũ Tịch lưu lại, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng trong đó có vài chỗ vẫn không nghĩ ra, vì vậy cho tới bây giờ, võ công cũng không có tiến triển, nhưng hôm nay nghe Phụng Tịch Xu giảng giải một phen, mặc dù là căn bản nhất, lại làm hắn có cảm giác hiểu ra, trong lòng càng cảm thấy, vị Phụng Trạch công chúa này, chính là Hoàng Vũ Tịch năm đó!

Nói nói, Phụng Tịch Xu đột nhiên nở nụ cười, nói với mọi người đang cảm thấy nghi ngờ: “Thật ra thì Thái Cực này vô cùng, vô cùng dễ hiểu, nói tới mấy phần đầu, chúng ta có thể tưởng tượng một cảnh tượng rất đơn giản, lại thú vị.” Nói xong, hai chân bước qua, giơ tay lên vừa niệm: “Một dưa hấu, cắt thành hai nửa, một nửa cho ngươi, một nửa cho ta ——” Đợi lúc nàng đọc xong, Tuân Thư đã cười ngã xuống đất rồi, mọi người cũng đều không nhịn cười nổi.

Lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Xu nhi, các người đang làm gì vậy? Tới đây ăn điểm tâm đi.”

Chỉ thấy Giang Sở Nhi đi ở phía trước, bưng một bàn bánh ngọt, sau lưng là mấy nữ tỳ, một đường đi tới. Tất cả mọi người nhích lại gần ngồi xong, Giang Sở Nhi mang theo nụ cười nhẹ nhàng đặt mâm bánh ngọt trên tay trên bàn, nói: “Đây là phù dung túy hoa cao mà phòng bếp mới vừa làm —— a! ! !”

“Loảng xoảng ——!” Cái mâm lập tức từ rớt xuống từ trên tay Giang Sở Nhi.

“Sở Nhi! Sao vậy! ?” Phụng Vu Dực vội vàng đứng dậy ôm lấy Giang Sở Nhi mặt trắng bệch.

Chỉ thấy toàn thân Giang Sở Nhi lạnh cả người, run rẩy duỗi ngón tay ra chỉ nữ nhân ngồi đối diện——”Tịch. Tịch tỷ tỷ. !”

Phụng Vu Dực theo tay Giang Sở Nhi nhìn qua, trong đầu nhất thời cũng đã hiện lên một tia sáng —— hắn nhớ tới ra rồi, hắn quả thật đã gặp qua nữ nhân kia, nàng chính là người làm mai cho hai người năm đó, sau lại trở thành hoàng hậu Hí Triều quốc—— Lục Tịch La! (chợt có suy đoán rằng Phụng Duy Tịch là hoàng tử Hí Triều quốc!)

te]

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 97: Chương 15

Phụng Vu Dực không hồ là vương gia đã gặp qua nhiều gió to sóng lớn, mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ nhưng chỉ trong nháy mắt, trực giác biết chuyện này không nên để lộ ra.

Hoàng hậu nước khác vốn đã chết đi, tại sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là bộ dáng si ngốc này?

Lúc này, Phụng Vu Dực âm thầm nắm tay Giang Sở Nhi, sau đó buông tay nàng ra, dáng vẻ kích động đi lên phía trước, giống như bùng tình hiểu ra nói: “Tịch tỷ? Thì ra là thật sự là Tịch tỷ!” Nhìn về mặt mọi người xung quanh đầy nghi hoặc, hắn quay đầu nói với Phụng Tịch Xu: “Xu nhi, con không nhớ sao? Đây chính là nữ mẫu của con đó! Năm đó còn cứu con một mạng !”

Phụng Tịch Xu không biết phụ vương muốn làm cái quỷ gì, nhưng cũng kịp thời phối hợp nói: “Thì ra là nữ mẫu!” Sau đó lên bước trước thân thiết bắt

được tay Lục Tinh La nói: “Trời ơi! Thật sự là người? Năm đó gặp phải cướp, là nhũ mẫu xả thân cứu giúp, Xu nhi còn tưởng rằng người đã.” Nói xong, giọng nói đã kèm theo chút nghẹn ngào.

“Cướp. cướp.” Trong mắt Lục Tinh La lóe lên một tia hoảng hốt, sau đó hét lớn: “Cướp tới. Cướp tới. Bảo bảo, bảo bảo!”

“Tình tỷ tỷ!” Nhìn vẻ sợ hãi trên mặt Lục Tinh La, Giang Sở Nhi rút cuộc không nhịn được là chã roi lệ, tiến lên một bước ôm lấy Lục Tinh La.

Lục Tinh La giống như chộp được cây cỏ cứu mạng, gắt gao kéo y phục Giang Sở Nhi con mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm lạnh lùng nói: “Muội muội! Mau! Mau đưa bảo bảo mang đi, mau!”

Phượng Vũ Dực thấy Lục Tinh La khác thường, vội vàng mời người tại chỗ đi, ngay cả Tuần Thư cũng bị Văn Nhân Tinh Phong mang đi, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại mấy người. Lục Tinh La vẫn còn điên cuồng kêu lên: “Bảo bảo! Mang bảo bảo đi! Không. Không! Ngươi muốn làm gì?” Phượng Tinh Xu thấy thế, dieendaanleequydom khoát tay, điểm huyết ngù của nàng, Lục Tinh La nhất thời giống như con rối gỗ bị cắt đứt sợi tơ điều khiển, gục xuống. Phượng Tinh Xu để Tinh Ảnh dẫn nàng đến trong phòng nghỉ ngơi, sau đó xoay người hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Giang Sở Nhi gục ở trong lòng Phượng Vũ Dực khóc suốt mướt, Phượng Vũ Dực vừa đưa tay vỗ lưng Giang Sở Nhi, rồi chậm rãi nhìn mọi người có mặt ở đây, nhỏ giọng nói: “Nữ nhân này, là ân nhân năm đó để cho ta và Sở Nhi kết duyên phu thê, sau này nàng lại có một thân phận, đó chính là —— hoàng hậu Hí Triều quốc Lục Tinh La!”

Một câu nói, khiến mấy người ở đây đều trừng lớn mắt, đầu vang lên mấy tiếng ong ong, chưa tỉnh hồn lại.

“Lục Tinh La? Người nói nàng là hoàng hậu nương nương đã qua đời của nước ta!” Hoa Ngọc Dung không có bị mời ra ngoài lúc này cũng bị tin tức này dọa cho quỳnh lên. “Nhưng không phải nói hoàng hậu nương nương đã.”

“Đây cũng là điều chúng ta nghĩ mãi không ra.” Phượng Vũ Dực cau mày nói.

“Có thể. nghĩ sai rồi hay không?” Đệ Ngũ Long Quỷ chần chờ hỏi.

“Không thể nào! Ta sẽ không nhận lầm! Coi như Tình tỷ tỷ thay đổi dáng vẻ, ta cũng sẽ nhận ra nàng!” Giang Sở Nhi đứng lên từ trong lòng Phượng Vũ Dực lớn tiếng phản bác.

“Nương, người đừng kích động, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi. Long Quỷ, ngươi nói năm đó lúc ngươi lên núi hái thuốc gặp phải vị thẩm ngọc.”

“Thẩm ngọc gì chứ! Nàng là ân nhân của chúng ta, là hoàng hậu Hí Triều quốc! Không phải là thẩm ngọc!” Giang Sở Nhi vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu miêu tả, lập tức khề nói một tiếng, hoàn toàn không có bộ dáng thương yêu thương ngày, n thì hiểu rõ ngay cả nữ nhi mình cưng chiều nhất cũng không được phép vũ nhục Lục Tinh La, có thể thấy được địa vị của Lục Tinh La ở trong lòng quan trọng bao nhiêu.

“Được! Được! Nương, con sai rồi.” Phượng Tinh Xu thấy mẫu thân phát uy, cũng đành phải vội vàng nói xin lỗi, mẫu thân khó có được một lần phát cáu, vẫn là hiền dịu tốt hơn. Phượng Tinh Xu tiếp tục hỏi: “Long Quỷ, ngươi nói năm đó lúc ngươi lên núi hái thuốc gặp phải. Ách, Tinh di, vậy ngươi gặp phải nàng ở ngọn núi nào? Lúc ấy nàng đang ở tình trạng gì?”

Đệ Ngũ Long Quỷ cẩn thận hồi tưởng lại nói: “Ta đi núi Vân Hải hái thuốc, lúc ấy mới vừa có một trận mưa lớn rơi xuống, chờ đến lúc tạnh ta đi về dọc theo con đường nhỏ ngày thường dưới núi phát hiện si. Ách, đại nương, khi đó y phục trên người nàng rách mướp, vốn không nhìn ra dáng vẻ, hơn nữa nhìn giống như là bị mưa to cọ rửa rất lâu, trên người đều là vết đao, dưới. hạ thể cũng máu chảy không ngừng, lúc ấy ta cũng cho là không cứu được nữa, dưới tình huống này, sớm nên bởi vì mất máu quá nhiều mà.” Bây giờ Đệ Ngũ Long Quỷ nhớ lại tình huống lúc đó mà vẫn cảm thấy nhip tim đập không ngừng, khi đó, nếu xử lý không tốt, sợ rằng đại nương kia sẽ rời nhân thế ngay chứ?

“May nhờ lúc ấy tìm được một sơn động ẩn núp, trên người ta lại có được thảo tốt mới vừa được hái, khó khăn lắm mới kéo lại đại nương về từ quỷ môn quan, sau lại nghĩ biện pháp dẫn nàng trở về phòng trúc của sư phụ, để sư phụ cứu nàng, nhưng mà, bởi vì nàng bị thương quá nặng, mới vừa sinh sản xong liền gặp được chuyện như vậy, hơn nữa ngâm nước mưa lâu như vậy, khí lạnh thấm vào cơ thể, vì vậy bệnh căn không dứt, chỉ cần thời tiết hơi lạnh một chút, sẽ đau đớn không chịu nổi, hơn nữa, sau này chỉ sợ cũng. không thể sinh dục được nữa.” Qua nhiều năm như vậy, Đệ Ngũ Long Quỷ và sư phụ của hắn vẫn dốc sức trị lành cho Lục Tinh La, mặc dù cố hết sức điều dưỡng thân thể cho nàng, nhưng vẫn không có cách nào khôi phục hoàn toàn, cộng thêm chứng ngọc của nàng, vì vậy cũng khiến sư phụ của Đệ Ngũ Long Quỷ có việc tích trữ trong lòng, cuối cùng cũng tiếc nuôi mà chết. Bây giờ nói, Đệ Ngũ Long Quỷ nói cũng là về mặt chán nản, vì Lục Tinh La, là sư phụ, cũng vì bản thân.

Giang Sở Nhi bên cạnh đã sớm khóc đến thờ không ra hơi lúc Đệ Ngũ Long Quỷ kể lại, dứt quãng nói: “Núi Vân Hải, không sai, năm đó Tình tỷ tỷ chính là xảy ra chuyện ở nơi đó! Lúc ấy nàng đang muốn đi dâng hương ở Vân Hải tự, kết quả bị một nhóm sơn tặc không rõ lai lịch làm. Nàng nhất định chính là Tình tỷ tỷ!” Nàng nhớ tới mái tóc đen mượt của Lục Tinh La mà nàng hâm mộ, chưa bao lâu, đã dính vài đóm trắng nhỏ, cặp mắt như nước mùa thu kia, cũng biến thành vẩn đục như mắt cá chết, làn da trắng mịn màng như tuyết cũng trở nên khô quắt khô queo như bị rút đi đường khí, gương mặt đẹp khuyh thành khuyh quốc năm đó bị năm tháng và ốm đau cho hành hạ chỉ còn lại một bộ thân xác khô héo! (mình đang có suy đoán hoàng tử Hí Triều quốc bây giờ mới là con ruột bà Huyền phi, Mộ Dung Huyền, chính bà ta bày ra vụ cướp trộm long tráo phụng để con trai mình và mình được độc sủng, còn hoàng tử thật là ai chưa rõ, mình đoán là Phượng Duy Tinh, tất cả chỉ là suy đoán thôi, cùng chờ xem diễn biến thế nào nhé!)

“Phải nói là, lúc Tinh di dâng hương xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau đó rơi xuống núi, lại bị ngộ nhận là đã chết?” Phượng Tinh Xu hỏi, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng cụ thể là cái gì, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được.

“Đứng!” Giang Sở Nhi gật đầu.

“A! Nói như vậy, nếu hoàng hậu nương nương biết con mình còn sống, nếu nàng nhìn thấy được hoàng tử, hẳn nàng sẽ tốt hơn?” Ánh mắt Hoa Ngọc Dung sáng lên, vui vẻ đề nghị.

“Đây cũng là một biện pháp không tệ.” Lục Miểu gật đầu, nữ nhân này, mở miệng ngậm miệng đều là “bảo bảo”, nếu có thể để cho nàng nhìn đến đứa bé của bản thân, có thể hay không đột nhiên tốt hơn?

“Vậy các ngươi còn chờ cái gì, nhanh đi đi!” Lúc này, Giang Sở Nhi hoàn toàn không có tính tình ôn hòa thường ngày, lo lắng không ngừng thúc giục.

“Nương, chờ một chút!” Phụng Tịch Xu lên tiếng ngăn cản, “Chúng ta tùy tiện chạy đi như vậy, nhất định sẽ bị hoài nghi.”

“Vậy. Vậy làm sao bây giờ?” Giang Sở Nhi nhất thời không có chủ ý.

“Nếu không như vậy đi, chúng ta trước xác định rõ quan hệ giữa Tịch di và Nguyệt Hi hoàng tử, sau đó sẽ để cho bọn họ quen biết nhau, dinendian.loqid]on đến lúc đó cũng có thể cho hoàng thượng Hi Triều một kinh hi rồi, không phải sao?” Phụng Tịch Xu nghĩ kế nói.

“Vậy. Vậy cũng tốt!” Về mặt đại sự, Giang Sở Nhi đều luôn luôn nghe Phụng Vu Dực, hiện tại lại thêm một người—— nữ nhi bảo bối Phụng Tịch Xu của nàng.

“Muốn xác định quan hệ biện pháp tốt nhất chính là nhỏ máu nghiệm thân, ngày mai chúng ta đi tìm hoàng tử đi!” Hoa Ngọc Dung vui mừng nói.

Nhỏ máu nghiệm thân? Phụng Tịch Xu cau mày, cái đó vốn không có căn cứ khoa học, rất nhiều loại máu cũng có thể tan vào nhau, muốn thật sự biết quan hệ chính xác của hai người, chỉ có thể áp dụng phương pháp giám định DNA, thông qua các chính xác nhất để nghiệm chứng. Xem ra, chỉ có dùng biện pháp này. Chủ ý xác định, hai bóng dáng màu đen nhanh chóng lóe ra từ Thẩm Xu Văn, bay về hai phương hướng.

“Hoàng thúc, lần này xem ra, Tiểu Tịch ắt phải đi theo con một lần nữa rồi.” Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh đột nhiên nói.

“Ừ, không sai!” Phụng Vu Dực gật đầu, “Ít nhất phải bảo đảm an toàn giao Tịch tử vào trong tay Tử Diệp.”

“Các người đang nói cái gì?” Phụng Tịch Xu nhìn hai nam nhân đánh đố, không hiểu hỏi.

“Ta không phải đã nói với muội, có chính sự phải làm sao?” Phụng Hàm Tiểu thu hồi cây quạt gỗ đầu Phụng Tịch Xu, “Phụ hoàng giao nhiệm vụ cho ta, hai tháng sau Hi Triều quốc cử hành nghi thức sắc phong thái tử, dfinendn lieqiudoon bởi vì hoàng huynh đang bế quan tiếp nhận huấn luyện, vì vậy phụ hoàng đề cho ta đi trước, “Nói xong, còn rất xấu bụng nhìn về phía Phụng Tịch Xu, cười gian nói: “Phụ hoàng nói rồi, có thể chọn mấy người nữa cùng đi, còn ám hiệu cho ta, muội là ứng cử viên đáng tin cậy nhất đây.”

“Cái gì?” Phụng Tịch Xu sững sờ, không thể nào, nàng mới về nhà không bao lâu, lại phải đi? Ánh mắt hỏi thăm bay tới chỗ Phụng Vu Dực, Phụng Vu Dực quay mặt đi, gật đầu. Lại nhìn Giang Sở, nếu như vừa bắt đầu nói chuyện này, Giang Sở Nhi vạn vạn không muốn, nhưng xảy ra chuyện của Lục Tịch La, vì vậy Giang Sở Nhi cũng liền nước mắt lưng tròng nhìn Phụng Tịch Xu, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 98: Chương 16

Mặc dù trong lòng Phụng Tịch Xu dấy lên nghi vấn lớn, nhưng vào giờ phút này, nàng hiểu, tin tức này còn chưa thích hợp để mọi người biết, nếu không, nhất định sẽ nhắc lên một phen sóng to gió lớn.

Xem ra, chuyện này có điểm kỳ lạ, rốt cuộc là hoàng tử thật hoàng hậu giả. Hay là hoàng hậu thật hoàng tử giả?

Năm đó gặp chuyện không may, hình như là, đứa bé của Huyền phi bị giết, mà Huyền phi ôm đứa bé của Lục Tịch La trốn thoát. Nếu như chuyện không phải như vậy.

A! Thú vị rồi đây, bây giờ, có thể chứng minh thân phận thật sự của vị thẩm ngọc này, chỉ có một người. Đó chính là trưởng công chúa Hi Triều quốc Tử Mộng Cơ.

Xem ra, về công về tư, chuyến đi lần này đến Hi Triều quốc, nàng nhất định phải đi.

Đang suy nghĩ, giọng của Lục Miểu truyền tới: “Nha đầu, ngươi xem si. Ách, bệnh của hoàng hậu nương nương, ngươi có thể nắm chắc điều trị thật tốt sao?”

Phụng Tịch Xu phục hồi thần lại, nhìn về phía Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý bên cạnh với vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Trị liệu sao. Nếu như có thể chữa khỏi cho nàng, có lẽ chuyện cũng sẽ không phức tạp như thế chứ?

Suy nghĩ trong chốc lát, Phụng Tịch Xu gật đầu, “Ta thử xem.” Mặc dù nói thử, nhưng Phụng Tịch Xu vừa ra tay, tin tưởng trong thiên hạ không có bệnh nào nàng không biết.

Lục Miêu vừa nghe Phụng Tịch Xu đồng ý, cặp mắt sáng lên nhìn Phụng Tịch Xu: “Vây, nha đầu, ngươi định dùng biện pháp gì để chữa trị đây?”

Phụng Tịch Xu liếc Lục Miêu, lão đầu này, chỉ thích tham gia náo nhiệt, chút tâm tư kia nàng lại không biết sao? Còn không phải muốn xem xem nàng có cách gì mới mẻ! Cũng sắp thành tiểu tán tiên rồi, còn già như vậy mà vẫn không đứng đắn!

Vào lúc này, Phụng Tịch Xu cũng đau lòng viên tiên đan đó, đây chính là một trong những gia bảo của Thái Thượng Lão Quân đó! Ăn vào có thể đi tiêu trừ khí bẩn trên thân người phạm, kéo dài tuổi thọ dưỡng nhan, nếu tu luyện, còn bỏ đi xương cốt người phạm, đợi một thời gian nữa là có thể tu tiên đắc đạo! Cứ như vậy cho Lục Miêu, thật tiện nghi cho hân!

“Không vội chữa trị, trước hết để Tịch đi được điều trị tốt đã, không phải chúng ta còn phải cùng nhau lên đường sao, dọc đường sẽ từ từ trị liệu! Tính toán thời gian, không nhanh không chậm, đại khái đến lúc tới thủ đô Hí Triều quốc là được rồi.” Phụng Tịch Xu kéo dài nói cần có thời gian trị liệu, sau đó nói với phu thê Phụng Vu Dực: “Chuyện này chúng ta trước đừng nói ra ngoài, ai cũng không được nói, các người cũng biết tình trạng bây giờ của Tịch đi, bộ dạng này của nàng, bây giờ lại không ứng phó được với những chuyện cung đình kia, chẳng bằng chúng ta chữa khỏi cho nàng rồi lại nói tiếp.”

Phụng Vu Dực thấy Phụng Tịch Xu nói rất có lý, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Phụng Tịch Xu chuyển sang nói với Phụng Hàm Tiểu: “Vây ngày mai chúng ta sẽ lên đường, dọc đường chậm rãi đi, huynh trước trở về hoàng cung nói cho hoàng thúc thúc một tiếng đi!”

Nói tới hoàng thượng, Phụng Hàm Tiểu đột nhiên nghĩ tới việc phụ hoàng giao phó, vì vậy hỏi Phụng Tịch Xu muốn mấy đồ vật lúc ở yến hội, Phụng Tịch Xu tức giận nói: “Được rồi, được rồi! Muội đã sớm phái người đưa tất cả cho hoàng thúc thúc rồi, bao gồm cả cái khí cầu đó! Chỉ là, không có muội đi cùng, tuyệt đối không thể tự tiện sử dụng, để tránh có gì ngoài ý muốn!”

Phụng Hàm Tiểu đến câu trả lời chắc chắn, cũng không ở lâu, lập tức đứng dậy hồi cung bẩm báo.

Phụng Tịch Xu lại nói với Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi chuyện cầu hôn, hai người liền cùng Hoa Ngọc Dung rời khỏi rừng trúc, Lục Miêu đã sớm lôi kéo Đế Ngũ Long Quý đi xem Lục Tĩnh La, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại hai người Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tĩnh.

Phụng Tịch Xu thở ra một hơi, ngã vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh xoay người, ôm Phụng Tịch Xu đi tới nơi tràn đầy kỷ niệm tuổi thơ của hai người —— hóc cây.

Chỉ là, tuổi đã lớn, hai người cũng không còn nhỏ như năm đó, lúc ấy thoạt nhìn hóc cây vẫn còn rất lớn, lúc này đã không chứa nổi hai người. Phụng Duy Tĩnh phi thân, ngồi ở phía trên cành cây khô.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ là yên lặng lắng nghe chim hót đầu mùa hè, hưởng thụ một khắc yên tĩnh này.

Thật lâu sau, Phụng Tịch Xu mới thở dài một tiếng, ngón tay ngọc trắng nõn chạm vào dung nhan của Phụng Duy Tĩnh, cúi đầu hỏi: “Duy nhi, trách tỷ tỷ sao? Không có cầu hôn với đệ.” (vì lúc trước mình nghĩ hai người đã thay đổi quan hệ nên đổi xưng hô ta-chàng, giờ mới thấy vẫn xưng hô tỷ-đệ nên giờ không xưng chàng nữa, nhưng mình nghĩ Duy Tĩnh sẽ không xưng đệ mà là xưng ta-nàng nhé!)

Phụng Duy Tĩnh khẽ mỉm cười, trong ý cười nhiều thêm một chút thân thiện: “Tịch nhi nói đùa, Duy nhi là đứa bé do Tịch nhi nhặt về, nàng phải cầu hôn với ai đây?”

“Ai.” Phụng Tịch Xu yếu say đắm nhìn quét qua gương mặt của Phụng Duy Tĩnh, thương tiếc nói: “Tỷ chỉ sợ, sợ đệ thấy Thư nhi. trong lòng không dễ chịu.”

“Nào có.” Phụng Duy Tĩnh lắc đầu, “Thư nhi không thể tốt hơn so với Duy nhi được, mặc dù hân có phụ mẫu cung chiều hân thương hân, nhưng đáng về đó.” Nói xong, Phụng Duy Tĩnh đột nhiên nghĩ tới ngày đó Tuân Thư khác thường, mi tâm nhăn lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Nhìn thấu Phụng Duy Tĩnh khác thường, Phụng Tịch Xu vùng dậy hỏi: “Thế nào?”

Phụng Duy Tĩnh kể chuyện ngày đó cho Phụng Tịch Xu nghe, Phụng Tịch Xu nghe xong cũng là bộ dáng không hiểu, suy nghĩ nói: “Thường ngày Thư nhi đều là bộ dáng khéo léo, làm sao sẽ.”

Phụng Duy Tĩnh nhìn đáng vẻ Phụng Tịch Xu nghĩ mãi không xong, cũng không đành lòng để nàng tổn hao tinh lực vào chuyện này, khuyên nhủ: “Ta nghĩ hân là không sao đi? Cho dù Thư nhi có khác thường, cũng không biểu hiện gì với chúng ta, nhưng ta thấy, hân thật tâm thích nàng, thích nàng sẽ vì nàng suy nghĩ, sẽ không làm gì xấu với chúng ta, mấy ngày nay nàng đã quá mệt nhọc, vào lúc này, đừng có suy nghĩ nhiều, về sau chúng ta lại tìm cơ hội thăm dò là được.”

Phụng Tịch Xu nghe lời Phụng Duy Tĩnh nói, dừng lại suy tư, lại lười biếng nhào vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh, thoải mái nheo mắt lại.

“Tên thợ săn người, cũng sắp thành nhũ mẫu rồi!” Giọng nói đùa cợt phun ra từ trong môi mỏng, mang theo giễu cợt.

“Ha ha! Vì đạt được mục đích, làm bảo mẫu thì tính là gì?” Giọng mềm mại nhẹ nhàng, Văn Nhân Tĩnh Phong liêu lĩnh nằm ở trên giường, tư thái mê người, vẻ mặt quyến rũ. “Thế nào, hôm nay tới tìm ta, chỉ là vì nói câu này?” Cặp mắt phượng trần đầy vô hạn hấp dẫn, liếc về phía nam tử mặc áo vàng bên cạnh bàn trà.

“Đừng có chọc ta.” Vẻ mặt Kim Bích Đạc bình tĩnh ngửi trà thơm trên tay.

“A! Lúc nào thì Kim Bích Đạc cũng học uống trà vậy? Văn nhũ như thế, sẽ không phải là giả bộ chứ?” Văn Nhân Tĩnh Phong cười nhạo nói.

Kim Bích Đạc liếc Văn Nhân Tĩnh Phong, trong mắt là một tia cười nhạo, “Chỉ sợ người uống trà văn nhũ mới ầu đi!” Nói xong, ánh mắt chợt dịu dàng về mặt trần đầy ý cười khẽ nhấp trà trong tay.

Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không so đo với hắn, trực tiếp nói: “Có chuyện gì mau nói đi.” Xong rồi còn phải chạy về!

Kim Bích Đạc cũng thả chén trà xuống, nghiêm trang nói: “Lần săn thú này từ bỏ, không cần tiếp tục nữa.”

“Hà? Người muốn buông tha?” Văn Nhân Tĩnh Phong giật mình hỏi, sau đó cười ha ha, “Không ngờ lại có lúc người cũng buông tha con mồi? Thật sự hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi! Xem ra, vị công chúa này quả thật có sức quyến rũ vô biên! Thế nào, thích người ta?”

“Chú ý lời nói của người đi!” Kim Bích Đạc trầm giọng nói, chợt chuyển giọng nói, giễu cợt đáp lại: “Ta có thích hay không không quan trọng, đi@en*dyan(lee^qu.donn) chỉ là, tên thợ săn người, có phải cũng yêu con mồi xinh đẹp của mình rồi hay không? Nếu không tại sao lại chậm chạp không động thủ?”

“Ha ha! Quả thật so với trước kia càng cảm thấy hứng thú hơn!” Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không tránh, hào phóng thừa nhận nói: “Nàng là nữ nhân đầu tiên khiến ta không có cách nào thì triển sức quyến rũ, mỗi lần đến trước mặt nàng, cảm giác bị nàng ăn rất gắt gao, cũng không biết nàng là vô tình hay có tình đấy!”

Ánh mắt Kim Bích Đạc phức tạp nhìn Văn Nhân Tĩnh Phong, “Người thật sự thích nàng? Người đừng quên, bên Hí Triều.”

“Ta tự có tính toán! Không nhọc người đa tâm, chuyện bên kia ta sớm muộn sẽ đi giải quyết, chỉ là. Ta muốn trước đó phải săn nữ nhân này vào tay.” Văn Nhân Tĩnh Phong chậm rãi nói ra.

“Săn!? Không phải ta đã hủy bỏ sao?” Kim Bích Đạc hỏi.

“Ha ha ha. Đó là người hủy bỏ giao dịch săn thú, bây giờ bắt đầu, ta muốn thực sự vì mình, săn thú một lần.” Văn Nhân Tĩnh Phong cười đến cuồng dã, hoàn toàn không có bộ dáng yêu mị kia.

Kim Bích Đạc hừ lạnh một tiếng, bước ra cửa phòng, tiểu Kim Tử và tiểu Ngân tử canh giữ ở cửa lập tức đuổi theo kịp.

Vẫn là gian phòng đó, vẫn là hai giọng nam nhân cười nói, vẫn là cái bàn yên lặng, trải lên một tấm màn âm mưu.

“Ha ha! Bữa tiệc tối hôm qua thật đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt!” Nam nhân lớn tiếng nói, ngón tay thon dài viết ở trên mặt bàn: sao, người có quyết định chưa?

“Không phải sao! Cả đời ta đây cũng chưa từng thấy qua màn biểu diễn xuất sắc như vậy....!” Một người khác phụ họa trả lời, đồng thời nhanh chóng viết xuống hàng chữ: chuyện trọng đại, ta không thể qua loa được.

“Ài, người nói xem, sao đám đom đóm này lại có thể bay vòng quanh vũ đài chứ? Cũng không thấy người chỉ huy, cứ tự động bay ở phía trên vậy!” Ngón tay dài viết: còn suy tính cái gì nữa? Tối hôm qua trên bữa tiệc không phải người đã thấy rất rõ rồi sao? Một khúc « Tinh Trung Bảo Quốc », bản binh thư vàng. Người cho rằng, tiểu cô nương kia lấy ra để làm cái gì? Nếu như, bài hát này truyền vào trong tai chiến sĩ ở biên cương, sẽ có hiệu quả gì? Biên cương sớm đã có tướng quân Hùng Thao lợi hại, người đó, luôn luôn biết người khéo dùng, đối với bất kỳ cơ hội đề cao sức chiến đấu của quân đội cũng sẽ không buông qua, đến lúc đó, người người tán dương, như vậy, một khi lên chiến trường, thì đó chính là một lực lượng đáng sợ! Lại nói Diêu Ninh Hàm (anh nam 9 cuối cùng đã lên sàn!) bên cạnh tên Hùng Thao đó, người cho là hắn ngồi không sao!? Một khi hắn lấy được bản binh thư kia, đến lúc đó, lực lượng quân sự của Lộng Phong quốc sẽ trở nên như thế nào, chính người cũng biết!

“Ha ha, Đúng vậy, đúng vậy!” Giọng điệu trả lời có chút khó khăn, không yên viết: bây giờ nói những điều này còn quá sớm. Ai biết này trên binh thư này viết cái gì? Ngộ nhớ.

Nam nhân kia cũng không có lòng dạ nói chuyện, ngưng viết hạ thấp giọng hấp tấp nói: “Người tự lừa mình dối người đi! Bản lĩnh của Phượng Trạch công chúa người cũng nghe nói rồi đấy, thấy được, đồ nàng đưa chẳng lẽ sẽ là nước sao!? Ngay cả mọi người nàng cũng có thể làm cho bay lên trời, người cứ tiếp tục do dự, ngày nào đó binh sĩ Lộng Phong quốc từ trên trời nhảy xuống, các người khỏi phải phản kháng, trực tiếp suy tính nên thần phục như thế nào đi!”

“Chuyện này.” Bị nam nhân hung ác nói một hồi như vậy, người khác không nhận được việc mất thể diện, nhưng trong lòng vừa nghĩ tới một màn như vậy, cũng không cảm được run rẩy đứng lên!

Nam nhân thấy uy hiếp có tác dụng, lại lập tức đề giọng điệu nhẹ nói: “Ta hiểu rõ lo lắng của người, nhưng mà, người cũng thấy đấy, hôm nay lúc người

nói lên thỉnh cầu với Phụng Nhâm Ngao, hấn trả lời người thế nào! Người nói, làm sao hấn sẽ giúp đỡ bọn người chứ? Bây giờ đối với các người thấy chết mà không cứu, không bảo vệ, ngày nào đó sẽ đưa binh đánh các người! Nói không chừng. Hấn chính là đang đợi cơ hội này! Chờ khi các người bởi vì nội loạn, nhân cơ hội.” Ý trong lời không rõ, nhưng người thông minh đều nghe hiểu. Thấy thần sắc của người kia dao động, thêm một liều thuốc độc nữa: “Chuyện này chỉ cần hoàn thành, đến lúc đó, người sẽ thành công thần của đất nước! Suy nghĩ thử những quyền lực sắp tới tay kia. Tài phú. Mỹ nhân. Còn có dân chúng sùng kính. Những thứ này, đều sẽ là của người, chỉ cần người quyết định.”

Dường như bị nam nhân kia đã động bởi cảnh giàu sang phú quý, người nọ không do dự nữa, nói: “Được! Sau khi ta về nước sẽ bẩm rõ tất cả với hoàng thượng!”

“Không!” Nam nhân lên tiếng ngăn cản, “Người trực tiếp bẩm báo với hoàng thượng là vô ích, hiện tại chuyện kia cũng là do hoàng tử của các người đang quản, giờ người đi nói, chắc chắn sẽ không được phép làm!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Người đi tìm một người. Một người có thể khiến hoàng thượng ra quyết định.”

“Người nói là. Quân quý phi?”

Giờ Ty, Phụng Nhâm Ngao và bách quan tới cửa cung tiễn khách ba nước, tất cả hai bên nói một chút lời xã giao, sau đó liền rời đi.

Chỉ là, trước khi hoàng tử Tử Nguyệt Hi của Hí Triều quốc từ giả, đưa ra lời mời Phụng Trạch công chúa tới tham gia buổi lễ sắc phong thái tử của hấn vào hai tháng sau, d,0dylq.d Phụng Nhâm Ngao cũng liền thuận nước đẩy thuyền ra mệnh lệnh này cho Phụng Tĩnh Xu.

Trước khi Tử Nguyệt Hi rời đi, còn nhìn Phụng Tĩnh Xu một cái đầy thâm ý, liền quay người bỏ đi. Bởi vì Hoa Ngọc Dung còn là sử thần Hí Triều quốc, vì vậy cũng đi theo đội ngũ Hí Triều quốc rời khỏi, có điều hấn và Phụng Tĩnh Xu hẹn ước nửa đường trốn ra, vì vậy rời đi cũng rất tiêu sái.

Còn lại Long Ứng Tĩnh cười đến như tiểu hồ ly, cùng Viêm Vũ Thụy mang theo đại đội nhân mã đi về phía Hí Triều quốc, chỉ để lại quan văn Sa Y Hân một mình trở về Việt Sa quốc.

Vương gia Xuyên Vân quốc cũng đại biểu Xuyên Vân quốc đi sứ Hí Triều quốc, vì vậy ba đội nhân mã một trước một sau, lờ mờ hùng dũng đi tới Hí Triều quốc.

Trở lại Phủ Hiền vương, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Phụng Tĩnh Xu cũng dẫn theo một đám người đi tới hoàng cung, trực tiếp ngồi xe ngựa siêu cấp mà Phụng Nhâm Ngao ban cho, chậm rãi đi về phía Hí Triều quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 99: Chương 17

Mặc dù bốn đội ngũ đều rời khỏi thành Sở Ương cùng một ngày, nhưng bởi vì tốc độ của mỗi bên khác nhau, vì vậy khoảng cách giữa các bên rất nhanh được kéo dài.

Ngày thứ hai ra khỏi thành, Hoa Ngọc Dung liền một thân một mình, cười khanh khách chờ ở trên đường.

Tất cả giống như đều thuận theo tự nhiên, “lộc cộc lộc cộc” mấy tiếng, ngựa của Hoa Ngọc Dung liền gia nhập đội ngũ.

Đoàn người lại lắc lư lắc lư đi mấy ngày, một con tuần mã lại gia nhập vào đội, khiến người ta kinh ngạc chính là, người này lại không phải Long Ứng Tĩnh luôn muốn lôi kéo làm quen, mà là vị đại tướng quân trầm tĩnh Viêm Vũ Thụy!

Đối với người nam nhân này, Phụng Duy Tĩnh cũng tương đối yên tâm, bởi vì bọn họ biết, ánh mắt Viêm Vũ Thụy nhìn Phụng Tĩnh Xu, không có ái mộ, chỉ có dày đặc ý chí chiến đấu, đây là cách mà người khiêu chiến truy đuổi đối thủ, mà không phải nam nhân truy đuổi nữ nhân, vì vậy, bọn họ rất yên tâm đưa Viêm Vũ Thụy vào trong đội ngũ.

Thông qua việc hiểu biết và tiếp xúc với Lục Tinh La, lại sau khi thảo luận với Lục Miểu, Đệ Ngũ Long Quy, Phụng Tĩnh Xu quyết định trị liệu cho Lục Tinh La, áp dụng song song hai phương pháp thôi miên và trị liệu tâm lý, mở lòng cho Lục Tinh La, rồi từng bước từng bước tới tiến hành giai đoạn khôi phục.

Thôi miên là tiến hành kích thích thị giác, thính giác hoặc xúc giác với người hoặc động vật dẫn tới trạng thái ngủ, đối với người còn có thể dùng ngôn ngữ ám hiệu gọi ra. Loại trạng thái ngủ này khác với giấc ngủ bình thường, vô đại não không hoàn toàn bị ức chế. Mà trị liệu tâm lý lại gọi là chữa bệnh tâm thần, lấy hệ thống lý luận tâm lý học để chỉ đạo, lấy quan hệ bệnh tốt làm cầu nối, vận dụng kỹ thuật tâm lý học và phương pháp trị liệu vào quá trình bệnh tâm lý của bệnh nhân. (có mấy ý không hiểu lắm nên chưa chắc mình edit đúng nhé!)

Mặc dù lúc nói điều này với hai người, mắt một thời gian rất lớn để giải thích thế nào là “thôi miên”, “trị liệu tâm lý”, thật ra thì, ở cổ đại cũng có rất nhiều kiểu tương tự như thôi miên, tại Trung Quốc, có thể nói lịch sử của “thôi miên” đã rất lâu, có lại lịch từ xa xưa. “Chức do thuật” (đây là thuật thôi miên của Trung Quốc cổ đại, ai xem phim Nữ y Minh phi truyện là biết nhé!) của cổ đại, nghi lễ trong tôn giáo, như “Khiêu đại thần” đều có chứa yếu tố thôi miên, chỉ là lúc ấy phần lớn đều dùng để đi lừa gạt, hoặc là một loại hoạt động mê tín. Dĩ nhiên, trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp cũng có công phu tương tự thôi miên, tỷ như công phu tà phái Nhiếp Hồn Đại Pháp, những thứ này đều có cách làm khác nhau nhưng công hiệu lại giống nhau đến kỳ diệu, vì vậy, càng giải thích về sau, Phụng Tĩnh Xu dứt khoát ném xuống một câu: “Đó là phương pháp có thể khiến bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng!” Hai người kinh ngạc vội vàng che kín miệng tò mò lại.

Hiện tại theo tình hình như Lục Tĩnh La, muốn dùng trị liệu tâm lý là không thể nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiến hành thôi miên với nàng.

Chạng vạng mấy ngày sau, ba người mang theo Lục Tĩnh La “ầm” một tiếng đóng cửa lại, hạ lệnh ai cũng không được tới quấy rầy, lại bắt đầu sắp đặt lên sóng to gió lớn ở Hí Triều quốc.

Đệ Ngũ Long Quý trấn an lời kéo Lục Tĩnh La ngồi ở trên ghế trong phòng, không để cho nàng cảm thấy khẩn trương mà ảnh hưởng đến hiệu quả thôi miên, Phụng Tĩnh Xu lấy ra một xâu chuỗi vòng treo lưng lửng, mang theo nụ cười dịu dàng ngồi ở đối diện Lục Tĩnh La. Để vòng tròn treo lưng lửng ở trước mặt Lục Tĩnh La, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Tĩnh di, người xem, đây là cái gì.”

Lục Tĩnh La hoang mang nhìn vật trước mắt, nó ở chỗ đó không nhúc nhích, nàng cũng nhìn theo chăm chú không nhúc nhích. Từ từ, vật treo lưng lửng dần dần đưa trái phải, trái dao động. phải dao động.

Đồng thời, giọng điệu Phụng Tĩnh Xu cũng mang theo sự dụ hoặc cực mạnh vang lên: “Người chuyên tâm nhìn. mắt nhìn chăm chăm. càng nhìn mí mắt càng híp lại. mí mắt híp lại không mở ra được. Toàn thân cũng càng ngày càng thả lỏng. Càng ngày càng không có chút sức lực nào. càng lúc càng muốn ngủ.” Giọng thong thả, đơn điệu nói, rốt cuộc khiến cho Lục Tĩnh La từ từ khép mắt lại.

Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý ở bên cạnh, mặc dù trước đó đã biết Phụng Tĩnh Xu phải làm gì, nhưng vào lúc này vẫn kiềm chế được kinh ngạc há to miệng.

Phụng Tĩnh Xu cho hai người một ánh mắt chó lên tiếng, sau đó từ từ hỏi: “Nói cho ta biết. Người tên là gì.”

“Si. Si nương.”

“Như vậy người vốn gọi là gì.”

“Lục Tĩnh La.” Mi tâm nàng nhú lại, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói ra ba chữ.

Quả nhiên là Lục Tĩnh La. ba người bên trong phòng nhìn nhau một cái, lúc này mới thật sự tin tưởng lời Giang Sở Nhi nói.

“Người có thân phận gì.” Phụng Tĩnh Xu tiếp tục thôi miên nói.

“Là. hoàng hậu Hí Triều quốc.” Lục Tĩnh La dứt quãng trả lời.

Sau đó, Phụng Tĩnh Xu lại liên tục hỏi nàng mấy vấn đề về nàng, nàng đều trả lời rất khó khăn, nhưng một khi chạm đến vấn đề hoàng cung Hí Triều quốc và chuyện không may ngày đó, nàng sẽ trở nên cực kỳ khô sở, cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu không thể không kết thúc câu hỏi, lại tiến hành thêm một chút ám hiệu tâm lý, khiến nàng có thể chậm rãi thay đổi hiện trạng bây giờ của nàng.

Sau khi kết thúc thôi miên lần đầu tiên, Phụng Tĩnh Xu được Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý sùng bái, ngày nào cũng vây quanh nàng hỏi cái này cái kia, đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu quả thật không nhớ được nhiều, ném một quyển về phương diện thôi miên cho hai người, kết quả sau một ngày hai người tiến đến cùng một chỗ nghiên cứu, liên càng quán nàng mảnh liệt, khiến nàng than vãn biết vậy chẳng làm!

So với nhau, nàng ngược lại càng nguyện ý bị tên nam nhân Viêm Vũ Thụy kia tới dây dưa, dù sao Viêm Vũ Thụy dây dưa với nàng thế nào, cũng sẽ xem nàng là công chúa của một nước mà thủ lễ (tuân thủ lễ tiết) một chút, không giống Lục Miểu, không nói tiếng nào liền phá cửa xông vào, sư phụ! Ngài cũng không suy nghĩ một chút, nếu đồ nhi của ngài đang tắm thay quần áo, vậy danh tiếng của ngài có thể khó giữ được đó!

Trưa hôm nay, đại đội nghỉ ở một mảnh rừng cây rậm rạp, lúc Phụng Tĩnh Xu vì đã bỏ rơi được hai người nam nhân này mà lau mồ hôi một phen, vị tướng quân “thủ lễ” đó lại đến rồi!

Mấy ngày nay, mỗi ngày hắn đều khiêu chiến với Phụng Tĩnh Xu, không phải võ nghệ thì chính là võ nghệ, cái gì cũng không có. Hiện tại ngay cả công phu của hắn Phụng Tĩnh Xu đều hiểu hết rõ ràng, thế nhưng vị tướng quân này lại dường như không hề phát hiện ra, vẫn cứ khiêu chiến, không sợ tất cả mọi thứ của bản thân bị đào móc, cái này phải gọi là tinh thần nhiệt tình!

“Mao nha đầu! Người đang ở đâu? Mau ra đây!” Viêm Vũ Thụy một thân áo bào màu xám bạc đi qua lại trong đội ngũ, bọn lính sớm thành thói quen khi thấy vị tướng quân nước khác tới khiêu chiến với công chúa, vì đã sớm thấy nên cũng không lạ gì. Chỉ có Hoa Ngọc Dung lại thấy ác cảm với Viêm Vũ Thụy, một khi hắn tới gần Phụng Tĩnh Xu, Hoa Ngọc Dung sẽ trầm phượng ngàn kẻ ngăn cản.

Quả nhiên, Viêm Vũ Thụy vừa dứt lời, Hoa Ngọc Dung liền đi tới đây, nhún mày cười nhạo nói: “Thế nào, đại tướng quân lại muốn tới mất mặt xấu hổ?” (đúng là tình địch gặp nhau đỏ mặt)

Viêm Vũ Thụy lệ trừng mắt, lớn tiếng nói: “Ờo là, người đừng có chặn đường, ta còn phải đi tìm mao nha đầu!”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy gọi hần là eo là, lập tức ưỡn thẳng sống lưng the thé giọng nói kêu lên: “Ngươi nói ai eo là!”

“Nói ngươi đấy, sao!” Viêm Vũ Thụy cũng không lùi bước, ưỡn ngực khỏe mạnh trả lời. (hai anh này như trẻ con)

“Ngươi...ngươi! Ngươi” Hoa Ngọc Dung đưa ngón tay chỉ Viêm Vũ Thụy, “ngươi” nửa ngày, vẫn không thể suy nghĩ ra câu gì thô tục có thể nể người, đột nhiên nhớ lại một câu: “Đồ thái giám!”

“Cái gì?” Viêm Vũ Thụy giật mình nhìn Hoa Ngọc Dung một thân áo trắng, ngay sau đó cặp mắt toát ra nòng đậm lửa giận, lớn tiếng quát hỏi: “Ngươi nói ai là thái giám?”

Mắt Hoa Ngọc Dung chuyển động, lớn tiếng nói: “Ngươi xem ngày nào ngươi cũng mặc đồ màu xám thế kia, giống như cuộc sống không dễ chịu, không phải thái giám thì là cái gì? Hừ! Ngươi có ưỡn ngực cao đi nữa thì vẫn là một thái giám thôi!”

Người xung quanh nghe lời Hoa Ngọc Dung nói, cũng không nhịn được che miệng cười trộm. Viêm Vũ Thụy thính tai nghe mấy tiếng cười, lại mắt thấy nhìn mấy người không ngừng run run khoe miệng, trong lòng càng tức giận, một đại tướng quân như, ở trong quân đội từ trước đến giờ vô cùng uy nghiêm, lúc nào thì chịu được sự tức giận này!

Vì vậy, vị đại tướng quân ở trong quân đội Việt Sa quốc có địa vị vô cùng cao quý, ở trong đội ngũ nơi nước lạ này, bị đâm chọc mất đi lý trí, làm ra một chuyện mà đời này hiếm hoi nhất ——

Hần lắc mình tiến lên, bắt tay Hoa Ngọc Dung rồi đưa vào giữa hai chân mình tìm kiếm (eo ôi~, hèn chỉ hồi hận là phải rồi, vì thế mà con đường truy thê không phải càng khó hơn sao), còn đồ bưng mặt (đùng hiểu lầm, là bị tức giận) kêu lên: “Ngươi sờ! Ngươi sờ xem ta có thái giám hay không! Ta tuyệt đối còn lớn hơn cái tú hoa châm của tên eo là ngươi đấy!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại, nhìn thấy một bóng người màu phấn hồng giống như nhu nhược không xương tựa sát vào một người bóng dáng cao lớn màu xám bạc, bàn tay thon dài xinh đẹp tuyệt trần còn rất mập mờ che ở chỗ nhạy cảm

“Bịch!” Một cái chén trên tay thi vệt rơi xuống mặt đất.

“Àm!” Hai gã làm việc vật đụng vào nhau, quần áo trong tay nhất thời văng lên rơi ở trên mặt của hai người, nhưng mà hai người vẫn không biết.

“Đùng!” Tinh Ảnh mới ra khỏi lều vài cú như vậy không hề báo động đánh rơi kiếm mà trước nay chưa từng xảy ra, lập tức sầm mặt.

Phượng Tinh Xu không nghe thấy động tĩnh của hai người, nghi ngờ đi ra khỏi lều, lúc nhìn thấy hai người phía trước đã cứng ngắc, liền tưởng đến cuộc gây gỗ vừa rồi, rốt cuộc không nhịn được “ha ha” phá lên cười!

Tiếng cười của Phượng Tinh Xu giống như cái chốt mở, lập tức gọi hồn mọi người về, tất cả cũng đều bắt đầu phá lên cười, tiếng cười vang ngất trời, kinh động đám chim trong rừng!

Phượng Tinh Xu cười đến mức đau cả bụng, tay nhỏ bé không ngừng vỗ Tinh Ảnh bên cạnh, vừa cười vừa rơi lệ, cuối cùng nhìn hai người phía trước vẫn còn cứng ngắc, khoát khoát tay, để Tinh Ảnh đỡ nàng bước đi thông thả đến bên cạnh hai người, hài hước nói: “Ta còn không biết hai vị sắp diễn ra một đoạn nam nam chi luyện oanh liệt đấy! Sao, sờ còn chưa đủ?”

Một câu nói, rốt cuộc lại khiến hai người đang dính vào nhau lấy tốc độ giống như ánh sáng tách ra, Trên gương mặt ngăm đen của Viêm Vũ Thụy hiện lên vệt đỏ ửng, thái độ tuyệt đối là muốn cắt đầu của mình chôn xuống che giấu xấu hổ Mà Hoa Ngọc Dung thì đưa tay dùng sức chà xát trên mặt đất, dường như muốn tẩy rửa sạch sẽ đi mọi thứ trên tay, xoa một hồi, gương mặt hần uất ức đưa bàn tay đỏ nhìn về phía Phượng Tinh Xu, trong mắt còn hàm chứa nước!

Phượng Tinh Xu cũng nghiêm chỉnh không cười nữa, đi lên lôi kéo tay Hoa Ngọc Dung đi rửa, đi hai bước, nàng lại đột nhiên xoay người lại, cười như không cười truyền âm nói với Viêm Vũ Thụy: “Tướng quân, lớn hơn tú hoa châm? Không phải là chiếc đũa chứ?”

“Rầm!” Vết đỏ ửng trên mặt Viêm Vũ Thụy càng đậm, bị lời Phượng Tinh Xu nói nín một hồi lâu cũng nói không ra lời!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 100: Chương 18

“Tiểu Tinh, nàng phải tin ta, ta tuyệt đối không muốn cùng hần. cái đó.” Hoa Ngọc Dung nghĩ đến hiện giờ cũng không giữ nổi vẻ phong lưu nho nhã được nữa, hần đứng ở bên dòng suối, mặc cho Phượng Tinh Xu cẩn thận rửa sạch tay cho hần, một bộ áo trắng, tiêu sái, ánh nắng sáng chói giữa trưa chiếu xuống, non xanh, nước biếc, ve kêu, bướm lượn, áo trắng, áo hồng, mỹ nhân, công tử, thật là một bức tranh suối mùa hè nên thơ.

“Cái nào?” Phụng Tình Xu cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ là chuyên chú vào công việc trong tay.

“Chính là việc đó đó!” Hoa Ngọc Dung kéo dài giọng, mang theo một chút làm nũng, một cái tay khác lặng lẽ tiếp cận lên bộ áo trắng trên người Phụng Tình Xu. Hần phát hiện, mặc dù y phục màu gì Phụng Tình Xu cũng đều mặc, nhưng nhiều nhất chính là màu trắng, màu đen và màu đỏ, mà ba loại màu sắc này, vừa lúc chính là màu sắc y phục của ba nam nhân đó, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp màu trắng, hoặc là đôi tình lữ áo đen, ngay cả một thân y phục màu đỏ, cũng tựa như một đôi bướm lửa bay lượn ở trong đám người. Hơn nữa, mỗi lần mặc y phục màu gì, ngày đó Phụng Tình Xu phải bồi người có màu sắc đó nhiều nhất, để cho hần mỗi lần không ngừng ghen tỵ, âm thầm cắn răng, không biết lúc nào nàng mới có thể mặc vào váy áo màu hồng.

“A!” Phụng Tình Xu khẽ cười, buông bàn tay trong lòng bàn tay ra, quay đầu nhìn về phía Hoa Ngọc Dung còn đang lưu luyến nhìn tay của mình, “Có phải hay không không quan trọng, nhưng mà, Hoa Ngọc Dung, ta chỉ hi vọng người hiểu rõ một điều.”

Nghe ra sự nghiêm túc trong giọng điệu của Phụng Tình Xu, Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu nhìn vào con người bên trong cặp mắt kia, “Ta chỉ thích người chân thật nhất, tức là phải làm chính bản thân người.”

Nói xong, để lại Hoa Ngọc Dung ngốc lảng, xoay người rời đi.

Nàng không phủ nhận mấy ngày nay Hoa Ngọc Dung quả thật rất chăm chỉ, nhưng, không biết quan tâm sẽ bị loạn hay là thế nào, cái người này đã từng là tài tử phong lưu một thời, lại có thể biết gốc đến nỗi đi bắt chước nam nhân bên người nàng, hoặc là ý lại như Duy nhi, hoặc là thuận theo như Tĩnh Ảnh thuận theo, thậm chí ngay cả ngó ngàng như Thư nhi cũng học theo, khiến Phụng Tình Xu cảm thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười, Hoa Ngọc Dung như vậy, không phải như nàng muốn thấy. Vì vậy thừa dịp cơ hội hôm nay, nàng khuyên hần vài câu, một người thông minh, chắc hần sẽ rõ.

Lúc trở lại nơi đóng quân, đã không thấy bóng dáng của Viêm Vũ Thụy đâu, vị đại tướng quân này, chỉ sợ bị chuyện xấu hôm nay làm cho sự uy nghiêm hoàn toàn biến mất, người ta cũng hơn ba mươi tuổi rồi, lại còn so sánh với một thanh niên hai mươi mấy, vào lúc này, có thể còn đứng ở cái xó nào đó mà hối hận!

Phụng Duy Tĩnh xông tới, khoe miệng còn treo một nụ cười yếu ớt, nghĩ đến vừa nghe nói một màn náo nhiệt kia, Phụng Tình Xu đi tới, đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp đó.

“Sao lại ra làm gì?”

“Vừa rồi nghe được bên ngoài có chuyện, cho nên ra ngoài nhìn một chút.” Phụng Duy Tĩnh cúi đầu nhìn Phụng Tình Xu đáp.

“Ha ha!” Phụng Tình Xu nghiêng đầu cười, nói: “Viêm tướng quân cũng là bị Hoa Ngọc Dung làm cho giận điên lên, lại làm ra chuyện như vậy, rõ là.”

“Hai người bọn họ, giống như trời sinh không hợp nhau vậy, “ Phụng Duy Tĩnh cũng cười theo nói: “Vừa mới bắt đầu còn chưa có cái gì, nhưng càng chung đụng, lại càng có thể cảm giác ra được.”

Phụng Tình Xu gật đầu, “Đúng vậy, hai người bọn họ, một văn một võ, tiếp nhận quan niệm cũng không giống nhau, ít nhiều cũng có chút bài xích đối phương chứ?”

Nàng nhớ tới Viêm Vũ Thụy mới vừa gia nhập đội ngũ chưa tới hai ngày, đã có xích mích với Hoa Ngọc Dung, khi đó, cả ngày Viêm Vũ Thụy đều tìm Phụng Tình Xu tỷ võ, Phụng Tình Xu cũng muốn nhờ vào đó thoát khỏi dây dưa với Đệ Ngũ Long Quý, cho nên đã rất sáng khoái đồng ý, không ngờ Hoa Ngọc Dung ở một bên lại đồ mưu, da.nze.quydo/mn bình thường Viêm Vũ Thụy tìm Phụng Tình Xu tỷ võ, cũng sẽ chiếm dụng thời gian rất dài, hơn nữa Hoa Ngọc Dung luôn là thư sinh, một lòng có chế độ sách thánh hiền, vốn không biết võ, vì vậy chỉ có thể giương mắt nhìn hai người thân thiết với nhau.

Có một lần, sau khi Viêm Vũ Thụy bại trận yêu cầu đánh một trận nữa, một bên Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý chờ vô ích, vội vàng nói: “Được rồi, được rồi! Hôm nay người đã khiêu chiến rồi, đừng đến nữa!”

Nhưng Viêm Vũ Thụy thích thú đánh đấm không chịu dừng tay, không muốn về, nói hần không tin không thắng được, Đệ Ngũ Long Quý đã nói: “Người ta là Hoa công tử Hoa Ngọc Dung còn không phải thua dưới tay công chúa đấy! Mà hần lại là thiên hạ đệ nhất tài tử nữa!”

Viêm Vũ Thụy đâu để ý cái gì mà tài tử hay không tài tử, vung tay lên, không nhận được nói: “Đệ nhất tài tử cũng thua? Hừ! Những thứ người kia chỉ biết cầm cán bút éo lá, có lợi hại hơn ta sao!? Tiếp tục, tiếp tục!”

Cứ một câu nói như vậy, đã sớm khiến oán hận chất chứa trong lòng Hoa Ngọc Dung với Viêm Vũ Thụy bộc phát, từ đó liền nhắm vào hần khắp nơi, không phải chê cười chính là đối chọi gay gắt, hai người tùy thời cũng có thể xảy ra xô xát, vì vậy một màn hôm nay mặc dù có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng cũng hợp tình lý. Phụng Tình Xu tính toán, chờ lát nữa dặn dò xuống, bảo tất cả mọi người không nên nhắc lại chuyện này, ít nhất không cần nói ở trước mặt hai người, tránh tổn thương tự ái của bọn họ.

Trong khi đang suy nghĩ, hai người đã tiến vào trong lều trại của Phụng Tình Xu, Tuần Thư đã sớm ở trong chờ lập tức chạy tới ôm lấy Phụng Tình Xu, trong mắt tràn đầy ý cười, ngọt ngào ngào ngào kêu “Tỷ tỷ”.

Phụng Tình Xu yêu thương sờ sờ trán đầy mồ hôi của hần, cười tủm tỉm hỏi: “Thư nhi đi nơi đâu vậy? Sao lại không nhìn thấy đệ đâu?”

Tuần Thư ngoảnh đầu cọ tới cọ lui ở trên bả vai Phụng Tình Xu làm nũng nói: “Thư nhi và Tĩnh ca ca đi xem đại thẩm, hôm nay đại thẩm cười đó! Cười

trông thật là xinh đẹp nhé!” Dừng lại, ngẩng đầu lên bổ sung: “Chỉ là Thư nhi cảm thấy vẫn là tỷ tỷ cười xinh đẹp nhất!”

Phượng Tinh Xu có chút hường thụ hưng hăng hân ở trên môi Tuấn Thư, ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Duy Tinh nói: “Hai ngày nay Tinh đi luôn quần lấy đệ và Thư nhi, nhưng từ hành động và ngôn từ mà nói, cũng đã gần như người bình thường, xem ra, qua tháng nữa là có thể khôi phục.”

Lúc nói lời này, nàng cũng không kiêng dè Văn Nhân Tinh Phong, người trong đội ngũ này trên căn bản cũng biết bọn họ đang chữa trị cho một nữ nhân điên tên là “Tinh di”, đây là chủ ý của Phượng Tinh Xu, có câu nói, đại ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu lâm (Tạm hiểu là ẩn thân nơi rừng núi hoang vu là chuyện nhỏ, ẩn thân nơi phố chợ huyên náo mới là chuyện lớn), thay vì che giấu Lục Tinh La khiến người hoài nghi, chẳng bằng đặt nàng quang minh chính ở dưới ánh mắt của mọi người, ngược lại không để cho mọi người chú ý.

Đang lúc nói chuyện, mấy người ngồi xuống, vừa muốn nói gì đó, bên ngoài đột nhiên ồn ào, chỉ nghe giữa lúc hoảng loạn có người kêu to “Có thích khách”, sắc mặt Phượng Duy Tinh nghiêm trọng, phi thân vọt ra ngoài. Trong trường bỗng chỉ để lại ba người, Phượng Tinh Xu đưa tay ôm Tuấn Thư, ngưng tai lắng nghe, trong lòng cũng nhanh chóng tự hỏi, bây giờ là tình trạng gì?

Có người muốn tới ám sát? Giết ai? Tại sao? Người nào phái tới?

Bây giờ không phải là thời kì chiến tranh, không có thù lĩnh ám sát gì..., hơn nữa đối phương lại còn ngu xuẩn ban ngày tới đánh lén như vậy, hiển nhiên đầu óc không đủ dùng, là nhà nào tổ chức ám sát như vậy, không có trình độ. Ách, lạc đề rồi. Thích khách này sao đàn như vậy, một đại đội nhân mã như bọn họ, trận địa cũng lớn như thế, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là đội ngũ hoàng gia, sao bọn họ.

Còn chưa có nghĩ xong, một bóng người màu xanh nhạt xông vào lều, chạy thẳng tới Phượng Tinh Xu!

Phượng Tinh Xu nhìn cũng không nhìn, vì để tránh cho Tuấn Thư bị kinh sợ, dùng nội lực vung lên, trực tiếp đánh người ra khỏi bên ngoài trường, bị đoàn người chạy tới bên ngoài lều bao vây giữ chặt, lúc này, Phượng Tinh Xu nghe được giọng Phượng Duy Tinh kinh ngạc: “Là người?”

Phượng Tinh Xu cau mày, Duy nhi biết? Chẳng lẽ là người quen cũ?

Cũng trong lúc đó, một giọng nói đáng yêu khác vang lên: “Duy Tinh ca ca!”

Duy Tinh ca ca? Phượng Tinh Xu nhíu mày, kêu còn rất. thân thiết sao! Là ai ?

Ngay sau đó Phượng Duy Tinh lập tức cho nàng đáp án: “Vu cô nương.”

Vu, Vu cô nương. Không phải là thiên kim thừa tướng Vu Phó Oánh thường chạy đến vương phủ làm khách mà Tiễn bá bọn họ nói sao? Hừ. Thật là rất tốt, lại lặn lội xa xăm theo tới nơi này!

Trong lòng Phượng Tinh Xu đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót, khiến nàng rất không thoải mái, sắc mặt cũng ngay sau đó trở nên âm trầm, nghe phía ngoài lều tiếng kêu giong già “Duy Tinh ca ca” dài “Duy Tinh ca ca” ngắn, khiến nàng càng thêm không thoải mái, “vụt” đứng lên, thả Tuấn Thư ra rồi bước nhanh ra ngoài, nàng thật muốn xem, vị thiên kim thừa tướng được nuông chiều này, đến cuối cùng là có bộ dáng gì, lại dám quấy quít ở bên cạnh Duy nhi của nàng!

Ba hai bước đi tới cửa, vén rèm lên, ánh mặt trời bên ngoài lều trở nên chói mắt, Phượng Tinh Xu khẽ nheo mắt lại, dò tìm mắt đến hai bóng dáng màu trắng cách đó không xa, không khỏi cảm thấy, ánh mặt trời hôm nay thật sự là. quá chói mắt.

Nữ nhân kia, mặc một thân sa y trắng như tuyết, thoát nhìn uyển chuyển hoạt bát, dưới chân một đôi giày lụa trắng, chậm chậm đi tới, giống như Lãng Ba tiên tử, làm cho người ta không khỏi ngẩn nhìn. Áo trắng, giày trắng, đienddn lieqiudoon kết hợp với một thân da thịt trắng như tuyết, gương mặt cười nhẹ nhàng, đôi mắt sáng rực như sao, lúc cười yếu ớt lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một thân khí thế tiểu thư quan gia không giận tự uy, quả thật là kiểu nữ thiên kim nhà tể tướng.

Nhìn lại Phượng Duy Tinh, mặc dù gương mặt hấn vẫn lạnh lẽo, nhưng mà đối với vị Vu thiên kim này đến gần, hiển nhiên. không bài xích.

Phượng Tinh Xu rũ mí mắt xuống, che lại ý định, khoe miệng nâng lên một nụ cười, nện bước chân đi tới, thị vệ xung quanh vừa thấy được Phượng Tinh Xu, tự động nhường ra một con đường, cung kính hành lễ, từng tiếng “công chúa” vang lên liên tiếp.

Phượng Duy Tinh quay đầu, nhìn thấy Phượng Tinh Xu cười đi tới, khi ánh mắt của hấn chống lại ánh mắt của Phượng Tinh Xu, cả người không khỏi khẽ run, lập tức đẩy nữ nhân bên cạnh ra.

Cặp mắt tìm kia từ trước đến giờ trong veo, hôm nay lại sâu xa không thể nhìn rõ, khi nhìn vào ánh mắt hấn, so với thường ngày thiếu một chút nhiệt tình.

Phượng Duy Tinh đột nhiên có loại cảm giác khủng hoảng, giống như vừa rồi nếu trễ một bước nữa, hấn cũng sẽ bị trục xuất khỏi trái tim nàng.

Hấn khẩn trương đi nhanh lên trước, đi tới Xu bên người Phượng Tinh, áp úng nhỏ giọng kêu lên: “Tinh nhi.” Bộ dáng thận trọng này, rốt cuộc khiến trong mắt Phượng Tinh Xu nhiều thêm chút ấm áp, nàng ngẩng đầu về phía Phượng Duy Tinh nhovn miệng cười, trong nháy nỏ rộ như hoa.

Thật lâu về sau, Phượng Tinh Xu mới hơi đỏ mặt thừa nhận với Phượng Duy Tinh lúc ấy cũng không phải thật muốn vạch rõ giới hạn với hấn, mà là ghen Phượng Duy Tinh quá thân mật với vị Vu Phó Oánh đó, khiến lòng Phượng Duy Tinh vẫn lo lắng rốt cuộc để xuống, đồng thời cũng cười cái người này bình thường tự tin bá đạo giống như một nữ vương, lại còn ghen, chọc cho hấn lo lắng một hồi, chỉ sợ Phượng Tinh Xu tùy thời rời khỏi hấn.

Phượng Tinh Xu lướt qua Phượng Duy Tinh, đi tới vị thích khách bị đám người vây quanh trước mặt, trước liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Vu Phó Oánh này cũng từng trải việc đời, vì vậy không nhanh không chậm khẩu kiến Phượng Tinh Xu, giọng nói du dương cất lên: “Tiểu nữ Vu Phó Oánh tham kiến công chúa.”

“Ừ.” Phượng Tinh Xu nhàn nhạt gật đầu, sau đó dời tầm mắt về phía người trên đất, vị thích khách kia, toàn thân áo đen dính đầy đất cát, kiếm trong tay bị gãy ra, vạt che trên mặt cũng bị kéo xuống, vì vậy đầu tiên Phượng Tinh Xu nhìn thấy được mặt thích khách —— một đôi mắt trong suốt như nước rồi lại mang theo cương nghị, d,0dylq.d mày kiếm như mực, hiện rõ khuôn mặt, môi mím chặt, thì ra là hắn, không trách được vừa rồi Duy nhi sẽ có vẻ kinh ngạc như vậy ——

“Hàm Tinh, người tới nơi này làm cái gì?”

Phượng Tinh Xu phát tay, thị vệ xung quanh rút lui, từ trên cao nhìn xuống nam nhân trên đất hơi có vẻ nhếch nhác.

Đôi mắt Hàm Tinh vẫn tĩnh lặng, cũng không có bởi vì địa vị Phượng Tinh Xu cao thượng mà trở nên nịnh hót, ánh mắt nhìn nàng như lúc trước, tựa như một người bạn bình thường, vì đôi mắt này, Phượng Tinh Xu càng thương thức Hàm Tinh hơn.

“Nàng ở nơi nào?” Thở hổn hển, Hàm Tinh hơi có vẻ nhếch nhác mở miệng hỏi.

“Nàng?” Phượng Tinh Xu nhường mày, giả bộ không hiểu hỏi: “Người nào?”

Cặp mắt Hàm Tinh tỏa ra ánh sáng nóng rực, thẳng tắp nhìn về phía Phượng Tinh Xu: “Người biết ta nói là ai.”

“Ồ! Người nói hồ ly sao?” Phượng Tinh Xu làm bộ như chợt hiểu hỏi, nhìn lên trời, lại hỏi: “Người tìm nàng làm gì? Không phải nàng đã đuổi người đi sao?”

Lúc này, một bóng dáng màu đỏ sau lưng chạy đến như bay, nắm chặt tay Phượng Tinh Xu tay, phía sau còn đi theo bóng dáng màu xanh, “Thư nhi, đệ chậm một chút, đệ ——”

Văn Nhân Tinh Phong đi theo Tuân Thư chạy ra, vọt tới bên người Tuân Thư, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt nhìn người trên đất, tiếng chợt ngưng lại.

Đồng thời, một tiếng thét chói tai vang lên ở một đầu khác, mặt Phượng Tinh Xu liền biến sắc, “Hoa Ngọc Dung!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 101: Chương 19

Phượng Tinh Xu không quản Hàm Tinh nữa, quay đầu lao về phía nơi Hoa Ngọc Dung thét chói tai, Văn Nhân Tinh Phong ở sau lưng phức tạp nhìn Hàm Tinh một cái, quay đầu đi ra giữ chặt Tuân Thư, bảo hộ ở bên cạnh rồi chạy theo, ngoài mấy người công phu hơi kém ra, tất cả mọi người đều chạy về phía nơi Hoa Ngọc Dung phát ra âm thanh.

Dọc đường Phượng Tinh Xu chạy tới trong lòng càng thấy kinh hãi hơn, hướng đó, lại là chỗ lều của Lục Tinh La!

Đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã xảy ra chuyện? Hoa Ngọc Dung? Hay là. Lục Tinh La!?

Xa xa thấy một bóng dáng màu xám tro đang đấu với mấy chục người áo đen, trên đất đã sớm ngã xuống hai ba mươi cổ thi thể, chỗ trận địa này đã sớm máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập một cỗ máu tanh nồng đậm, Phượng Tinh Xu vội vàng nhìn thị vệ trên đất, một đao mất mạng, thủ pháp gọn gàng, hiển nhiên là sát thủ cấp bậc chuyên nghiệp, là ai đưa nhóm sát thủ này tới?

Trong lều lại vang lên một tiếng kêu sợ hãi, Phượng Tinh Xu không chậm trễ nữa, trực tiếp chạy vào trong lều, trong lều một nhóm thị vệ ngã xuống hơn phân nửa, mấy người áo đen đang tiến hành vây công ba người chính là Hoa Ngọc Dung, Lục Tinh La và Đệ Ngũ Long Quý đang được thị vệ vây quanh. Hai người nam nhân này vừa bảo hộ Lục Tinh La ở chính giữa để cho nàng không bị công kích, vừa phải luống cuống tay chân đề phòng mấy tên sát thủ đưa kiếm tới, cuống quýt đến nỗi khiến trên người cũng chảy máu, trong đó có Hoa Ngọc Dung lấy tay trái gãi không chặt là nặng nhất. Đệ Ngũ Long Quý còn có thể tung bột thuốc gì đó, nhưng Hoa Ngọc Dung cũng không có cái gì để phòng thân, chỉ có thể vừa thét chói tai vừa tránh né, cực kì nhếch nhác.

Phượng Tinh Xu vận khí, bắn vào mấy cục đá trên đất, lại đẩy tay, mấy cục đá tựa như mọc ánh mắt mang theo khí thế bén nhọn đánh về phía mấy tên sát thủ, mấy người thân là sát thủ mặc dù bản năng đã nhận ra nguy hiểm, nhưng lại chưa kịp né tránh, hoặc là không thể nào né tránh, bởi vì Phượng Tinh Xu ngay cả động tác né tránh của mấy người cũng dự liệu được, hai sát thủ miễn cưỡng lác mình còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị cục đá thẳng tắp đánh tới chân trụ không thể động đậy!

Sát thủ đột nhiên dừng lại khiến một đám thị vệ đều không rõ nguyên do, nhưng vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu ở lối vào tất cả đều hiểu, hóa ra công

chúa của bọn họ ra tay chế phục được mấy tên thích khách này! Trong lúc nhất thời, người người đều thần không biết quỷ không hay bản lĩnh bội phục Phụng Tịch Xu sát đất.

Phụng Tịch Xu hạ lệnh trói mấy người lại, bảo thị vệ kiểm tra hàm răng mỗi người, lấy tất cả độc dược bên trong ra, để phòng những người này uống thuốc độc tự vẫn. Vừa mới dặn dò xong, đánh nhau bên ngoài cũng kết thúc, đám người Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh vọt vào, mấy người vây quanh Phụng Tịch Xu kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, xác định nàng không có bị thương gì rồi mới hỗn hển thở một ngụm lớn.

Phụng Tịch Xu xoay người đi về phía Lục Tịch La, giờ phút này vẻ mặt nàng có chút hoảng hốt, lại có chút sợ, được Hoa Ngọc Dung bảo hộ thật chặt ở trong ngực.

“Tịch đi, người không sao chứ?” Nàng quan tâm hỏi.

Ánh mắt Lục Tịch La tan rã lắc đầu, không nói lời nào. Phụng Tịch Xu biết, trận chém giết lần này có thể gọi lên kí ức sâu trong nội tâm nàng, vì vậy trở nên có chút thất thường, phải nhanh chóng ổn định tâm tình của nàng, ngẩng đầu nhìn lên, chuyển sang Đệ Ngũ Long Quy hỏi: “Sự phụ đâu?”

Đệ Ngũ Long Quy chưa tỉnh hồn, giọng mang theo chút run rẩy trả lời: “Hắn nói muốn đi ra ngoài tìm thảo dược gì đó đi.”

Đúng lúc ấy, tiếng Lục Miểu truyền tới: “Làm sao rồi, làm sao rồi, có người đến tập kích rồi hả?”

Phụng Tịch Xu xoay người, nhìn thấy hắc nhệ nhàng đi vào, vì vậy oán giận nói: “Cò đại đến đây, tìm thảo dược làm gì! Không canh giữ ở bên cạnh Tịch đi, xảy ra chuyện cũng không có người bảo vệ nàng và Long Quy!”

Lục Miểu xin lỗi cười cười, nhỏ giọng nói: “Đây không phải cảm thấy hứng thú với quyền sách của ngươi, cho nên đi tìm một ít thảo dược tương ứng chứ sao.”

“Được rồi, được rồi, trước không nói, tình hình bây giờ của Tịch đi rất không ổn định, người trước xử lý một chút, ta đi xem tình hình bên ngoài bây giờ thế nào.” Phụng Tịch Xu trước giao Lục Tịch La cho Lục Miểu, xoay người nói với mọi người: “Đường ca, Duy nhi, Ảnh, các ngươi đi trước xem tình hình các binh lính, bị thương nhẹ để cho đại phu xem, về phần những người bị trọng thương liền. . . . tạm thời dọn một cái lều, đưa bọn họ vào, chờ lát nữa ta lại tới.”

“Hoa công tử!” Phụng Tịch Xu còn chưa nói hết lời liền bị một tiếng hét kinh hãi của Đệ Ngũ Long Quy cắt đứt.

Phụng Tịch Xu bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy bóng dáng màu hồng mềm nhũn té xuống, sau lưng, đã sớm máu đỏ một mảnh.

Đáng chết! Tại sao có thể như vậy!?

Trong lòng Phụng Tịch Xu chấn động, lập tức phản phó nói: “Mau! Nâng hắn đến trên giường nằm sắp xuống, đi lấy ít băng gạc tới đây, còn có nước nóng, nhanh đi! Những người còn lại đều đi ra ngoài, nên làm gì thì làm đi, đừng vây ở nơi này! Duy nhi và Thư nhi chăm sóc tốt cho Tịch đi, sự phụ và Long Quy ở lại trợ thủ, mau!”

Sau khi nhanh chóng phát ra chỉ thị, Phụng Tịch Xu thừa dịp tất cả mọi người rời ren thả một cái bóng đen ra, Hắc Linh Lung không tiếng động tới gần mấy người, mấy giây sau lại lẩn mình trở lại bên trong Thâm Xu Văn, trước khi ở mọi người thối lui khỏi lều liền kêu lên: “Đường ca! Viêm tướng quân! Tịch Phong, Hàm Tịch, bốn người các ngươi lưu lại!”

Mặc dù mọi người không biết mục đích Phụng Tịch Xu kêu mấy người kia ở lại, nhưng cũng vâng theo theo lui ra khỏi lều, chỉ để lại tám người trong lều trại.

Lúc này Phụng Tịch Xu nóng lòng cứu người, cũng bất chấp mọi thứ, trong tay nhanh chóng biến đổi mười cái thủ quyết, ánh sáng chói lóa trong lều trại chợt hiện ra, khiến mấy người kia phải nheo mắt lại, đợi sau khi mở mắt, kinh ngạc phát hiện trong lều bỗng nhiên xuất hiện một đồng vật kỳ lạ. Phụng Tịch Xu làm như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy người, trực tiếp cầm lên một bộ đồng phục giải phẫu màu xanh lá cây mặc vào, ngón tay khác vừa động, vài cái bóng xanh từ trong Thâm Xu Văn ra ngoài, nhanh chóng mặc hai bộ đồng phục giải phẫu còn lại cho Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quy, đặt Hoa Ngọc Dung lên trên bàn mổ trong lều trại, một Hắc Linh Lung dẫn máu của Hoa Ngọc Dung vào trong Thâm Xu Văn tiến hành phân tích hoá học, mà bốn người còn lại đã sớm giương mắt mà nhìn bị Lục Linh Lung nghiêm chỉnh huấn luyện võ võ cánh tay, khử trùng, rồi từng cây châm liền đâm vào dưới da mấy người, chỉ chốc lát sau, từng dòng máu tươi liền chảy ra theo ống nhựa cao su.

Cảm giác đau nhói nhói khiến hồn mấy người trở về, vừa nhìn thấy yêu quái màu xanh lá cây trước mắt đang “hút” máu của mình, mặt mấy người không khỏi biến sắc, đưa tay chuẩn bị tập kích.

“Đừng động! Bọn họ là trợ thủ của ta, chỉ muốn một ít máu của các ngươi, không cần liều mạng! Ngoan ngoan ngồi xuống!” Dường như Phụng Tịch Xu mọc mắt sau lưng, cũng không quay đầu lại quát bốn người.

Nghe lời Phụng Tịch Xu nói, bốn người dừng tay lại, lại nhìn lần nữa, quả nhiên yêu quái màu xanh lá cây trước mắt chỉ lẳng lẳng rút máu, một động tác dư thừa cũng không có, ngay cả khi vừa rồi bọn họ muốn tập kích, bọn họ cũng không nhúc nhích. Yên tâm, bốn người bắt đầu tò mò nhìn động tác của Phụng Tịch Xu, còn nhìn chăm chú mấy thứ kì lạ trước mắt này. Người đưa nước nóng và vài bông gòn đều bị đuổi đi, trong lều trại một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy được âm thanh của nhịp tim.

Mang tới cái bao tay trừ độc, Phụng Tịch Xu nhanh chóng nói với Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quy mới vừa tỉnh hồn lại: “Hắn bị tập kích, vết thương quá lớn, mất máu quá nhiều, hơn nữa còn trúng độc, vì vậy lập tức tiến hành giải phẫu, và lại vết thương, tẩy trừ độc tố, hiện tại ta cần phải làm nhanh,

các người bình tĩnh lại nhìn cho kỹ, không được lên tiếng, biết không!”

Không đợi hai người trả lời, Phụng Tịch Xu xoay người, ra lệnh với mấy Lục Linh Lung bên cạnh: “Bắt đầu! Cây kéo!”

Một tiếng ra lệnh, Lục Linh Lung mở đèn lớn trên bàn mổ ra, trong lúc nhất thời, trong lều trại còn sáng hơn ban ngày.

Phụng Tịch Xu nhận lấy cây kéo Lục Linh Lung đưa tới, cắt bỏ y phục dọc theo vết thương của Hoa Ngọc Dung, lại cẩn thận đẩy mảnh y phục dính máu đã bắt đầu khô trên vết thương, mặc dù quá trình tiến hành rất cẩn thận, nhưng vẫn khiến vết thương vừa ngừng chảy máu bị tác động, máu tươi lại chảy xiết tràn ra, Hoa Ngọc Dung cũng bị kích thích đau đến nổi rên rĩ ra ngoài.

“Đáng chết! Vãi bông! Thuốc té!” Phụng Tịch Xu thò tay tiếp nhận kim thuốc tê Lục Linh Lung đưa tới, vững vàng đẩy kim tiêm vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, khiến hắn không hề cảm thấy đau đớn nữa, Lục Linh Lung ở một bên dùng vải bông nhanh chóng hút máu Hoa Ngọc Dung chảy ra.

Đội vết thương hoàn toàn lộ ra thì trên trán Phụng Tịch Xu chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn, nàng âm thầm mắng bản thân sợ ý, làm sao lại không sớm phát hiện Hoa Ngọc Dung khác thường một chút, để cho hắn bị khổ sở lâu như vậy! Trước mắt trên tấm lưng trắng nõn, một đạo vết thương đứt tợn gần như đã chiếm hết hai phần ba lưng, vết thương này, nếu chậm trễ một lát, có thể đã sớm

Phụng Tịch Xu không nghĩ nhiều nữa, vội vàng lấy Hắc Linh Lung mới vừa phối thuốc xong ra, liên tục châm ba kim lớn có thuốc giải, lại dùng nước sát trùng rửa sạch vết thương, đồng thời bên kia Lục Linh Lung cũng thu gom được từng túi máu treo lên, châm một đầu khác vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, sau đó lại xoay người tiếp tục thu thập.

Sau khoảng thời gian ba chén trà, rốt cuộc hoàn thành công việc tẩy độc, Phụng Tịch Xu vội vàng tiến hành vá vết thương lại, bên kia, sắc mặt bốn người đã sớm trắng bệch, ngoài nguyên nhân rút máu quá nhiều ra, dĩ nhiên còn bị cảnh tượng dâm dề máu trước mắt làm cho kinh sợ, chưa bao giờ biết rằng cứu người còn có loại phương pháp này, mà lại đáng sợ như thế, mà càng làm cho người ta đáng sợ hơn là cái người thực hiện, vị nữ tử chưa tới mười lăm tuổi đó, từ đầu tới cuối thái độ đều chưa từng thay đổi.

Một châm, hai châm, ba châm. năm mươi bốn châm.

Một châm cuối cùng rơi xuống, Phụng Tịch Xu rốt cuộc hoàn thành giải phẫu.

Thở một hơi thật lớn, vô lực phát tay một cái, Lục Linh Lung lại đưa Hoa Ngọc Dung trở về trên giường, Phụng Tịch Xu ở dưới sự giúp đỡ của Lục Linh Lung cởi áo giải phẫu ra, lại thu tất cả mọi thứ vào trong Thảm Xu Văn, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khác nhau của mấy người trong lều trại, trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng, gọi mấy Hắc Linh Lung nhanh chóng thôi miên với mấy người, xóa sạch những chuyện vừa rồi mà mấy người đã thấy đi, bóp méo trí nhớ của bọn họ.

Bây giờ còn chưa phải là lúc để cho bọn họ biết, vừa rồi tình thế cấp bách không có thời gian trông nom, hiện tại, nói gì cũng không thể để bọn họ nhớ chuyện này, ngoài Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có kí ức của chuyện này ra, tất cả bốn người còn lại đều phải xóa trí nhớ đi, những người này, có hoàng tử đương triều lại có tướng quân nước khác, nàng không muốn rước thêm nhiều phiền toái, vì vậy, chỉ có thể xuống tay với bọn họ. Về phần Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có hỏi, nàng trực tiếp ngầm thừa nhận chuyện này, để cho hai người cho loại phương pháp cứu người thuận lý thành chương như vậy, cũng có thể thuận tiện truyền bá cách giải phẫu này ra.

Sau khi bố trí Hoa Ngọc Dung thật tốt, để những người còn lại đều ngủ, Phụng Tịch Xu nghỉ ngơi một chút rồi đi ra khỏi lều, bước nhanh về phía lều của Phụng Duy Tĩnh, hiện tại, nên là thời điểm tính sổ rồi, là ai phải thích khách tới, nàng muốn cẩn thận thăm vấn một phen, dĩ nhiên, cần phải trừng phạt, là việc không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 102: Chương 20

Phụng Duy Tĩnh ở trong lều trại, năm nam tử áo đen quỳ trên mặt đất không động đậy, một đôi con ngựa đầy tơ máu trừng thật lớn, trừng đến nỗi gần như lòi ra khỏi mắt.

Bên trong lều ngoài mấy quân lính đứng bảo vệ ra, Phụng Duy Tĩnh, Tinh Ảnh và Tuân Thư đều ngồi ở chính vị, trước mặt hai người như che phủ một lớp băng sương, ánh mắt tựa như đao, từng đao như muốn lăng trì mấy người trước mặt, khiến nhiệt độ trong lều trại trong lúc vô hình giảm xuống vài lần.

Vừa thấy Phụng Tịch Xu đi vào, mấy quân lính rối rít hành lễ, ba người Phụng Duy Tĩnh cũng từ trên chỗ ngồi đứng dậy chào đón.

Phụng Tịch Xu trực tiếp lướt qua năm người đang quỳ, ngồi vào thượng vị, một đôi mắt màu tím mang theo gian manh nhìn về phía người trên đất, ánh mắt âm lãnh kia, giống như một con rắn độc khắc lưỡi đỏ máu, đang lo lắng làm sao trên con mồi tới tay, đưa bọn họ từng bước từng bước dẫn vật đến chết. Giương mặt tuyệt mỹ hợp với đôi mắt như vậy, hiện ra tương phản cực lớn, làm cho trong đầu người ta không khỏi hiện ra một câu nói: khuôn mặt tiên nữ tâm ma quỷ.

Phượng Tinh Xu nhìn ba nam nhân bên cạnh, cuối cùng nhìn về phía Tuân Thư nói: “Thư nhi, chờ lát nữa tỷ tỷ chuyện cần làm, có thể sẽ rất đáng sợ, đệ có muốn đi ra ngoài trước, thăm Tinh đi một lát được không? Tỷ tỷ xử lý xong sẽ tới tìm đệ.”

Tuân Thư cái hiểu cái không lắc đầu, giọng mang theo ngây thơ nói: “Mặc kệ tỷ tỷ muốn làm cái gì, Thư nhi cũng sẽ ủng hộ đến cùng, Thư nhi không sợ tỷ tỷ làm chuyện dọa người, Thư nhi chỉ sợ tỷ tỷ không quan tâm đệ.”

Phượng Tinh Xu an ủi cười một tiếng, mặc dù cảm thấy Tuân Thư nói lời này có hơi sớm, nhưng hẳn có thể làm ra quyết định này, khiến cho nàng thật vui mừng, ít nhất điều này nói rõ ở trong lòng Tuân Thư, nàng mới là quan trọng nhất, mặc dù. lát nữa chuyện nàng cần làm có thể sẽ khiến hân từ đây sinh ra cảm giác sợ hãi với nàng, nhưng, làm nam nhân của Phượng Tinh Xu nàng, bọn họ có quyền biết một Phượng Tinh Xu chân thật, mà không chỉ là một Phượng Tinh Xu hư ảo mà hoàn mỹ, nàng không phải cứu thiên huyền nữ trên trời, là người lo nghĩ tâm địa thiện lương, nàng tới từ địa ngục hoa bị ngạn, có vẻ xinh đẹp chói mắt và lòng dạ ác độc. Nàng muốn hoàn toàn hiện bản thân ra bọn họ trước mặt, khiến hai bên lẫn nhau không tồn tại giấu giếm và hiểu lầm.

Hỏi Tuân Thư xong, Phượng Tinh Xu lại nhìn hai người kia, thấy hai người đều là vẻ mặt kiên định, vì vậy quyết định, lười biếng dựa vào thành ghế, một tay ôm Tuân Thư vào trong ngực, tùy thời an ủi hẳn có thể sinh ra sợ hãi.

Lại đưa mắt nhìn năm người kia, cặp mắt màu tím càng thêm thâm trầm, tựa như con rắn lớn mở miệng to như chậu máu, chuẩn bị bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc đầm máu.

“Tất cả thủ hạ của các ngươi đều bị giam giữ, hiện tại chỉ có các ngươi thành thật trả lời vấn đề của ta, bọn họ mới có cơ hội sống sót.” Phượng Tinh Xu chậm rãi nói ra.

Không ngoài ý muốn, nghe lời Phượng Tinh Xu nói, mấy người kia đều có vẻ mặt hồ hững, trong mắt không thấy chút gợn sóng nào.

“A! Ta ngược lại đã quên, dựa vào thân thủ của các ngươi, có lẽ nhất định là sát thủ chuyên nghiệp? A. Tim, có phải đã sớm nguội lạnh rồi phải không?” Phượng Tinh Xu nhẹ giọng hỏi, giọng điệu vui vẻ kia, tựa như một xấp tơ lụa thượng hạng mát lạnh, chậm rãi xẹt qua không khí, cuốn lấy cổ họng mấy người, khiến bọn họ trong nháy mắt có cảm giác hít thở không thông, lòng cũng không khỏi tự chủ run rẩy.

“Nếu là như vậy, thì ba mươi mấy mạng người các ngươi sẽ không đề ý chứ?” Phượng Tinh Xu giống như đang hỏi thăm, khẽ nghiêng người về phía trước. Thấy mấy người vẫn không có phản ứng, nàng giống như rất buồn phiền nhăn mày, nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy, mang theo lại rất lãng phí lương thực, nếu thả ra thì sẽ quay lại tìm phiền toái, nên xử trí thế nào đây.”

Ngón tay gõ gõ cái cằm xinh xắn, cặp mắt sáng lên, vui mừng nói: “Haaa...! Ta nghĩ ra rồi, nếu không như vậy đi! Ta liền mang các ngươi theo, lương thực của các ngươi cũng làm cho bọn họ là được rồi!”

Nói xong, còn không đợi những người khác phản ứng kịp, Phượng Tinh Xu cao giọng phân phó nói: “Người đâu! Mang năm thùng gỗ lên, cho năm vị khách tắm rửa một phen! Chuẩn bị khung sắt, bồn cung nên chuẩn bị cơm trưa cho khách!”

Chỉ chớp lát sau, mười binh lính liền mang năm thùng gỗ và một khung sắt được đốt đỏ bùng vào, sau khi để xuống, Phượng Tinh Xu lại ra lệnh: “Cởi áo cho khách, rồi đưa vào trong thùng gỗ!”

Mấy người lính lập tức cởi hết sạch y phục của năm tên thích khách, từng người một bị ném vào trong thùng gỗ.

Phượng Tinh Xu vỗ tay lần nữa, ba mươi mấy thích khách bị ép đi vào, Phượng Tinh Xu đứng lên, ôm lấy Tuân Thư đi về phía bọn họ nói: “Ta cho các ngươi thời gian một nén nhang để suy nghĩ, nếu nguyện ý trả lời vấn đề của ta, ta có thể bỏ qua cho hẳn, nếu không, vậy thì, qua thời gian, coi như ngươi đối ý, cũng không có cơ hội.” Nói xong, trên bàn ở chủ vị lập tức đốt một cây hương.

Phượng Tinh Xu kiên nhẫn đợi một nén nhang trôi qua, vẫn không có ai muốn trả lời vấn đề của Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu đáng tiếc thờ dài mà nói: “Các ngươi đến địa phủ, cũng đừng nói là ta đưa các ngươi đi, là bản thân các ngươi không nắm chắc cơ hội của mình.” Nói xong, xoay người nói: “Chúc mừng các ngươi, bây giờ các ngươi có thể tắm rửa dùng bữa rồi!”

Nàng giơ tay lên vỗ ba tiếng nữa, năm Lam Linh Lung lập tức xuất hiện im hơi lặng tiếng ở trước mặt mọi người, bởi vì Lam Linh Lung là Linh Lung chuyên võ, vì vậy tu vi võ công cực cao, bây giờ đã đạt tới cảnh giới người bình thường không thể thấy rõ hình dáng, vì vậy người bên trong lều đều cho năm bóng người màu xanh lam này chỉ là nhân sĩ võ lâm có tu vi cực cao, sẽ không chú ý tới về quái dị của bọn họ.

Phượng Tinh Xu ôm lấy Tuân Thư trở về chỗ, nhắc tay, bày một kết giới, dùng giọng nói vô cùng lười biếng: “Cho năm vị khách quý tắm rửa.”

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay năm Lam Linh Lung bàn tay vung lên, bay lên trước mặt năm người áo đen, bóng xanh nhanh chóng chọt lóe mà lên, không nhìn thấy động tác của bọn họ như thế nào, chỉ thấy được máu bắn tung tóe đầy trời lưu loát từ không trung bay xuống, máu bắn tung tóe bay tán loạn, thoát nhìn lãng mạn mà xinh đẹp, chỉ như vậy lại làm cho người ta mê muội, mấy binh lính thủ vệ phía dưới rồi rít lờ ra về mặt khen ngợi. Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đẹp đẽ này, là do máu người tạo ra, liền không khỏi giật mình, cả người tóc gáy dựng đứng, trong lòng khiếp sợ.

Thủ pháp của Lam Linh Lung cực kỳ hoàn mỹ, năm người, năm thùng gỗ, tất cả đều theo đúng chỗ ngồi, một giọt máu cũng không có tràn ra bên ngoài thùng, cũng không có bay vào trong thùng khác.

Trong lều trại vang lên tiếng năm người gào thê thảm, xuyên thấu màng nhĩ của người ta đến thẳng tinh thần, rung động đến cực điểm. Mỗi người đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ mà kinh khủng, không biết Phượng Tinh Xu lại đối đãi với những người này như vậy!

Khi Lam Linh Lung dừng tay, năm người trên đất đã không còn hình người, chỉ có thể gọi là. thịt vụn.

Lam Linh Lung dừng lại, yên lặng đợi Phụng Tịch Xu ra lệnh, Phụng Tịch Xu cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tuân Thư, lơ đãng nói: “Năm mươi bốn, chính ta đã châm năm mươi bốn châm trên người tiểu Hoa nhi, các người đã muốn gánh chịu lửa giận của ta như vậy, thế thì, các người cứ tới chịu đựng đi! Năm ngàn bốn trăm đao, mỗi người các người đều phải gánh chịu trừng phạt! Tiếp tục!!!”

Lam Linh Lung nhận được mệnh lệnh, lập tức lại vung lên năm người áo đen, bắt đầu một cuộc lăng trì mới.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, tiếng kêu thảm thiết chưa từng dừng lại, sắc mặt của mọi người cũng càng ngày càng tái nhợt, ngay cả Tịch Ảnh thân là thủ lĩnh tổ chức sát thủ cũng không chịu được lạnh lẽo. Cảm thấy Tuân Thư trong ngực hơi run rẩy, Phụng Tịch Xu nhỏ giọng hỏi bên tai hắn: “Thư nhi, sợ sao?”

Tuân Thư gật đầu, “Tỷ tỷ, bọn họ kêu quá lớn tiếng, lỗ tai Thư nhi đau, hơn nữa bộ dạng đó của bọn họ, “ Tuân Thư chỉ hai mươi mấy thịt vụn nhăn nhoe đỏ máu, tiếp tục nói: “Thật là khó nhìn, Thư nhi cũng không muốn ăn thịt nữa.”

Phụng Tịch Xu nâng cầm Tuân Thư lên, cẩn thận quan sát, sau khi xác định trong mắt hắn cũng không có vẻ sợ hãi nào, lại ngẩng đầu nhìn về phía hai nam nhân ở hai bên, mặt hai người trắng bệch, cảm thấy tâm mắt của Phụng Tịch Xu, rồi rít nhìn lại, ánh mắt kia, không có sợ hãi hoặc là xa cách, chỉ có đầy quan tâm và tình ý, khiến tâm tình Phụng Tịch Xu thật tốt, rốt cuộc lòng từ bi, ngưng trừng phạt đối với năm người quần áo đen. Lam Linh Lung lẳng lặng đứng ở phía sau năm thùng gỗ, giờ phút này, năm nam nhân trong thùng gỗ đã sớm không lạnh nhạt ngay từ đầu, trong mắt chỉ còn lại sợ hãi và sợ hãi, hồn bay phách tán. Máu tươi ảm áp trong thùng gỗ, cùng với lòng lạnh băng của bọn họ, thành sự chênh lệch rõ ràng, không ngừng giã vò thân thể và tinh thần của bọn họ.

Phụng Tịch Xu nhàn nhạt nhìn về phía hai mươi mấy đồng thịt vụn không ngừng co giật trên đất, Lam Linh Lung xuống tay cực kỳ tỉ mỉ, vừa có thể hoàn mỹ cắt hết năm ngàn bốn trăm đao, lại khiến người ta không bị hôn mê, không tử vong, duy trì tinh thần tỉnh táo, biết tình trạng bây giờ của mình, chính là điều mà Phụng Tịch Xu muốn.

“Bọn chó săn đi theo hắn là rất đói bụng, dắt bọn họ vào dùng cơm trưa đi!” Nàng tùy ý nói với một binh lính nhìn qua rất vạm vỡ nói.

“Dạ vâng, vâng!” Tên binh lính bị sợ đến toàn thân phát run, dưới ánh mắt âm mị của các đồng僚 rồi đi giống như bay thoát khỏi địa ngục thế gian này, quá đáng sợ, vị công chúa thật quá đáng sợ! Cả đời hắn chưa sợ qua bao nhiêu người, nhưng vị công chúa, cho dù là nằm mơ, hắn cũng muốn cút thật xa quỷ lạy khầu đầu với nàng, không dám có một chút dị nghị và phản kháng với nàng!

Rất nhanh, một tên lính hộ dật mười con chó săn vào, những con chó săn này, cung kính khác thường với Phụng Tịch Xu, người khác không biết nguyên do trong đó, nhưng trong lòng Phụng Tịch Xu biết rất rõ, trong lòng nàng ra lệnh cho bọn chó săn, mười con chó săn lập tức giống như nổi điên, xông về đồng thịt vụn kia, nhả tâm can xé.

Đến đây, lưỡi hái của tử thần đã thu hoạch được ba mươi sinh mạng.

Cuối cùng khoe mắt Phụng Tịch Xu liếc thấy tia may mắn trong mắt năm người, cười lạnh, may mắn? Sợ rằng chờ lát nữa, các người còn ước gì trở thành một trong số bọn họ đây.

Vỗ tay, lại có năm Lục Linh Lung xuất hiện, Lục Linh Lung không có tu vi võ công như Lam Linh Lung, vì vậy đều lấy tấm khăn xanh che mặt, người ngoài nhìn thấy, năm người này không giống như bọn người lúc này.

Phụng Tịch Xu nói: “Làm vài món thức ăn cho khách đi!”

Lục Linh Lung được lệnh, lập tức đi về phía năm người còn lại.

Xem qua con mồi bị buộc đến góc chết chưa? Cái loại tuyệt vọng và sợ hãi vô cùng đó, chính là vẻ mặt lúc này trên mặt năm người đó.

Khung sắt đỏ bừng, ly rượu chân cao trong suốt óng ánh, tiếng thịt nướng vang lên, mùi thơm tỏa là.

Tất cả đều được tiến hành vô cùng lưu loát, tựa như một bữa tiệc vui mừng vậy, chỉ là, chủ nhân của buổi tiệc này, chỉ có năm người.

Miệng bị cay ra, trút vào cổ họng chính là máu của đồng bạn, lại bị khép lại, nuốt vào là thịt của đồng bạn.

Dù là sát thủ máu lạnh nhất, cũng không thể không ở dưới sự tra giã vò này mà không điên, cuối cùng, cũng bởi vì năm người không chịu nổi kích thích, toàn bộ đều đã hôn mê.

“Tịch nhi, đừng tiếp tục nữa, chúng ta vẫn nên đi vào vấn đề chính đi?” Phụng Duy Tịch hít sâu một hơi, diẽn diẽn, qu.y don mùi máu tanh nồng đậm khiến không khí cũng ô nhiễm, hít vào miệng, chỉ có tràn đầy chết chóc.

“Duy nhi, không chịu nổi sao?” Phụng Tịch Xu nghiêng người hỏi.

Phụng Duy Tịch lắc đầu, nói: “Đây cũng không sao, nhưng mà, Tịch nhi, ta lo lắng nàng cứ gây sức ép như vậy, ngộ nhỡ về sau. nếu như có báo ứng, ta sợ.”

Tĩnh Ảnh ở bên phải Phụng Tình Xu lập tức đưa tay nắm tay nàng, không tiếng động truyền đạt ý kiến của mình.

“Người cũng lo lắng?” Phụng Tình Xu quay đầu hỏi.

Sầu lo trong mắt Tĩnh Ảnh lộ ra không bỏ sót.

Trong lòng Phụng Tình Xu ấm áp, bọn họ không phải vì sợ, mà là vì lo lắng an nguy của nàng. có phụ như thế, phụ còn cầu gì?

Xem ở mặt mũi của ba người, Phụng Tình Xu rút cuộc ngưng trệ, nàng tháo huyết đạo của một người trong đó thoát nhìn giống như là người cầm đầu ra, người nọ chậm rãi tỉnh lại, khi ánh mắt của hắn chống lại Phụng Tình Xu, d,Odylq.d thời khắc sợ hãi kia lại điên cuồng dâng lên, trong đầu tất cả huấn luyện của sát thủ, tất cả lực ý chí đều bị mài đi, thậm chí, còn mài ra một hàng lớn không đáy, bên trong lấp đầy sự sợ hãi đối với Phụng Tình Xu.

“Hiện tại, người nguyện ý trả lời ta rồi chứ?” Phụng Tình Xu ngẩng đầu lên, tựa như nữ vương cao ngạo hỏi.

Người áo đen ngay cả dừng khí gạt đầu liên tục cũng không có, chỉ có thể xẹt qua một tia sáng ở trong mắt, cầu xin Phụng Tình Xu có thể hiểu ý tứ của hắn.

Phụng Tình Xu hừ lạnh, mắng: “Vô dụng!” Hỏi tiếp: “Các người là người nào? Tại sao phải đến đội ngũ của ta tiến hành ám sát? Cố chủ của các người là ai?”

Người áo đen cố gắng khống chế hàm răng run lên, run giọng trả lời: “Ta...chúng ta. Là sát thủ của. của Phi Tuyết lâu. Phía trên muốn. chúng ta tới, tới ám sát một nữ nhân tộc. tên Lục, Lục Tình La....., về phần cố chủ đã thuê, chúng ta. cũng không biết, biết. Chuyện như vậy, là là cơ mật, chỉ có. chỉ có lâu chủ mới, mới biết. Ta chỉ có thể mơ, mơ hồ biết. tin tức đến từ. Hí, Hí Triều quốc.”

Phi Tuyết lâu, Lục Tình La, Hí Triều quốc.

Trong đầu Phụng Tình Xu thoáng qua một ý niệm, nhanh đến nỗi không kịp bắt lấy, vì vậy tiếp tục hỏi: “Như vậy đương gia của các người là ai? Tổng bộ của các người ở nơi nào?”

Tĩnh Ảnh ở một bên xen vào nói: “Xu, ta biết rõ Phi Tuyết lâu, bọn họ và Mộ Ngâm giáo đều là. Khụ khụ! Đây là đối thủ một mắt một con của tổ chức sát thủ có tiếng Quân Cơ xử, ở trong giang hồ, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử luôn áp chế Phi Tuyết lâu gắt gao, bọn họ nghĩ hết biện pháp cũng không có thể vượt qua trước hai tổ chức, nghe nói gần đây Phi Tuyết lâu đã đổi lâu chủ mới, cũng không biết lâu chủ này sẽ có hành động gì.”

“Hả? Luôn luôn bị áp chế?” Phụng Tình Xu cảm thấy hứng thú với lời này, hỏi: “Tại sao?”

Tĩnh Ảnh suy nghĩ một chút, trả lời: “Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn đãi, ba bên có thực lực cách xa có thể là một nguyên nhân, mà một điều khác, hình như là mười năm trước Phi Tuyết lâu nhận được một vụ, nhưng không hoàn thành được, không chỉ đắc tội khách hàng, còn phá tan thần thoại cũng phá tan chưa bao giờ thất thủ của bọn họ, từ đó địa vị danh dự của Phi Tuyết lâu bắt đầu tuột dốc, thêm đến mấy năm gần đây, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử xuất hiện, tình cảnh của bọn họ càng không tốt, vẫn luôn bị áp chế.”

Phụng Tình Xu cười thầm, nói: cái này chẳng lẽ chính là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát? Xem ra tuy rằng Phi Tuyết lâu có chút tài mọn, nhưng cũng không đủ gây sợ.

Hiện tại, quan trọng nhất là phải nhanh chóng chạy tới Hí Triều quốc, nếu chủ mưu ám sát đến từ Hí Triều quốc, như vậy, chỉ có sớm ngày tới đó, mới có thể làm rõ ngọn nguồn chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phụng Tình Xu không chậm trễ nữa, đứng dậy ra lệnh: “Thu thập mọi thứ nhanh chóng xuất phát, giờ Thân lên đường!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 103: Chương 21

Đại đội rất nhanh sẽ bắt đầu tập hợp, Phụng Tình Xu đi tới xem tình hình của Lục Tình La, sau khi xác định tương đối ổn định, đã đến trong lều Hoa Ngọc Dung nằm. Mấy nam nhân bên trong đều còn đang hôn mê, Phụng Tình Xu nhân cơ hội đi tới trước mặt của Hoa Ngọc Dung, hít sâu một hơi, bắt đầu kết thủ ấn, sau một nén nhang, một tia sáng màu vàng chói mắt thoáng hiện, theo Phụng Tình Xu ra dấu tay càng lúc càng nhanh, tia sáng màu vàng cũng càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, tia sáng kia lại còn chói mắt hơn ánh mặt trời phía ngoài, thật may là lúc vừa vào Phụng Tình Xu thuận tay bày kết giới ra, nếu không không chừng sẽ khiến mọi người càng kinh động.

Dần dần, ánh sáng từ sắc bén trở nên êm dịu, chậm rãi bao vây Hoa Ngọc Dung, một bóng màu đỏ bay ra từ trong Thâm Xu Văn, đó là Linh Lung có cấp bậc cao nhất trong Thâm Xu Văn mà Phụng Tình Xu dùng thời gian mấy năm mới chế tạo ra —— Hồng Linh Lung. Bình thường Hồng Linh Lung

không cần thi hành nhiệm vụ, địa vị của nó ở trong Thảm Xu Văn tương đương với người lãnh đạo tối cao, thống lĩnh tất cả Linh Lung.

Thảm Xu Văn có một chức năng đặc biệt, đó chính là có thể chứa cơ thể sống, những động vật trong Tử Vong sâm lâm chính là một ví dụ. Nhưng mà, dù sao đó cũng là động vật, nếu như muốn chứa người sống, ở trên số lượng thì có hạn chế nhất định, hơn nữa trong vòng mười ngày chỉ có thể vận dụng một lần, một lần nhiều nhất chỉ chứa một vạn người, mỗi lần vận hành, nhất định phải có Hồng Linh Lung tương trợ, là một pháp thuật tương đối hao phí linh lực, vì vậy không tới lúc khẩn cấp, Phụng Tịch Xu sẽ không vận dụng chức năng này.

Lần này Phụng Tịch Xu nóng lòng chạy tới hoàng đô Hí Triều quốc, cộng thêm tình huống đặc biệt của Hoa Ngọc Dung, vì vậy mới bất đắc dĩ vận dụng, lại nói, Hoa Ngọc Dung còn là vị khách đầu tiên của Thảm Xu Văn! Trong Thảm Xu Văn phân bố các khu vực chẳng hạn, đều dựa vào tiên khí Phụng Tịch Xu tu luyện triển khai, Hoa Ngọc Dung đến bên trong năm bảy tám ngày, không chỉ có ích cho việc thân thể hần hồi phục, hơn nữa, tiên khí thông qua vết thương thấm vào trong cơ thể sẽ cải thiện thể chất của hần, để cho hần càng khỏe mạnh hơn người thường, cho dù không biết võ, trong cơ thể cũng sẽ có một cỗ tiên khí như có như không, để cho hần tương đương với cao thủ võ lâm trung đẳng, chỉ cần học sử dụng, sẽ tùy tâm mà động, từ đó không hề lo lắng người khác tập kích nữa.

Lần này có thể coi Hoa Ngọc Dung là nhân họa đắc phúc.

Hồng Linh Lung ôm lấy Hoa Ngọc Dung, sau khi cung kính chào Phụng Tịch Xu một cái, Hồng Quang chợt lóe, liền biến mất ở trong lều.

Phụng Tịch Xu thả tay xuống, thờ phào, hiện tại vấn đề của Hoa Ngọc Dung đã được giải quyết, nhưng còn có hai người. Phụng Tịch Xu đưa ánh mắt về phía nam nhân áo đen trong đám người hôn mê nằm trên giường kia, suy nghĩ một chút, vẫn nên quyết định giải quyết vấn đề thay con hồ ly kia trước lúc xuất phát trước. Vì vậy nàng tiến lên điểm mấy chỗ huyệt trên người Hàm Tĩnh, Hàm Tĩnh chậm rãi mở mắt.

Mặc dù khó hiểu tại sao mình nằm ở trên giường, nhưng Hàm Tĩnh cũng không có hỏi, chỉ là lẳng lặng đứng lên đối mặt với Phụng Tịch Xu.

“Người nói người muốn tìm được hồ ly, người tìm nàng làm gì?” Phụng Tịch Xu cũng không giải thích cái gì với hần, mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

Hàm Tĩnh cúi đầu, mím chặt cánh môi, giống như không muốn nhiều lời.

“Hừ! Không nói thì người đi đi! Ta sẽ không mang theo người đi quấy rầy nàng!” Phụng Tịch Xu hừ lạnh nói.

Suy tính chốc lát, Hàm Tĩnh hiểu, hiện tại sợ rằng chỉ có Phụng Tịch Xu có thể giúp mình, không nói dựa vào năng lực của bản thân tìm được Tâm Mộng Hồ là chuyện sớm muộn, nhưng sau khi tìm được nàng nên làm thế nào để được nàng tha thứ, để cho nàng có thể khiến hần tiếp tục sống ở bên cạnh nàng, đối với lần này hần lại không có biện pháp gì! Hần còn nhớ rõ ngày đó sự quyết tuyệt trong lời của nàng, người quật cường như vậy, chỉ sợ là sẽ không tiếp nhận mình quay đầu.

Giờ phút này hy vọng duy nhất của hần, có lẽ đang ở trên người vị công chúa trước mắt này.

Sau khi nghĩ thông suốt, giọng Hàm Tĩnh trầm thấp không chút do dự vang lên: “Ta đi hoàn thành ước định của ta với nàng.”

“Ước định!” Phụng Tịch Xu cười nhạt một tiếng nói: “Người quên rồi sao? Không phải nàng để cho người vĩnh viễn rút ra khỏi tầm mắt của nàng sao? Không phải người đã lựa chọn sự phụ của người? Lúc này người tới tìm nàng làm gì? Người cũng không quản sự phụ của người nữa hả?”

Bị một câu của Phụng Tịch Xu đâm trúng chỗ đau, cặp mắt trong suốt của Hàm Tĩnh chợt co rút lại, trong mắt lóe lên vẻ khổ sở, ngay sau đó hóa thành kiên định, “Lúc ấy là bất đắc dĩ, sự phụ đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, ta không thể vong ân phụ nghĩa, khi hần cần giúp đỡ liền chẳng thêm quan tâm! Sau đó Ngọc Tranh trang từ từ suy tàn, đến bây giờ đã hoàn toàn phá hủy, mặc dù ta không có năng lực bảo vệ được Ngọc Tranh trang, nhưng mà ta lại muốn thu xếp xong cho sự phụ và sự muội, coi như trả lại ân nghĩa nhiều năm sự phụ đã nuôi dạy ta, hôm nay đã thu xếp ổn thỏa cho hai người bọn họ, ta cũng yên tâm, cho nên.”

“Cho nên người liền nhớ lại đến muốn trở lại tiếp tục làm nô lệ của nàng?” Phụng Tịch Xu nói tiếp.

Hàm Tĩnh trầm mặc không nói.

“Người bình thường gặp phải tình huống như thế không phải vì cảm thấy bản thân may mắn mới có thể thoát khỏi loại quan hệ này sao? Sao người còn không ngừng chui vào? Người có mục đích gì?” Phụng Tịch Xu hỏi.

“Ta.” Hàm Tĩnh do dự một chút, trên gương mặt cương nghị hiện lên một chút đỏ ửng, khẽ cắn răng, rốt cuộc vẫn phải khai báo nói: “Ta không biết tại sao lại như vậy, mặc dù chỉ tiếp xúc với nàng ba ngày, nhưng mà ta lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, bất luận bóng dáng tiêu sái của nàng, hay là cái miệng vừa mở ra nói đến mức không buông tha, ngay cả bộ dáng ngang ngược của nàng ta đều nhớ khắc sâu. Ta không biết tại sao lại như vậy, nhưng vừa nghe thấy nàng để cho ta biến, để cho ta không xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, ta liền cảm thấy trong lòng rất sợ, ta không muốn từ nay cùng nàng trở thành người dung, ta. ta vẫn muốn đợi ở bên cạnh nàng, ta muốn thời thời khắc khắc đều nhìn thấy nàng, nghe nàng vui vẻ cười to, tức giận mắng to, dù là mắng ta ta cũng. vui vẻ chịu đựng!”

Phụng Tịch Xu không thể tưởng tượng nổi mở lớn mắt, dùng nhìn ánh mắt ngu ngốc nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng không ngừng nghĩ tới: còn có phải là nam nhân không? Phân tích nội tâm lòng mình thấu đáo như vậy, nhưng ngay cả cơ bản nhất cái gì cũng không biết! Hần chẳng lẽ không biết mình yêu hồ ly rồi hả? Rõ là. Ngủ ngốc!

Trong lòng không ngừng trợn trắng mắt với Hàm Tĩnh, nhưng nghĩ đến vẻ mặt và những lời nói cực kỳ tức giận lúc ấy của Tâm Mộng Hồ, lại không nhịn được trừng mắt lần nữa với Tâm Mộng Hồ, hồ ly đó, cũng là chủ nhân hồ đồ, khẳng định ngay cả mình có cảm tình với Hàm Tĩnh cũng không biết, hừ,

hai người này tiến đến cùng một chỗ, cũng xúng đỏi! Nghĩ tới, Phụng Tịch Xu không khỏi nở một nụ cười, tiếp tục hỏi: “Vậy sao ngươi không đến tìm nàng, ngược lại tới tìm ta?”

Bởi vì Hàm Tịch vừa nói một phen, cảm thấy lòng mình cũng bị Phụng Tịch Xu nhìn thấu đáo, vì vậy có chút ngượng ngùng, luống cuống trả lời: “Ta. . . . Ta không biết nàng ở nơi nào, ta chỉ nghe các ngươi nói qua một lần, nói nàng là thiên kim tể tướng bỏ nhà ra đi, ngươi lại là. . . . công chúa Long Phong quốc, vì vậy ta liền đến Long Phong quốc tìm đến phủ tể tướng.”

Trời! Thì ra là có chuyện như vậy! Lần này Phụng Tịch Xu đã hiểu, Hàm Tịch cho hồ ly là thiên kim tể tướng Long Phong quốc, vì vậy tìm tới phủ đệ của Vu Lam, kết quả có thể nghĩ tới, không tìm được hồ ly, khi đó khẳng định bị Vu Phó Oánh phát hiện ra, Vu Phó Oánh ái mộ Phụng Duy Tịch, vẫn mượn cơ hội muốn đến gần Phụng Duy Tịch, thế nhưng mấy ngày nay Phụng Tịch Xu trở lại, nàng vẫn không có biện pháp đến gần hắn, hơn nữa lần này trở về Hiền vương phủ cũng đợi một đoạn thời gian liền vội vã rời đi, vì vậy nàng thừa cơ hội này, bắt được Hàm Tịch là người ngay thẳng, để cho hắn mang nàng cùng đuổi theo. Bởi vì Hàm Tịch không tìm được hồ ly ở Long Phong Quốc, hơn nữa Phụng Tịch Xu cũng vừa rời đi, vì vậy liền muốn đuổi theo hỏi thăm hành tung của hồ ly, vì vậy liền dẫn Vu Phó Oánh theo tới đây.

Lần này rốt cuộc có thể giải thích tại sao Vu Phó Oánh đột nhiên xuất hiện rồi!

Phụng Tịch Xu khẽ cười một tiếng, nói: “Hàm Tịch à Hàm Tịch, thua thiệt ngươi còn từng là đại đệ tử của Ngọc Tranh trang, chẳng lẽ ngay cả kinh nghiệm giang hồ cơ bản ngươi cũng không có sao? Trước đó ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, người đời đều biết thiên kim tể tướng Long Phong quốc vẫn một mực ở trong Long Phong quốc, nghe nói còn ngày ngày đuổi theo Duy nhi! Tại sao có thể là hồ ly bỏ nhà nhiều năm chứ?”

Hàm Tịch bị Phụng Tịch Xu nói đến quần bách, cúi đầu dứt quãng nói: “Cái đó. . . . quan tâm sẽ bị loạn chứ sao.”

“Ha ha! Hay cho quan tâm sẽ bị loạn, được rồi! Thấy cái cổ chấp của ngươi, ngươi liền theo ta đi đi!” Phụng Tịch Xu gạt đầu nói.

“Đi?” Hàm Tịch không hiểu ngắc đầu, “Nhưng.” Ta chỉ tới hỏi ngươi tung tích của nàng.

Phụng Tịch Xu cho Hàm Tịch một cái liếc mắt, nói: “Không đi sao ngươi gặp được hồ ly? Nàng chính là thiên kim tể tướng Hí Triều quốc!”

“À!” Hàm Tịch chợt hiểu.

Lúc này, những người khác trong lều trại cũng rồi rít tỉnh lại, trừ Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quy có chút ấn tượng với một cuộc giải phẫu kỳ dị ra, những người khác đều có vẻ mờ mịt.

Văn Nhân Tịch Phong vừa ngẩng đầu liền thấy Hàm Tịch, mới vừa bị ám sát sự kiện đánh loạn, suy nghĩ lại chợt nâng lên, hắn nghi hoặc nhìn Hàm Tịch suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ một ý niệm trong đầu càng xuất hiện rõ ràng, Hàm Tịch thật sự rất giống một người. một người mà hắn rất quen thuộc. Mặc dù hắn rời nhà nhiều năm, nhưng cũng sẽ không nhớ lầm, hình dáng khuôn mặt này, rõ ràng rất giống đại ca.

Phụng Tịch Xu cũng không quan sát sắc mặt khác biệt của những người này, trực tiếp giao phó cho Phụng Hàm Tiểu nói: “Chúng ta phải nhanh lên đường một chút, đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, về chuyện thích khách trên đường đi muội sẽ nói tỉ mỉ với huynh, hiện tại trước tiên chia đội ngũ làm hai, những người bị trọng thương từ từ đuổi theo ở phía sau, do sự phụ muội và Long Quy ở phía sau chữa trị giúp một tay, tin tưởng bọn họ sẽ khôi phục rất nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 104: Chương 21(Tiếp)

Phụng Hàm Tiểu hoàn toàn không có dị nghị với sự an bài của Phụng Tịch Xu, thật ra thì dọc con đường này, đều là Phụng Tịch Xu phát hiệu lệnh, hắn cái gì cũng không để ý, chỉ là. vẫn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm Phụng Tịch Xu, Phụng Tịch Xu cũng tùy hắn, dù sao mặc kệ thế nào, giữa nàng và Phụng Hàm Tiểu là không thể, bọn họ là đường huynh muội, không phải sao?

Giao phó xong, cũng không đợi Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quy kháng nghị, Phụng Tịch Xu vung rèm lên chuẩn bị phải rời khỏi, lúc này, một con chim bồ câu trắng như tuyết “phập phập” vỗ cánh chỗ rèm Phụng Tịch Xu vền lên bay đi vào, rơi vào trên tay Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy tháo một cuộn giấy nhỏ trên bồ câu đưa tin xuống, mở ra nhìn, sau đó ngược mắt lên nhìn Phụng Tịch Xu nói: “Quấy rầy công chúa nhiều ngày, hiện có việc gấp, Viêm mỗ cũng nên cáo từ!”

Phụng Tịch Xu hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Tướng quân có chuyện nên đi trước, chúng ta gặp lại ở Hí Triều quốc!”

Viêm Vũ Thụy liền ôm quyền, cất cao giọng nói: “Cáo từ!” Dứt lời, sải bước bước ra lều, chỉ là hai người này không biết, lần gặp mặt sau, không phải ở hoàng đô phồn hoa của Hí Triều quốc, mà là trên chiến trường xơ xác tiêu điều ở đại mạc hoang vu của Việt Sa quốc.

Phụng Tịch Xu đưa mắt nhìn Viêm Vũ Thụy cỡi một con tuấn mã nghênh ngang rời đi, sau đó xoay người lại tới một lều vải khác, giờ phút này Phụng

Duy Tĩnh đang phân phó nhiệm vụ cho các hộ quân, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, Vu Phó Oánh cũng ở bên trong.

Phượng Tĩnh Xu dừng lại, tiếp tục đi vào trong, như vậy cũng tốt, tất cả mọi chuyện đều phải giải quyết.

Sau khi mấy hộ quân vừa trải qua thủ đoạn tra hỏi máu tanh của Phượng Tĩnh Xu, đối với Phượng Tĩnh Xu vừa kính vừa sợ, nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu đi vào, rồi rít đứng dậy hành lễ, thần thái cung kính.

Phượng Tĩnh Xu gật đầu, sau khi nói vài ba lời phân phó cho mấy người mà vừa rồi Phượng Hàm Tiểu nói, mấy người liền thôi lui ra khỏi bên ngoài trước làm nhiệm vụ, chỉ để lại bốn người Phượng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh, Tuấn Thư và Vu Phó Oánh.

Tuân Thư nhào tới, chạy nhanh vào trong lòng Phượng Tĩnh Xu, Phượng Tĩnh Xu cẩn thận lau mồ hôi thấm ra trên trán hắn, ôm lấy hắn ngồi xuống, lại siết chặt tay của Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh, biết máu tanh hôm nay vẫn dọa đến hai nam nhân này, chỉ là, trong lòng Phượng Tĩnh Xu hiện lên nghi hoặc, ngay cả Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng cảm thấy run lạnh với thủ đoạn của nàng, sao đứa bé Tuấn Thư này lại như giống như không có việc gì, trong mắt cũng không thấy ghê tởm, cũng không thấy sợ chứ? Chẳng lẽ hắn cũng không cảm thấy làm như vậy rất tàn nhẫn sao? Nếu như là một đứa bé tám tuổi thấy được trường hợp vừa rồi, hắn sẽ cảm thấy hoảng sợ chứ, nhưng mà hắn lại.

Phượng Tĩnh Xu không khỏi có suy đoán: Tuấn Thư hoặc là ngây thơ thật cái gì cũng không để vào mắt, hoặc chính là thâm trầm nguy trang.

Nàng hi vọng hắn là người trước, như vậy, tất cả dơ bẩn trên đời đều không thể làm bẩn hắn; nhưng lại hi vọng hắn là người sau, như vậy, hắn có thể bảo vệ tốt bản thân. Phượng Tĩnh Xu lâm vào bên trong giấy lụa không cần thiết, không biết rốt cuộc Tuấn Thư là loại tính tình nào mới là tốt nhất, cuối cùng khi liếc về luồng ánh sáng tím nhàn nhạt cách đó không xa sau liền bình thường trở lại, bất kể hắn là dạng gì, dù sao có Từ Linh Lung bảo vệ, nàng cũng không lo lắng cho sự an toàn của hắn, chỉ cần là chính bản thân hắn thì tốt rồi, coi như. về hôn nhân là nguy trang đi chăng nữa, nàng thích chính là thích, cũng sẽ không truy cứu nữa.

Ngẩng đầu, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Vu Phó Oánh, lúc này Phượng Tĩnh Xu mới nhớ tới mới vừa hành vi của nàng, nhưng không e ngại ánh mắt ngoại nhân, liền thần nhiên cười một tiếng.

Trái với Phượng Tĩnh Xu thần nhiên, Vu Phó Oánh cũng có ảo giác trong nháy mắt, cảm giác mình vừa kinh ngạc là chuyện bé xé to rồi. Nhưng mà, ánh mắt của nàng rơi vào trên tay của hai người Phượng Duy Tĩnh và Phượng Tĩnh Xu, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tin đồn Phượng Trạch công chúa muốn tuyển phu, mặc dù làm người ta xôn xao, nhưng hoàng thượng sớm có thánh chỉ, vì vậy ngược lại cũng không dẫn tới bao nhiêu nghị luận, hơn nữa mọi người nghị luận Phượng Trạch công chúa đảm nhận việc yến hội vô cùng đặc sắc, vì vậy đối với việc nàng tuyển phu cũng không có bao nhiêu dị nghị, vốn nàng cũng sẽ không có ý kiến gì với chuyện này, nhưng mà, nếu như đối tượng là hắn, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép (editor: con này ảo tưởng kinh, làm như người của mình không bằng).

Đang suy nghĩ, tiếng của Phượng Tĩnh Xu truyền tới: “Không biết tại sao Vu cô nương lại tới chỗ này, chỗ này là biên cảnh, sợ rằng có chút không an toàn, bốn cung vẫn nên phái người đưa người trở về đi thôi!”

Vu Phó Oánh vừa nghe, lập tức nói: “Phó Oánh không dám làm chậm hành trình của công chúa, Phó Oánh. Ách, ra cửa giải sầu, lạc đường đến chỗ này, may mắn đụng phải đội ngũ của vương gia, Phó Oánh biết vương gia có chuyện quan trọng phải làm, cũng không nhọc đến công chúa phải người đưa tiễn.”

A! Hay cho việc giải sầu lạc đường! Thả lỏng tâm là có thể từ lạc một đường từ thành Sở Ương đến biên cảnh Lộng Phong quốc, Phượng Tĩnh Xu không thể không nói, Vu Phó Oánh vẫn rất ngây thơ. Cũng không chọc phá lời nói dôi ngây thơ của nàng, chỉ là, trong bụng có chút không thoải mái.

Nữ nhân này khiến nàng nhớ tới Khanh Dĩ Yên, vị thủy tiên thích chỉ trích ngấm ngầm hại người kia.

Mở miệng một tiếng đội ngũ của vương gia, vương gia có chuyện phải làm, dường như nói, đội ngũ này là của Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tĩnh Xu nàng không có quyền quyết định vậy, ý vị thâm trường cười nhạo nàng (Phượng Tĩnh Xu).

Không đợi Phượng Tĩnh Xu giận tái mặt, Phượng Duy Tĩnh làm khó dễ: “Vu cô nương nói rất đúng, đã như vậy, chúng ta cũng không giữ người lại! Mọi người đi tới chỗ vương gia xin người phái người tiễn người trở về!”

Vu Phó Oánh vừa nghe Phượng Duy Tĩnh không lưu tình đuổi người, trong lòng khổ sở một hồi, nhưng vẫn không buông tha nói: “Tiểu vương gia hiểu lầm, Phó Oánh không có.” Không có gì? Không có ý tứ giễu cợt Phượng Tĩnh Xu? Hay là không muốn nói như thế? Chống lại ánh mắt xa cách của Phượng Duy Tĩnh, Vu Phó Oánh cũng không nói nổi nữa, trong lòng lại khó chịu, đối với Phượng Tĩnh Xu, cũng có oán hận. Trước khi nàng chưa xuất hiện, mặc dù Phượng Duy Tĩnh đối với nàng cũng là một bộ dáng lạnh băng, nhưng còn không đến mức xa cách như vậy, dựa vào mặt mũi của Hiền vương gia và Hiền vương phi, thỉnh thoảng cũng sẽ theo nàng trò chuyện, du hồ, mặc dù không thể gọi là thân thiết, nhưng so với các thiên kim khác giới hơn nhiều, vì thế, nàng còn được không ít thiên kim tiểu thư hâm mộ; nhưng kể từ khi Phượng Tĩnh Xu xuất hiện, trong mắt Phượng Duy Tĩnh cũng chứa nổi những người khác, ngay cả phu thê Hiền vương gia cũng hữu ý vô tình ngăn nàng không để cho nàng gặp Phượng Duy Tĩnh, lần này nếu không phải nàng gạt phụ thân ép nam nhân đi nhằm vào phủ tể tướng dẫn nàng ra, nàng muốn gặp được Phượng Duy Tĩnh cũng không biết phải đợi đến bao giờ!

Hiện tại, thật vất vả gặp được hắn, rồi lại vì Phượng Tĩnh Xu, để cho hắn trở nên lạnh lùng xa lánh nàng như vậy, đây không phải là kết quả nàng muốn thấy! Vu Phó Oánh cúi đầu, che lại khổ sở và hận ý, ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt đều là vô tận đáng thương. Nàng không phải nữ nhân ngu xuẩn như Khanh Dĩ Yên chỉ biết dựa vào vẻ xinh đẹp của bản thân, phụ thân của nàng là tể tướng Lộng Phong quốc, từ nhỏ nàng được dạy bảo, muốn đạt được mục đích phải học được cách vận dụng thủ đoạn, vì vậy, nàng quyết định vô luận thế nào cũng muốn lưu lại, từ từ đạt được Phượng Duy Tĩnh, mặc kệ là cách gì.

Đầu tiên là Vu Phó Oánh khiếp khiếp nhìn Phượng Tĩnh Xu một cái sau đó dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc nói: “Công chúa, vừa rồi là Phó Oánh

nói sai, kính xin công chúa đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân.”

Phượng Tĩnh Xu nhìn nữ nhân trước mặt, tựa như đang xem kịch vậy, trong mắt sáng tỏ, nhưng ngoài miệng vẫn nhận lời nói: “Nào có, Vu cô nương nói rất hợp lý, bổn cung sẽ không trách người, đúng là bổn cung đi đâu, làm những gì, quả thật nên nghe đường ca an bài.” Nói là nói như vậy, nhưng Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh đều nghe ra châm chọc trong đó, đội ngũ này, đã sớm do Phượng Tĩnh Xu định đoạt, Vu Phó Oánh mới đến, không hiểu tình huống bên trong, cứ không hề chuẩn bị nói ra những lời này với Phượng Tĩnh Xu, không chỉ có không được tác dụng gì, ngược lại khiến bọn họ sinh ra cảnh giác và bài xích với nàng, thật là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Vu Phó Oánh ngừng lại, bao nhiêu bài xích cũng nghe ra được từ trong lời Phượng Tĩnh Xu nói nghe được nàng đối với mình một tia, vì vậy lại nói: “Phó Oánh kính ngưỡng công chúa đã lâu, lại được biết công chúa muốn đến Hí Triều quốc tham gia buổi lễ sắc phong của Hí Triều quốc, trong lòng rất mong chờ, không làm gì được để có thể cùng đi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ra ngoài giải sầu, không ngờ lại gặp được công chúa, chuyện này. cũng coi như trời cao cho Phó Oánh một cơ hội, Phó Oánh mạo muội xin công chúa đồng ý, để Phó Oánh cùng đi! Phó Oánh lớn như vậy, còn chưa đến được các quốc gia khác.” Vu Phó Oánh nói xong, làm bộ đáng thương cúi đầu.

Muốn đi? Có ý định gì?

Phượng Tĩnh Xu chau chau mày, nhìn về phía Phượng Duy Tĩnh, trong mắt có chút hài hước, lại có chút ghen tuông, thì ra người ta vì đuổi theo người, cũng có thể không kiêng nể như vậy, cảm động không?

Phượng Duy Tĩnh vội vàng năn vặt lắc đầu, nắm tay Phượng Tĩnh Xu thật chặt, tỏ rõ mình vô tội.

Phượng Tĩnh Xu cười nhạt, nhìn lên nữ nhân cúi đầu trước mặt. Cũng được! Cứ đặt nàng ở bên cạnh nhìn cũng tốt, dù sao còn hơn là để cho nàng hóa sáng thành tối núp trong bóng đêm phá hư lắm chứ?

Vì vậy gật đầu đồng ý.

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ thông báo: “Khởi bẩm công chúa, đã tập hợp đội ngũ xong, có thể lên đường rồi!”

Phượng Tĩnh Xu gật đầu, đứng dậy ôm lấy Tuấn Thư đi ra ngoài, vừa đi vừa giao phó với Tĩnh Ảnh nói: “Cái lều đó, người ở lại xử lý, mấy người kia, không cần giết, thả, để cho người Phi Tuyết lâu tìm được bọn họ, gián tiếp cho một cảnh cáo cũng tốt, cẩn thận xử lý.”

Tĩnh Ảnh gật đầu, đột nhiên thấy đáng thương cho năm tên thích khách này, có lúc, chết cũng là loại giải thoát, đáng tiếc Xu không để cho bọn họ chết, đời này của bọn họ cũng chỉ có thể điên cuồng vượt qua trong thống khổ và hành hạ.

Phượng Tĩnh Xu để lại cái lều với nền đất thâm đỏ máu tươi đó, đi lên chiếc xe ngựa lớn, hộ quân phía trước hô một tiếng “lên đường”, chạy thẳng tới Hí Triều quốc!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 105: Chương 22

Ánh mặt trời nóng bỏng vô tình nướng cả vùng đất, ở nơi này lúc mùa hè tới, khí trời nóng bức tiến hành khảo nghiệm khắc nghiệt với quốc gia này, mà một năm nay, lại càng thêm tàn khốc chưa từng có.

“Khởi tấu bệ hạ, vào hạ tới nay hai phần ba lãnh thổ cả nước dần dần khô cạn, thu hoạch hoa màu chưa được ba phần năm mùa năm ngoái.” Trong đại điện rộng lớn, nam tử trung niên mặc quan bào lam nhạt bước ra khỏi hàng báo cáo, trong giọng nói chứa đầy lo âu.

“Khởi tấu bệ hạ, lượng hoa màu thu hoạch giảm nhanh, năm nay trữ lượng kho lúa cũng giảm nhiều hơn trước, không tới ba phần tư năm ngoái, cứ theo tình hình này, ngộ nhờ bộc phát hạn hán, có thể quốc khố sẽ không có cách nào chống đỡ được nhu cầu của quốc gia.” Một nam tử khác mặc quan bào xanh thẫm cũng bước ra khỏi hàng ngay sau đó.

“Khởi tấu bệ hạ, căn cứ vào việc quan sát và đo đạc của Thiên Giám tư, mùa hè năm nay nóng như thiêu đốt kịch, thời gian và độ nhiệt không chỉ gấp hai năm trước, nước ta rất có thể bộc phát cả nước tính nạn hạn hán.” Người mặc mực lam quan bào nam tử cũng lập tức bước ra khỏi hàng bẩm báo.

“Khởi tấu bệ hạ, ba huyện Tây Bắc đã xuất hiện hiện tượng hạn hán, cứ theo đà này, sợ rằng sẽ không chịu được hạn hán năm nay, đến lúc đó rất có thể kéo đến việc Tây Bắc hỗn loạn, đã có không ít dấu hiệu dân chúng đi nơi khác, quan viên địa phương không biết nên áp dụng phương pháp gì, kính xin bệ hạ chỉ rõ.” Có một nam tử bước ra khỏi hàng xin chỉ thị.

“Khởi tấu bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

Từng tiếng thay phiên nhau vang lên, làm đế vương cao cao tại thượng cảm thấy phiền não, tâm lực mệt mỏi!

Nạn hạn hán, lại nạn hạn hán!

Quốc gia này, chưa từng thoát khỏi nạn hạn hán hành hạ khắc nghiệt, năm nay, lại càng tàn khốc hơn so với năm trước? Hẳn nên làm cái gì đây!?

Làm đế vương, đầu tiên đúng là phải có phong thái lâm nguy không loạn, nhưng mà, giờ phút này, hẳn thật sự bị những vấn đề khó giải quyết này vây khốn! Nhiều năm hạn hán liên tục, năm ngoái bởi vì hạn hán lớn mà dẫn đến quốc khố thu vào chột giảm, còn chưa bổ sung, năm nay thời tiết vừa khô hạn, hơn nữa càng nghiêm trọng hơn năm trước, tiếp tục như vậy, đừng nói cái gì mà quốc khố dồi dào, dân chúng của hắn đầu tiên sẽ bị hạn hán làm cho nóng chết, chết khát, đói chết!

Trong đôi mắt sắc bén của đế vương xuất hiện một tia mệt mỏi, nhưng mà ở trước mặt vẫn vô cả triều lại không thể lộ ra tí nào, lúc này, hắn bắt đầu hoài niệm tới một bóng hình xinh đẹp trong hậu cung.

“Kính xin hoàng thượng định đoạt!” Một giọng nói già nua cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn chợt hồi hồn. Người lên tiếng là nguyên lão tam triều Việt Sa quốc Trát Ba, thuở nhỏ Trát Ba vào cung làm thư đồng cho hoàng đế đời trước trước, lâu dài liền thuận nước đẩy thuyền vào triều làm quan, thời kì tại chức trợ giúp Việt Sa quốc vượt qua vô số cửa ải khó khăn, còn là thái phó của hoàng đế đời trước và hoàng đế thế hệ này, vì vậy địa vị ở trong triều khá cao, ngay cả Long Doanh thân là hoàng đế cũng phải nhường hắn ba phần. Vì vậy, Long Doanh cảm thấy xấu hổ một chút vì mình nhất thời mất hồn, vị cựu thân tóc bạc này, ánh mắt sắc bén, giống như nhìn một cái là có thể nhìn thấu người ta, Long Doanh biết, tâm tư vừa rồi của hắn nhất định không thể lừa gạt được thái phó của mình.

“Khụ khụ! Thái tử đâu rồi?” Long Doanh lúng túng nhìn về phía dưới hỏi.

“Nhi thần ở đây!” Một bóng dáng màu vàng lên tiếng bước ra khỏi hàng.

“Hoàng nhi, nghiên cứu trên tay con tiến hành thế nào rồi? Có thể có tìm được cách hóa giải không?”

“Bẩm phụ hoàng, mặc dù nhi thần cùng với các vị đại nhân Nông Giam tư tiến hành nghiên cứu mấy tháng, nhưng trước mắt vẫn không tìm ra cách giải quyết việc giảm sản lượng lương thực, xin phụ hoàng giáng tội!” Thái tử Việt Sa quốc —— Long Ứng Thiên tự trách, hai đầu gối quỳ xuống đất xin tội nói.

“Thật sự một chút đột phá cũng không có sao!?” Long Doanh không nhịn được xác nhận nói.

Long Ứng Thiên thất bại cúi đầu, cắn răng nói: “Quả thật không có!”

Lúc này, bên kia nam tử mặc quan bào màu lam bước ra khỏi hàng gây khó dễ nói: “Bệ hạ! Mắt thấy sắp vào hạ rồi, nhiệt độ liên tục lên cao, bách tính cũng sắp không chịu đựng được nữa, nhưng mấy tháng này nghiên cứu của thái tử cũng không có chút tiến triển nào, da.nlze.quydo/mn điều này làm cho triều đình nên giao phó thế nào với dân chúng thiên hạ! Hành vi lơ là nhiệm vụ này của thái tử sợ rằng sẽ làm dân chúng bất mãn! Kính xin bệ hạ làm chủ, cho bách tính một câu trả lời hợp lý!”

Vừa dứt lời, một nam tử khác lập tức bước ra khỏi hàng nói: “Đúng vậy, bệ hạ, tam hoàng tử vì xoay sở lương thực cho quốc khố, hai tháng trước liền một mình xuất phát đến yết kiến quốc quân Xuyên Vân quốc, đến nay không về, từ nhỏ tam hoàng tử ở trong cung, chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung một bước, hôm nay lại vì xoay sở lương thực, dứt khoát xa cách Việt Sa quốc ta, hành động vì nước vì dân này thực làm người ta cảm động, xem xét lại hành vi của thái tử điện hạ, chỉ sợ bách tính so sánh, làm người ta sự hãi! Xin hoàng thượng định đoạt!”

Sau đó, bốn, năm quan viên cũng rồi rít bước ra khỏi hàng thỉnh cầu giáng tội thái tử, sắc mặt Long Doanh càng nghe càng trầm, trong mắt lóe lên vài tia sáng.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh cắt đứt lời vài tên quan viên nói, một nam tử vóc người trung đẳng đứng ra nói: “Các vị đại nhân, đều nói mắt thấy mới là thật, mấy vị không tự mắt thấy được, làm sao biết thái tử điện hạ bỏ rơi nhiệm vụ? Mọi người làm quan trong triều, mỗi tiếng nói cử động đều phải vì thiên hạ dân chúng làm tấm gương mới đúng, đừng có ăn không nói bậy, chọc người chỉ trích!”

Quan viên bên kia cũng không vừa, trợn to hai mắt phản bác: “Nguyên Khả, cái gì gọi là ăn không nói bậy? Người nói thái tử điện hạ làm mấy tháng như thế, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, cái này còn không gọi là bỏ quên nhiệm vụ thì là cái gì?”

Nam tử tên Nguyên Khả vái lạy hoàng đế nói: “Hoàng thượng thánh minh! Vấn đề lương thực nước ta thiếu thốn cho tới nay đều là tâm bệnh của các vị tiên hoàng, vấn đề khó khăn này vẫn chưa được giải quyết, qua mấy trăm năm vẫn không có, tương lai tạm thời không nói đến, nhưng muốn thái tử điện hạ giải quyết vấn đề khó khăn này chỉ trong ngắn ngủn mấy tháng thì gần như là không thể nào, vì vậy chỉ dựa vào kết quả, cũng không thể nói rõ thái tử thất trách, lời chư vị đại nhân nói không khỏi không xác thực, huông chi, thái tử là hoàng tộc, bọn họ tùy ý bình luận chuyện hoàng gia như vậy, chính là phạm thượng, xin hoàng thượng giáng tội!”

“Người!” Bốn, năm quan viên vừa rồi nghe vậy sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đặc biệt là khi cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới tầm mắt sắc bén kia, cả trái tim cứ ào ào như muốn vọt lên tới cổ họng, cảm giác cổ lạnh lẽo, đều là sợ hãi không thôi.

“Nguyên đại nhân, nói thế quá lời rồi, mấy vị đại nhân cũng chỉ quan tâm dân chúng, nhất thời tình thế cấp bách mà thôi, xin bệ hạ minh giám, nể tình mấy vị đại thần lo lắng vì nước mà tha thứ bọn họ một lần!” Một nam tử mang trên mặt nụ cười ảm áp kịp thời bước ra khỏi hàng nói, một câu nói trong lúc vô hình hóa giải không khí khẩn trương trong điện.

Sắc mặt Long Doanh cũng không tốt, một lát thì bị thần tử chỉ trích con trai của mình, một lát lại muốn giáng tội, nhao nhao ầm ĩ khiến lòng người càng thêm phiền não, vì vậy chỉ không nhận được hừ một tiếng.

Suy đoán thánh ý không chắc, vì vậy cho dù đám người muốn đấu, cũng không dám trắng trợn chửi mắng lẫn nhau nữa, chỉ có thể cảm thương mang cơn giận han người tới ta đi.

“Nguyên đại nhân cũng nói rất thấy mới là thật, nhưng mà hiện tại chúng ta lại cũng không nhìn thấy thái tử điện hạ có tiến triển gì trên chuyện này, vậy làm sao có thể chứng minh.” Một quan viên có ánh mắt hẹp dài nhỏ giọng hỏi.

“Cái này đơn giản thôi, thật ra thì, mọi người quan sát cẩn thận là có thể biết mấy tháng này rốt cuộc thái tử đang làm gì rồi.” Một nam tử bước ra khỏi hàng nói.

“Hà? Cáp Nhĩ Mạn, chẳng lẽ ngươi có thể chứng minh sao?” Long Doanh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, thần thân là tư thừa Nông Giam tư, trong tay quản lý việc có liên quan đến phương diện nông nghiệp, mấy tháng này thái tử vẫn cùng cấp dưới của thần ở chung một chỗ, dù thần chưa thấy qua, nhưng thuộc hạ của thần luôn đi chung với thái tử, nếu các vị không tin, không ngại truyền vị quan viên kia lên điện hỏi là được rồi.” Cáp Nhĩ Mạn lớn tiếng trả lời.

“Nghe nói Cáp Nhĩ Mạn có quan hệ rất tốt với thái tử.” Một nam tử khác lập tức ám chỉ nói.

Sắc mặt chư thần trong điện nhất thời không đồng nhất, có người hiểu được, có người xem trò vui, có người oán giận, có người lo lắng.

Cáp Nhĩ Mạn ngừng lại, sắc mặt cũng trắng xanh, nhìn về phía nam tử ra tiếng, nói: “Lâu đại nhân, ngươi đã hoài nghi bản tư sẽ vì thái tử à nguy tạo, như vậy các vị đại nhân không ngại trực tiếp nhìn xem thái tử điện hạ đi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhao nhao thảo luận, liên quan gì đến thái tử? Nhìn hẩn cũng biết mấy tháng này hẩn đã làm gì sao?

Cáp Nhĩ Mạn cúi người vái Long Doanh nói: “Bệ hạ, dù sao cuối cùng cũng biết, thái tử điện hạ địa vị cao quý, từ nhỏ cảm y ngọc thực, vì vậy so với nam tử tầm thường càng thêm phần quý khí và bề ngoài xuất sắc, nhưng mời ngài nhìn, bây giờ màu da điện hạ rõ ràng đen hơn so với mấy tháng trước, tin tưởng mọi người cũng nhìn ra được, mọi người cũng biết, biến thành như vậy, nhất định là kết quả phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang, “Nói xong, Cáp Nhĩ Mạn cung kính đi hai bước về phía Long Ứng Thiên, khom người nói: “Thái tử điện hạ, hạ quan cả gan, xin ngài đưa hai tay ra.”

Long Ứng Thiên thở dài, chậm rãi giơ cao hai tay của mình, Cáp Nhĩ Mạn lập tức nói: “Mọi người xem rõ ràng, hoàng tử công chúa trong hoàng cung, tay của người nào không phải trắng nõn như ngọc? Nhưng nhìn đôi tay điện hạ này, không chỉ trở nên thô ráp, hơn nữa trên tay còn có rất nhiều vết nứt, hiển nhiên bởi vì thiếu nước và lao động mà tạo thành, bộ dáng này của thái tử điện hạ, có thể khiến mọi người tin tưởng thái tử không bỏ quên nhiệm vụ hay không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không nhớ đến một thái tử, lại có thể làm được đến tình cảnh như thế này.

Cáp Nhĩ Mạn không cho mọi người cơ hội cãi lại, nói tiếp: “Vừa rồi Lâu đại nhân không để Đạo Điền sử Phong Dịch đi lên, nhưng có hạ quan ở bên trong mấy tháng này, luôn có thể nghe được mấy vị đại nhân Đạo Điền tư thảo luận chuyện nghiên cứu ruộng lúa, trong lời nói cũng đề lộ ra thái tử, chẳng những thái tử tự mình đi tra xét tình hình ruộng lúa, còn đích thân xuống ruộng trông trọt lúa, đợi đúng lúc khom người thu gặt lương thực, sau đó sẽ cẩn thận thảo luận với các vị đại nhân Đạo Điền tư, sau đó trở lại trong cung còn có thể lật xem một số lớn sách liên quan, so sánh với người trước để tổng kết kinh nghiệm tiến hành cải tạo lại ruộng lúa. Xin hỏi, thái tử phải tự làm việc như vậy, mọi người có thể nói chơi người bỏ quên nhiệm vụ sao?”

Cáp Nhĩ Mạn dừng lại, sắc mặt mọi người lại có một phen khác nhau, nhưng lúc đại đa số nhìn về phía Long Ứng Thiên, đều không hèn mà cùng mang theo chút kính nể. Mấy vị quan viên nói chuyện trước đó cũng đều ngưng ngưng ngậm miệng lại.

Lúc này Long Doanh cũng lên tiếng: “Thiên nhi, đứng lên đi! Cũng là vì phụ quá nóng này, “ Hẩn thở dài, nói: “Đúng vậy! Các đời trước trải qua dùng tinh lực cả đời cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, một mình hải tử như con, tại sao có thể hoàn thành chứ?”

“Nhi thần vô năng, không thể thay phụ hoàng giải ưu, nhi thần xấu hổ!” Long Ứng Thiên cúi người xuống.

“Được rồi, đứng lên đi! Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.” Long Doanh hòa khí nói.

Long Ứng Thiên ứng tiếng lên. Long Doanh đưa mắt nhìn về phía khác, “Nói về lương thực, Sa Y Hãn, lần này ngươi đi Lộng Phong quốc, sau khi yết kiến hoàng đế Lộng Phong quốc, kết quả thế nào?”

Về mặt Sa Y Hãn nặng nề, khom người bước ra khỏi hàng nói: “Hồi bệ hạ, thần đã nói rõ với hoàng đế Lộng Phong quốc tình hình nước ta, kính xin bọn họ xoay sở thêm chút lương thực trợ giúp chúng ta, thế nhưng xem ra hoàng đế Lộng Phong quốc không nguyện, trong lúc nói chuyện, dường như nói bọn quốc bọn họ cũng khan hiếm lương thực, dĩenddn liequidoon vì vậy không thể mượn lương, “ Sa Y Hãn dừng một chút, sau đó về mặt oán giận nói: “Nhưng dựa theo vi thần quan sát, Lộng Phong quốc này làm gì có vấn đề khan hiếm lương thực! Hoàng đô thành Sở Ương phồn hoa cực kì, thương buôn lui tới không dứt, căn bản không giống như đáng về cần lương thực, ngay cả vi thần dọc đường trở lại, thành trấn ở dọc đường cũng là một mảnh quốc thái dân an, lương thực của bọn hẩn đầy đủ đến có thể cho chó hoang trên đường ăn!”

Trên điện quan viên vừa nghe Sa Y Hãn lời nói, nhất thời mặt tức giận, Sa Y Hãn vội vàng nói tiếp: “Còn nữa, chắc hẳn chư vị cũng nghe nói lần này Hiền vương gia Lộng Phong quốc cử hành thọ yến, Phượng Trạch công chúa chuẩn bị mở thọ yến rất xa hoa, rượu ngon, cảm y ngọc thực, nhiều không

kẻ xiết! Quốc gia như vậy, nào giống như là một quốc gia khan hiếm lương thực! Đây rõ ràng là khi dễ chúng ta, không chịu ra tay cứu viện!”

“Buồn cười! Lộng Phong quốc này thật là quá đáng!”

“Đúng! Quả thực là ý thể hiếp người! Thật là quá đáng!”

“Bọn họ rõ ràng muốn chê cười chúng ta! Đợi đến khi chúng ta bởi vì hạn hán, khi thực lực của một nước không tốt tới tấn công chúng ta, ý đồ coi nước ta làm của riêng!”

“Hoàng thượng! Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ!”

“Đúng! Không thể bỏ qua cho bọn họ!”

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa không ngừng trên triều, đại đa số quan viên cũng lòng đầy căm phẫn yêu cầu xuất binh Lộng Phong quốc, đòi một lời giải thích.

Trong lòng Long Ứng Thiên âm thầm nóng nảy, thầm mắng những quan viên nào không dài này, bây giờ đang là lúc bắt đầu hạn hán, tình hình toàn nước đã rất xấu rồi, những người này không nghĩ làm sao để vượt qua cửa ải khó khăn, ngược lại muốn đi tấn công nước khác, đừng nói Lộng Phong quốc nước giàu binh mạnh, bọn họ có đánh thắng được hay không là một vấn đề, đến lúc đó bọn họ nào hạn hán không chịu nổi, còn không phải nhờ người ta giúp đỡ sao, hiện tại hấp tấp chạy đi đánh người ta, đến lúc đó nếu bị thua, đừng nói trợ giúp, ngược lại có thể sẽ bị yêu cầu bỏ ra khoản tiền bồi thường kén xù, đây không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí!

Nghĩ đến đây, Long Ứng Thiên lập tức bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng! Bây giờ quốc nạn đang rơi xuống, chúng ta có thể vượt qua ải này hay không vẫn còn chưa biết, thật không nên nháo với Lộng Phong quốc, nếu không, đến lúc đó nếu không chống đỡ được, sợ rằng còn phải xin bọn họ giúp đỡ, lúc này thật sự không thích hợp đi tuyên chiến!”

Một đại thần lập tức phản đối nói: “Thái tử điện hạ, ngài nói lời này chẳng phải đề cao chí khí người khác diệt uy phong mình sao? Chúng ta chưa chắc phải nhờ vào Lộng Phong quốc bọn họ để vượt qua cửa ải khó!”

“Đúng vậy!” Lập tức có người phụ họa nói: “Tam hoàng tử không phải đang xin lương ở Xuyên Vân quốc sao, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì!”

“Đúng vậy! Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên quan tâm nhiều hơn đến công việc ruộng lúa đi!” Một quan viên châm chọc nói.

Trong lòng Long Ứng Thiên cứng lại, âm thầm cắn răng, người của bọn họ lại cũng có thể không kiêng kỵ như vậy rồi sao? Lại dám trước mặt mọi người chọc hấn!

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng Long Ứng Thiên vẫn khuyên nhủ: “Phụ hoàng! Chúng ta cũng không phải mượn lương nước khác một hai lần, nhưng mà, hai nước láng giềng của chúng ta, Lộng Phong và Xuyên Vân, ngài cũng biết, hai bên ai tốt hơn! Mỗi lần mượn lương, Lộng Phong quốc đều sẽ đúng lúc vận chuyển lương thực đến, hơn nữa số lượng thực còn hơn xa số chúng ta mượn, mà Xuyên Vân quốc không chỉ có kéo dài thời gian chuyển lương, số lượng thực đi mượn cũng sẽ rút đi rất nhiều, tin tưởng so sánh giữa hai bên, tất cả mọi người sẽ chọn bên trước đi!”

“Thái tử điện hạ, lúc này không giống ngày xưa, hai bên không thể so sánh được!”

“Nhưng là.”

“Được rồi! Đừng tranh cãi nữa! Chuyện này chờ trầm suy tính rồi mới định đoạt! Bãi triều!” Long Doanh không nhịn được vung tay áo, đứng dậy liền đi, truyền đến tiếng bách quan cung tiễn từ sau lưng.

Đợi sau khi hoàng đế đi, mọi người lần lượt rời đi, Trát Ba nện bước kiên cố, đi tới bên cạnh Sa Y Hãn, liếc hẩn một cái, d,0dylq.d trào phúng nói: “Sa đại nhân thật cực khổ!”

Sa Y Hãn dừng lại, đối với Trát Ba lộ ra nụ cười giả dối nói: “Đâu có! Vì Việt Sa quốc ta, hạ quan không màng sống chết không chối từ!”

“Hừ!” Trát Ba vung ống tay áo lên, cũng không quay đầu lại đi, Sa Y Hãn nhìn chằm chằm bóng dáng của Trát Ba càng lúc càng xa, xoay người chạy về phía hậu cung, người kia nói đúng, chuyện này, quả nhiên nhất định phải tìm năng mới được.

Cũng trong lúc đó, đang lúc trên đại điện tranh chấp không ngừng nghỉ, một tiểu thái giám quét dọn, lén lút đi ra từ tẩm cung thái tử, vội vã chạy tới một tòa cung điện hoa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 106: Chương 23

“Khởi bẩm nương nương, tiểu thái giám Triều Lam cung cầu kiến.” Gió mát phất phơ trong cung điện, một thị nữ áo xanh lá nhẹ giọng bẩm báo.

“Triều Lam cung?” Một giọng nói kiều mỵ vang lên, ánh mắt lúng liếng đưa tình, tiếng nói dịu dàng như nước, da trắng như tuyết, thân thể nữ nhân đầy đà lười biếng nằm ngang ở trên sạp hồng mát, ngón tay ngọc thon dài chậm rãi gõ, lẩm bẩm hỏi: “Người của Triều Lam cung tới làm gì? Người tới là ai?”

“Hồi nương nương, người tới là một thái giám tạp dịch cấp thấp, nếu không, nô tỳ đi đuổi hẩn?” Thị nữ áo xanh lá xin chỉ thị.

“Không.” Nữ nhân giơ tay lên ngăn cản nói: “Một tiện nô tạp dịch, dám can đảm đến tìm bản cung, nhất định sẽ có chỗ cạy, Hà Nhi, cho hẩn đi vào nói chuyện.”

Thị nữ tên Hà Nhi lĩnh mệnh đi.

Bên trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh ban đầu, nữ nhân hưởng thụ nhắm mắt lại.

Nơi này là cung điện của Quân quý phi, phi tử mà hoàng đế Việt Sa quốc thích nhất, cũng là cung điện thoái mái xa hoa nhất Việt Sa quốc. Giờ phút này trong điện, không chút nào cảm thấy chói chang khốc liệt, ngược lại có từng luồng khí lạnh đập vào mặt, làm cho toàn thân người ta không khỏi thả lỏng, khí lạnh kích mở từng lỗ chân lông trên làn da, tham lam hấp thu mát mẻ khó có được này. Nói là xa hoa nhất tuyệt không quá, cả tòa cung điện, không chỉ được trải lụa khắp nơi, trên xà ngang còn được khảm mây chực viên dạ minh châu lớn nhỏ, khiến cho nơi này dù ban đêm tối cũng giống như có ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, điều này còn chưa tính, khắp nơi bên trong cung điện trang trí vô số kỷ trân dị bảo, không phải san hô ngọc thạch tới từ Hí Triều quốc, thì chính là thủy tinh bảy màu đến từ Xuyên Vân quốc, mỗi một loại lấy ra cũng đều có giá trị liên thành, như vậy có thể thấy được Quân quý phi được cưng chiều đến trình độ thế nào.

Quân quý phi không phải nữ nhi vương công đại thần bốn quốc, nàng vốn là một nữ nhân không có danh tiếng gì của Lộng Phong quốc, được sắc phong làm Chiêu Hòa quận chúa, đưa tới hòa thân. Nữ nhân này bụng dạ thâm hiểm, nàng có thể từ một quận chúa hòa thân từng bước một leo lên đến địa vị quý phi kế dưới hoàng hậu trong hậu cung hiện nay, thủ đoạn hiển nhiên có thể thấy rõ.

“Nương nương, người tới rồi.” Hà Nhi bước lạo xạo tiến lên, nghiêng người bẩm báo nói.

Quân quý phi miễn cưỡng nâng mắt hoa đào lên, dùng giọng điệu nhu nhược hỏi: “Người là người phương nào? Tìm bản cung có chuyện gì?”

Tiểu thái giám ở phía dưới nào có gặp qua loại cục diện này, từ nhỏ đến lớn, nữ nhân xinh đẹp nhất mà hẩn đã gặp cũng chỉ là thị nữ Tư Hoàng bên cạnh thái tử, gặp qua việc phô trương nhất cũng chỉ là thời điểm thái tử điện hạ đi qua toàn bộ tới tở đều quý xuống, mà cục diện trước mắt hiển nhiên làm cho hẩn sợ đến nỗi chân hần ra, hơn nữa quý phi nương nương trước mắt có gương mặt đẹp tựa thiên tiên, càng làm cho hẩn không tự chủ được mềm nhũn chân, vì vậy toàn thân tiểu thái giám nhũn như con chi chi ngã trên mặt đất, lồm ba lồm bấp trả lời: “Hồi. Hồi quý phi nương nương, tiểu nhân là thái giám tạp dịch của Triều Lam cung Lâm Phúc, hôm nay tiểu, tiểu nhân đến, là, là muốn hiến tặng vật này cho nương nương.” Nói xong, thận trọng lấy một chiếc ngọc trụ màu tím ra từ trong ngực.

Quân quý phi không chút để ý lướt qua, lười biếng giơ tay lên, thị nữ khéo léo tiến lên nhận lấy ngọc trụ, nâng đến trước mặt của Quân quý phi.

“Cũng chỉ là một chiếc ngọc trụ thông thường mà thôi, có gì hiếm lạ chứ, “ Quân quý phi không hứng thú lắm nói, “Trong cung của ta, tùy tiện lấy một thứ ra cũng quý hơn mảnh ngọc trụ này gấp trăm ngàn lần, Hà Nhi, tùy tiện cầm một món đồ thưởng cho hẩn đi!” Quân quý phi đuổi nói.

Đây chính là cách giải quyết của Quân quý phi, dù là một người làm hèn mọn, nàng cũng sẽ gặp, ở trong cung này, thường thường những người nhỏ bé không đáng nói đến là biết nhiều nhất, muốn lật đổ một kẻ địch, đặt công sức trên thân những người này không thua gì những hầu tì cố nỗ lực để được sủng ái. Quân Phái Oánh nàng chính là dựa vào những người này, từng bước trừ tính loại trừ, mới có địa vị như hôm nay, đến nay, nàng ngồi vào vị trí này, phải càng nắm chặt tất cả người dưới tay, đề phòng nơi nơi, vừa muốn có được tin tức có ích từ người khác, lại có thể phòng ngừa người khác biết bí mật của mình.

Lâm Phúc vừa nghe, vội vàng nói: “Quý phi nương nương, mặc dù tiểu nhân chưa từng thấy qua bao nhiêu châu báu ngọc thạch, cũng không nhận biết được gì, nhưng tiểu nhân cũng biết, đồ vật có thể đặt ở trong ám cách của thái tử điện hạ.” Đột nhiên Lâm Phúc nghẹn họng, tỉnh táo nhìn người ở bốn phía.

Quân Phái Oánh vừa nghe, ám cách? Có cửa! Vì vậy nháy mắt, tới tở hai bên thức thời lui xuống, trong điện chỉ còn lại Quân Phái Oánh và tiểu thái giám.

“Người nói ám cách? Ám cách gì?” Quân Phái Oánh hơi chỉnh thân thể hỏi.

“Hồi nương nương, khối ngọc trụ này, là do khi dọn dẹp tiểu nhân phát hiện được ở trong ám cách của thái tử điện hạ, tiểu nhân phỏng đoán, có thể để ở nơi bị che khuất như vậy, nhất định có dụng ý gì đặc biệt dụng ý, vì vậy liền. len lén lấy ra hiến kính cho nương nương.”

Đôi mắt Quân Phái Oánh xinh đẹp vừa chuyển, hỏi “Người phát hiện ám cách này thế nào? Ở chỗ nào?”

“Hồi nương nương, tiểu nhân đặc biệt quét dọn tấm cung của thái tử, hôm qua thái tử thức trắng đêm chưa ngủ, ngày hôm nay lại vội vàng vào triều, tiểu nhân phỏng đoán, có thể trong lúc thái tử vội vàng đã quên đóng ám cách lại, lúc tiểu nhân quét dọn trong lúc vô tình liền phát hiện ám cách này.”

“Hả? Vậy sao ngươi lại nghĩ tới đưa món đồ này cho ta?” Quân Phái Oánh vuốt vuốt ngọc trụ trong tay, mảnh ngọc trụ này, chợt nhìn đúng là kém hơn nhiều món trong cung của nàng, nhưng nhìn kỹ, cũng rất khiến người chú ý, không nhìn ra chất liệu là từ thứ gì, mà cách chạm trổ càng thêm vô cùng tinh xảo, ngay cả thợ điêu khắc lợi hại nhất trong Việt Sa quốc cũng không làm ra được loại điêu khắc trông rất sống động này.

“Tiểu nhân nghe người trong cung nói, quý phi nương nương luôn luôn đối xử tử tế với người làm, chăm sóc người làm, chỉ cần. Ách, liền.” Lâm Phúc nói cũng không nói nên lời, loại giao dịch bí mật này, coi như lòng dạ hai người biết rõ, cũng không thể để lộ ra, nếu không, chờ đợi hấn không phải là thắng chức rất nhanh, mà là phơi thây hoang dã.

Quân Phái Oánh khẽ cười, nói: “Bổn cung biết, về ngươi sau có khó khăn gì, cứ tìm Hà Nhi nói là được, ngươi đi xuống đi.”

Lâm Phúc mừng rỡ, cuống quýt dập đầu nói tạ ơn, cuối cùng khom người thối lui ra khỏi trong điện.

Quân Phái Oánh không chút để ý đùa bốn ngọc trụ, trong đầu cũng không ngừng xoay chuyển một ý niệm.

Đương kim hoàng đế chỉ từng lập một vị hoàng hậu, đó chính là thân mẫu của thái tử Long Ứng Thiên. Mộ Nguyệt Hàm, thân thể Mộ Nguyệt Hàm rất phức tạp, phụ thân của nàng là quan lớn của Việt Sa quốc, cùng với Trái Ba hiện tại là công thần đắc lực của Việt Sa quốc, nhưng mẫu thân của nàng lại là một nữ tử giang hồ, hơn nữa làm người ta kinh ngạc chính là, bà là nữ nhi của giáo chủ Mộ Ngâm giáo tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, lúc ấy giáo chủ Mộ Ngâm giáo chỉ có một đứa con gái, vì vậy hai nhà nhiều lần ngăn cản tình cảm của hai người, lại vẫn không chống lại được sự cố chấp của hai người, cuối cùng mẫu thân Mộ Nguyệt Hàm lấy việc rời khỏi Ma Giáo để trả giá và thành thân với phụ thân nàng, nhưng lúc đó có hiệp nghị, một khi hai người có nhi tử, liền cho đứa con thừa tự đến Mộ Ngâm giáo, làm giáo chủ đời kế tiếp, vì vậy giáo chủ tiền nhiệm của Mộ Ngâm giáo chính là đệ đệ của Mộ Nguyệt Hàm, cho đến gần mười năm trước, giáo chủ Mộ Ngâm giáo mới đổi người. Mộ Nguyệt Hàm có loại bối cảnh này vốn không thể được sắc phong làm hoàng hậu, nhưng chuyện xưa đời trước lại một lần nữa được tái diễn, hai người Mộ Nguyệt Hàm và Long Doanh làm quen trong giang hồ, tư định cả đời, sau lại thân phận hai người bị vạch trần, đã trải qua không ngừng đấu tranh, Mộ Nguyệt Hàm mới dùng việc thoát khỏi quan hệ gia tộc, bỏ một thân vô nghề làm trả giá, tiến vào hoàng gia.

Đều nói bước vào hào môn sâu như biển, chứ nói chỉ là bức tường cung điện cao cao, vì vậy, khi tiến vào hoàng gia, mặc dù Mộ Nguyệt Hàm có được vô tận sủng ái của Long Doanh, nhưng sau lưng vẫn nhận hết khó dễ và áp lực, hơn nữa bản thân nàng bị phế vô công, thân thể không được như trước, vì vậy gầy yếu đi từng ngày, sau khi sinh hạ hoàng tử thứ hai Long Ứng Tinh, càng thêm yếu đuối nằm trên giường không dậy nổi.

Sắc đẹp thì giảm mà tình yêu lại càng mong manh, bởi vì Mộ Nguyệt Hàm nằm trên giường quanh năm, trên người nàng cũng không còn vẻ anh khí lúc Long Doanh mới gặp, cuộc sống cung đình càng phai mờ tính tình cứng cỏi của nàng, vì vậy Long Doanh cũng dần dần không hề bước vào cung điện kia nữa, mà từ sau khi Quân Phái Oánh đến, Long Doanh liền không hề qua nữa, một đời của hiệp nữ giang hồ, cuối cùng cũng ngọc nát hương tan trong thâm cung nội uyển. Cho đến khi Mộ Nguyệt Hàm qua đời, Long Doanh mới quay đầu lại nhớ lại mọi chuyện giữa hai người, biết vậy chẳng làm, vì vậy lúc này đã sắc phong Long Ứng Thiên làm thái tử, hơn nữa hạ chỉ sinh thời không hề lập hậu nữa, vị trí hoàng hậu này vĩnh viễn giữ không vì Mộ Nguyệt Hàm. Sau khi trải qua chuyện của Mộ Nguyệt Hàm, Long Doanh đối với Quân Phái Oánh lúc ấy được yêu thích càng thêm sủng ái có thừa, chỉ sợ bị kịch Mộ Nguyệt Hàm xảy ra lần nữa, vì vậy Quân Phái Oánh cũng mới có thể ngồi vào vị trí quý phi nhanh như vậy.

Phải nói sau khi Quân Phái Oánh đến không động tay chân gì đó là không thể nào, mặc dù người khác có thể không tra được, nhưng đệ đệ Mộ Nguyệt Hàm thân là giáo chủ Mộ Ngâm giáo, nhất định sẽ biết một hai phần, mà Long Ứng Thiên lại là chất nhi của hấn, giữa hai người nếu thật không có gì liên lạc, nói ra sẽ không ai tin tưởng, như vậy ngọc trụ này, giữa hai người, sẽ sắm vai nhân vật sao đây.

Quân Phái Oánh gọi lên một nụ cười ý vị sâu xa, có lẽ có thể đi hỏi người trên giang hồ một chút, nói không chừng sẽ có người biết đấy, hỏi ai nhỉ. vậy đi hỏi đối thủ một mất một còn của bọn họ là Phi Tuyết lâu đi.

“Nương nương, đại nhân Sa Y Hãn cầu kiến.” Giọng Hà Nhi vang lên ở ngoài cửa.

Sa Y Hãn? Quân Phái Oánh ngừng lại, thu hồi ngọc trụ, truyền tới: “Cho mời.”

Cánh cửa im ắng không tiếng động mở ra, một nam tử quan bào màu lam khom người đi vào.

“Hạ quan Sa Y Hãn thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Sa đại nhân đa lễ, mời ngồi, Liễu Nhi, pha trà.” Quân Phái Oánh lộ ra nụ cười ung dung phân phó nói.

“Tạ nương nương!” Sa Y Hãn lại cung kính rồi mới ngồi vào chỗ ngồi.

“Sa đại nhân tới tìm bổn cung, có gì muốn làm?” Quân Phái Oánh hỏi.

“Hạ quan tiến đến, là muốn hỏi nương nương một câu: nương nương có thể đại nghĩa diệt thân 9vif nước quên tình nhà) hay không?”

“Duy tình ca ca, Oánh nhi sợ!” Một tiếng kêu mềm mại vang lên trong đội ngũ, tất cả ánh mắt mọi người nhìn thẳng về phía trước, không nhìn tới nữ tử bên cạnh phát ra tiếng kêu lớn nũng nịu này, trò hề này, đã diễn gần một tháng rồi, từ biên cảnh Lộng Phong quốc tới quốc đô Hí Triều quốc, dọc theo đường đi cũng sẽ thỉnh thoảng vang lên tiếng tương tự, vì vậy mọi người cũng đều thấy nhưng không thể trách.

Phượng Duy Tinh cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói: “Ngươi sợ thì vào xe ngựa đi!”

“Không sao!” Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, bóng dáng nhỏ nhắn mặc áo trắng bên cạnh đã tới Phượng Duy Tinh, nũng nịu nói: “Duy tình ca ca thật là! Oánh nhi học cưỡi ngựa thật vất vả, thừa cơ hội này luyện tập thật giỏi, thuận tiện thoải mái, ngay cả điều này huynh cũng không hiểu, đúng là

đầu gối!” Nói xong, hờn dỗi hừ một tiếng.

“Vậy người đừng nói là sợ.” Phụng Duy Tĩnh lại cứng nhắc trả lời một câu.

“Hừ! Duy Tĩnh ca ca thật là nói chuyện không biết suy nghĩ, Oánh nhi mới học một tháng, cũng chưa quen thuộc, đương nhiên có thể cảm thấy sợ hãi!”

Phụng Duy Tĩnh không nhịn được, quát to một tiếng: “Trương Liêm!”

“Ồ đây!” Một con ngựa đáp tiếng bước ra khỏi hàng, chính là đội trưởng đội kỵ mã hộ tống Phụng Tĩnh Xu trở về Lộng Phong quốc, Trương Liêm.

“Trông coi Vu tiểu thư, có vấn đề hỏi tội người!” Nói xong, lập tức giục ngựa chạy về xe ngựa phía sau, tốc độ kia, tựa như chạy chậm sẽ dính vào bệnh độc gì đó, chỉ để lại Trương Liêm cười khò và Vu Phó Oánh với vẻ mặt bất mãn.

Nghe tiếng vó ngựa đến gần, Phụng Tĩnh Xu mở mắt ra, Tĩnh Ảnh đưa tay đẩy ra màn xe, mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh như chạy trốn chạy vội tới, mọi người nhìn nhau cười một tiếng.

Thấy người bên trong xe lộ ra nụ cười, Phụng Duy Tĩnh bất mãn phi thân tiến vào buồng xe, nhào về phía Phụng Tĩnh Xu, tựa đầu đặt trên cổ của nàng tỏ cáo nói: “Tĩnh nhi, nàng cũng không đau lòng cho ta, cũng chỉ biết giấu cợt ta!”

Phụng Tĩnh Xu trêu chọc nói: “Đau lòng để cái gì nha? Tiểu vương gia của chúng ta lại được mỹ nhân ưu ái, có cái gì mà đau lòng?”

Phụng Duy Tĩnh không tuân theo lắc đầu, nói lầm bầm: “Cái gì ưu ái? Rõ ràng là khối kẹo mè xừng, bỏ cũng không xong, phiền chết người!”

Bên trong xe, mọi người vừa nghe, cũng len lén nở nụ cười.

Lần này Phụng Duy Tĩnh cũng không mắng, lớn tiếng nói: “Các người chỉ biết cười ta! Ta không đi ra ngoài, hừ!”

Phụng Tĩnh Xu sờ sờ tóc Phụng Duy Tĩnh, cười nói: “Không ra cũng được, dù sao cũng đã đến thành Long Hải, chắc hẳn nàng muốn dây dưa cũng không dây dưa được.” Nói xong, ánh mắt nghiêng nhìn đến trên bóng người màu đen ngoài kia, Phụng Tĩnh Xu hỏi: “Ảnh, người đã báo cho hồ ly rồi hả? Ta đã đồng ý với nàng, vừa đến thành Long Hải liền thông báo nàng, chắc hẳn vào lúc này nàng đã đợi đến nóng ruột rồi?”

Tĩnh Ảnh ngẫm hiểu lớn tiếng trả lời nói: “Đã báo cho Tâm Mộng Hồ cô nương, chắc hẳn vừa tiến vào trong thành là có thể thấy nàng người.”

Bóng đen bên ngoài xe ngựa dừng lại, tiếng vó ngựa bất giác tăng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 107: Chương 24

Bởi vì là đoàn sứ giả đi sứ, nên lúc đoàn người Phụng Tĩnh Xu đi tới thành Long Hải, tình cảnh nghênh tiếp cũng rất đồ sộ, hai bên đường có dân chúng hoan nghênh, Hí Triều quốc càng phái ra quan viên nhất phẩm trong triều tới nghênh đón, làm người ta cảm thấy ngoài ý là, Từ Nguyệt Hi cũng tới.

Chuyện đàm phán giao cho Phụng Hàm Tiểu đi làm, Phụng Tĩnh Xu và Tuấn Thư, Tĩnh Ảnh vẫn ở trong xe ngựa, nghe Tuấn Thư khoe khoang nhỏ giọng nói Hí Triều quốc phô trương không bằng Lộng Phong quốc, Phụng Tĩnh Xu chỉ cười một tiếng cho qua, Hí Triều quốc phô trương như thế nào nàng không biết, nàng cũng không quan tâm, chỉ ở trong biển người tìm kiếm bóng dáng kia, mong đợi diễn ra một vở kịch hay.

Phụng Duy Tĩnh bồi Lục Tĩnh La tiến vào một chiếc xe ngựa khác. Trải qua hai tháng trị liệu, Lục Tĩnh La vốn đã khôi phục, thân thể trên các phương diện cũng được ba người Phụng Tĩnh Xu, Lục Miêu và Đệ Ngũ Long Quy điều trị đến trạng thái thật tốt, nhưng Phụng Tĩnh Xu vận dụng thời niên niệm phong phần lớn ký ức của nàng, chủ yếu là sợ bị ảnh hưởng trong quá trình trị liệu, vì vậy bây giờ cái gì Lục Tĩnh La cũng không nhớ, chỉ biết mình mắc một con bệnh, thậm chí cái gì cũng quên sạch. Nhưng sau khi bình phục, Lục Tĩnh La lại cực kỳ thân cận với Phụng Duy Tĩnh, nàng luôn nói nhìn Phụng Duy Tĩnh có cảm giác rất quen thuộc, vì vậy cả ngày lẫn đêm lôi kéo tay Phụng Duy Tĩnh muốn hắn chăm sóc.

Phụng Tĩnh Xu suy tính đến Lục Tĩnh La là hoàng hậu Hí Triều quốc, quan viên Hí Triều quốc nhất định sẽ nhận ra nàng, vì vậy từ sau khi vào thành đã phân phó Phụng Duy Tĩnh cùng với Lục Tĩnh La thừa dịp mọi người không để ý dẫn nàng đến cứ điểm buôn bán của bọn họ ở thành Long Hải thu xếp xong rồi lại tính tiếp. Dựa theo tình huống bây giờ, Lục Tĩnh La không thích hợp xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Dọc theo con đường đi tới đây, bọn họ không ngừng gặp phải ám sát, đều là vì phía Lục Tĩnh La mà đến, mặc dù khiếp sợ thủ đoạn tàn nhẫn của Phụng Tĩnh Xu, nhưng lại vẫn cứ có một nhóm lại một nhóm sát thủ đến chịu chết, mà Phụng Tĩnh Xu suy xét xong, sau đó cũng không có hành hạ bao nhiêu đối với bọn sát thủ, căn bản đều là một đao mất mạng, vì vậy cũng dẫn tới nhiều sát thủ không chút kiêng kỵ hơn.

Phi Tuyết lâu chỉ là một tổ chức sát thủ, rốt cuộc là ai ở sau lưng thuê tổ chức này tới ám sát Lục Tĩnh La, tại sao lại muốn ám sát nàng? Có ai biết thân phận của Lục Tĩnh La? Những điều này đều phải cần điều tra rõ, vì vậy Phụng Tĩnh Xu cũng chỉ nắm chặt nắm tay với tình huống trước mắt, mặc cho bọn họ tới giết, dù sao tới thì cái mạng nhỏ cũng phải giao ra, nàng cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không phải hiện tại Hoa Ngọc

Dung đang nằm ở trong Thảm Xu Văn, tiêu hao một lượng tiền lực lớn của Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu chỉ cần động ngón tay, Linh Lung sẽ vì nàng điều tra rõ ràng, còn bây giờ sao, cứ để cho thù hằn của Tĩnh Ảnh là Quân Cơ xử và Hoa Gian từ bận việc đi! Tin tưởng Phi Tuyết lâu dưới sự chen ép của Quân Cơ xử, cũng sẽ không lật lên sóng gió gì nữa.

Trong khi đang suy nghĩ, Phụng Tĩnh Xu nghe thấy bên ngoài xe có người kêu tên của mình, đầu hơi nghiêng sang một bên, Tĩnh Ảnh lại gần nhỏ giọng nói: “Là hoàng tử Hí Triều quốc, Từ Nguyệt Hi.”

Từ Nguyệt Hi? Phụng Tĩnh Xu chau mày, cái tên này ngược lại nàng đã nghe qua, dường như hắn đã từng tới cửa thăm hỏi, chỉ là bị Duy nhi ngăn cản ở ngoài cửa, theo lý thuyết, Từ Nguyệt Hi thân hoàng tử là sắp được sắc phong thái tử, giờ phút này nên đợi ở trong cung, sao lại chạy ra ngoài đón khách rồi?

Dường như biết rõ nghi vấn của Phụng Tĩnh Xu, Tĩnh Ảnh cười nhẹ trả lời: “Kể từ sau khi thấy được dung mạo của nàng trong bữa tiệc, cho tới bây giờ vị hoàng tử này chưa hề từ bỏ cơ hội đến gần nàng đó.”

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu sáng tỏ, lại sinh ra mấy phần khinh thường với vị hoàng tử này. Nhưng đang ở nước của hắn, lễ tiết cần thiết cũng phải có, vì vậy Phụng Tĩnh Xu vén rèm xe lên đi ra ngoài, chỉ là trước khi xuất hiện, lấy một tấm sa mỏng che trên mặt, không để người ngoài nhìn lên.

Từ Nguyệt Hi vốn cực kỳ nóng bỏng mong đợi Phụng Tĩnh Xu ra ngoài, nhưng vừa nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu mang khăn che mặt, bỗng cảm thấy mất hứng vài phần, nhưng cũng không biểu hiện trên mặt, sau khi đoàn người hàn huyên thăm hỏi tại chỗ, Từ Nguyệt Hi muốn an bài bọn họ ngủ lại dịch quán, vốn Phụng Tĩnh Xu muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, ngay trước nhiều người cự tuyệt như vậy cũng không tiện, vì vậy im lặng cùng đoàn họ tổng đi đến dịch quán.

Đến chỗ này, đại đa số quan viên đều rời đi, bởi vì buổi tối còn phải cử hành yến tiệc tẩy trần, vì vậy Từ Nguyệt Hi cũng rất lưu luyến không rời khỏi dịch quán.

Phụng Tĩnh Xu nhân cơ hội yêu cầu Phụng Hàm Tiểu chuyển khỏi dịch quán, mặc dù Phụng Hàm Tiểu không tình nguyện, nhưng sau khi hỏi rõ nơi Phụng Tĩnh Xu đến rồi vẫn đồng ý, dù sao nhân vật đi sứ chủ yếu vẫn là Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tĩnh Xu chỉ đi theo mà thôi, ở hay không ở lại dịch quán cũng không có quan hệ.

Phụng Tĩnh Xu lôi kéo Tuân Thư và Tĩnh Ảnh, ba người đi ra khỏi dịch quán trước, một bóng dáng màu tím nhạt đã sớm canh giữ ở bên ngoài dịch quán, vừa nhìn thấy ba người ra ngoài, lập tức mừng rỡ tiến lên đón, vui mừng hét lớn: “Muội tử tốt! Rốt cuộc muội đã tới rồi! Tỷ tỷ đây đợi muội lâu muốn chết!”

Phụng Tĩnh Xu biết Tâm Mộng Hồ nói từ lần trước sau khi tách ra, vì vậy cũng cười xin lỗi: “Tỷ tỷ, đây không phải đang vội đó sao, bằng không, muội muội đã sớm phi ngựa sang đây thăm tỷ rồi!”

Những lời này giống như nhắc nhở Tâm Mộng Hồ, nàng trừng to mắt mà nhìn Phụng Tĩnh Xu nói: “Muội muội rất lợi hại! Một yến tiệc tuyệt vời đáng được lưu danh nghìn đời xuất hiện dưới tay muội muội, được truyền tụng khiến tất cả mọi người đều biết, một tháng trước tỷ tỷ đã nghe được, nghe được khiến lòng tỷ phát ngứa, thật hận không thể bay tới hiện trường quan sát một phen, nghe nói trang trí, nhạc, biểu diễn trong bữa tiệc đều là hàng đầu, còn có những món ăn ngon càng khiến người ta thèm thuồng, ngon đến nỗi hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi vào đấy! Có phải vậy hay không?”

Phụng Tĩnh Xu buồn cười nhìn vẻ mặt tham ăn của Tâm Mộng Hồ, gật đầu nói: “Tỷ tỷ, mặc dù lời đồn đãi có hơi quá, nhưng cũng không kém xa, ha ha! Nếu tỷ tỷ muốn ăn, chờ muội đến phủ của tỷ tỷ, còn sợ không ăn được sao?”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tâm Mộng Hồ vội vàng nuốt nước miếng xuống, lôi kéo Phụng Tĩnh Xu muốn đi, còn la hét để nàng lập tức đến phủ tể tướng. Phụng Tĩnh Xu kéo Tâm Mộng Hồ nóng lòng đi phía trước, lộ ra một nụ cười giả hoạt nói: “Tỷ tỷ, chúng ta cũng còn chưa tới đủ đâu, tỷ gấp cái gì?”

Tâm Mộng Hồ không rõ chân tướng quay đầu hỏi: “Ai? Còn có ai chưa tới?” Đang nói, mắt đụng phải bóng dáng màu đen đi ra khỏi dịch quán.

Tâm Mộng Hồ sửng sốt, gương mặt thanh tú xinh xắn lập tức lạnh xuống, trầm giọng quát lên: “Tại sao lại là ngươi! ? Ngươi tới làm gì?”

Trong lòng Hàm Tĩnh khẽ động, bước nhanh tiến lên, rồi lại bị tầm mắt mang theo phòng bị cự tuyệt của Tâm Mộng Hồ làm cho dừng lại, mặc dù vẻ mặt rất bình thản, nhưng trong lòng đã sớm không có chủ trương, chỉ lúng túng trả lời: “Ta...ta tới thực hiện ước định của chúng ta.”

“Ước định!” Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, “Ước định gì? Ta không biết! Sợ là ngươi tìm nhầm người rồi?” Ngoài miệng mặc dù nói lời lạnh nhạt, nhưng dưới chân cũng đã lui hai bước, đợi khi nhìn thấy Hàm Tĩnh còn muốn tiến lên, lập tức quát lên: “Cút! Không phải ta đã bảo ngươi đừng xuất hiện ở trước mặt ta rồi sao!? Ngươi mau cút đi cho ta!” Vừa bảo cho người ta biến, mình lại trốn đi còn nhanh hơn, ngay cả Phụng Tĩnh Xu ở bên cạnh cũng bị nàng quên mất.

Vừa nhìn thấy bóng người màu tím bay ra ngoài, Hàm Tĩnh đứng ngây tại chỗ, Phụng Tĩnh Xu thật sự không nhìn nổi, chân đạp đạp một cái, đạp bay Hàm Tĩnh ra ngoài, miệng còn dạy dỗ: “Không đuổi theo được thì không còn tìm lại được nữa đâu !”

Hàm Tĩnh chợt hiểu, cảm kích ôm quyền với Phụng Tĩnh Xu, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Nhìn hai oan gia lần lượt rời đi, Tĩnh Ảnh cũng chịu nhìn Phụng Tĩnh Xu, cười trêu nói: “Xu, nàng đúng là có dáng vẻ bà mai đó, rồi sao chúng ta đến phủ tể tướng được đây?”

Phượng Tinh Xu đưa tay ghẹo má Tinh Ảnh, kiên ngạo nói: “Chỉ là phú tể tướng, cũng sẽ không chạy mất, chúng ta đi dạo một chút rồi từ từ tìm, còn sợ không tìm được sao? Nói không chừng khi chúng ta tìm được hai người bọn họ đã đợi ở cửa ra vào rồi!”

Tinh Ảnh buồn cười nói: “Ngược lại nàng rất có lòng tin với bọn họ.”

Phượng Tinh Xu ngẩng cao đầu, nói: “Tất nhiên, ta rất coi trọng bọn họ, chuyện tình cảm, ta luôn luôn nhìn chuẩn.”

Nhìn chuẩn? Tinh Ảnh cười khở, chỉ sợ nàng cũng không tự nhận nàng chuẩn như vậy chứ? Nếu không, nhiều người vây quanh nàng như vậy, làm sao nàng lại không nhìn ra?

Phượng Tinh Xu nhìn thấy nụ cười khở trên mặt Tinh Ảnh, lập tức sức lực gia tăng trong tay, bóp捏 da thịt trên mặt Tinh Ảnh, “Thế nào, chàng còn chưa tin sao? Hừ hừ ~ là ai nhìn thấu tâm tư của tên ngu ngốc nào nhỉ? Tên ngu ngốc nào đó bây giờ có thể quang minh chánh đại nắm tay mỹ nữ, là công lao của người nào đó đấy ~”

“Dạ dạ dạ! Đều là công lao của Phượng Trạch công chúa xinh đẹp vô song của chúng ta đấy! Người lợi hại nhất!” Tinh Ảnh cứng chiu trả lời, thuận tiện giải cứu da mặt của mình.

“Hừ! Coi như chàng thức thòi!” Phượng Tinh Xu thả tay ra, kéo Tinh Ảnh cười nói: “Đi thôi, đi dạo phố chứ?”

Tinh Ảnh cầm tay của nàng, cũng cười: “Đi, đi dạo phố.”

Đi được hai bước, Phượng Tinh Xu dừng lại, xoay người không thấy bóng dáng của Tuân Thư đâu, còn đang nghi hoặc, đã nhìn đến một bóng dáng màu đỏ tươi đập vào trong mắt.

“Thư nhi, đệ đã đi đâu?” Phượng Tinh Xu đưa tay kéo qua hán, cười hỏi.

Tuân Thư ngẩng gương mặt sáng rỡ lên, cười sáng lạn nói: “Đệ vừa mới thấy một tên ăn xin thật đáng thương, khi hán đang ăn xin bị tên ăn xin khác đánh, nhưng không có năng lực phản kháng, cho nên đệ đi giúp hán đuổi người xấu đi!”

Phượng Tinh Xu vừa nghe, biết Tuân Thư nhớ tới tình cảnh lúc trước lần đầu tiên hán xuất phủ, lần đó ra cửa, hán cũng bị người vây đánh mà không có năng lực đánh lại, vì vậy có lòng thương hại với những người yếu thế, vừa nhìn thấy người nào bị khi dễ không có năng lực phản kháng, hán sẽ xông tới trợ giúp hán đầu tiên. Dọc con đường này, những chuyện tương tự xảy ra không chỉ một lần, Phượng Tinh Xu cũng không để chuyện lần này ở trong lòng, lôi kéo Tuân Thư bước đi.

Bọn họ lại không thấy được, ở chỗ rẽ của trạm dịch, mấy người áo đen lác mình ra khỏi từ trong trạm dịch, vừa muốn rời đi, một người áo đen trong đó thấy được tên ăn xin, mấy người dò xét cẩn thận một phen, tiến lên một bước đánh bất tỉnh tên ăn xin mang đi.

Trên đường phố Hí Triều quốc ngoài một ít sản phẩm đặc sắc của bản quốc, không có gì khác biệt với đường phố những quốc gia khác, hai bên là những hàng người bán người mua lớn tiếng thét trả giá, tương đối ít thấy nữ tử trẻ tuổi, đa số là đại thẩm trung niên ra ngoài chọn mua, thỉnh thoảng có một số thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp đi qua, đều sẽ đưa tới sự chú ý của mọi người, tỷ như Phượng Tinh Xu đã trong lúc vô hình hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Mặc dù đã đeo một cái khăn che mặt lên, nhưng thân hình yếu điệu kia và quý khí tản ra từ trên người một cách tự nhiên làm cho người ta chú ý tới lại không dám mạo phạm, hơn nữa tay trái Phượng Tinh Xu dắt Tinh Ảnh, tay phải lôi kéo Tuân Thư, hai người kia đều cực kỳ hấp dẫn ánh mắt xung quanh, dọc đường đi, ba người họ nhận được không ít ánh mắt.

Ba người dừng một chút, tùy ý xem đặc sản Hí Triều quốc, đi thăm phong cảnh ở khắp Hí Triều quốc, tựa như ba vị khách vậy, chậm rãi đi, cho đến khi đi mệt, mới tìm quán trà dừng chân nghỉ lại.

Ở trong sản nghiệp của Phượng Tinh Xu không có trà lâu, nàng cũng không có ý tranh khôi thị trường này, vì vậy khu trà lâu lớn nhất phố chính là Minh Hương lâu của Kim gia.

Đi vào Minh Hương lâu, từng đợt hương trà bay vào mũi, thấm lòng người, rất hợp lòng người. Nhìn kỹ lại một lần, Phượng Tinh Xu không khỏi âm thầm khen đầu óc của Kim Bích Đạc.

Nàng mới vừa biểu diễn trà nghệ một lần ở Tuyên Bình bảo, lại bị hán chuyển những bàn luận và trình tự làm trà đến Minh Hương lâu, khiến Minh Hương lâu và những quán trà khác đồng loạt được mở ra trên thị trường, khiến Minh Hương lâu lấy được ưu ái của các thương nhân quý tộc, cũng đề cao cấp bậc của Minh Hương lâu.

Theo lý trí mà nói, Phượng Tinh Xu rất bội phục đầu óc kinh tế của Kim Bích Đạc, về phần tình cảm, tạm thời còn chưa có cảm giác. Đây là kết luận lấy được khi Tinh Ảnh nói bóng nói gió với nàng, Tinh Ảnh không khỏi tội nghiệp vị thương nhân thông minh đó ở trong lòng, xem ra phải lấy được ưu ái của Phượng Tinh Xu, nỗ lực của hán còn chưa đủ đâu!

Ba người ở kêu gọi tiểu nhị chọn nơi yên tĩnh ở lâu một ngồi xuống, gọi một bình trà Bích Loa Xuân và một chút điểm tâm, Phượng Tinh Xu lại bắt đầu theo thói quen đánh giá người bên trong đại sảnh.

Vừa thấy, lại để cho nàng nhìn thấy một người, có dung mạo tuấn tú nhưng lại đang rất kiểm chế

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 108: Chương 25

Đó là một nữ nhân giả trang nam trang, có điều thú vị là, khuôn mặt của nàng lại có tám phần tương tự Lục Tinh La.

Vận số tốt như vậy?

Trong lòng Phụng Tinh Xu trầm vồ tay vì mình may mắn, vừa mới nghĩ biện pháp để làm quen với vị hoàng nữ trong lời đồn kia, nàng đã tự xuất hiện ở trước mặt nàng rồi, cái này gọi là cái gì? Đến cũng không uống thời gian!

Ngón tay khẽ động, một cái bóng màu đen lặng lẽ lóe ra, bay về phía Tử Mộng Cơ, chỉ chốc lát sau đã đem theo mẫu DNA của nàng, lại lóe người lên tiến vào Thẩm Xu Văn.

Phụng Tinh Xu lộ ra nụ cười yên tâm, hiện tại, chờ Hắc Linh Lung kiểm nghiệm kết quả!

Vừa uống Bích Loa Xuân trong tay, trong đầu Phụng Tinh Xu vừa tìm kiếm tất cả tư liệu của Tử Mộng Cơ.

Tử Mộng Cơ là đứa bé đầu tiên của hoàng đế Tử Diệp và hoàng hậu Lục Tinh La Hi Triều quốc, cũng là vị công chúa duy nhất trong huyết mạch thừa thốt của hoàng gia Hi Triều quốc. Theo lý thuyết, vị công chúa này phải tụ tập ngàn vạn sủng ái tại một thân, nhưng sự thật lại ngược lại, không biết từ nguyên nhân gì, Tử Diệp rất lạnh nhạt với nữ nhi này. Có lẽ khi nàng còn bé, Lục Tinh La vẫn còn bên cạnh, nàng rất được cưng chiều, nhưng kể từ sau khi Lục Tinh La “chết”, nàng liền từ từ bị lạnh nhạt, Tử Diệp đặt nhiều sự chú ý lên đứa bé mà vị Huyền phi liều chết mới bảo vệ được, bởi vì đó là đứa bé Lục Tinh La liều chết mới lưu lại.

Lục Tinh La lưu lại đứa bé được Tử Diệp nhớ nhung, mà theo năm tháng phát triển bởi vì dáng dấp của Tử Mộng Cơ càng lúc càng giống Lục Tinh La mà bị Tử Diệp chỗ lạnh nhạt, bởi vì hắn không muốn đối diện với gương mặt giống người thương đã chết đi, vì vậy sẽ khiến cho hắn cảm thấy đau lòng.

Cứ như vậy, dưới sự lạnh nhạt có ý vô tình của hoàng thất, Tử Mộng Cơ bị cô lập, ngay cả nàng có ngàn vạn tài hoa, cũng không được hoàng gia coi trọng. Đối mặt với loại cục diện này, Tử Mộng Cơ dần dần cảm thấy thất vọng, mất hết ý chí nàng cũng bắt đầu buông thả bản thân, bỏ qua tài hoa của nàng, cả ngày dạo chơi ở trong hoàng cung và trên đường phố, không biết vì sao phải sống, cũng không biết tương lai muốn làm gì, ngày mai ở nơi nào?

Năm nay Tử Mộng Cơ hai mươi tuổi, ở cổ đại mà nói, nữ hài tử hai mươi tuổi đã sớm là mẫu thân của mấy đứa bé, thế nhưng lẽ ra là công chúa tôn quý nhất, lại không có người hỏi thăm, cũng không có ai nhắc qua hôn sự của công chúa, có thể thấy được vị công chúa này bị xem nhẹ ở hoàng gia rồi.

Thẩm Xu Văn phát ra hơi nóng, Phụng Tinh Xu biết đã có kết quả, trầm ngâm nhìn Hắc Linh Lung báo cáo cuộc kiểm nghiệm, Tử Mộng Cơ. Tử Nguyệt Hi. Xác nhận quan hệ thân thuộc, Tử Mộng Cơ. Lục Tinh La. Xác nhận quan hệ thân thuộc!

Tử Mộng Cơ và Tử Nguyệt Hi có liên hệ máu mủ, nói rõ bọn họ là quan hệ tỷ đệ; Tử Mộng Cơ và Lục Tinh La có liên hệ máu mủ, hai người chính là quan hệ mẫu nữ (mẹ con gái); điều này xác nhận vị thân ngốc là Lục Tinh La, nhưng mà trên báo cáo cuộc kiểm nghiệm, đã phủ nhận quan hệ thân thuộc của Tử Nguyệt Hi và Lục Tinh La, như vậy kết luận chỉ có một, đó chính là Tử Mộng Cơ và Tử Nguyệt Hi là tỷ đệ cùng phụ khác mẫu.

Tử Mộng Cơ là nữ nhi của Lục Tinh La, như vậy, Tử Nguyệt Hi là đứa bé của người nào? Là ai để cho hắn thay thế đứa bé của Lục Tinh La? Người nào lấy được lợi ích lớn nhất trong vở kịch âm mưu được diễn ra mười lăm năm trước?

Tất cả đầu mối, đều chỉ về phía nữ nhân có tư thế khoan thai, ở trong nơi cung điện nguy nga lộng lẫy đó —— vị phi tử duy nhất trong hậu cung của hoàng đế Hi Triều quốc, Huyền phi.

Trong đầu Phụng Tinh Xu nhanh chóng suy nghĩ cả nguyên nhân hậu quả của chuyện này, không ngừng phỏng đoán từng giả thiết, tất cả mọi thứ hiện tại cũng chỉ là giả thiết của nàng, mà giả thiết cần phải chứng thực, hiện tại đầu tiên có thể được chứng thực chỉ có một việc, đó chính là quan hệ thân thuộc giữa Tử Nguyệt Hi và Huyền phi, về phần những thứ khác, cứ bắt đầu từ cục diện ngoài ý muốn mười lăm năm trước kia đi.

Bây giờ nghĩ lại, dọc theo con đường này không ngừng bị đuổi giết, cũng có tra được một mục tiêu, đó chính là quốc cữu ngày đó đã đi cùng với Tử Nguyệt Hi tới Hiền vương phủ, Mộ Dung Vũ.

Trong lòng có kết luận, Phụng Tinh Xu gảy nhẹ ngón tay, Hắc Linh Lung lập tức bay ra ngoài, Phụng Tinh Xu nghiêng người nhỏ giọng nói với Tinh Ảnh một phen, Tinh Ảnh gật đầu, đứng dậy rời đi.

Phụng Tinh Xu nhìn về phía Tử Mộng Cơ bên cửa sổ nhìn đường phố ngẩn người, lộ ra một nụ cười.

Kéo Tuân Thư, Phụng Tinh Xu giả bộ hoang mang đi về phía Tử Mộng Cơ, ở cách đó không xa rồi dừng lại hỏi thăm tiểu nhị: “Tiểu nhị, người biết đi đến phủ tể tướng thế nào không?”

Âm thanh không lớn, lại vừa lúc có thể làm cho Tử Mộng Cơ chú ý tới. Quả nhiên, Tử Mộng Cơ quăng ánh mắt tò mò tới bên này.

Tiểu nhị sững sờ, nói: “Vị khách quan này, ngài tới từ vùng khác sao?” Thấy vẻ mặt Phụng Tĩnh Xu hoang mang, hấn lại nói: “Trong hoàng thành người nào không biết đi đến phủ tể tướng thế nào chứ? Chỉ là người bình thường không thể nào đến gần, nơi đó cũng không phải ai cũng có thể đi! Tiểu nhân khuyên ngài vẫn không nên xông vào, miễn cho bị thị vệ canh cửa bắt lại.”

Phụng Tĩnh Xu cười cười, tên Kim Bích Đặc thật đúng là không tệ, tiểu nhị trong tay cũng xuất sắc thế này, vừa lạnh lợi lại biết suy nghĩ cho khách, thực không tồi! Trong lòng nghĩ khác, đồng thời ngoài miệng trả lời: “Tiểu nhị ca, cảm ơn người đã nhắc nhở, có điều ta nghĩ bọn họ sẽ không bắt ta đâu? Ta chính là bằng hữu tốt của thiên kim tể tướng đấy!” Mang danh hiệu của Tâm Mộng Hồ ra, để Phụng Tĩnh Xu đánh cuộc, đánh cuộc tính tình trọng nghĩa nhiệt tình của Tâm Mộng Hồ, xem thử hơn mười năm trong quá khứ có từng tiếp xúc với Từ Mộng Cơ hay không.

Tâm Mộng Hồ này, rất biết chăm sóc bằng hữu, tính cách ngay thẳng, dám yêu dám hận, dựa theo tính cách của nàng, sẽ không thể nhìn được tình cảnh vị công chúa này bị người lạnh nhạt khi dễ, mà người bị mọi người lạnh nhạt lâu dài, chỉ cần vừa được người khác quan tâm, dù chỉ một chút, cũng sẽ khắc sâu trong lòng, nhân tiện cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, đối với bằng hữu của bằng hữu càng thêm chăm sóc.

“Tiểu thư, người đang nói đùa phải không? Người là bằng hữu của thiên kim tể tướng?” Tiểu nhị kinh ngạc há to miệng.

“Có gì không đúng sao? Hồ ly tỷ tỷ là bằng hữu của ta đó, nàng rất tốt.” Phụng Tĩnh Xu nói.

Một giọng nói dịu dàng vang lên ở sau lưng Phụng Tĩnh Xu: “Xin hỏi, người mới vừa nói người là. bằng hữu của hồ ly?”

Phụng Tĩnh Xu cong lên một nụ cười như ý, quả nhiên, nàng đánh cuộc đúng!

Xoay người, nhìn về phía nữ tử trước mắt, một mái tóc dài đen nhánh dùng vòng ngọc buộc cao lên, đôi mày thanh tú bởi vì lòng chủ nhân hay u sầu mà có nếp nhăn nhân nhợt, một đôi mắt hạnh trong veo ẩn giấu một chút sầu khổ, nhưng đôi môi đỏ thắm vẫn mang theo nụ cười nhân nhợt, có chút khổ sở, càng vẫn là thư thái.

Đây chính là hoàng nữ Hí Triều quốc, tường long tại uyên (con rồng bị ràng buộc trong hồ sâu), bị trói buộc trong khổ khổ đối lập với cuộc sống lạnh nhạt khiến cho nàng hiện ra một loại mâu thuẫn tuyệt đẹp, làm cho người ta không tự chủ được muốn kết giao với nàng.

Ánh mắt Phụng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn về phía Từ Mộng Cơ: “Đúng vậy, sao, tỷ cũng biết hồ ly tỷ tỷ sao?”

Từ Mộng Cơ nở một nụ cười rửa rờ bên môi, “Ta là bằng hữu của hồ ly, cô nương muốn đi phủ tể tướng, không ngại để ta dẫn đường chứ?”

Phụng Tĩnh Xu lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, cảm kích nói: “Thật tốt quá! Cảm ơn tỷ! Muội tên là Tĩnh Xu, tỷ tên gì nha?”

“Ta? Ta tên là. Mộng.” Từ Mộng Cơ dừng lại, nụ cười bên môi nở rộ càng sâu.

Mộng? Giác mộng hư vô mà không thể chạm sao? Trong lòng Phụng Tĩnh Xu thầm thở dài vì vị hoàng nữ cô đơn này.

Ba người cứ như vậy từ từ bước đi thong thả ra khỏi quán trà, đi về phía phủ tể tướng.

“Không thấy!? Tại sao không thấy! ?” Bên trong tấm cung trang nhã, tiếng huyền não phá vỡ sự yên tĩnh từ trước đến giờ, tất cả cung nữ, thái giám trong cung đều mang vẻ mặt hốt hoảng lục soát mọi thứ xung quanh, trong lòng không ngừng lo sợ, chỉ sợ vị thái tử trong cung mang về mặt hoàng loạn cảm xúc bất ổn đó mất hứng, sẽ kéo tất cả ra ngoài chém đầu.

“Tường Tĩnh, mau tìm đi! Tại sao lại không thấy!” Tim Long Ứng Thiên đập thình thịch, không tìm kiếm, trong miệng cũng không ngừng kêu lên: “Từ Hoàng, Niệm Hoàng! Mau! Mau tìm đi, tại sao lại không thấy!”

“Ôi! Thái tử gia! Ngài chậm thôi, chậm thôi! Đừng đụng gì hết! Những chuyện này để cho bọn hạ nhân làm là được!” Thái giám đi theo Long Ứng Thiên lâu năm đang ở phía sau khăn trương lăm lăm, chỉ sợ vị thái tử mình chăm sóc từ nhỏ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

“Thái tử, ngài, chớ vội, chúng ta tìm, nhất định sẽ tìm được cho ngài!” Từ Hoàng ngoài miệng an ủi, trong tay cũng không ngừng lục soát ở các trong ngăn kéo.

“Đúng vậy! Chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta đào sâu ba thước cũng sẽ tìm ra nó cho ngài, thái tử ngài cứ yên tâm đi!” Niệm Hoàng nhanh chóng nói.

Thân hình Long Ứng Thiên đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên xoay người quát lên: “Niệm Hoàng! Người nói cái gì?”

Niệm Hoàng bị Long Ứng Thiên đột nhiên quát làm sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp lặp lại: “Hồi điện hạ, nô tài nói là, chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta nhất định sẽ tìm ra ngọc trụ cho ngài.”

Không ra khỏi Triều Lam cung, không ra khỏi Triều Lam cung.

Trong lòng Long Ứng Thiên xẹt qua một ý nghĩ, phân phó nói: “Bảo tất cả mọi người trong Triều Lam cung tập hợp đến đại sảnh!”

Tường Tĩnh lập tức xoay người phân phó, thời gian không tới một nén nhang, tất cả hạ nhân trong Triều Lam cung đều đã quy củ xếp thành hàng đứng ở bên trong đại sảnh.

Cặp mắt Long Ứng Thiên mang theo tia sắc bén, trùng mắt đám hạn nhân trước mắt, giọng điệu lạnh lẽo nói: “Ta không muốn hoài nghi các ngươi, nhưng bây giờ đã lật tung khắp Triều Lam cung rồi mà vẫn không tìm được món đồ kia, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, nếu như trong các ngươi có người lấy, tự đứng ra, nếu không, nếu như bị ta tra ra được, như vậy các ngươi cũng đừng nghĩ có ngày sống dễ chịu!”

Hạ nhân trong sảnh vừa nghe, nhất thời sợ hãi nhìn chung quanh, không biết rốt cuộc là ai to gan lớn mật, thậm chí ngay cả đồ của thái tử điện hạ cũng dám trộm, thường ngày thái tử đối xử với bọn hắn cũng không tệ, là ai sẽ vong ân phụ nghĩa như vậy.

Một nén nhang đã qua, không có ai đứng ra.

Long Ứng Thiên nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Không có ai thừa nhận sao? Như vậy, các ngươi cũng đừng trách ta vô tình!” Hai mắt mở to ra, trong mắt toát ra tia tàn nhẫn làm cho người ta không khỏi rùng mình!

“Tường công công!”

“Nô tài ở đây!” Tường Tĩnh bước ra khỏi hàng.

“Dẫn những người liên quan dẫn, nặng đánh ba mươi đại bản!”

Vừa nghe đến lời Long Ứng Thiên nói, tất cả người phía dưới đều sợ quỳ xuống khóc: “Thái tử tha mạng!”

“Thái tử minh giám! Chúng nô tài chẳng hề làm gì cả!”

“Thái tử.”

Bên trong tiếng la khóc, đột nhiên toát ra một tiếng kêu chói tai: “Lâm Phúc!”

Tất cả mọi người bị giọng nói này làm sợ hết hồn, nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói đó, chỉ thấy một tiểu thái giám sợ đến xanh mặt, lắp bắp nói: “Thái tử điện hạ, ngày hôm qua Lâm Phúc mới vừa bị điều đi, hử, hử nói cho tiểu nhân, diennhle,qu.y don nói, con người ta phải chọn đúng chủ tử, tiểu, tiểu nhân không biết hử nói thế có ý gì, nhưng tiểu nhân phỏng đoán, hử, hử có thể có liên quan đến chuyện này.” Nói xong, tiểu thái giám nặng nề dập đầu, luôn miệng nói: “Điện hạ minh giám! Chúng nô tài không hề làm gì cả, xin điện hạ minh giám!”

Long Ứng Thiên nhíu mày, nghiêng người hỏi: “Tường Tĩnh?”

Tường Tĩnh vội vàng rút một quyển sách nhỏ ra, mở ra xem, vội vàng đáp: “Điện hạ, thật có chuyện này, Lâm Phúc bị điều đến Tú Y phường làm tổng quản.”

“Tú Y phường ——” Long Ứng Thiên cắn răng, chỗ đó, là địa bàn của Quân quý phi!

Đúng lúc ấy, một giọng nói the thé truyền đến: “Thánh chỉ đến ——”

Long Ứng Thiên bất chấp, lập tức dẫn theo đám hạ nhân đến ngoài điện tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Việt Sa sắp gặp đại hạn trăm năm, Lộng Phong quốc chẳng những không muốn chia tay giúp đỡ, ngược lại còn bỏ đá xuống với Việt Sa quốc, làm nhục quốc thể, thái tử nghiên cứu lúa nước không có gì tiến triển, là vì một lỗi nặng, là lấy công chuộc tội, phong thái tử làm đại nguyên soái, hộ tống đại tướng quân Viêm Vũ Thụy đi chinh phạt phía đông, đòi lại thanh danh! Khâm thủ, tạ ơn ——”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 109: Chương 26

Hoàng đô Việt Sa quốc, cả thành dường như bị bao phủ trong một mảnh nóng bỏng, đứng giữa trưa, tất cả mọi người đều để công việc trong tay xuống, lười biếng trốn vào trong nhà, trộm một ít mát mẻ. Đám vệ binh thủ thành tựa vào góc tường, coi chừng cửa thành.

Chợt, nơi xa truyền đến từng đợt tiếng rầm rầm, rốt cuộc kinh động cả đám binh lính phờ phạc rũ rượi, bọn họ đứng thẳng người nhìn về nơi xa. Dần dần, tiếng vang càng lúc càng lớn, nơi xa cũng xuất hiện từng đợt khói mù.

Vệ binh đứng trên tường thành nhìn nơi xa rồi kêu lên: “Xếp thành hàng! Xếp thành hàng! Là nhị hoàng tử và đại tướng quân trở lại! Nhanh, mau!”

Vừa nghe thấy vệ binh trên thành gào thét, tất cả binh sĩ mang vẻ mặt khẩn trương đứng về vị trí của từng người, không để ý ánh mặt trời chói chang, từng người một ưỡn ngực ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn, giống như những bát ôn vừa rồi đều là ảo giác.

Nhị hoàng tử và đại tướng quân!

Hai người kia bọn họ cũng không chọc nõi. Nhị hoàng tử nổi danh ngang ngược bá đạo ở Việt Sa quốc, chỉ cần là người vật không ưa nhìn, hẳn đều sẽ không hỏi nguyên do mà dùng roi ngựa hỏi thăm người; mà đại tướng quân lại nổi danh là Diêm Vương trong quân, công chính nghiêm minh, chỉ cần thấy được bất kỳ chuyện trái luật, cũng sẽ nghiêm trị trừng phạt. Hai người đó là nhân vật nổi danh lẫy lừng ở Việt Sa quốc, đặc tội bất kỳ một người nào trong đó cũng sẽ không khiến người ta tốt hơn, huống chi là cùng đặc tội cả hai? Vì vậy, vừa nghe thấy hai người là nhị hoàng tử và đại tướng quân, một nhóm người lập tức đứng về vị trí của mình, chỉ sợ bị hai vị đại nhân vật để mất tới.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ giương cờ cao xuất hiện, phía trước đội ngũ là hai bóng dáng, một xanh lá một xám tro. Sắc mặt hai người cũng không tốt, lên đường cả ngày lẫn đêm, khiến trên mặt bọn họ lộ ra vẻ mệt mỏi, đội kỵ mã cũng không dừng lại ở cửa thành, một hồi khói bụi vụt qua, tiếng vó ngựa lại âm âm vang vang, để lại một bóng dáng nghiêm cho binh lính thủ thành.

“Viêm tướng quân, nhiều ngày lên đường như vậy thật vất vả cho người rồi! Người trở về phủ trước đi, ngày mai rồi thượng triều, chờ lát nữa khi ta hồi cung ta sẽ bẩm báo lại với phụ hoàng.” Nhanh chóng lập tức đi tới, Long Ứng Tinh lên tiếng nói với Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy cũng không từ chối, nói một tiếng tạ ơn và cáo từ rồi dẫn đầu một nhóm người rời đi, mà Long Ứng Tinh lại ôm lo lắng đi với tốc độ nhanh hơn. Không biết vì sao, lần đi sứ này lại bị gọi về, khiến hắn có loại dự cảm xấu!

Bên ngoài Quân Dung cung, Long Ứng Thiên lo lắng bồi hồi, thỉnh thoảng nhìn khắp xung quanh, ngay cả bên trong Quân Dung cung tản ra khí lạnh cũng không làm giảm được lửa giận trong lòng hắn.

Trong cung, Long Doanh đang ôm lấy Quân Phái Oánh, hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, nhuyễn ngọc ôn hương, Quân Phái Oánh cũng cười yêu kiều tựa ở trong lòng Long Doanh, khẽ mềm giọng, kiều mị đáng yêu.

Một tiểu thái giám rón rén chạy đến bên cạnh Hà Nhi, nhỏ giọng rỉ tai một phen, Hà Nhi gật đầu, xoay người gõ ba cái không nặng cũng không nhẹ ở trên cửa, đợi sau khi Quân Phái Oánh lên tiếng hỏi thăm mới bẩm báo nói: “Hoàng thượng, thái tử cầu kiến ở ngoài điện.”

Long Doanh nhũn mày lại, lập tức bị Quân Phái Oánh nhẹ nhàng vuốt lên.

“Hoàng thượng, thái tử đến, nhất định là vì chuyện tấn công Lộng Phong quốc, chuyện này đã định ra thánh chỉ, không thể sửa lại, quân vô hí ngôn, hoàng thượng cũng không thể thay đổi xoành xoạch được!” Quân Phái Oánh lo lắng nói.

Long Doanh trầm ngâm, nhìn Quân Phái Oánh một cái thật sâu, mở miệng hỏi: “Ái phi, theo lý thuyết, nàng là người của Lộng Phong quốc, sao lại không những không khuyên ngăn chúng ta tấn công Lộng Phong quốc, ngược lại hoàn.”

Quân Phái Oánh đột nhiên đứng dậy, rời khỏi lồng ngực của Long Doanh, xoay người đưa lưng về phía Long Doanh, sâu kín nói: “Nô tì biết ý tứ của hoàng thượng, hoàng thượng không cần nhiều lời.”

Bóng lưng mềm yếu của Quân Phái Oánh khiến trong lòng Long Doanh mềm nhũn, không nhịn được dịu dàng kêu lên: “Phái.” Chỉ có lúc động tình, Long Doanh mới có thể gọi tên thân mật của Quân Phái Oánh bày tỏ thân cận.

“Doanh, thiếp hiểu rõ, ngài hoài nghi là phải, dù sao thiếp cũng là người của Lộng Phong quốc.” Quân Phái Oánh thở dài một tiếng, không đợi Long Doanh nói chuyện, tiếp tục nói: “Thiếp cũng biết rõ bây giờ lời nói của thiếp quả thật không hợp tình lý, nhưng mà, cái gì là tình lý? Từ nhỏ thiếp đã được dạy dỗ rằng, làm nữ nhân phải tam tòng tứ đức, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phụ tử tòng tử; khi thiếp còn là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, khi thiếp được biết sẽ là người hòa thân đến nơi này thiếp cũng đã từng đấu tranh quan, nhưng cuối cùng vẫn phải nghe theo, bởi vì thiếp biết cả đời nữ nhân cũng phải vâng theo tam tòng tứ đức. Hiện tại, thiếp đã gả cho ngài, cũng đã là thê tử của ngài rồi, mặc kệ thân phận của ngài cao bao nhiêu không thể leo tới, trong mắt ta, ngài cũng chỉ là trượng phu của ta mà thôi, dân gian có câu nói: ‘Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó’, hiện tại thiếp đã gả cho chân long là ngài, cũng chỉ có thể cố gắng vâng theo ngài mà thôi. Xuất giá tòng phu, thiếp theo ngài, đã không còn là con dân của Lộng Phong quốc, bây giờ thiếp là quý phi của Việt Sa quốc, là con dân của Việt Sa quốc, vì vậy thiếp nghĩ, làm gì, cũng chỉ có thể quan tâm tới phồn vinh và thịnh vượng của Việt Sa quốc, thiếp sẽ không làm bất kỳ chuyện gì cản trở lợi ích của Việt Sa quốc!” Quân Phái Oánh càng nói càng kích động, cuối cùng thậm chí trong giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở.

Về mặt Long Doanh đầy đau lòng và áy náy tiến lên ôm lấy thân hình run rẩy của Quân Phái Oánh, kẻ sát lỗi tai của nàng không ngừng nói: “Phái nhi, đừng nói... đừng nói. Là trẫm không tốt, không nên hoài nghi nàng, xin lỗi, thật xin lỗi.”

Quân Phái Oánh quay người che miệng Long Doanh, gắt giọng: “Ngài là hoàng thượng, tại sao có thể nói ‘xin lỗi’? Chỉ cần ngài không phải hoài nghi thiếp nữa, vậy thiếp đã thỏa mãn!”

Long Doanh mừng rỡ gật đầu, bắt được đặt tay mềm đặt che trên miệng hắn, về mặt tràn đầy nhu tình nói: “Sẽ không, sẽ không hoài nghi nàng nữa!”

Quân Phái Oánh lại tựa sát vào lồng ngực Long Doanh, nhắc lại đề tài trước đó: “Hoàng thượng, thái tử vẫn còn ở bên ngoài chờ ngài đấy!”

Long Doanh dừng lại, nhỏ giọng nói: “Ái phi nói đúng, quân vô hí ngôn, chuyện này đã định, cũng không thể nói điều gì được nữa, thấy cũng ủng hộ công, huống chi, Thiên nhi là thái tử của Việt Sa quốc ta, ngay cả ái phi cũng có thể vì nước quên tình nhà cho thanh danh của nước ta, huống chi là thái tử Việt Sa quốc chứ?” Dứt lời, ngẩng đầu lớn tiếng nói với bên ngoài cửa: “Không gặp! Nói cho thái tử, cho đến khi đại quân xuất phát hẳn không cần vào triều nữa, để cho hắn chuyên tâm chuẩn bị, cũng không cần trở lại cầu kiến nữa!”

Ngoài cửa, Hà Nhi cung kính thưa vâng, lui ra ngoài, tự mình đi về phía bên ngoài cửa cung, nhìn thấy bóng dáng màu vàng sáng đó, đi lên phía trước.

Long Ưng Thiên vừa nhìn thấy có người đi ra, hơn nữa còn là thị nữ bên cạnh Quân quý phi, trong lòng vui vẻ, cho là có thể yết kiến rồi, vội vàng tiến lên, nhưng mà, câu nói đầu tiên Hà Nhi nói ra khỏi miệng lại để cho trái tim hắn chợt lạnh.

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng nói có chuyện gì sau này hãy nói, hôm nay không gặp.” Dừng một chút, Hà Nhi tiếp tục nói: “Hoàng thượng còn nói, sau này thái tử điện hạ không cần vào triều, chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, cũng không cần tiếp tục cầu kiến nữa.” Nói xong, Hà Nhi nhẹ nhàng vái chào, quay người đi.

Long Ưng Thiên ngẩn ngơ đứng ở bên ngoài Quân Dung cung hồi lâu, trong lòng không ngừng xông lên một luồng lạnh lẽo, khí lạnh của Quân Dung cung, hắn hoàn toàn cảm nhận được!

Cho đến khi một tiểu thái giám của Triều Lam cung chạy đến bên người hắn không ngừng lặp lại một câu nói, hắn mới từ từ khôi phục tri giác, cũng xoay người bước nhanh về phía Triều Lam cung, tiểu thái giám nói là —— nhị hoàng tử trở về rồi!

Vừa vào Triều Lam cung, Long Ưng Tinh nhìn thấy bóng người màu xanh lục đi tới đi lui, trên mặt còn mờ mờ có thể thấy được một ít cát bụi bởi vì lên đường mà dính phải.

“Ưng Tinh!”

“Hoàng huynh!” Long Ưng Tinh vội vã đi về phía Long Ưng Thiên, phát hiện sắc mặt Long Ưng Thiên không bình thường, vội vàng hỏi: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Long Ưng Thiên khoát tay để cung nữ thái giám lui xuống, rồi mới lộ ra vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, cả người dường như con rối gỗ bị đứt dây, lập tức té xuống trên ghế ngồi.

Long Ưng Tinh sợ hết hồn, vội vàng vịn Long Ưng Thiên, hỏi: “Hoàng huynh! Huynh không sao chứ?”

Long Ưng Thiên vô lực nói: “Ưng Tinh, lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng rồi.”

Về mặt Long Ưng Tinh mờ mịt, “Cái gì chạy trời không khỏi nắng?”

Long Ưng Thiên ngẩng đầu nhìn Long Ưng Tinh: “Phụ hoàng muốn ta mang binh tấn công Lộng Phong quốc.”

“Cái gì?” Long Ưng Tinh nhảy dựng lên, “Tại sao có thể như vậy!”

“Thánh chỉ đã hạ, vừa rồi ta đến Quân Dung cung cầu kiến, phụ hoàng không những không gặp, còn truyền lời nói để ta không cần lên triều, chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, không được cầu kiến nữa!” Long Ưng Thiên nói đến đây vẫn không kiềm chế được giá lạnh trong lòng.

“Tại sao lại đột nhiên nói muốn tấn công Lộng Phong quốc?” Long Ưng Tinh không thể tưởng tượng nổi hỏi, “Hiện tại tình hình Việt Sa quốc thế nào phụ hoàng hẳn rất rõ ràng mới phải chứ! Là ai đề xuất?”

“Là Sa Y Hãn! “ Long Ưng Thiên nghĩ tới người đó liền nghiêng răng nghiêng lợi, biết vậy chẳng làm, lúc ấy không nên phái hắn đi Lộng Phong quốc!

“Sa Y Hãn!” Lần này Long Ưng Tinh thật sự không thể kinh ngạc hơn nữa, “Chuyện gì xảy ra? Sao hắn lại có thể đề xuất tấn công Lộng Phong quốc?”

“Là vì chuyện mượn lương.” Long Ưng Thiên nói lại ngắn gọn chuyện tranh chấp trên đại một lần, “Lúc ấy phụ hoàng nói phải suy tính một chút, nhưng ta không biết sao người lại quyết định nhanh chóng như vậy!”

Long Ưng Tinh giận đến nổi vỗ một chương lên cái bàn bên cạnh, cái bàn gỗ thượng hạng theo tiếng mà nát vụn.

“Tên Sa Y Hãn này, đến cuối cùng đang làm gì? Khi hắn nói chuyện mượn lương đệ cũng ở hiện trường, lúc ấy hoàng đế Lộng Phong quốc nói năm nay chuẩn bị lương quả thật có khó khăn, hơn nữa dọc đường đến Hí Triều quốc đệ cũng có đi tìm hiểu một chút, năm nay Lộng Phong quốc cũng bị ảnh hưởng, quả thật mưa xuống quá nhiều, cs rất nhiều nơi đều có nạn hồng thủy, vì vậy hiện tại bọn họ không có lương cũng có thể thứ lỗi, làm sao lại đáng đến uy nghiêm của quốc gia chứ? Chẳng lẽ chúng ta còn cần người khác không để ý đến xã tắc an nguy của quốc gia, tới trước giúp chúng ta sao? Đây quả thực là cưỡng từ đoạt lý! Vấn đề đơn giản như vậy tại sao phụ hoàng lại không nhìn ra? Sao người có thể đáp ứng chứ!”

Long Ưng Thiên trầm mặt, tỉ mỉ nhớ lại nói: “Nghe nói Sa Y Hãn kia sau khi hạ triều cũng không lập tức trở về phủ, mà là đi về phía hậu cung.”

“Hậu cung?” Long Ưng Tinh nhìn về phía Long Ưng Thiên, “Hoàng huynh, ý của huynh là nói hắn tìm người hậu cung hỗ trợ khuyên? Nhưng trong hậu cung có ai có khả năng lớn như vậy.”

Đột nhiên, một cái tên thoáng qua ở trong đầu ai người, hai người đồng thời mở miệng: “Quân Phái Oánh!”

Sắc mặt Long Ưng Thiên trở nên xanh mét, “Rốt cuộc nữ nhân này đang làm gì! Xúi giục phụ hoàng tấn công Lộng Phong quốc, nàng muốn diệt Lộng Phong quốc hay là muốn hủy Việt Sa quốc!?”

“Mặc kệ thế nào, từ trước đến giờ tâm cơ nữ nhân này vẫn luôn kín đáo, trong đó nhất định có âm mưu gì!” Long Ưng Tinh phụ họa nói.

“Đúng rồi, Ứng Tinh, sao đệ lại trở lại? Không phải đệ đi Hí Triều quốc sao?” Long Ứng Thiên đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

“Đệ cũng không biết! Chỉ là được truyền tin nói phụ hoàng triệu gấp, liền vội vã chạy về với Viêm tướng quân.” D,0dylq,d Long Ứng Tinh rất không hiểu rõ việc lần này.

“Phụ hoàng triệu gấp? Phụ hoàng vốn không có chuyện gì muốn triệu đệ gấp!” Long Ứng Thiên cũng sững sờ.

“Tại sao lại như vậy? Lúc ấy trong tay người tìm đệ còn có ngọc bội của phụ hoàng!”

“Nhưng phụ hoàng thật không triệu đệ gấp, chuyện này cũng chưa từng đề cập tới!”

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?” Long Ứng Tinh cũng mê hoặc, “Đệ vừa ra khỏi hoàng đô Lộng Phong quốc, không tới mấy ngày liền bị người tìm được nói phụ hoàng truyền cho đệ trở lại, lúc ấy đại tướng quân đã đi Hí Triều quốc trước, nhưng không bao lâu hắn đã vượt qua ta, nói phụ hoàng cũng tìm hắn trở lại, sao lại không có chuyện này!”

“Chẳng lẽ. có người giả truyền thánh chỉ?” Sắc mặt Long Ứng Thiên thay đổi.

“Giả truyền thánh chỉ! ?” Long Ứng Tinh cũng thay đổi sắc mặt, “Là ai lớn gan che trời như vậy?”

Long Ứng Thiên cười lạnh nói: “Người có thể có được ngọc bội của phụ hoàng, trừ Quân Phái Oánh, còn ai vào đây? Cho dù không phải là ý của nàng, khẳng định cũng là nàng gợi ý thủ hạ làm như thế!”

“Hừ! Chuyện của Lâm Phúc ta còn chưa tìm bà ta tính sổ, mà lúc này bà ta lại làm ra chuyện lớn như vậy, thật là một khắc cũng không yên!” Long Ứng Thiên cắn răng nói.

“Lâm Phúc? Lâm Phúc nào?” Long Ứng Tinh không hiểu hỏi.

“Hắn là một thái giám tạp dịch, cũng là ta không cần thận, lúc đi không đóng kỹ ám cách lại, kết quả lúc quay về phát hiện khối ngọc trụ đệ cho ta đã không thấy đâu nữa, sau đó lại tra được rất có thể là hắn đã đưa cho Quân Phái Oánh.” Long Ứng Thiên còn chưa dứt lời, liền bị Long Ứng Tinh cắt đứt: “Ngọc trụ!? Huynh nói không thấy ngọc trụ đâu nữa! ?”

Long Ứng Thiên không khỏi nhìn về mặt hoảng loạn của Long Ứng Tinh, gật gật đầu mà nói: “Đúng, mới phát hiện, sau đó lại ta hỏi hạ nhân trong cung, cũng chỉ có tên Lâm Phúc đó khả nghi nhất, hắn đã bị điều đến trong phạm vi thế lực của Quân Phái Oánh rồi.”

“Ngọc trụ rơi vào trong tay Quân Phái Oánh rồi!” Nhịp tim Long Ứng Tinh như sấm, khẩn trương nói: “Nhất định phải lấy lại ngọc trụ! Ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tay bọn họ!”

Long Ứng Thiên phát giác sắc mặt Long Ứng Tinh không bình thường, cũng khẩn trương lên: “Thế nào? Ngọc trụ này có vấn đề gì không? Chỉ bởi vì là đệ cho ta, cho nên mới đưa nó.”

“Hoàng huynh, huynh không biết! Khối ngọc trụ này là đệ thừa dịp đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc loạn lên mới đoạt lại!” Long Ứng Tinh giải thích: “Nghe nói trong khối ngọc trụ này có thể tìm được bảo tàng phú khả địch quốc và bí tịch võ công nhiều người mơ ước, nếu như khối ngọc trụ này rơi vào trong tay người khác, còn không biết sẽ như thế nào nữa!”

Long Ứng Thiên vừa nghe cũng nóng nảy: “Chuyện quan trọng như vậy sao đệ không nói với ta!”

“Lúc ấy nhất thời tình thế cấp bách nên đệ quên chứ sao!” Long Ứng Tinh vô tội nói, còn không phải hắn vội vã đến Lộng Phong quốc gặp Phụng Tinh Xu sao.

“Vậy làm sao bây giờ đây!” Long Ứng Thiên tự lẩm bẩm, “Khối ngọc trụ này nhất định phải lấy lại, nếu như có thể tìm được bảo tàng, như vậy lần này chiến tranh với Lộng Phong quốc cũng coi như có bảo đảm, hơn nữa nói không chừng còn sẽ giúp giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này!”

“Hoàng huynh, huynh đừng vội, đệ thấy như vậy, “Long Ứng Tinh nghĩ ra cách giải quyết: “Chuẩn bị chiến tranh không phải chuyện một sớm một chiều, bây giờ bắt đầu chuẩn bị ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, trong lúc ở nơi này, đệ để thủ hạ xuất toàn lực tìm kiếm ngọc trụ, mặt khác, huynh cũng liên lạc với nhóm đại thần trong triều, có thể nhìn khuyên can phụ hoàng hay không, để hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nếu như thực bất đắc dĩ, chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì thôi.”

“Cũng chỉ có như vậy!” Long Ứng Thiên thở dài, “Hi vọng bên Lộng Phong quốc sẽ không phái Hiền vương gia đi”

“Hiền vương gia?” Long Ứng Tinh sững sờ, “Tại sao lại là Hiền vương gia?”

“Ứng Tinh, đệ ngốc sao? Hiền vương gia là Binh mã Đại nguyên soái của Lộng Phong quốc, hơn nữa nghe nói lần thọ yến này, hắn còn được nữ nhi của hân tặng binh thư, mặc dù không biết binh thư này rốt cuộc có hiệu quả thế nào, nhưng mà ta lại nhớ bọn họ sẽ phải phái hân ra ứng chiến, ta chỉ hi vọng ý nghĩ của ta sẽ không trở thành sự thật!”

Hiền vương gia!

Long Ứng Tinh kinh hãi, đó không phải là phụ vương của Phụng Tinh Xu sao? Bọn họ phải đối chiến với phụ vương của nàng?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Long Ứng Tinh chợt lạnh, không, không thể như vậy, rất có thể nàng là ân nhân cứu mạng bọn hắn năm đó, bọn họ tìm nàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cuối cùng phải xung đột với nhau trên chiến trường sao?

Nghĩ tới đây, Long Ứng Tinh đứng ngồi không yên, hần vọt lên, nói với Long Ứng Thiên: “Hoàng huynh! Huynh nhất định phải nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng! Nếu không,”

“Thế nào?” Long Ứng Thiên hỏi.

“Không! Đệ phải đi trước một bước, hoàng huynh! Chuyện ở đây giao cho huynh! Đệ có việc gấp phải đi ra ngoài!”

“Đệ muốn đi đâu?” Long Ứng Thiên nhất thời sửng sốt, không kéo Long Ứng Tinh lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng hắn đã đi xa.

“Đệ muốn đi Hí Triều quốc!” Hắn muốn giải thích rõ tất cả với nàng trước khi mọi chuyện xảy ra! Long Ứng Tinh chỉ để lại một câu nói, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Khi hai huynh đệ gặp lại thì Long Ứng Tinh đã sớm không phải Long Ứng Tinh hôm nay nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.